1.ΘΕΟΣΟΦΙΑ – Πηγές, Έσωθεν Μαρτυρίες, Συνέπειες Η ΘΕΟΣΟΦΙΑ = θεϊκή σοφία; Ο περιπετειώδης βίος της Έλενας Μπλαβάτσκι Η ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρείας Οι Αναληφθέντες Διδάσκαλοι και οι μαθητές τους Οι αρχές της Θεοσοφίας Η μυστική διακυβέρνηση των πλανητών από ανεπτυγμένα πνευματικά όντα Η πτώση Η ανθρώπινη ματαιοδοξία κι άλλες καμουφλαρισμένες παγίδες Ο ρόλος του Εωσφόρου –Σατανά Στροφή προς τον χριστιανισμό; Ο Ιησούς Χριστός και το φαινόμενο walk-in Η περίπτωση Κρισναμούρτι	

Κριτικά συμπεράσματα Θετικά και αρνητικά σχόλια Ένας δρόμος χριστιανικής πνευματικότητας: Ο Γιάκομπ Μπαίμε Τι είναι η αληθινή θεοσοφία	

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΞΕΡΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΟΣΟΦΙΑ;

«Θεοσοφία είναι η γνώση των θείων πραγμάτων που αποκτάται με έμπνευση, η οποία προέρχεται από τον Θεό. Μια τέτοια γνώση, όμως, δεν αποτελεί το τέρμα της αναζήτησης, όπως στη θεολογία, αλλά, αντίθετα, αντιπροσωπεύει ένα πηγαίο απόκτημα, που προέρχεται από τον θεό με άμεση ενόραση. Αντίθετα με τον μυστικιστή, ο θεόσοφος δεν σταματά σ' αυτήν, αλλά τη συνδυάζει με την επιστημονική ή προεπιστημονική γνώση.

Με την έννοια αυτή θεόσοφοι ήταν ο Παράκελσος, ο Μ. Έκαρτ, ο Γ. Μπαίμε, και ο Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ» (Εγκυκλοπαίδεια Δομή).

«Υπάρχει μία δυτική – χριστιανική θεοσοφία, η οποία στηρίζεται στο ότι όποιος ακούει το Λόγο του θεού αποκτά ως δωρεά θεία σοφία (Προς Κορινθίους Α΄1). Η αληθινή θεοσοφία είναι το ευαγγέλιο, γιατί μας φέρνει σε κοινωνία με το Λυτρωτή, που «μας έδωσε ο θεός με σκοπό τη σοφία και τη δικαιοσύνη και την αγιοσύνη και τη λύτρωση». Υπ' αυτήν την έννοια ρέει ένα μεγάλο ρεύμα χριστιανικής θεοσοφίας από τους αλεξανδρινούς Πατέρες της εκκλησίας και τον Ωριγένη ως τη Χίλντεγκαρντ του Μπίνγκεν, τον Μπαίμε, τον Έτινγκερ, τον Σέλλινκ… ως τους ρώσους σοφιολόγους Σολοβιεφ, Μπερντάγιεφ και Μπουλγκάκωφ.

Αυτό το κύριο ρεύμα χριστιανικής θεοσοφίας πρέπει να διαχειρίζεται από τις «Θεοσοφικές Εταιρείες», οι οποίες παρουσιάστηκαν το 19^{ο} αιώνα στη βάση του σύγχρονου αποκρυφισμού και πνευματισμού και οι οποίες το μόνο κοινό που έχουν

με την πρώτη είναι η ονομασία». [Handbuch Religioese Gemeinschaften – Εγχειρίδιο Θρησκευτικών Κοινοτήτων, (ΕΘΚ) και

Otoman Zar-Adusht Ha'nish,
„Meister" der Mazdaznan

Dr. Rudolf Steiner

Λεξικό των Κοσμοθεωριών, (ΛΚ) εκδόσεις Herder].

Στον αυτό-ορισμό της η σύγχρονη Θεοσοφία θεωρεί για τον εαυτό της ότι είναι «η ουσία και ο πυρήνας, ο καρπός και ο σκοπός όλων των θρησκειών. Η Θεοσοφία έχει τον προορισμό να κάνει όλον τον κόσμο μία εκκλησία του Θεού, όπου θα λάμπει το Φως της Σοφίας...

Η θρησκεία του μέλλοντος θα είναι (ανθρωποκεντρική), ένας ανθρωπισμός που θα διαπνέεται από το θεϊκό πνεύμα της αυτογνωσίας…

Μπορεί βέβαια να περάσουν εκατομμύρια χρόνια ώσπου να φτάσει η ανθρωπότητα ως σύνολο σ' αυτό το ύψος… όμως ο άνθρωπος με την αληθινά αφυπνισμένη αυτοσυνείδηση μπορεί να επισπεύσει αυτήν τη διαδικασία με τη μαγική δύναμη του θεϊκού πνεύματος και ίσως να το επιτύχει μετά από λίγες ενσαρκώσεις, Σ' εκείνον που χτυπάει σωστά την πόρτα, θα του ανοιχτεί.

«Η δύναμη να λυτρωθούμε είναι μέσα σε μας τους ίδιους» (Φρ. Χάρτμαν: «Η Μαγεία»).

Σε αντιστοιχία με αυτόν τον υψηλό στόχο, η Θεοσοφία αντλεί από ποικίλες πηγές. Σε βασικές γραμμές, οι ιδέες περί εκπόρευσης και βαθμίδων των κόσμων προέρχονται από το νεοπλατωνισμό και το γνωστικισμό· η θεωρία των αρχετύπων είναι από τον Πλάτωνα και το νεοπλατωνισμό· η κοσμογονία και η ανθρωπογονία από τα αρχαία μυστήρια, τον γνωστικισμό, τον ινδουισμό και τον βουδισμό· η σύζευξη του ανθρώπου με το θείο από τ' αρχαία μυστήρια, το μυστικισμό και την πανσοφία του Μεσαίωνα· ο συμβολισμός των αριθμών από τον Πυθαγόρα και την Καμπαλά· η μετεμψύχωση και η διδασκαλία για το κάρμα από το βουδισμό και τον ινδουισμό. Επίσης η αστρολογία είναι μία ακόμη πηγή.

Αντίστοιχα είναι οι κύριοι στόχοι της Θεοσοφικής Εταιρείας (Θ.Ε.), της «μητέρας» όλων των θεοσοφικών διδασκαλιών και οργανώσεων. Φιλοδοξεί:

α. να είναι ο πυρήνας της αδελφοποίησης των ανθρώπων πέρα από θρησκευτικές, φυλετικές, οικονομικές κλπ. διαφορές.

β. να δίνει το ερέθισμα για μια συγκριτική μελέτη που να παντρεύει θρησκεία, φιλοσοφία και φυσικές επιστήμες.

γ. να προωθεί την έρευνα ανεξήγητων φαινομένων και των κρυφών δυνάμεων του ανθρώπου.

Πρόκειται πράγματι για αξιέπαινους στόχους. Στη συνέχεια θα εξετάσουμε κριτικά, δηλαδή αδογμάτιστα αλλά και χωρίς εθελοτυφλία, κατά πόσον η Θεοσοφία ανταποκρίνεται σε αυτά που υπόσχεται, αν είναι εφικτά και με ποιες προϋποθέσεις (βλ. κριτική ανάλυση στο τέλος του κεφαλαίου).

Η ΘΕΟΣΟΦΙΑ = θεϊκή σοφία;

Η Θεοσοφία είναι ένα βασικό ρεύμα του σύγχρονου εσωτερισμού. Συνήθως κατά κανόνα εννοείται η πνευματική παράδοση που εγκαινιάστηκε με την Helena Petrowna Blavatsky (1831 – 1891), γνωστή με τ' αρχικά της H.P.B., από την οποία παράδοση προέκυψε μία πλειάδα αποκρυφιστικών – εσωτεριστικών ομάδων και στη συνέχεια το New Age.

Ο περιπετειώδης βίος της Έλενας Μπλαβάτσκι

Για την περιπετειώδη ζωή της έχουν γραφτεί πολλά αφού και η ίδια διέδιδε τόσα αντιφατικά και ευφάνταστα, που ο βιογράφος της A.P. Sinnett είχε απελπιστεί, γιατί δεν μπορούσε να βρει αρχή και τέλος εκεί μέσα, ιδίως για κάποια εξόφθαλμα φανταστικά ή εξωφρενικά. Ωστόσο ορισμένα γεγονότα επαληθεύονται από άλλα δεδομένα, ούτως ώστε τουλάχιστον ένα μέρος των ψευδών ισχυρισμών της μπορεί να παραβλεφτεί. Τώρα τα λίγο ως πολύ εξακριβωμένα γεγονότα:

Κόρη ενός Ρώσου στρατηγού γεννήθηκε στην Ουκρανία στις 12-8-1831 και μεγάλωσε σε στρατώνες. Η αδελφή της Βέρα έγραφε αργότερα γι' αυτήν: «Είχε δύο τόσο διαφορετικές φύσεις, που νόμιζε κανείς ότι ζούσαν δύο οντότητες σε ένα σώμα. Η μία ήταν φίλερις, χαιρέκακη και πεισματάρα, γεμάτη ελαττώματα και κακοήθεια. Η άλλη έκλινε προς το μυστικισμό και τη

μεταφυσική». Ο παραμικρός αντίλογος μπορούσε να της προκαλέσει υστερικές εκρήξεις που κατέληγαν σε ασυγκράτητους σπασμούς. Πολλές φορές την υπέβαλαν σ’ εξορκισμό γιατί παρουσίαζε φαινόμενα κατάληψης από πνεύματα.

Ταυτόχρονα είχε φανερά ικανότητες διαμέσου και ήδη ως δωδεκάχρονη έγραφε με την αυτόματη γραφή. Σχεδόν όλοι όσοι την γνώρισαν αργότερα την χαρακτήρισαν ως μία ύπαρξη που είχε: «αντρική ψυχή σ’ ένα γυναικείο σώμα». Αυτή η ανδροπρέπεια ήταν χαρακτηριστική σε όλη της τη ζωή.

Σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων παντρεύτηκε έναν πολύ μεγαλύτερό της, το στρατηγό Μπλαβάτσκι, τον οποίο εγκατέλειψε αμέσως μετά το γάμο και μεταμφιεσμένη σε ναύτη πήγε σαν θερμαστής στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί γνώρισε μία Ρωσίδα κόμησα που την πήρε μαζί της στην Αίγυπτο, όπου βρήκε έναν Κόπτη μάγο στον οποίο μαθήτευσε τρεις μήνες.

Με εναλλασσόμενες φίλες ταξίδεψε στα Βαλκάνια, στην Ελλάδα, στη Γαλλία, στο Λονδίνο και στη Β. Αμερική για να μελετήσει τα μυστικά των ινδιάνων μάγων και του βουντού, της πιο μαύρης από όλες τις μορφές μαύρης μαγείας. Από εκεί πήγε στην Ινδία απ’ όπου έκανε δύο αποτυχημένες προσπάθειες να φτάσει στο Θιβέτ. Επιστρέφοντας στη Δύση, θριάμβευσε επιδεικνύοντας τις ιππευτικές της ικανότητες σ’ ένα τσίρκο στα Βαλκάνια…

Το 1858, μετά από δεκαετή απουσία επέστρεψε στη Ρωσία, όπου οι ικανότητες διαμέσου την έφεραν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, καθώς η επικοινωνία με πνεύματα ήταν παντού της μόδας. Επειδή όμως παρουσίασε σοβαρά ψυχικά προβλήματα, πήγε να αναρρώσει στους παππούδες της στον Καύκασο. Εκεί παρουσιάστηκε πάλι αυτό που σήμερα αποκαλείται «διχασμός της προσωπικότητας», όπου ένα μέρος της εκφραζόταν ως άνδρας. Αργότερα υποστήριξε ότι αυτός ο «άντρας» ήταν ένας απεσταλμένος των «διδασκάλων» της.

Σε γενικές γραμμές η συμπεριφορά της ήταν αυτή ενός μέντιουμ που δεν είχε κανέναν έλεγχο πάνω στα πνεύματα που την χειραγωγούσαν ούτε φαινόταν να έχει συναίσθηση αυτού του κινδύνου.

Το 1863 πήγε στην Ιταλία, όπου υποτίθεται ότι ντυμένη αντρικά πολέμησε – και τραυματίστηκε – μαζί με τον Γκαριμπάλντι εναντίον των Γάλλων.

Η ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρείας

Το 1873 η Η.Ρ.Β. πήγε στις Η.Π.Α. όπου σ' έναν πνευματιστικό κύκλο γνώρισε τον Henry Steel Olcott, ο οποίος αναγνώρισε το ταλέντο της ως μέντιουμ και την προώθησε, παρουσιάζοντάς την σαν κόμησα Μπλαβάνσκι. Μαζί ίδρυσαν το πνευματιστικό «Miracle club» το οποίο στις 17-4-1875 μετονομάστηκε σε «Θεοσοφική Εταιρεία» (Θ.Ε.).

Τότε ακόμη το καθοδηγητικό της πνεύμα λεγόταν John King (αργότερα Master Morya).

Στόχος της Θ.Ε. ήταν να ερευνηθούν παλιές πρακτικές και διδασκαλίες μαγείας, δηλαδή οι ανατολικές θρησκείες δεν έπαιζαν ακόμη κανένα ρόλο ούτε οι «Διδάσκαλοι».

Τα επόμενα δύο χρόνια η Η.Ρ.Β. μελέτησε βιβλία μαγείας και αποκρυφισμού και συνέγραψε το «Ίσις Αποκεκαλυμμένη». Αυτό το αξιοσημείωτο βιβλίο υπήρξε η πρώτη προσπάθεια υπεράσπισης των παλαιών θρησκειών.

Η θέση της Η.Ρ.Β. εδώ ήταν εν μέρει ενάντια στο χριστιανισμό και στην επιστήμη. Η ίδια έγραψε σε συγγενείς της ότι δεν της αξίζουν έπαινοι για τη συγγραφή του, γιατί δεν το θεωρούσε εργασία: «Όταν αισθάνομαι πίεση να γράψω, κάθομαι κάτω και υπακούω. Και τότε γράφω μ' ευκολία για τα πάντα, όπως π.χ. μεταφυσική, ψυχολογία, φυσικές επιστήμες, οτιδήποτε. Ποτέ δεν αναρωτιέμαι αν μπορώ να γράψω γι' αυτό το θέμα ή αν έχω την ικανότητα γι' αυτό το έργο. Απλώς κάθομαι κάτω και γράφω. *«Γιατί μου τα υπαγορεύει κάτι που ξέρει τα πάντα»*.

Σε μία άλλη επιστολή της έγραφε ότι ήταν μόνιμα σαν μαγεμένη, έβλεπε οράματα και οπτασίες σε νηφάλια κατάσταση, χωρίς ύπνωση. Την κατάσταση αυτή την εξηγούσε ότι προερχόταν από το «εσωτερικό Εγώ» της, το «φωτισμένο εαυτό», αλλά τελικά την απέδωσε στην επίδραση των «Διδασκάλων» της.

Αυτοί οι υποτιθέμενοι «Διδάσκαλοι» έπαιζαν όλο και πιο σημαντικό ρόλο στο έργο της, αν και στο «Ίσις» δεν αναφέρονταν, ώσπου εν τέλει χαρακτηρίστηκαν «μαχάτμας» (μάχα άτμα = μεγάλη ψυχή).

Κατά την καταγραφή του «Ίσις» η ΗΡΒ παρουσίασε πρόσκαιρα μία ολική κατάληψη από πνεύματα. Σύμφωνα με τον Όλκοτ ένα βράδυ την κατέλαβαν τρία ή τέσσερα διαφορετικά πνεύματα ανδρών, χωρίς να βρίσκεται σε ύπνωση. Συνεπώς αυτήν την κατάσταση την βίωνε συνειδητά, ένα φαινόμενο που είναι αρκετά γνωστό από την παραψυχολογία αλλά κι από την ψυχιατρική.

Αξιοπερίεργο είναι εξάλλου ότι στο «Ίσις» δεν γίνεται ακόμη λόγος για την επταδική σύσταση του ανθρώπου, για το νόμο του κάρμα και για τη μετενσάρκωση. Η τελευταία μόνο θεωρείται ότι ισχύει ως εξαίρεση, σε λίγες περιπτώσεις, όπως για τις αποβολές, τους «διανοητικά καθυστερημένους και για έναν μεσσία». Όμως αργότερα στο «Μυστική Διδασκαλία» τα τρία αυτά σημεία αναδείχτηκαν σε κύριο θεοσοφικό δόγμα.

Σύμφωνα με το λεξικογράφο Miers, η Θ.Ε. συνδέθηκε κρυφά με την ινδική εταιρεία Arya Samaj[1]. Όταν έγινε γνωστή η αλληλογραφία της Η.Ρ.Β. με τον ιδρυτή της, Swami Sarasvati, οι έντονες αντιδράσεις στις ΗΠΑ, την υποχρέωσαν να καταφύγει μαζί με τον Όλκοτ στην Ινδία. Τον Ιανουάριο του 1879 αποβιβάστηκαν στη Βομβάη, όπου αμφότεροι έγιναν δεκτοί με τιμές από την Arya Samaj, (κατά μία πηγή, προσχώρησαν στο βουδισμό) και εκεί εφευρέθηκε επίσης η ιστορία για τη Λευκή Αδελφότητα στο Θιβέτ και για τους Αναληφθέντες Διδασκάλους.

Σε μία άλλη παρουσίαση γίνεται λόγος για τον Swami Dayanand, ο οποίος ήθελε να μεταρρυθμίσει την παλαιά, στηριγμένη στις Βέδες, θρησκεία. Ο Όλκοτ του έγραψε στις 18-2-1878 ότι οι ιδρυτές της Θ.Ε. ήταν απογοητευμένοι από τον χριστιανισμό και δεδηλωμένοι εχθροί του. Γι’ αυτό είχαν στραφεί προς την φιλοσοφία τής Ανατολής και ζητούσαν φώτιση και συμβουλή από τον Swami.

Ο Dayanand, ο οποίος δημοσίευσε αυτήν την επιστολή του Όλκοτ, απάντησε δίνοντας την ευλογία του και εκφράζοντας τη χαρά του για την απόρριψη της χριστιανικής πίστης. Συγχρόνως εξήγησε τις αρχές και το πιστεύω της Arya Samaj, καθώς ο ίδιος ήταν κάθε άλλο παρά άθεος.

Φθάνοντας όμως στη Βομβάη, η ΗΡΒ τού δήλωσε απερίφραστα «με τις μέγιστες δυνατές εκφράσεις» ότι ήταν άθεη. Ως αποτέλεσμα ο Dayanand αρνήθηκε να συναινέσει στην ένωση των δύο εταιρειών. Λέγεται επίσης ότι στο ημερολόγιό του ο Όλκοτ έγραφε πως αμφότεροι δεν συμμερίζονταν την πίστη σ’ έναν θεό.

Για παράδειγμα, όταν πέθανε κάποιος βαρώνος Πωλμ, με την κληρονομιά του οποίου μπόρεσαν να μετοικήσουν στην Ινδία, οργάνωσαν την κηδεία του ως εξής: Ο Όλκοτ φόρεσε μία γούνα λεοπάρδαλης και στο φέρετρο έβαλαν τρία αβγά, ενώ κάποιος άλλος κρατούσε ένα αποξηραμένο φίδι. Άραγε μπορεί να βρει κανείς ακόμη σήμερα δημοσιευμένες αυτές τις σελίδες; (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν)

---

1 * Άρια Κοινότητα

Το 1882 η Θ.Ε. μεταφέρθηκε στο Μαντράς κι από ένα προάστιό της μετονομάστηκε Adyar – Θ.Ε., για να διαφοροποιηθεί από άλλες θεοσοφικές ομάδες που στο μεταξύ είχαν αποσχιστεί εξαιτίας διαφόρων διαφωνιών με τη Θ.Ε.

Οι Αναληφθέντες Διδάσκαλοι και οι μαθητές τους

Στις 26-3-1885, η HPB υποχρέωθηκε να εγκαταλείψει οριστικά την Ιινδία λόγω του σκάνδαλου με το ντουλάπι όπου εμφανίζονταν «μαγικά» οι επιστολές των «Διδασκάλων», το οποίο όμως ντουλάπι διέθετε προς το δωμάτιο της HPB μία κρυφή πόρτα από πίσω.

Ο Franz Hartmann που ήταν ένας οξύνους μα και αδογμάτιστος υπερασπιστής της Θεοσοφίας, παραδέχτηκε την απάτη με το ντουλάπι σ' ένα κείμενό του το 1906. Την εξήγησε δε ως μία «Ευσεβή απάτη της HPB που (καλοπροαίρετα) ήθελε μ' αυτήν να μυήσει τη Δύση στους θησαυρούς της αρχαίας ινδικής σοφίας».

Προκύπτει βέβαια εδώ το ερώτημα αν οι δήθεν «εξαγνισμένοι, φωτισμένοι και φιλάνθρωποι Διδάσκαλοι» και η HPB, «ιέρεια» στην υπηρεσία τους, δικαιούνταν να καταφεύγουν σε ταχυδακτυλουργικά κόλπα για να υποστηρίξουν το έργο τους;! Είναι δυνατόν ιδιαίτερα αναπτυγμένες οντότητες, είτε είναι πνεύματα είτε «διδάσκαλοιι», να εκδηλώνονται μέσα από ένα διάμεσο, με ψυχική αστάθεια και χαλαρή ηθική;

Ο Χάρτμαν έδειχνε να πιστεύει στην ύπαρξη τους, ωστόσο στο προαναφερθέν κείμενό του, εκφράστηκε αρνητικά για τη σύνδεση της Θ.Ε. με μύστες και μαχάτμας. Παραδέχτηκε ότι «από μία πλευρά ευνοήθηκε η θαυματομανία των ανθρώπων, μέχρι που στην ανοησία αυτή δόθηκε ένα τέλος καθώς ξεσκεπάστηκε κάποια στιγμή, όπως ήταν αναμενόμενο».

Ο εκδότης Karl Rohm, στενός φίλος του, έγραφε σ’ ένα βιβλίο του το 1916, ότι ο Hartmann παραδέχτηκε πως οι Διδάσκαλοι της HPB ήταν μεν ευφυείς, όμως **κοινοί θνητοί**. Ομολογούσε ανενδοίαστα ότι στο Adyar κορόιδευαν τους φανατικούς κυνηγούς επιστολών των «μαχάτμας».

Υποστήριζε επιπλέον ότι τέτοια φαινόμενα ήταν στη μοίρα όλων των Μυστικών Σχολών από τη στιγμή που ανοίγονταν στο ευρύτερο κοινό.

Εκτός αυτού παραδεχόταν ότι υπάρχουν απατεώνες που εκμεταλλεύονται την ανθρώπινη τάση για μυστικοπάθεια για να «περνάνε καλά» και για να πουλάνε «μυστικά και μυητικούς βαθμούς» έναντι πληρωμής υποδυόμενοι τους «κρυφούς μύστες».

«Ο χαζός που πέφτει στα δίχτυα τους, γίνεται τότε δεκτός στο σύνδεσμο των τεχνητώς «πεφωτισμένων» μετά από λίγο ως πολύ γελοίες τελετές. Συνήθως στο τέλος γίνεται τρελός ή και ο ίδιος απατεώνας· αλλιώς εγκαταλείπει νωρίτερα ή αργότερα την εταιρεία, πιο φτωχός σε χρήμα και σε αυτοεκτίμηση, όμως πιο πλούσιος χάρη στην εμπειρία που κέρδισε μέσω της εξαπάτησης και των ελπίδων που δεν ευοδόθηκαν».

Επιστρέφοντας από την Ινδία στην Ευρώπη, η HPB άρχισε να καταγράφει τη «Μυστική Διδασκαλία» «καθ’ υπαγόρευση» του master Djwal Khul (D.K.)

Ωστόσο στον έμπιστο, στενό συνεργάτη της Franz Hartmann, μετέπειτα ιδρυτή μίας γερμανικής Θ.Ε το 1896, η HPB εξομολογήθηκε, μ.ά. «Είναι τρομακτικό το γεγονός ότι κατά καιρούς μού παρουσιάζεται ένας μαχάτμα, που εγώ τον εκλαμβάνω για αληθινό «Διδάσκαλο».

Αργότερα όμως αναγνωρίζω με φρίκη ότι ήταν ένας δαίμονας που κρυβόταν κάτω από τη μάσκα του».

Η Mabel Collins (1851 – 1927), μία από τις γνωστότερες συγγραφείς από την αρχική περίοδο της Θ.Ε., τοποθέτησε τους «Διδασκάλους από τα Ιμαλάια» στο εσωτερικό της ανθρώπινης ψυχής, πράγμα που οδήγησε σε διάσταση από την HPB και τη Θ.Ε.

Ο θεοσοφιστής ζωγράφος Herman Schmiechen, ο οποίος γνωρίστηκε στο Λονδίνο με την HPB, ζωγράφισε με τη φαντασία του πορτρέτα του Μορύα και του Κουτ Χούμι. Σύμφωνα με τον Miers, αργότερα δήλωσε ότι αυτοί οι δύο δεν υπήρξαν ποτέ ως πρόσωπα, «αλλά προήλθαν απλώς από της συνειδησιακή σφαίρα της διάνοιάς της HPB».

Άλλοι πάλι, όπως ο καθηγητής C.W. Sellin, υποστήριζαν ότι ο Κουτ Χούμι ήταν η ίδια η HPB. Όντως, όπως μαρτυρούν όλες οι βιογραφίες της, η HPB χαρακτηριζόταν από έκδηλο διχασμό προσωπικότητας και συχνά ήταν εκτός εαυτού.

Ένας άλλος βιογράφος της, ο γιατρός Franz Freudenberg έγραψε μια για παράδειγμα:

«Η φαντασία της είναι αχαλίνωτη και εφευρίσκει διαρκώς ιστορίες…

Η χονδροειδής, απρεπής στάση της και η ανδροπρεπής συμπεριφορά της αρχικά έφεραν ρίγη απέχθειας στην καλή κοινωνία της Ν. Υόρκης, όπως ήταν φυσικό… Τις επιστολές της στον Όλκοτ τις υπογράφει σαν «Τζακ», αλλά και στις επιστολές τους οι μαχάτμας την αναφέρουν ως «ο αδελφός μας HPB» και ως αδελφό την περιμένουν να επιστρέψει στη Γη, κατά την Α. Μπέζαντ.

Στις 3-4-1875 η HPB παντρεύτηκε τον Αρμένιο Μ. Μπετανέλυ υπό τον όρο ότι ο γάμος δεν θα συμπεριλάμβανε σεξουαλική επαφή. Ένα χρόνο αργότερα χώρισε και δήλωσε πασιχαρής ότι «η σκέψη να παραδώσει το σώμα της σ’ έναν άντρα ήταν τόσο φρικτή κι αδιανόητη, που η ίδια εξηγούσε ότι η συναίνεσή της σ’ ένα λευκό γάμο μόνο σε μία κατοχή της από πνεύματα μπορούσε ν’ αποδοθεί»!

Πιθανότατα αυτή η υποψία που εξέφρασε η ίδια δεν αφορούσε μόνο εκείνον το γάμο. Μία παράξενη σχετική εκτίμηση, για να πούμε το λιγότερο, είχε κάνει επίσης ο Subba Row.

Ο Charles Leadbeater, ο γνωστός συνεργάτης της μετέπειτα προέδρου της Θ.Ε. Annie Besant, κατέγραψε στις 14-6-1885 αυτήν την εκτίμηση του Subba Row, ενός από τα ηγετικά μέλη της Θ.Ε. με ιδιαίτερες παραφυσικές ικανότητες. Αυτός υποστήριξε ότι η HPB «είχε φύγει από την επίγεια ζωή πριν 20 χρόνια» κι ότι έκτοτε τέσσερις διαφορετικές οντότητες είχαν καταλάβει το σώμα της.

Αυτή θα ήταν η εξήγηση γιατί «η μαντάμ τόσο συχνά διαψεύδει κάτι που υποστήριξε μόλις λίγο πριν! Ειδικότερα, ένας Μύστης που απέτυχε στο στόχο του, εν είδει μετανοίας πέρασε εθελοντικά σε αυτό το σώμα, προκειμένου να μεταδώσει την αλήθεια στην ανθρώποτητα…»

Και συνεχίζει ο Subba Row:

«…Όπως υποθέσαμε πολύ σωστά, ο Μύστης αυτός φεύγει συχνά από το σώμα της HPB για άλλες ασχολίες… Όσο λείπει λοιπόν, έχει φροντίσει να τον αντικαθιστούν δύο chelas (υπηρέτες μαθητές), που ξέρουν μόνο λίγα από αποκρυφισμό. Αλλά επειδή ένας chela δεν επιτρέπεται να αγγίξει ένα γυναικείο σώμα σε ορισμένες περιόδους ή όταν η πάσχει από κάποια γυναικολογική πάθηση, γι' αυτό έπρεπε να πάρει τη θέση τους μια φρικτή, άξεστη, στρυφνή, αγράμματη Θιβετιανή γριά…»

Εδώ παρατηρεί ο Ρ. Πάσσιαν που μεταφέρει τα λεγόμενα του Subba Row από τον Leadbeater, ότι ακόμη και στενοί συνεργάτες και οπαδοί της HPB δεν ήξεραν ούτε οι ίδιοι και προσπαθούσαν να μαντέψουν ποιο πνεύμα εκδηλωνόταν κάθε φορά μέσω της μαντάμ Μπλαβάτσκι.

Και πάλι ο Subba Row: «Φαίνεται ότι το καθένα απ' αυτά τα πνεύματα δεν ξέρει τι έχουν πει ή έχουν κάνει πριν τα άλλα τρία. Έτσι προκύπτειι μία ατελείωτη σύγχυση…

…Επί μήνες, καθώς η HPB πάσχει από διάφορες ασθένειες, το πάνω χέρι το έχει συνεχώς η φρικτή γριά που τυραννάει τον περίγυρο με τα νεύρα της. Ελπίζοντας ότι ο Μύστης θα καταφέρει να ολοκληρώσει τη «Μυστική Διδασκαλία». Αλλά πόσο μπορεί να διατηρηθεί ακόμη αυτό το φτωχό άρρωστο σώμα, μας είναι άγνωστο προς το παρόν».

Στο σημείο αυτό παρατηρεί ο Πάσσιαν: «Κατά βάση πρόκειται για μια μορφή καταληψίας, όταν το σώμα ενός ετοιμοθάνατου, ενός που βρίσκεται σε κώμα ή σ' εξωσωματική κατάσταση ή επίσης σε βαθύ τρανς (ύπνωση), καταλαμβάνεται από μία ξένη προσωπικότητα. Κατά καιρούς συμβαίνουν τέτοιες περιπτώσεις όπου ο παθών εμφανίζει μία πλήρη μεταμόρφωση της προσωπικότητάς του. Για παράδειγμα δεν αναγνωρίζει πια τον περίγυρό του και δείχνει να έχει ξεχάσει καθετί από την προηγούμενη ζωή του. Συχνά εκλαμβάνουν τέτοιες περιπτώσεις σαν επαλήθευση της θεωρίας της μετεμψύχωσης, επειδή η «νέα» προσωπικότητα δίνει ακριβείς πληροφορίες για την προηγούμενη ζωή της.

…Φαίνεται ότι μόνο λίγοι εσωτεριστές συνειδητοποιούν ότι η χειραγώγηση ενός τέτοιου φαινομένου walk-in από μία ξένη προσωπικότητα ισοδυναμεί με χείριστου είδους μαύρη μαγεία. Κανένα άυλο ον που είναι ανεπτυγμένο πνευματικά και ακολουθεί τη θεϊκή τάξη της Δημιουργίας εν πνεύματι Ιησού Χριστού… δεν θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο»!

Κατά τον Πάσσιαν, οι τέσσερις διαφορετικές προσωπικότητες, μεταξύ των οποίων και μια κακοτράχαλη, ηλικιωμένη Θιβετιανή, εξηγούνται ως περιοδική κατοχή του μέντιουμ, χωρίς να βρίσκεται όμως σε κατάσταση ύπνωσης.

Και αφού η ίδια η HPB άλλωστε είχε παραδεχτεί ότι καμία φορά ο «μαχάτμα» που της παρουσιάστηκε αποδείχτηκε τελικά ότι ήταν δαίμονας στην πραγματικότητα, άραγε πόσες φορές δεν το αντιλήφθηκε καθόλου;

Οπωσδήποτε παρά την πολυτάλαντη ενδιαφέρουσα, ασυνήθιστη προσωπικότητά της, δεν θα πρέπει να την ζηλεύει κανείς για την ικανότητα του μέντιουμ. Η ίδια πλήρωνε πολύ βαρύ τίμημα σωματικής και ψυχικής υγείας και ήταν σχεδόν μόνιμα άρρωστη. Ας το λάβουν υπόψη τους αυτό το γεγονός και άλλα διάμεσα σε παρόμοια κατάσταση. Για να αναπτύξει κανείς με ασφάλεια τέτοιες ικανότητες, απαιτείται ανιδιοτελής βούληση, συνεχής αυτοβελτίωση και εμπεδωμένη πίστη στον Θεό.

Ο προαναφερθείς θεόσοφος δρ. Φραντς Χάρτμαν έγραφε ότι οι διδασκαλίες τής HPB δεν ήταν προϊόν φαντασίας ούτε μεταδόσεις από πνεύματα. Κατ' αυτόν *«λέγεται* ότι προέρχονται από το αρχαιότερο χειρόγραφο, το βιβλίο Dzyan (ήτοι Βιβλίο της Επίγνωσης), το οποίο περιέχει τις έρευνες των μυστών και των σοφών. *Λέγεται* ότι το πρωτότυπο το κατέχουν οι Διδάσκαλοι της Σοφίας στο Θιβέτ».

Πάντως η HPB είχε υποστηρίξει ότι ήταν η μόνη θνητή που το είχε δει και πάνω στις «Στροφές του Ντζυάν» στηρίχτηκε η «Μυστική Διδασκαλία».

Οι αρχές της Θεοσοφίας

Η ανάγνωση της θεοσοφικής διδασκαλίας δυσχεραίνεται από την πληθώρα σανσκριτικών όρων. Επιπλέον πάρα πολλά παραθέματα στα σανσκριτικά, στα ελληνικά και στα λατινικά είναι λάθος. Ωστόσο ομολογουμένως οι βασικές αρχές με την πρώτη ματιά φαίνονται ελκυστικές και είναι οι εξής:

1. Η ενότητα των πάντων και η εκδίπλωση των κόσμων από την ενότητα αυτή (πανθεϊσμός).
2. Η ενότητα αυτή εκδηλώνεται σε επτά βαθμίδες ή επίπεδα, δηλ. η διδασκαλία για την επταδική σύσταση του ανθρώπου και του σύμπαντος.

3. Η θειότης και η αθανασία του ανθρώπου.

4. Η εξέλιξη της συνείδησης μέσω των φυσικών βασιλείων ως τον άνθρωπο, και στη συνέχεια «ως τον υπεράνθρωπο και ως το θείο ον».

5. Η περιοδική επιστροφή των πάντων, ιδίως η μετενσωμάτωση (μετενσάρκωση) ως όχημα ανέλιξης.

6. Ο νόμος της ανταπόδοσης, του κάρμα, βάσει του οποίου ο άνθρωπος διαμορφώνει αυτοβούλως τη μοίρα του.

7. Η ύπαρξη μίας Ιεραρχίας Μυστών, των λεγομένων Διδασκάλων ή Μαχάτμας που συναποτελούν τη «Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα». Όταν ο άνθρωπος αναπτυχθεί, από ένα ορισμένο στάδιο κι ύστερα, του παρουσιάζονται ως καθοδηγητές του.

Ένα ακόμη σημείο που συνήθως δεν αναφέρεται είναι η αρχή ότι οφείλεται θεία λατρεία στον Εωσφόρο(-Σατανά) ως δημιουργό και κύριο του υλικού κόσμου.

(Πηγή: Ρ. Πάσσιαν)

Ο **Πανθεϊσμός** της Μπλαβάτσκι (η ταύτιση θεού και κόσμου, όπου ο θεός θεωρείται σαν η Ψυχή του Κόσμου) είναι ιδιαίτερα υλιστικός. Το σύμπαν ταυτίζεται με τη απρόσωπη «θεότητα», από την οποία εκδιπλώνεται σε διάφορες βαθμίδες, ώσπου τελικά επιστρέφει χωρίς συνείδηση του εαυτού, στο απολύτως Υπεραισθητό. Η επιστροφή αυτή επαναλαμβάνεται εκ νέου σε αμέτρητες περιόδους που αντιστοιχούν «στις Ημέρες και στις Νύκτες του Βράχμα», ήτοι μία περίοδος δημιουργίας η «Manvantara» και μία περίοδος ανάπαυσης η «Pralaya», που η καθεμιά τους περιλαμβάνει «επτά αιωνιότητες».

Το κοσμικό γίγνεσθαι αναπαριστά την αναπνοή του Βράχμα: «Όταν αυτή η Μία Οντότητα εκπνέει, δημιουργείται το σύμπαν όταν εισπνέει, εξαφανίζεται πάλι». «Η θεότης μας είναι η μυστική δύναμη της εκδίπλωσης και της σύμπτυξης». («Κλειδί της Θεοσοφίας»). Με άλλα λόγια πρόκειται για έναν νεοπαγανισμό, από τη στιγμή που η «ζωτική δύναμη» που εγκατοικεί στον κόσμο λατρεύεται ως η ύψιστη θεϊκή αρχή. Από μόνη της η αέναη επαναλαμβανόμενη κοσμογονία και καταστροφή του

σύμπαντος στη βάση της «εκπνοής – αναπνοής» του Βράχμα εκτυλίσσεται σαν ένα σπείραμα (σπιράλ) με ανιούσα εξέλιξη. [H. Ruppert, «Θεοσοφία»]

Κατά τη «Μυστική Διδασκαλία» όλοι οι προσωποιημένοι θεοί υπήρξαν άνθρωποι σε προηγούμενες περιόδους εκδίπλωσης. Ο άνθρωπος ξεκινάει την πορεία του *ασυνείδητα* ως Μονάδα, η οποία «είναι ένα άτομο του Απολύτου». Συνείδηση αποκτιέται μέσα από ένα μακρύ δρόμο εξέλιξης διαμέσου απείρων υλικών μορφών. Μέσα από αυτήν τη μακραίωνη εξέλιξη ο «εν δυνάμει θεός μέσα στη Μονάδα» εξελίσσεται σε όντως θεό (βλ. παρακάτω για την ταύτιση (παραχάραξη) και για τη διάσταση μεταξύ Θεοσοφίας και Νέας Αποκάλυψης).

Η μυστική διακυβέρνηση των πλανητών από ανεπτυγμένα πνευματικά όντα

Αυτή η θεοσοφική θεωρία προέρχεται από τους «Άρχοντες» του αρχαίου γνωστικισμού. Από την άλλη πλευρά προσφέρει το υπόβαθρο για τον ιδιότυπο **συγκριτισμό** της θεοσοφίας, αφού έτσι συγχωνεύονται όλοι οι σημαντικοί ιδρυτές θρησκειών και άλλες γνωστές προσωπικότητες της ιστορίας σε αυτήν τη «μυστική παγκόσμια διακυβέρνηση». Για παράδειγμα γράφει ένα θεοσοφικό περιοδικό: «Πολλοί Μαχάτμας είναι γνωστοί στην ιστορία, π.χ. στην Ινδία ο Κρίσνα, ο Βούδας, στην Κίνα ο Λαοτσέ, ο Κονφούκιος, στο Θιβέτ ο Τσονγκχα-πα, στην Περσία ο Ζωροάστρης, στη Συρία ο Ιησούς ή Γιέσουα, στην Ελλάδα ο Πυθαγόρας, ο Εμπεδοκλής, ο Πλάτων, ο Απολλώνιος Τυανεύς». Στους μαθητές κι απεσταλμένους της Ιεραρχίας «στον εξωτερικό κόσμο» συμπεριλαμβάνονται ο απόστολος Παύλος, ο Αμμώνιος Σακκάς, ο Πλωτίνος, ο Ιουλιανός ο Αποστάτης, ο Παράκελσος, ο Μέσμερ, ο μάγος Καλιόστρο και όλοι οι μετέπειτα ηγέτες και δάσκαλοι της Θεοσοφικής Εταιρείας. Παρόμοια με τον ίδιο τρόπο συγχωνεύονται οι συλλήψεις περί θεού των ιστορικών θρησκειών, ιδίως του ιουδαϊσμού και του χριστιανισμού. Φερ’ ειπείν ο Ιεχωβά ταυτίζεται με τον Βάκχο ή με τον Ήλιο, και υποτίθεται ότι ακόμη και ο Μωυσής με τους Ισραηλίτες λάτρευαν τον Ιεχωβά – Βάκχο.

Τα ανάλογα ισχύουν για τον Χριστό, ο οποίος είναι ένας από τους τρεις μεγάλους Μύστες, ενώ ο «Διδάσκαλος Ιησούς» είναι ένας άλλος. Μάλιστα κατά τον Λεντμπήτερ υπήρχε ένας «ιστορικός» Ιησούς, άλλος από το Ναζωραίο, που έζησε 100 χρόνια νωρίτερα. Όπως ο Στάινερ διαβάζοντας με την εσωτερική όραση τα Ακασικά Χρονικά κατέληξε σε «δύο διαφορετικά αγόρια με το όνομα Ιησούς», έτσι και ο Λεντμπήτερ στα «αιθερικά Αρχεία» ανακάλυψε ότι Ιησούς και Χριστός ήταν δύο διαφορετικοί

άνθρωποι. Ο Χριστός ήταν ο μέγας Διδάσκαλος, ενώ ο Ιησούς, που είχε γεννηθεί 105 χρόνια νωρίτερα, του διέθεσε απλώς το σώμα του.

Ο δε Χριστός προϋπήρξε ως Ερμής, Ζωροάστρης, Ορφέας, Βούδας Γκαουτάμα και τελικά Απολλώνιος Τυανεύς. Επιπλέον, οι απόστολοι δεν έζησαν ποτέ επί Γης. Και σ' αυτό το θέμα, οι διαφορές μεταξύ των εκπροσώπων της Θεοσοφίας είναι διαμετρικές, γεγονός που παραδέχονται και θεόσοφοι. Πολλοί ενορατικοί υποστηρίζουν ότι διαβάζουν τα Ακασικά χρονικά, μόνο που δυστυχώς γι' αυτούς όχι τα ίδια πράγματα. Ο καθένας «διαβάζει» παραδόξως κάτι άλλο, με αποτέλεσμα αμέτρητες αντιφάσεις, γεγονός που μπορεί να διαπιστώσει ο κάθε αφυπνισμένος αναγνώστης μόνος του.

Σε γενικές γραμμές η Θεοσοφία ξεχωρίζει τους «θεούς» από τον «θεό». Οι πρώτοι είναι «όλα εκείνα τα όντα που έχουν ξεπεράσει το ανθρώπινο στάδιο, είναι δηλαδή «υπεράνθρωποι».

Αντίθετα «θεός» είναι η «καθαυτό θεία Αρχή», «Άτμα» ή «Λόγος», που διαπερνά όλο το σύμπαν.

Ένας προσωπικός θεός, που ενσαρκώνει την αγάπη, όπως στο χριστιανισμό, εδώ δεν υπάρχει. Μάλιστα ο ΚουτΧούμι σε μία «επιστολή» χαρακτηρίζει «ανόητους» όλους όσοι «πιστεύουν σ' έναν φιλόστοργο Πατέρα και Δημιουργό στους Ουρανούς»…

Οι ασάφειες και οι αντιφάσεις της Η.Ρ.Β. οδήγησαν σε ασάφειες και αντιφάσεις και τους διαδόχους της, ιδίως όσον αφορά στη θεωρία περί θεού. Στις «επιστολές των Μαχάτμας» λέγεται: «Αρνούμαστε ότι υπάρχει Θεός, τόσο ως φιλόσοφοι όσο κι ως βουδιστές». Υπάρχει διάσταση ακόμη και σήμερα σ' αυτό το θέμα αφενός ανάμεσα στους οπαδούς της αθεΐας των «επιστολών» και αφετέρου της «Νέας Θεοσοφίας» της Α. Μπέζαντ, η οποία ερμήνευσε την Μπαγκαβάτ Γκίτα βασίζοντάς την περισσότερο πάνω σ' ένα θεϊκό υπόβαθρο. Πάντως και η Μπέζαντ θεωρεί ότι ο Ιησούς και οι απόστολοι δεν έζησαν ποτέ, ότι την δε Κ. Διαθήκη την εφηύραν καλόγεροι το $2^{ο}$ αιώνα.

Μάλιστα ο G. Wyld έγραφε στο «Light» στις 13-2-1901: «Όταν ήμουν πρόεδρος του βρετανικού παραρτήματος της Θ.Ε., η κυρία Μπλαβάτσκι υποστήριζε ότι δεν υπάρχει ούτε προσωπικός ούτε απρόσωπος θεός και συχνά έκανε χυδαία, βέβηλα αστεία για το πρόσωπο και τη διδασκαλία του Χριστού».

Ομοίως απορρίπτεται και *προσευχή* προς μία ύψιστη Αρχή, προς το θεό. Ο Jinarajadasa (1875-1953) πρόεδρος μετά το 1945 της Θ.Ε. Adyar, εξαιρετικά δραστήριος τέκτονας και ροδόσταυρος (Πηγή: Miers), είχε δηλώσει ότι για τον Βούδα η εμπιστοσύνη

στην προσευχή ισοδυναμεί με δεισιδαιμονία. Επιπλέον ο Φρ. Χάρτμαν στο βιβλίο του «Μυστήρια, Σύμβολα και Μαγικές Δυνάμεις» τόνιζε ότι «υπάρχει μόνο *ένας* θεός, ο «Ανώτερος Εαυτός» μέσα στον άνθρωπο (βλ. αργότερα την αληθινή έννοια του «θεϊκού σπινθήρα» μέσα στον άνθρωπο, σύμφωνα με τη θεόπνευστη Νέα Αποκάλυψη (Ν.Ο.)!). Μόνο με αυτόν τον "ουράνιο πατέρα" έχει νόημα να μιλάει κανείς…».

Και για την Η.Ρ.Β. η προσευχή «είναι μία αδυναμία που βασίζεται σε μία πλάνη, αφού δεν υπάρχει αυτό που ονομάζεται «άνωθεν βοήθεια». Η παράκληση σ' έναν προσωπικό θεό είναι κενή ματαιολογία».

Προφανώς η κυρία Μπλαβάτσκι δυστυχώς δεν είχε πάρει ποτέ βοήθεια από την προσευχή – ή μάλλον δεν θέλησε ποτέ να πάρει.

Από την άλλη πλευρά, η Άννι Μπέζαντ, η οποία πρόσκειτο στον αποκρυφισμό και στην Ινδία έγινε ένθερμη οπαδός του ινδουισμού, προσπάθησε να φέρει πιο κοντά στη Δύση τη θεοσοφική σκέψη οικειοποιούμενη χριστιανικούς όρους και δίνοντάς τους θεοσοφική ερμηνεία.

[Πηγή: Handbuch Religioese Gemeinschaften (H.R.G.), Εγχειρίδιο Θρησκευτικών Κοινοτήτων, 1993].

Ως αποτέλεσμα, στη Θεοσοφία εισήχθη ένα είδος προσευχών, ως «επικλήσεις», αλλά χωρίς σχέση μ' έναν προσωπικό Πατέρα – Θεό. Για παράδειγμα η Μπέζαντ θέσπισε το θεοσοφικό «Μάντραμ της Ενότητας» ήτη «Συμπαντική Επίκληση».

Στο β' τόμο του «Ίσις» η ΗΡΒ γράφει: «ο κόσμος δεν χρειάζεται σχισματικές εκκλησίες ούτε του Βούδα ούτε του Ιησού ούτε του Μωάμεθ ούτε του Σβέντενμποργκ ούτε του Καλβίνου ούτε κανενός άλλου».

Η πτώση

Το πρωταρχικό αμάρτημα της πτώσης μίας μερίδας αγγέλων μαζί με τον Εωσφόρο (βλ. Ιούδα 6, Πέτρου Β΄ 2,4 και αναλυτικότερα στη Νέα Αποκάλυψη) η ΗΡΒ το θεωρεί μία χονδροειδή θεολογική εξαπάτηση.

Κατ' αυτήν οι «ηλιακοί» ή «πύρινοι άγγελοι» έγιναν «στασιαστές στον Ουρανό», επειδή αρνήθηκαν να ενσωματωθούν σε «κελύφη ανθρώπων» χωρίς συνειδητότητα. Ήθελαν ο άνθρωπος ν' αποκτήσει αυτοσυνειδησία και αυτεξούσιο, δηλαδή «αυτοθυσιάστηκαν για τη διανοητική ανεξαρτησία της ανθρωπότητας».

Αντίθετα, από τη χριστοκεντρική Αποκάλυψη είναι γνωστό ότι ο Θεός ως Υπερτέλειο Ον δημιούργησε άσπιλα πνεύματα, τα οποία όφειλαν να γίνουν σε όλα τέλεια με τη θέλησή τους. ασφαλώς διέθεταν ελευθερία βούλησης, αφού διαφορετικά θα ήταν κατώτερα όντα, απλώς μηχανές – εκτελεστές της θείας βούλησης.

Αυτή η ελευθερία τούς επέτρεπε να μπορούν *δυνητικά* να σκεφτούν και να ενεργήσουν αντίθετα στο θείο θέλημα. Είχαν επομένως τη δυνατότητα να «εκπέσουν», όσο δεν είχαν (αυτοπροαίρετα) ακόμη τελειοποιηθεί απολύτως με τις δικές τους επιλογές.

Έτσι μία μερίδα απ' αυτούς στασίασε (επιστολή Ιούδα 6) και «θέλησαν να γίνουν οι ίδιοι θεοί». (Μωυσή Γένεση 3,5), με αποτέλεσμα να εκπέσουν από το Νόμο και την αρμονία του Θεού στην ανομία και κατά συνέπεια στην αδυναμία. Και αυτό κράτησε ως την ολοκλήρωση της αποστολής του Ιησού Χριστού» χάρη στην οποία μπορούμε έκτοτε με τις δικές του δυνάμεις να επιστρέψουμε στον Πατέρα – Δημιουργό μας.

Η ΗΡΒ και οι «Διδάσκαλοι» της λένε *σχεδόν* το ίδιο, μα με μία σημαντική ειδοποιό διαφορά: Στη χριστιανική διδασκαλία τόσο η πτώση των αγγέλων όσο και των πρωτόπλαστων έγινε αυτόβουλα, ίδια ευθύνη των έκπτωτων. Συνάμα ο δρόμος της επιστροφής ήταν πάντα ανοιχτός για τους «άσωτους υιούς».

Αντίθετα στη θεοσοφική σχολή τής Adyar, ήμασταν προκαταδικασμένοι να πέσουμε υποχρεωτικά στην υλική διάσταση.

Άρα δεν χρειάζεται να θλιβόμαστε που «χάσαμε την παραδείσια κατάσταση της αθωότητας. *Έπρεπε* να γίνει έτσι για να μπορέσουμε να αναπτύξουμε τις υπολανθάνουσες δυνάμεις συνείδησης και βούλησης» («Theosophische Kultur», Λειψία 5/1934).

Με άλλα λόγια εδώ η λογική ακολουθία αναστρέφεται, αφού ακριβώς επειδή είχαμε συνείδηση, βούληση και αυτενέργεια, γι' αυτό υπήρχε και η δυνατότητα της πτώσης αλλά και της απόδοσης ευθυνών. Και όλα αυτά που ίσχυαν τότε ισχύουν και τώρα και για πάντα…

Η ανθρώπινη ματαιοδοξία κι άλλες καμουφλαρισμένες παγίδες

Σε γενικές γραμμές πρέπει να ειπωθεί ότι η Θεοσοφία – και δυστυχώς όχι μόνον αυτή –βρίθει από περίπλοκες περιγραφές «Ηλιακών Λόγων» και «Πλανητικών Ιεραρχιών», από σκοτεινές κοσμογονίες και ανθρωπογονίες κ.ο.κ.

Και όλα αυτά με δυσνόητους όρους που προκαλούν κυκλοφορική συμφόρηση στον εγκέφαλο αντί για φώτιση στην καρδιά. Με άλλα λόγια πρόκειται για εγκεφαλική «γνώση» που δύσκολα θα κάνει τον άνθρωπο καλύτερο. Και αυτό δεν είναι τυχαίο, αφού έτσι ο προχωρημένος «γνώστης» αυτών των απόκρυφων θεωριών αυτοκολακεύεται ότι είναι ένας από τους λίγους που γνωρίζουν τα μυστικά του σύμπαντος…

Στην πραγματικότητα δε, το περίφημο «κατώτερο Εγώ» του μάλλον μεγαλώνει, αφού με όλες αυτές τις φανταστικές γνώσεις μπορεί να κάνει εντύπωση στους άλλους… Και ενώ νομίζει ότι τους προσφέρει, στην ουσία θέλει ν' ασκήσει εξουσία πάνω τους διανύοντας κατ' ευφημισμό «την ατραπό είτε της δεξιάς χειρός δηλαδή την ατραπό του υποτιθέμενα «καλού» της λευκής μαγείας ή – ακόμη χειρότερα – της αριστεράς χειρός» δηλαδή της μαύρης μαγείας…

Ο ρόλος του Εωσφόρου –Σατανά

Η Θεοσοφία όμως το βλέπει αλλιώς το πράγμα κι έτσι προωθεί την εσωτεριστική αποκατάσταση του Εωσφόρου. Για παράδειγμα ο Φρ. Χάρτμαν, επικαλούμενος τη «Μυστική Διδασκαλία», γράφει: «…η "πτώση του Εωσφόρου" στην πραγματικότητα σημαίνει κατάβαση στην ύλη για τον Φορέα του Φωτός. *Μόνον* έτσι μπορεί η ύλη να φωτιστεί και να την διαπεράσει η πνευματική συνείδηση. Χωρίς την "πτώση" ενός αγγέλου δεν θα υπήρχε λύτρωση για τον άνθρωπο…».

Με άλλα λόγια, εδώ σαφώς ο Εωσφόρος αντικαθιστά τον Ι. Χριστό. Χάρη σ' αυτόν αιχμαλωτιστήκαμε στην ύλη, επειδή υποτίθεται ότι μόνον εδώ μπορούμε ν' αποκτήσουμε αυτοσυνειδησία και ν' αναπτυχθούμε προς το Φως. Συνεπώς ο Σατανάς είναι εκείνος «που κάνει το γήινο άνθρωπο θείο… που του δίνει το Νόμο της Ζωής του Πνεύματος και τον ελευθερώνει από την αμαρτία της άγνοιας, δηλαδή από το θάνατο» (Μυστική Διδασκαλία)

Λογικά λοιπόν, αφού στη Μ.Δ. ο Εωσφόρος –Σατανάς είναι ο *λυτρωτής θεός*, κατ' ακολουθία, όταν ο άνθρωπος γίνει θεός, γίνεται σατανικός! Η αναστροφή των εννοιών αντίθετα με την κοινά αποδεκτή σημασία τους κρύβεται συχνά πίσω από τις «κρυφές αλήθειες» του εσωτερισμού. Άλλωστε πράγματι η σύγχρονη δημόσια ζωή είναι η πλέον κατάλληλη για να κάνει τους ανθρώπους διαβόλους…

Όντως η παραμονή στην «Κοιλάδα των Δακρύων» που είναι η ύλη και η Γη, οφείλει να μας οδηγήσει στο ξεμάγεμα από την απάτη, τη μαγγανεία της ύλης. Ωστόσο η ύλη δεν προέκυψε από «την πρόθεση του Εωσφόρου να φέρει το Φως», αλλά από τη

δική του και δικά μας πτώση… Ο Εωσφόρος, όσο ισχυρή κι ανυποχώρητη θέληση κι αν έχει, είναι κι αυτός ένα δημιούργημα· συνεπώς υπόκειται κι αυτός επίσης στους νόμους του σύμπαντος. Άρα οι νόμοι και η ίδια η ύλη δεν μπορεί να προέρχεται απ' αυτόν αλλά από το Δημιουργό όλων. (Ρ. Πάσσιαν)

Σύμφωνα με τη Νέα Αποκάλυψη, ο Εωσφόρος και οι ακόλουθοί του επιστρέφουν ατομικά και σταδιακά στην πνευματική δημιουργία σε μία εξελικτική διαδικασία που διαρκεί αιωνιότητες. Ο αντίθεος πόλος όμως προσπαθεί να υπονομεύσει και να καθυστερήσει τη νομοτελειακή αυτή επιστροφή, δηλαδή την πνευματοποίηση της ύλης, παρασύροντάς μας σε απατηλούς στόχους. Σκοπός του είναι να διαιωνιστεί η ύλη, που είναι το βασίλειό του. Ως συνέπεια, εδώ είναι το πεδίο της μάχης μεταξύ φωτός και σκότους, η οποία διεξάγεται για την κάθε ανθρώπινη ψυχή. Επομένως είναι αποκαλυπτικό το γεγονός ότι για τη Θεοσοφία και για πολλούς Εσωτεριστές ο Εωσφόρος παριστάνει τον λυτρωτή της ανθρωπότητας.

Από την αυγή της ανθρωπότητας το κακό προσωποποιείται με δύο μορφές. Μπορεί να αποκαλείται με διάφορα ονόματα, όμως κατά βάση έχει αυτά τα δύο πρόσωπα: αφενός φανερά ως Σατανάς, ο άρχων του σκότους, του χάους, της καταστροφικότητας και λιγότερο φανερά αφετέρου ως Εωσφόρος, που παραπλανά και παρασύρει σε εκτυφλωτικό, ψεύτικο φως.

Η «Μυστική Διδασκαλία» παραχαράσσει ή συγκαλύπτει αυτήν τη διπλοπροσωπία. Εδώ γίνεται επανειλημμένα λόγος για «Κύριους της Φλόγας» και της «Σκοτεινής Σοφίας» με αρχηγό τον Εωσφόρο – Σατανά, τον οποίο «άδικα» δαιμονοποίησε η εκκλησία. Αντίθετα εδώ είναι «ο Λόγος» (Μ.Δ., δηλ. υποκαθιστά το Χριστό!) και ο θεμελιωτής της Ιεραρχίας Μυστών του πλανήτη μας («Μικρό Λεξικό της Θεοσοφικής Κοσμοθεωρίας» της B. Flemming). Καλό πιστοποιητικό πράγματι για την «Ιεραρχία των Διδασκάλων» και την πραγματική καταγωγή τους!

Και μάλιστα ο Σατανάς - Εωσφόρος δεν είναι απλώς ο Κύριος του Κάτω Κόσμου, αλλά και *«ο Κύριος αυτού του κόσμου, ο θεός του πλανήτη μας και ο μοναδικός θεός!...*

Και για να γίνει σαφές μια για πάντα: αυτός που το ιερατείο κάθε δογματικής θρησκείας και ιδίως της χριστιανικής, ονομάζει Σατανά ή εχθρό του θεού, στην πραγματικότητα είναι το ύψιστο θεϊκό Πνεύμα, η απόκρυφη Σοφία». («Μυστική Διδασκαλία»). Μάλιστα η HPB επανέλαβε και τον Ύμνο στο Σατανά του Ελιφάς Λεβί, τον οποίον εκτιμούσε ιδιαίτερα.

Ως επακόλουθο, για την HPB το κακό είναι «απλώς η σκιά του Φωτός, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να υπάρξει Φως…!» Άρα εάν εξαφανιζόταν το κακό, θα έπαυε και το καλό να υπάρχει. Γι' αυτήν μοναδικός διάβολος είναι η ανθρωπότητα και δεν υπάρχει άλλος (Μ.Δ.)

Εδώ έχουμε άλλο ένα εύγλωττο παράδειγμα όπου –όπως και στο θιβετιανικό βουδισμό – οι έννοιες αντιστρέφονται εκ του πονηρού. Και όμως είναι γνωστό ότι φως μπορεί να υπάρχει και χωρίς σκιά, όχι όμως και τ' αντίθετο…

Ένα ακόμη εύγλωττο παράδειγμα του πώς ηγετικά στελέχη της Θ.Ε. αντέστρεφαν διαστρεβλωτικά οικουμενικές αξίες, ήταν ο Λεντμπήτερ. Το 1905 αποκλείστηκε από τη Θ.Ε. εξαιτίας των παράδοξων μεθόδων διαπαιδαγώγησης που εφάρμοζε με αγόρια που του είχαν εμπιστευτεί, μέθοδοι που χαρακτηρίζονται ως παιδεραστία. Ο ίδιος το παραδέχτηκε ανοιχτά, υποστηρίζοντας ότι δεν έκανε τίποτα κακό. Πρόθεσή του ήταν να αποκτήσουν τα παιδιά τη δεύτερη όραση, πράγμα που κατ' εκείνον γίνεται πιο εύκολα όταν έχουν διεγερθεί σεξουαλικά. (Ας σημειωθεί εδώ ότι το ίδιο επιχείρημα θ' ακούσουμε αργότερα από τον γνωστό Ινδό γκουρού Σάι Μπάμπα στο κεφάλαιο για τον γκουρουϊσμό, για τη σεξουαλική κακοποίηση αγοριών που του είχαν εμπιστευτεί…)

Τότε η Μπέζαντ τον καταδίκασε εκτοξεύοντας πολύ αυστηρούς ηθικοπλαστικούς μύδρους. Όμως φαίνεται ότι η απέχθειά της καταλάγιασε σύντομα, όπως και η ηθικολογία, καθώς ο Λεντμπήτερ έγινε ο πιο στενός συνεργάτης της και το 1911 η Μπέζαντ επέβαλε δυναμικά την επιστροφή του στη Θ.Ε. (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν).

Στροφή προς τον χριστιανισμό;

Άλλη μια αξιοσημείωτη όψη της ΘΕ υπήρξε η φαινομενική στροφή προς τον χριστιανισμό, τον οποίον κατηγορούσε επί μακρόν. Η HPB ήταν η πρώτη διδάξασα όταν έγραψε τον «Εσωτερισμό των Ευαγγελιών», όμως εκεί ο *μοναδικός* λυτρωτής της ανθρωπότητας ήταν ο Εωσφόρος. Βέβαια γίνεται λόγος και για τον Χριστό, όχι όμως ως ιστορική προσωπικότητα αλλά ως χριστική αρχή μέσα στον άνθρωπο.

Η Α. Μπέζαντ στη συνέχεια προσπάθησε στον «Εσωτερικό Χριστιανισμό» να ερμηνεύσει θεοσοφικά τις χριστιανικές έννοιες. Έτσι μετά τον πνευματισμό, το βουδισμό και τον ινδουισμό, από το 1913 κι ύστερα προβλήθηκε ένας αλλοιωμένος χριστιανισμός χωρίς θεό και χωρίς Χριστό (Miers).

Ο Λεντμπήτερ με τη σειρά του ήταν ο πρώτος διδάξας της ιστορίας με τα δύο παιδιά που είχαν τ’ όνομα Ιησούς, που ισχυρίστηκε ότι είδε με την πνευματική όραση στα Ακασικά Χρονικά. Την ίδια θεωρία ανέπτυξε αργότερα και ο Ρ. Στάινερ στην Ανθρωποσοφία.

Παράλληλα ο Λεντμπήτερ και η Μπέζαντ υποστήριξαν ότι ο Ιησούς των ευαγγελίων δεν υπήρξε ποτέ, οι δε εξιστορήσεις στην Κ. Διαθήκη είναι ψευδολογίες μοναχών από τον 1^{ο} ή 2^{ο} αιώνα. Υπήρξε μόνο ένας Παγκόσμιος Διδάσκαλος, ο Alcyone, ο οποίος έζησε με τ’ όνομα Ιησούς στην Παλαιστίνη το 105 π.Χ. Αυτός ο Ιησούς λιθοβολήθηκε στη διάρκεια μίας στάσης, αλλά δεν είχε σχέση με τον γνωστό Ιησού.

Με τον Alcyone, αργότερα γνωστό ως Κρισναμούρτι, θ’ ασχοληθούμε παρακάτω.

Ο Ιησούς Χριστός και το φαινόμενο walk-in

Στο Ταλμούδ αναφέρεται η ιστορία τού Παντέρα, σύμφωνα με την οποία ένας Ρωμαίος αξιωματικός που αποπλάνησε τη Μιριάμ, την αρραβωνιαστικιά του Ιωσήφ, ήταν ο πατέρας του Ιησού. Προφανώς πρόκειται για fake news της εποχής εκείνης για να ατιμαστεί ο Ιησούς στα μάτια των Ιουδαίων. Αυτήν την εκδοχή υιοθέτησε και η ΗΡΒ και εφηύρε τον Γιέσου ή Γιέσουα ή Γιεχόσουα μπεν Παντέρα, που γεννήθηκε το 105 π.Χ., ενώ ο Ιησούς δεν υπήρξε ποτέ.

Εδώ ακόμα τα πράγματα είναι σχετικά απλά. Πολύ πιο περίπλοκη είναι η ιστορία με τα δύο αγόρια με το ίδιο όνομα, αλλά και με τη διαφορά μεταξύ Ιησού και Χριστού, σύμφωνα με μία άλλη ακόμη αντιφατική εκδοχή.

Κατ’ αυτήν λοιπόν ο Ιησούς ήταν άνθρωπος, ενώ ο Χριστός ως «Λόγος» ήταν μία οντότητα, η οποία δραστηριοποιήθηκε μέσω του φυσικού σώματος του Ιησού τα τρία χρόνια ανάμεσα στη βάπτιση και στη σύλληψή του.

Κατά τη βάπτιση από τον Ιωάννη, έλαβε χώρα μία αλλαγή προσωπικότητας, ένα φαινόμενο walk-in όπως έχει παρατηρηθεί σε περιπτώσεις βαθιάς ύπνωσης ορισμένων μέντιουμ. Συγκεκριμένα το Εγώ του Ιησού αποσύρθηκε στον άλλον κόσμο αφήνοντας το σώμα του στη διάθεση του Χριστού.

Συνάμα, επειδή στην Κ. Διαθήκη περιέχονται ασυμφωνίες ανάμεσα στα δύο γενεαλογικά μητρώα του Ιησού των ευαγγελίων, προέκυψε ο ισχυρισμός ότι υπήρξαν δύο αγοράκια με τ’ όνομα Ιησούς, ένα στη Ναζαρέτ κι ένα στη Βηθλεέμ, αν και αμφότερα

γεννήθηκαν στη δεύτερη. Και τα δύο ζεύγη γονέων ονομάζονταν Ιωσήφ και Μαρία, το ένα καταγόταν από τη γενεά του Σολομώντα, το άλλο από την ιερατική γενεά του Νάθαν.

Μάλιστα κατά τον Στάινερ στο σολομωνικό Ιησού, ενώ επισκεπτόταν τις αρχαίες μυστηριακές σχολές στην Ηλιούπολη της Αιγύπτου, ενσωματώθηκε ο Ζωροάστρης και τον μεταμόρφωσε σε φορέα της ζωροαστρικής σοφίας.

Την εορτή του Πάσχα, που αναφέρει ο Λουκάς στην ιστορία του δωδεκάχρονου Ιησού, οι δύο έφηβοι συναντήθηκαν στο Ναό. Εκεί λοιπόν το Εγώ του σολομώνειο –ζωροαστρικού Ιησού μεταπήδησε στο ναθανικό Ιησού, έτσι ώστε οι γονείς τού τελευταίου δεν τον αναγνώρισαν σχεδόν μετά τις τρεις μέρες στο Ναό. Αντίθετα ο σολομωνικός Ιησούς, χωρίς το Εγώ του, έρεψε σιγά –σιγά και τελικά πέθανε. Στο μεταξύ πέθανε η μία Μαρία από τη μία πλευρά κι ο ένας Ιωσήφ από την άλλη. Οι δύο χηρεύσαντες παντρεύτηκαν μεταξύ τους (happy end!) κι έτσι ο μοναδικός ναθανικός Ιησούς μεγάλωσε με τη μία Μαρία και τον άλλον Ιωσήφ. Τελικά, στη βάπτιση από τον Ιωάννη τον κατέλαβε η προσωπικότητα του θεϊκού Χριστού (βλ. πιο πάνω) και η ιστορία καταλήγει με άλλη μία αλλαγή προσωπικότητας, το ήδη γνωστό μας φαινόμενο του walk-in.

Αντί για άλλο σχόλιο, εδώ θα παραθέσουμε το λήμμα «Ιησούς» από το «Λεξικό της Απόκρυφης Γνώσης» (ΛΑΓ) του Miers: «Σε ορισμένες εσωτερικές ομάδες υιοθετείται το όνομα του Ιησού Χριστού, προκειμένου να δημιουργηθεί η εντύπωση ότι η διδασκαλία τους είναι χριστιανική ή φιλική προς το χριστιανισμό. Ωστόσο ο χριστιανισμός είναι αποκλειστικά η πίστη στη λύτρωση διά του Ιησού Χριστού. Αλλά ακριβώς αυτήν την πίστη απορρίπτουν οι σχετικές ομάδες. Μάλιστα στη Θ.Ε. Adyar ο Ιησούς θεωρείται ένας εκ των Διδασκάλων, μολονότι από την άλλη πάρα πολλά θεοσοφικά κείμενα υποστηρίζουν ότι ο Ιησούς δεν έζησε ποτέ. Ο δε Ρ. Στάινερ, τον χωρίζει σε δύο πρόσωπα».

Η περίπτωση Κρισναμούρτι

Πίσω τώρα στον Alcyone ή Κρισναμούρτι ή Μαϊτρέγια Χριστό.

Ήδη η ΗΡΒ είχε προφητέψει τον ερχομό ενός νέου Παγκόσμιου Διδάσκαλου. Μπέζαντ και Λεντμπήτερ ανακάλυψαν ότι αυτός ο νέος μεσσίας ή «Χριστός – Μαϊτρέγια» είχε ενσαρκωθεί σ’ ένα αγοράκι από οικογένεια φτωχών βραχμάνων. Η ΑΒ τον υιοθέτησε και μόλις δωδεκάχρονο τον μύησε στις θεοσοφιστικές θεωρίες. Τον πήραν μαζί τους στην Ευρώπη, όπου ο

Λεντμπήτερ ανέλαβε την εκπαίδευσή του. Όμως όταν έγιναν γνωστές οι «παιδαγωγικές μέθοδοι» του Λ., ο πατέρας του παιδιού ζήτησε δικαστικά να του επιστραφεί ο γιος του, αλλά χωρίς επιτυχία.

Στη συνέχεια η ΑΒ τον προώθησε με κάθε τρόπο και ίδρυσε μαζί του την παγκόσμια οργάνωση *Τάγμα του Αστέρος της Ανατολής,* προκειμένου να τον προβάλλει ως την ενσάρκωση του μεσσία Μαϊτρέγια. Έτσι τον παρουσίασε λέγοντας ότι είναι «ο μέγας απεσταλμένος της Απόκρυφης Ιεραρχίας, ο Παγκόσμιος Διδάσκαλος, ο Μποντισάτβα, ο ΣριΚρίσνα, ο Χριστός ο Κύριος… Αποκαλέστε τον Παντοδύναμο, Ισχυρό, και Φιλεύσπλαχνο, με ό,τι όνομα θέλετε. Έρχεται για να αναδιαμορφώσει όλα τα πράγματα , για να δημιουργήσει εκ νέου τον κατεστραμμένο μας κόσμο…».

ΑΒ και Λεντμπήτερ ανακάλυψαν τουλάχιστον 32 από τις αμέτρητες προηγούμενες ενσαρκώσεις του, μεταξύ των οποίων ως Βούδας και ως Χριστός. Ένα παράδειγμα για να κρίνει ο αναγνώστης ιδίοις όμμασι:

Περίπου 18.000 χρόνια πριν την εποχή μας ο Κ. είχε ενσαρκωθεί στη βόρεια Αφρική. Ο πατέρας του λεγόταν Λέων, η μητέρα του Αχιλλέας, η γυναίκα του Ήλιος, ο πεθερός του Ουρανός και η πεθερά του Πρωτέας. Οι γιοι του ονομάστηκαν Ηρακλής και Αλδεβαράν, ενώ οι κόρες Μερκούρια, Οδυσσέας, Βεατρίκη και Υδροχόος. Η Μπέζαντ, που ήταν η μαμή στη γέννησή του πριν περίπου 20.000 χρόνια, σχετιζόταν μαζί του από πιο παλιά. Πάνω από 200.000 χρόνια νωρίτερα, ήταν ένας από τους πίθηκους που φύλαγαν σαν πιστά σκυλιά την καλύβα του… (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν).

Εδώ προφανώς έχουμε άλλο ένα δείγμα του πού οδηγεί η αναζήτηση «αποκλειστικών» πληροφοριών από τους πνευματικούς κόσμους και πόσο αβάσιμες είναι εάν δεν τις ζητάμε από τον θεό…

Όταν ο Κ. έγινε 30 χρονών, η ΑΒ οργάνωσε την επίσημη αναδοχή της αποστολής του ως Παγκόσμιου Διδασκάλου, στην ίδια ηλικία δηλαδή που ο Ιησούς άρχισε το διδακτικό του έργο. Στον εορτασμό, που έγινε σύμφωνα με τα ινδουιστικά τελετουργικά τυπικά, παραβρέθηκαν περίπου 20.000 άνθρωποι.

Ο Κ. αποδείχτηκε άξιος μαθητής της Θεοσοφίας και δήλωνε: «Δεν αναγνωρίζω κανέναν θεό ούτε την πίστη σ’ αυτόν. Δεν αναγνωρίζω κανένα δόγμα, καμία θρησκεία ούτε το φόβο της θρησκείας». Στη συνέχεια όμως διέψευσε τις προφητείες των ηγετών της Π.Θ.Ε. και τις προσδοκίες των οπαδών του, καθώς το 1929 προέβη σε μία αξιοσέβαστη κίνηση που όμως διέσυρε τη Θ.Ε. Διέλυσε το Τάγμα του Αστέρος και διακήρυξε ότι στο εξής δεν θα ήταν πλέον ενσαρκωτής του Παγκόσμιου Δασκάλου,

αλλά απλώς εκφραστής του, στην υπηρεσία του ανθρώπου. Βασική αρχή της διδασκαλίας του έγινε η αυτογνωσία και η εσωτερική απελευθέρωση. Η σκέψη του ήταν αυτοσχεδίασμα που απέφευγε συνειδητά τη σταθερότητα των όρων. (Πηγή: Εγκυκλοπαίδεια ΔΟΜΗ)

Κριτικά συμπεράσματα

Θετικά και αρνητικά σχόλια

Πριν περάσουμε στα κριτικά συμπεράσματά μας, θέλουμε να αναφέρουμε πρώτα το απόφθεγμα του Ωριγένη για τους «αιρετικούς», τους οποίους έβλεπε καλοπροαίρετα, όπως κάθε αναζητητή.

Έλεγε λοιπόν ο Ωριγένης για τους «αιρετικούς» της εποχής του, ότι το ερευνητικό πνεύμα τους τους οδηγεί να σκέφτονται πιο βαθιά αλλά όχι αναγκαστικά και πιο αληθινά. Κατ' αναλογία μπορεί να ειπωθεί για τον κάθε *καλόβουλο* «αιρετικό» - και για τον θεόσοφο – ότι το ανήσυχο, ασυμβίβαστο πνεύμα του τον οδηγεί σε μονοπάτια έξω από την πεπατημένη οδό των πολλών, οι οποίοι πιθανότατα δεν έχουν τη δική του θέληση ν' ανακαλύψουν ή να βιώσουν την πίστη τους ζωντανά και αντ' αυτού απλώς να παπαγαλίζουν κι αναμασούν ό,τι τους σερβίρουν άλλες «αυθεντίες».

Έτσι οι πολλοί μένουν στο λήθαργό τους, εκτός εάν τους αφυπνίσει η έμφυτη, έμπρακτη αγάπη τους. Για τούτον το λόγο ο Ωριγένης είχε και γι' αυτούς καλά λόγια, θεωρώντας την ευσέβεια του λαού ως τον πλατύ – αν και όχι μοναδικό – δρόμο προς τον Θεό.

Αντίθετα ο «αιρετικός» έχει τη *δυνατότητα* να προχωρήσει πιο μακριά και πιο γρήγορα.

Αυτό όμως προϋποθέτει ότι έχει ταπεινή και ανοικτή στάση και κυρίως αγάπη για την αλήθεια και προσφεύγει στο θεό για να την βρει. Χωρίς αυτές τις προϋποθέσεις πολλοί αναζητητές έμειναν στο ημίφως ή στο σκοτάδι, ακόμη κι ας ήταν λαμπροί στοχαστές. (βλ. «Οι Παγκόσμιες Θρησκείες και τα Μεγάλα Ρεύματά τους).

Και ως γνωστόν οι «μονόφθαλμοι» μπορούν να παρασύρουν και πολλούς άλλους «τυφλούς» και να πέσουν όλοι μαζί στον γκρεμό…

Η Θεοσοφία αυτή καθαυτήν σήμερα μπορεί – τουλάχιστον αριθμητικά – να μην παίζει ιδιαίτερο ρόλο, όμως οι ιδέες της μεταφυτεύονται όλο και περισσότερο, ιδίως η ιδέα της αυτολύτρωσης, η διδασκαλία για το κάρμα, τη μετεμψύχωση και την ενότητα των πάντων.

Στάσεις ζωής που ως τώρα δεν είχαν ασπαστεί κάποια ιδιαίτερη κοσμοθεωρία, όπως των χορτοφάγων ή των οικολόγων, του εθελοντισμού, της ψυχοθεραπείας κλπ. και κυρίως το κίνημα της Νέας Εποχής, αφομοιώνουν σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό θεοσοφιστικές αντιλήψεις.

Η Θεοσοφία αυτοπροσδιορίζεται ότι είναι και θα γίνει «η ουσία και ο πυρήνας, ο καρπός και ο σκοπός κάθε θρησκείας». Έχοντας βάλει τόσο ψηλά τον πήχυ της αποκλειστικότητας, η ΗΡΒ επιδίωξε να βρει τα κοινά σημεία απ' όλες τις θεωρίες, και τις παραδόσεις του εσωτερισμού, του γνωστικισμού και του αποκρυφισμού.

Γι' αυτόν το σκοπό αναγκαστικά κατέφυγε σε καινοφανείς ερμηνείες, σε παραλήψεις και σε γενικεύσεις. Έτσι τελικά δημιουργήθηκε ένα συγκρητιστικό σύστημα που αξιώνει να εκπροσωπεί το αληθινό εσωτερικό νόημα όλων των θρησκειών. Σε βασικές γραμμές θεωρεί ότι η κοιτίδα της αληθινής θρησκείας είναι η Ινδία και ότι ο ινδουισμός και ο βουδισμό στην αυθεντική τους μορφή είχαν δώσει το κύριο θέμα σε όλες τις άλλες θρησκείες. Αυτό είναι η θέωση του ανθρώπου, που επιτυγχάνεται όταν καθαρίσει από τα υλικά στοιχεία του, υπερβεί δηλαδή το κατώτερο εγώ του και αφυπνίσει το θεϊκό Εαυτό του.

Σε αυτό το σημείο η Θεοσοφία ταυτίζεται με τις περισσότερες θρησκείες και ιδίως με το χριστιανισμό. Όμως ο θεοσοφικός «χριστιανισμός» δεν δέχεται τον προσωπικό θεό ούτε τον Ιησού Χριστό ως γιο του. Δεν δέχεται την αμφίδρομη σχέση του θεού κι ανθρώπων ούτε την απαλλαγή από την αμαρτία και τα προσωπικά «καρμικά» χρέη χάρη στη θυσία του Ιησού Χριστού.

Στην καλύτερη περίπτωση ο Ιησούς είναι ένας μύστης που έχει υπερβεί το κατώτερο Εγώ του. Η δε διδασκαλία του είναι απλώς ένα παράδειγμα και μία προτροπή γι' αυτογνωσία. Αυτό του επέτρεψε δε να γνωρίζει τις προηγούμενες ενσαρκώσεις του. Η γέννηση, τα πάθη και η ανάσταση συμβολίζουν αλληγορικά την πνευματική αναγέννηση του ανθρώπου και δεν έχουν καμία λυτρωτική δύναμη, αφού για τον άνθρωπο «δεν υπάρχει καμία άλλη λύτρωση εκτός από την αυτογνωσία». Η εκκλησία ήταν που μετέτρεψε τον Ιησού Χριστό σε «μεσολαβητή» και «αποδιοπομπαίο τράγο» για τις αμαρτίες των ανθρώπων (Χάρτμαν).

Αλλά «ο αληθινός, αρχικός χριστιανισμός μόνο μέσω της Θεοσοφίας μπορεί να γίνει φανερός και να εφαρμοστεί. Αντίθετα οι εκκλησίες και οι ομολογίες γίνονται δεκτές μόνο σαν «δεκανίκια για τους υπανάπτυκτους» και σαν «οδοδείκτες προς την παγκόσμια θρησκεία».

Κατά συνέπεια λέει η Θεοσοφία, και η Βίβλος διδάσκει τις απόκρυφες επιστήμες· δεν αποτελεί θεία αποκάλυψη, αλλά περιέχει τις «μέγιστες αλήθειες της φιλοσοφίας της θρησκείας». Έτσι το Πάτερ ημών π.χ. είναι μία αλληλουχία από μάντραμ (μαγικές φόρμουλες) που πρέπει ν' αφυπνίσουν στον άνθρωπο την επίγνωση ότι είναι θεός.

Για παράδειγμα, η ρήση: «Και λύτρωσέ μας από το κακό», «είναι η παράκληση για αυτογνωσία, για επίγνωση του Ανώτερου Εαυτού, επίγνωση της θείας οντότητας· γιατί μόνον αυτή η επίγνωση μας λυτρώνει απ' οτιδήποτε αισθανόμαστε ως κακό, ήτοι τη συνείδηση της πολλότητας, η οποία είναι η αιτία κάθε πόνου και διχογνωμίας» (Χ. Ρούντολφ).

Κάθε ον πρέπει να διατρέξει όλα τα στάδια από το πνεύμα προς την ύλη και αντίθετα από την ύλη προς το πνεύμα.

Το αθάνατο μέρος του ανθρώπου, η Μονάδα, μετενσωματώνεται αλλεπάλληλα από τις πιο χαμηλές βαθμίδες των φυσικών βασιλείων ως την ανθρώπινη υπόσταση, απ' όπου τείνει προς τον τελικό προορισμό της.

Μία παρόμοια εξέλιξη συναντάμε επίσης στη θεόπνευστη Νέα Αποκάλυψη, αλλά με εντελώς διαφορετικές προϋποθέσεις, αφού εδώ όλα τα στάδια καθοδηγούνται και διευκολύνονται από τον προσωποποιημένο θεό Ιησού Χριστό. Ελλείψει Ιησού Χριστού όμως, η Θεοσοφία υιοθετεί αναγκαστικά τη διδασκαλία της μετενσάρκωσης και του κάρμα. Κατ' αυτήν ο άνθρωπος μπορεί να επισπεύσει την επιστροφή στην πνευματική υπόσταση εάν πάνω απ' όλα πασχίζει να μην δημιουργήσει νέο κάρμα.

Συνοψίζοντας, η Θεοσοφία διαμόρφωσε ένα διεθνή συγκρητισμό πάνω στη βάση του αποκρυφισμού του 19^{ου} αι. (J.Aagaard). Όπως ο αρχαίος γνωστικισμός προσπάθησε να αυτοπροβληθεί ως «η αληθινή, βαθύτερη σημασία» εννοιών που είχε συλλέξει επιλεκτικά από διαφορετικά φιλοσοφικά συστήματα, έτσι και η Θεοσοφία προσπαθεί να προβληθεί πότε ως «εσωτερικός χριστιανισμός» και πότε ως «εσωτερικός βουδισμός». Εντούτοις έτσι μεταλλάσσει τα βασικά πιστεύω του χριστιανισμού.

Οπωσδήποτε οι ηθικοί στόχοι των θεόσοφων είναι πολύ υψηλοί και σοβαροί. Πρέπει ωστόσο να παρατηρηθεί ότι η θεοσοφική ηθική δεν επικεντρώνεται στην αγάπη για τον άλλον, αλλά στην αποφυγή και επανόρθωση του κάρμα, με στόχο την αυτό-τελειοποίηση (Ε.Θ.Κ.) και θέωση.

Ένας δρόμος χριστιανικής πνευματικότητας:

Ο Γιάκομπ Μπαίμε

Σήμερα οι άνθρωποι που ψάχνουν για νόημα και ολοκλήρωση στρέφονται συνήθως στις ανατολικές φιλοσοφίες ή στα παρακλάδια των εσωτερικών παραδόσεων.

Συχνά όμως αγνοείται το γεγονός ότι και στα καθ' ημάς υπάρχει μία πλούσια πνευματική παράδοση. Ένα τέτοιο παράδειγμα, που αξίζει να το πάρει κάποιος σαν οδηγό στον πνευματικό του δρόμο, ήταν ο Γιάκομπ Μπαίμε.

Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστοι οι οραματισμοί του απλού παπουτσή στα τέλη του 16^{ου} – αρχές 17^{ου} αιώνα. «Παρόμοια πράγματα έχουμε ν' ακούσουμε από την εποχή του Ηράκλειτου», έλεγε ο φιλόσοφος Ερνστ Μπλοχ για τον Γ.Μ.

Ο ΓΜ εντρύφησε σε θέματα που απασχολούν επίσης την εσωτερική φιλοσοφία. Έτσι ρωτούσε:

«Μπορεί ο άνθρωπος να ασχοληθεί σ’ όλη τη ζωή του σ’ αυτόν τον κόσμο με κάτι πιο ωφέλιμο κι απαραίτητο από το να γνωρίσει αληθινά τον εαυτό του, τι είναι, από πού προέρχεται κι από ποιον; για ποιο σκοπό δημιουργήθηκε και ποιο είναι το λειτούργημά του»;

Με βάση αυτά τα ερωτήματα αναπτύσσει με βαθιά ενόραση τη θεοσοφία, την κοσμοσοφία, την ανθρωποσοφία και τη χριστοσοφία. Οι διδασκαλίες του επηρέασαν μ.α. και το δυτικό αποκρυφισμό, αλλά στον Γ.Μ. βρίσκουμε το πρωτότυπο, όπου τίποτα δεν είναι κίβδηλο. Όπως τα διατύπωσε ο Ε. Μπλοχ, ανάμεσα στη θεοσοφία του ΓΜ και της ΗΡΒ ή την ανθρωποσοφία τού Στάινερ, υπάρχει μία διαφορά όπως ανάμεσα στην καλή λογοτεχνία και στα ρομαντζάκια.

Ο ΓΜ δεν δραπέτευσε σε φανταστικούς κόσμους παρ’ όλο που μιλούσε για την «υπεραισθητή ζωή». Την πραγματικότητα του κακού και του πόνου την αντιμετώπισε συνειδητά· παρόλα τα ενορατικά, εξωκοσμικά και φιλοσοφικά στοιχεία του, η διδασκαλία του βασιζόταν πάντα στην επίγεια εμπειρία και στο βιβλικό μήνυμα. Η επίγεια πορεία είναι κατ’ αυτόν αποκλειστικά η πορεία τελείωσης του ανθρώπου. Και ο δρόμος που τον οδηγεί στον προορισμό του είναι αυτός που βάδισε ο Χριστός. Έτσι ο ΓΜ δεν περιορίζει ούτε απορρίπτει αλλά δείχνει το δρόμο για την τελείωση. Υιοθετεί πολλά από τα θέματα του αποκρυφισμού, όμως τα απαντά σε συνάρτηση πάντα με τον Ιησού Χριστό. [Β. Γιάντσεν, «Ο Αποκρυφισμός» 1989]

Τι είναι η αληθινή θεοσοφία

Η θεοσοφία είναι η γνώση του Θεού μέσα στην ανθρώπινη ψυχή και έτσι δεν περιλαμβάνει μόνο τη γνώση όλων των πραγμάτων αλλά και τα θεία έργα και τις θεϊκές αποκαλύψεις στη φύση. Για το λόγο αυτό οι θεοσοφικές διδασκαλίες δεν βασίζονται μόνο στη θεολογία, αλλά και σε ολόκληρη τη σφαίρα της ανθρώπινης αυτογνωσίας και επίσης στο σύνολο της γνώσης της φύσης. Ωστόσο ο σκοπός της θεοσοφίας δεν είναι η γνώση, αλλά η πράξη, με άλλα λόγια η αγάπη...

Η θεοσοφία είναι μία πνευματική επιστήμη που στέκεται υψηλότερα από κάθε φιλοσοφία καθώς δεν εδράζεται σε ανθρώπινες θεωρίες αλλά στο γνώθι σ’ αυτόν, δηλαδή στη θεϊκή αλήθεια. Είναι κατ' ακολουθία η δύναμη εκείνη χάρη στην οποία ο άνθρωπος μπορεί, εφόσον αγαπά την αλήθεια, να την ανακαλύψει μέσα στον ίδιο του τον εαυτό.

Η θεοσοφία δεν έχει το σκοπό να κερδίσει πιστούς για ένα συγκεκριμένο εκκλησιαστικό σύστημα, αλλά είναι υπεράνω δογμάτων και ομολογιών και αποβλέπει στο να καταστήσει ικανό τον καθένα να βρει την αλήθεια μέσω του θείου φωτός, του αληθινού

Λόγου. Ως εκ τούτου δεν είναι ένα ανθρώπινο πόνημα, αντίθετα οι αληθινοί θεοσοφιστές έχουν πάντα τη φώτιση εκ των ένδον και με αυτή τη δύναμη του θεϊκού Πνεύματος εμβαθύνουν σε όλο και πιο βαθιές σοφίες του Θεού για να τις μεταλαμπαδεύσουν ύστερα με τον προσφορότερο τρόπο στους συνανθρώπους τους.

Αυτό που ξεχωρίζει τη χριστική θεοσοφία από την ανατολική είναι το ότι η πρώτη ανάγεται στον Ιησού Χριστό ως διδάσκαλο και απολυτρωτή, ενώ η δεύτερη επικαλείται ως θρησκευτικό ηγέτη το Βούδα και επίσης αντλεί πολλά στοιχεία από ινδικές φιλοσοφίες.

Κατά βάση όμως δεν υπάρχει ούτε ινδικός ούτε χριστικός μυστικισμός, όπως δεν υπάρχει π.χ. ούτε μία ελληνική ή γαλλική αλήθεια, δεδομένου ότι μόνο ο Θεός μπορεί να είναι η θεμελιώδης αλήθεια όλων των σχετικών, κοσμικών αληθειών. Κατ' επέκταση, η θεϊκή αυτογνωσία είναι μία και μοναδική και αποτελεί το υπόβαθρο όλων των θρησκειών. Ως εκ τούτου εάν αντιπαραβάλει κανείς τον «ινδικό» με τον «χριστικό» μυστικισμό, διαπιστώνει ότι οι διαφορές τους είναι εξωτερικές, αφορούν δηλαδή στην πρακτική και τις θεωρήσεις σχετικά με την πίστη, ενώ τα εσωτερικά βιώματα παρουσιάζουν πολλές ομοιότητες.

Η ινδική θεοσοφία πιστεύει στην επανειλημμένη μετενσάρκωση πάνω στη Γη και στο κάρμα. Θα πρέπει να παρατηρηθεί εδώ όμως ότι σε πολλές διδασκαλίες της Μπλαβάτσκι δεν υπάρχει καν η έννοια του κάρμα, ενώ στη «Μυστική δοξασία» εμφανίζεται μόνο σπάνια και δευτερευόντως. Οι διάδοχοι της Μπλαβάτσκι ήταν εκείνοι που έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στον όρο αυτό και τον έθεσαν στο επίκεντρο της θεοσοφίας.

Αρχικά η Θεοσοφική Εταιρεία ήταν μία πνευματιστική οργάνωση που εδραζόταν σε πνευματιστικά φαινόμενα και βουδιστικές διδασκαλίες. Στο διάστημα 1894-1912 ωστόσο, με την αποδοχή της ινδουϊστικής διδασκαλίας υπό την ηγεσία της Άννι Μπεζάντ, μεταβλήθηκε σε ένα σύστημα χωρίς προσωπικό Θεό και χωρίς Ιησού Χριστό.

Αντίθετα, η χριστική θεοσοφία, που βασίζεται στη χριστική διδασκαλία, δεν αναγνωρίζει τη μετεμψύχωση, παρά μόνο ως εξαίρεση και όχι ως κανόνα.

Ο δε νόμος του Κάρμα αναιρείται από το νόμο της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Ιησού Χριστού, τη γνωστή «χάρη» την οποία, όπως είναι ευνόητο, δεν γνωρίζει η θεοσοφία της ανατολής. Η πρώτη βλέπει στον Ιησού Χριστό τον απολυτρωτή του ανθρώπινου γένους από την αδυναμία, ενώ η δεύτερη διδάσκει την αυτολύτρωση.

Στη χριστική θεοσοφία ο Θεός έγινε άνθρωπος μέσα στον Ιησού, ο οποίος έφτασε επί γης στη θέωση. Εν αντιθέσει, η ινδική θεοσοφία διδάσκει ότι ο Θεός είναι μέσα στα πάντα και έτσι στην ουσία αποτελεί μία μορφή μυστικιστικού πανθεϊσμού.

Μία σαφής αναφορά στη θεοσοφία μέσα στη Βίβλο περιέχεται στην πρώτη κορινθιακή επιστολή του Παύλου 2, 6-16, όπου γίνεται λόγος για την αποκάλυψη της σοφίας του Θεού μέσω του Πνεύματος.

Συχνά η ***θεοσοφία*** συγχέεται με τη ***φιλοσοφία***. Το σωστό είναι ωστόσο ότι η φιλοσοφία έχει πραγματικά αξία μόνο όταν απογειώνεται από το στενό ορίζοντα της ανθρώπινης διανόησης χρησιμοποιώντας ως όχημα τη θεοσοφία, δηλαδή τη γνώση της θεϊκής αλήθειας. Η αυτογνωσία δεν χρειάζεται ως όργανο τη φιλοσοφία ή την ανάπτυξη θεωρητικών υποθέσεων, γιατί δεν βασίζεται σε θεωρητικά αξιώματα αλλά στον ίδιο της τον εαυτό. Η αλήθεια υπάρχει πέρα από κάθε αμφιβολία ή εικασία αφού είναι η ιδιότητα του ίδιου του Θεού.

Η φιλοσοφία είναι προϊόν της ανθρώπινης διανόησης, η αληθινή θεοσοφία δεν μπορεί να είναι δικό της παράγωγο. Υπάρχουν πολλά διαφορετικά φιλοσοφικά συστήματα αλλά η αυτογνωσία δεν ανήκει σε κανένα σύστημα ή προσωπικότητα δασκάλου γιατί ο κύριος της αλήθειας είναι μόνο η ίδια η αλήθεια, δηλαδή ο Θεός.

Ο φιλόσοφος αναζητεί να βρει την αληθινή ουσία των πραγμάτων έξω από τον εαυτό του, ενώ στη θεοσοφία το ον αυτοαναγνωρίζεται μέσα στον ίδιο του τον εαυτό.

Η θεοσοφία είναι η γνώση της αλήθειας μέσα στο άδυτο του ανθρώπου την οποία αποκτά μόνο όταν γίνει ένα μαζί της, όταν δηλαδή πάψει να ερευνά και να αναζητά με το περιορισμένο εγώ του, με αποτέλεσμα στοχασμός και αναλυτική σκέψη να περνούν σε δεύτερη μοίρα. Ένας σύγχρονος φιλόσοφος είχε πει επί τούτου εύστοχα: «Μόνο ο φιλόσοφος εκείνος που είναι εξοπλισμένος με πλούσια γνώση και με όλη του την καρδιά επιδιώκει να φτάσει στο στόχο του μέσα από μακροχρόνια, ακατάπαυστη διανοητική εργασία, θα μπορέσει να δημιουργήσει ένα ολοκληρωμένο οικοδόμημα». Ο θεοσοφιστής για να φτάσει στο όλον δεν χρειάζεται να το κτίσει επαγωγικά από τα μεμονωμένα μέρη του, διότι αυτός κατέχει το παν από τη στιγμή που του δίνει τη δυνατότητα να εκδιπλωθεί στο εσωτερικό του.

Κάποιος που διακατέχεται από κριτική στάση ίσως εδώ να διακρίνει παραλληλίες με το New Age, με την ολιστική σκέψη του Φρίτγιοφ Κάπρα για παράδειγμα. Αλλά ακριβώς το παράδειγμα αυτό του Κάπρα είναι πρόσφορο για να γίνει ο διαχωρισμός μεταξύ θεοσοφικοΰ στοχασμού και φιλοσοφικού στοχασμού, τον οποίο αντιπροσωπεύει υποδειγματικά ο Κάπρα.

Ο θεοσοφιστής δεν βάζει τον εαυτό του στο κέντρο των αναζητήσεών του, απεναντίας καταφεύγει στη σιγή και παραδίδεται στον Θεό, για να μπορεί αυτός να μιλήσει μέσα του. Ο φιλόσοφος θέλει να αποκτήσει δική του γνώση, ο θεοσοφιστής αναζητεί την αυθυπέρβαση κι έτσι τη γνώση της θεϊκής αλήθειας.

Το έργο του φιλοσόφου είναι η σύνθεση, η σύγκριση, η επεξεργασία υποθέσεων και η διατύπωση θεωριών. Ο θεοσοφιστής, αντίθετα, έχει ως μόνο έργο την υπέρβαση της ανθρώπινης φύσης του μέσω της υπακοής στο θείο νόμο. Γι’ αυτό δεν χρειάζεται να κατασκευάσει μια ιδέα, για να συλλάβει την Ενότητα, όπως οι φιλόσοφοι, χρειάζεται απλά να αφήσει την Ενότητα του Παντός να εκφραστεί συνειδητά στο εσωτερικό του.

Ο φιλόσοφος, για να προσεγγίσει την αλήθεια, προσπαθεί να διανοηθεί το τι θα μπορούσε να είναι η αλήθεια, αποκλείοντας με την εις άτοπο απαγωγή οτιδήποτε αντίκειται ενδεχομένως σ' αυτή, σύμφωνα με τους όρους που έχει επιλέξει ο ίδιος για να οικοδομήσει το σύστημά του. Ο θεοσοφιστής δεν προσπαθεί να διανοηθεί τίποτα, παρά αφήνει να τον οδηγήσει το φως που κατοικεί στο Θείο Λόγο και το δεύτερο φως που κατοικεί μέσα του.

Ο φιλόσοφος πασχίζει να τελειοποιήσει τις γνώσεις του σχετικά με το γνωστικό του αντικείμενο στον υπέρτατο βαθμό, αλλά παρ’ όλα αυτά παραμένει ένας θνητός άνθρωπος, που οι θεωρίες του δεν του χαρίζουν την αθανασία, ούτε του χρησιμεύουν όταν αποδημήσει στις «αιώνιες μονές».

Ο θεοσοφιστής θέλει να κερδίσει την αιωνιότητα και γι’ αυτό πασχίζει να δημιουργήσει στη φύση του τις προϋποθέσεις εκείνες που χρειάζονται για να ανάψει ο αθάνατος σπινθήρας στην καρδιά του, ώστε να του αποκαλυφθεί η θεϊκή βούληση.

Τη φιλοσοφία μπορεί επίσης να την ασκήσει κανείς για την προσωπική του ευχαρίστηση, σαν χόμπι, αλλά η θεοσοφία απαιτεί πλήρη αφοσίωση στο αληθινό είναι, με μεγάλη αγάπη, ταπεινοφροσύνη και συνέπεια.

Το φιλοσοφείν μαθαίνεται και μέσα από τα βιβλία, ενώ η είσοδος για την αληθινή θεοσοφία είναι ο «μυστικός θάνατος», το οποίο σημαίνει ότι καθετί ψεύτικο μέσα στον άνθρωπο πρέπει να πεθάνει, για να μπορεί να αναστηθεί στη θέση του η αλήθεια, ο Θεός. Εκεί αποκλειστικά και μόνο αποβλέπει η σπουδή και η άσκηση της αληθινής θεοσοφίας.

Σημειωτέον ότι η θεοσοφία και η θεολογία διαφέρουν επίσης εκ βάθρων μεταξύ τους, για το λόγο ότι η δεύτερη βασίζεται σε θεωρίες και δόγματα πίστης, ενώ η πρώτη σε βιώματα πίστης. Η θεολογία είναι ο λόγος περί Θεού και όχι ο Λόγος του Θεού. Στηρίζεται, δηλαδή, στον αποκαλυφθέντα Λόγο, με βάση τη Βίβλο, αλλά δεν παράγει Λόγο.

Αυτό είναι άλλωστε το μέγιστο πρόβλημα της θεολογίας, ότι δηλαδή οι θεολόγοι διδάσκουν κάτι που οι ίδιοι δεν το βιώνουν -εκτός από λίγες εξαιρέσεις- διότι ο Θεός δεν παύει να αποκαλύπτεται ζωντανά μέσα στον άνθρωπο και μάλιστα κάθε φορά διαφορετικά (αλλά όχι αντιφατικά) και έτσι είναι διαρκώς παρών. Για να ασκήσουν τη θεολογία οι θεολόγοι πρέπει να μελετήσουν και όχι να βιώσουν την πίστη τους.

Η θεωρητική και η βιωματική γνώση κανονικά πρέπει να συμβαδίζουν και όντως υπήρξαν πολλά παραδείγματα θεολόγων που συνδύαζαν και τα δύο. Πολλές φορές όμως οι συνάδελφοί τους τους στιγμάτιζαν ως αιρετικούς, ακριβώς επειδή εκείνοι κατείχαν κάτι που οι ίδιοι στερούνταν: τη ζωντανή εμπειρία της πίστης. Όταν, όμως, οι θεολόγοι παντρεύουν την επιστήμη τους με τη φιλοσοφία αντί με τη θεοσοφία, το αποτέλεσμα είναι ο σχολαστικισμός, που σφράγισε με το ιδιότυπο κλίμα του το μεσαίωνα, και όχι μόνο.

Για όλους τους παραπάνω λόγους η θεοσοφία δεν σημαίνει αυτόματα αιρετική σκέψη και γι’ αυτό δεν θα πρέπει να απορρίπτεται χωρίς εμβάθυνση...

Εκτός αυτού, μια βασική ***διαφορά μεταξύ της χριστοκεντρικής θεοσοφίας*** και των εσωτερικών διδασκαλιών ***της ανατολικής θεοσοφίας*** είναι ότι οι οπαδοί του χριστικού πνεύματος δεν διδάσκουν τίποτα κρυφά, αλλά αντίθετα φανερά κι ελεύθερα για τον καθένα. Όπου σε αντιδιαστολή συναντά κανείς μυστικοπάθεια και πέπλα μυστηρίου ή όπου καλλιεργείται η προσωπική ή ομαδική υπεροψία με την πεποίθηση ότι «εμείς είμαστε κάτι το ξεχωριστό», καθώς αυτό ακριβώς επιδιώκουν μυστικές μυήσεις, ειδικά σύμβολα, βαθμοί στην ιεραρχία κ.λπ., εκεί δεν υπάρχει ταπεινή προσέγγιση και συνακόλουθα παραγνωρίζεται το τι θέλει πραγματικά ο Θεός.

Εδώ θα πρέπει να παρατηρηθεί ότι *οι μυήσεις* είχαν το νόημά τους στην αρχαιότητα, όπου το γενικό επίπεδο πνευματικότητας ήταν πολύ χαμηλό και λίγοι μόνο άνθρωποι με πολύ ισχυρή θέληση και αγάπη για την αλήθεια ήταν πρόθυμοι μέσα από σκληρές ασκήσεις αυθυπέρβασης να «θανατώσουν», δηλαδή να απεκδυθούν τον παλιό τους εαυτό, για να αναζητήσουν τη νοερή ιδέα του θείου. Όμως ο Ιησούς Χριστός με το έργο του στη Γη άνοιξε τις πύλες σε όλους, εξασφάλισε σε όλους τη δυνατότητα να μυηθούν στη θεϊκή σοφία και να βρουν την απολύτρωση, άσχετα από τις πνευματικές, ταξικές, κοινωνικές κ.λπ. δυνατότητες του καθενός.

Έτσι, οι μυητικές διαδικασίες και η συμμετοχή στα μυστήρια αντικαταστάθηκαν πολύ απλά από τη ζωντανή, καθημερινή εφαρμογή των εντολών της αγάπης, πράγμα που είναι εφικτό για τον καθένα. Γι' αυτό σε έναν άλλο δέκτη του εσωτερικού Λόγου, τον Γκότφριντ Μαγερχόφερ, λέει ο Κύριος σε σχέση με τους Τέκτονες: «Αυτό που έλεγα κάποτε στους Εσσαίους, να μην κάνουν τίποτα στα κρυφά, παρά να κάνουν τα πάντα φανερά, το ίδιο πρέπει να ειπωθεί και στους σημερινούς τέκτονες...».

Πάρα πολλοί άνθρωποι σήμερα δεν βρίσκουν τον πνευματικό τους δρόμο μέσα στον κυκεώνα από μεθόδους, τεχνικές, διδασκαλίες κ.λπ., ενώ αρκετοί δοκιμάζουν χωρίς διάκριση και δεύτερη σκέψη καθετί που διεγείρει την περιέργειά τους. Αυτή η διέγερση που προκαλείται έντεχνα από την υπερπροσφορά κοσμικής σοφίας αντιστοιχεί συμβολικά στον καρπό από το **«δέντρο της γνώσης»** που έφαγαν οι πρωτόπλαστοι, με αποτέλεσμα την πτώση τους από τη σφαίρα της ελευθερίας στη δέσμευση του νόμου και του θανάτου.

Η δεύτερη αυτή πτώση ήταν επανάληψη της πρώτης, μεγάλης πτώσης που έλαβε χώρα στην πνευματική δημιουργία, όπου οι περισσότεροι άγγελοι στο τέλος πίστευαν περισσότερο τα ψέμματα των ψευδοδιδασκάλων αρχηγών της ανταρσίας κατά του Θεού, παρά τον ίδιο το λόγο Του, που άκουγαν μεσ' στην καρδιά τους.

Το ίδιο «σενάριο» επαναλαμβάνεται καθημερινά με τον κάθε άνθρωπο και σε όλη την εξέλιξη του. Έτσι, μέχρι να αποφασίσει μόνος του ελεύθερα να επιλέξει το καλό και αληθινό, παραμένει πνευματικά νεκρός.

Συνειδητά ή ασυνείδητα όλους τους ανθρώπους τούς διακατέχει ο πόθος να λάβουν φως από τον κόσμο του πνεύματος και να απελευθερωθούν από το υπαρξιακό τους άγχος, γιατί ο εσωτερικός εαυτός δεν είναι ευτυχισμένος στο σκοτάδι της Γης, όσο κι αν ναρκώνεται -με διάφορους τρόπους- ο εξωτερικός άνθρωπος. Λίγοι όμως έχουν ωριμάσει τόσο που να επιλέξουν το σωστό δρόμο

στρεφόμενοι απευθείας στην ίδια την Αλήθεια, το Δημιουργό, και με το σωστό πνεύμα, για να τους ικανοποιήσει τον πόθο για ελευθερία και φως.

Η αναλήθεια ή η πλάνη δεν οδηγούν στην ελευθερία, την ένωση με τον Θεό, καθώς σημαίνουν έλλειψη ελευθερίας· και στη συγκεκριμένη φάση της ιστορίας της ανθρωπότητας, επειδή βρίσκεται στο τέλος μιας λυτρωτικής περιόδου της Γης, η αναλήθεια συνεπάγεται μάλιστα πλήρη και οδυνηρή στέρηση της ελευθερίας, μια που οι περισσότεροι λόγω της ανεπαρκούς ωριμότητας τους θα επαναλάβουν τη μακριά επίπονη πορεία μέσα στα βασίλεια της φύσης.

Γι’ αυτό λέγεται στην Ντούντε:

«Δεν υπάρχουν αρκετά μελανά χρώματα για να σας περιγράψουν το τι σημαίνει το ότι αποποιείστε πάλι την ελευθερία που αποκτήσατε μέχρι τώρα και επιστρέφετε σε εκείνο το σημείο απ' όπου σας βοήθησαν να αναδυθείτε η αγάπη και η χάρη Μου...».

Από τα παραπάνω πρέπει να έγινε σαφές ότι η Βίβλος έχει μεν ένα εσωτερικό νόημα, που αποκαλύπτεται στα μάτια της αγάπης, όμως ο θείος Λόγος δεν είναι απόκρυφη διδασκαλία. Μπορεί, βέβαια, να είναι κεκαλυμμένος, όμως όποιος κατέχει το θείο φως δεν το κρύβει, αλλά το βάζει στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει τους πάντες (Ματθ. 5, 15, Μάρκ. 4, 21, Λουκ. 11, 33).

Από τα προηγούμενα πρέπει να έγινε σαφής ο διαχωρισμός μεταξύ χριστικής και ινδικής θεοσοφίας. Ένα παρακλάδι της τελευταίας είναι επίσης η ανθρωποσοφία του Ρούντολφ Στάινερ, που θα εξεταστεί αργότερα.

(ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ, εκδ. Πύρινος Κόσμος)

2. ΣΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ ΤΩΝ ΑΝΑΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ Οι πιο γνωστοί «Διδάσκαλοι» στη Θεοσοφία Οι επιστολές των Α.Δ. Σύγχρονα «τέκνα» των Α.Δ. Ο Ιησούς Χριστός και οι Α.Δ.	

Σύμφωνα μ’ ένα μύθο, υπάρχει κάπου στον κόσμο μία ομάδα «τέλειων» ανθρώπων που κατέχουν εξαιρετικές φυσικές δυνάμεις και έχουν φτάσει σε ανώτερο επίπεδο συνείδησης. Η ομάδα αυτή, που εδρεύει κατά καιρούς σε διάφορες μυστικές τοποθεσίες, όπως στο Θιβέτ, είναι γνωστή ως Απόκρυφη Ιεραρχία ή Μεγάλη Λευκή Στοά ή ΜεγάληΛευκή Αδελφότητα [«Μυστικές Εταιρείες», εκδ. Αρχέτυπο]. Με τη Θεοσοφία της Μπλαβάτσκι εξαπλώθηκε η σχεδόν μεσσιανική πίστη στην ύπαρξη μίας ιεραρχίας «αναληφθέντων Διδασκάλων» (Α.Δ.) που μεταδίδουν ενέργεια και γνώση στη Γη. Στην πίστη αυτή στηρίχτηκαν στη συνέχεια πολλά παρακλάδια και ρεύματα για να δικαιολογήσουν την προέλευση των διδασκαλιών τους και την ελπίδα για τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

Πριν την ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρείας (ΘΕ) το 1875, η Μπλαβάτσκι ονόμαζε το καθοδηγητικό της πνεύμα με το κοινό όνομα John King. Την ίδια περίοδο ο John King μιλούσε και σε άλλα μέντιουμ στις ΗΠΑ, καθώς ήταν η εποχή της εκρηκτικής άνθησης του πνευματισμού. Μετά το 1875 προστέθηκαν πολλοί άλλοι πνευματικοί καθοδηγητές. Οι γνώμες διίστανται για το ποια ενσώματη ή ασώματαη μορφή έχουν αυτοί οι «μαχάτμας», αν δηλαδή είναι (ακόμη) ενσαρκωμένοι ή εξαϋλωμένοι. Ακόμη και μέσα στους θεοσοφικούς κύκλους αμφισβητείται η ύπαρξη αναληφθέντων, υπερκόσμιων όντων που υποτίθεται ότι ζουν στα Ιμαλάια. (Miers)

Η παράξενη ιστορία της γοητευτικής, πολυμαθούς και αντιφατικής μαντάμ Μπλαβάτσκι είναι ήδη γνωστή σήμερα σε πολλούς και η σχέση της με τους Μύστες Διδασκάλους της έχει ερευνηθεί σε βάθος από τον ερευνητή Πωλ Τζόνσον. Ο Τζόνσον πιστεύει ότι οι Διδάσκαλοι της Μπλαβάτσκι είναι ιστορικά πρόσωπα, που έζησαν στην εποχή της. Τα πρόσωπα αυτά η ίδια τα «έντυσε» με κατάλληλες «μεταμφιέσεις» και παράξενα ψευδώνυμα, με τα οποία εισέβαλαν όχι μόνο στο θεοσοφικό μύθο, αλλά και σε ολόκληρο το σύγχρονο μυστικισμό.

Σύμφωνα με τον Τζόνσον, ο Μορύα ήταν κάποιος μαχαραγιάς του Κασμίρ που το πραγματικό του όνομα ήταν Ρανμπίρ Σιν, ενώ ο Κουτ Χούμι ήταν ένας πνευματικός ηγέτης των Σιχ με το όνομα Σιρντάρ Τακάρ Σιν Σαντχανβάλια. Ο Τζόνσον εξακρίβωσε την ταυτότητα και άλλων Διδασκάλων, όπως του Μάχα Τσόχαν και του Τζβαλ Κουλ της Αλίκης Μπέιλυ, σε Σιχ ή μουσουλμάνους γκουρού και ηγέτες της εποχής εκείνης. [«Μυστικές Εταιρείες», Ν. Θεοδοσιάδης]

Την εποχή της Μπλαβάτσκι (HPB), ισχυρίζονταν ότι οι Διδάσκαλοι κατοικούσαν στο Shigatse του Θιβέτ, όμως οι επιτόπιες έρευνες δεν βρήκαν καμία απόδειξη. Στη συνέχεια δόθηκε η εξήγηση ότι οι Α.Δ. δεν έχουν κανονικό ανθρώπινο σώμα και εκτός αυτού μόνο με ενόραση μπορεί κάποιος να τους δει. Πάντως ο ύψιστος στόχος ενός θεόσοφου της Εσωτερικής Σχολής είναι να έρθει σ’ επαφή μ’ έναν Α.Δ. νοερά ή και προσωπικά και να γίνει δεκτός ως μαθητής τους.

Στην εσωτερική λογοτεχνία βρίσκουμε τη Σαμπάλα, μια μυστική υπόγεια πόλη στα έγκατα της Γης την οποία πάρα πολλοί αναζήτησαν μα ποτέ δεν βρήκαν· στην έρημο Γκόμπι, στο Θιβέτ, στο Αφγανιστάν και στα βουνά Κουν-Λαν της Κίνας. Υπάρχουν και κάποιες φήμες που υποστηρίζουν πως η Σαμπάλα συνδέεται μέσω υπογείων τούνελ με το παλάτι Ποταλα στη Λάσα. Ο Ρώσος μυστικιστής και ζωγράφος Νίκολας Ρόεριχ (1874-1947), σε κάποιο ταξίδι του από τη Μογγολία στην Ινδία, λέγεται πως συνάντησε έναν λάμα, που του εξήγησε πως η Σαμπάλα είναι στην πραγματικότητα μια άλλη διάσταση, που μόνο όσοι είναι πνευματικά έτοιμοι μπορούν να βρουν.

Η Σαμπάλα θεωρείται από τους μυστικιστές ως ένα υψηλό στάδιο συνείδησης, που από εκεί τα πλέον εξελιγμένα μέλη της Απόκρυφης Ιεραρχίας (οι Διδάσκαλοι) επικοινωνούν μεταξύ τους και μεταβιβάζουν στους «πράκτορές» τους, σε ολόκληρο τον κόσμο, οδηγίες σχετικά με το Θείο Σκοπό και την εκτέλεσή του στη γη, αυτό που είναι γνωστό στους σπουδαστές του εσωτερισμού ως το «Σχέδιο». [Πηγή: «Μυστικές Εταιρίες» σελ. 117].

Σύμφωνα με την HPB οι Α.Δ. διαθέτουν μία σχεδόν θεϊκή παντογνωσία και παντοδυναμία. Μπορούν να διαβάσουν τις σκέψεις όλων των ανθρώπων και να τις επηρεάσουν, η ψυχή τους μπορεί ν' αφήσει το σώμα και να μεταφερθεί αστραπιαία σ' έναν άλλον πλανήτη κ.ο.κ.

Ο Ρ. Στάινερ έγραψε το 1910 γι' αυτούς: «Οι επιστολές τους δεν έχουν γίνει ακόμη κατανοητές και θα μας τρέφουν ακόμη επί μακρόν στο μέλλον. Ανήκουν στις μεγαλύτερες ανακαλύψεις της εξέλιξης της ανθρωπότητας».

Η δε Annie Besant (AB) είχε να πει σχετικά τα εξής: «…πρόκειται για ανθρώπινα όντα που έχουν ολοκληρώσει την ανθρώπινη εξέλιξή τους…

Όσον αφορά στο δικό μας τμήμα του ηλιακού συστήματος, δεν έχουν πια να μάθουν τίποτα, άρα είναι «λυτρωμένοι» όπως λένε οι χριστιανοί ή «απελευθερωμένοι» σύμφωνα με τον ινδουισμό και το βουδισμό… Καταλαμβάνουν τον 5^{ο} βαθμό στη Μεγάλη Αδελφότητα… Τους άλλους τέσσερις καταλαμβάνουν μυηθέντες μαθητές, οι οποίοι ως επί το πλείστον ζουν απαρατήρητοι στον κόσμο και επιτελούν το έργο που τους αναθέτουν οι Α.Δ.». Κατά την AB ο Ιησούς πέρασε από τον 4^{ο} στον 5^{ο} βαθμό μέσω της βάπτισης.

Οι πιο γνωστοί «Διδάσκαλοι» στη Θεοσοφία

Djwal Khul (DK):

Έλαβε την 5^{η} Μύηση το 1875 και είναι Θιβετιανός. Ο τομέας του ειδικότερα είναι οι θεραπείες. Υπαγόρευε στην HPB ένα μεγάλο μέρος της «Μυστικής Δοξασίας».

Kut Humi (K.H, K.X.) υψηλόβαθμος μύστης, το πεδίο δράσης του είναι η 2^{η} Ακτίς. Προέρχεται από το Κασμίρ της Ινδίας και στα «βαθυγάλανα μάτια του κρύβεται η αγάπη και η σοφία όλων των εποχών».

Morya (M.), κατοικεί στο Shigatse του Θιβέτ

Κυβερνάει την 1^{η} Ακτίνα, της Βούλησης και της Ισχύος, προωθεί την ανθρώπινη εξέλιξη, έχει πολλούς

Ευρωπαίους και Αμερικανούς μαθητές και δρα μέσα από πολλές οργανώσεις του εσωτερισμού και του αποκρυφισμού. Αυτός υπαγόρευε στην Μπέιλη σχεδόν όλα τα βιβλία της.

Ιησούς: ζει στη Συρία ως το ενεργειακό κέντρο κάθε δύναμης. Ταξιδεύει συχνά, ιδίως στην Ευρώπη· εργάζεται με τα πλήθη κι έχει πολλούς μαθητές της 6ης Ακτίνας. Όταν ήταν ο εχθρός των χριστιανών, ως Απόλλωνας ο Τυανεύς, έλαβε την 5η Μύηση.

St.Germain ή Rakoczi (R): Το 14ο αι. ενσαρκώθηκε ως Χριστιανός Ροδόσταυρος

(Christian Rosenkreutz), τον 15ο αι. ως Hundyadi Janos, τον 16ο αι. ως μοναχός Robertus, τον 17ο αι. ως Bacon (Francis και Roger) τον 18 αι. ως St. Germain. «Πριν το τέλος του 20ού αι. θα βγει από την απομόνωση και θα εμφανιστεί στο προσκήνιο». Κυβερνάει την 7η Ακτίνα των τελετών μαγείας και καθοδηγεί τα εσωτεριστικά τελετουργικά.

Hilarion: Κυβερνά την 5η Ακτίνα, δηλ. τσόχαν (chohan) των επιστημών. Υπήρξε ο Παύλος από την Ταρσό, ενώ σήμερα ζει ως Κρητικός, όμως κυρίως στην Αίγυπτο. Υποτίθεται ότι υπαγόρεψε το «Φως στην Ατραπό» στη Mabel Collins, πράγμα που αυτή αργότερα διέψευσε.

(όλα τα προηγούμενα από: Bailey, «Initiation», Lorch 1951)

Ειρήσθω εν παρόδω, ότι για κάποιους ακόμη και ο Λένιν συγκαταλέγεται στους ΑΔ!

Το πιστεύω των ΑΔ φαίνεται καθαρά στην επιστολή απ’ το 1881 του Κ.Η. προς τον A.P. Sinnet, το βιογράφο της Μπλαβάτσκι:

«Ούτε η φιλοσοφία μας ούτε εμείς οι ίδιοι πιστεύουμε σ’ έναν θεό και ακόμη λιγότερο σ’ έναν θεό με κεφαλαίο Θ… Η λέξη «θεός» εφευρέθηκε για να περιγράψει την άγνωστη αιτία ενεργειών που ο άνθρωπος θαύμαζε ή φοβόταν χωρίς να τις καταλαβαίνει. Εμείς όμως υποστηρίζουμε και είμαστε σε θέση να το αποδείξουμε ότι γνωρίζουμε αιτίες και αιτιατά. Ως εκ

τούτου είμαστε σε θέση να επιμείνουμε ότι δεν υπάρχει κανένας θεός ή θεοί από πίσω τους» (Από: A.T. Barker, The Mahatma Letters, London 1923).

(Όλα τα προηγούμενα από το Λεξικό Απόκρυφης Γνώσης (Λ.Α.Γ.) του Η.Ε. Miers)

Οι επιστολές των Α.Δ.

Επιστολές των Μαχάτμα υποτίθεται ότι έλαβαν η Μπλαβάτσκι και ορισμένοι γνωστοί της, όπως ο Όλκοτ. Πάντως ο γραφικός χαρακτήρας σε όλες σχεδόν ήταν της HPB.

(Επιστολές έλαβε και η Μπέιλη, των οποίων δεν δημοσιεύτηκαν όμως ποτέ τα πρωτότυπα).

Αξίζει να σημειωθεί ότι σε μία επιστολή του Κ.Χ. προς τον Σινέτ, όπου εξηγεί τη διαδικασία της υπαγόρευσης, επισημαίνει ότι «συμβαίνει υπό τον όρο ότι ο εξωτερικός άνθρωπος είναι απόλυτα ή εν μέρει υπό παράλυση». [«Μυστικές Εταιρείες», σελ. 122].

Κατά τα λεγόμενα της ίδιας της HPB, είχε ήδη από παιδί ανεπτυγμένες ικανότητες μέντιουμ και παντού γύρω της παρουσιάζονταν πνευματιστικά φαινόμενα. (Επίσης ήταν πολυγραφότατη-ως έφηβη- με την αυτόματη γραφή. Οπωσδήποτε αυτές οι ικανότητες της δεν ήταν αξιοζήλευτες, δεδομένου ότι προφανώς δεν τις είχε υπό τον έλεγχό της.

Ως επακόλουθο, συχνά η συμπεριφορά της ήταν αντιφατική και ανεξήγητη, πράγμα που και η ίδια ομολογούσε ότι την έκανε να υποφέρει. Σε μία επιστολή της στο διάσημο συμπατριώτη της, Β.Σ. Σολόβιεφ εξομολογήθηκε ότι ήθελε να δημοσιοποιήσει στους «Times» κι αλλού «ότι ο Master Morya και ο Mahatma Koot Hoomi είναι απλώς δημιουργήματα της φαντασίας μου εξ ολοκλήρου».

Γενικά υπάρχει ένα μπέρδεμα σχετικά με τις προσωπικότητες των Α.Δ. και τις αρμοδιότητές τους, όπως εξάλλου υπάρχει σημαντική διάσταση μεταξύ HPB, Bailey, Steiner κλπ. σε βασικά θέματα, παρόλο που υποτίθεται ότι όλοι τους αντλούσαν από την «Ιεραρχία». Έτσι ο Ιησούς π.χ. (σύμφωνα με τον KOOT HOOMI) «δεν είναι ένα ζωντανό πρόσωπο, απλώς είναι μία αφηρημένη ιδέα (spiritual abstraction)».

Η δε ΗΡΒ δήλωσε ότι ο Ιησούς Χριστός δεν υπήρξε ποτέ ως ιστορικό πρόσωπο. Ο Χριστός κατ' αυτήν είναι «ένα αντίγραφο των αβατάρ όλων των λαών, από τον Κρίσνα ως τον Ώρο», ενώ ο Ιησούς ήταν κάποιος «που έζησε περίπου 120 χρόνια πριν την Εποχή μας στη Λύδδα».

Και για τον KOOT HOOMI ή Kuthumi επίσης λέγονται διάφορα θρυλικά. Έτσι σ' ένα θεοσοφικό περιοδικό απ' το 1951, δημοσιεύτηκε ότι ο Μορύα και ο Kut Humi κατοικούν μαζί κάπου στο Θιβέτ. Ο Kut Humi έχει εκεί μία αγροικία, η οποία πρέπει να έχει διαστάσεις ουρανοξύστη, αφού φιλοξενεί «μία μεγάλη παγκόσμια βιβλιοθήκη με όλα τα κείμενα που σχετίζονται με τη θρησκεία και τη φιλοσοφία». Παλαιότερα ο Kut Humi ζούσε στην Αγγλία και σπούδασε στην Οξφόρδη. «Το παρουσιαστικό του είναι επιβλητικό. Είναι ψηλός και τα ξανθά μαλλιά του φτάνουν ως τους ώμους του. Το πιο ωραίο όμως είναι τα υπέροχα γαλανά μάτια του [αν και Θιβετιανός, η όψη του περιέργως πως θυμίζει έντονα τον «ανύπαρκτο» Ιησού Χριστό]. Έχει μυηθεί σε ύψιστες βαθμίδες μύησης και στον επόμενο κύκλο θα καταλάβει τη θέση που κατέχει τώρα ο Χριστός στην Ιεραρχία: είναι ο μελλοντικός Λυτρωτής του κόσμου».

Αντίθετα σ' ένα εσωτεριστικό περιοδικό από το 1994 ο «Kuthumi Lal Singh είναι ένας από τους μεγάλους παγκόσμιους Διδασκάλους που επιδρούν εμπνέοντας την ανθρωπότητα από ανώτερα πεδία. Ανήκει στη Β' Ακτίνα της θείας Σοφίας και μ.α. ήταν σε προηγούμενες ενσαρκώσεις ο Πυθαγόρας και ο Φραγκίσκος της Ασσίζης».

Στο μηνιαίο περιοδικό «Ο Άλλος Κόσμος» (3/1961) απεικονίζεται ζωντανός ο Kut Humi με τη σημείωση ότι είναι 62 χρόνων, γεννημένος στις 25-4-1899 στο Νταρτζήλινκ, θιβετιανής καταγωγής. Ο πατέρας του ήταν ο Kalil Adun Schernregig Khan και η μητέρα του η πριγκίπισσα της Ματζουρίας Deraki Alokananda Mai.

Εννοείται ότι σπούδασε, αυτή τη φορά στη Χαϊδελβέργη, στη Μαδρίτη, στη Βιέννη και στη Ν. Υόρκη. Το 1910 (δηλαδή εντεκάχρονος;!) ταξίδεψε σε όλη την Ασία, το 1913 διέμενε στη Ρωσία. Από το 1914 ως το 1916 (δηλαδή μεσούντος του Α΄ Π.Π.!) έκανε το γύρο του κόσμου. Το 1923 ήταν «στρατηγός σε μονάδες Ταρτάρων που πολεμούσαν τον Ερυθρό Στρατό, τον οποίο κατετρόπωσε το 1924 βόρεια από την Ούργκα»… Αργότερα, το 1959 στην (κομμουνιστική) Κούβα οργάνωσε ένα παγκόσμιο συνέδριο θρησκειών…

Σε σύγκριση με τη βιογραφία του, επομένως, τα παραμύθια της Χαλιμάς μοιάζουν πιο πληκτικά κι από ένα ανάγνωσμα με τα δρομολόγια των τρένων… Αλλά χωρίς ειρωνεία, δείχνει την τραγική ευπιστία κι αφέλεια κύκλων του εσωτερισμού… Και επίσης

πόσο ανοικτοί είναι ορισμένοι σε μεταδόσεις από κακόβουλα ή φιλοπαίγμονα, δηλ. «πλακατζίδικα» πνεύματα του άλλου κόσμου.

Αλλά για να μην πλήξουμε εμείς τον αναγνώστη, ν' αναφέρουμε κι άλλη μία πηγή από το 1893, σύμφωνα με την οποία, ο Kut Humi δεν ήταν ένας μαχάτμα, αλλά «ένας κατάσκοπος της ρωσικής κυβέρνησης που αντέγραψε τον Αμερικανό πνευματιστή Kiddle». Επίσης ο Μορύα «ήταν μια καθαρά μυθική φιγούρα και δεν εμφανίστηκε ποτέ στην HPB με το αστρικό σώμα του».

«Αργότερα ο Kut Humi συμμάχησε με τους χαμερπούς εχθρούς τής Μπλαβάτσκι (με την Κουλόμπ, τη γραμματέα της, που αποκάλυψε το κόλπο της HPB με τις δήθεν επιστολές των δήθεν μαχάτμας, και με άλλους), όταν η HPB διαπίστωσε τις βυσσοδομίες του. δυστυχώς η HPB υπήρξε σ' όλη τη ζωή της ένα εργαλείο στα χέρια κακόβουλων προσώπων, τα οποία εκμεταλλεύτηκαν αισχρά τα ταλέντα της».

Με τα παραπάνω φαίνεται ν' απαλάσσεται ως ένα βαθμό η αξιολύπητη HPB, όμως πρέπει να παρατηρηθεί ότι κάθε άνθρωπος και ιδίως κάθε διάμεσο έλκει τα πνεύματα που αντιστοιχούν στον πνευματικό του προσανατολισμό.

Ο Σολόβιεφ δημοσίευσε το 1892 στο βιβλίο του «Μία Σύγχρονη Ιέρεια της Ίσιδος» τις ομολογίες της HPB για τα γραπτά της όπως για παράδειγμα αυτήν:

«Τα βιβλία μου δεν θα είχαν καμία επιτυχία εάν δεν συνοδεύονταν από τα φαινόμενα που παρουσίαζα. Χωρίς αυτά θα είχα πεθάνει από την πείνα προ πολλού. Κανένας δεν θα σκεφτόταν ότι κι εγώ είμαι ένα ζωντανό πλάσμα που χρειάζεται να φάει και να πιει… Μα τους έχω καταλάβει αυτούς τους αγαθούς ανθρώπους και συχνά διασκεδάζω τρομερά με τη βλακεία τους»!

Ο Σολόβιεφ, απευθυνόμενος στη συνείδησή της, προσπάθησε να την μεταπείσει να πάψει τις απάτες, φέρνοντας ως επιχείρημα το ασυνήθιστο φιλολογικό της ταλέντο που θα της επέτρεπε να επιβιώσει και να ικανοποιήσει τη φιλοδοξία της και συγχρόνως την εύθραυστη υγεία της. Όμως η HPB απάντησε ξερά: «Πολύ αργά, για μένα δεν υπάρχει πια μεταστροφή»…

Τα παραπάνω γεγονότα που στη θεοσοφική γραμματεία για ευνόητους λόγους αποσιωπούνται, δείχνουν ολοκληρωμένα την τραγική προσωπικότητα της μαντάμ Μπλαβάτσκι. Ασφαλώς ο Θεός έχει έλεος και με αυτές τις ψυχές που εργάζονται εναντίον του. Όμως οι συνέπειες των πεπραγμένων της έχουν αντίκτυπο ακόμη και σήμερα στο πολύχρωμο μωσαϊκό του εσωτερισμού.

Στο «Μικρό Θεοσοφικό Λεξικό» της B. Flemming λέγεται ότι ο master Morya και ο Koot Hoomi «ίδρυσαν το 1875 μέσω της HPB τη Θ.Ε., και έτσι για πρώτη φορά στην ιστορία η πανάρχαια εσωτερική Γνώση διαδίδεται ανοιχτά και δημόσια». Κατά άλλες πηγές βέβαια (π.χ. Miers) οι Διδάσκαλοι πρωτοεμφανίστηκαν στην Ινδία.

(Όλα τα παραπάνω από: R.Passian «Licht und Schatten der Esoterik»)

Σύγχρονα «τέκνα» των Α.Δ.

Οι «Διδάσκαλοι» της HPB έχουν βάλει το χέρι τους στην ίδρυση και στην εξάπλωση πολλών οργανώσεων θεοσοφικής έμπνευσης, όπως το κίνημα I – AM ή st. Germain Foundation, «The New Age Church of the Christ», «The Church Universal and Triumphant» του μέντιουμ Elizabeth Prophet («Guru Maharishi») που το 1989 έγινε παγκόσμια γνωστή προαγγέλοντας τον επικείμενο πυρηνικό πόλεμο, και «The Universal Church» του Peter Leach – Lewis, για ν' αναφέρουμε λίγες μόνο. σύμφωνα επίσης με τον τελευταίο, ορισμένοι «Διδάσκαλοι» πρωταγωνίστησαν στην ίδρυση της «Ανθρωποσοφικής Εταιρείας» (Α.Ε) του Ρ. Στάινερ, των Ροδόσταυρων του M. Heindel, της Lucis Trust της A. Bailey, της «Society of the Inner Light» της Dion Fortune, συγγραφέως της «Στοάς white Eagle» κ.ά. (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν)

Εκτός αυτού οι διασταυρώσεις της Θεοσοφίας με άλλες παραδόσεις γέννησαν αμέτρητα παρακλάδια, π.χ. το Σουφισμό τού Ιναγιάτ Χαν, τη Bahai, (που όπως και ο Ελβετός Μπο Γιν Ρα δεν επιδιώκει να εδραιώσει μια νέα θρησκεία), την Αδελφότητα Subud, τις διδασκαλίες του Ομ. Αϊβανχώφ κ.ά.

Εξάλλου η πνευματιστική επικοινωνία μεταξύ «συγγραφέων» και ασωμάτων όντων συνεχίζεται αδιάκοπα μέχρι σήμερα με αμφίβολους καρπούς, αλλά μ' εμπορική επιτυχία.

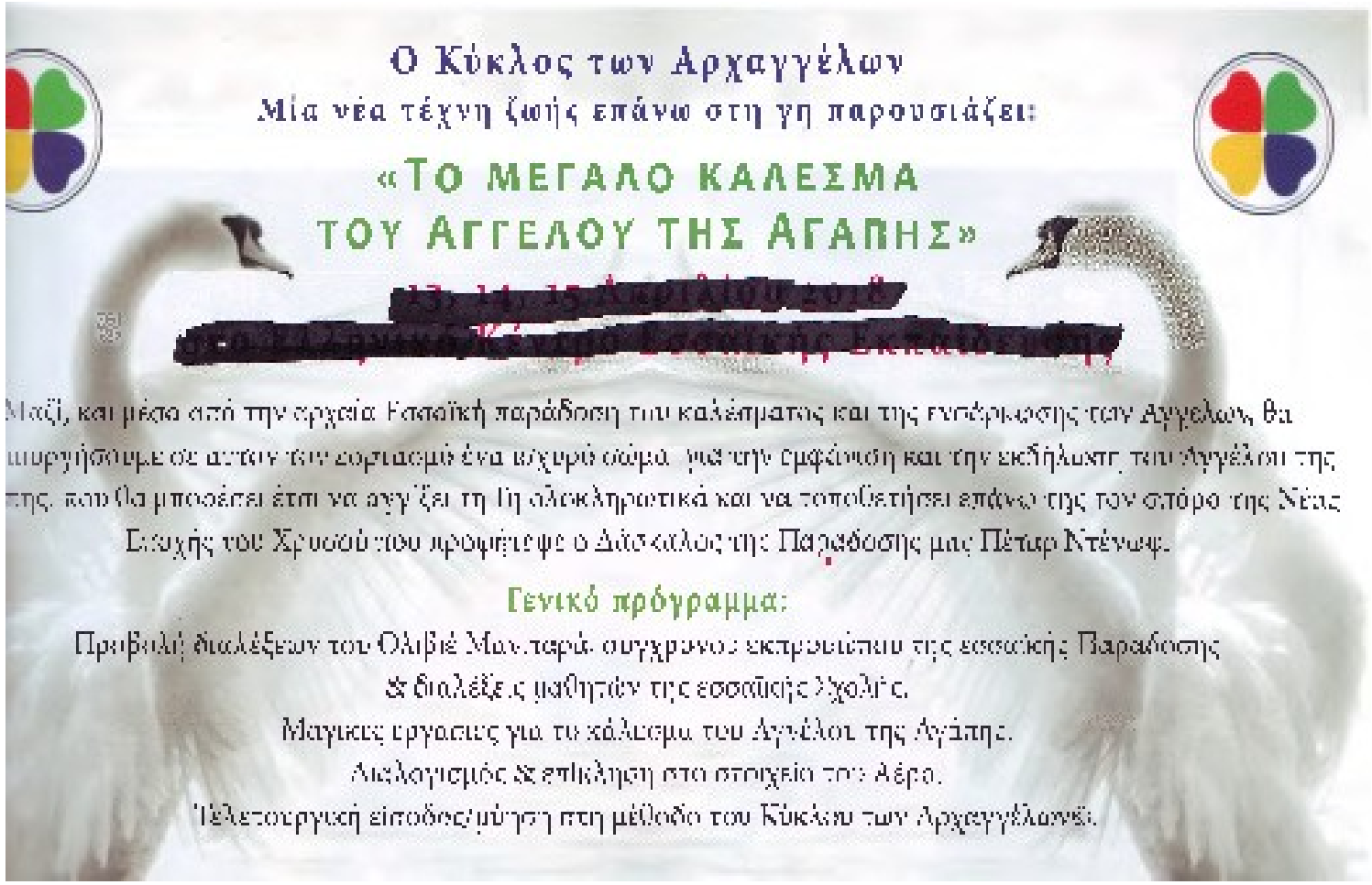

Μια πολύ γνωστή περίπτωση είναι η Αμερικανίδα συγγραφέας Jane Roberts που πειραματιζόμενη με τον αλφαβητικό πίνακα για να καλέσει πνεύματα, ήρθε σ’ επαφή μ’ ένα ον που συστήθηκε ως Σετ (Seth) (το όνομα ενός γιου του Αδάμ, αλλά και το όνομα

του διαβόλου, στην αρχαία αιγυπτιακή θρησκεία). Ενώ η Roberts βρισκόταν σε κατάσταση ύπνωσης (trance), ο Σετ μιλούσε από μέσα της με αντρική φωνή. Ο ίδιος χαρακτήρισε «κανάλι» την Roberts, δηλ. «channel» και έτσι οι παλαιόθεν γνωστές μεντιουμιστικές πνευματιστικές αποκαλύψεις μετονομάστηκαν πιο μοντέρνα σε «channeling».

Στο μέντιουμ Roberts έκανε εντύπωση το διανοητικό επίπεδο των «αποκαλύψεων». Όντως, τουλάχιστον εν μέρει, είναι υψηλών επιστημονικών απαιτήσεων. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι αντίστοιχα υψηλό απαραίτητα είναι και το ήθος τους. Μολονότι κυκλοφόρησε περίπου μία ντουζίνα βιβλίων μ' αυτές, και επιπλέον ο Seth θεωρείται σήμερα μέγας διδάσκαλος της σοφίας, ο έμπειρος αναγνώστης διαγιγνώσκει το αληθινό του ποιόν. Είναι χαρακτηριστικό εξάλλου ότι με τα συχνά σαρκαστικά επιχειρήματά του, το πρόσωπο του μέντιουμ αλλοιωνόταν κάνοντας τρομακτικές γκριμάτσες.

Ο Σετ ισχυρίζεται ότι ο Ιησούς δεν σταυρώθηκε ποτέ, αφού στη θέση του σταύρωσαν έναν άλλον που βρισκόταν υπό την επήρεια ναρκωτικών…

Και ενώ ο Ρούντολφ Στάινερ δίδασκε ότι στα Ακασικά χρονικά είχε δει υποτίθεται *δύο* διαφορετικά παιδιά με το όνομα Ιησούς, ο Σετ μιλάει για *τρεις*! (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν).

Μια άλλη γνωστή οντότητα είναι από το 1977 ο *Ramtha* ο οποίος δηλώνει ότι πριν 35.000 χρόνια υπήρξε αιμοσταγής κατακτητής στην Λεμούρια, μα τώρα ανήκει στους αναληφθέντες διδασκάλους.

Έτσι έκανε πολυεκατομμυριούχο την Judy Knight, το μέντιουμ μέσω του οποίου μιλάει. Η Knight παίρνει μέχρι 1.000 δολάρια το κεφάλι για κάθε σεάνς με τον Rathma, αφού προφανώς υπάρχουν αρκετοί περίεργοι και εύπιστοι που τα πληρώνουν! Πρώην οπαδοί της έχουν δηλώσει ότι η Knight τους απειλούσε ότι ο Ramtha θα τους τιμωρούσε αμείλικτα αν δημοσιοποιούσαν τα τεκταινόμενα στη «σχολή» της.

Ανάμεσα στους πιο διάσημους οπαδούς του είναι η Σίρλευ ΜακΛέιν που τον έκανε γνωστό το 1985 με το βιβλίο της «Χορός στο Φως». Για τον Ramtha δεν υπάρχει κόλαση ούτε διάβολος· όμως είχε προαναγγείλει τον ολοκληρωτικό αφανισμό ολόκληρων ομοσπονδιακών πολιτειών των ΗΠΑ από τρομερές φυσικές καταστροφές που δεν ενέσκηψαν. Ωστόσο εκατοντάδες οπαδοί του εγκαταστάθηκαν κοντά στη φάρμα της Νάιτ, γιατί εκεί μόνο θα ήταν ασφαλείς κατά τον Ramtha. (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν).

Τη συνταγή για επιτυχημένα best-sellers του εσωτερισμού κατέχουν κι άλλοι γνωστοί συγγραφείς, όπως ο Κάρλος, Καστανέδα, ο Π. Κοέλο, ο Τζέιμς Ρέντφιλντ. Μερικές γνώσεις από τον εσωτερισμό και το σαμανισμό, μία οξυμένη φαντασία και αρκετή θρασύτητα αρκούν για να πουλήσουν εκατομμύρια αντίτυπα.

Το ίδιο ισχύει και για άλλους λιγότερο γνωστούς αστέρες αυτού του γαλαξία, όπως οι Marlo Morgan, Dan Milman, Lynn Andrews.

Μια λιγότερο ακίνδυνη περίπτωση είναι το «Συζήτηση με τον Θεό» του Νηλ Ντόναλντ Γουώλς, επίσης προϊόν μεντιουμιστικής γραφής. Ο «θεός» του Γουώλς λέει:

«Όλα είναι σχετικά. Εγώ δεν αγαπώ το «καλό» πιο πολύ απ' το «κακό». Ο Χίτλερ πήγε στον παράδεισο… Υπ' αυτήν την έννοια το μέγιστο για τον θεό είναι η στιγμή που συνειδητοποιείτε ότι **δεν χρειάζεστε κανέναν θεό…**»

Τέλος ας αναφερθεί και το «Υδροχοϊκό Ευαγγέλιο» του Levi Dowling, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι το είχε διαβάσει στα ακασικά χρονικά. Είναι ένα από τα πρώτα βιβλία (1908) που μίλησαν για την εποχή του Υδροχόου και προφήτεψαν τον ερχομό ενός νέου μεσσία, που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο το συγγραφέα! Επειδή δε στο βιβλίο έπαιζαν ένα ρόλο και «οι διδάσκαλοι», ήταν στο πνεύμα της Θεοσοφίας. Έτσι κατ' αυτόν ο Ιησούς ταξίδεψε στην Ινδία, στο Θιβέτ, στην Περσία, στην Ουρ, στη Βαβυλώνα, στους Δελφούς και στην Αθήνα. Στην Ηλιούπολη της Αιγύπτου μυήθηκε στα ανώτατα μυστήρια και έτσι «έγινε Χριστός». Η όλη ιστορία καταλήγει στην αυτολύτρωση του ανθρώπου, μετά από αμέτρητες ενσαρκώσεις.

(Όλα τα προηγούμενα από Ρ. Πάσσιαν: «Φως και Σκιά του Εσωτερισμού»)

Σε τελευταία ανάλυση ο καθένας πρέπει να διαβεί όλα τα πεδία της πλάνης, ώστε ν' αναπτύξει την απαραίτητη κριτική ικανότητα για να βρει την αλήθεια, όπως λέει και ο Γ. Λόρμπερ.

Από τα προηγούμενα πρέπει να 'γινε φανερό ότι οι περισσότερες ασώματες οντότητες που μεταδίδουν σε κανάλια τους στη Γη είναι πνεύματα που σκόπιμα παραπλανούν τους ανθρώπους με ψεύτικες «γνώσεις» είτε για να διασκεδάσουν με την αφέλειά τους (βλ. βλακεία τους) είτε για να αυτοπροβληθούν είτε για να εξουσιάσουν και να παρασύρουν, ως εργαλεία στα χέρια του «πονηρού».

Βέβαια υπάρχουν επίσης πνεύματα με καλές προθέσεις μεν, αλλά όχι τόσο προχωρημένα ώστε να μπορούν να μεταδώσουν την Αλήθεια ως εργαλεία του Θεού. Γιατί αλήθεια υπάρχει μόνο μία και δεν χωράει εξόφθαλμες αντιφάσεις. Ως εκ τούτου είναι σαφές ότι τα περιβόητα **Ακασικά Χρονικά** με τις διαμετρικά αντίθετες και ποικίλες «ανγνώσεις» τους αποτελούν εφεύρεση κακόβουλων πνευμάτων. Γιατί η ικανότητα να δει κάποιος την μία *μοναδική* Αλήθεια, είτε στο απόμακρο παρελθόν είτε στο απόμακρο μέλλον, εξαρτάται πάντα από το σχέδιο του Θεού και εξυπηρετεί ένα συγκεκριμένο σκοπό, για το φωτισμό – και όχι τον εντυπωσιασμό – των ανθρώπων.

Ο Ιησούς Χριστός και οι Α.Δ.

Για να γίνουν αυτά πιο κατανοητά, ας δούμε αμέσως ένα κείμενο της Μπέρτα Ντούντε για τη διαφορά του Ιησού Χριστού από άλλους αναληφθέντες δασκάλους:

«Όταν βάδιζα στη Γη, συντελέστηκε μια ριζική μεταμόρφωση σε ολόκληρο τον πνευματικό κόσμο, καθώς ήταν μια πράξη που είχε αντίκτυπο σε ολόκληρο το σύμπαν. Κι η πράξη αυτή ήταν η ενανθρώπιση του Αιώνιου Πνεύματος του Θεού, που ήθελε να γίνει ορατός για όλα τα πλάσματά Του, που δεν μπορούσαν να Τον δουν πριν πάρω σάρκα και κατοικήσω σαν ένας άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους.

Η ενανθρώπιση του Θεού μέσα στον Ιησού είχε προβλεφθεί πριν από αιωνιότητες, γιατί γνώριζα ότι η επιθυμία των πλασμάτων Μου ήταν να δουν Αυτόν από τον οποίο είχαν προέλθει. Όφειλαν όμως, και χωρίς να Με βλέπουν, να γνωρίζουν ποια ήταν η προέλευσή τους και γι' αυτό άλλωστε απαιτούσα να Με αναγνωρίσουν αλλά αυτά το αρνήθηκαν και προτίμησαν να αναγνωρίσουν εκείνον που τα είχε γεννήσει [τον Εωσφόρο], με αποτέλεσμα να εκπέσουν τότε από το βασίλειο Μου.

Τώρα, λοιπόν, ικανοποιούσα την επιθυμία τους και ερχόμουν στη Γη ως ορατός Θεός μέσα στον Ιησού, αφού Αυτός είχε γίνει τόσο δικός Μου, που μπορούσα να Τον κατακλύσω τελείως με τη δύναμη της Αγάπης Μου.

Τώρα πλέον ο Ιησούς είναι και θα παραμείνει η Αιώνια Θεότητα για όλα τα πλάσματα, καθώς όχι μόνο οι κάτοικοι της Γης, αλλά και όλων των κόσμων βλέπουν στο πρόσωπο του Εμένα· γιατί ναι μεν σε αυτή τη Γη κατοίκησα σε μια ανθρώπινη μορφή, ωστόσο και οι κάτοικοι των άλλων αστρικών σωμάτων, όπως και όλοι οι κάτοικοι του φωτεινού βασιλείου, υποκλίνονται μπροστά σε αυτήν την ψυχή, που δέχθηκε μέσα της το ύψιστο Θείο Πνεύμα σε όλη του την πληρότητα. Επομένως, ο Ιησούς είναι ο κυρίαρχος του

σύμπαντος, είναι ο Θεός και θα είναι αιώνια η προσωποποίηση Εκείνου που σας έφερε στη ζωή και που δημιούργησε τα πάντα, διότι η ουσία Του είναι η Αγάπη και από Αυτή προήλθαν όλα όσα υπάρχουν.

Όλοι οι κόσμοι και όλα τα όντα στους κόσμους αυτούς μπορούσαν να δουν το έργο της λύτρωσης. Και επειδή όλα αυτά τα όντα τα βαραίνει μία λίγο ως πολύ μεγάλη ενοχή, γιατί διαφορετικά δεν θα είχαν τοποθετηθεί στα διάφορα κοσμικά σώματα [για τον εξαγνισμό τους], γι' αυτό πρέπει επίσης να δεχτούν τη λύτρωση από Αυτόν και οφείλουν να αναγνωρίσουν ότι είναι ο Υιός του Θεού και ο λυτρωτής του κόσμου, στον οποίο ενσαρκώθηκα Εγώ ο Ίδιος. Απ' αυτό, λοιπόν, θα καταλάβετε ότι ο Ιησούς αποτελεί μία εξαιρετική περίπτωση και δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας ακόμη από τους «αναληφθέντες δασκάλους».

Γι' αυτό οφείλουν οι κάτοικοι των άλλων κόσμων επίσης να Τον αναγνωρίζουν αιώνια ως Εκείνον που δέχτηκε Εμένα μέσα Του και γι' αυτό το λόγο είναι και θα είναι για πάντα αληθινά και πραγματικά Θεός.

Και το όνομά Μου είναι και θα μείνει για πάντα Ιησούς Χριστός, το Θείο Πνεύμα που ενσαρκώθηκε στον Ιησού, ένα όνομα που θα είναι το ίδιο σε όλους τους κόσμους, είτε είναι ακόμη υλικής φύσης είτε πρόκειται για το πνευματικό βασίλειο του φωτός.

Κάτω από το όνομά Του κρύβομαι Εγώ ο Ίδιος, που υπάρχω από τη μία αιωνιότητα στην άλλη... με το όνομά Του μπορείτε εσείς οι άνθρωποι να μιλάτε σε Μένα και Εγώ πάντοτε θα ακούω τη φωνή σας και θα σας απαντώ... Σε Αυτόν Με βλέπετε πρόσωπο με πρόσωπο... Έρχομαι κοντά σε σας, που θέλετε να σας μιλήσω, ώστε ο ίδιος ο Θεός και Πατέρας σας σάς μιλά μέσα από τον Ιησού.

Επομένως, ξέρετε πώς πρέπει να αξιολογείτε μεταδόσεις που έρχονται από το διάστημα (σ.τ.μ.: το αστρικό πεδίο) και δεν αναγνωρίζουν τον Ιησού, ώστε βάζουν έτσι όρια ανάμεσα στη Γη και το δικό τους κόσμο.

Όλες οι φωτεινές οντότητες έχουν γνώση της ενανθρώπισής Μου στον Ιησού, έχει γίνει για όλους η ορατή Θεότητα και όλα τα όντα που βρίσκονται στο φως μπορούσαν πια να Με αντικρύσουν πρόσωπο με πρόσωπο. Το μεγάλο Θείο Πνεύμα περιβλήθηκε με ένα ανθρώπινο περίβλημα και το κράτησε για τους αιώνες των αιώνων. Το γεγονός αυτό δεν μπορεί να αμφισβητηθεί και γ' αυτό όλοι επίσης οι «αναληφθέντες δάσκαλοι» πρέπει να το αναγνωρίσουν, όσο ψηλά και αν βρίσκονται στην εξέλιξή τους, διαφορετικά δεν δικαιούνται να αποκαλούνται έτσι... Το ζήτημα της ενανθρώπισής Μου δεν μπορεί να τους είναι άγνωστο και, εάν θέλουν να διδάσκουν την καθαρή αλήθεια, οφείλουν και εκείνοι να διδαχτούν πρώτα από το εσωτερικό τους πνεύμα και να αναγνωρίσουν την ενανθρώπισή Μου στον Ιησού.

Αυτό ισχύει τόσο για τους κατοίκους άλλων κόσμων, που μεταδίδουν πνευματιστικά τις γνώσεις τους όσο και για τους γήινους ανθρώπους, που θεωρούν ότι ανήκουν στους ανώτερους καθοδηγητές και επίσης με τη σειρά τους διδάσκονται από τέτοιους δασκάλους από τον πνευματικό κόσμο.

Όμως εκείνοι δεν διδάσκονται από Μένα τον Ίδιο, γιατί τότε σίγουρα θα τους είχα διδάξει για την ενανθρώπισή Μου στον Ιησού. Γιατί ακόμη κι αν κάποιος άνθρωπος δεν έχει καμία σχετική γνώση, επειδή οι θρησκευτικές του πεποιθήσεις είναι διαφορετικές, εν τούτοις είναι βέβαιο ότι το Πνεύμα Μου θα τον διδάξει και θα του δώσει τη μοναδική εξήγηση που ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Γιατί μόνο Εγώ δίνω την αλήθεια και δεν την αρνούμαι σε κανένα, όμως μπορώ να την προσφέρω πάντα μόνο εκεί όπου ακούν πρόθυμα Εμένα και το Λόγο Μου. Όπου μπορεί να ενεργήσει το Πνεύμα Μου σε έναν άνθρωπο, ακόμη κι έξω από τις παραδοσιακές ανθρώπινες γνώσεις, εκεί μπορεί να διεισδύσει η καθαρότατη αλήθεια, σύμφωνα με τη θέλησή Μου».

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

εκδ. Πύρινος Κόσμος

3. ΤΟ NEW AGE – Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΗΜΕΡΑ *Το «New Age»* **Ψυχικές και σωματικές μέθοδοι αυτεπίγνωσης και αυτοβελτίωσης** **«Κβαντικό άλμα της συνείδησης», «Νέο Παράδειγμα», «Μεταμόρφωση της κοινωνίας»** **Ο σαμανισμός** **Η νέα φυσική και η υπερβατικότητα** **Τα βασικά πιστεύω της Νέας Εποχής** *Η φιλοσοφία του New Age* ***Η «Εποχή του Υδροχόου»*** *Ο Ορισμός της «Εποχής του Υδροχόου» από την ίδια τη Νέα Εποχή* *Πάντρεμα ασιατικής σκέψης και δυτικής τεχνολογίας*	

Ας δούμε πρώτα τι λέει το σχετικό λήμμα στο Λεξικό της Θρησκειολογίας:

«Το "New Age" (Νέα Εποχή ή, επίσης, "Εποχή του Υδροχόου") περιλαμβάνει πολλά, διαφορετικά πνευματικά κινήματα και θεωρίες, που τα χαρακτηρίζει η σύγχρονη πίστη στη διαρκή πρόοδο της ανθρωπότητας και στην πνευματική μεταμόρφωση της.

Τα πρώτα δείγματα της ρήξης με την παράδοση εκδηλώθηκαν στη δυτική κουλτούρα το 1968- η Νέα Εποχή, προϊόν αυτής της ρήξης, θεωρεί ότι αντιπροσωπεύει ένα "νέο παράδειγμα", ένα νέο μοντέλο εξέλιξης της κοινωνίας προς μια ολιστική συνείδηση που επιτυγχάνεται μέσα από την αυθυπέρβαση του ανθρώπου και την απομάκρυνση από την ορθολογιστική - μηχανιστική κοσμοθεωρία.

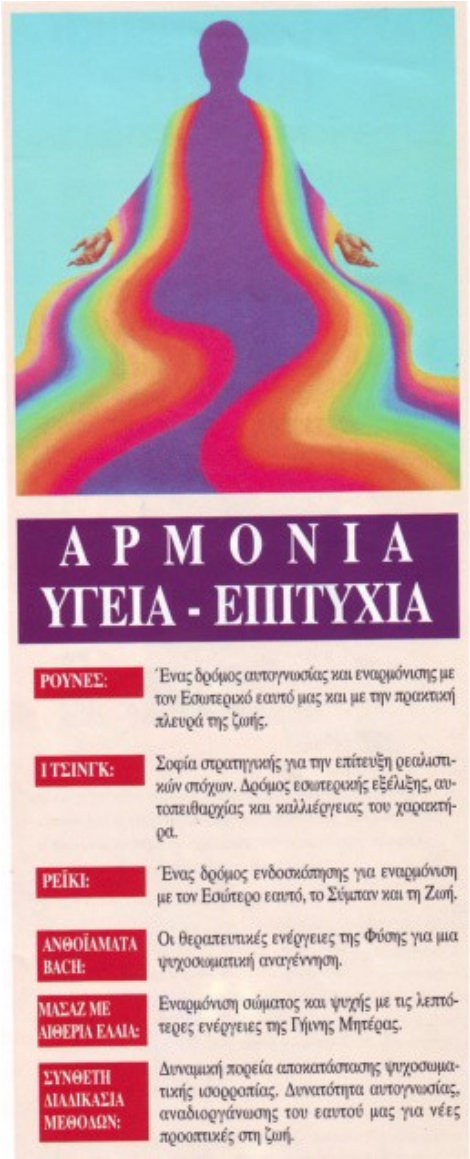

Οι συνισταμένες αυτής της νέας άποψης για τη ζωή έχουν υιοθετηθεί από τις ανατολικές θρησκείες, τον ιουδαϊσμό και το χριστιανισμό, τις φυσικές επιστήμες και τις παραδόσεις του γνωστικισμού και του εσωτερισμού.

Τα στοιχεία αυτά -σε διαφορετική αναλογία και σπουδαιότητα- διαμορφώνουν ένα μελλοντολογικό σύστημα που περιλαμβάνει την επιστήμη, την κοινωνία, την τέχνη και την πνευματικότητα στις διάφορες εμφανίσεις τους, όπως είναι η πνευματική θεώρηση των φυσικών επιστημών, η πληροφορική (παγκόσμιο διαδίκτυο), η ολιστική ιατρική, η εναλλακτική εκπαίδευση, ο αφοπλισμός, η οικολογία, οι ήπιες μορφές τεχνολογίας, μια νέα παγκόσμια τάξη, σωματικές θεραπευτικές μέθοδοι, μέθοδοι αυτοβελτίωσης, ψυχοθεραπευτικές μέθοδοι, νεοπαγανισμός, επιστημονική φαντασία και φανταστική λογοτεχνία, γνωστικιστικές και εσωτεριστικές πρακτικές, ο φυσικός μυστικισμός τύπου Findhorn, θεοσοφικά κινήματα, διαλογισμός και μυστικισμός, θεωρίες επανενσάρκωσης, εξωγήινη νοημοσύνη.

Με στόχο τη δημιουργία μιας πλανητικής - οικουμενικής συνείδησης (στο "διαστημόπλοιο Γη") όλες οι δραστηριότητες και οι ουτοπίες αποσκοπούν σε μια "ήπια συνομωσία" των κυττάρων ενός παγκόσμιου εγκεφάλου που αντιδρούν διαισθητικά.

Η μεταμόρφωση του εαυτού και του κόσμου ταυτίζονται τόσο σαν δρόμος για τη σωτηρία όσο και σαν προορισμός του δρόμου αυτού. Η πνευματική ενέργεια που αποκτάται καθ’ οδόν κατά τη λυτρωτική - θεραπευτική διαδικασία του φωτισμού, θα έχει ως αποτέλεσμα ένα "εξελικτικό άλμα στο συνειδητό κόσμο".

Για τον υπεύθυνο άνθρωπο η αντιμετώπιση των απειλών που επικρέμανται και των φόβων απέναντι σε ενδεχόμενες καταστροφές, αποτελεί μία πρόκληση που περνάει από τη βαθιά αλλαγή της συνείδησης και των αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής. Αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσω μιας κεντρικής οργάνωσης, αλλά μέσω ενός δικτύου τοπικών ομάδων και με την εφαρμογή της θετικής σκέψης.

είναι ο θεός γυναίκα;

Με αφορμή την ολοένα και μεγαλύτερη εξάπλωση της Γουίκα, τα νέα επιστημονικά δεδομένα που θέλουν την Εύα να προηγείται ηλικιακά του Αδάμ, αλλά και την ταινία *Το Δόγμα*, μια φίλη μας διηγήθηκε την παρακάτω ενδιαφέρουσα ιστορία:

Κάποια μέρα στον Κήπο της Εδέμ, η Εύα φωνάζει προς τον ουρανό: «Πνεύμα, έχω ένα πρόβλημα!»

«Τι πρόβλημα Εύα;»

«Ξέρω ότι με δημιούργησες και μου χάρισες αυτόν τον υπέροχο κήπο και όλα αυτά τα θαυμάσια ζώα και αυτό το φαιδρό φίδι, εγώ όμως δεν είμαι ευτυχισμένη».

«Γιατί συμβαίνει αυτό Εύα;» ακούστηκε από ψηλά.

«Επειδή είμαι μόνη και βαρέθηκα μέχρι θανάτου τα μήλα».

«Εύα, σ' αυτήν την περίπτωση, έχω μια λύση. Θα δημιουργήσω έναν άντρα για σένα».

«Τι είναι ο άντρας;»

«Θα είναι ένα ελαττωματικό πλάσμα με πολλά κακά γνωρίσματα. Θα λέει ψέματα, θα εξαπατάει και θα είναι επαρμένο. Με λίγα λόγια, θα σου κάνει τη ζωή δύσκολη. Αλλά... θα είναι μεγαλύτερος, γρηγορότερος και θα του αρέσει να κυνηγάει και να σκοτώνει. Θα φαίνεται χαζός όταν θυμώνει, αλλά από τη στιγμή που παραπονιέσαι θα τον δημιουργήσω με τέτοιο τρόπο, ώστε να ικανοποιεί τις φυσικές σου ανάγκες. Θα είναι ανόητος και θα διασκεδάζει με πράγματα παιδικά, όπως να παλεύει και να κλωτσάει την μπάλα. Δεν θα είναι ιδιαίτερα ευφυής κι έτσι θα χρειάζεται τη συμβουλή σου για να σκέφτεται καλύτερα».

«Ακούγεται θαυμάσια», απαντήθηκε η Εύα, με ειρωνικό ύφος.

Η εκκοσμικευμένη πίστη στην πρόοδο αντικαθίσταται από την ανακάλυψη εκ νέου της γνώσης που χάθηκε και των μύθων παλαιότερων πολιτισμικών μορφών. Επί του προκειμένου, είναι ωστόσο εμφανές ότι λαμβάνει χώρα μία αυθαίρετη, προκρούστεια επιλογή, χωρίς μέτρο και σεβασμό των παραδόσεων αυτών, αλλά και η υποβάθμιση της αλήθειας προς όφελος της συλλογής πληροφοριών και δεδομένων.

Μέρος της μελλοντολογικής - τελεολογικής προσδοκίας αφορά στην επιστροφή ενός διδάσκαλου-λυτρωτή (ενός "Χριστού" ή μεσσία), ο οποίος παρουσιάζεται είτε ως η αποκορύφωση της εξελικτικής διαδικασίας είτε ως η επανενσάρκωση παλαιότερων μεγάλων διδασκάλων».

Αυτά όσον αφορά τον ορισμό του λεξικού.

Είναι δύσκολο να προσδιοριστεί η ταυτότητα του New Age, γιατί κατά βάση πρόκειται για μία ομπρέλα υπό την οποία συστεγάζονται πολλές διαφορετικές διδασκαλίες, πρακτικές, ρεύματα, παραθρησκείες και πνευματικές οργανώσεις, που ανθούν την «εποχή του Υδροχόου», την «εποχή της αλλαγής», που θα τη διαδεχθεί ο «χρυσός αιώνας» της νέας συνείδησης.

Δεν πρόκειται άρα για μια συγκροτημένη πλατφόρμα θέσεων παρά για ένα απροσδιόριστο σύμπλεγμα διαφορετικών θεωρήσεων και ως κίνημα δεν διαθέτει μία κοινή για όλους οργάνωση, δομή ή ηγεσία. Ως εκ τούτου η αλήθεια, ο σωστός δρόμος, δεν έχει σημασία αφού υποστηρίζεται ότι οποιοσδήποτε δρόμος είναι κατάλληλος, είτε δουλεύει με το σώμα (π.χ. yoga) είτε με την ψυχή (π.χ. αναδρομές σε προηγούμενες ζωές) είτε με τον εγκέφαλο (π.χ. με παραισθησιογόνα), φτάνει να οδηγεί στη «διερεύνηση της συνείδησης». Ο σωστότερος ίσως χαρακτηρισμός θα ήταν ότι το New Age συγκεντρώνει όλους εκείνους που αναζητούν να καλύψουν τις μεταφυσικές τους αγωνίες, το ανικανοποίητο κενό και τις θρησκευτικές τους προσδοκίες με κάποια από τις μεθόδους που προτείνονται στο κίνημα αυτό. Κινούνται οπωσδήποτε έξω από το χώρο που καταλαμβάνουν οι παραδοσιακές χριστιανικές εκκλησίες, ακριβώς επειδή δεν μπόρεσαν -ή δεν θέλησαν- να βρουν σε αυτό ό,τι ζητούσαν, αν και τελευταία έχουν διεισδύσει κι εκεί με την ιδεολογία τους. Έτσι, τελικά αυτό που προσδίδει μια κάπως ακριβέστερη οριοθέτηση στο κίνημα αυτό είναι ορισμένα κοινά ιδανικά, κοινοί σκοποί και κοινοί εχθροί.

Η αρχή του New Age θα πρέπει να αναζητηθεί στην ίδρυση της «θεοσοφικής Εταιρίας» το 1875 στη Νέα Υόρκη από την Έλενα Μπλαβάτσκι. Η τρίτη πρόεδρός της Άλις Αν. Μπέιλυ (1880-1949) βρισκόταν επίσης σε επαφή με μία «ιεραρχία διδασκάλων», από τους οποίους λάβαινε πληροφορίες και διδασκαλίες. Το 1922 ίδρυσε την «Εκδοτική Εταιρία του Εωσφόρου» για τη γραπτή

διάδοση του υλικού αυτού. Ένα χρόνο αργότερα ίδρυσε την «Αρκανική σχολή», που αποτελεί ένα συλλογικό όρο, ο οποίος περιλαμβάνει τη «Θεοσοφική Εταιρία», θεωρίες αυτολύτρωσης, γιόγκα, διαλογισμό, τεκτονισμό κ.ά.

EMF BALANCING TECHNIQUE®

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΞΙΣΟΡΡΟΠΗΣΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΜΑΓΝΗΤΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ EMF®

[redacted]

Ανθρώπινη Ενεργειακή Ανατομία
Συμπαντικό Δικτύωμα

The Universal Calibration Lattice

ΤΡΙΑ ΔΗΜΕΡΑ ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΞΑΣΚΗΣΗΣ

1ο ΔΗΜΕΡΟ ~ 10 - 11 Φεβρουαρίου 2001

* Παρουσίαση, Εξήγηση και Ανάλυση του **ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟΥ ΔΙΚΤΥΩΜΑΤΟΣ ΕΞΙΣΟΡΡΟΠΗΣΗΣ.**
* **ΦΑΣΗ Ι** : Ενεργοποίηση Σώματος, Καθάρισμα Τσάκρας, Εξισορρόπηση Τσάκρας, Σύνδεση Καρδιάς - Νου.
  Κόστος: 115.000 δρχ

2ο ΔΗΜΕΡΟ ~ 3 - 4 Μαρτίου 2001

* **ΦΑΣΗ ΙΙ** : Καθάρισμα Ενεργειακών Ινών Παρελθόντος (απελευθέρωση από παλαιά καρμικά γεγονότα που επιδρούν στην παρούσα ζωή μας και εμποδίζουν την ύπαρξη της υγείας, αρμονίας και ισορροπίας και την πραγμάτωση του πλήρους δυναμικού μας). Ενίσχυση της Ενέργειας για Αυτο-Διεύθυνση & Αυτο-Υποστήριξη.
* **ΦΑΣΗ ΙΙΙ**: Τόνωση, Εξισορρόπηση και Ενδυνάμωση της Ενέργειας του Πυρήνα του ατόμου.
  Κόστος: 150.000 δρχ

3ο ΔΗΜΕΡΟ ~ 18 - 19 Μαρτίου 2001

* **ΦΑΣΗ ΙΥ** : Καθάρισμα και Ενεργοποίηση των Ενεργειακών Ινών του Μέλλοντος, Ενεργειακό Άνοιγμα στην Εκπλήρωση των Μελλοντικών Στόχων και στην Δημιουργικότητα.
  Κόστος: 115.000 δρχ

* Οι συμμετέχοντες γίνονται Σύμβουλοι είτε Βασικού Επιπέδου (Φάση Ι & ΙΙ), είτε Ανωτέρου Επιπέδου (Φάσεις Ι - V) και λαμβάνουν τα αντίστοιχα Διπλώματα από την Energy Extension Inc των ΗΠΑ και την δημιουργό της Τεχνικής EMF, Peggy Phoenix Dubro.

"Ενα μεγαλειώδες δώρο δόθηκε στην Peggy Phoenix Dubro και στον σύζυγό της, Stephen. Ως μέλη της Διεθνούς Ομάδας Σεμιναρίων του Κρύων, παρουσιάζουν αυτή την εκπαίδευση που είναι τόσο καθοριστική για την ενδυνάμωση των ανθρώπων σ'όλο τον κόσμο. Αυτές οι εκπαιδεύσεις είναι μία μύηση σε μία νέα γνώση και επίγνωση της δικής σας ηλεκτρομαγνητικής υπόστασης. Μαθαίνετε για τη δική

Η Άλις Αν Μπέιλυ, αγγλικής καταγωγής, ήταν μέλος του εσωτερικού κύκλου του αμερικανικού παραρτήματος της Θεοσοφικής Εταιρίας και στη συνέχεια πρόεδρος της. Αφού μελέτησε τις μυστικές διδασκαλίες της Έλενα Μπλαβάτσκι, ήρθε το 1919 και αυτή σε επαφή με το πνεύμα του ίδιου διδάσκαλου Djwhal Kuhl, που της υπαγόρεψε μία σειρά από βιβλία. Πολλές από αυτές τις διδασκαλίες συνιστούν το θεωρητικό υπόβαθρο του New Age, η δε Μπέιλυ, ως πρώτη διδάξασα, εισήγαγε την έννοια της «Εποχής του Υδροχόου».

Στο τέλος της δεκαετίας του ’60 το κίνημα των χίπις έπαιξε καταλυτικό ρόλο, με την ανατροπή των ηθικών και κοινωνικών προτύπων που επικρατούσαν ως τότε και τη στροφή στις ανατολικές θρησκείες, τις απόκρυφες πρακτικές και τον πειραματισμό με παραισθησιογόνες ουσίες. Χάρη στη μόδα, η στάση ζωής που πρέσβευαν και τα ιδεώδη τους έγιναν ευρύτερα γνωστά. Έτσι, από τα μέσα της δεκαετίας του ’70 οι εκπρόσωποι της Νέας Εποχής εμφανίζονται όλο και πιο πολύ στο προσκήνιο και το μέχρι τότε άμορφο κύμα αρχίζει να παίρνει σταδιακά μορφή και παγκόσμιο χαρακτήρα.

Πιο συγκεκριμένα, το 1975 ήταν μια χρονιά-σταθμός, γιατί αφ' ενός δημοσιεύτηκαν οι μυστικές διδασκαλίες της ινδικής θεοσοφίας, που κατά την Άλις Μπέιλυ έπρεπε μέχρι τότε να μείνουν κρυφές και, επίσης, η Αμερικανίδα δημοσιογράφος Μέριλυν

Φέργκιουσον άρχισε να δημοσιεύει το «Brain Mind Bulletin». Η Φέργκιουσον, που αναδείχτηκε σε έναν από τους ιθύνοντες νόες του κινήματος, έγινε γνωστή το 1982 με το βιβλίο της: «Η ήπια συνωμοσία - Προσωπική και κοινωνική μεταμόρφωση στην εποχή του Υδροχόου».

Από τότε και ύστερα προβάλλουν όλο και περισσότερες πνευματικές οργανώσεις, με τις δικές τους διδασκαλίες για τη θρησκεία, το μυστικισμό, την επιστήμη, τη φιλοσοφία, τον εσωτερισμό, τον αποκρυφισμό, την αστρολογία, τον πνευματισμό, τη θεοσοφία, τον πανθεϊσμό, το γνωστικισμό, το σαμανισμό, το διαλογισμό, τις πνευματικές θεραπείες, τη γιόγκα, τη διατροφή, το περιβάλλον, την πολιτική και τις ψυχοθεραπευτικές τεχνικές. Στόχος είναι με τη συγχώνευση όλων αυτών να δημιουργηθεί μία νέα παγκόσμια θρησκεία. [«ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ»]

Ο πολύς κόσμος μάλλον δεν έχει καν συνειδητοποιήσει το πόσο βαθιά στο μεταξύ έχουν μπει στη ζωή μας τα ιδανικά της Νέας Εποχής (ΝΕ) στην πολιτική, στην οικολογία, την ψυχοθεραπεία κλπ.

Ασφαλώς πάντα υπήρχε η *συνειδητή* αναζήτηση υπερφυσικών και υπεραισθητών εμπειριών. Ανέκαθεν βέβαια υπήρχε η ενασχόληση με την παραψυχολογία, τον πνευματισμό, τη μαντική, τη μαγεία κ.ο.κ. (βλ. Γ. Σιέττου «Ψυχοφυσικά φαινόμενα»)

Αυτό όμως που εκπλήσσει ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή της τεχνολογίας, του ορθολογισμού κλπ. είναι το πόσο έχει εξαπλωθεί *η πίστη στη μαγική δύναμη πρακτικών όπως το ρέικι ή αντικειμένων όπως τα ταρώ.* Εκτός από τα παραδοσιακά φυλακτά, γούρια, εικονίτσες αγίων χριστιανών και μη, ανθίζει ιδιαίτερα το εμπόριο με πιο «σύγχρονα» μαγικά αντικείμενα ή «ιάματα».

Ημιπολύτιμοι λίθοι, πυραμίδες, αιθέρια έλαια, aura soma, ανθοϊάματα του Μπαχ, το εκκρεμές, ρούνοι, υπόσχονται στο χρήστη τους θεραπεία, αρμονία, ενέργεια, έλεγχο του μέλλοντός του.

Εντυπωσιακή είναι επίσης η υπερπροσφορά σε μάγους και μάντεις κάθε είδους. Άλλοι/ες εκπροσωπούν έναν «νέο φεμινισμό», άλλοι/ες έναν «νέο παγανισμό». Αρχαίες θρησκείες και γνώσεις όπως το δωδεκάθεο, οι δρυΐδες, η Μητέρα-Γη, ο σαμανισμός, που είχαν παραγκωνιστεί από το χριστιανισμό, επιστρέφουν θριαμβευτικά μέσα από συμβολικούς τύπους λατρείας, λυρικές απαγγελίες ύμνων, μαγικά σκεύη κ.ο.κ. με σκοπό τη βίωση του/της εσωτερικού/ής θεού/θεάς και την αυτοπραγμάτωση. Εκτός αυτών, με μαντικές τεχνικές (αστρολογία, ι-τζινγκ, ταρώ, ρούνοι) ή με πνευματιστικές μεθόδους («τραπεζάκι», οραματισμοί,

εξωσωματικές εμπειρίες, τηλεκινητικά και τηλεπαθητικά πειράματα, «αναδρομή σε προηγούμενες ζωές» κλπ.) πολλοί επιδιώκουν να βρουν τις κρυμμένες, πανάρχαιες ικανότητες του ανθρώπου και «να διευρύνουν τη συνειδητότητά τους».

Ίσως το μεγαλύτερο ενδιαφέρον συγκεντρώνουν διάφορες μορφές πνευματικής θεραπείας. Εδώ το ζητούμενο είναι να καναλιζαριστούν κοσμικές ενέργειες στο σώμα, ούτως ώστε να ξαναβρεί την ενέργειά του και τις δυνάμεις αυτοθεραπείας, είτε από μόνο του είτε μέσω ενός μεσολαβητή θεραπευτή. Χαρακτηριστικό της σύγχρονης αναζήτησης είναι ότι συνδυάζουν παραδοσιακές πρακτικές π.χ. σαμανισμό ή γιόγκα, με μοντέρνες μεθόδους θεραπείας σώματος και ψυχής.

Παράλληλα με τις παλιές εσωτερικές σχολές (Ροδόσταυροι, Θεοσοφία, Ανθρωποσοφία, Μαρτινιστές, Πνευματισμός, Εσσαίοι κλπ.) που γνωρίζουν νέα άνθηση, ακμάζει επίσης ο *νέος εσωτερισμός*.

Γνώρισμά του είναι ότι έχει υιοθετήσει θεωρίες και τεχνικές από τη λεγόμενη ανθρωπιστική ψυχολογία και από την ψυχανάλυση του Κ.Γκ. Γιουνγκ, που επικεντρώνονται στην ολιστική και στη μεταφυσική όψη του ατόμου και έτσι έχει προκύψει ένα πάντρεμα εσωτερισμού και ψυχολογίας.

Ψυχικές και σωματικές μέθοδοι αυτεπίγνωσης και αυτοβελτίωσης

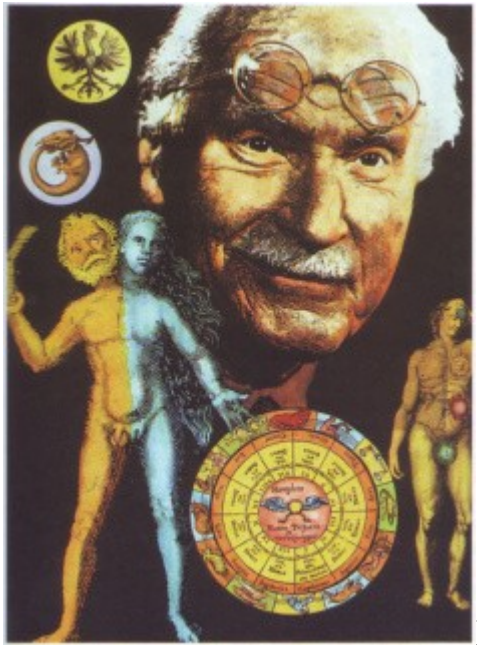

Η M. Ferguson έγραφε ότι υπάρχουν διάφορες μέθοδοι που είναι κατάλληλες για τη μεταμόρφωση της συνείδησης. Οι προϋποθέσεις τους μπορεί να είναι διαφορετικές αλλά τα αποτελέσματα ίδια ή παραπλήσια. Για παράδειγμα η ίδια ανέφερε μ.α. τις παρακάτω:

1. Ύπνωση και αυτοΰπνωση.
2. Αυτογενές training και άλλες μέθοδοι αυθυποβολής με στόχο τη χαλάρωση του σώματος.
3. Διαλογισμός κάθε είδους: ζεν, θιβετανικός βουδισμός, υπερβατικός, χριστιανικός, καμπαλιστικός, γιόγκα, ψυχοσυνθετικός.
4. Μέθοδοι όπου οι αισθήσεις υφίστανται υπερδιέγερση ή καταστολή εναλλάξ.
5. Σωματικές μέθοδοι και θεραπευτικές: χάθα γιόγκα, αϊκίντο, καράτε, τζόγκιν κλπ. [Ρ. Κένιχ «Κρυφή Πλύση Εγκεφάλου», 1987]

Βασική προϋπόθεση είναι *η θέληση, η πρόθεση του ατόμου να έχει πνευματικές εμπειρίες* που θα το οδηγήσουν σε άλλη διάσταση. Έτσι είναι κατανοητό το πώς ακόμη και το τζόγκιν, μία απλή άθληση, μπορεί να είναι η εισαγωγή για τη συνειδησιακή μεταμόρφωση.

Τον ίδιο σκοπό εξυπηρετούν επίσης το LSD και άλλες ψυχεδελικές ουσίες. Σχεδόν όλοι οι εγκέφαλοι της ΝΕ τις θεωρούν κατάλληλα εργαλεία για τη διεύρυνση της συνείδησης. Ιδίως η Φέργκιουσον παροτρύνει να γίνεται χρήση τους με ιδιαίτερα θετικά λόγια:

«Η Merilyn Fergusin, στο κλασικό βιβλίο της Νέας Εποχής, "Η Συνομωσία του Υδροχόου", αναφέρει:

«Είναι αδύνατο να υπερεκτιμηθεί ο ιστορικός ρόλος των ψυχεδελικών φαρμάκων σαν μέσο που εισάγει τους ανθρώπους σε άλλες τεχνικές μεταμόρφωσης. Ειδικά στη δεκαετία του 60, τα φάρμακα ήταν ένα πέρασμα στο Xanadu.

Οι αλλαγές στην χημεία του εγκεφάλου, που γίνονται από τα ψυχεδελικά φάρμακα, μεταμορφώνουν τον γνωστό κόσμο. αυξάνουν την φαντασία, δίνουν ασυνήθιστα βάθη οπτικής αντίληψης και ακοής, μια πλημμύρα μιας «νέας» γνώσης που φαίνεται να είναι πολύ παλιά, μια δυνατή πρωταρχική μνήμη… Αυτοί που χρησιμοποίησαν ψυχεδελικά φάρμακα, ανακάλυψαν ότι οι αιτίες που ήταν πιο κοντά στις εμπειρίες τους, προερχόντουσαν είτε από τον μυστικισμό ή από τον θαυμαστό τόπο της θεωρητικής φυσικής – συμπληρωματικές απόψεις του "όλου και του κενού…". »

Όπως παρατήρησε ένας χρονογράφος της δεκαετίας του εξήντα "το LSD έδωσε σε μια ολόκληρη γενιά μια θρησκευτική εμπειρία". Οι ψυχοτεχνικές μέθοδοι, όπου δεν γίνεται χρήση φαρμάκων, προσφέρουν ένα ελεγχόμενο βήμα προς αυτή την απεριόριστη πραγματικότητα. Η ιστορία της «Συνομωσίας του Υδροχόου» είναι γεμάτη από διάφορα περάσματα: το LSD οδηγεί στο Ζεν, το LSD οδηγεί στην Ινδία, το psilocydin στην ψυχοσύνθεση". (Κ. Κάμπευ «Η Συνωμοσία του Υδροχόου»)

Με αυτά και με άλλα η ΝΕ προσφέρει μία νέα αντίληψη κι ελπίδα γι' αγάπη, ειρήνη, υγεία κι ολοκλήρωση, όλ' αυτά που χρειάζεται ο άρρωστος κόσμος μας. Η ΝΕ θέλει ν' ανατρέψει τις παλιές αξίες και να τις αντικαταστήσει με μια νέα φιλοσοφία. Τα παλιομοδίτικα ιδανικά θεωρούνται παρωχημένα και εμπόδια για την ανώτερη συνειδητότητα, για τη νέα εξουσία και νέα δύναμη. Γι' αυτό για τους εκπροσώπους της ΝΕ, αυτή είναι η κατεξοχήν εναλλακτική λύση απέναντι στο χριστιανισμό και τη στενότητα του «ανηφορικού μονοπατιού της αρετής».

Στο σκεπτικό τής ΝΕ οι δυνάμεις είναι στη διάθεση του καθενός. Αφού, λένε, χρησιμοποιούμε μόνο 10% από τα εγκεφαλικά μας κύτταρα, είναι στο χέρι μας ν' αναπτύξουμε το κρυφό δυναμικό μας. Παλιές κουλτούρες, όπως οι ινδιάνοι, ήταν πιο προχωρημένες από μας σήμερα, καθώς είχαν αποκρυφιστικές μεθόδους για την απόκτηση ψυχικών δυνάμεων, που εμείς έχουμε πια χάσει. Γι' αυτό είναι σκόπιμο να πειραματιστούμε με τέτοιες παγανιστικές αποκρυφιστικές πρακτικές, αφού λένε, έχουν αποδείξει στην πράξη την τεχνολογία του εγκεφάλου.

Οι απεριόριστες δυνατότητες των πνευματικών δυνάμεων που αποκτάει κάποιος έτσι μπορούν να λύσουν κάθε ανάγκη, κάθε πρόβλημα, κάθε πόνο. Και το σημαντικό: είναι προσιτές στον καθένα μέσα από διαφορετικές μεθόδους, σωματικές ή ψυχικές ή και τα δύο, όπως:

- Η Silva Mind Control
- Προγράμματα Θετικής Σκέψης
- Βιοανάδραση
- Χορός των σούφι
- Θεραπείες αυτοπραγμάτωσης
- Οραματισμός, διαλογισμός, διάφορες σχολές γιόγκα
- Ορισμένα είδη πολεμικών τεχνών
- Οριακές εμπειρίες μεταξύ ζωής και θανάτου
- Ύπνωση
- Αναπνευστικές ασκήσεις
- Rolfing
- Ψυχεδελική μουσική

- Αναδρομές σε προηγούμενες ενσαρκώσεις

[C. Matrisciana, «Gods of the New Age», 1985]

Αυτή η αναζήτηση «υπερφυσικών» δυνάμεων προκειμένου να ελεγχθεί το σώμα, ο νους και το περιβάλλον, έχουν σφραγίσει επίσης τις ποικίλες μεθόδους αυτοβοήθειας για αλκοολικούς, μανιώδεις παίκτες κοκ.

Σε τελευταία ανάλυση, με την ιδέα της αυτοπραγμάτωσης θέλουν να μας υποβάλλουν την εντύπωση ότι μόνοι μας έχουμε τη δύναμη να κυριαρχήσουμε στα πάντα και να παίξουμε το ρόλο του θεού. Όμως γι' αυτόν τον σκοπό χρησιμοποιούμε μεθόδους αποκρυφιστικές που εγκυμονούν κινδύνους για τους οποίους μας έχει προειδοποιήσει ο βιβλικός Θεός προκειμένου να μας προφυλάξει.

Ως γνωστό το φίδι υποσχέθηκε στην Εύα: «θα είσαι όπως ο Θεός»!

Είναι χαρακτηριστικό μοτίβο ήδη στους συμβολισμούς της προϊστορίας και της μυθολογίας ότι η προσπάθεια του ατόμου να υπερβεί τα γνωστικά όρια που έχει θέσει η θεότητα, χωρίς να ζητήσει τη δική της βοήθεια και συγκατάθεση, δεν τον οδηγεί στην ευτυχία και στην εσωτερική ειρήνη. Αντίθετα τον οδηγεί στην ύβρι κατά τους αρχαίους ή τον κάνει υποχείριο, συνήθως σε ιδιοτελείς, εξουσιομανείς απατεώνες, κερδοσκόπους, ακόμη και σε δαιμονικές δυνάμεις που τον πείθουν ότι μπορεί *«να φάει τον καρπό από το δένδρο της γνώσης»*.

Σε τέτοιους δούλους των ωροσκοπίων, των φυλακτών, των διαφόρων μάγων ή μαγικών τεχνικών ο Παύλος αντιπροτείνει την ελευθερία των λυτρωμένων χάρη στον Ιησού Χριστό (Προς Γαλ. 4,3 και 9). Το παράδοξο είναι ότι ενώ οι σύγχρονοι Δυτικοί έχουν αποστασιοποιηθεί από τις θρησκευτικές παραδόσεις τους, σε άλλες ασπάζονται τις ίδιες ή άλλες ειδωλολατρικές πρακτικές αλλά μέσα από το πρίσμα της νέας εποχής. Έτσι για παράδειγμα το παγκόσμιο Maitreyaproject οργανώνει εκθέσεις με *«ιερά λείψανα του Βούδα και άλλων διδασκάλων από κάθε παράδοση»*, όπου οι Ευρωπαίοι συρρέουν για να λάβουν ευλογία από *«ιερά»* δόντια ή μαλλιά.

Σε γενικές γραμμές στη *«νέα θρησκευτικότητα»* ο Θεός αντικαθίσταται από την *«Κοσμική Ενέργεια»*. Παρ' όλο που ακούγεται σαν ένας νέος επιστημονικός όρος, η έννοια αυτή προέρχεται από τον ινδουισμό. Εκεί το καθήκον της ατομικής *«ψυχής»*, του ατμάν, είναι να συγχωνευτεί με την Κοσμική Ψυχή, το Βράχμαν. Η μυστικιστική ένωση του ατόμου με το Βράχμαν, δηλαδή με

το σύμπαν, μέσω συγκεκριμένων ασκήσεων, το καθιστά μέτοχο της συμπαντικής ενέργειας και ως αποτέλεσμα μπορεί να αποκτήσει θεϊκές ιδιότητες και δυνάμεις, λέει η ινδουιστική διδασκαλία. Το ίδιο πιστεύω πρεσβεύει το κίνημα της Νέας Εποχής, καθώς εδώ το ζητούμενο είναι η απεριόριστη διεύρυνση της συνειδητότητας. Με άλλα λόγια, το κίνημα αυτό υποστηρίζει ότι από τη στιγμή που ο άνθρωπος αποκτά υπερφυσικές δυνάμεις, έχει επίσης πρόσβαση σε σφαίρες υπερβατικής γνώσης και έτσι γίνεται ουσιαστικά υπεράνθρωπος. Επομένως προκειμένου να γίνει *«όπως ο Θεός»* (πβλ. Μωυσή Γένεση 3,5) εμπιστεύεται ανεξέλεγκτα *«κοσμικές δυνάμεις»* χωρίς να γνωρίζει το ποιόν τους, την προέλευσή τους και κυρίως το αντίτιμο αυτής της *«θέωσης»*.

Ασφαλώς η επιδίωξη του ανθρώπου να γίνει *«θεός»* ή σαν θεός, είναι τόσο παλιά όσο το ανθρώπινο γένος. Η συγκεκριμένη φιλοσοφία της Νέας Εποχής, η οποία θεωρεί πως τα πάντα αποτελούν μία αξεχώριστη Ενότητα, δεν είναι καινούρια. Τις ρίζες της έχει στα θρησκευτικά συστήματα της Ανατολής και στο γνωστικισμό. Στην ουσία αποτελεί ένα συγκρητισμό με στοιχεία τόσο από όλες σχεδόν τις ασιατικές θρησκευτικές φιλοσοφίες όσο και από το χριστιανισμό, από νεογνωστικές πηγές όπως η Θεοσοφία και η Ανθρωποσοφία, από αρχαίες και παγανιστικές λατρείες, από τον αποκρυφισμό και τον πνευματισμό, τον εσωτερισμό και βέβαια την αστρολογία.

Είναι φυσικά ανακριβές να γενικεύσει κανείς τα παραπάνω για όλες τις εκφράσεις του κινήματος, όμως είναι εύκολο να εξηγηθεί γιατί η Νέα Εποχή στηρίζεται σε όλες αυτές τις πηγές. Ο ορθολογισμός και ο επιστημονισμός που επικράτησαν από την εποχή του Διαφωτισμού επικεντρώνονται πάνω στην ύλη. Έτσι οι πανάρχαιες υπαρξιακές ερωτήσεις του ανθρώπου για το νόημα, τον απώτερο σκοπό και τον προορισμό του έμειναν αναπάντητες. Επιπλέον, καμία από τις παραπάνω παραδόσεις δεν μπόρεσε να πείσει γενικότερα και έτσι τελικά δημιουργήθηκε ένα κράμα από παλιότερες διδασκαλίες σε σύζευξη με σύγχρονες σχολές σκέψης όπως η ψυχοθεραπεία. Αυτό το κράμα ήρθε να καλύψει το κενό της πίστης στο πνευματικό νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης.

Για πολλούς και ποικίλους λόγους, για τους οποίους ευθύνονται σε πολύ μεγάλο βαθμό οι εκκλησίες και οι διανοούμενοι, η χριστιανική Δύση αποξενώθηκε από τις απαιτήσεις του Ευαγγελίου. Ως συνέπεια, ο σύγχρονος άνθρωπος προκειμένου να αποκτήσει επαφή με τον εσωτερικό πυρήνα της ύπαρξής του και να την βιώσει ολοκληρωμένα, προσπαθεί να ξεφύγει από τα στενά όρια της καθημερινής του συνείδησης. Γι’ αυτόν το λόγο ακούγονται τόσο πολλά για διεύρυνση και μεγιστοποίηση της συνειδητότητας, για σύνδεση συνείδησης και κοινωνίας – υπό την έννοια ότι αποτελούν δύο όψεις μίας μοναδικής παγκόσμιας

Ενότητας – και για διαπροσωπική συνείδηση, όπου ο πνευματικός πυρήνας του ατόμου οφείλει να συνδεθεί με το συλλογικό ασυνείδητο της ανθρωπότητας.

(ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ)

Όλ' αυτά τα ρεύματα ασπάζονται ένα κοσμοείδωλο γεμάτο με μαγικά και μυθικά στοιχεία, το οποίο ήταν διαδεδομένο πριν την επικράτηση της σύγχρονης επιστήμης και του διαφωτισμού από το $18^{ο}$ αι. και ύστερα.

Η μαγική θεώρηση πιστεύει ότι όλη η πραγματικότητα, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου, «εμψυχώνεται» από ένα ενιαίο ρευστό, τη ζωτική ή ζώσα ενέργεια. Ο "πνευματικός άνθρωπος" της Νέας Εποχής μπορεί να βιώσει αυτήν την πραγματικότητα επικοινωνώντας π.χ. με πνεύματα της φύσης, ψυχές πεθαμένων, ανώτερες οντότητες, αγγέλους κλπ.

Καθώς τα πάντα συνδέονται μεταξύ τους μέσω αυτής της ζώσας ενέργειας, συνδέονται επίσης με μυστικές αντιστοιχίες, όπως π.χ. το μέσα με το έξω, το υπεραισθητό με το αισθητό γίγνεσθαι κοκ. (Αυτό είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος αλήθεια. Όμως ο κίνδυνος με όλες αυτές τις θεωρίες είναι ότι ενώ περιλαμβάνουν πάρα πολλές αλήθειες, είναι ανάμεικτες με πάρα πολλές διάσπαρτες πλάνες. Ως αποτέλεσμα οι περισσότεροι οδηγούνται σε πλανημένα συμπεράσματα και λάθος πορεία ζωής).

Ως εκ τούτου ο άνθρωπος μπορεί να επικοινωνήσει και να διαδράσει με τα πάντα είτε παθητικά π.χ. μέσω της διαίσθησης είτε ενεργητικά π.χ. με μαγικές πράξεις. Γι' αυτό, η φαντασία, ο οραματισμός παίζουν έναν πολύ μεγάλο ρόλο.

Ο Διαφωτισμός αντιπαρατάχτηκε στη μαγική σκέψη με το σκεπτικό ότι είναι αντιεπιστημονική και άλογη «δεισιδαιμονία», το ίδιο και οι μύθοι απορρίφτηκαν ως «παραμύθια» φαντασιοπληξίας. Η σύγχρονη επιστήμη επέβαλε τη λογική – αιτιοκρατική ανάλυση και ερμηνεία στη θέση της διαισθητικής ολιστικής κοσμοαντίληψης. Ενώ προηγουμένως το έμψυχο σύμπαν το συγκρατούσε μια «ιερή» δύναμη, με την επιστημονική θεώρηση μετατράπηκε σε υλικούς σχηματισμούς που τους συγκρατούν «φυσικές» αιτίες. Αντί για μυστηριακές αναλογίες κι αντιστοιχίες επικράτησαν νόμοι που (θα) αποδεικνύονταν εμπειρικά. Έτσι προέκυψε το μηχανιστικό και υλιστικό κοσμοείδωλο, όπου φύση και άνθρωπος λειτουργούν εν είδει μηχανής.

Ωστόσο αυτό το κοσμοείδωλο αποδείχτηκε παρωχημένο, εν μέρει και χάρη στην εξέλιξη πολλών επιστημονικών κλάδων. Η πίστη ότι επιστήμη και τεχνολογία με τον ορθολογισμό τους θα επαύξαναν στο διηνεκές την πρόοδο της ανθρωπότητας κλονίστηκε σημαντικά και αυτή η κοσμοθεωρία βρίσκεται από καιρό σε εμφανή κρίση.

Από τη στιγμή που έχασε την πειστικότητά της, είναι κατανοητό το γεγονός ότι πάρα πολλοί αναζητούν εκ νέου την αρμονία με τη φύση και τον κόσμο και στρέφονται προς την εσωτερικότητα αντί για την εξωτερικότητα. (Β. Γιάντσεν)

Στην πορεία θα δούμε πού σφάλλουν αλλά και πού αλληλοσυμπληρώνονται αυτά τα δυο φαινομενικά ασυμβίβαστα μοντέλα σκέψης.

Πάνω στη δύση της υλιστικής – μηχανιστικής κοσμοθεωρίας είναι ευνόητο γιατί ανέτειλε το κίνημα της Νέας Εποχής (ΝΕ) ή New Age.

Η ΝΕ αντιπροσωπεύει ένα νέο «Παράδειγμα» ή μοντέλο κοσμοαντίληψης. Η εποχή μας θεωρείται μία εποχή καμπής (Φ. Κάπρα), καθώς η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μία νέα βαθμίδα εξέλιξης. Εδώ ή θα αυτοκαταστραφεί ή θα πραγματοποιήσει το κβαντικό άλμα προς μία ανώτερη συνειδητότητα, προς τη συμπαντική συνείδηση και την αρμονία με τον κόσμο. Για να επιτευχθεί το δεύτερο, προσπαθεί η βιοσοφία τής ΝΕ να παντρέψει τη σύγχρονη επιστήμη (πρωτίστως την ψυχολογία, τη φυσική, τη βιολογία, τη χημεία) με παλιές θρησκευτικές και εσωτερικές σχολές συνδυάζοντας παγανιστικές, σαμανικές, ασιατικές και χριστιανικές παραδόσεις.

Ωστόσο ο κύριος παράγοντας πίσω απ’ όλα αυτά τα φαινόμενα, είναι τα αδιέξοδα και ο φόβος του σύγχρονου ανθρώπου μπροστά σ’ ένα αβέβαιο, ανασφαλές μέλλον. Το ιδεώδες μίας χρυσής εποχής ενότητας και ειρήνης, μίας αδελφοποίησης των ανθρώπων επιβίωνε πάντα στην πολύπαθη ανθρωπότητα δικαιολογημένα. (Β. Γιάντσεν, «Αποκρυφισμός»)

Το 19^{ο} και τον 20ό αιώνα σε μεγάλο βαθμό το εξέφραζαν θεοσοφιστικά κινήματα, τα οποία με την ιδέα της παγκόσμιας θρησκείας και της επικείμενης εποχής του «Υδροχόου» προετοίμασαν το έδαφος για τη ΝΕ.

«Κβαντικό άλμα της συνείδησης», «Νέο Παράδειγμα», «Μεταμόρφωση της κοινωνίας»

Ο κοινός σκοπός όλων των νέων πνευματικών κινημάτων είναι να επιτευχθεί το πέρασμα στη Νέα Εποχή με μοχλό την πλήρη αλλαγή του τρόπου που σκέφτονται κι αισθάνονται οι άνθρωποι. Με ένα «κβαντικό άλμα της συνειδητότητας» λέγεται ότι η ανθρωπότητα θα ανέλθει μαζικά σε μια υψηλότερη βαθμίδα. Η ανθρώπινη συνείδηση θα ανέρχεται έτσι τη μία βαθμίδα μετά την άλλη, ώσπου να γίνει τελικά η υπέρβαση και το βύθισμα στην «κοσμική συνείδηση» και με τη διαδικασία αυτή να ολοκληρωθεί η θέωση του ανθρώπου.

Από τα παραπάνω είναι σαφές ότι το κεντρικό σημείο αναφοράς της Νέας Εποχής είναι η περιβόητη «μεταμόρφωση της ανθρώπινης συνείδησης», αν και δεν υπάρχει ταυτότητα απόψεων για το πώς αυτή θα επιτευχθεί. Γι' αυτό άλλωστε προτείνονται πολλοί και ποικίλοι δρόμοι, κυρίως δε ασκήσεις διαλογισμού και μυητικά - μαγικά τελετουργικά.

Η νέα νοοτροπία που πρέπει να επικρατήσει στην εποχή του Υδροχόου χαρακτηρίζεται από τους ηγέτες του κινήματος ως το «νέο παράδειγμα», που πρέπει να αντικαταστήσει τις παρωχημένες κατηγορίες του σκέπτεσθαι της εποχής των Ιχθύων. Αυτό το «νέο παράδειγμα» ή μοντέλο του σκέπτεσθαι πρέπει να οδηγήσει σε ένα νέο τρόπο σκέψης και το σκοπό αυτό πρέπει να τον προωθήσουν όλοι οι τομείς της δημόσιας ζωής, όπως τα ΜΜΕ, τα βιβλία, η μουσική, η ψυχαγωγία και γενικότερα όλες οι ηλεκτρονικές δυνατότητες που προσφέρει η παγκοσμιοποίηση, όπου το Διαδίκτυο παίζει πρώτο ρόλο. Με τον τρόπο αυτό η κοινή γνώμη οφείλει να προετοιμαστεί με αργά βήματα -για τον καταναλωτή σχεδόν απαρατήρητα- για την περιπόθητη «μεταμόρφωση της κοινωνίας».

Όπως αναφέρθηκε και πριν, υπήρξαν πολλοί που συνέβαλαν στην εμφάνιση των νέων κινημάτων, τα δε κύρια ερεθίσματα προήλθαν και προέρχονται ακόμη από το χώρο των εσωτεριστών, των αποκρυφιστών, των οπαδών της ανατολικής θεοσοφίας, των ανθρωποσόφων, των πνευματιστών, των εκπροσώπων διαφόρων φιλοσοφικών ρευμάτων εξ ανατολών και εκ δυσμών, ορισμένων φυσικών επιστημόνων, των νεογνωστικιστών και των οικολόγων εναλλακτικών.

Εκτός αυτών, μυστικισμός, προφητεία και θεραπευτική έχουν επίσης μεγάλη σημασία στο πλαίσιο της Νέας Εποχής.

Φυσικά δεν μπορούν να απορριφθούν συλλήβδην όσα εκπροσωπούνται στο New Age, όμως οι πάμπολλες μισές αλήθειες μαζί με πλάνες και πάμπολλα λάθη κάνουν στην ουσία μεγαλύτερο κακό, παρά εάν υποστηρίζονταν οφθαλμοφανή ψέμματα. Είναι γεγονός, βέβαια, ότι δεν πρόκειται για πλάνες σύμφυτες ή ενδογενείς στο New Age, αλλά για πλάνες που ξεκινούν από τη χαοτική ποικιλία των διαφόρων διδασκαλιών και θεωριών που «δικτυώνονται» άκριτα μεταξύ τους.

Δεν έχουμε πρόθεση εδώ να εξετάσουμε ένα ένα αναλυτικά τα λάθη αυτών των θεωριών. Ο αναγνώστης θα μπορεί να βρει από μόνος του τις απαντήσεις με βάση άλλα κεφάλαια του βιβλίου αυτού, έτσι εδώ θα περιοριστούμε μόνο σε μερικά κύρια σημεία. Προηγουμένως όμως θέλουμε, με βάση το παράδειγμα του σαμανισμού, να δείξουμε το πώς το New Age, μεταφυτεύοντας στο δικό του σύστημα παλιές παραδόσεις, τις εκμεταλλεύεται για τους δικούς του σκοπούς και αλλοτριώνει το αυθεντικό νόημά τους. Εκτός αυτού, όπως θα φανεί αργότερα στο κεφάλαιο περί μαγείας, ο σαμανισμός είναι ένα παιχνίδι με τη φωτιά, αφού ενσωματώνει μαγικές πρακτικές σε συνεργασία με δαιμονικές δυνάμεις.

Ο σαμανισμός

Ως γνωστόν, στον άνθρωπο και τη φύση φωλιάζουν ορισμένες δυνάμεις που η επιστήμη αδυνατεί να εξηγήσει ή να αναλύσει. Όσο πιο κοντά στη φυσική του κατάσταση βρίσκεται ένας λαός τόσο πιο ενεργές και αναγνωρισμένες είναι οι «μαγικές» αυτές δυνάμεις στην πρακτική του. Με μυητικά τελετουργικά, που περιλαμβάνουν δοκιμασίες αντοχής στον πόνο, τη σκληραγωγία, όνειρα κ.λπ. και στη συνέχεια με τη συστηματική άσκηση, οι δυνάμεις αυτές αναπτύσσονται και μπορούν να αποφέρουν στον κάτοχο τους ισχύ και αυτοπεποίθηση, αλλά επίσης ψυχικές διαταραχές ή και σωματικές αρρώστιες. Έτσι, μπορεί να αποτελούν πηγή καλού αλλά και πηγή δεινών και βάρος για τον κάτοχο τους.

Βέβαια, εν είδει παρενθέσεως, ας σημειωθεί ότι διαπιστωμένα οι περισσότερες περιπτώσεις, όπου κάποιος ισχυρίζεται ότι κατέχει μαγικές δυνάμεις, αποτελούν πλάνες, παρερμηνείες, επίσης καμιά φορά ψεύδη και απάτη. Η εκμετάλλευση της ευνόητης ευπιστίας των ανθρώπων σε αυτό τον τομέα απέφερε ανέκαθεν πακτωλούς χρημάτων, αλλά και εξουσία στους επιτήδειους, με την εξάπλωση δε των ΜΜΕ και του Διαδικτύου τέτοια περιστατικά διαδίδονται πολύ πέρα από τα συνηθισμένα όριά τους.

Όταν οι άνθρωποι προσπαθούν να βιώνουν τη θρησκευτικότητα από βαθύτερα στρώματα του εαυτού και συνειδητά είναι πιο εύκολο να εκδηλωθούν τέτοιες δυνάμεις. Επίσης, σε έναν περισσότερο ασκητικό ή πνευματικό βίο βρίσκουν πιο εύκολα ένα πρόσφορο πεδίο έκφρασης.

Ένα κλασικό παράδειγμα αξιοποίησης τέτοιων δυνάμεων αποτελεί ο σαμανισμός. Ο σαμάνος είναι μια ιδιάζουσα μορφή, χαρακτηριστική μιας φυλετικής, παραδοσιακής κοινωνίας και παίζει ρόλο ιερέα, μάγου, θεραπευτή και ψυχοπομπού της κοινωνικής ομάδας ή φυλής, όπου είναι ενταγμένος. Η ανάθεση της λειτουργίας αυτής γίνεται από πνεύματα, μέσω ονείρων ή οραμάτων. Μέσα από τελετουργικές πράξεις και συχνά με τη βοήθεια ψυχεδελικών φυτών, ο σαμάνος περιέρχεται σε έκσταση- έτσι έρχεται σε επαφή και συνδιαλλαγή με πνεύματα, που συνήθως είναι επίσης πατρογονικά και συνδεδεμένα με τον τόπο, ή δρα ως ενδιάμεσος μεταξύ των θεοτήτων και της φυλής του. Τις πληροφορίες που του δίνουν από τον υπεραισθητό κόσμο τα πνεύματα που τον καταλαμβάνουν, τις μεταφέρει στη συνέχεια στην ομάδα του ή τις αξιοποιεί για να θεραπεύσει, να χρησμοδοτήσει, να απαντήσει σε ζωτικά για την επιβίωση ερωτήματα, να επιβληθεί στις φυσικές δυνάμεις κ.λπ.

Όπως βλέπουμε, το λειτούργημα του σαμάνου είναι ενσωματωμένο σε έναν παραδοσιακό -όχι απαραίτητα πρωτόγονο- κοινωνικό ιστό μιας κοινότητας εξοικειωμένης με τη φύση και τις κρυφές δυνάμεις της.

Οι ίδιοι οι σαμάνοι που έχουν συνείδηση των κινδύνων που κρύβουν οι μαγικές τους δυνάμεις κρούουν τον κώδωνα για οποιονδήποτε άπειρο ή αδαή θα ήθελε να πειραματιστεί με το πεδίο αυτό και συμβουλεύουν άκρα προσοχή στο χειρισμό των δυνάμεων αυτών. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο στο δικό μας τεχνοκρατούμενο κόσμο, που έχει αποξενωθεί από τέτοιες δυνάμεις. Στους λαούς όπου αποτελεί τμήμα της κουλτούρας τους ο σαμανισμός προστατεύεται από ταμπού, τελετουργίες και είναι ενσωματωμένος οργανικά στη ζωή.

Όταν, επομένως, το New Age προπαγανδίζει την εκμάθηση ή τη χρήση τέτοιων «μαγικών» δυνάμεων στο σύγχρονο κόσμο, εκφυλίζει και αλλοτριώνει το νόημα και τη λειτουργία τους, με μοναδικό κίνητρο την απόκτηση ισχύος και δύναμης.

Οι εθνολόγοι, όμως, παρατηρούν ομόφωνα ότι οι λαοί που ασκούν μαγικοθεραπευτικές πρακτικές, υποτάσσουν τις μαγικές δυνάμεις στην εξουσία του Υπέρτατου Όντος· η θρησκευτική λατρεία αποδίδεται μόνο στον αιώνιο θεό και όχι στις κατώτερες δυνάμεις και εξουσίες. Σοβαροί ερευνητές, όπως ο γνωστός Ρουμάνος επιστήμονας Μιρτσέα Ελιάντε, παρατηρούν ότι στην Αφρική, για παράδειγμα, όπου ευδοκιμεί κατ' εξοχήν ο σαμανισμός, η πίστη στις φυσικές δυνάμεις και η πίστη στα πνεύματα είναι απόλυτα εντεταγμένες στην πίστη στον ένα Δημιουργό.

Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της Νέας Εποχής, ότι απομονώνει δηλαδή κοινωνικά, πολιτισμικά ή θρησκευτικά συστήματα από το φυσικό - ιστορικό περιβάλλον τους και τα εντάσσει σε ένα ισοπεδωτικό μοντέλο, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη τις ιδιαιτερότητες τους.

Μπροστά στο δέλεαρ της αίγλης που αντιπροσωπεύει η απόκτηση μαγικών δυνάμεων, οι μαθητευόμενοι μάγοι του δυτικού κόσμου παίζουν απερίσκεπτα με τη φωτιά και το αντίτιμο είναι, συνήθως, η κατάληψη τους από τα πνεύματα που επιθυμούν να εκμεταλλευτούν.

Επιπλέον, στη θεώρηση της Νέας Εποχής η γνώση και η καλλιέργεια μαγικών υπερφυσικών δυνάμεων αυτονομείται και γίνεται από μόνη της μια θρησκεία. Ο σωστός δρόμος, ωστόσο, τιμά πρώτα τον Θεό και την τάξη του. Αυτό συνεπάγεται έναν αυθεντικό σεβασμό της φύσης και των μυστικών δυνάμεών της.

Η πρακτική, όμως, πολλών νεοεποχιακών κύκλων σήμερα είναι περισσότερο εκμετάλλευση παρά σεβασμός της φύσης. Έτσι, τη χρησιμοποιούν για προπαγανδαστικούς λόγους, για πλουτισμό και εξουσία, διαστρεβλώνοντας την έννοια που της έχει δώσει ο Δημιουργός τους. Για μεγαλύτερη εμβάθυνση στο σαμανισμό, βλ. επίσης το αντίστοιχο κεφάλαιο στις «Παγκόσμιες Θρησκείες και τα Μεγάλα Ρεύματά τους».

Η νέα φυσική και η υπερβατικότητα

Με βάση ένα άλλο παράδειγμα, αυτό της σχέσης επιστήμης και θρησκείας, μπορούμε να δούμε σε λίγες γραμμές με πόση αφέλεια εκπρόσωποι της Νέας Εποχής χρησιμοποιούν επιστημονικά θεωρήματα για να στηρίξουν τις δικές τους «θρησκευτικές» αντιλήψεις. Ένας από τους πιο επιφανείς ιδεολόγους του New Age είναι ο Φρίτγιοφ Κάπρα.

Ο Κάπρα επιχειρεί να ερμηνεύσει τον κόσμο με βάση τους τύπους της ατομικής φυσικής. Επιπλέον, θέλει να αποδείξει ότι για όλα τα κακά και άσχημα της σύγχρονης εποχής φταίει η ορθολογιστική - μηχανιστική κοσμοθεώρηση, που είναι αιχμάλωτη των συντεταγμένων χώρος και χρόνος. Ο κόσμος, όμως, λέει σωστά, δεν είναι μια ασύνδετη παράταξη πολλών διαφορετικών πραγμάτων, αλλά ένα δίκτυο συναρμογών, συνδέσεων, κομβικών και κοινών σημείων:

«Σήμερα ζούμε σε έναν κόσμο παγκόσμιων συνδέσεων, όπου βιολογικά, ψυχολογικά, κοινωνικά και περιβαλλοντικά φαινόμενα αλληλοεξαρτώνται μεταξύ τους. Το Νέο Παράδειγμα χαρακτηρίζεται από μία ολιστική και οικολογική άποψη των πραγμάτων. Περιλαμβάνει μια νέα σύλληψη του χώρου, του χρόνου και της ύλης από το πεδίο της υποατομικής φυσικής· επίσης, τους όρους της ζωής, του πνεύματος, της συνείδησης και της εξέλιξης σε ένα συνολικό σύστημα- την αντίστοιχη ολιστική πρόσβαση στην υγεία και τη θεραπεία- την ενσωμάτωση ανατολικών και δυτικών μεθόδων της ψυχολογίας και της ψυχοθεραπείας- ένα νέο σχέδιο για την οικονομία και την τεχνολογία- και μία οικολογική και φεμινιστική αντίληψη, που σε τελευταία ανάλυση είναι βαθιά πνευματική».

Μέσα σε αυτή την ενότητα, λοιπόν, πρέπει να ζει και να σκέφτεται ο άνθρωπος και μόνο έτσι θα βρει ο κόσμος μας την υγεία του.

Στα βιβλία του ο Κάπρα επιδιώκει να οικοδομήσει μια γέφυρα από τη δική του ατομικο-φυσική ερμηνεία του κόσμου προς τις μυστικιστικές εμπειρίες της Άπω Ανατολής. Και στις δύο «ερμηνείες» του «κόσμου» το αντικειμενικό, το απτό, το επιστητό συγχωνεύονται σε μια μεγαλύτερη ενότητα, στον «αρχέγονο ρυθμό του κόσμου», τον οποίο ο ατομικός φυσικός μπορεί να τον εκφράσει ακόμη και με μαθηματικούς τύπους- αυτό είναι το «κενό» ή το «νιρβάνα» του μυστικιστή, όπου καθετί μεμονωμένο εξαφανίζεται και μένει μόνο το Είναι.

«Το φυσικό, το παραφυσικό και το μυστικιστικό είναι στη ρίζα τους ένα», λέει ο Κάπρα. Όσο βαθύτερα σκάβει κανείς τη ρίζα της πραγματικότητας, τόσο περισσότερο αποκτά εμπειρία της ενότητας των πάντων. Μέσα από αυτή την εμπειρία της ενότητας των πάντων γίνεται και ο ίδιος ο εμπειρώμενος ένα μέρος του όλου, δηλαδή ένα με αυτό που βιώνει. Στη ρίζα τού Είναι τα πάντα είναι ένα σε μια ενότητα.

Έτσι, ισχυρίζεται ο Κάπρα, η ατομική φυσική, ξεκινώντας από τα πολύμορφα απειροελάχιστα σωματίδια, ξαναβρήκε το δρόμο προς την πρωταρχική ενιαία ενεργειακή δομή. Όμως, οι μύστες όλων των θρησκειών αυτό το βίωναν ανέκαθεν. Υπάρχει μόνο η ενότητα του Είναι, η πολυμορφία είναι μόνο απάτη ή υποβιβασμός της ύπαρξης.

Η «ολονομική» κοσμοθεωρία σημαίνει ότι το υλικό, το φαινομενικά σταθερό και οριοθετημένο, το διαχωρισμένο από το όλον, είναι μόνο η επιφάνεια, ενώ στο βάθος, στο καθαυτό Είναι, το ένα εισχωρεί συνεχώς στο άλλο. Ο «μυστικιστής» το «γνωρίζει» αυτό, ο «ατομικός επιστήμονας» πλησιάζει σε αυτή την πραγματικότητα- ο «θρησκευτικός» άνθρωπος, που είναι σε αναζήτηση ενός καλύτερου κόσμου, οφείλει να καλλιεργήσει τη μυστικιστική του κλίση με το διαλογισμό και την εμβάθυνση. Έτσι θα νιώσει την ενότητα της ρίζας της πραγματικότητας, θα ζει από αυτή και θα γίνει ένας δομικός λίθος για ένα καλύτερο μέλλον, λέει ο Κάπρα.

Στον αναγνώστη θα έχει καταστεί σαφές ότι η προσπάθεια αυτή να χρησιμοποιηθεί ένα τελείως θεωρητικό μοντέλο φυσικής σκέψης για να αποδώσει την πραγματικότητα, καταλήγει σε φανταστική υπερβολή και χαρακτηριστική αφέλεια.

Ο ατομικός επιστήμονας γνωρίζει πολύ καλά ότι όσο πιο ακριβείς γίνονται οι μαθηματικοί τύποι της φυσικής, τόσο λιγότερο αποτυπώνουν την οντολογική πραγματικότητα, γιατί γίνονται όλο και πιο αποκλειστικά μηχανιστικά μοντέλα, που δεν έχουν καμία ισχύ έξω από αυτή τη σχέση. Με άλλα λόγια, όσο καλύτερα εξυπηρετούν τα μοντέλα στον υπολογισμό της ύλης, τόσο περισσότερο απομακρύνονται από τη φωτογραφική απεικόνιση της πραγματικότητας. Μετατρέπονται, δηλαδή, σε μοντέλα που έχουν μόνο μια θεωρητική λειτουργία, καθώς αδυνατούν να περιγράψουν πλήρως την πραγματικότητα, επειδή γίνονται μηχανιστικά και δεν έχουν καμία ισχύ έξω από αυτήν.

Παραπλήσια είναι τα πράγματα και με την αναγωγή στη μυστικιστική εμπειρία. Ο μυστικισμός είναι κάτι πολύ πιο πολύμορφο, βαθύτερο και ευρύτερο από αυτό που φαντάζονται ο Κάπρα και οι συν αυτώ. Αυτό που κάνουν είναι να απολυτοποιούν και να αποκόβουν ένα μόνο φαινόμενο του μυστικισμού, δηλαδή την κατάσταση της ενότητας του όντος, και παραγνωρίζουν τις άλλες εκφάνσεις του μυστικισμού, όπως της αγάπης, όπου στηρίζεται το Bhakti Yoga, η χριστιανική παράδοση, ο πρώιμος σουφισμός, ο χασιδισμός κ.ά. Στις μορφές αυτές η κορύφωση της βίωσης της θείας πραγματικότητας δεν είναι η εμπειρία τού Είναι, αλλά η επαφή, η αφοσίωση και η εκστατική αγάπη.

[ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ]

Τα βασικά πιστεύω της Νέας Εποχής

Συνοψίζοντας, ας δούμε στη συνέχεια κάπως πιο αναλυτικά τις κύριες θεωρίες που έχουν δώσει το στίγμα στην πνευματικότητα των ημερών μας και ιδίως στη Νέα Εποχή:

α. Τα πάντα αποτελούν μία ενότητα ή μία ολότητα, λέει η βασική διδασκαλία της Νέας Εποχής. Από τη στιγμή όμως που κάποιος σε αυτή τη γενικευμένη, αδιαφοροποίητη ενότητα περιλαμβάνει επίσης τον Θεό — όπως κάνει π.χ. ο Κάπρα — αρνείται ότι ο Θεός είναι μία ανεξάρτητη παντοδύναμη προσωπικότητα που βρίσκεται και άρχει υπεράνω όλων. Έτσι ο Δημιουργός παύει να είναι εκτός και υπεράνω της Δημιουργίας, παρά γίνεται επίσης μέρος του κόσμου σύμφωνα με τις πανθεϊστικές αντιλήψεις. Για τον Κάπρα λ.χ. είναι «η δυναμική της αυτοοργάνωσης του σύμπαντος».

β. Το σύμπαν δομείται από δυναμικά συστήματα που διαθέτουν την ικανότητα αυτοοργάνωσης και ανέλιξης. Με άλλα λόγια, κόσμος και ανθρώπινο γένος εξελίσσονται συνεχώς προς ανώτερες βαθμίδες (συχνά η θεωρία αυτή συνδυάζεται με τη διδασκαλία της μετενσάρκωσης). Έτσι όλη η ανθρωπότητα οικοδομεί το βασίλειο της ειρήνης και της δικαιοσύνης επί γης. Οι οπαδοί του New Age βλέπουν παντού αλματώδη, θετική πρόοδο. Εδώ δεν πρόκειται απλώς για στρουθοκαμηλισμό και ευσεβείς πόθους απέναντι στη γήινη πραγματικότητα που διαψεύδει τέτοια οράματα. Επιπλέον παραβλέπεται η ελευθερία του ατόμου να επιλέξει όποιο δρόμο θέλει, άρα και αυτόν του κακού και της αρνητικής προόδου.

γ. Ο άνθρωπος είναι θεός αφού μπορεί και πρέπει να γίνει ένα με το σύμπαν και έχει έμφυτη τη θεϊκή δύναμη να αυτολυτρωθεί. Είδαμε ότι σύμφωνα με αυτήν τη λογική δεν υπάρχει θεός ως προσωπικότητα, παρά μόνο ως μία απρόσωπη αρχέγονη δύναμη ή παγκόσμια ενέργεια με διάφορα ονόματα: βράχμαν, Γαία, πράνα, τσι ή κι, οργόνη κ.ά. Καθώς διαποτίζει τα πάντα από το μακρόκοσμο ως το μικρόκοσμο, είναι στο χέρι του καθενός να την ανακαλύψει μέσα του ή να την αντλήσει έξωθεν. Μερικές από τις ποικίλες μεθόδους και τεχνικές γι’

αυτόν το σκοπό είναι ο διαλογισμός, οι σαμανιστικές ή ψυχικές τεχνικές, οι ψυχεδελικές ουσίες, η γιόγκα κ.ά. Είναι βασικά αδιάφορο ποια ακολουθείται, το ζητούμενο είναι η *«διεύρυνση της συνείδησης»*.

δ. Με τη διεύρυνση της συνείδησής του ο άνθρωπος εισδύει σε σφαίρες από όπου αντλεί άγνωστες δυνάμεις και γνώσεις. Έτσι μπορεί να έχει υγεία, ευτυχία, επιτυχία, πλούτο κ.ο.κ. και να λύσει όλα τα προβλήματα της ανθρωπότητας.

Στο βιβλίο του με τον τίτλο *Πώς να αντιμετωπίσουμε το New Age* ο Douglas Groothuis παρατηρεί ότι η ιδεολογία της Νέας Εποχής βασίζεται σε μία σειρά από νοθεύσεις, παραχαράξεις και απομιμήσεις, καθώς υπάρχουν νόθοι θεοί και νόθοι Χριστοί, νόθοι άγγελοι και νόθοι προφήτες, παραχαραγμένες αποκαλύψεις και διδασκαλίες, απομιμήσεις θαυμάτων και ευαγγελίων. Όλα αυτά περιγράφονται ή προφητεύονται στη Βίβλο, (π.χ. στα χωρία Ματθ. 7, 15-23 24, 5.11.24 Πράξεις Απ. 5,36 Κορινθ. Β' 11,14 κ.ά.).

Όπως παρατηρήθηκε και πιο πριν, όντως ένα διαδεδομένο φαινόμενο στη σύγχρονη πλουραλιστική εποχή είναι η σύγχυση ή η παραχάραξη παραδοσιακών πνευματικών και ιδιαίτερα βιβλικών εννοιών. Ναι μεν λ.χ. υιοθετούνται επιφανειακά αξίες του χριστιανισμού και αντιγράφονται κατά κόρον οι ιδέες του, όμως τους δίνεται άλλο περιεχόμενο. Καθώς δε το αντίγραφο είναι *σχεδόν* όμοιο με το πρωτότυπο, χρειάζεται πολύ προσοχή για να καταλάβει κάποιος τι κρύβει. Για παράδειγμα η Νέα Εποχή, αν και χρησιμοποιεί συχνά τις ίδιες ονομασίες με το χριστιανισμό, εννοεί έναν άλλον θεό, έναν άλλον Χριστό και μία άλλη διδασκαλία, με αποτέλεσμα ένα βαβυλώνιο εννοιολογικό χάος. (Οι Παγκόσμιες Θρησκείες και τα Μεγάλα Ρεύματά τους)

Ο Mark Albrecht, ερευνητής παραθρησκειών, συνοψίζει τα βασικά χαρακτηριστικά της ιδεολογίας της ΝΕ σε 5 σημεία:

1. *Ο θεός:* συνήθως ο θεός εκλαμβάνεται ως *απρόσωπη* δύναμη, ενέργεια ή νόμος. Η ιδέα περί προσωποποιημένου, υπερουράνιου θεού που πρεσβεύουν ιουδαϊσμός και χριστιανισμός απορρίπτεται ή αναμειγνύεται με πανθεϊστικά ή μονιστικά στοιχεία.
2. *Η ανθρώπινη φύση:* Ο άνθρωπος θεωρείται μέρος του Θείου ή θεϊκή οντότητα. Αφού το σύμπαν είναι θείο, όπως υποστηρίζουν ο πανθεϊσμός και ο μονισμός, κατά συνέπεια κάθε άνθρωπος είναι ένας σπινθήρας του κοσμικού Πυρός, ένα κύμα στο θεϊκό ωκεανό. Το σώμα αποτελεί την προσωρινή διαμονή του ανθρώπου.
3. *Ο κόσμος:* Συνήθως ο κόσμος θεωρείται μία παροδική ψευδαίσθηση, με την οποία δεν πρέπει να δένεται κανείς, δεδομένου ότι κόσμος και σύμπαν εμφανίζονται κι εξαφανίζονται συνεχώς σ' έναν αδιάκοπο κύκλο. Η ύλη αποτελεί απλώς μία χονδροφυή ορατή εκδήλωση του πνεύματος. Αποσυντίθεται και παρουσιάζεται εκ νέου αμέτρητες φορές.
4. *Η λύτρωση:* Η λύτρωση έρχετα μέσω της φώτισης ή μέσω της απαλλαγής των δεσμών με τον κόσμο και με το λογικό νου. Με άλλα λόγια: συνειδητοποίησε ότι είσαι στην πραγματικότητα θεός – ή ένα μέρος του – και στη συνέχεια βίωσε την μέσω ειδικών τεχνικών ή τελετουργικών. Η επίτευξη της λύτρωσης εξαρτάται από τις ατομικές σου προσπάθειες. Συνήθως χρειάζονται πάρα πολλές επανενσαρκώσεις γι' αυτό.
5. *Το καλό και το κακό:* Ως επί το πλείστον το καλό ταυτίζεται με τη λύτρωσημ ενώ το κακό με την άγνοια, ιδίως με την άγνοια για τη θνητή φύση της ψυχής, η οποία θα χαθεί στην Κοσμική Συνείδηση. Γι' αυτό το λόγο δεν δέχονται ότι υπάρχει αυτό καθαυτό το ηθικά κακό, αφού «ο φωτισμένος αντιμετωπίζει υπερβατικά το δυϊσμό καλό – κακό και αναγνωρίζει ότι όλα αποτελούν μέρος της κοσμικής ισορροπίας».

(New Religious Movements UP-DATE, 1981, Aarhus University).

Η φιλοσοφία του New Age

Όπως στη Θεοσοφία, έτσι και στη ΝΕ υπάρχουν πάρα πολλές τάσεις, που συχνά αντιφάσκουν μεταξύ τους. Τα κοινά σημεία που ενώνουν τη φιλοσοφία στις διαφορετικές συνισταμένες της ΝΕ μπορούν συνοψίζοντας να κωδικοποιηθούν ως εξής:

α) Ο ολισμός

Όλο το σύμπαν με τα επιμέρους συστήματα ή οργανισμούς αποτελεί μία ενιαία ολότητα. Όλα αυτά τα συγκρατεί και τα ενώνει μία δημιουργική ενέργεια η «κοσμική συνείδηση» που μπορεί μεταξύ άλλων να ταυτιστεί με την έννοια «θεός». Σύμφωνα με αυτήν την θεώρηση θεός είναι: «η αυτό-οργανωτική δυναμική του συνολικού κόσμου» (Κάπρα).

Ο άνθρωπος είναι ένα μέρος, ένας σπινθήρας του Κοσμικού Πυρός. όταν κατανοήσει ότι είναι μέρος της Κοσμικής Συνείδησης και αφομοιώσει κοσμικές δονήσεις και ρυθμούς αποκτά «ανώτερη συνειδητότητα».

Η Κοσμική Συνείδηση γίνεται εσωτερικά αυτοσυνείδηση. Αφυπνίζεται δε μέσω «της άμεσης γνώσης», της εμπειρίας, παραφυσικών συνειδησιακών καταστάσεων ή μυστικιστικών βιωμάτων. Μοντέρνες ψυχοτεχνικές μέθοδοι (π.χ. προγεννητικές σχολές) και ο διαλογισμός είναι συνήθως το εργαλείο για την επίτευξη των παραπάνω. Αντί για την εξωτερική καθοδήγηση από οργανωμένες θρησκείες, το βάρος πέφτει στην εσωτερικότητα, την «εσωτερική φωνή», τη «φωνή του Εαυτού» ή του «εσωτερικού θεού».

β) Η παντοδυναμία της αφύπνισης

Για να σωθεί η ανθρωπότητα από την αυτοκαταστροφή χρειάζεται *επίγνωση*. Αυτή η συνειδησιακή μεταμόρφωση θα την οδηγεί με γεωμετρική πρόοδο σε μεταμόρφωση των πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών πάντα και σταθερά προς το καλύτερο, προς το ιδανικό.

γ) Η πίστη στην εξέλιξη

Η ανθρωπότητα είναι ικανή και έτοιμη να περάσει σε μία ανώτερη εξελικτική βαθμίδα. Μεμονωμένα άτομα και επιμέρους ομάδες συγκλίνουν όλο και περισσότερο για να σχηματίσουν έναν τεράστιο οργανισμό όπου όλοι συνεργάζονται για τη ΝΕ., για τη νέα πνευματική μεταμόρφωση.

Μια βασική παράμετρος της ΝΕ είναι η προώθηση «διαπροσωπικών» βιωμάτων προκειμένου να ξεπεραστεί το πεπερασμένο εγώ και να διευρυνθεί η συνείδηση. Τέτοια βιώματα μπορεί να είναι παραφυσικά, εκστατικά, μυστικιστικά – θρησκευτικά, με απώτερο στόχο την πρόσβαση σε υπερκόσμιες / ενδότατες – υποσευνείδητες πραγματικότητες, που κανονικά είναι απρόσιτες για τον κοινό άνθρωπο.

Όλα αυτά βέβαια απολήγουν σ' ένα κύμα, ή καλύτερα έκρηξη αποκρυφισμού που εξαπλώνεται ραγδαία σ' όλη την υφήλιο, σύμφωνα με το γνωστό θρησκειολόγο M. Eliade.

(Όλα τα παραπάνω από: W. Janjen, Okkultismus)

Η «Εποχή του Υδροχόου»

Ένας βασικός άξονας της ιδεολογίας της «Νέας Εποχής» είναι η πίστη ότι ζούμε σε μία «εποχή καμπής», αφού περάσαμε από την «Εποχή των Ιχθύων» σε εκείνη του «Υδροχόου». Πολλοί οπαδοί της τοποθετούν την αρχή της στις 5.2.1962, λόγω μιας εξαιρετικής συστοιχίας πλανητών, αλλά υπάρχουν και άλλοι υπολογισμοί για το πότε άρχισε. Σε κάθε ζώδιο του ζωδιακού κύκλου αντιστοιχούν, από αστρολογική άποψη, περίπου 2.200 χρόνια, και κατά συνέπεια βρισκόμαστε ήδη στην εποχή του Υδροχόου.

Μια χαρακτηριστική έκφραση του τι παραστάσεις και προσδοκίες συνδέουν οι οπαδοί του New Age με την εποχή του Υδροχόου, αποτέλεσε το μιούζικαλ «Hair» το 1968. Ενδεικτικό του πνεύματος αυτού είναι το απόσπασμα που ακολουθεί:

«Όταν είναι στον έβδομο οίκο το φεγγάρι και ο Δίας είναι σε συζυγία με τον Άρη, στους πλανήτες διαφεντεύει η ειρήνη και η αγάπη τούς κατευθύνει.

Από τότε ακριβώς ο Υδροχόος στη Γη βασιλεύει.

Αρμονία, δικαιοσύνη, διαύγεια, συμπάθεια, φως, αλήθεια περισσεύει.

Την ελευθερία κανείς δεν θα τη φιμώνει.

Το πνεύμα κανένας δεν θα το θολώνει.

Ο μυστικισμός θα μας δώσει το φως

χάρη στον Υδροχόο σκέφτεται πάλι ο άνθρωπος».

Μπορεί το 1968 οι στίχοι αυτοί να εισέπρατταν σκωπτικά σχόλια και για πολλούς να ήταν απλά ένα όνειρο, αλλά σήμερα οι οπαδοί της αστρολογίας και της «εποχής της αλλαγής» το θεωρούν πραγματικότητα, ιδίως δε οι πρώτοι θεωρούν ότι επαληθεύεται η πίστη τους στις αστρολογικές προβλέψεις. («ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ»)

Ο Ορισμός της «Εποχής του Υδροχόου» από την ίδια τη Νέα Εποχή

Ένας αντιπρόσωπος του New Age έδωσε ως εξής τον ορισμό αυτόν:

«…Η Εποχή του Υδροχόου θα είναι μία πολύ σημαντική αλλά συνάμα και χαοτική εποχή στην ιστορία της ανθρωπότητας, καθώς οδηγείται πίσω προς μία Χρυσή Εποχή. Αυτό σημαίνει το πέρασμα από την απλή ύπαρξη στη συνειδότητα.

Ο θεός είναι νεκρός, ή για την ακρίβεια: έχει πεθάνει η ιδέα ενός μοναδικού θεού, ο οποίος κάποτε υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες παρουσιάζεται σε μία συγκεκριμένη χώρα. Είτε παρουσιάζεται σαν ο μοναδικός θεός ή ο γιος του, που ενσαρκώθηκε σ’ ένα ανθρώπινο σώμα (ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ) είτε σαν Ιεχωβά στους ιουδαϊστές, σαν Ζευς στους Έλληνες, όπως κι αν ονομάζονται, είναι όλοι τους πεθαμένοι.

Το θείο είναι αυτό που εκδηλώνεται παντού, χωρίς να ζητάει καμία ανταπόδοση. Αντίθετα, για τον καθένα, ο οποίος αισθάνεται υποχρεωμένος να πηγαίνει σ’ Εκκλησίες και ναούς, ο θεός τού στοιχίζει πολύ ακριβά![…]

Η αγάπη μπόρεσε να μας ελευθερώσει οριστικά από το φόβο του θεού.

Ο Υδροχόος είναι φανερή ανυπακοή αναρχία, επανάσταση

Σημαίνει το τέλος για τους μεταχειρισμένους θεούς, τους δασκάλους, τους γκουρού και τους ιερείς, για τον πατέρα και τη μάνα και για πολλούς άλλους […] Η Εποχή του Υδροχόου θα βιώσει *την άμεση σύνδεση του Εαυτού με το σύμπαν ή με την Κοσμική Ενέργεια.*

[…] Ορισμένα αποκρυφιστικά μυστικά δεν θα περιορίζονται σε μία φανατική μειοψηφία. Το Απόκρυφο απογυμνώνεται από τα μυστικά του: αυτό που έχει σημασία πια δεν είναι να τα πιστεύει κανείς, αλλά να διαμορφώνει τη ζωή του στη βάση τους […]

Την Εποχή του Υδροχόου θα είναι πολύ σημαντική η σεξουαλικότητα, που στους Ιχθείς με το ιδανικό της παρθενίας, χειραγωγήθηκε από την καταπίεση, το καθήκον και την αγνότητα […] Δεν θα υπάρχουν πια οι δομές της οικογένειας και του ζευγαριού, γιατί για τον Υδροχόο σημασία έχει η ελευθερία και η δημιουργικότητα […] Οτιδήποτε κάνουμε εξυπηρετεί την απόλαυσή μας […]

[…] Ο Υδροχόος συμπεριλαμβάνει και την πνευματικότητα. Άρα είναι ένας ιδεαλιστής, σαν έναν άνθρωπο που στέκεται με τα δύο πόδια στη γη αλλά θέλει να φτάσει στον ουρανό…

(Άλαιν, ο Αστρολόγος)

Και για το ίδιο θέμα, ο δρ. J. Aagaard, πανεπιστημιακός θεολόγος, ειδικός στον ινδουισμό, λέει επιγραμματικά στην ταινία: *New Age – Η Εξουσία του Αύριο:*

«…Έχει αρχίσει η Εποχή του Φωτισμένου ανθρώπου, του Υπερανθρώπου, του ανθρώπου με την Υπερσυνείδηση. Ο θεός έχει χάσει κάθε σημασία, ο άνθρωπος είναι ο μόνος που μετράει πια. Ο ίδιος αυτολυτρώνεται μέσω τα αυτεπίγνωσης, της γνώσης, της ανάπτυξης των πνευματικών ικανοτήτων του, καθώς απελευθερώνεται από όλες τις δυνάμεις που εξουσίαζαν τον παλιό κόσμο και το σώμα του».

Πάντρεμα ασιατικής σκέψης και δυτικής τεχνολογίας

περιλαμβάνεται στους τρόπους εργασίας της ΝΕ:

«Εάν θέλουμε η επίτευξη μίας ανώτερης συνειδητότητας να μην μείνει περιορισμένη ώστε να περιλαμβάνει μόνο λίγους, τότε πρέπει η κοινωνία να αναπτύξει τεχνικές που να είναι απλές και καθημερινές στη χρήση τους, να διαδίδονται εύκολα και να δρομολογούν σχετικά γρήγορα την αναγκαία εσωτερική μεταμόρφωση. Οι περισσότερες τεχνικές που έχουμε σήμερα δεν φαίνονται ν’ ανταποκρίνονται σ’ αυτό το ιδανικό ακόμη, αλλά μπορούμε να περιμένουμε ότι οι επιστήμες – ιδίως η ψυχολογία – θα μας βοηθήσουν να το πετύχουμε. […]

Για παράδειγμα η ηλεκτρονική ανάλυση και οι υπολογιστές μάς επιτρέπουν να γνωρίσουμε καλύτερα τα εξαιρετικά περίπλοκα σχήματα ηλεκτρικής δραστηριότητας που παράγονται κατά τη διάδραση δισεκατομμυρίων εγκεφαλικών κυττάρων, όπως και την αμοιβαία σχέση μεταξύ των τμημάτων του εγκεφάλου υπό διαφορετικές συνειδησιακές καταστάσεις. […]

Όταν αρχίσουμε να συνδυάζουμε αυτές τις όλο και πιο διευρυνόμενες επιστημονικές γνώσεις για τον εγκέφαλο και τη συνείδηση με τις γνώσεις και τις μεθόδους των μυστικιστών και πνευματικών δασκάλων, θα μπορέσουμε να καταλάβουμε πώς λειτουργούν αυτές οι μέθοδοι και πώς μπορούμε να τις βελτιώσουμε. Αυτό το πάντρεμα Ανατολής και Δύσης θα οδηγήσει σε μία νέα επιστήμη που εγώ ονομάζω «τεχνολογία της συνείδησης».

Είναι επίσης δυνατόν να επιταχύνουμε την πνευματική εξέλιξη με βιοχημικά μέσα. Πολλές πρωτόγονες κουλτούρες χρησιμοποιούσαν εκχυλίσματα από βότανα, μανιτάρια, κάκτους κι άλλα φυτά για να προκαλέσουν αλλοιωμένες συνειδησιακές καταστάσεις και από τη δεκαετία του ’50 πολλοί Δυτικοί πειραματίζονται μ’ αυτά.

Παράλληλα με την ανάπτυξη αποτελεσματικών τεχνικών για το Φωτισμό, στη δυτική τεχνολογία υπάρχει άλλη μία σημαντική πρόοδος που θα είναι τεράστιας αξίας για την προώθηση της εσωτερικής μεταμόρφωσης: η επανάσταση στις επικοινωνίες. […].

Ο Χριστός μετέδωσε το μήνυμά του μόνο σ’ εκείνους που ζούσαν στην Εγγύς Ανατολή, το ίδιο και ο Βούδας στη βόρεια Ινδία. Χωρίς την τεχνολογία της μαζικής επικοινωνίας οι γνώσεις μεταφέρονταν αναγκαστικά στόμα με στόμα. Ως αποτέλεσμα υπήρχαν διαστρεβλώσεις και αναποτελεσματικότητα. Αυτός είναι ένας απ’ τους λόγους γιατί ως σήμερα δεν κατάφερε κανένας να φέρει τη φώτιση σ’ όλη την ανθρωπότητα ή τουλάχιστον στο μεγαλύτερο μέρος της.

Σήμερα όμως έχουμε πολλά μέσα επικοινωνίας. Χάρη σ’ αυτές τις εξελίξεις για πρώτη φορά στην ιστορία έχει καταστεί δυνατό να διαδοθούν άμεσα και ανόθευτα οι μέθοδοι για την επίτευξη της αυτογνωσίας. […]

Ίσως η τεχνολογία τελικά να έχει τον προορισμό να καταστήσει δυνατή τη μετάβαση σε μία ανώτερη μορφή συνειδητότητας».

(Peter Russel: Η Γη Αφυπνίζεται – Το Επόμενο Εξελικτικό Άλμα)

Εδώ τελειώνουν τα παραδείγματα εκπροσώπων του Ν.Α. για το πώς βλέπουν τα πιστεύω τους.

Κλείνοντας, ας δούμε τι έχει να πει συνοπτικά το Θρησκειολογικό Λεξικό (Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα) για τη Νέα Εποχή:

«…Στην ουσία πρόκειται για ψευδο-θρησκευτικό φαινόμενο στο οποίο ταιριάζει πολύ περισσότερο ο χαρακτηρισμός ιδεολογία.

Ο όρος «Νέα Εποχή» δεν είναι καινούργιος. Είναι σε χρήση ήδη από τον προηγούμενο αιώνα στη γλώσσα ορισμένων αποκρυφιστικών κύκλων που συνέχιζαν την παράδοση του δυτικού εσωτερισμού, η οποία κατάγεται από τα μυστικά τάγματα

του Μεσαίωνα και της Αναγέννησης (ναΐτες, ροδόσταυροι, τεκτονικές στοές κ.λπ.). Τέτοιοι κύκλοι στην καμπή προς τον 20ό αι. ήταν η Θεοσοφική Εταιρεία της Άννι Μπεζάντ, η Εταιρεία του Γεωργίου Γκουρτζίεφ, ο Εσωτερικός Όμιλος της Αλίκης Μπέιλυ, η Λευκή Αδελφότητα του Σεργκέι Αιβανώφ κ.ά. Στο πλαίσιο της απαρχαιωμένης μεταφυσικής τους ο όρος ήταν συνώνυμο της «Εποχής του Υδροχόου» με βάση μια αστρολογική θεωρία που διαιρεί την ιστορία της ανθρωπότητας σε φάσεις αντίστοιχες προς τα σημεία του ζωδιακού κύκλου με αντίστοιχες ιδιότητες που εδώ εμφανίζονται ως πολιτισμικά γνωρίσματα. Πρόκειται, με άλλα λόγια, για μια ισχυρή μορφή ιστορικού ντετερμινισμού που εξαρτά την ανθρώπινη ιστορία από ένα επαναλαμβανόμενο «φυσικό» κυκλικό πρότυπο. Τα σύγχρονα κινήματα της Νέας Εποχής αναβιώνουν αυτή την παράδοση συνδυάζοντας τη συγκρητιστικά με τις ινδουιστικές έννοιες του Εαυτού και του Κόσμου, τις μαγικές παραδόσεις ορισμένων αρχαίων πολιτισμών και με τη σύγχρονη έμφαση στον ατομικισμό, την υλική επιτυχία και την απλή, εργαλειακή λύση όλων των προβλημάτων. Εξού και ο παράδοξος ενθουσιασμός τους με τις νέες τεχνολογίες, ασύμβατες φαινομενικά με την παραδοσιακή σοφία. Ο συνδυασμός όλων αυτών των στοιχείων γεννά την απλοϊκή εσχατολογική πίστη στην έλευση μιας νέας εποχής πνευματικής μεταμόρφωσης της ανθρωπότητας.

Μια αποφασιστική συνιστώσα στη διαμόρφωση αυτής της σύγχρονης ιδεολογίας στάθηκε ο λεγόμενος νεοπαγανισμός. Οι ρίζες του βρίσκονται σε ένα αληθινά ριζοσπαστικό κίνημα, το κίνημα της αντικουλτούρας της δεκαετίας του ’60.

Καθώς όμως στη δεκαετία του 70 το κίνημα αυτό έχανε την πολιτική αιχμή του, άρχισε να μετασχηματίζεται σταδιακά σε μια μορφή απλοϊκής ιδεολογίας, στηριγμένη σε αφελείς πίστεις και χειραγωγούμενη ασφυκτικά από τη μαζική κουλτούρα. Η σύμπτωσή του με τον αναβιωμένο εσωτερισμό, την αστρολογία, την αναζήτηση πνευματικής καθοδήγησης από Ασιάτες ή εκπαιδευμένους στην ασιατική πνευματικότητα γκουρού (όπως οι Ινδοί Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι, Μαχαράτζι, Μπαγκουάν Σρι Ραζνίς, Σάι Μπάμπα κ.ά, οι οποίοι άλλωστε διέπρεψαν επιχειρηματικά στις ημέρες μας) γέννησε με την κυριολεκτική έννοια του όρου το ιδεολόγημα της Νέας Εποχής σαν ένα υποκατάστατο αυθεντικής κουλτούρας για εκείνους που δεν τολμούν ή απλώς δεν έχουν χρόνο για την επίπονη

προσπάθεια που απαιτεί η αληθινή φιλοσοφία και η αισθητική καλλιέργεια.

Αν αποτολμούσε κανείς μια σύντομη αξιολόγηση αυτού του σύγχρονου ρεύματος, θα έπρεπε να τονίσει προπάντων τον αμφίσημο και αντιφατικό χαρακτήρα του. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, να εκτιμήσει θετικά μια πρόθεση οικουμενικότητας και μια επιθυμία πολιτισμικής διεύρυνσης που εκφράζει μέσω της ενσωμάτωσης πολιτισμικών στοιχείων της Ανατολής και

γενικότερα του μη δυτικού κόσμου. Με τον ίδιο τρόπο θα μπορούσε να εκτιμήσει και την αντίθεσή του απέναντι στη δυτική, χριστιανικού τύπου θρησκευτικότητα με τη σεξουαλικά κατασταλτική, πατριαρχική ηθική της, και ειδικότερα ως προς δύο όψεις της: την εξάλειψη της άμεσης εκστατικής ή οργιαστικής εμπειρίας την οποία εξασφάλιζε άλλοτε ένα (υποβιβασμένο σήμερα) τελετουργικό στοιχείο και την έλλειψη οικολογικής ευαισθησίας μέσα από ένα θρησκευτικό κοσμοείδωλο που υποβιβάζει τη φύση (εσωτερική και εξωτερική) και αναγορεύει τον άνθρωπο, ελέω Θεού, σε αδίστακτο κυρίαρχο του κόσμου. Αυτές οι θετικές αφετηρίες ωστόσο καταπνίγονται από την ίδια την ιδεολογική άρθρωσή τους, η οποία χαρακτηρίζεται αφενός από εσφαλμένες μεθοδολογικές προσεγγίσεις (συγκρητισμός, ανιστορική και εκτός πλαισίου κατανόηση), αφετέρου από μια ατομικιστική-εργαλειακή αντίληψη της «αυτοπραγμάτωσης» και όλων των συναφών ποιοτήτων που παραγνωρίζει την πολιτική (οικονομικο-κοινωνική) διάσταση όλων όσοι εμφανίζονται ως εμπόδια για την ανάπτυξη του «ανθρωπίνου δυναμικού»· ταυτόχρονα, μια ντετερμινιστική σύλληψη τόσο της ιστορίας (εποχή του Υδροχόου) όσο και του ίδιου του εγώ (μετενσάρκωση), από κοινού με την άκριτη λατρεία χαρισματικών ηγετών αλλά και την άνευ όρων παράδοση στις νέες τεχνολογικές δυνατότητες, ιδίως της επικοινωνίας και των παγκόσμιων δικτύων. Όλα αυτά συντελούν σε μία από πολιτική άποψη άκρως επικίνδυνη μορφή ιδεολογίας, μια σύγχρονη ιδεολογία της ετερονομίας εξίσου, αν όχι και περισσότερο, υποδουλωτική με εκείνη των παραδοσιακών θρησκειών».

4. ΑΚΟΜΗ ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ ΧΡΙΣΤΟΣ;!

Η Alice Ann Bailey, η Νέα Εποχή και ο Μαϊτρέγια Χριστός

«Η επιστροφή του Χριστού»

Η «Μυστική Ιεραρχία» και ο «Χριστός»

Ένα σχέδιο για τον Κόσμο

Οι Εσχατολογικές Προφητείες και η Παγκόσμια Μονοκρατορία του Αντίχριστου

Η Εωσφορική Μύηση

Ο Εωσφόρος «ο σωτήρας του κόσμου»;

Η Νέα Εποχή μιμείται ακόμη και τη βιβλική προειδοποίηση για τους ψευδοχριστούς!...

Η κατάχρηση του ονόματος του Χριστού

Οι ψευδοπροφήτες και τα ψεύτικα θαύματα στην έσχατη εποχή

Ο ΜΑΪΤΡΕΓΙΑ – Ο ΧΡΙΣΤΟΣ – Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Η εμφάνιση του αντίχριστου	

Η Alice Ann Bailey, η Νέα Εποχή και ο Μαϊτρέγια Χριστός

Στους κύκλους του New Age κυκλοφορεί από πολύ καιρό η φήμη ότι ο νέος «Χριστός» (Μαϊτρέγια), ο «Διδάσκαλος της Σοφίας», είναι ήδη ενεργός επί Γης και μάλιστα από το 1977 ήδη κατοικοεδρεύει στο Λονδίνο. (Κατά τον γκουρού της Νέας Εποχής Benjamin Crème: «Η Επιστροφή του Μαϊτρέγια Χριστού και οι Διδάσκαλοι της Σοφίας», Λονδίνο 1980).

Η πνευματική μητέρα αυτού του θρύλου υπήρξε μία διάδοχος της Helena Petrovna Blavatsky (HPB), η Alice Ann Bailey (AAB, 1880 – 1949).

Οι διάδοχοι της Μπλαβάτσκι έσπρωξαν τη Θεοσοφία όλο και περισσότερο προς «ένα είδος ινδουιστικού-βουδιστικού πνευματισμού με ένα-δύο λίγο ως πολύ χριστιανικά στοιχεία» (J. Aagaard, θρησκειολόγος). Η φανερά πνευματιστικής έμπνευσης κοσμοθεωρία τους στηρίζεται στην ιδέα της Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας των «αναληφθέντων Διδασκάλων» (ΑΔ). Αυτοί οι «Διδάσκαλοι» ή «Μαχάτμας» υποτίθεται ότι εκπροσωπούν τη «θεϊκή Ιεραρχία» απέναντι στο ανθρώπινο γένος.

Οι διασημότεροι εξ αυτών είναι ο Kut Humi (KH) της Μπλαβάτσκι, ο Djwhal Khul (προφέρεται Daal Kul), ο Μορύα, ο Σέραπις Μπέη, ο κόμης Σαν Ζερμαίν και ο «αναληφθείς διδάσκαλος» Ιησούς (βλ. αναλυτική ταμπέλα στο κεφ. για τους Α.Δ.) Αυτοί οι επιφορτισμένοι με την καθοδήγηση της ανθρωπότητας «διδάσκαλοι» στέλνουν «το φως, την ενέργεια και τις ανακοινώσεις» τους στη Γη μέσω των επιλεγμένων εκπροσώπων τους, όπως η Alice Ann Bailey.

Η Bailey προσχώρησε το 1915 στη Θεοσοφική Εταιρεία Adyar, (προσωνύμιο από την Adyar της Ινδίας όπου και η ίδρυση της Θ.Ε. από την Μπλαβάτσκι.

Το 1918 η AAB έγινε δεκτή στον «εσωτερικό Κύκλο» (ή «Σχολή» Ε.Σ.)· λίγο μετά παρουσίασε όπως και η HPB, ικανότητες μέντιουμ και από το 1919 έγινε το φερέφωνο του Djwhal Khul (D.K.) του «Θιβετιανού Διδάσκαλου», και «Βοηθού» τού KutHumi (KH), ο οποίος μιλούσε μέσω της HPB. Καθ’ υπαγόρευση του D.K. κατέγραψε τηλεπαθητικά ογκώδη βιβλία, σχοινοτενή κείμενα γεμάτα φανταστικές λεπτομέρειες και σανσκριτικούς όρους, που κάνουν εντύπωση στον κοινό θνητό.

Η πολύ παραγωγική ΑΑΒ σύντομα αποσχίστηκε από τη Θ.Ε. Adyar και ίδρυσε τη δική της εταιρεία, η οποία το 1923 μετονομάστηκε σε «Αρκανική Σχολή» (ΑΣ) από το λατινικό όρο arcanum=μυστήριο. Η συμμετοχή στην ΑΣ ήταν μυστική, το ίδιο και τα μαθήματα που γίνονταν δι' αλληλογραφίας.

Εκτός αυτού η ΑΑΒ ίδρυσε και τις οργανώσεις

α) «Νέοι Παγκόσμιοι Υπηρέτες» (ΝΠΥ),

β) τη «World-Goodwill» («Παγκόσμια Καλή Θέληση» – ΠΚΘ), και γ) την «Triangels», τα Τρίγωνα, διάσπαρτες τριάδες από άτομα που συνδέονται σε έναν κύκλο διαλογισμού για να προωθήσουν τη «θετική σκέψη» παγκοσμίως με σκοπό τη μεταμόρφωση του κόσμου για την Εποχή τού Υδροχόου.

Η ΝΠΥ είναι ο κρίκος της αλυσίδας που ενώνει την Ιεραρχία των Αναληφθέντων Διδασκάλων με την ανθρωπότητα «προκειμένου να λάβει φως και δύναμη και να τα επενδύσει, υπό τη καθοδήγηση της αγάπης, με σκοπό να δημιουργηθεί ο αυριανός νέος κόσμος». Παντού στον κόσμο υπάρχουν ομάδες διαλογισμού με σκοπό να «καναλιζάρουν» την ενέργεια της Ιεραρχίας για τη Νέα Εποχή η οποία παρέχεται σε συγκεκριμένες ώρες, ιδίως με πανσέληνο.

Όλ' αυτά είναι βέβαια εξαιρετικά αξιέπαινα, εάν δεν ξέρει κανείς ότι ως αγάπη εννοείται ο Εωσφόρος, η όχι τόσο κρυφή θεότητα της Θεοσοφίας, της Ανθρωποσοφίας κ.ά.

Η ΠΚΘ πάλι, οργάνωση εγκεκριμένη από τον ΟΗΕ (!), επιπλέον διατηρεί «ανεπίσημες σχέσεις με πολλούς εθνικούς και διεθνείς οργανισμούς».

Στον απλό πολίτη μπορεί να φαίνεται απίθανο να υπάρχει διαπλοκή ανάμεσα στον ΟΗΕ και σε ομάδες ή κινήσεις που εμπνέονται ή ανήκουν στη Νέα Εποχή.

Οι «παροικούντες στην Ιερουσαλήμ» όμως γνωρίζουν καλά ότι αυτά δεν είναι ακραιφνείς συνωμοσιολογίες κι ότι πόροι από τις εισφορές των κρατών μελών καναλιζάρονται σε συναφείς οργανώσεις και δραστηριότητες. Εκτός αυτού υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι του ΟΗΕ εργάζονται από το πόστο τους ποικιλοτρόπως για τη διάδοση και εφαρμογή των ιδεών του New Age. Έτσι για παράδειγμα ο Robert Mueller, αναπληρωτής Γ.Γ. της Επιτροπής Οικονομικών και Κοινωνικών Υποθέσεων του ΟΗΕ

μιλούσε ήδη από τη δεκαετία του ’80 για μία «παγκόσμια εκπαίδευση του παγκόσμιου πληθυσμού… όπου ο ΟΗΕ θ’ αποτελεί τον παγκόσμιο εγκέφαλο…ενός νέου ανθρώπινου είδους…».

Ως ένα επακόλουθο, το 1997 ιδρύθηκε η GLOBAL EDUCATION με σκοπό μ.α.: «Τη διερεύνηση της συνείδησης των ανθρώπων μέσω της εκπαίδευσης / Τη διάδοση του πνεύματος του World Core Curriculum (WCC) του Dr. Robert Muller και τη συνεργασία με τον ΟΗΕ / …Και να εμβαθύνει στη μελέτη, θεωρητική και πρακτική, της σύγχρονης εκπαίδευσης με βάση τα οράματα του WCC και να προβεί στη δημιουργία του σχολείου “Robert Muller School Athens”. (Από δισέλιδη καταχώρηση σε αθηναϊκά περιοδικά το 1998)

Ο H.Ruppert, συγγραφέας του «New Age – Εποχή του Τέλους ή Εποχή της Αλλαγής;», μίας εξονυχιστικής μελέτης του φαινομένου παρ’ όλο που δεν συμμερίζεται την άποψη της C.Cumbey ότι πίσω από το New Age υπάρχει πράγματι μία συνωμοσία που προωθεί οργανωμένα μυστικά συμφέροντα – παρατηρεί εκεί: «Οι πολύμορφες σχέσεις μεταξύ των «δικτύων» μπορεί όντως να προκαλέσει την υποψία, ότι υπάρχει ήδη κάτι σαν ένα *παγκόσμιο δίκτυο* που φθάνει μέχρι τη γραφειοκρατία του ΟΗΕ.

Πίσω τώρα στη στρατηγική της Bailey. Τα προαναφερθέντα «Τρίγωνα» συνιστώνται από εκάστοτε τρία άτομα, τα οποία σε καθορισμένες ώρες συνδέονται μεταξύ τους νοερά για ν’ απαγγείλουν τη «Μεγάλη Επίκληση», το «Πάτερ ημών» της Νέας Εποχής. Την «Επίκληση», που «ως το 1945 χρησιμοποιούταν μόνο από ύψιστες οντότητες, την παρέδωσε τότε ο «Χριστός» στους ανθρώπους». Μ’ αυτήν εκφράζεται η ευχή να επιστρέψει ο «Χριστός» στη Γη και να ευοδωθεί το «Σχέδιο της αγάπης και του φωτός στη Γη».

Θα δούμε αργότερα ποιο σχέδιο εννοείται.

Στις 11-11-1922 ιδρύθηκε η «Lucifer Publishing Company», μια εταιρεία με σκοπό τη διάδοση των βιβλίων και των ιδεών της ΑΑΒ. Τόσο η Μπλαβάτσκι όσο και ο Στάινερ της Ανθρωποσοφίας αρχικά είχαν επίσης ονομάσει με το όνομα του Εωσφόρου τις περιοδικές τους εκδόσεις, αργότερα όμως προτίμησαν να μην τραβήξουν με τόσο οφθαλμοφανή τρόπο την προσοχή. Η ΑΑΒ όμως προφανώς θεωρούσε σημαντικό να τον έχει στον τίτλο της κι έτσι απλώς το μετονόμασε σε «Lucis Trust».

Ο σκοπός όλων των δραστηριοτήτων της «Lucis Trust» είναι η δημιουργία μίας ενιαίας παγκόσμιας θρησκείας για την

επικείμενη Εποχή του Υδροχόου στη βάση της θεοσοφικής διδασκαλίας, δηλαδή με βάση τη γνώση του «Σχεδίου» και της «Μύησης» της ανθρωπότητας στα μυστικά της «Πνευματικής Ιεραρχίας» που την καθοδηγεί και την προστατεύει.

«Η επιστροφή του Χριστού»

Όπως και πολλοί άλλοι «προφήτες», η ΑΑΒ προαγγέλλει επίσης την επιστροφή του Χριστού, η οποία είναι και ο τίτλος βιβλίου της από το 1948. Πάντως ο Ιησούς, ο οποίος συμμετέχει σε μία ιεραρχία διδασκάλων, είναι για την ΑΑΒ κάτω από τον Βούδα, (και πάλι καλά, γιατί στο πνευματικό της απότοκο, το New Age, ο Ιησούς βρίσκεται πιο χαμηλά)· πάνω – πάνω βρίσκεται ο «Ήλιος –Λόγος», η εκδίπλωσή του η «Ηλιακή Τριάδα», που την αποτελούν ο Πατέρας ή βούληση, ο Υιός (η αγάπη και η σοφία) και το Άγιο Πνεύμα (η ενεργή διάνοια).

Μετά έρχονται οι «Επτά Ακτίνες», και κατόπιν ο «Sanat Kumara» (SK) που στην Αρκανική Σχολή σημαίνει «η Μεγάλη Ζωή… το Φως το Αληθινό και ο Πλανητικός Διαφωτιστής» και είναι όνομα που αποδίδεται και στον Εωσφόρο ή στην τριάδα Σίβα, Βίσνου και Βράχμα κατά άλλους. Κατεβαίνοντας παρακάτω συναντάμε διάφορους Kumaras, Manus, Bodhisattvas, Maha Chohans· ύστερα πολυάριθμους «διδασκάλους», μεταξύ των οποίων και ο «Παύλος ο Βενετός», τσόχαν της 3^{ης} Ακτίνας, που υποτίθεται ότι έζησε ως Πάπας Παύλος Β΄.

Μετά από αυτόν τον «πάπα», ο οποίος στην εποχή του (1464 – 1471) καταδίωξε τους ανθρωπιστές και ήταν οπαδός της εκθαμβωτικής πολυτέλειας, ακολουθεί, μετά τον «Σέραπι» και τον «Ιλαρίωνα», ο «Ιησούς».

Ωστόσο πρέπει να σημειωθεί ότι τα ονόματα αυτά σηματοδοτούν θέσεις ή λειτουργίες και όχι πρόσωπα. Για παράδειγμα τη λειτουργία ή τη θέση του «Διδασκάλου Ιησού» την πληρούν διαφορετικά πρόσωπα, ανάλογα με το ποια προσωπικότητα «ανήλθε» σε αυτήν τη θέση κατά την ανέλιξή της, από τη μία ενσάρκωση στην άλλη. Έτσι λόγου χάρη ο γνωστός μας «επίγειος Ιησούς» δεν κατέχει τη θέση του «Διδασκάλου Ιησού», αλλά είναι μία μετενσάρκωση του Κρίσνα και καταλαμβάνει τη θέση του «Μποντισάτβα Μαϊτρέγια». Αυτό εννοεί στην πραγματικότητα ο Β. Creme όταν υποστηρίζει ότι ο Χριστός βρίσκεται ήδη ανάμεσά μας. Ελπίζουμε ότι ο αναγνώστης δεν έχει ήδη χαθεί μέσα στο λαβύρινθο των Α.Δ. Και αυτό το εννοούμε σοβαρά όπως σοβαρά το εννοούν και οι θεόσοφοι…

Αφού λοιπόν στις θέσεις εναλλάσσονται διαφορετικά πρόσωπα ανάλογα με την εκάστοτε ενσάρκωση του καθενός, έτσι είναι δυνατόν σ' αυτό το σχήμα να βρουν στέγη αμέτρητες θρησκευτικές και ιστορικές προσωπικότητες του παρελθόντος και έτσι να χωρέσουν όλοι σε «μία παγκόσμια θρησκεία», παρά τις διαφορές τους, όπως το επιδιώκουν με διάφορες αποκλίσεις οι θεοσοφιστικές ομάδες.

Η «Μυστική Ιεραρχία» και ο «Χριστός»

Ομολογουμένως ο «Χριστός» της ΑΑΒ και της Νέας Εποχής είναι διαμετρικά διαφορετικός απ' τον βιβλικό Χριστό του χριστιανισμού. «Δεν έρχεται για να λυτρώσει την ανθρωπότητα από τις συνέπειες των αμαρτιών της, παρά έρχεται για να τους δείξει γι' άλλη μία φορά πώς θα σώσουν οι ίδιοι τον εαυτό τους». Με άλλα λόγια πρόκειται πάλι για την αυτολύτρωση που διδάσκουν οι ασιατικές θρησκείες σε νέα εκδοχή. «Ο άνθρωπος είναι σήμερα ώριμος ν' αναγνωρίσει το γεγονός ότι ο ίδιος είναι ο Χριστός», λέει ο Spangler για τα Χριστούγεννα. Για ν' αυτολυτρωθεί δε ο άνθρωπος χρειάζεται απλώς να πάρει την ατραπό της μύησης και του διαλογισμού, άρα δεν χρειάζεται τον Θεό, τουλάχιστον με τη χριστιανική έννοια της θεϊκής συμπαράστασης και του ελέους.

Δίχως αμφιβολία το σχέδιο της ΑΑΒ είναι το πιο καλοσχεδιασμένο σύστημα ή πρόπλασμα για μία ενιαία παγκόσμια θρησκεία, προς την οποία οδηγείται η σύγχρονη ανθρωπότητα, τόσο καλά που έχει εισχωρήσει ακόμη και στον ΟΗΕ. Έτσι ένα σύστημα που ξεκίνησε με απλές ασκήσεις διαλογισμού και πολλή «καλή θέληση», *μπορεί* να καταλήξει όργανο ενός ακραίου δογματικού πνευματισμού.

Εύλογα ανακύπτουν ερωτηματικά λόγω του αντιχριστικού χαρακτήρα του συστήματος της ΑΑΒ, από τη στιγμή που υποτάσσει τον Χριστό στο πλέγμα της «Πνευματικής Ιεραρχίας» και προπαγανδίζει την αυτολύτρωση στο πλαίσιο μίας ισοπεδωτικής ενιαίας παγκόσμιας θρησκείας.

Ο «Χριστός» αυτός δεν είναι ένας από τους πολλούς Χριστούς που σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη θα παρουσιαστούν την έσχατη εποχή; [H. Rupert, New Age] και ποιο πνεύμα ενσαρκώνει αυτός ο νέος Χριστός;

Για παράδειγμα, η Μυστική Ιεραρχία και πιο συγκεκριμένα το «άσραμ της 1ης Ακτίνας», σε συνεργασία με την 5η ακτίνα, εργάστηκε για την παραγωγή της ατομικής βόμβας «την οποία σχεδίασε έχοντας υπόψη το μέλλον της ανθρωπότητας για καθαρά φιλανθρωπικούς σκοπούς». (A.A. Bailey «The Externalisation of the Hierarchy», New York, σελ. 548).

Τους «φιλανθρωπικούς σκοπούς» τους διαπίστωσαν στο πετσί τους κυριολεκτικά οι κάτοικοι της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι· μολονότι η Ιαπωνία είχε ήδη υποβάλει αίτημα συνθηκολόγησης, οι «φιλάνθρωποι» Αμερικανοί επιστήμονες ήθελαν να προλάβουν να μελετήσουν in vivo τα αποτελέσματα της βόμβας πριν τελειώσει ο πόλεμος… (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν)

Βέβαια η Bailey λέει ότι στη Νέα Εποχή θα καταργηθούν τα πυρηνικά όπλα, με μία σημαντική εξαίρεση: ο ΟΗΕ θα μπορεί να τα χρησιμοποιεί ενάντια σε επιθέσεις από πολιτικές ή θρησκευτικές ομάδες «όπως π.χ. η ρωμαιοκαθολική εκκλησία» [C. Cumbey, The Hidden Dangers of the Rainbow. The New Age Movement and Our Coming Age of Barbarism, Shreveport 1983. Ελληνικά: Οι Κρυμμένοι Κίνδυνοι του Ουράνιου Τόξου – Η Συνωμοσία του Υδροχόου, εκδ. Μπίμπης και: ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ εκ. Στερέωμα]

Πάντως ενόψει των «φιλανθρωπικών σκοπών», της ατομικής βόμβας, αναρωτιέται κανείς, αν οι οπαδοί της ΑΑΒ είναι εξίσου κυνικοί ή εντελώς τυφλοί… «Ο λαουτζίκος δεν αντιλαμβάνεται το διάβολο, ακόμη κι αν τον έχει καβαλήσει στο σβέρκο», λέει ο Φάουστ του Γκαίτε, αλλά πώς είναι δυνατόν διανοούμενοι, μορφωμένοι, έξυπνοι άνθρωποι να μην τον βλέπουν όταν στέκεται ολόγυμνος μπροστά στα μάτια τους;

Η ΑΑΒ το 1949 πήγε να συναντήσει τους αόρατους διδασκάλους της, αλλά τα βιβλία της σημαδεύουν σήμερα την ιδεολογία της Νέας Εποχής.

Οπωσδήποτε η ΑΑΒ ήταν η πιο προσεκτική σε σύγκριση με τις προκατόχους της, την HPB και την Annie Besant. Είχε δώσει οδηγίες στους οπαδούς της να εργάζονται λίγο ως πολύ μυστικά σχηματίζοντας υπόγεια «δίκτυα». Σύμφωνα με την επιθυμία των «Διδασκάλων» η υπόγεια δραστηριότητα θα έπρεπε να διαρκέσει ως το 1975, την εκατοστή επέτειο της ίδρυσης της Θ.Ε. Adyar. Στη συνέχεια οι διδασκαλίες θα έπρεπε να γίνουν ευρύτατα γνωστές δημοσίως και πρώτα – πρώτα *η αναγγελία για τον Χριστό Μαϊτρέγια που έχει ήδη έρθει για να λυτρώσει την ανθρωπότητα.*

Πράγματι στις 25-4-1982 άρχισε μία διεθνής προπαγανδιστική εκστρατεία στις εφημερίδες σύμφωνα με την οποία ο «Χριστός» ή «Κύριος Μαϊτρέγια δρα από το 1977 ως κοινός άνθρωπος στη Γη για να βοηθήσει την ανθρωπότητα.

Μάλιστα το «Lucis Trust» καταχώρησε σε κάθε χώρα στην τοπική έκδοση του Reader's Digest, τη *«Μεγάλη Επίκληση προς τον Κύριο Μαϊτρέγια για την εκδίπλωση* του *«Σχεδίου» στη Γη»*.

Το κείμενο στις εφημερίδες έλεγε τα εξής: «Ο κόσμος έχει δει αρκετά πείνα, αδικία και πόλεμο. Η παράκλησή μας για βοήθεια εισακούστηκε! *Ο Χριστός βρίσκεται τώρα ανάμεσά μας,* ως Δάσκαλος όλης της ανθρωπότητας. Πώς θα τον αναγνωρίσουμε; Αναζητήστε έναν σύγχρονο άνθρωπο, που ασχολείται με τα σύγχρονα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προβλήματά μας.

Ήδη από τον Ιούλιο του 1977 αυτός ο Χριστός δρα ως κοινός άνθρωπος σε μία γνωστή χώρα… Δεν είναι θρησκευτικός ηγέτης, αλλά παιδαγωγός με την ευρεία έννοια και με τη βοήθειά του μπορούμε να βγούμε από την κρίση…».

Στη συνέχεια επισημαίνεται ότι οι χριστιανοί και οι εβραίοι περιμένουν το Χριστό ή Μεσσία, οι βουδιστές τον πέμπτο Βούδα τους, οι μωαμεθανοί τον ιμάμ Μάχντι τους και οι ινδουιστές τον Κρίσνα τους. Στην πραγματικότητα όμως είναι απλώς διαφορετικά ονόματα για το ίδιο πρόσωπο, το Χριστό – Μαϊτρέγια. Αργότερα θα δούμε πού αποσκοπεί στην πράξη αυτό το κατά τα άλλα υπέροχο όνειρο της συναδέλφωσης των θρησκειών…

Επομένως, ο δεδηλωμένος στόχος της ΝΕ είναι η επιβολή μίας υποχρεωτικά οικουμενικής θρησκείας και η προετοιμασία της ανθρωπότητας για τον ερχομό ενός «Παγκοσμίου Διδάσκαλου». Όλες οι επιμέρους συνισταμένες της «New Age Spirituality» αποβλέπουν σε αυτόν το στόχο. (R. Koenig: New Age Η Κρυφή Πλύση Εγκεφάλου – Πώς μας Προγραμματίζουν Σήμερα για το Αύριο, 1987).

Ένα σχέδιο για τον Κόσμο

Το σχέδιο αυτού του παγκόσμιου κινήματος περιλαμβάνει: **την εγκαθίδρυση μίας νέας παγκόσμιας τάξης, μίας νέα παγκόσμιας κυβέρνησης και μίας νέας παγκόσμιας θρησκείας.** Ο κύριος πολιτικός σκοπός του κινήματος είναι η επικράτηση σε όλο τον πλανήτη.

Γι' αυτό προπαγανδίζει ανοιχτά «τη διάλυση ή και την κατάλυση των μεμονωμένων αυτόνομων κρατών προς το συμφέρον της ειρήνης και της επιβίωσης της ανθρωπότητας».

Το δίκτυο αυτό προκειμένου να επικρατήσει παγκόσμια, έχει θέσει ορισμένους στόχους. Αυτοί οι στόχοι μεταξύ άλλων περιλαμβάνουν: ένα διεθνές χρηματικό σύστημα που θα λειτουργεί με μία μοναδική διεθνή πιστωτική κάρτα, που θα αντικαταστήσει το ρευστό χρήμα, μία παγκόσμια κεντρική υπηρεσία κατανομής των τροφίμων που θα ελέγχει την τροφοδοσία όλης της ανθρωπότητας, ένα ενιαίο φορολογικό σύστημα, υποχρεωτική θητεία σε ένα παγκόσμιο στρατό (παρ' όλο που το κίνημα πρεσβεύει ειρηνιστικές ιδέες) και τη διαχείριση των πυρηνικών όπλων από τον ΟΗΕ…

Όταν το κίνημα αυτό έκανε τη δημόσια εμφάνισή του το 1975 παρουσίασε τα προκαταρκτικά στάδια για την επίτευξη των σκοπών του που περιλαμβάνουν τα παρακάτω προγραμματικά σημεία· Συγκεκριμένα εξήγγειλε: ότι θα εγκαθιδρυθεί ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, ότι ο τραπεζικός τομέας, ο κλάδος των μεταφορών και της παραγωγής βιομηχανικών προϊόντων θα περάσουν στην ιδιοκτησία και υπό την επιτήρηση ενός παγκόσμιου διευθυντηρίου, ότι όλα τα θέματα υγείας και πληθυσμιακού ελέγχου θα υπόκεινται σε παγκόσμιο προγραμματισμό και επιτήρηση, ότι θα εξασφαλιστεί παγκοσμίως ένα ελάχιστο όριο ελευθερίας και ευημερίας, ότι η προσωπική ζωή του κάθε ατόμου θα υπόκειται υποχρεωτικά στις αποφάσεις και στις επιδιώξεις ενός παγκόσμιου διευθυντηρίου.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εκδ. Πύρινος Κόσμος

Ο δε Σπάνγκλερ προήγγειλε ότι όποιος θα τολμήσει ν' αντισταθεί, «θα σταλεί σε μία άλλη διάσταση με το σπαθί που κόβει στα δυο», ένας σατανιστικός ευφημισμός για τις δολοφονίες και τις μαζικές εκτελέσεις.

«…και σφράγισε την πύλη να μην περνάει το κακό», προσθέτει η ΑΑΒ στο βιβλίο της "The Externalisation of the Hierarchy", σελ. 745 κ.εξ. Κατά την Κάμπευ, το «κακό» είναι οι μονοθεϊστικές θρησκείες που πρέπει να εξαφανιστούν και μάλιστα να οδηγηθούν να πολεμήσουν μεταξύ τους. Ιδιαίτερα το Ισλάμ που επιδιώκει την παγκόσμια κυριαρχία έχει να παίξει εδώ ένα σημαντικό ρόλο. Από αυτήν τη σκοπιά είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι στο πρόσφατο παρελθόν χώρες με παραδοσιακά χριστιανικό πληθυσμό κατακλύζονται από εκατομμύρια μωαμεθανούς.

(Ρ. Πάσσιαν)

Ασφαλώς λογικό είναι να σκεφτούν πολλοί ότι το «Σχέδιο» είναι απλώς ένα διανοητικό παιχνίδι αυθυποβολής για ιδεαλιστές απογόνους των παιδιών των λουλουδιών. Όμως ότι δεν πρόκειται απλώς για ευσεβείς πόθους αποδεικνύει το γεγονός ότι η

κοσμοθεωρία αυτή μέσα από εκατοντάδες οργανώσεις, δίκτυα, ομάδες επιρροής κ.ο.κ. επηρεάζει ήδη τα πιο απίθανα κέντρα εξουσίας, οικονομίας, επιστημών, παιδείας, υγείας κλπ. επιπλέον έχει πλατιά βάση πλέον και κυρίως σ' εκείνους που είναι ενθουσιώδεις ουτοπιστές, αγνοί και πρόθυμοι να εργαστούν για ανώτερα ιδανικά, ιδίως μετά την κατάρρευση της πίστης στις ιδεολογίες, στην επιστήμη και στις εκκλησίες.

Οι ιδέες της Νέας Εποχής έχουν διεισδύσει και στην τελευταία λαϊκή γειτονιά χάρη στα ΜΜΕ, τη διαφήμιση, την υγιεινή ζωή, την οικολογία ακόμη και σε συντηρητικά εξ ορισμού κέντρα, όπως είναι οι εκκλησίες, οι μεγάλες εταιρείες της εθνικής και παγκόσμιας αγοράς κλπ.

Στο νεοεποχικό καλούπι που όλα τα χωνεύει, χωράνε τα πιο παράδοξα και τα πιο διαμετρικά αντίθετα. Για παράδειγμα στόχος είναι η αλλαγή της παγκόσμιας οικονομικής τάξης με την κατάργηση της επιδίωξης κέρδους και εξουσίας.

Από την άλλη οι πολυεθνικές που εκπροσωπούν ακριβώς αυτές τις επιδιώξεις θεωρούνται «ένα καλό πεδίο άσκησης για την προσεχή παγκοσμιοποιημένη οικονομία», σύμφωνα με τον David Spangler, διακεκριμένο εκπρόσωπο του New Age, στις 1-2-1982.

Η C. Cumbey υποστηρίζει ότι το Ν.Α. έχει διαβρώσει την κυβέρνηση και τις «big business» στις ΗΠΑ. Για παράδειγμα η κατεξοχήν συγγραφέας του Ν.Α., η M. Ferguson, έχει βγάλει λόγο σε μία εκδήλωση του υπουργείου Άμυνας. Η general Motors, η Chrysler, πετρελαϊκοί κολοσσοί και αμέτρητες εταιρείες εκπαιδεύουν τα στελέχη τους στο «New Age Thinking» (H. Ruppert), Σύμβουλοι επενδύσεων και χρηματιστηρίων συμβουλεύονται αστρολόγους κ.ο.κ. (R. Koenig)

Συν τοις άλλοις πολλοί σημαντικοί διεθνείς οργανισμοί, οργανώσεις και εταιρείες έχουν σχέσεις με το New Age. Ενδεικτικά μπορούν να αναφερθούν ο 0ΗΕ και η ΟΥΝΕΣΚΟ, το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, η Λέσχη της Ρώμης, το Ίδρυμα Ροκφέλλερ, το Ίδρυμα Φόρντ, η Τριμερής Επιτροπή, η λέσχη Μπίλντεμπεργκ, οι τέκτονες και κυρίως οι Ιλλουμινάτοι. Η Constance Cumbey λέει μάλιστα στο προαναφερθέν βιβλίο της πως η Merylin Ferguson αναφέρει ανοιχτά ότι παίρνουν χρήματα από την αεροπορική βιομηχανία Lockheed, το Ίδρυμα Ροκφέλερ και διάφορες άλλες πηγές «για τη δημιουργία κέντρων ολιστικής υγείας».

Επίσης ο Νίκος Κανακάρης στη «Σκοτεινή Πλευρά της Νέας Παγκόσμιας Τάξης» όπου παρουσιάζει τις διάφορες λέσχες εξουσίας, παρατηρεί: «Υπάρχουν εκατοντάδες ακόμη *οργανώσεις* που προσπαθούν να επιβληθούν, διεκδικώντας το δικό τους μερίδιο επιρροής και συμμετέχοντας ενεργά *σε* αυτό το περίπλοκο παιχνίδι εξουσίας. Οι περισσότερες από αυτές είναι νεοεποχήτικες ομάδες, που κάτω από βαρύγδουπες ονομασίες προσπαθούν να συγκαλύψουν ότι δρουν άμεσα ή έμμεσα ως φερέφωνα των μεγάλων παγκόσμιων συμφερόντων. Αρκετές από τις ομάδες αυτές, που τα μέλη τους συνήθως είναι απλοί άνθρωποι με τις αγνότερες προθέσεις, έχουν εμπλακεί χωρίς να το καταλάβουν σε αυτό το καλοστημένο παιχνίδι. Άλλες πάλι λειτουργούν έχοντας απόλυτη επίγνωση των στόχων που επιδιώκουν και των συμφερόντων που εξυπηρετούν».

(ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ)

Οι Εσχατολογικές Προφητείες και η Παγκόσμια Μονοκρατορία του Αντίχριστου[2]

Η ιδέα ότι τα προβλήματα της ανθρωπότητας θα λυθούν με μία παγκόσμια θρησκεία, ένα παγκόσμιο κράτος και μία παγκόσμια διακυβέρνηση είναι μία παλιά ουτοπία που εύλογα απηχεί τον πόθο του ανθρώπου για ειρήνη και γενική ευημερία. Στην ιστορία των ατελών ανθρώπων που αναζητούν την τελείωση, η ιδέα αυτή έχει εμφανιστεί με πολλές μορφές. Μεταξύ άλλων, στα τέλη του 19ου αιώνα υπήρξε το ιδανικό της ηγεσίας της Θεοσοφικής Εταιρείας που με τη σειρά της εμπνεόταν από τον τεκτονισμό. Ιδιαίτερα στις ΗΠΑ η ιδέα μίας Νέας Παγκόσμιας Τάξης έχει μακρά παράδοση και μεγάλη δημοτικότητα τόσο ως πολιτικό όσο και ως πνευματικό ιδεώδες. Είναι γνωστό εξάλλου και όχι τυχαίο ότι πάνω στο χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου γράφει στα λατινικά : *«Novus ordo seculorum»*. Επίσης είναι γνωστό ότι τα σύμβολα που απεικονίζονται στο δολάριο, η πυραμίδα και ο οφθαλμός του Εωσφόρου, αποτελούν κλασικά τεκτονικά σύμβολα. Άλλωστε η ιδέα της Νέας Παγκόσμιας Τάξης προέρχεται από τους Τέκτονες και ιδίως τους Ιλλουμινάτους.

Ο Άνταμ Βάισχαουπτ (Adam Weishaupt), ο ιδρυτής της μυστικής αδελφότητας των Ιλλουμινάτων το 1776 προσδιόρισε τους σκοπούς της με τα παρακάτω λόγια: Οι πολιτικοί ηγέτες και τα μεμονωμένα κράτη θα εξαφανιστούν από προσώπου γης χωρίς να υπάρξει βία. Έτσι η ανθρωπότητα θα αποτελεί μία μεγάλη οικογένεια ανθρώπων που θα ακολουθούν αποκλειστικά τη λογική στη ζωή τους. Σε όλους τους τομείς θα επικρατεί η ανεκτικότητα απέναντι στο διαφορετικό και στο ξένο. Επίσης δεν θα είναι δυνατό ούτε θεμιτό να υπάρχει μία μοναδική, απόλυτη αλήθεια ή θρησκεία.

2

Το *Παγκόσμιο Λεξικό του Τεκτονισμού* γράφει πως η θεμελιακή αρχή των Τεκτόνων είναι *«ότι αναγνωρίζουν μόνο τη θρησκεία εκείνη για την οποία μπορούν να συμφωνήσουν όλοι οι άνθρωποι, ενώ αφήνουν τον καθένα ελεύθερο να έχει την προσωπική του γνώμη»*.

Τους ίδιους στόχους σε γενικές γραμμές έχει η ιδεολογία της Νέας Παγκόσμιας Τάξης, οι βασικές δομές σε αυτήν την κατεύθυνση έχουν ήδη δημιουργηθεί. Η παγκοσμιοποίηση και η τεχνολογία με τη ραγδαία πρόοδο των τελευταίων δεκαετιών έχουν ήδη σε μεγάλο βαθμό μετατρέψει τον κόσμο σε *«παγκόσμιο χωριό»*. Το κύριο πρόβλημα αποτελούν ακόμη οι πολιτισμικές, εθνικές και θρησκευτικές ιδιαιτερότητες. Τις δύο πρώτες τις εξαλείφει σταθερά η παγκοσμιοποιημένη *«κουλτούρα»*, οι τελευταίες εξακολουθούν να παραμένουν ένα σοβαρό εμπόδιο που πρέπει να παραμεριστεί.

* Απόσπασμα από: «Οι Παγκόσμιες Θρησκείες και τα Μεγάλα Ρεύματά τους»

Κατά παρόμοιο τρόπο με τους Ιλλουμινάτους μια σειρά από άτομα που διαμόρφωσαν το χαρακτήρα της Θεοσοφίας, η Μπλαβάτσκι, ο Όλκοτ, η Μπεζάντ και η Μπέιλη, πρέσβευαν την ιδέα της «ανθρωπότητας που αποτελεί μία οικογένεια», στην οποία «όλοι οι άνθρωποι καλής θέλησης» συνεργάζονται και εγκαθιδρύουν το βασίλειο της ειρήνης στη Γη. Χαρακτηριστικά έλεγε ο Όλκοτ : *«Καμία θρησκεία δεν είναι ανώτερη από την αλήθεια. Η ειρήνη και η πρόοδος της ανθρωπότητας βρίσκεται στην αδελφοποίηση όλων των θρησκειών»*.

Η *«ανεξιθρησκεία»* και *«η οικουμενική ένωση των θρησκειών»* θα πρέπει να οδηγήσουν στο ενιαίο παγκόσμιο κράτος με ένα ενιαίο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα και μία ενιαία παγκόσμια θρησκεία. Ειδικά η Μπέιλη εκπόνησε σχέδια για μία νέα παγκόσμια τάξη, μία παγκόσμια πιστωτική κάρτα και μία κατανομή των τροφίμων σε παγκόσμιο επίπεδο. Η ίδια ανέπτυξε επίσης ένα θεολογικό σύστημα για μία νέα οικουμενική θρησκεία και ζήτησε την εξάλειψη όλων των θρησκειών που υποστηρίζουν ότι κατέχουν τη μοναδική αλήθεια, όπως ο ιουδαϊσμός, ο χριστιανισμός και το Ισλάμ, υποδηλώνοντας προφανώς ότι εκεί είναι τα όρια της ανοχής των υπερασπιστών της *«ανεξιθρησκείας»* απέναντι στους άλλους.

Πολλοί μελετητές υποστηρίζουν ότι αν παρατηρήσει κανείς προσεκτικά, διαπιστώνει ότι οι σκοποί τόσο της Θεοσοφικής Εταιρείας όσο και της θυγατρικής της Νέας Εποχής συμπίπτουν εξόφθαλμα σχεδόν στα περισσότερα σημεία με τα χαρακτηριστικά του μελλοντικού παγκόσμιου αντιχριστικού συστήματος για το

οποίο μιλάει η Γραφή και κυρίως η Αποκάλυψη του Ιωάννη. Θα αναφέρουμε τα τρία βασικά σημεία: α. Ένα παγκόσμιο πολιτικό σύστημα και κράτος όπου όλοι θα έχουν αναγκαστικά την ίδια γνώμη (Αποκ. 17,13). β. Ένα ενιαίο οικονομικό σύστημα στο οποίο θα μπορεί να αγοράζει και να πουλά μόνο όποιος θα φέρει ένα ιδιαίτερο γνώρισμα. Στη συμβολική γλώσσα τής κατά Ιωάννη Αποκάλυψης το γνώρισμα αυτό είναι το όνομα του θηρίου ή ο αριθμός που αντιστοιχεί στο όνομά του, δηλαδή το γνωστό 666 (Αποκ. 13,17 κ. εξ.). γ. Μία παγκόσμια θρησκεία στην οποία όλοι θα λατρεύουν το δράκοντα και το θηρίο που βγαίνει από τη θάλασσα, δηλαδή τον Αντίχριστο (Αποκ. 13,8).

Εδώ αρκεί να επισημανθεί ότι οι χαρακτηρισμοί της Αποκάλυψης αποκωδικοποιημένοι και μεταφερμένοι στη σύγχρονη εποχή θα μπορούσαν κάλλιστα να περιγράφουν σημερινές έννοιες όπως Νέα Παγκόσμια Τάξη, Παγκοσμιοποίηση, Νέα Εποχή, Διαδίκτυο, Παγκόσμια Τράπεζα, Οικουμενική Κίνηση κ.λπ.

Ωστόσο το «όραμα» της μονοκρατορίας και της απόλυτης επικράτησης της δικής τους κοσμοθεωρίας, υπάρχει στα κεφάλια φανατικών σε κάθε θρησκεία. Όπως παρατηρεί ο πολιτειολόγος – δημοσιογράφος Βόλφγκανγκ Έγκερτ (Wolfgang Eggert) στο εμπεριστατωμένο, εντελώς ξένο προς τη διαδεδομένη συνωμοσιολογία βιβλίο του *Μεσσιανικά Δίκτυα Προωθούν το Τέλος του Κόσμου: «Πολλοί «Ιουδαίοι» χασιντίμ. «χριστιανοί» ελευθεροτέκτονες, «μουσουλμάνοι» σούφι και «βουδιστές-ινδουιστές» ταντριστές σπρώχνουν σήμερα προς έναν αποκαλυπτικό τζιχάντ ο οποίος περνώντας από έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο θα καταλήξει στην επικράτηση μιας μυστικιστικής παντοκρατορίας. Είναι όλοι τους ακραίοι φονταμενταλιστές που ευαγγελίζονται την τρέλα του πολέμου. Όλοι τους προωθούν τον πόλεμο μεταξύ των πολιτισμών προκειμένου να θέσουν τέρμα στη Μαύρη Κοσμική Εποχή, την Kali Yuga την οποία ζούμε, μέσω ενός Αρμαγεδδώνα που τον θεωρούν αναπόφευκτο. Ο στόχος τους είναι να ανοίξουν τις πύλες στη «Χρυσή Εποχή», το ιερό βασίλειο που θα ακολουθήσει, υποτίθεται, ύστερα».*

Η Εωσφορική Μύηση

Ο κάθε αντικειμενικά και κριτικά σκεπτόμενος γνωρίζει ότι όλα τα δοκιμασμένα πολιτικά –κοινωνικά συστήματα έχουν λίγο ως πολύ οδηγήσει στην εκμετάλλευση, στην υποδούλωση του ανθρώπου και της φύσης.

Ωστόσο το να καταργηθούν μέσω της «Εωσφορικής Μύησης» που ευαγγελίζεται η Ν.Ε., είναι αυτονόητα το πέρασμα από τη Σκύλα στη Χάρυβδη.

Δεν είναι τυχαίο ότι η ιεραρχία των «αναληφθέντων» δασκάλων της ΗΡΒ ταυτίζει τον Ιεχωβά με τον «κύριο αυτού του κόσμου», το Σατανά, τον οποίον οφείλουμε να λατρεύουμε ως δημιουργό της ύλης. Η πτώση του Εωσφόρου σημαίνει στην πραγματικότητα *«την κάθοδο του Φωτοφόρου Πνεύματος στην ύλη γιατί μόνον έτσι η ύλη μπορεί να διαποτιστεί με φως και συνείδηση. Χωρίς αυτήν την πτώση δεν θα υπήρχε λύτρωση για τον άνθρωπο… Ο Σατανάς κάνει τον άνθρωπο θείο… και τον λυτρώνει από την αμαρτία της άγνοιας και συνεπώς από το θάνατο. …Είναι ο θεός του πλανήτη μας και ο μοναδικός θεός, ο δημιουργός της ιεραρχίας των μυστών στον πλανήτη Γη» (Μυστική Διδασκαλία)*

Εδώ γίνεται σαφές ότι για την Μπλαβάτσκι και πολλούς εσωτεριστές ο Εωσφόρος αντικαθιστά τον Ιησού Χριστό και θεωρείται ο πραγματικός λυτρωτής της ανθρωπότητας. Ο Ιησούς έχει έναν υποδεέστερο ρόλο, κατώτερο και από του Βούδα. Όντως πρόκειται για απροκάλυπτη λατρεία του Εωσφόρου.

Ο συγγραφέας H.G. Wells σύμφωνα με το «The Becan» όργανο του «lucis Trust», «υπήρξε ένας πρωτεργάτης, που έκανε περισσότερα από κάθε άλλον για να ξεσηκώσει τα πλήθη να επαναστατήσουν ενάντια στο χριστιανικό δόγμα». Στο βιβλίο του «Η Φανερή Συνωμοσία –Κάλεσμα για την Παγκόσμια Επανάσταση» έδωσε οδηγίες στρατηγικής για την επίτευξη των εωσφορικής έμπνευσης στόχων του New Age. Όντως η καταπίεση από τις εκκλησίες και η εκκοσμίκευση =αλλοίωση της χριστικής διδασκαλίας, έχει οδηγήσει πολλούς, κατά τ’ άλλα ευφυείς, διανοητές να λατρεύουν τον Εωσφόρο για θεό.

Παρόμοια ο Ντέιβιντ Σπάνγκλερ (David Spangler), ιδεολόγος του New Age, γνωστός από την κοινότητα Findhorn, η οποία «φωτίζεται επίσης από το φως του Εωσφόρου», γράφει το 1978 στο *Reflections on Christ* (παράθεμα από την C. Cumbey):

«Η οντότητα που βοηθάει τον άνθρωπο να φτάσει στη θέωση είναι ο Εωσφόρος… ο άγγελος της ανθρώπινης εξέλιξης …

Το αληθινό φως του Εωσφόρου δεν μπορεί να γίνει αισθητό όταν κανείς το αρνείται. Το αληθινό φως αυτής της μεγάλης οντότητας μπορεί κανείς να το αναγνωρίσει, όταν τα μάτια του βλέπουν με το φως του Χριστού. Ο Εωσφόρος ενεργεί μέσα στον καθένα από μας για να μας εισάγει στην τελειότητα. Όταν περάσουμε σε μία νέα Εποχή, την Εποχή της Τελείωσης του ανθρώπου, ο καθένας μας θα φτάσει με κάποιον τρόπο στο σημείο της εωσφορικής μύησης.

« Ο Εωσφόρος έρχεται για να μας δώσει οριστικά το χάρισμα της τελειότητας. Εάν την δεχθούμε, είμαστε και εκείνος και εμείς ελεύθεροι. Πολλοί άνθρωποι βιώνουν ήδη τώρα την εωσφορική αυτή μύηση και πολλοί θα την βιώσουν στις μελλοντικές ημέρες γιατί είναι μία μύηση για τη Νέα Εποχή..».

Ο Εωσφόρος «ο σωτήρας του κόσμου»;

Ο Ρούντολφ Πάσσιαν (Rudolf Passian) στο βιβλίο του Licht und Schatten der Esoterik παρατηρεί: *«Κατ' αυτόν τον τρόπο επηρεάζεται η σκέψη καλοπροαίρετων ανθρώπων και παίρνει λάθος προγραμματισμό. Τους υπόσχονται μία υπεροχή νέα Εποχή με μία νέα παγκόσμια θρησκεία, τους συνιστούν να επαναλαμβάνουν συχνά τη Μεγάλη Επίκληση και τον αριθμό 666 κι άλλα συναφή… Είναι τραγικότατο πόσων ατόμων η πολύτιμη βούληση και ενέργεια οδηγούνται σε λάθος δρόμους. Ομολογουμένως πάρα πολλοί από τους σκοπούς του New Age είναι σωστοί και άξιοι επιδίωξης. Όμως ορισμένα προειδοποιητικά σημάδια και ανησυχητικά συνοδά φαινόμενα – όπως η μανία με τον Εωσφόρο και με την παγκόσμια κυριαρχία - δημιουργούν σοβαρές υπόνοιες»…*

[…] Με τι ωραία, δελεαστικά λόγια καμουφλάρεται εδώ το ψέμα ότι ο Εωσφόρος μας φέρνει «την Εποχή της Τελειοποίησης του ανθρώπου», «το οριστικό χάρισμα της τελειότητας» κοκ. Αλλά η τελειοποίηση δεν δίνεται χάρισμα, αντίθετα πρέπει να την κατακτήσουμε με τον αγώνα μας· κι αυτό θέλει πολύ χρόνο μέχρι να το καταφέρουμε με τη βοήθεια του Θεού και των αγγέλων που μας προστατεύουν. Αυτό θα 'πρεπε να το καταλαβαίνει ακόμη και ο πιο καλόπιστος οπαδός της ΝΕ.

Πώς λέγεται στην επιστολή προς Τιμόθεο Β΄ 4,34; «θα 'ρθει καιρός που οι άνθρωποι δεν θ' ανέχονται την υγιαίνουσα διδασκαλία, αλλά θα μαζεύουν γύρω τους πλήθος από δασκάλους, που να ταιριάζουν με τις επιθυμίες τους για ν' ακούνε αυτά που τους γαργαλά ευχάριστα τ' αυτιά. Θα κλείσουν τ' αυτιά τους στην αλήθεια και θα στραφούν στα παραμύθια».

[…] Όποιος, λοιπόν, ασκείται στη «Μεγάλη Επίκληση», στο 666 και στα παρόμοια με τον καιρό νοητικά και ψυχικά – ενεργειακά εισάγεται σε μία συγκεκριμένα δόνηση, στο αστρικό πεδίο της οποίας θα βρεθεί μετά το θάνατό του. Γιατί οι λογισμοί μας είναι καθοριστικοί όχι μόνο για την επίγεια πορεία μας, αλλά πολύ περισσότερο για τη μεταθανάτια εξέλιξη. Καθώς η ελεύθερη βούληση του καθενός δεν περιορίζεται ούτε εκεί, εκείνοι που έλκονται από μία «Ιεραρχία» αμφίβολης ποιότητας, θα εξουσιάζονται απόλυτα απ' αυτήν. Όπως λέει ο Χριστός, «Να σας γίνει αυτό που πιστεύετε» (Ματθ. 9,29).

Η Νέα Εποχή μιμείται ακόμη και τη βιβλική προειδοποίηση για τους ψευδοχριστούς!...

(Εδώ έχουμε το ενδιαφέρον φαινόμενο όπου ένας εκπρόσωπος του Ν.Α. από αφέλεια, καλή πρόθεση ή εσκεμμένα; προειδοποιεί για τον κίνδυνο από τους ψευδοχριστούς. Όμως ακριβώς αυτούς τους ψευδοχριστούς κάθε είδους προωθεί το New Age, τον Μαϊτρέγια – Χριστό – Εωσφόρο…)

«Στην εποχή μας της πνευματικής αφύπνισης, είναι εξαιρετικά σημαντικό να αναγνωρίσουμε την πολικότητα των αρνητικών δυνάμεων, οι οποίες εξισορροπούνται από τη θετική δύναμη του Φωτός (του Χριστού) […] Ο Στάινερ είχε προφητέψει ότι ο Αχριμάν (ο άρχων του σκότους, στη ζωροαστρική παράδοση), θα ενσαρκώνονταν πράγματι σ' ένα φυσικό σώμα, όπως είχε κάνει ο Χριστός πριν 2000 χρόνια.

Εννοείται ότι το ίδιο ισχύει για τον Εωσφόρο. Αποκαλυπτικά κείμενα, όπως στο Ματθαίο 24 και στο Λουκά 17, μας προειδοποιούν να προσέχουμε να μην εξαπατηθούμε:

"Εάν κάποιος σας πει «κοίτα, εδώ ή εκεί είναι ο Χριστός», μην το πιστέψετε. Γιατί θα παρουσιαστούν ψευδοχριστοί και ψευδοπροφήτες, για να παραπλανήσουν, αν γίνεται, ακόμη και τους εκλεκτούς". (Ματθ. 24, 23-24)

Έχουν ήδη παρουσιαστεί και θα συνεχίσουν να παρουσιάζονται ολοένα και πιο συχνά και όλο και πιο δραστικά […]

Για εκείνους που συμμετέχουν σε μία πνευματική κίνηση υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να διεισδύσει ο Εωσφόρος μέσα από τα κανάλια της εγωμανίας και της αυταρέσκειας. Ο Αντίχριστος μπορεί να δράσει με όχημα ένα φαινομενικό φως. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, γιατί στο προσεχές μέλλον πιθανόν να εμφανιστούν κινήσεις οι οποίες εξωτερικά να πείθουν, αλλά να αποτελούν εργαλεία του δαίμονα. […].

Όπως είπαμε ζούμε σε μια εποχή πνευματικής αφύπνισης. [...] Πράγματι ανατέλλει μία νέα Εποχή. Ως εκ τούτου δεν είναι απορίας άξιο ότι δυνάμεις που απορρίπτουν και διαστρεβλώνουν πνευματικές γνώσεις, προσπαθούν όλο και πιο απεγνωσμένα να επιβάλουν την εξουσία τους. Η μάχη του Αρμαγεδδώνα έχει ήδη αρχίσει όντως. Κάθε μία ψυχή είναι ένα πεδίο μάχης και πρέπει ν' αποφασίσει με ποιον θα συστρατευτεί και σε ποιον θα μείνει πιστή. Οι ακτίνες της αγάπης μπορούν να κατευθυνθούν προς την αιώνια ύπαρξη μέσα σε κάθε ψυχή. Όσο κακός κι αν είναι κάποιος, μπορεί να λυτρωθεί με την Αγάπη και το Φως, μία Δύναμη, στην οποία δεν μπορεί τελικά ν' αντισταθεί κανένα κακό»… (G. Trevelyan «Ένα Όραμα της Εποχής του Υδροχόου»).

Η κατάχρηση του ονόματος του Χριστού

Επίσης στο επόμενο παράδειγμα θα δούμε πώς οι θεόσοφοι, οι ανθρωποσόφοι και η Νέα Εποχή χρησιμοποιούν τον Χριστό και το όνομά του: «Ενώ στη Βίβλο συνδέεται αποκλειστικά και σαφέστατα και διαχρονικά με το πρόσωπο του Ιησού, αυτοί αντίθετα τον αντικαθιστούν μ' έναν «κοσμικό Χριστό», που δεν ταυτίζεται με τον Ιησού και ενεργεί μέσα απ' όλες τις θρησκείες κι όλους τους λαούς.

Τι είναι αυτό που τους παρασύρει συνειδητά ή ασυνείδητα να το κάνουν; Γιατί δεν παίρνουν ένα άλλο όνομα, αντί γι' αυτόν τον τίτλο "Χριστός", στον οποίο η Βίβλος δίνει ένα εντελώς άλλο περιεχόμενο πέρα από κάθε παρερμηνεία; Εδώ πρέπει να σκεφτώ τα λόγια που ο Στάινερ βάζει στο στόμα του Εωσφόρου, που γι' αυτόν "δεν είναι εντελώς κακή δύναμη", στο έργο του με τίτλο «Η Εξέταση της Ψυχής»:

«Οι Άρχοντες του Πνεύματος (σ.τ.μ. η Ιεραρχία)

Δεν είναι δα τόσο χαζοί

Για τον Χριστό μιλούν κι αυτοί,

Γιατί το όνομα αυτό όλες τις πύλες ανοίγει,

Που οδηγούν στην ανθρώπινη ψυχή.

Για του Χριστού τον αντίπαλο

Παγιδεύει πιο αποτελεσματικά

Την ανθρώπινη καρδιά

Όποιος το είδωλο

Με το όνομα του Χριστού βαπτίζει».

(Πηγή: Vera Pierott, Η Ανθρωποσοφία)

Οι ψευδοπροφήτες και τα ψεύτικα θαύματα στην έσχατη εποχή

Μόνο εντελώς ανώριμες ψυχές παίρνουν τη δύναμη από τον κάτω κόσμο για να την εκμεταλλευτούν και γι' αυτό επίσης τους χρησιμοποιεί ο άρχων αυτού του κόσμου για τη δική του δράση. Ό,τι κι αν σχεδιάζει ο αντίθεος για να πολεμήσει τον Θεό, χρησιμοποιεί για τους σκοπούς του κάθε φορά πρόθυμους ανθρώπους, οι οποίοι εκτελούν το θέλημά του, επειδή από τον ίδιο έχει αφαιρεθεί η εξουσία πάνω σε όλα τα δημιουργήματα. Και γι' αυτόν το λόγο ωθεί τους ανθρώπους να κάνουν ό,τι θέλει κι εκείνοι τον υπακούνε, καθότι αισθάνονται συγγένεια μαζί του, αφού οι ροπές και τα ορμέμφυτά τους πολύ λίγο διαφέρουν από τα δικά του.

Επομένως πρόκειται για ψυχές που είναι ακόμη εντελώς υλιστικές και επειδή είναι προσκολλημένες στον αντίπαλο του Θεού, του είναι εύκολο να τις κάνει ό,τι θέλει. Οι άνθρωποι στους οποίους ενσαρκώνονται τέτοιες ψυχές βρίσκονται εντελώς υπό την εξουσία του. Σε αντάλλαγμα αυτός τους εφοδιάζει διαρκώς με μεγάλη δύναμη, έτσι ώστε μπορούν κάθε φορά να εκτελούν ό,τι τους επιβάλλει ο αντίθεος. Επειδή έχουν δε αποστραφεί τον Θεό, ο αντίπαλός Του τους εφοδιάζει με διπλάσια δύναμη και ως εκ τούτου είναι ικανοί να κάνουν πράγματα που κανονικά είναι έξω από τις ανθρώπινες δυνατότητες.

Και κατ' αυτόν τον τρόπο γίνονται σημεία και θαύματα επίσης από ανθρώπους που έχουν εχθρική στάση απέναντι στον Θεό, από τη στιγμή που είναι πρόθυμοι να δείξουν τη δύναμή τους προς τα έξω. Και τότε λόγω των θαυμαστών τους πράξεων συχνά ο κόσμος θεωρεί ότι έχουν σταλεί από τον Θεό· όμως Αυτός σας προειδοποιεί να τους προσέχετε και το ίδιο έκανε ανέκαθεν, καθώς αναφέροντας επανειλημμένα τους ψευδοπροφήτες της έσχατης εποχής, σάς εφιστά την προσοχή σε τούτον τον κίνδυνο. Γιατί συνιστούν έναν κίνδυνο για όσους δεν έχουν ακόμη σταθερή πίστη και δεν είναι δραστήριοι στην αγάπη.

Ο Θεός έχει αναφερθεί επανειλημμένα σε αυτούς τους απεσταλμένους τού Σατανά, προκειμένου να προαναγγείλει την εξουσία που θ' αποκτήσει την έσχατη εποχή πάνω στους ανθρώπους. Ο Κύριος προειδοποιεί τους δικούς Του να μην πιαστούν στα δίχτυα των ψεύτικων προφητών και τους φανερώνει ποιοι είναι, αποκαλύπτοντας ότι κι εκείνοι επίσης θ' αναγνωρίζουν τον Χριστό …. ως φορέα της σωτηρίας…. όχι όμως ως Λυτρωτή του κόσμου… Άρα σ' αυτό να δίνετε την προσοχή σας, δηλαδή στο ότι ο Ιησούς Χριστός έχει λυτρώσει τον κόσμο…

Αλλά ο Χριστός, για τον οποίο μιλάνε οι ψεύτικοι προφήτες, θα έρθει υποτίθεται στο μέλλον και θα φέρει τη σωτηρία στην ανθρωπότητα. Και θα παραπλανήσουν πολλούς ανθρώπους και θα φωνάζουν: ιδού, εδώ είναι ο Χριστός! Όμως εσείς μην τους

ακολουθήσετε… παρά να συνειδητοποιήσετε ότι είναι απεσταλμένοι του Σατανά, τους οποίους οφείλετε ν’ αποφεύγετε για να μην σας διαφθείρουν…

Και εάν κάνουν θαύματα, μην τους δίνετε σημασία, γιατί χρησιμοποιούν γι’ αυτόν το σκοπό δύναμη που παίρνουν από το κάτω κόσμο. εξάλλου θα τους αναγνωρίσετε από το γεγονός ότι δεν εκφράζουν καμία αγάπη ούτε με τα λόγια ούτε με τις πράξεις τους. Ό,τι κάνουν μαρτυρεί απλώς τη δύναμή τους η οποία είναι δώρο του Σατανά, όμως δεν μαρτυρεί αγάπη. Επιπλέον θα τους αναγνωρίζετε με σιγουριά άμα εσείς σκέφτεστε κι ενεργείτε με κριτήριο την αγάπη.

Τότε θα διαπιστώσετε άλλωστε ότι τα θαύματα των ψευδοπροφητών δεν είναι έργα αγάπης, αλλά έργο εκείνου, που προέρχεται από την κόλαση. Άμα εσείς οι ίδιοι έχετε αγάπη και πίστη, δεν θα εξαπατηθείτε, μα οι χλιαροί, που δεν έχουν μέσα τους τα γνωρίσματα της αγάπης, αυτοί διατρέχουν κίνδυνο. Αυτούς μπορεί να τους κερδίσει ο αντίπαλος του Θεού, αφού δεν θ’ αναγνωρίσουν τους ψεύτικους προφήτες και θα τους ακολουθήσουν πρόθυμα όπου κι αν τους παρασύρουν. Γιατί οι χθόνιες δυνάμεις έχουν εξουσία πάνω σ’ εκείνους που βρίσκονται μακριά από τον Θεό, αφού μπορεί με τα λόγια να Τον αναζητούν, όχι όμως με την καρδιά τους…

Και ειδικά αυτούς τους προειδοποιεί ο θεός να μην παρασυρθούν από τα εκτυφλωτικά φώτα κάποιου θαύματος… Και τους παρέχει ένα σαφές γνώρισμα, ήτοι ότι πρέπει πάντοτε να είναι εμφανής η αγάπη όταν ενεργεί η δύναμη του Θεού μέσω των προφητών Του. Και όπου δεν είναι εμφανής η αγάπη, εκεί βασιλεύει ο Σατανάς και οφείλετε ν’ αποφεύγεται το βασίλειό Του.

Γιατί οι χθόνιες δυνάμεις θα επηρεάζουν κάθε ανώριμο άνθρωπο, που δηλαδή θα σκέφτεται και θα ενεργεί χωρίς αγάπη· και τέτοιοι ανώριμοι άνθρωποι θα είναι πειθήνιοι υπηρέτες τους που θα εκτελούν οτιδήποτε ζητάει ο άρχοντας του κάτω κόσμου… Γιατί είναι η εποχή του Τέλους, την οποία αυτός εκμεταλλεύεται για να δράσει ενάντια στον Θεό και σε κάθε πνεύμα που στρέφεται προς τον Κύριο. Μα θα δράσει μόνο μέχρι να έρθει η ώρα που ο Θεός θα τον αλυσοδέσει και μαζί του όλους τους ανθρώπους που είναι υποτακτικοί του…

Αμήν

Καταγραφή της Μπ. Ντούντε με αρ. 3404 στις 13-1-1945

Ο ΜΑΪΤΡΕΓΙΑ – Ο ΧΡΙΣΤΟΣ – Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

«Η Θεοσοφία, όπως είδαμε, πιστεύει ότι η ανθρωπότητα εξελίσσεται ανοδικά, προς το καλύτερο.

Υπάρχει ένας ανώτατος «Παγκόσμιος Διδάσκαλος», ο οποίος κρίνει κι αποφασίζει πότε ο κόσμος έχει προοδεύσει τόσο που να μπορεί να περάσει σε μία ανώτερη φάση εξέλιξης.

Όταν είναι ώριμοι οι καιροί, διαλέγει ένα ιδιαίτερα ανεπτυγμένο ανθρώπινο ον, παίρνει το σώμα του στην κατοχή του και στη συνέχεια ζει και μιλάει μέσα απ' αυτόν τον άνθρωπο.

Ο διάβολος εργάζεται εδώ και αιώνες για την εγκαθίδρυση ενός παγκοσμίου συστήματος. Στον ηγέτη αυτού του συστήματος θα δώσει απόλυτη εξουσία μεταβιβάζοντάς του το καταχθόνιο πνεύμα του.

Ο Δανιήλ έχει προφητέψει: «Την έσχατη εποχή… έρχεται ένας βασιλιάς όλο σκληρότητα και πανουργία. Θα έχει μεγάλη εξουσία… Θα προκαλέσει τεράστια καταστροφή κι θα πετυχαίνει ό,τι θέλει θα αφανίσει τους ισχυρούς. Θα στραφεί κι ενάντια στον άγιο λαό και θα τα κατορθώσει με απάτες…» (κεφ. 8)

Επίσης ο προφήτης Ιερεμίας μίλησε για μια εποχή, όπου οι άνθρωποι θα λένε: «Ειρήνη, έχουμε ειρήνη!» Αλλά ειρήνη δεν θα 'ναι.

Όμως για τους οπαδούς της Ν.Ε. η ουτοπία μιας ειρηνικής έσχατης εποχής θα γίνει πραγματικότητα. Θα είναι το έργο ενός παγκόσμιου διδάσκαλου, ο οποίος, λένε, θα ενώσει οικονομικά, πολιτικά και θρησκευτικά την ανθρωπότητα».

(Caryl Matrisciana, Gods of the New Age, Harvest House Publishers, 1985)

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ [3]

[*] Απόσπασμα από το βιβλίο Το Μέλλον είναι τώρα!, Πύρινος Κόσμος

Δεδομένου ότι μας έχουν δοθεί από τον Θεό όλες οι ενδείξεις για τα μελλοντικά γεγονότα, έτσι και για τον μελλοντικό αντίχριστο υπάρχουν πολλές αναφορές τόσο στην Παλαιά όσο και στην Νέα Διαθήκη, κυρίως βέβαια στην Αποκάλυψη του Ιωάννη. Εξάλλου σχετικές προρρήσεις έχουν γίνει και από το Νοστράδαμο, τη Χίλντεργκαρντ του Μπίνγκεν και άλλους μύστες.

3

Κατά κύριο λόγο όμως οι πληροφορίες που έχουμε γι’ αυτή την πιο σημαντική μορφή των τελευταίων ημερών αυτής της γης, είναι μέσω των νεώτερων προφητών.

Όπως ο άνθρωπος Ιησούς αφιερώθηκε ψυχή τε και σώματι στον Θεό, για να μπορεί αυτός να μιλάει και να δρα μέσω εκείνου, έτσι και ο μελλοντικός αντίχριστος θα παραδοθεί εντελώς στο σατανά, για να μπορεί να τον χρησιμοποιήσει σαν υποχείριό του.

Ο αντίχριστος αυτός θα είναι ένας μεγάλος ηγέτης, κυρίαρχος σε όλη τη γη. Θα τον επευφημήσουν όλοι οι λαοί, γιατί θα τους υποσχεθεί ότι θα επαναφέρει ταχύτατα το προηγούμενο βιοτικό επίπεδο το οποίο θα έχει χαθεί εξαιτίας της μεγάλης φυσικής καταστροφής.

Και δεδομένου ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων κυριαρχείται από την ύλη, γι' αυτό τον εκλέγουν σαν ηγέτη, γιατί είναι εκείνος που εκπληρώνει τις επιθυμίες τους. Αυτό που θα κάνει εντύπωση θα είναι η εξαιρετική ευστροφία του, χάρη στην οποία θα κερδίσει τους ανθρώπους οι οποίοι θα του παραδώσουν κάθε κοσμική εξουσία. Τότε θα είναι έτοιμος να επέμβει και στα ζητήματα της πίστης. *Υποδυόμενος τον πιστό ακόλουθο του Χριστού, με το πρόσχημα αυτό θα διατάξει την ενοποίηση όλων των θρησκειών σε μία παγκόσμια εκκλησία.* Σε αυτό θα τον υποστηρίξουν όλες οι εκκλησίες, επειδή η καθεμία από αυτές προσβλέπει στο ότι θα είναι εκείνη που θα άρχει. Ωστόσο η πρόθεση του αντίχριστου δεν θα είναι να ενώσει τους πιστούς, παρά να αφανίσει την πίστη στον Θεό. Ο σατανάς ξέρει πολύ καλά ότι ο ισχυρότερος αντίπαλός του είναι ο Ιησούς Χριστός, γιατί μόνο χάρις σ' αυτόν μπορούν να λυτρωθούν οι άνθρωποι και μόνο μέσω αυτού μπορούν να επιστρέφουν στη θεϊκή τους πηγή. Κι επειδή κάθε άνθρωπος που κερδίζεται για τον Χριστό σημαίνει μία απώλεια για την εξουσία του, γι’ αυτό μέσω του αντίχριστου επιτίθεται κυρίως κατά του Ιησού Χριστού, επιδιώκοντας να εξαλείψει οριστικά την πίστη σε αυτόν, χρησιμοποιώντας πονηρία αλλά και πραγματικά ασύλληπτα σατανικά μέσα. Με τις βάρβαρες αυτές μεθόδους του θα προκόψει ένας σαφής διαχωρισμός μεταξύ των ανθρώπων. Όλοι όσοι είναι προσκολλημένοι στον κόσμο και στον υλισμό, θα είναι εκείνοι που θα εγκαταλείψουν με ελαφριά καρδιά την πίστη τους, χάνοντας όμως έτσι και την ψυχή τους.

Αυτή η περίοδος κατατρεγμού της πίστης όταν ο σατανάς θα έχει ενσαρκωθεί πλήρως μέσα στον αντίχριστο, υποδηλώνεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη με τις 1260 μέρες κυριαρχίας «των εθνικών στην άγια Πόλη». Αναφέρεται επίσης από την Μπέρτα Ντούντε σαν «τρία ολόκληρα χρόνια δοκιμασίας των πιστών». Αυτή η περίοδος της απόλυτης ανεμπόδιστης κυριαρχίας του σατανά αντιστοιχεί κατ’ αναλογία στο διάστημα που ο Θεός δρούσε μέσω του Ιησού Χριστού στη γη. Η περίοδος αυτή όπου τα

στοιχεία του κάτω κόσμου θα επικρατήσουν ολοκληρωτικά πάνω στη γη, θα αποτελέσει μία δοκιμασία πυρός για τους πιστούς, γιατί θα πρέπει να τον υπερνικήσουν, ακριβώς όπως ο Χριστός νίκησε κατά την πορεία του μέσα από την κόλαση το θάνατο και τους δαίμονες, προκειμένου να φέρει το θείο μέσα στον κόσμο της ύλης. Όποιος λοιπόν θέλει να βρει μέσα του το Νικητή του Θανάτου και το Θείο Πνεύμα του, θα πρέπει πρώτα να βιώσει την πορεία μέσα από την κόλαση.

Πρέπει επομένως οι πιστοί της εποχής του τέλους να ακολουθήσουν το δρόμο του Χριστού ως το τέλος, προκειμένου να κατακτήσουν την απαραίτητη ωριμότητα ώστε να ανέβουν και ο ίδιοι και η γη σε μια ανώτερη πνευματική βαθμίδα.

Η εμφάνιση του αντίχριστου

«Δεν θα περάσει πολύς χρόνος ώσπου να αρχίσει ο αντίμαχός Μου την τελευταία του ηγεμονία σε αυτή τη γη. Προηγούμενα όμως θα μιλήσω άλλη μια φορά Εγώ με βροντερή φωνή, ώστε μέσα στον έσχατο κίνδυνο να Με βρουν κάποιοι λίγοι ακόμη οι οποίοι και θα Μου μείνουν πιστοί, διότι η οφθαλμοφανής βοήθεια που δέχονται τους κάνει να Με αναγνωρίσουν, με αποτέλεσμα να μην εγκαταλείψουν πια την πίστη τους σ' Εμένα. Ωστόσο αυτοί θα είναι μόνο λίγοι, για αυτό το λόγο ο αντίμαχός Μου θα αποκτήσει μεγάλη εξουσία. Διότι η τεράστια φυσική καταστροφή θα έχει φέρει τους ανθρώπους σε τέτοια ανέχεια, ώστε θα ακολουθήσουν πρόθυμα τον καθένα που θα τους υπόσχεται ότι θα τους βοηθήσει να βγουν από αυτή την άθλια κατάσταση.

Αυτό λοιπόν θα βρεθεί να το κάνει ένας ο οποίος θα κερδίσει με το μέρος του όλους όσους δεν έχουν αφοσιωθεί σ' Εμένα. Γιατί οι δικοί Μου θα κρατούν απόσταση απέναντί του, επειδή θα λαμβάνουν υπ' όψιν τους τις προειδοποιήσεις Μου, ότι τους περιμένει ο μεγάλος διωγμός των πιστών, τον οποίο θα εξαπολύσει ο αντίθεος. Αλλά οι άνθρωποι του κόσμου θα τον επευφημούν, διότι θα ξέρει πως να τους κλείσει τα μάτια, θα καταφέρει δε τέτοια πράγματα που θα είναι πρόθυμοι να πιστέψουν ότι διαθέτει μία υπερφυσική δύναμη. Κι ακριβώς το γεγονός ότι όλοι όσοι είναι χωρίς πίστη τον αναγνωρίζουν ως ηγέτη και σωτήρα τους από την υλική δυστυχία, αποδεικνύει ότι είναι ο ίδιος ο αντίθεος που κινεί τα νήματα, ότι χρησιμοποιεί σαν αντίμαχός Μου έναν άνθρωπο της γης ως εξωτερικό προκάλυμμα, για να μπορεί να κάνει ό,τι θέλει.

Η φυσική καταστροφή που προηγήθηκε, έχει ξυπνήσει στους ανθρώπους μία αυξημένη θέληση για ζωή και όποιος έχει επιβιώσει, προσπαθεί με κάθε μέσο να «αποκτήσει πάλι υλικά αγαθά και επίγεια ευμάρεια. Ο αντίχριστος θα υποστηρίξει αυτή την προσπάθεια και γι' αυτό θα έχει πάρα πολλούς οπαδούς. Εξάλλου ξέρει πως να τους κρύψει το πραγματικό του πρόσωπο, ώστε αυτοί να τον θεωρούν σαν έναν άνθρωπο που είναι προικισμένος με ασυνήθιστη δύναμη. Γι' αυτό τον εμπιστεύονται ανεπιφύλακτα, δίνοντάς του

το δικαίωμα να λαμβάνει ό,τι αποφάσεις θέλει και τον υπακούουν τυφλά. Η ακολουθία του θα είναι τόσο μεγάλη ώστε το μικρό πλήθος των πιστών που διακρίνουν το αληθινό πρόσωπό του δεν θα μπορούν να αμυνθούν απέναντι στις επιθέσεις του. Όμως θα τον αναγνωρίσουν από το γεγονός ότι επιδιώκει ακριβώς να εκριζώσει από τους ανθρώπους την πίστη στον Ιησού Χριστό, ότι θέλει να καθίσει ο ίδιος στον υψηλότερο θρόνο και οι άνθρωποι να τον προσκυνούν. Πράγμα που εκείνοι θα το κάνουν άλλωστε, επειδή πραγματοποιεί όντως θαυμαστά πράγματα με τη δύναμη που του έχει απομείνει.

Δεν πρόκειται να περάσει πολύς χρόνος ώσπου να προβάλει στο προσκήνιο, αν και κατ' αρχάς θα εμφανιστεί με το προσωπείο της ευλαβοφάνειας, αλλά γρήγορα θα δείξει το αληθινό πρόσωπό του. Ωστόσο οι άνθρωποι είναι τυφλωμένοι και γι' αυτό τους κάνει ό,τι θέλει. Την πίστη σ' έναν Θεό την εγκαταλείπουν με ελαφριά καρδιά, γιατί έχουν δοκιμαστεί σκληρά από τη φυσική καταστροφή. Γι' αυτό τώρα είναι πρόθυμοι να ανεβάσουν στον πιο υψηλό θρόνο εκείνον που τους υπόσχεται τα πάντα, ο οποίος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός και αντίμαχός Μου και ο οποίος ενσαρκώνεται με όλη την κακία του μέσα σε έναν άνθρωπο, με σκοπό να πραγματοποιήσει την τελευταία πράξη σε αυτή τη γη: να εξαπολύσει δηλαδή ανοικτό πόλεμο ενάντια σ' Εμένα και στους δικούς Μου, ενάντια σε κάθε μορφή πίστης και ενάντια σε κάθε δικαιοσύνη. Γιατί μόνο στους οπαδούς του θα παρέχει δυνατότητα επιβίωσης, ενώ οι δικοί Μου θα απειλούνται με το θάνατο...».

Μπέρτα Ντούντε 24.1.1964

Για τη στρατηγική του Αντίχριστου στην Μπέρτα Ντούντε απεκαλύφθησαν τα εξής: «...Έρχεται η εποχή κατά την οποία θα επιδιωχθεί να εξαλειφθεί κάθε μορφή πίστης, αδιάφορο εάν πρόκειται για πίστη στην αλήθεια ή όχι. Γιατί ο πολέμιός Μου σχεδιάζει να χρησιμοποιήσει το πιο δραστικό όπλο: Θέλει να σβήσει κάθε γνώση ή κάθε πίστη σε Μένα και στο λυτρωτικό Μου έργο και να τις αντικαταστήσει με υλιστικές θεωρίες και σχέδια. Και τότε θα αρχίσει μια εποχή που τώρα σας φαίνεται αδιανόητη. Γιατί ο αντίπαλός Μου θα ενσαρκωθεί σε έναν παγκόσμιο ηγέτη και θα αρχίσει τόσο πανούργα τη δράση του που αρχικά πολύ λίγοι μόνο θα αναγνωρίσουν ποιος είναι. Έτσι θα κερδίσει πολλούς με το μέρος του που στη συνέχεια θα τον ακολουθούν τυφλά και θα τον υπακούσουν όταν θα αλλάξει απαρατήρητα τα σχέδιά του.

Γιατί αρχικά θα πάρει μέτρα μόνο ενάντια σε μεμονωμένες ομολογίες και μορφές πίστης. Έτσι θα έχει με το μέρος του τις υπόλοιπες που θα τον βοηθήσουν με μεγάλη προθυμία αφού προτίθεται να βγάλει από τη μέση τους αντιπάλους τους. Γι' αυτό

στην αρχή θα νομίσετε ότι έχετε απλώς γίνει στόχος εκείνων που πολεμούν μόνο την καθαρή αλήθεια επειδή οι ίδιοι εκπροσωπούν την πλάνη και το ψέμα. Τότε θα πρέπει να επιδείξετε μεγάλη προσοχή και να μην εκτεθείτε απερίσκεπτα σε κίνδυνο.

Ύστερα από λίγο καιρό το μίσος θα στραφεί και εναντίον τους και τότε θα είναι πια οφθαλμοφανής η δράση του Αντίχριστου. Τότε θα τον ακολουθήσουν πολλοί άλλοι ακόμη καθότι βρίσκονται ήδη υπό την εξουσία του και θα μπορεί να κάνει μαζί τους ό,τι θέλει. Δεν θα περάσει πολύς καιρός και θα φανούν τα πρώτα σημάδια. Ο πόλεμος κατά της πίστης δεν θα αρχίσει με κάποια πράξη βίας, δεδομένου ότι ο αντίπαλός Μου ελίσσεται με πανουργία. Έτσι εξαπατά ακόμη και πολλούς πιστούς που συμπαρατάσσονται μαζί του και αργότερα θα γίνουν πειθήνιοι υπηρέτες του». (3.5.1956)

Κατ’ αυτόν τον τρόπο επίσης και οι πραγματικά καλοπροαίρετοι οπαδοί της Νέας Εποχής έχουν γίνει και θα είναι στο μέλλον ακόμη περισσότερο αφελείς, ανεγκέφαλοι νεροκουβαλητές του Αντίχριστου…

Μετά την πάροδο λίγου χρόνου ο Αντίχριστος θα δηλώσει ότι είναι ο μεσσίας που περιμένουν οι Ιουδαίοι. Και οι Ιουδαίοι που απέκρουσαν κάποτε τον αληθινό Μεσσία και δεν πίστεψαν την αλήθεια θα πιστέψουν τότε το ψέμα. (βλ. προς Θεσσ. ΕΓ 2,9). Γι’ αυτό το λόγο είχε πει ο Χριστός στους Ιουδαίους: «Εγώ ήρθα εξουσιοδοτημένος από τον Πατέρα μου, αλλά εσείς δεν με δέχεστε, ενώ εάν έρθει κάποιος άλλος από δική του πρωτοβουλία, αυτόν θα τον δεχθείτε». (Κατά Ιωάννη 5,43)

Ο νέος προφητικός λόγος δια στόματος της Γιοχάνα Χέντσελ (1901-1981) δίνει μια περαιτέρω ερμηνεία γι’ αυτό το στίχο του Ιωάννη: «Μόλις ενωθούν οι λαοί, ο Αντίχριστος εμφανίζεται επίσημα. Μέσα του είναι το πνεύμα του Σατανά, αλλά προσποιείται ότι έχει μεγάλη αγάπη, καλοσύνη, δικαιοσύνη και φιλανθρωπία για να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους. Στην προσπάθειά του θα τον βοηθά σημαντικά ο ψευδοπροφήτης που παραχαράζει το λόγο Μου... Ο Αντίχριστος έρχεται από την άβυσσο και φέρνει τον όλεθρο, όμως πολλοί θα γίνουν δούλοι του και θα τον λατρέψουν... Στην καταγωγή του είναι Εβραίος από τη φυλή Δαν. Θα αποκτήσει μεγάλη δύναμη και θα δυναστεύει τους λαούς. Στο πλευρό του θα έχει τον ψευδοπροφήτη που θα κάνει μεγάλα θαύματα.

Πολλοί άνθρωποι θα λατρέψουν τον Αντίχριστο, ακόμη και πολλοί Ιουδαίοι θα τον δεχτούν σαν τον υπεσχημένο Μεσαία. Μεταξύ άλλων και οι λαοί της Ανατολής θα κάνουν ό,τι τους ζητά και θα τον προσκυνούν. Ακόμη και οι χριστιανοί στην πλειοψηφία τους θα ξεγελαστούν και θα υποκύψουν σε αυτόν, καθώς δεν έχουν ιδέα τι τους γίνεται γιατί κοιμούνται πνευματικά. Ακριβώς επειδή τόσο πολλοί χριστιανοί βρίσκονται πλέον σε τέτοιο βαθύ ύπνο, γι’ αυτό μπορούν ο Αντίχριστος και ο

ψευδοπροφήτης να τους εξαπατήσουν. Γιατί όποιος δεν έχει γερά θεμέλια μέσα Μου, μέσα στην αγάπη Μου, θα ξεγελαστεί και θα ασπαστεί τη διδασκαλία του Αντίχριστου και του ψευδοπροφήτη. Και τότε θα κυνηγήσουν τα παιδιά Μου και θα κάνουν τα πάντα για να σβήσουν τη διδασκαλία Μου».

«Το πνεύμα του Αντίχριστου είναι να πλησιάζει τους ανθρώπους με το προσωπείο του σωτήρα, ενώ στην πραγματικότητα με τη βούλησή του είναι διαμετρικά αντίθετος από το Θεό. Γιατί δεν αναγνωρίζει έναν Θεό αγάπης, όπως επίσης γενικά απορρίπτει κάθε τι πνευματικό σαν υπερφυσικό, δηλαδή υποστηρίζει ότι αφού δεν μπορεί να αποδειχτεί, άρα δεν υπάρχει. Γι' αυτόν η φύση του Χριστού είναι τόσο ξένη που δεν μπορεί να πιστέψει στο λυτρωτικό του έργο και στην επίγεια αποστολή του. Γι' αυτό το λόγο προσπαθεί να Τον παρουσιάσει σαν μια φανταστική προσωπικότητα και λαμβάνει κάθε δυνατό μέτρο για να αναγκάσει τους ανθρώπους να Τον βγάλουν από την καρδιά τους. Η δική του φύση είναι αντίθετη με τη φύση του Χριστού και επομένως είναι ευνόητο ότι Τον θεωρεί πνευματικό εχθρό του και Τον πολεμά…

Ο Παύλος λέει για τον Αντίχριστο και την απήχηση που θα έχει στα πλήθη: «Θα παρασύρει με κάθε είδους άνομα και απατηλά μέσα όσους βαδίζουν προς την καταστροφή, επειδή δεν θέλησαν να αγαπήσουν την αλήθεια για να σωθούν. Γι' αυτό και ο Θεός θα επιτρέψει στην πλάνη να ενεργεί πάνω τους ώστε να πιστέψουν στο ψέμα». (Προς Θεσσαλονικείς Β΄ 2,10-11)

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Για μια βαθύτερη ανάλυση του θέματος βλ. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ! ΚΑΙ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εκδόσεις Πύρινος Κόσμος

5. Η ΑΝΘΡΩΠΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΣΤΑΙΝΕΡ **Η σχέση της Ανθρωποσοφίας με τη Βιβλική διδασκαλία** *Οι πηγές και τα κριτήρια της Ανθρωποσοφίας* *Ο Χριστός του Στάινερ* *Η προσωπικότητα του Χριστού* **Η πνευματική Καθοδήγηση του Ανθρώπου και της Ανθρωπότητας** *Το έργο του Χριστού* ***Μυστικά της βιολογικής – δυναμικής καλλιέργειας*** ***Η σύνδεση με ανώτερους κόσμους και συναφείς κίνδυνοι*** **Το πνεύμα των νεύρων ή αιθερικό σώμα**[4] Ο αιθέρας *Τι ρόλο παίζουν τα chakras;*	

«Οι απόκρυφες εξουσίες που στέκονται πίσω από μένα, μου έδιναν μόνο μία συμβουλή: "να τα ντύσεις όλα με το μανδύα της ιδεαλιστικής φιλοσοφίας"»

4 * Από το βιβλίο ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

.

Ρ. Στάινερ, Πορεία Ζωής, σελ. 15

Ο Ρούντολφ Στάινερ έγινε μέλος της Θεοσοφικής Εταιρείας το 1900 και έπειτα από λίγο εξελέγη γ.γ. του γερμανικού παραρτήματός της. Ο ίδιος δήλωσε αργότερα ότι διατήρησε εσωτερικά τις αποστάσεις του από ορισμένες θεοσοφικές διδασκαλίες.

Ωστόσο η σύγκριση της δικής του *«μυστικής επιστήμης»* με τη *«μυστική διδασκαλία»* της Μπλαβάτσκι δείχνει ότι ο Στάινερ πήρε πολλά στοιχεία από τα γραπτά της, όπως π.χ. για τα σώματα του ανθρώπου, τη δημιουργία των κόσμων και την εξέλιξη της ανθρωπότητας. Τελικά όμως οι διαφωνίες του τον ανάγκασαν να αποχωρήσει και να ιδρύσει την Ανθρωποσοφία. Σαν κύριους λόγους της αποχώρησής του από τη Θεοσοφία πρόβαλε την επιλογή του Κρισναμούρτι ως νέου «Χριστού» και την υπερίσχυση ενός ρηχού πνευματισμού.

Ο Στάινερ απέρριπτε τον κοινό πνευματισμό με το σκεπτικό ότι αποτελεί ένα παρωχημένο τρόπο πρόσβασης σε υπεραισθητούς κόσμους. Έλεγε ότι ο πνευματισμός ανήκε στο παρελθόν, στην «εποχή της αίσθησης». Τώρα όμως έχει ανατείλει η *«εποχή της συνείδησης»* για την ψυχή, κατά την οποία η πρόσβαση αυτή επιτυγχάνεται διαμέσου της συνείδησης, της λογικής σκέψης και της αυστηρής πειθαρχίας. Οπωσδήποτε υπήρξε «ένας έμπειρος αποκρυφιστής, εξερεύνησε τους μύθους της Ατλαντίδας κ’ της Λεμούριας, καθώς και τη δυνατότητα ανάπτυξης απόκρυφων συνειδησιακών ικανοτήτων. Εκτός των άλλων είχε επαφή με διάφορες αποκρυφιστικές κινήσεις όπως το Ordo Templi Orientis και οι Ιλλουμινάτοι» (*The Dictionary of the Esoteric*).

Εκτός αυτού ο Στάινερ ανέπτυξε μία ιδιότυπη χριστολογία, όπου κατά τα λεγόμενά του *«ο Χριστός»* κατείχε μία κεντρικότερη θέση από ό,τι στη Θεοσοφία, η οποία αντλεί κυρίως από τον ινδουισμό και το βουδισμό. Ο Στάινερ πάντως απέκλειε μία ένσαρκη επιστροφή του Χριστού.

Σύμφωνα με τη σύλληψη του Στάινερ η Ανθρωποσοφία οφείλει να είναι μία ατραπός της γνώσης και όχι ένα δογματικό σύστημα. Για να αποκτήσει τη γνώση, το άτομο (ο μικρόκοσμος) πρέπει να ενωθεί με το σύμπαν (το μακρόκοσμο). Όμως η ένωση αυτή δεν μπορεί να γίνει πια μέσω του δρόμου του μεσαιωνικού μυστικισμού που συνδύαζε το δόγμα (τις διδασκαλίες της εκκλησίας) με το αίσθημα, το οποίο αντιστοιχεί στην ξεπερασμένη εποχή της αίσθησης.

Η σύγχρονη εποχή της συνειδητοποιημένης ψυχής απαιτεί ελευθερία του εγώ και διεύρυνση της συνείδησης. Ο ανθρωποσοφικός δρόμος της γνώσης σημαίνει ότι ο μαθητής καταβάλλει συνειδητή προσπάθεια να αναπτύξει τον ψυχοδυναμισμό του και να αποκτήσει ενορατικές και απόκρυφες δυνάμεις. Όπως στη γιόγκα, στο γνωστικισμό, στο διαλογισμό των Ροδόσταυρων ή σε ορισμένες μοντέρνες ψυχολογικές μεθόδους κ.α., απαιτείται από το μαθητή να ανοίξει για να μπορεί να εισρεύσει μέσα του ο υπερβατικός κόσμος. Για να το πετύχει αυτό πρέπει να κλείσει τις εξωτερικές αισθήσεις του και να συγκεντρωθεί με τις σκέψεις, τη βούληση και τα αισθήματά του στις υπεραισθητές πραγματικότητες.

Πέρα από τους κινδύνους που ελλοχεύουν σε τέτοιους πειραματισμούς, ας σημειωθεί εδώ μόνο ότι ο ανθρωποσοφικός δρόμος είναι ένας δρόμος γνώσης και όχι ένας δρόμος αγάπης. Για τον αναγνώστη που θέλει να εμβαθύνει στο θέμα προτείνουμε το οικείο κεφάλαιο στο βιβλίο *Οι Πνευματικοί Κόσμοι* και βέβαια επίσης τα έργα του Στάινερ. (ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ)

Otoman Zar-Adusht Ha'nish,
„Meister" der Mazdaznan

Dr. Rudolf Steiner

Συν τοις άλλοις, ο Στάινερ πήρε την έννοια «ακάσα» από τα ινδικά, που στον ινδουισμό και το βουδισμό σημαίνει χώρος και τη διεύρυνε. Κατά τον Στάινερ, στα «Χρονικά Ακάσα» είναι εγγεγραμμένα όλα τα παρελθόντα, παρόντα και μελλοντικά γεγονότα, τα οποία και μπορεί να «διαβάσει» ένας διορατικός άνθρωπος. Σε αυτή την «κοσμική μνήμη» ισχυριζόταν ο Στάινερ ότι είχε

πρόσβαση και ότι από εκεί μπορούσε να αντλήσει τις διδασκαλίες του. Στην πραγματικότητα, τα ακασικά χρονικά είναι απλά εμπνεύσεις από τον αστρικό κόσμο, με την ανάλογη ποιότητα και με τα γνωστά λάθη, όπως τη διδασκαλία του κάρμα και της μετεμψύχωσης, στην οποία θα αναφερθούμε διεξοδικότερα παρακάτω. Θα ακολουθήσουν χωρίς σχόλια μικρά αποσπάσματα διδασκαλίας του Στάινερ από τα «ακάσα», για να διαμορφώσει ο αναγνώστης μόνος του μια αντίληψη:

«Η Γη μας είναι η τέταρτη από επτά πλανητικές ενσωματώσεις. Βρίσκεται στην τέταρτη κατάσταση ζωής και στο πλαίσιο αυτής της ζωής στην τέταρτη κατάσταση με (φυσική) μορφή. Αυτό σημαίνει ότι από το σύνολο της εξέλιξης των κόσμων ζούμε στη φάση της πιο έντονης συμπύκνωσης. Στο μέλλον η Γη, μέσω των επομένων καταστάσεων μορφής και ζωής, θα περάσει πάλι σε πιο πνευματικές καταστάσεις ύπαρξης και μορφής. Γι' αυτό στις επερχόμενες πλανητικές ενσωματώσεις δεν θα υπάρχει πια συμπαγής ύλη του είδους του σημερινού ορυκτού».

Και άλλο ένα δείγμα γραφής, σύμφωνα με το οποίο υπήρχαν δύο βρέφη με το όνομα Ιησούς, που και των δύο οι γονείς λέγονταν Ιωσήφ και Μαρία: «Στο Ναό το ζωροαστρικό Εγώ άφησε το σώμα του σολομωνικού βρέφους Ιησού και κατέλαβε το σώμα του ναθανικού βρέφους Ιησού...». (ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ)

Η σχέση της Ανθρωποσοφίας με τη Βιβλική διδασκαλία[5]

Για να δει κανείς πώς έβλεπε ο ίδιος ο Στάινερ τη σχέση αυτή, αρκεί να αφήσουμε τον ίδιο να μιλήσει. Έλεγε λόγου χάρη, σε μία διάλεξη στις 31-5-1908: «Για να εισαχθεί στον αληθινό χριστιανισμό ο άνθρωπος στο μέλλον υποχρεωτικά θα πρέπει να αποδεχτεί εκείνες τις πνευματικές διδασκαλίες, τις οποίες μπορεί να δώσει η ανθρωποσοφική κοσμοθεωρία». Με άλλα λόγια, χωρίς Ανθρωποσοφία δεν θα υπάρχει αληθινός χριστιανισμός, και αυτή είναι η ανώτατη βαθμίδα του, η τελείωσή του.

Στη συνέχεια θα εξετάσουμε κατά πόσον ευσταθεί αυτή η αξίωση με βάση την Αγία Γραφή ή αν τουλάχιστον η Ανθρωποσοφία σε σύγκριση με αυτήν τη βάση μπορεί να θεωρηθεί χριστιανική διδασκαλία.

Οι πηγές και τα κριτήρια της Ανθρωποσοφίας

Καταρχάς τι λέει ο ίδιος ο Στάινερ γι’ αυτά:

---

5 * Από το βιβλίο Anthroposophie, του Karl Baral, 1993

«Όποτε εξετάζουμε αυτό το θέμα από τη σκοπιά της Θεοσοφίας, οφείλουμε να υπενθυμίσουμε ότι για την Πνευματική Επιστήμη[6] τα ευαγγέλια δεν αποτελούν πηγές της Γνώσης με την καθαυτό έννοια. Το γεγονός ότι κάτι υπάρχει στα ευαγγέλια δεν σημαίνει καθόλου ότι είναι κι αλήθεια για τον γνώστη της Επιστήμης του Πνεύματος. Αυτός δεν αντλεί από γραπτά κείμενα, αλλά από εκείνα που του προσφέρουν στον καιρό του η πνευματική έρευνα. Αυτά που στον καιρό μας έχουν να πουν οι οντότητες του πνευματικού κόσμου στο μυημένο και στον ενορατικό, αυτά είναι οι πηγές για την πραγματική Επιστήμη του Πνεύματος»

(Από τη διάλεξη για το Ευαγγέλιο του Λουκά).

«Οτιδήποτε συμβαίνει στο φυσικό κόσμο, απεικονίζεται στον πνευματικό κόσμο […] Δεν συμβαίνει τίποτα στον κόσμο χωρίς ν' αφήσει τέτοια αποτυπώματα στον πνευματικό. Ας υποθέσουμε ότι ο πνευματικός ερευνητής στέλνει το βλέμμα του πίσω στην αρχαιότητα. Οτιδήποτε συνέβη τότε έχει αφήσει τα αποτυπώματά του ως αρχέτυπη εικόνα στον πνευματικό κόσμο, όπου και μπορεί να τα δει κανείς. Αυτή είναι «η ανάγνωση στα Χρονικά Ακάσα». Και όταν ο ερευνητής περιγράφει τα γεγονότα στην Παλαιστίνη ή τις παρατηρήσεις του Ζωροάστρη, δεν περιγράφει εκείνα που αναφέρονται στη Βίβλο ή στις Γκάτας αλλά περιγράφει αυτά που μπορεί να διαβάσει ο ίδιος στα Ακασικά Χρονικά. Και στη συνέχεια πλέον ερευνά αν ό,τι ανακάλυψε εκεί, υπάρχει επίσης στα πρωτότυπα κείμενα, π.χ. στην περίπτωση μας στα ευαγγέλια».

Αυτό σημαίνει με απλά λόγια ότι για τον Στάινερ πηγή δεν είναι η Αγία Γραφή αλλά τα Ακασικά Χρονικά, της φαντασίας που είναι καταγεγραμμένα στον πνευματικό κόσμο. Υποτίθεται αυτά διάβαζε ο Ρ.Σ. και κατ' αυτόν θεωρητικά μπορούν να τα διαβάσουν κι όλοι εκείνοι που εντρυφούν στη διδασκαλία του. Και λέμε θεωρητικά για τον απλό λόγο ότι μέχρι σήμερα κανένας άλλος εκτός από τον ίδιο δεν ανέγνωσε τόσα πολλά όσα αυτός γι' αυτό δεν επιδέχεται άλλωστε αμφισβήτηση από κανέναν η δική του θεώρηση. Πέραν τούτου, όπως ήδη παρατηρήθηκε σε άλλο σημείο, υπάρχει αδιευκρίνιστη ασυμφωνία μεταξύ των ίδιων «αναγνωσμάτων» διαφορετικών «αναγνωστών», πράγμα που μπορεί να διαπιστώσει όποιος τα ελέγξει διεξοδικά.

Ακάσα στα ινδικά σημαίνει κοσμικός αιθέρας και τον όρο εισήγαγε πρώτη η Μπλάβατσκι. Ο J. Hauer στο βιβλίο του για την Ανθρωποσοφία από το 1923, έγραφε τα εξής. «Όταν θεοσοφιστές κι ανθρωποσοφιστές νομίζουν ότι διαβάζουν στα Α.Χ., - εάν υπάρχουν καν βιώματα αυτού του είδους – πρόκειται για βιώματα αυθυποβολής ατόμων με ευαισθησία στη δεύτερη όραση.

6 Πν. Επ. είναι ο όρος του Ρ.Σ. για την Ανθρωποσοφία

Ειδικά για τον Ρ.Σ έγραφε: «Σχεδόν για κάθε μέρος της διδασκαλίας του μπορεί να αποδειχθεί η προέλευσή του και η μετάπλασή του. […] Οπωσδήποτε εδώ κι εκεί προ προστίθεται κάτι καινούργιο, ωστόσο θεωρώ ότι κι αυτό μπορεί ν' αποδειχτεί ότι είναι προϊόν ήδη γνωστών πραγμάτων που επεξεργάστηκε τηλεορατικά.

Οι οπαδοί του ΡΣ εκθειάζουν συχνά τις εκπληκτικές νέες αποκαλύψεις του. Όμως εγώ ρωτώ: πού είναι; Γιατί συναντώ αποκλειστικά ήδη γνωστές φυσιογνωμίες, τις οποίες, σύμφωνα με τις έρευνές μου, πρέπει να τις συνάντησε και ο ΡΣ πάνω σ' αυτήν τη Γη. (Για παράδειγμα τον N.Scott – Elliot και το βιβλίο του «Οι Αποκρυφιστικές Πηγές για την Ατλαντίδα»).

Βέβαια πολλοί ανθρωποσοφιστές θεωρούν ότι αυτή η συμφωνία με παλαιότερες αποκρυφιστικές «αποκαλύψεις» αποδεικνύει την ορθότητά τους […] Αυτός ο συλλογισμός θα είχε κάποια αξία μόνον εάν οι ενορατικοί έβλεπαν τις ίδιες ή παραπλήσιες «αποκαλύψεις» ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον.

Το πρόβλημα είναι ότι η συμφωνία ή ομοιότης παρουσιάζεται μόνο μέσα σε μία μόνο αποκρυφιστική παράδοση.

Όταν όμως περάσουμε στις αναφορές μιας άλλης παράδοσης, τότε – εκτός από κάποιες γενικά αποδεκτές ανθρώπινες γνώσεις – παρουσιάζονται αμέτρητες εντελώς ασυμβίβαστες αντιφάσεις…»

Ο Χριστός του Στάινερ

Ο Χριστός έχει ιδιαίτερο βάρος στην Ανθρωποσοφία τόσο που απετέλεσε έναν από τους λόγους για τη διάσταση του ΡΣ από τη Θεοσοφική Εταιρεία το 1913. Ωστόσο οφείλουμε να εξετάσουμε για ποιον Χριστό μιλάει ο Ρ.Σ. κι αν πρόκειται για τον Ιησού Χριστό της Αγ. Γραφής. (βλ. π.χ. Κορ. Β΄ 11,4 Γαλάτες 1, 6-9).

Στην πραγματικότητα ο ΡΣ μιλάει για έναν «Ηλιακό Χριστό»: μία πνευματική οντότητα, η οποία προέρχεται περισσότερο από τον περσικό μανιχαϊσμό[7] παρά από το χριστιανισμό.

Ο Χάουερ γράφει στο «Werden und Wesen der Anthroposophie», Στουτγάρδη, 1923: «Ο δρ. Στάινερ είχε αποδεδειγμένα ασχοληθεί εντατικά με το μανιχαϊσμό από το 1906 και είχε θετική στάση απέναντί του. Απ' αυτό το σύστημα είχε διακρίνει και συνθέσει έναν τεράστιο όγκο από ινδικές, περσικές, βαβυλωνιακές και χριστιανικές ιδέες».

7

Η προσωπικότητα του Χριστού

Ο Χριστός του ΡΣ είναι το Ηλιακό Πνεύμα και άσχετο από τον Ιησού η πιο συγκεκριμένα από τα δύο αγόρια με το όνομα Ιησού. (βλ. στα προηγούμενα κεφάλαια αναλυτικά).

Σύμφωνα με τον ΡΣ ο πλανήτης μας βρίσκεται ήδη στην τέταρτη ενσάρκωσή του, στην «κατάσταση της Γης». Στη δεύτερη ηλικιακή φάση της Γης, την Εποχή των Υπερβορείων, ο ήλιος χωρίστηκε από τη Γη. Τότε χωρίστηκε ο Χριστός από τη Γη και έγινε το ηγετικό Πνεύμα μεταξύ των ανώτερων πνευματικών όντων από τον ήλιο, τα οποία προώθησαν έκτοτε την εξέλιξη της ανθρωπότητας. (Εδώ ας σημειωθεί ότι πρόκειται πάλι για μία φανταστική, κακή μίμηση της θεόπνευστης Νέας Αποκάλυψης, σ.τ.μ.)

Για τη μετέπειτα ενσάρκωση του Χριστού στον Ιησού υπήρξαν τρία προπαρασκευαστικά στάδια:

α) Η «άνωθεν» προετοιμασία έλαβε χώρα με τις προ Χριστού θρησκείες και με τα μυστήρια.

β) Η «κάτωθεν» προετοιμασία αφορούσε τη φυσική ενσάρκωση του Χριστού σ’ ένα σωματικό φορέα στον επίλεκτο λαό Ισραήλ.

γ) Η τρίτη προετοιμασία περιλάμβανε τα δύο παιδιά με το όνομα Ιησούς. Το ένα, από τη γενεαλογική γραμμή του Σολομώντα, στο οποίο ενσαρκώθηκε ο Ζαρατούστρα, είχε το καθήκον να σχηματίσει ως το 12ο έτος της ηλικίας του το φυσικό και το αιθερικό σώμα για τον Χριστό.

Το άλλο παιδί που ήρε την καταγωγή του από τον Νάθαν, ενσωμάτωνε το μέρος εκείνο του Αδάμ που δεν είχε αμαρτήσει και είχε διατηρηθεί «μέσα στη μεγάλη Μητρική Στοά της ανθρωπότητας».

«Ο Ζαρατούστρα εγκατέλειψε το σώμα του δωδεκάχρονου σολωμονικού Ιησού που περιγράφει ο Ματθαίος και πέρασε στο σώμα του ναθανικού Ιησού που αναφέρει ο Λουκάς. Γι’ αυτόν το λόγο άλλαξε τόσο ξαφνικά αυτό το παιδί και οι γονείς του έμειναν έκπληκτοι όταν το ξαναβρήκαν στο Ναό. […]

* Ο ιδρυτής του, ο Μανιχαίος (215-276 μ.Χ.), πίστευε ότι οι δύο αιώνιες Αρχές, ο θεός και ο διάβολος είχαν δημιουργήσει τον κόσμο, ο πρώτος τις ψυχές των ανθρώπων, ο δεύτερος τα σώματα. Ο Μανιχαίος θεωρούσε τον εαυτό του μεσσία και Χριστό.

Το πνεύμα του Ζαρατούστρα έζησε στο ναθανικό Ιησού ως τα 30 του χρόνια και έτσι ωρίμασε προς μία ανώτερη τελειοποίηση. Μία ακόμη ιδιαιτερότητα ήταν ότι στο αστρικό σώμα του σώματος όπου ζούσε τώρα το πνεύμα του Ζαρατούστρα, ο Βούδας ακτινοβολούσε τις Ωθήσεις του από τον πνευματικό κόσμο»

(Ρ. Στάινερ, Η Πνευματική Καθοδήγηση)

Στον τριαντάχρονο Ιησού ο Ζαρατούστρα παραχώρησε τη θέση του στον θεό – Ήλιο Χριστό, ο οποίος εισήλθε στο σώμα του ναθανικού Ιησού κατά τη βάπτιση.

Η πνευματική Καθοδήγηση του Ανθρώπου και της Ανθρωπότητας

Από το τριακοστό μέχρι το τριακοστό τρίτο έτος που ο Ιησούς ο Ναζωραίος πορευόταν σαν Ιησούς Χριστός στην Παλαιστίνη πάνω στη γη, ενεργούσε μέσα του ολόκληρη η Κοσμική Οντότητα του Χριστού. Ο Χριστός ήταν πάντα κάτω από την επίδραση ολόκληρου του Κόσμου, δεν έκανε κανένα βήμα χωρίς να ενεργούν μέσα Του οι Κοσμικές Δυνάμεις. Αυτό που λάμβανε χώρα στον Ιησού τον Ναζωραίο, ήταν μια συνεχής πραγμάτωση του Ωροσκόπιου, γιατί κάθε στιγμή σύμβαινε αυτό που αλ- λοιώς συμβαίνει μόνο κατά τη γέννηση του ανθρώπου. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο, για τον λόγο ότι ολόκληρο το σώμα του Ιησού του Νάθαν ήταν υπό την επίδραση της ολότητας των Καθοδηγουσών την Γη μας Δυνάμεων των Κοσμικών Πνευματικών Ιεραρχιών. Όταν λοιπόν ενεργούσε μέσα στον Ιησού Χριστό ολόκληρος ο Κόσμος, ποιός πήγαινε, για παράδειγμα, στην Καπερ- ναούμ ή οπουδήποτε αλλού; Αυτός που περιφερόταν σαν ον πάνω στη γη, φαινόταν όπως οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος. **Οι Δυνάμεις όμως που ενεργούσαν μέσα Του, ήταν οι Κοσμικές Δυνάμεις που ερχόντουσαν από τον Ήλιο και τα Άστρα.** Αυτές οδηγούσαν το σώμα. Και ήταν σύμφωνα με τη συνολική Οντότητα του Κόσμου με την οποία συνδέεται η Γη, που έλαβε χώρα αυτό που έκανε ο Ιησούς Χριστός. Γι’ αυτό τόσο συχνά αναφέρεται αθόρυβα στα Ευαγγελία η διάταξη των Άστρων για τις πράξεις του Ιησού Χριστού. Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο διαβάζομε, πως βρήκε ο Χριστός τους πρώτους μαθητές του. Λέει: «Ήταν περί την δέκατη ώρα» γιατί σ’ αυτό το γεγονός εκφράστηκε το Πνεύμα ολόκληρου του Κόσμου σύμφωνα με τις χρονικές συνθήκες. Τέτοιες αναφορές είναι σε άλλα σημεία των Ευαγγελίων λιγότερο σαφείς, όποιος όμως ξέρει να διαβάζει τα Ευαγγέλια τις βρίσκει παντού.

Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει, για παράδειγμα, να κρίνομε τα θαύματα της θεραπείας των αρρώστων. Ας δούμε το σημείο όπου λέει: «Όταν έδυσε ο ήλιος του έφεραν τους αρρώστους και τους θεράπευσε». Τί θα πει αυτό; Στο σημείο αυτό ο

Ευαγγελιστής εφιστά την προσοχή, στο ότι η θεραπεία αυτή είχε σχέση με ολόκληρη τη διάταξη των Άστρων και ότι υπήρχε τέτοια διάταξη την αντίστοιχη χρονική στιγμή, η οποία μπορούσε να υπάρξει μόνο μετά τη δύση του ήλιου. **Εννοείται ότι αυτή τη χρονική στιγμή μπορούσαν να εμφανιστούν οι αντίστοιχες θεραπευτικές δυνάμεις, μετά τη δύση του ήλιου. Ο Ιησούς Χριστός παρουσιάζεται, ως ο Ενδιάμεσος που φέρνει μαζί τους άρρωστους με τις Δυνάμεις του Κόσμου, οι οποίες μπορούν να ενεργήσουν θεραπευτικά εκείνη τη χρονική στιγμή.** Οι Δυνάμεις αυτές είναι οι ίδιες που ενέργησαν σαν Χριστός στον Ιησού. Διά μέσου της Παρουσίας του Χριστού έλαβε χώρα η θεραπεία, διότι έτσι ο άρρωστος εκτέθηκε στις Θεραπευτικές Δυνάμεις του Κόσμου, οι οποίες μόνο κάτω από τις επικρατούσες συνθήκες χώρου και χρόνου μπορούσαν να ενεργήσουν, όπως ενέργησαν. Οι Δυνάμεις του Κόσμου έδρασαν διά μέσου του Αντιπροσώπου τους, του Χριστού, πάνω στον άρρωστο. Έτσι ακριβώς όμως μπορούσαν να δράσουν, μόνο κατά τη περίοδο που ήταν ο Χριστός πάνω στη γη. Μόνο τότε υπήρχε ένας τέτοιος συσχετισμός μεταξύ των Κοσμικών Αστερισμών και των Δυνάμεων στον οργανισμό του ανθρώπου που μπορούσε να πραγματοποιηθεί θεραπεία για ορισμένες αρρώστειες, αν επιδρούσε ο Κοσμικός Αστερισμός πάνω στον άνθρωπο διά μέσου του Ιησού Χριστού. Μια επανάληψη αυτών των συνθηκών στην εξέλιξη του Κόσμου και της Γης είναι τόσο λίγο δυνατή, όσο μια δεύτερη ενσωμάτωση του Χριστού σε ανθρώπινο σώμα. Έτσι θεωρούμενη, φαίνεται η ζωή του Ιησού Χριστού, σαν η γήινη έκφραση μιας ορισμένης σχέσης του Κόσμου προς τις Δυνάμεις του ανθρώπου. Η παραμονή ενός άρρωστου στο πλευρό του Χριστού σημαίνει, ότι ο άρρωστος αυτός διά μέσου της Εγγύτητας του Χριστού βρέθηκε σε τέτοια σχέση με τον Μακρόκοσμο, που ο τελευταίος μπόρεσε να ενεργήσει πάνω του ……» [Εκδόσεις Ανθρωποσοφία, Αθήνα 1992]

Συνεπώς, για τον Στάινερ, δεν ήταν ο Θεός που ενεργούσε μέσα από τον Ιησού Χριστό, αλλά «οι Κοσμικές Δυνάμεις από τον Ήλιο και τα Άστρα»…

Το έργο του Χριστού

Ο Στάινερ, αντίθετα με πολλούς θεόσοφους, αναγνωρίζει ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και πέθανε στο Γολγοθά. Ωστόσο υπάρχουν και σημεία που αντιφάσκουν. Για παράδειγμα ο νεαρός που το ‘βαλε στα πόδια γυμνός (Μάρκος 14,51) για τον ΡΣ είναι «η κοσμική ώθηση που εγκατέλειψε τον Ιησού, εξού και η αναφώνησή του: «Θεέ μου, γιατί μ’ εγκατέλειψες;» Αλλού όμως λέει ο Στάινερ ότι «αυτό που έχει σημασία είναι ότι ο Χριστός πέθανε στο σταυρό».

Τι σημασία έχει αυτό;

Το αίμα του Χριστού πότισε τη γη και έτσι ο Χριστός έγινε «το πνεύμα της Γης. Τώρα είναι πάλι δυνατή η σταθερή ανέλιξη της ανθρωπότητας καθότι η Χριστική Ώθηση μπορεί να εξουδετερώσει την Εωσφορική επηροή».

Τι συνέπειες είχε αυτό;

Το εξηγεί ο Στάινερ ως εξής: «Εάν δεν είχε λάβει χώρα το γεγονός στο Γολγοθά, δεν θα ήταν ποτέ δυνατό να ενωθούν Γη και Ήλιος. Χάρη στο γεγονός στο Γολγοθά, μέσω του οποίου η δύναμη των Ελοχείμ στον Ήλιο ή η Δύναμη του Λόγου συνδέθηκε με τη Γη, δόθηκε η ώθηση που ωθεί τη Δύναμη του Λόγου προς τη Δύναμη του Λόγου και που τελικά θα ενώσει πάλι τον Ήλιο με τη Γη.

[..] Όπως είναι αλήθεια ότι στο ανθρώπινο σώμα σας κατοικεί το ψυχικό – πνευματικό σας στοιχείο, ομοίως και στο σώμα της Γης, που αποτελείται από ορυκτά, φυτά και ζώα, κατοικεί το ψυχικό-πνευματικό στοιχείο της. Και αυτό το ψυχικό-πνευματικό της Γης είναι ο Χριστός. **Ο Χριστός είναι το πνεύμα της Γης.**

[…] Γι’ αυτό όταν μιλούσε στους πιο κοντινούς μαθητές του, μπορούσε να δείξει τη Γη ως το αληθινό του σώμα. Όταν βλέπετε το σιτάρι και τρώτε το ψωμί που σας τρέφει, τι τρώτε στην πραγματικότητα; Το σώμα μου τρώτε! Και όταν πίνετε το χυμό των φυτών, τι είναι αυτό; Είναι το αίμα της Γης, το αίμα μου! Αυτά είπε ο Χριστός Ιησούς κατά λέξη στους πιο κοντινούς μαθητές του και πρέπει πραγματικά να τα εκλάβουμε κυριολεκτικά».

Έτσι ερμηνεύει επίσης ο ΡΣ το Μυστικό Δείπνο.

Αινιγματική είναι η θέση του ΡΣ για την **ανάσταση**, για την οποία έχει πει διάφορα. Πάντως μια φορά εξήγησε ότι οι μαθητές είχαν γίνει ενορατικοί και είχαν δει «την Κοσμική Ώθηση». Αντίστοιχα η **ανάληψη** γι’ αυτόν σημαίνει ότι έχασαν πάλι την ενόραση. [Καρλ Μπαράλ, Η Ανθρωποσοφία, Ένας Οδηγός]

Μυστικά της βιολογικής – δυναμικής καλλιέργειας

Αυτές είναι περιληπτικά οι αξιοπερίεργες θεωρήσεις του Στάινερ για την ενανθρώπιση του Θεού στον Ιησού Χριστό και για το νόημα του λυτρωτικού του έργου. Θα μπορούσε κανείς να παραθέσει πολλές ακόμη παραπλήσιες θεωρίες του για άλλα θέματα, αλλά πιστεύουμε ότι είναι μόνο σπατάλη χρόνου ν’ ασχολείται κάποιος διεξοδικότερα με προϊόντα αποκρυφισμού και μαγείας. Για του λόγου το αληθές θ’ αναφέρουμε απλώς με παράδειγμα τη γνωστή ανθρωποσοφική βιολογική – δυναμική καλλιέργεια την

υιοθέτηση μέσων μαγείας στην ανθρωποσοφική κοσμοθεωρία. Αυτοί που ασχολούνται με τη βιολογική- δυναμική καλλιέργεια, προκειμένου να λιπάνουν το χωράφι τους ή να ενισχύσουν το κομπόστ, πρέπει να κάνουν το εξής: Πρέπει να πάρουν το κέρατο μίας αγελάδας, να το γεμίσουν με κοπριά και να το θάψουν ως 1,5μ. μέσα στη γη. Με αυτόν τον τρόπο, διατηρούνται «οι δυνάμεις που δρούσαν μέσα στο κέρατο και στην αγελάδα ακτινοβολώντας ζωτικότητα και αστρικότητα […] Έτσι η κοπριά μέσα στο κέρατο αναζωογονεί το χώμα εσωτερικά, κάνοντάς το αιθερικό και αστρικό». (Ρ. Στάινερ, Σεμινάρια Αγροκαλλιέργειας, σελ. 99)

Για ν' απαλλαγεί πάλι κανείς από τους αρουραίους, πρέπει να πάρει το τομάρι από ένα νεαρό ποντικό: «Όταν η Αφροδίτη βρίσκεται στο Σκορπιό παίρνουμε ένα τέτοιο τομάρι και το καίμε. Μετά κρατάμε ό,τι μένει από τη στάχτη, δεν θα είναι πολλά, αλλά εάν έχουμε αρκετά ποντίκια, είναι αρκετό. Και έχουμε το τομάρι με την Αφροδίτη στον Σκορπιό. Και σ' αυτό που κατέστρεψε η φωτιά, απομένει η αρνητική δύναμη ενάντια στην αναπαραγωγική δύναμη του αρουραίου. Εάν αυτό το πιπέρι, εάν έγινε σωστά στη σύνοδο Αφροδίτης και Σκορπιού, το απλώσετε στα χωράφια σας, θα τ' αποφεύγουν οι αρουραίοι» (Στάινερ, όπου και πριν).

Τα ανάλογα ισχύουν, αν και πολύ πιο περίπλοκα για την ανθρωποσοφική ιατρική. Περαιτέρω ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να σχηματίσει ιδία άποψη διαβάζοντας για παράδειγμα τα βιβλία του Στάινερ από τις εκδόσεις Πύρινος Κόσμος.

Η σύνδεση με ανώτερους κόσμους και συναφείς κίνδυνοι

Εδώ θέλουμε μόνο να αναφερθούμε με λίγα λόγια στο πώς ο Στάινερ διδάσκει την σύνδεση με «ανώτερους κόσμους» για την απόκτηση γνώσης και υπερβατικών δυνάμεων, αλλά και στους κινδύνους που εγκυμονούν τέτοιες αποκρυφιστικές πρακτικές. Ο ΡΣ ισχυρίζεται, όπως και η Θ.Ε. Adyar, ότι ο άνθρωπος αναπτύσσοντας τις πνευματικές τους δεξιότητες μπορεί να συνδεθεί με οντότητες και πνεύματα από ανώτερα πεδία. Αν και πάσχιζε ιδιαίτερα να διαχωρίσει την Ανθρωποσοφία από τη Θεοσοφία και τις ποικίλες πηγές της, ο πυρήνας είναι ο ίδιος.

Κατά την Ανθρωποσοφία ο άνθρωπος πρέπει ν' αγωνιστεί ιδίαι δυνάμεις για τη λύτρωση και την τελείωσή του. Ο θεός, οπότε γίνεται καν λόγος γι' αυτόν, είναι απλώς ένας παρατηρητής. Ούτως ή άλλως τις δυνάμεις ανώτερης βούλησης κι επίγνωσης που χρειάζεται ο άνθρωπος να εισδύσει στον κόσμο των πνευμάτων, τις φέρει ο ίδιος μέσα του, απλώς χρειάζεται να τις αφυπνίσει

και να τις ασκήσει. Έτσι κατακτά την τελειοποίησή του και ζει συνειδητά με βάση το νόμο του κάρμα. Με αυτόν τον τρόπο λύνονται απλά και γρήγορα όλα τα αινίγματα της ζωής.

Ο υπέρτατος στόχος του ανθρωποσόφου είναι η εργασία με το **αιθερικό σώμα** του. Αυτό το έχουν όλοι οι άνθρωποι, όμως ο μαθητής του αποκρυφισμού μαθαίνει να το καθοδηγεί και να το χειρίζεται κι έτσι εισδύει στον κόσμο των πνευμάτων. Έτσι μπορεί «να συνδέσει το ανώτερο Εγώ του με ανώτερες οντότητες».

Ένας άλλος στόχος είναι η Γνώση που αποκτάται με την ενορατική έρευνα του υπεραισθητού. «Η Ανθρωποσοφία θέλει να ερευνήσει τις βαθύτερες, πιο κρυφές, πνευματικές δυνάμεις που βρίσκονται σε υπολανθάνουσα κατάσταση στην ανθρώπινη και στην υπόλοιπη φύση», γι' αυτό αυτό-ορίζεται ως «Επιστήμη του πνεύματος». Οι ανθρωπόσοφοι ισχυρίζονται ότι η δική τους μέθοδος είναι εξίσου ακριβής όπως η λογική-μαθηματική μέθοδος των σύγχρονων φυσικών επιστημών, μολονότι πρόκειται ουσιαστικά για μια πνευματιστική μέθοδο. Ωστόσο για τους κινδύνους που εγκυμονούν η τηλεπαθητική και η τηλεορατική/ενορατική σύνδεση με τον κόσμο των πνευμάτων γράφει ο δρ. Φ.Κ. Στάινμπεργκερ το 1953 στο Βιβλίο του «Εσωτεριστές της Δύσης»:

«Η ανθρωποσοφική μαθητεία αποσκοπεί στη δημιουργία πνευματικών εργαλείων για τη διείσδυση σε υπερκείμενους κόσμους κι αυτό είναι πολύ επικίνδυνο πράγμα. Δεν έχει γίνει γνωστό πόσοι άνθρωποι είχαν επιτυχία με τη μέθοδο του Στάινερ. Είναι πολύ εύκολο να προκύψει μία εσωτερική παράλυση, η οποία εκδηλώνεται επίσης και εξωτερικά. Αναμφισβήτητα δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που είχαν κακό τέλος. Εκτός αυτού έγιναν γνωστές πολλές περιπτώσεις που δεν διαψεύστηκαν, όπου οι άνθρωποι κατέληξαν στη φρενοβλάβεια και έγιναν εντελώς άχρηστοι για την πρακτική, καθημερινή ζωή. μάλιστα σε ορισμένες περιπτώσεις αυτοκτονήσουν. Η πιο τραγική περίπτωση είναι αυτή με τον Dr. Carl Unger.

Ο C. Unger (1878-1929) διαδέχτηκε τον ΡΣ ως γ.γ. της Ανθρωποσοφίας. Το 1929 σ' ένα ανθρωποσοφικό συνέδριο τον πυροβόλησε ένας συνεργάτης του. Η πνευματική άσκηση τον είχε κάνει παράφρονα και πίστευε ότι τον είχε καταλάβει μια ξένη οντότητα. Έτσι κατέφυγε σ' αυτήν την απελπισμένη πράξη για ν' αποκτήσει πάλι το εγώ του». (όλα τα παραπάνω από το λεξικό του Miers)

Αλλά και ο ίδιος ο Στάινερ, μία μεγάλη, ευφυής αλλά παραπλανημένη προσωπικότητα, αντιμετώπισε πολλά προβλήματα στο τέλος της ζωής του. Το 1922 έγινε μία απόπειρα κατά της ζωής του και επίσης κάηκε ολοκληρωτικά το πρώτο «goetheanum», το κύριο κέντρο της Ανθρωποσοφίας ένα τεράστιο κτίριο στο Ντόρνα της Ελβετίας.

Για τους κινδύνους που συνεπάγεται η διείσδυση σε απόκρυφους κόσμους θα μιλήσουμε συχνά σε σχέση με τα θέματά μας.

Σε αυτό το σημείο θέλουμε να εξετάσουμε το θέμα του **αιθερικού σώματος** το οποίο παίζει βασικό ρόλο την Ανθρωποσοφία και στη Θεοσοφία, γιατί χρειάζεται μεγαλύτερη εμβάθυνση.

Το πνεύμα των νεύρων ή αιθερικό σώμα[8]

Η δυνατότητα για να υπάρξει αυτή η σύνδεση με τον κόσμο των πνευμάτων παρέχεται από το «πνεύμα των νεύρων» (επίσης γνωστό ως «οδυλική δύναμη», «αιθέρας ή ρευστό των νεύρων», «βιομαγνητισμός», «μαγνητικό ρευστό» κ.ά.) ενός ανθρώπου και εξαρτάται από το πόσο γερό ή χαλαρό είναι αυτό· γιατί για να μπορεί ένα μέντιουμ να προσλάβει υπεραισθητά μηνύματα πρέπει να έχει ένα χαλαρό νευρικό πνεύμα, πράγμα που πολλές φορές μπορεί να είναι συνέπεια μιας βαριάς αρρώστιας, ενός δυστυχήματος, ενός σοκ ή ασκήσεων ανάπτυξης ψυχικών δυνάμεων και αποτελεί ουσιαστικά μία νοσηρή κατάσταση υπερευαισθησίας.

Ως εκ τούτου η ιδιότητα του διάμεσου δεν είναι ιδιαίτερα αξιοζήλευτη, γιατί οι δοκιμασίες και τα δεινά που πρέπει να υπομένει είναι πολύ μεγαλύτερα από των άλλων ανθρώπων.

Όπως αναφέρθηκε ακροθιγώς προηγουμένως σε αυτό το κεφάλαιο, οι επαφές με πνεύματα του άλλου κόσμου δεν είναι δυνατόν να γίνουν χωρίς τη μεσολάβηση του *«πνεύματος των νεύρων»*. Το πνεύμα αυτό, που ο Λόρμπερ το ονομάζει επίσης «αιθέρα του αίματος», συνδέει το σώμα με την ψυχή και επιπλέον σχηματίζει ένα πεδίο γύρω από τον άνθρωπο, μία πνευματική ατμόσφαιρα ή ακτινοβολία, την *«εξωτερική ζωτική σφαίρα»* και την *«εξωτερική ζωτική δύναμη της»*.

[*] Από το βιβλίο ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

---

8 [*] Βλ. εκτενέστερα το κεφάλαιο για τον αιθέρα στα «Μυστικά της φύσης».

Αυτή η σφαίρα είναι μία ακτινοβολία της ψυχής που αυξάνεται κατ' αναλογία προς το βαθμό ωριμότητας ενός ανθρώπου, ώστε σε έναν που έχει αναγεννηθεί πνευματικά είναι σχεδόν απέραντη.

Προκειμένου να γίνουν αντιληπτά από τους ανθρώπους τα υπερκόσμια πνεύματα κάνουν χρήση της «εξωτερικής ζωτικής σφαίρας»· μέσω αυτής της δύναμης το περιβάλλον και τα αντικείμενα. όπως μαγνητόφωνα, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα κ.λπ. «φορτίζονται» έτσι που να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από αυτά τα πνεύματα.

Καθοριστικό ρόλο εδώ παίζει η «χαλαρότητα» του «πνεύματος των νεύρων», καθώς είναι αυτή που προσδίδει σε έναν άνθρωπο την ιδιότητα του διάμεσου. Παρ' όλο που σε εσωτερικούς κύκλους επιδιώκεται η απόκτηση της ιδιότητας αυτής, δεν είναι αξιοζήλευτη στην πραγματικότητα, γιατί συνήθως συνεπάγεται αρκετά άλλα μειονεκτήματα στην καθημερινή ζωή. Άλλωστε το άνοιγμα αυτό που σηματοδοτεί μία αντίστοιχη κατεύθυνση (ή αστάθεια) της βούλησης, επιτρέπει σε ανώριμα και *κατώτερα* πνεύματα να ταλαιπωρήσουν ευεπηρέαστα άτομα.

Όπως ειπώθηκε ήδη, η μεσολαβητική δύναμη μεταξύ ανθρώπων και πνευμάτων είναι το πνεύμα των νεύρων. Ταυτόχρονα αυτό συνιστά το συνδετήριο κρίκο μεταξύ ψυχής και σώματος, δεδομένου ότι αυτά τα δύο μέρη, αν και στη Γη εμφανίζουν μία ενότητα, δεν μπορούν να έχουν άμεση επαφή, επειδή πρόκειται για δύο αντίθετες πολικότητες πνεύματος και ύλης· γι' αυτό χρειάζεται η κατά το ήμισυ πνευματική και κατά το ήμισυ υλική δύναμη του πνεύματος των νεύρων, μέσω του οποίου το σώμα με τις πέντε αισθήσεις του μπορεί να αντιληφθεί τη περιβάλλον. Η ψυχή είναι που δίνει τη ζωή στο σώμα που από μόνο του είναι άψυχο. Η πηγή πάλι της δύναμης του πνεύματος των νεύρων όπως και της ψυχής είναι το ανθρώπινο πνεύμα, το οποίο επιδρώντας στα πνεύματα της ύλης που είναι φυλακισμένα ακόμη μέσα στο σώμα, προκαλεί συνεχώς τη διάλυση και την πνευματοποίησή τους.

Ως εκ τούτου το πνεύμα των νεύρων ζωογονεί επίσης το σώμα, το οποίο διατηρείται, στη ζωή όσο συνδέεται με την ψυχή μέσω του «αιθερικού ζωτικού συνδέσμου» (τον οδυλικό ή αστρικό σύνδεσμο, το «αργυρούν σχοινίον» στον Εκκλησιαστή 12,6 του Σολομώντα). Έτσι, παρ' όλο που η ψυχή στο βαθύ ύπνο π.χ. απομακρύνεται από το σώμα, δεν επέρχεται ο θάνατος του σώματος, επειδή το πνεύμα των νεύρων παραμένει πλήρως συνδεδεμένο με την ψυχή μέσω του πνευματικού συνδέσμου εν είδει λώρου. Επίσης στην τοπική ή ολική νάρκωση η αναισθησία του σώματος οφείλεται στο ότι ένα μέρος του ή ολόκληρο το πνεύμα των

νεύρων ναρκώνεται με τον αιθέρα, με αποτέλεσμα να διακόπτεται λίγο ως πολύ η σύνδεση του με το σώμα[9]. Οι αναισθησιολόγοι προσέχουν ώστε η δόση να μην υπερβεί κάποια όρια, διότι τότε θα γινόταν ανεξέλεγκτη η «τάση φυγής» της ψυχής, οπότε θα επερχόταν ο θάνατος του ασθενή. Ένα παρόμοιο φαινόμενο είναι επίσης ο *εθισμός στο αλκοόλ*, καθώς τόσο το νευρικό πνεύμα όσο και η ψυχή ως αιθερικές ουσίες στην περίπτωση της εξάρτησης από μία ουσία ζητούν να κορεστούν με αιθέρα με τον οποίο συγγενεύουν. Αυτό ο άνθρωπος το αισθάνεται σαν μία κατάσταση μέθης ή διεύρυνσης της συνείδησης, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει επίσης σε «τάση φυγής» της ψυχής με πιθανό επακόλουθο τη νευρική κατάρρευση και το θάνατο.

Το νευρικό πνεύμα ως «νευρικός αιθέρας» διαποτίζει όλο το σώμα και μπορεί να μετρηθεί ραδιαισθητικά, είναι ορατό μέσω της αύρας και μπορεί να φωτογραφηθεί με τη μέθοδο Κίρλιαν προκειμένου π.χ. να διαγνωστεί μια πάθηση. Η φωτογραφία και η διαγνωστική μέθοδος Κίρλιαν είναι, όπως άλλωστε ο βελονισμός και η ομοιοπαθητική, αμφισβητούμενες, για το λόγο ότι. υπερβαίνοντας τα όρια του υλικού κόσμου και της παραδοσιακής επιστήμης, εκτείνονται σε ένα εν μέρει τουλάχιστον πνευματικό κόσμο.

Ωστόσο όποιος αμφισβητεί αυτές τις ημιπνευματικές επιστήμες επειδή τις συγχέει με τον αποκρυφισμό, θα πρέπει να διαλογιστεί πάνω στο γεγονός ότι η ζωτική δύναμη του ανθρώπου και της ψυχής του δεν εξασφαλίζεται μόνο μέσω της τροφής, γιατί είναι γνωστό ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με το ψωμί» (Κατά Ματθαίο 4, 4 - Κατά Λουκά 4, 4).

Ο λόγος που για να λάβουν χώρα πνευματιστικές επαφές χρειάζεται η μεσολάβηση του νευρικού πνεύματος οφείλεται στο ότι στο υπερπέραν τα πνεύματα δεν διαθέτουν πια τη δύναμη αυτή γιατί απλά η ψυχή δεν συνδέεται πια με το σώμα.

Στον άλλο κόσμο την εξωτερική μορφή και το ένδυμα της ψυχής αποτελεί κατά το λορμπερικό όρο το *«αιθερικό πνεύμα του σώματος»* που αντικαθιστά το νευρικό πνεύμα και είναι η μεταθανάτια εξέλιξη του. Για το λόγο αυτό για να επικοινωνήσουν οι ψυχές από τον άλλο κόσμο με τους ανθρώπους στο υλικό επίπεδο χρειάζονται το νευρικό πνεύμα. Επειδή λοιπόν αυτό είναι κατά το ήμισυ μία υλικής φύσης δύναμη, ως εκ τούτου οι πνευματιστικές διασυνδέσεις προφέρουν ένα πεδίο όπου μπορεί να δράσει επίσης ο παράγοντας του κακού, δεδομένου ότι ο υλικός κόσμος είναι ο χώρος της εξουσίας του, την οποία ούτε ο Θεός με την παντοδυναμία του δεν του την περιορίζει. Εκεί αντίθετα όπου δρα η ενέργεια του Θεού, όπου δηλαδή συντελείται μία καθαρή

9

πνευματική σύνδεση του θεϊκού σπινθήρα του ανθρώπου με το Άγιο Πνεύμα, ο παραπάνω κίνδυνος αποκλείεται. (ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ)

Ο αιθέρας

Κάθε αιθέρας, που είναι σαν ένα υγρό πνευματικό, ειδικό, ποιοτικά καθαρό, (χημικώς είναι ανυδρίτης της αλκοόλης, προϊόν απόσταξης) αναισθητοποιεί το πνεύμα των νεύρων. Με τον ίδιο τρόπο επιδρούν το κρασί, η μπύρα, ο μούστος και παρόμοια υγρά, γιατί εδώ τα ψυχικά χαρακτηριστικά κάτω από μια τέτοια επίδραση γίνονται πιο ελεύθερα και αδέσμευτα από ό,τι είναι στο νερό ή σε άλλα υγρά που δεν έχουν υποστεί ζύμωση. Στον καθαρό αιθέρα είναι σχεδόν απόλυτα ελεύθερα και μπορούν μόνο σε κάποιο στεγανό δοχείο να φυλαχθούν.

Αν με την εισπνοή αυτός ο αιθέρας έρθει σε επαφή με τον οργανισμό, στον οποίο κυριαρχεί το πνεύμα των νεύρων, τότε σαν συγγενικό του απορροφάται με βουλιμία από τον οργανισμό και χρησιμοποιείται για τον κορεσμό των εσωτερικών *νευρικών κυττάρων*. Όταν τα κύτταρα εμπλουτιστούν απότομα διογκώνονται από τον κορεσμό. Σε αυτή την κατάσταση δεν μπορούν να αντιδράσουν, ούτε σ' ένα εξωτερικό ερέθισμα, αλλά ούτε αντιλαμβάνονται αυτά που τους μεταδίδει το πνεύμα των νεύρων εσωτερικά. Αυτή είναι η βάση της αναισθησίας κατά τη νάρκωση!

Το ότι παραλύει ακόμα και το πνεύμα των νεύρων είναι κατανοητό, αφού με τον ξαφνικό *υπερκορεσμό* των νευρικών κυττάρων ο δεσμός μεταξύ τους κόβεται. Κατ αυτόν τον τρόπο *απελευθερώνεται η ψυχή*, γιατί αυτή δεν θέλει να δένεται με το πνεύμα των νεύρων σε μια τέτοια κορεσμένη κατάσταση των νευρικών κυττάρων. Όταν όμως η ψυχή είναι προσωρινά απελευθερωμένη από το σώμα, τότε στο σύντομο διάστημα που τα νεύρα είναι αναισθητοποιημένα, η συνείδηση του σώματος βρίσκεται σε εκείνη τη σφαίρα του πνευματικού κόσμου που αντιστοιχεί στην καρδιά ή στα συναισθήματα του ανθρώπου. Στην αναισθητοποιημένη κατάσταση της νάρκωσης, η ψυχή παραμένει λοιπόν σε μια τέτοια εσωτερική ενόραση, ανάλογα με το αν είναι καλή ή κακή.

Επειδή όμως εδώ η ψυχή και το πνεύμα των νεύρων βρίσκονται. σε *πλήρη σύνδεση*, όπως στο φυσιολογικό ύπνο (μόνο η ψυχή και τα νευρικά κύτταρα είναι χωρισμένα) θέλει η ψυχή να μεταφέρει αυτά που αντιλαμβάνεται στο πνεύμα των νεύρων με το οποίο είναι ακόμα συνδεδεμένη. Έτσι λοιπόν θυμάται με ακρίβεια το τι είδε στον πνευματικό κόσμο της ψυχής, ενώ *δεν* αντιλαμβάνεται τί συνέβη στο μεταξύ με το σώμα. Από μία κατάσταση καθαρά υπνοβατική (σήμερα ονομάζεται στην παραψυχολογία trance), καθώς και όταν ονειρεύεται βαθιά, η ψυχή δεν διατηρεί καμία ανάμνηση, όταν πάλι βρεθεί στη

φυσιολογική κατάσταση δηλαδή όταν ξυπνήσει, εφόσον συνήθως σε μια τέτοια κατάσταση *δεν συνδέεται* με το πνεύμα των νεύρων. Γιατί αυτό παραμένει στενά συνδεδεμένο με τα νεύρα ειδάλλως δεν θα έφταναν σε κορεσμό και θα εξασθενούσαν· χωρίς αυτό το πνεύμα σύντομα θα πέθαιναν και θα διαλύονταν, πράγμα που θα είχε σαν συνέπεια το σωματικό θάνατο.

Στη νάρκωση με αιθέρα, ο αιθέρας αντικαθιστά το πνεύμα των νεύρων, όπως στον φυσιολογικό ύπνο ο *αιθέρας του στομάχου* που προέρχεται από τις τροφές αναλαμβάνει αυτή τη λειτουργία. Εδώ το πνεύμα των νεύρων μπορεί να απελευθερωθεί χωρίς το φόβο να μείνουν ακόρεστα τα νευρικά κύτταρα. Επειδή το πνεύμα βρίσκεται εντελώς μόνο στην υπηρεσία της ψυχής, αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να *επανέλθει η μνήμη της ψυχής* και να θυμηθεί ό,τι έβλεπε στις σφαίρες του πνευματικού κόσμου. (Παρατήρηση: αυτή η επαναφορά της μνήμης αναφέρεται σε αυτά που προσλαμβάνει ο ψυχικός εγκέφαλος. Σπάνια όμως αυτές οι εντυπώσεις μεταφέρονται στον φυσικό εγκέφαλο για να θυμηθούμε συνειδητά τι είδαμε στον ύπνο μας).

Εδώ βρίσκεται η μεγάλη *διαφορά* μεταξύ της κατάστασης που υπάρχει κατά τη νάρκωση με αιθέρα και στο λεγόμενο μαγνητικό ύπνο (trance δηλαδή ύπνωση), όπου η ψυχή μπορεί να βλέπει το σώμα, γιατί το πνεύμα των νεύρων είναι συνδεδεμένο με το σώμα. Τουναντίον κατά τη νάρκωση και τα δύο είναι *αποσυνδεδεμένα* από αυτό.

Μερικές φορές παρουσιάζονται και κάποιες παρενέργειες της νάρκωσης, σαν σπασμωδικές καταστάσεις. Αυτές παριστάνουν μια «δίψα της ψυχής» να διαφύγει από τα υλικά δεσμά της, που της εμφυτεύτηκαν στη διάρκεια της αναισθησίας.

(Γ. Λόρμπερ , Τα Μυστικά της Φύσης, Πύρινος Κόσμος)

Τι ρόλο παίζουν τα chakras;

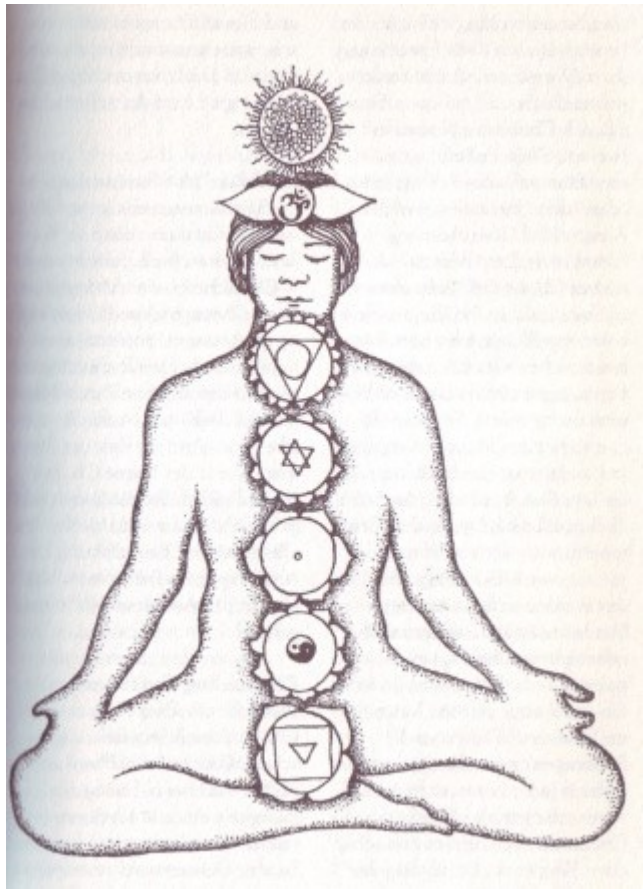

Εδώ θ’ ασχοληθούμε συνοπτικά με τα chacras και θα δούμε τη σχέση τους με το «πνεύμα των νεύρων» ή «αιθερικό σώμα». Καταρχάς να διευκρινιστεί ότι δεν πρόκειται για ένα φανταστικό προϊόν των ασιατικών ή των αποκρυφιστικών συστημάτων. Υπάρχουν πραγματικά, και όπως οι 14 μεσημβρινοί και τα ενεργειακά σημεία στο βελονισμό, πρόκειται για λεπτοφυή ενεργειακά κέντρα του αιθερικού σώματος που συνδέει την ψυχή με το σώμα. Επομένως δεν είναι σωστό ότι φυσιολογικά ο άνθρωπος δεν έχει τσάκρας και ότι μόνο με πνευματικές ασκήσεις μπορεί να τ’ αναπτύξει. Η αλήθεια είναι ότι στους περισσότερους βρίσκονται σε υπολανθάνουσα κατάσταση.

Πέραν τούτου τα τσάκρας είναι περιστρεφόμενα λεπτοφυή ενεργειακά κέντρα – μεταδότες της ζωτικής ενέργειας για το σώμα και ειδικότερα για το νευρικό και το ενδοκρινικό σύστημα. Τα κύρια τσάκρας είναι επτά και συνδέονται πνευματικά με πολλά άλλα μικρότερα.

Επομένως η πρώτη γενική λειτουργία τους είναι να μεταδίδουν ζωτική ενέργεια, απαραίτητη για την υγεία του σώματος. Συνάμα όμως, με την εργασία πάνω στα τσάκρας μπορούν ν' αναπτυχθούν και ν' ανοίξουν οι ικανότητες για την αντίληψη του υπεραισθητού κόσμου και για την επικοινωνία μαζί του.

Προφανώς αυτός είναι ο λόγος, λόγω των κινδύνων που ελλοχεύουν για τους ανώριμους ανθρώπους, που ούτε η Αγία Γραφή ούτε η Νέα Αποκάλυψη (Λόρμπερ και Ντούντε) αναφέρουν κάτι σχετικά. Και επίσης προφανώς για τον ίδιο λόγο, αντίθετα, σε πνευματιστικούς και εσωτερικούς κύκλους παίζουν έναν κεντρικό ρόλο. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την οργάνωση «Οικουμενική Ζωή» της Γκαμπριέλε Βίτεκ, στην οποία θα γίνει αναφορά αργότερα στο κεφάλαιο για το χριστιανικό πνευματισμό. Εδώ ας αναφερθεί απλώς ότι στην οργάνωση αυτή διδάσκεται ότι τα 7 τσάκρας με τις ιδιαίτερες ιδιότητες εκάστου, αποτελούν τις «συνειδησιακές βαθμίδες» που οδηγούν πίσω στον θεό.

Η διδασκαλία αυτή είναι οφθαλμοφανώς λανθασμένη και παραπλανητική, γιατί πώς μπορεί να εξαρτάται η λύτρωση και η τελείωση του **κάθε** ανθρώπου από την ανάπτυξη των τσάκρας, που μόνο λίγοι «εκλεκτοί» μπορούν να κατορθώσουν;

Και τι σχέση έχει με τη διδασκαλία τού Ιησού Χριστού, που ζητάει μόνο την αγάπη, την οποία μπορούν ν' ασκήσουν **όλοι** ανεξαίρετα, χωρίς να μαθητεύσουν σε κάποια σχόλη; Εάν ήταν έτσι τα πράγματα, ο Χριστός θα το είχε διδάξει στους μαθητές του ή τουλάχιστον θα το δίδασκε στη Νέα Αποκάλυψη…

Πράγματι κάποιος που ασκείται συστηματικά μπορεί μετά από καιρό ν' αποκτήσει ιδιότητες διάμεσου, ούτως ώστε να βλέπει, ν' ακούει και να αισθάνεται διαισθητικά. Πρόκειται δηλαδή για μεντιουμιστικές ικανότητες που αποκτώνται με το άνοιγμα των τσάκρας μέσω ασκήσεων διαλογισμού και γιόγκα. Σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται για ενεργήματα του Αγίου Πνεύματος, όπως υποστηρίζει λανθασμένα η Βίτεκ. Εξάλλου ορισμένα άτομα που είναι ευαίσθητα ή έχουν κλίση προς την εξωαισθητηριακή αντίληψη το επιβεβαιώνουν, καθώς αντιλαμβάνονται φυσιολογικά την περιστροφή των τσάκρας, με αποτέλεσμα την εμφάνιση ιδιαίτερων ικανοτήτων διαμέσου, χωρίς να έχουν τα άτομα αυτά κάποια πίστη.

Συνεπώς γι’ αυτό ο Λόγος του Θεού δεν αποκαλύπτει κάτι για τη λειτουργία των τσάκρας, επειδή δεν μας χρειάζεται αυτή η γνώση για τη λύτρωση και την υιοθεσία από τον Πατέρα. Το μόνο που διδάσκει ο θείος Λόγος είναι η αφύπνιση του θεϊκού πνεύματος μέσα στην καρδιά. Και αυτός αφυπνίζεται μόνο με την αγάπη και τη ζωντανή πίστη, που οδηγούν στην αληθινή Γνώση. Μόνο απ’ αυτόν το δρόμο κατακτάμε την τελείωση και την επιστροφή στον οίκο του Πατέρα μας. Εξάλλου όσο ασχολείται κάποιος με την εργασία στα τσάκρας και κατά συνέπεια αποκλειστικά με τον εαυτό του, δεν περισσεύει αρκετός χρόνος κι ενέργεια για ν’ ασκήσει την έμπρακτη αγάπη…

Επομένως το όλο μυστήριο με τα τσάκρας αφορά τη σχέση τους με τους ενδοκρινείς αδένες αφενός και αφετέρου τη δυνατότητα που παρέχουν ν’ ανοιχτεί ο δρόμος της επικοινωνίας προς τον υπεραισθητό κόσμο πράγμα που ο Θεός – ακόμη – κρατάει κρυφό. Τη δυνατότητα αυτή προσπαθούν να ανακαλύψουν και να εκμεταλλευτούν οι αποκρυφιστές και οι σοφοί της Ανατολής.

Πάντως η ενασχόληση με τα κρυμμένα ακόμη μυστικά έχει αποδεδειγμένα οδηγήσει σε τραγική κατάληξη ορισμένους επιπόλαιους και φιλοπερίεργους. Όταν για παράδειγμα η «δύναμη της κουνταλίνι» ενεργοποιείται σε ανώριμη ακόμη κατάσταση, τότε το «πνευματικό ασανσέρ» δεν οδηγεί προς τα πάνω. Έχει συμβεί πολλές φορές να οδηγήσει προς τα κάτω, στο βασίλειο των δαιμόνων, με αποτέλεσμα διαταραχές/ αλλοιώσεις της προσωπικότητας και κατοχή από πνεύματα, γεγονός για το οποίο έχουν προειδοποιήσει και ειδικοί σ’ αυτόν τον τομέα, όπως ο Λεντμπήτερ.

6. Ο ΡΟΔΟΣΤΑΥΡΙΣΜΟΣ (R.C.)

Οι αρχές των Ροδόσταυρων

Η αναγέννηση του Ροδοσταυρισμού

Ο Ροδοσταυρισμός ως η Δυτική Μυητική Ατραπός

Ο μυητικός και θεοσοφικός Ροδοσταυρισμός

Σύγχρονοι «Ροδόσταυροι»

Η Σάμπαλα

Η αυτοπαρουσίαση του L.R.

Η αυτεπίγνωση του AMORC

Διαφορές μεταξύ των Ροδόσταυρων

Το GOLDEN DAWN

Συμπεράσματα

Παραδείγματα

Α' παραδείγμα – έσωθεν μαρτυρία

Β' Παράδειγμα

σύμφωνα με τη Rosicrucian Fellowship

ΤΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟΥ (Α.Δ)

Πολλές μυστικές εταιρείες και ομάδες του εσωτερισμού υποστηρίζουν ότι αίρουν την καταγωγή τους από αρχαία μυστήρια ή τουλάχιστον παλαιότερες παραδόσεις από περασμένους αιώνες ή και χιλιετίες. Θεωρούν συνεπώς ότι συνεχίζουν μία παλιά παράδοση, επειδή υιοθετούν διδασκαλίες και τελετές από το παρελθόν.

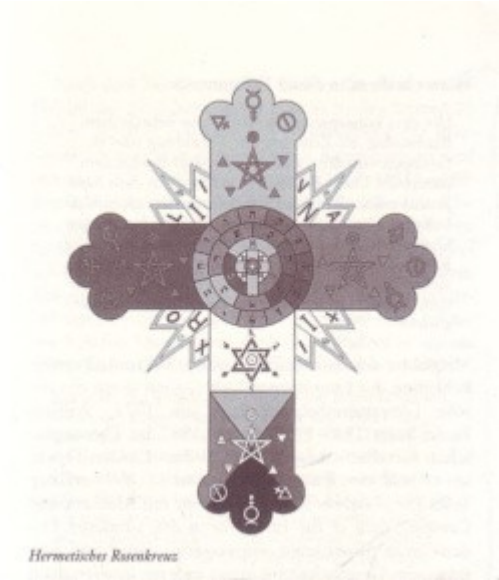

Βέβαια μάλλον είναι αδύνατο να εξακριβωθεί αν τέτοιου είδους ισχυρισμοί είναι κι αληθινοί· σκοπός τους είναι περισσότερο να προσδώσουν μία πατίνα μυστηρίου και αξιοσέβαστης παλαιάς παράδοσης. Πάνω σ’ αυτήν τη βάση στηρίζονται διάφορες ροδοσταυρικές κοινότητες και ιδίως η AMORC: «Ancient Mystical Order of the Rosy Cross» και η Lectorium Rosiccucianun (LR) ή «Παγκόσμια Σχολή του Ροδόσταυρου».

Οι περισσότερες απ’ αυτές – εάν δεν θεωρούν ότι κατάγονται από την αρχαία Αίγυπτο – αποδίδουν τη γένεσή τους σε δύο προσωπικότητες του γερμανόφωνου χώρου, τον Χριστιανό Ροζενκρόιτς, ο οποίος υποτίθεται ότι έζησε από το 1738 ως το 1484 (και άρα έγινε 106 ετών) και τον προτεστάντη θεολόγο Γιόχαν Βάλεντιν Αντρέε (1586-1654). Ο Αντρέε σπούδασε στο Τύμπιγεν κι έγραφε σατιρικά – κριτικά κείμενα. Το οικόσημό του ήταν ένας σταυρός με τριαντάφυλλα. Είχε παραδεχτεί ότι αυτός ήταν ο συγγραφέας ενός ανωνύμου συγγράματος που δημοσιεύτηκε το 1616 με τον τίτλο «Οι Αλχημικοί Γάμοι του Χριστιανού Ρόζενκρόιτς». Προηγουμένως είχαν κυκλοφορήσει άλλα δύο επίσης ανώνυμα γραπτά, το «Fama Fraternitatis ή Η Αδελφότης του Αξιέπαινου Τάγματος του R.C.» (1614) και το «Confessio Fraternitatis R.C.» (Η Ομολογία της Αδελφότητας του Ρ.Σ (1615). Δεν υπάρχουν αποδείξεις αν ο Αντρέε ήταν υπεύθυνος γι’ αυτά τα δύο βιβλία, πάντως τα περιεχόμενα υποδεικνύουν ότι προέρχονταν από το φιλικό του κύκλο στο Τύμπινγκεν.

Στο «Fama Fraternitatis» περιγράφεται ο βίος του υποτιθέμενου ιππότη Ροζενκρόιτς, ο οποίος είχε μεγαλώσει σ’ ένα μοναστήρι και στα δεκαέξι του χρόνια συνόδεψε έναν αδελφό μοναχό σ’ ένα ταξίδι στον Άγιο Τάφο. Στη Δαμασκό γνωρίστηκε με Άραβες σοφούς, μυήθηκε σε απόκρυφες πρακτικές και σκέφτηκε να αναμορφώσει με παρόμοιο τρόπο την πνευματική ζωή της Ευρώπης. Επειδή όμως το σχέδιό του να παντρέψει επιστήμη και θρησκεία δεν ευοδώθηκε, γι’ αυτό ίδρυσε την Αδελφότητα των Ροδόσταυρων.

Σήμερα από ιστορικούς και ιστοριοδίφες θεωρείται βέβαιο ότι ο ιππότης Ροζενκρόιτς ήταν απλώς ο ήρωας ενός μυθιστορήματος. Ο Αντρέε αποστασιοποιήθηκε δημόσια από το βιβλίο του το 1617, δηλώνοντας ότι ήθελε απλώς να ειρωνευτεί με αυτήν τη σατιρική αλληγορία το μυστικισμό των αποκρυφιστικών ομάδων της εποχής του και την αναζήτηση του Φωτός σε άλλους λαούς, ενώ τον ίδιο τον ενδιέφερε κυρίως η ανανέωση και η επιστροφή στις ρίζες του χριστιανισμού. Γι’ αυτόν το σκοπό πρότεινε τη δημιουργία ομάδων που θα τον αναμορφώνουν ενεργά εκ των έσω. Όμως στο μεταξύ πολλοί πήραν τη σάτιρα σοβαρά.

Φύτρωσαν «αυθεντικές» αδελφότητες, επιστήμονες εκπόνησαν θεωρίες και απατεώνες πουλούσαν «μυστικά». Ωστόσο ο Τριακονταετής Πόλεμος έφερε το τέλος και σ’ αυτήν την εξέλιξη και πολύ αργότερα, το 18^{ο} αιώνα, παρουσιάστηκαν πάλι τέτοια τάγματα. Το πιο σημαντικό ήταν το «Τάγμα των Ιπποτών του Χρυσού και των Ρόδων», το οποίο μέχρι το 1800 περίπου εργαζόταν στη βάση της αλχημείας και επιπλέον ασκούσε επίσης επηροή στην πολιτική της εποχής, ιδίως στην Πρωσία, όπου μέλος του ήταν και ο Βασιλιάς Φρήντριχ Βίλχελμ Β’. Κατόπιν εξαφανίστηκε κι αυτό το τάγμα.

Πάντως το βιβλίο του Αντρέε είχε απήχηση και το εξέλαβαν σαν πραγματικότητα, ενώ ο ίδιος το είχε κάνει περισσότερο χάριν αστείου και με την πρόθεση ν' αναταράξει τα ιερά στον απολιθωμένο χριστιανισμό. Ο Karl Kiesewetter (1854-1895), ο οποίος συνέγραψε την «Ιστορία του Αποκρυφισμού», τοποθέτησε την αρχή του Ροδοσταυρισμού το 1374, με την «Fraternitas Rosae Crucis», δηλαδή πριν τον Ροζενκρόιτς. Είχε υλικό σχετικό από τον προπάππου του, που ήταν ροδόσταυρος αυτοκράτωρ του τάγματος. Την εποχή εκείνη ήταν ακόμη σε χριστιανικές βάσεις, σταδιακά όμως, καθώς πέθαναν οι πρωτεργάτες, άλλαξε χαρακτήρα. Συγκεκριμένα ο Κιζβέτερ γράφει: «Απ' ότι φαίνεται στοιχεία από τους Ιλλουμινάτους και τους τέκτονες παρεισέφρυσαν και εκτροχίασαν το παλιό Τάγμα. Γι' αυτόν το λόγο το 1792 αποφασίστηκε να καταστραφούν βιβλιοθήκη και αρχεία του Τάγματος».

Οι Ιλλουμινάτοι είχαν μπει στο στόχαστρο των Ιησουιτών της καθολικής εκκλησίας και επίσης των Ροδόσταυρων που βασίζονταν σε χριστιανικό υπόβαθρο. (Ρ. Πάσσιαν)

Οι αρχές των Ροδόσταυρων

Οι Ροδόσταυροι είχαν επτά βασικές αρχές:

1. Καθετί μεγάλο και θεϊκό είναι απλό.
2. Η δύναμη του Θεού είναι μέσα μας όταν είμαστε μέσα του και αυτή η δύναμη νικάει τον κόσμο.
3. Κάνοντας τη βούληση του Θεού και δική σου βούληση, ενεργείς έτσι ώστε να κατακτήσεις τη Ζωή.
4. Ένας μόνο νόμος υπάρχει που δεν έχει εξαιρέσεις, ο νόμος της αγάπης.
5. Όσο ένοχοι κι αμαρτωλοί κι αν είμαστε, υπάρχει αντίστοιχα μεγάλη λύτρωση.
6. Ό,τι δίνεις παίρνεις (σύμφωνα με τη ρήση στο Ματθαίο 7,2: «Με ό,τι μέτρο μετράς, θα μετρηθείς κι εσύ»).
7. Ο μεγαλύτερος θησαυρός της ανθρωπότητας δια παντός είναι η Επί του Όρους Ομιλία.

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, οι αρχικά καθαρά χριστιανικές αρχές του πρώτου Ροδοσταυρισμού παραγκωνίστηκαν σταδιακά από στοιχεία που έφεραν Ιλλουμινάτοι και Τέκτονες.

Η αναγέννηση του Ροδοσταυρισμού

Αυτή συνέπεσε με την αναθέρμανση του σύγχρονου εσωτερισμού το 19^{ο} αιώνα, όταν παρουσιάστηκαν νέα πνευματικά και εν μέρει αποκρυφιστικά κινήματα. Από τον 17^{ο} αι. επιστήμη και τεχνοκρατία είχαν εγκαινιάσει την εκκοσμίκευση και τον εξορθολογισμό του κόσμου. Ο νεώτερος εσωτερισμός γεννήθηκε ως αντίδραση στην παραπάνω διαδικασία και ως αντίβαρο στο Διαφωτισμό. Χωρίς ν’ απορρίπτει τα επιτεύγματα της τεχνολογίας ήθελε κατά κάποιον τρόπο να σταματήσει το «ξεμάγεμα» του κόσμου. Μέσα σ’ αυτήν την τάση μίας νέας πνευματικής αναζήτησης αναδύθηκαν με ορισμένη επιτυχία τα μανιφέστα των Ροδόσταυρων. Γιατί τα μανιφέστα αυτά αναπαρήγαγαν την κοσμοαντίληψη που επικρατούσε πριν από το Διαφωτισμό, καθώς

παρουσίαζαν τους Ροδόσταυρους σαν κάτοχους «μίας γνώσης που ένωνε τη θεογνωσία με την κοσμογνωσία, τη θρησκεία με την επιστήμη».

Ο Ροδοσταυρισμός ως η Δυτική Μυητική Ατραπός

Αυτή η νέα εκδοχή του ροδοσταυρικού μύθου γέννησε πάλι από το 19^{ο} αι. κι ύστερα δύο κυρίαρχα ρεύματα. Το ένα ρεύμα βλέπει το Ροδοσταυρισμό ως το μοναδικό πυλώνα της μυητικής παράδοσης της Δύσης.

Έτσι για παράδειγμα ο Στάινερ (1861-1925), ο θεμελιωτής της Ανθρωποσοφίας, θεωρεί ότι ο Ροδοσταυρισμός είναι η ενωτική απάντηση που συνθέτει θρησκεία και την εκάστοτε τελευταία λέξη των επιστημών. Κατά τον Στάινερ ο Κρίστιαν Ροζενκρόιτς με μία «αποκρυφιστική επέμβαση» στα τέλη του 16ου αι. εμπόδισε τον πόλεμο ανάμεσα στους ορθολογιστές οπαδούς της επιστήμης και στους ευσεβιστές οπαδούς της θρησκείας. Στο δε μέλλον αυτή η ώθηση θα ενισχυθεί: « Από τον 20ό αι. κι ύστερα όλες οι θρησκείες θα ενωθούν πάνω στο ροδοσταυρικό μυστήριο… Ταυτόχρονα όμως, η θρησκεία δεν μπορεί να βρίσκεται σε καμία αντίφαση με τα επιστημονικά δεδομένα» (Ρ.Στάινερ «Θεοσοφία και Ροδοσταυρισμός», 1907). Υπ’ αυτήν την έννοια ο Ρ.Σ. θεωρούσε την Ανθρωποσοφία του ανανεωμένο Ροδοσταυρισμό.

Ο μυητικός και θεοσοφικός Ροδοσταυρισμός

Το άλλο ρεύμα του Ροδοσταυρισμού από το 19^{ο} αι. αντιπροσωπεύουν διάφορες αποκρυφιστικές νεοροδοσταυρικές ομάδες που ισχυρίζονται ότι έχουν μυηθεί στη Γνώση ενός αρχαιότερου ροδοσταυρικού τάγματος, το οποίο υπήρξε παλιότερα στην ιστορία. Ορισμένες εξ αυτών υιοθετούν τη θεοσοφική θεωρία των Αναληφθέντων Διδασκάλων, για μία αόρατη Αδελφότητα που κυβερνάει τις τύχες του κόσμου. Η γνώση των Α.Δ. είναι ακόμη μυστική για τη μεγάλη μάζα των ανθρώπων. Οι ομάδες αυτές θεωρούν ότι είναι οι μεσολαβητές που παραλαμβάνουν και μεταδίδουν τη γνώση ενός «αόρατου» ή «μυστικού ροδοσταυρικού τάγματος», το οποίο καθοδηγείται από τέτοιες εξαιρετικά εξελιγμένες πνευματικές οντότητες. (H. Ruppert)

Σύγχρονοι «Ροδόσταυροι»

Από τη δεκαετία του 1920 άρχισαν να σχηματίζονται διάφορες ομάδες που υιοθέτησαν τον τίτλο του Ροδοσταυρισμού, χωρίς όμως να έχουν κάποια σχέση με τα ροδοσταυρικά μανιφέστα του 17ου αιώνα. Τα περισσότερα απ’ αυτά τα γκρουπούσκουλα δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη βαρύτητα έξω από έναν περιορισμένο κύκλο οπαδών. Πάντως δύο οργανώσεις, η LR και η AMORC,

απευθύνονται και προς ένα ευρύτερο κοινό μέσω διαφημιστικών καταχωρήσεων και προσηλυτισμού και έτσι έχουν γίνει περισσότερο γνωστές.

Και στους νεώτερους Ροδόσταυρους υπάρχουν εκτροχιασμοί, διχογνωμίες και σχίσματα (και πώς θα μπορούσε να μην είναι έτσι;!) Από μία τέτοια διάσπαση προέκυψε επίσης το Lectorium Rosicrucianum, το οποίο θεμελίωσε ο Ολλανδός Jan leene. Ο Leene, που πέθανε το 1968, με το ψευδώνυμο Jan van Rijkenborgh διήθυνε το L.R. ως πρώτος Μέγας Μάγιστρος.

Όπως και σε άλλες εσωτερικές σχολές, στο L.R. γίνεται λόγος για τα μυστήρια της Αδελφότητας των Καθαρών, για το θρύλο του Αγίου Δισκοπότηρου, για τη μία οικουμενική αληθινή Εκκλησία, για τη μεταμόρφωση στη βάση γνωστικών αρχών, για έναν «νέο παγκόσμιο Τεκτονισμό του Γ' Ναού», για άμεση επαφή με την «Ένατη Σφαίρα» (όπου υποτίθεται ότι παύουν οι μετενσαρκώσεις), και για τον Παγκόσμιο Διδάσκαλο, τον Μαϊτρέγια Χριστό. Φυσικά οι ακόλουθοι του L.R. είναι οι «εκλεκτοί» κι επιπλέον ο ανώτερος εσωτερικός κύκλος έχει σύνδεση μέσω «πνευματικών στοών» με τη *Σάμπαλα.*

Η Σάμπαλα

Στον εσωτερισμό *Σάμπαλα* είναι εν μέρει μία συνειδησιακή κατάσταση, όμως κυρίως « ένας αιθερικός τόπος στην έρημο Γκόμπι», αν και γίνονται ακόμη έρευνες στο Θιβέτ για να βρεθεί. Για την Θεοσοφία η Σάμπαλα είναι η έδρα του «Άρχοντα του Κόσμου» (Σανάτ Κουμάρα). Αυτός είναι ο ανώτατος μεταξύ των θεμελιωτών της Ιεραρχίας των Μυστών, που κατέχουν τον

ένατο μυητικό βαθμό κι έχουν έρθει στη Γη από την Αφροδίτη (κατά άλλους από τον Κρόνο). Στους Ασιάτες η Σάμπαλα συναντάται κατ' εξαίρεση και μάλιστα άλλοι την τοποθετούν στη δύση, άλλοι στην ανατολή κι άλλοι στο βορρά ή στο νότο. (Miers)

Κατά άλλες πηγές, η Σάμπαλα είναι το υπόγειο κέντρο εξουσίας και μαύρης μαγείας σε αντιδιαστολή με την Αγκάρτα, το επίσης θρυλικό κέντρο λευκής μαγείας και διαλογισμού, που βρίσκεται σε υπόγειες σπηλιές κάτω απ' τα Ιμαλάια. Άλλες πηγές λένε το αντίθετο.

Υποτίθεται ότι Σάμπαλα και Αγκάρτα προϊστορικά ήταν υπέργεια κέντρα πνευματικής ενέργειας. Στο τέλος της σκοτεινής εποχής που ζούμε, της Κάλι Γιούγκα, η Αγκάρτα θ' αναδυθεί πάλι στην επιφάνεια της Γης και θα είναι ορατή για εκείνους που έχουν αγνή καρδιά. Σύμφωνα μ' έναν άλλον θρύλο, ο Σόλων, που απεβίωσε περίπου το 560 π.Χ., είχε πει ότι τότε οι άνθρωποι θα βρουν πάλι τον παράδεισο. Επίσης υπάρχουν θρύλοι που λένε ότι εκεί ζουν ακόμη Υπερβόρειοι ηγέτες που έχουν επιβιώσει της μυθικής Υπερβορείας. Αυτοί οι δύο μύθοι της Σάμπαλα και της Αγκάρτα συμπεριλαμβάνονται στο ρεπερτόριο του L.R. (Ρ. Πάσσιαν).

Η αυτοπαρουσίαση του L.R.

« Το L.R. είναι μία Μυστηριακή Σχολή που μεταφέρει την Οικουμενική Διδασκαλία σε όλους όσοι αναζητούν την αληθινή απελευθέρωση. Η πηγή της Διδασκαλίας δεν βρίσκεται σ' αυτόν τον κόσμο. Ως εκ τούτου το L.R. δεν παρουσιάζει νέα δόγματα ή νέες θέσεις, αλλά αντλεί από τις συνεχείς προσπάθειες της Συμπαντικής Αδελφότητας για την έκπτωτη ανθρωπότητα. […] Το L.R., ο τελευταίος κρίκος σήμερα μίας αλυσίδας σχολών του Γνωστικισμού, έχει για το παρόν το καθήκον να αφυπνίσει εκ νέου στον αναζητητή την προ-ανάμνηση από το πρωταρχικό Φωτεινό Βασίλειο, που δεν είναι αυτού του κόσμου. Κατά συνέπεια το LR είναι το όργανο της Συμπαντικής Αδελφότητας, η οποία πασχίζει μετά από την πτώση της ανθρωπότητας, να επαναφέρει, ει δυνατόν, τα παραπλανημένα τέκνα του Θεού, πίσω στο πατρικό τους…»

«…Αποφασίζουμε να ταυτίσουμε τη Σχολή του Πνεύματος με τον Θεό και τις τρεις ενέργειες που εκπηγάζουν απ' αυτόν. Ονομάζουμε τη Σχολή με το όνομα του Πατέρα, ο οποίος μας προαπαντά ως Υιός και με το Άγιο Πνεύμα του μάς ωθεί στην ατραπό της Αναγέννησης… Γι' αυτόν το λόγο η Σχολή του Πνεύματος είναι εκ φύσεως *η Ατραπός, η Σχολή, η μοναδική δυνατότητα για την πραγματική Λύτρωση*». [«Βασική Φιλοσοφία του L.R.»]

Επομένως, τη λύτρωση μπορεί να την βρει ο άνθρωπος μόνο μέσω μίας ιδιαίτερης Γνώσης περί της θείας καταγωγής του και με την επιθυμία του να επιστρέψει στο Βασίλειο του Φωτός. Αυτή τη Γνώση διδάσκει μόνο το L.R. που από το ηλεκτρομαγνητικό «ενεργειακό του πεδίο» εκπέμπει συμπυκνωμένη «την κοσμική Γνωστική ακτινοβολία», που ζωογονεί τον πνευματικό σπινθήρα στην ανθρώπινη καρδιά.

Αρχικά ο μαθητής πρέπει να τηρήσει τις 10 εντολές του L.R. που περιλαμβάνουν χορτοφαγία, νηστεία, συμμετοχή σε τελετές, οικονομική εισφορά και προσωπική εργασία. Όλοι οι δεσμοί με τον κόσμο πρέπει να κοπούν, ακόμη κι αν είναι άλλες ομάδες του εσωτερισμού, διαλογισμός ή και γιόγκα. Έτσι αφού ο «σπουδαστής του πνεύματος» διατρέξει πολλές μυητικές βαθμίδες, καταλήγει να επιστρέψει «στο Βασίλειο του Φωτός, στον Οίκο του Πατρός».

Πάντως για το LR η Βίβλος δεν είναι η μόνη αγία Γραφή, αφού «η διδασκαλία του Χριστού, του Βούδα και του Λαοτσέ έχουν την ίδια σημασία». Επίσης «ο Γνωστικισμός των πρώτων χριστιανών, των αρχαίων Ελλήνων και Αιγυπτίων, των Περσών και των Κινέζων φανερώνουν ότι η Παγκόσμια Διδασκαλία διατρέχει όλη την ιστορία της ανθρωπότητας». Όλες οι «άγιες γραφές» έχουν το ίδιο «αιώνιο μήνυμα» λέει το L.R., μόνο «το χρώμα, η μορφή, η ιδέα και η δόνηση» αλλάζουν.

Ωστόσο οι χριστιανοί και οι εκκλησίες τους ανήκουν στο υλικό πεδίο κι αποτελούν μέρος του κακού (πεπτωκότος) κόσμου. Γι’ αυτό το LR συμβουλεύει τους χριστιανούς ν’ απαγκιστρωθούν από την «ιστορική μορφή του Ιησού της Ναζαρέτ. Παραμερίστε την εικόνα του προσωπικού Χριστού που καλλιεργεί η δογματική θρησκεία… Ο Χριστός έχει την έννοια μίας κατάστασης απελευθερωμένης ύπαρξης κι όχι μίας ηγετικής μορφής που υπαγορεύει νόμους. Πρέπει να ανατρέψετε αυτό το μοιραίο λάθος των εκκλησιαστικών ομολογιών για να μπορέσετε να ελευθερωθείτε από τα δεσμά του γράμματος της Γραφής».

Η αυτεπίγνωση του AMORC

Η πιο μεγάλη ροδοσταυρική σχολή διεθνώς είναι το τάγμα AMORC, το οποίο θεμελίωσε το 1915 (ή 1909) στη Ν. Υόρκη ο H.S. Lewis (1883-1936), καθ' υπόδειξη Γάλλων Ροδόσταυρων, και Καββαλιστών διαδόχων του J. Peladan, του μαρκήσιου de Guaita[10] και του G. Encausse (Papus). Ο Peladan είχε ιδρύσει το 1890 το τάγμα του που συνδύαζε καθολικισμό, Ροδοσταυρισμό και μαγεία.

Το AMORC δηλώνει ότι αποτελεί «το ορατό μέρος της αόρατης Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας» και άρα την αρχαιότερη και μεγαλύτερη αδελφότητα στον κόσμο. Αίρει την καταγωγή του μάλιστα από τη μυστηριακή σχολή, η οποία ιδρύθηκε το 1489 π.Χ. στην αρχαία Αίγυπτο από τον Φαραώ Thutmoses III. Το 1350π.Χ. ο Φαραώ Εχνατών άνοιξε το τάγμα αυτό κάνοντας το προσιτό στον κάθε ενδιαφερόμενο.

Σχεδόν όλοι οι σοφοί της αρχαιότητας, από τον Πυθαγόρα και το Σωκράτη, τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη ως τον Κικέρωνα και το Σένεκα, θεωρούνται Ροδόσταυροι με βάση τον ισχυρισμό ότι έχουν μυηθεί σε αυτό το τάγμα στην Αίγυπτο. Τα ιστορικά ροδοσταυρικά μανιφέστα από τον 17ο αι. παίζουν ένα δευτερεύοντα ρόλο, αν και θεωρούνται ακόμη μοντέρνα, «γιατί ενεργοποιούν τις ψυχικές δυνάμεις και ανοίγουν το δρόμο της επίγνωσης της αληθινής προσωπικότητας… Πάντως η Αδελφότητα δεν είναι θρησκευτική ούτε πολιτική» (Από φυλλάδιο του AMORC).

Στο AMORC δεν υπάρχει μία παγιωμένη, αναγνωρίσιμη απ' έξω διδασκαλία. Κυρίως επιδιώκει να διδάξει τους «κοσμικούς νόμους» στα μέλη του και με τη βοήθεια παραψυχολογικών ασκήσεων να τους δείξει πώς ν' αναπτύξουν τις ψυχικές – εξωασθητηριακές δυνάμεις τους.

Πολλά από τα τυπικά τους θυμίζουν τον Τεκτονισμό. Για παράδειγμα ο σπουδαστής αφού πραγματοποιήσει μόνος τους τη μύησή του με τη βοήθεια ενός καθρέφτη στο οικιακό του «ιερό», στη συνέχεια θα παραλάβει τα σημάδια της αναγνώρισης, τα συνθηματικά passwords και τις χειρονομίες που πρέπει να ξέρει για τις συγκεντρώσεις και τις εκδηλώσεις του τάγματος.

[*] Ο St. de Guaita υπήρξε μαθητής του Eliphas Levi, συνιδρυτής του Τάγματος των Μαρτινιστών και απολογητής της μαγείας στο έργο του «Serpent de la Genese».

10

Για το AMORC ο Σταυρός του Ρόδου δεν είναι χριστιανικός, ούτε καν θρησκευτικός, αφού συμβολίζει το σώμα και την ψυχή του ανθρώπου. Επίσης ο Ιησούς θεωρείται «ένας αβατάρ της Λευκής Αδελφότητας, ένας δάσκαλος που ενσαρκώθηκε σε διάφορες εποχές», όπως και στο θεοσοφικό συγκρητισμό. (H. Ruppert)

Πέραν τούτου ας σημειωθεί ότι το AMORC διαθέτει επίσης έναν μυστικό Διδάσκαλο, ισόβαθμο με τον Κουτχούμι της Θ.Ε., τον Άματου.

Ο Άματου κατέχει επίσης μία μυστική βιβλιοθήκη με την ιστορία των Ροδόσταυρων από το έτος 800.000 π.Χ. κι επικοινωνεί μόνο μέσω του αρχηγού («imperator») του τάγματος με τον κόσμο μας (Miers).

Διαφορές μεταξύ των Ροδόσταυρων

Στις βασικές γραμμές, οι ροδοσταυρικές σχολές στηρίζονται σε αρχές της Πανσοφίας[11] όπως κάνουν και οι Ναΐτες, οι Τέκτονες, τα τάγματα του Άγιου Δισκοπότηρου και άλλες αποκρυφιστικές εταιρείες, αφού άλλωστε συχνά πρόκειται για τα ίδια πρόσωπα που συμμετέχουν στους ηγετικούς κύκλους διαφορετικών ομάδων.

Ο E. Granitor (ψευδώνυμο) του AAORRAC, ενός άλλου ροδοσταυρικού τάγματος που διαθέτει «τη γνώση από την Ατλαντίδα, τους Άρειους και τους Κέλτες», κατηγορεί το AMORC ότι λέει ψέματα με τον ισχυρισμό ότι αντλεί τη γνώση από την αρχαία Αίγυπτο.

Ο ίδιος E. Granitor μ.α. προσάπτει στη Θεοσοφία και στην Ανθρωποσοφία ότι εν μέρει παραμόρφωσαν και «νέρωσαν» με φανταστικά στοιχεία την αληθινή σοφία. Για τη Μπλαβάτσκι λέει ότι κατείχε μέρη της ροδοσταυρικής διδασκαλίας και γι’ αυτό δεν χρειαζόταν να μεταφέρει την ευρωπαϊκή ιστορική γνώση στην Ινδία. (R. Passian). Συνήθως η μία εσωτερική ομάδα

11

κατηγορεί την άλλη για λάθη και ψευδή και γι’ αυτό χρειάζεται κριτικός νους και προσευχή για φώτιση. Ασφαλώς παντού υπάρχει *μία* δόση αλήθειας, αλλά όχι *ολόκληρη* η αλήθεια.

Ένας άλλος γνώστης του Ροδοσταυρισμού, με το ψευδώνυμο Welretor, υποστηρίζει ότι καμία από τις σημερινές ροδοσταυρικές εταιρείες «δεν κατέχει το Αζώθ, (πρώτη Αρχή των μετάλων, πανάκεια και πεμπτουσία) ούτε το λευκό ή ερυθρό

Βάμμα». Εκτός αυτού, οι περίπου 40 σύγχρονες ροδοσταυρικές εταιρείες που δημιουργήθηκαν μετά το 1900, «έχουν βγει από το μητρικό καλούπι της Ο.Τ.Ο. (Ordo Templi Orientis)» που πρόσκειται στον Crowley, για τον οποίο θα γίνει λόγος αργότερα. Οι εταιρείες αυτές «είναι Ροδόσταυροι χωρίς σταυρό και χωρίς ρόδα». Ωστόσο ο Welretor λέει ότι υπάρχουν ακόμη αληθινοί συνεχιστές της ερμητικής παράδοσης, «που όμως δεν βρίσκονται στις γνωστές ροδοσταυρικές ενώσεις».

Το GOLDEN DAWN

Μεγάλη φήμη είχε αποκτήσει επίσης, το γνωστό από τον W.B. Yeats και τον Al. Crowley τάγμα Golden Dawn (Χρυσή Αυγή), στο οποίο η πρακτική ή η τελετουργική μαγεία έπαιζαν ένα μεγαλύτερο ρόλο απ’ ό,τι σε άλλα παρόμοια τάγματα. Ο Yeats είχε συγκρουστεί με τον Crowley αρνούμενος να τον μυήσει στο «Εσωτερικό Τάγμα» του τάγματος επειδή θεωρούσε ότι «το G.D. δεν ήταν αναμορφωτήριο»…

* Πανσοφία ήταν αρχικά η προσπάθεια του Κομένιους, φίλου και σύγχρονου του Αντρέε να ενώσει όλες τις επιστήμες σε μία εγκυκλοπαίδεια. Επρόκειτο για μία φυσική – θρησκευτική φιλοσοφία με δάνεια από το νεοπλατωνισμό. Πολλές ιδέες τού Κ. υιοθετήθηκαν αργότερα από τους Τέκτονες.

Στο Golden Dawn χρησιμοποιούταν ο επανομαζόμενος «Ερμητικός Σταυρός του Ρόδου» αφενός ως σύμβολο πνευματικού αγώνα και αφετέρου ως μαγικό φυλακτό και διακριτικό σε μαγικές τελετές και συνάξεις. Είναι πραγματικά γεμάτος με μαγικά, καμπαλιστικά, αλχημιστικά και αστρολογικά σύμβολα συνθέτοντας έτσι ένα υπόδειγμα του σύγχρονου αποκρυφισμού (H. Ruppert).

Το Golden Dawn διαλύθηκε στο πρώτο τρίτο του 20ού αι., όμως τις τελευταίες δεκαετίες έχει αναζωπυρωθεί το ενδιαφέρον γι’ αυτό, και πολλές εσωτερικές οργανώσεις αντλούν από το υλικό του που δημοσιεύτηκε από τους Crowley και Regardie. Μάλιστα

ορισμένες απ’ αυτές, όπως το Ροδοσταυρικό Τάγμα Άλφα+Ωμέγα, προβάλλονται στο διαδίκτυο ότι προσφέρουν online μαθήματα θεουργείας (μαγείας) κι αληχημείας.

Για τον Al. Crowley θα γίνει λόγος αργότερα στο κεφάλαιο περί μαύρης μαγείας.

Συμπεράσματα

Τα σύγχρονα ροδοσταυρικά τάγματα είναι προϊόντα του 20ού αι. και καθαρά συγκρητιστικά, σε αντίθεση με τις πρωτότυπες ιδέες του Αντρέε και των συντρόφων του που ήθελαν να αναμορφώσουν πρακτικά τον χριστιανισμό και να τον συνδέσουν με τις επιστήμες και με τις ηθικές απαιτήσεις της κοινωνίας τους. Γι’ αυτό άλλωστε το 1619 δημοσίευσε το ουτοπικό μυθιστόρημα «Η Δημοκρατία της Χριστιανούπολης». Ο Αντρέε εξέφραζε επίσης την πανευρωπαϊκή επίγνωση της ανάγκης να επικρατήσει ένας πρακτικός χριστιανισμός που θα έβαζε τέλος σε θρησκευτικούς πολέμους και φιλοσοφικές έριδες.

Οι σύγχρονοι Ροδόσταυροι αντλούν αντίθετα τα στοιχεία τους κατά κύριο λόγο από μη χριστιανικές κοσμοθεωρίες και ιδίως από τη Θεοσοφία, τον ινδουισμό και τις μυστηριακές λατρείες. Ένα ιδιαίτερο βάρος έχει ο Γνωστικισμός, αφού ο άνθρωπος κατακτά τη λύτρωση μόνο μέσω «απόκρυφης, ανώτερης Γνώσης». Κατά συνέπεια οι Ροδοσταυρικές σχολές είναι σαφώς αντίθετες με τη χριστιανική διδασκαλία και πράξη.

Επιπλέον ας σημειωθεί ότι, όπως και στις περισσότερες εσωτερικές ομάδες, στηρίζουν την ταυτότητά τους σε θρύλους και η καθεμία πιστεύει στο δικό της παραμύθι, όσο φαντασιόπληκτο κι αν είναι.

Ο μεγάλος κίνδυνος στις ομάδες του εσωτερισμού και του γνωστικισμού είναι ο αυτισμός. Ο αυτισμός αυτός καλλιεργείται από την πεποίθηση που τους υποβάλλουν δαιμονικές δυνάμεις ότι τα μέλη τους είναι οι «κλητοί», οι «επίλεκτοι» που με τις ιδιαίτερες *γνώσεις* τους θα φθάσουν στη θέωση…

Παραδείγματα

Α’ παράδειγμα – έσωθεν μαρτυρία

«Υπήρξα επί 14 χρόνια σπουδάστρια στο LR… Υπάρχουν πολλές ροδοσταυρικές ενώσεις, άλλες είναι ακίνδυνες άλλες είναι ακραίες. Εγώ ήμουν στη χειρότερη.

Η ομάδα αυτή είναι καταστρεπτική, διαλύει την προσωπικότητα. Το σύνθημα είναι η εξαφάνιση, η διάλυση του Εγώ.

Η διάλυση του Εγώ οδηγεί στην πλήρη εξάρτηση. Κάθε σ/κο πηγαίναμε σε λειτουργίες μαγείας. Η ομάδα το ονομάζει «ενεργειακό πεδίο» και λέει ότι «κανένας δεν αφήνει το ενεργειακό πεδίο όπως ήταν πριν, πρέπει να καταστρέψετε το Εγώ σας».

Κάθε επαφή με τους υπόλοιπους ανθρώπους διακόπτεται και είχαμε επαφή μόνο με τα άλλα μέλη.

Η «Σχολή» ασκεί εξουσία πάνω στα μέλη, πολλοί συνταξιούχοι μένουν εκεί για να τους κληρονομήσει.

Ήμασταν αναγκασμένοι να εγκαταλείψουμε πολιτικές κινήσεις, συλλόγους, εκκλησίες. Η τηλεόραση απαγορευόταν ως όργανο άθεων δυνάμεων. Έτσι δεν ξέραμε τι γινόταν στον κόσμο.

Το LR εφαρμόζει μαγεία, ήμασταν πάντα σαν υπνωτισμένοι στις συναντήσεις μας.

Όποιος φεύγει από την ομάδα, συχνά παθαίνει κάτι. Πρέπει να τρομάξουν οι υπόλοιποι και να μην φύγουν από την οργάνωση. Όποιος φεύγει δεν «λυτρώνεται».

Ο σκοπός της οργάνωσης είναι η *παγκόσμια κυριαρχία*. Γι’ αυτό το σκοπό εργάζονται παντού δημόσια, γιατί πρέπει να επιβληθεί το Κράτος των Γνωστικών.

Αποκτούν όλο και περισσότερη δύναμη. Τα μέλη παθαίνουν εξάρτηση, χάνουν το Εγώ τους. Έχω μόνιμα το φόβο ότι θα μου συμβεί κάτι επειδή είμαι δημόσιος μάρτυς κατηγορίας».

Μαρτυρία από το αρχείο του R. Hauth, συγγραφέα του βιβλίου:

Hexen, Gurus, Seelenfaenger, R. Brockhaus Verlag Wuppertal / Zuerich.

Β’ Παράδειγμα

Σύνθεση Ροδοσταυρικών και Τεκτονικών συμβόλων.

Ο απομονωτισμός σε συνδυασμό με την ελιτιστική αντίληψη πολλών εσωτεριστών και η περιφρόνηση για τον «κακό κόσμο» μπορεί να οδηγήσει σε ακραία φαινόμενα βίας. Αυτό φάνηκε πρόσφατα με τις μαζικές δολοφονίες και αυτοκτονίες μελών του Τάγματος του Ναού του Ήλιου (Ordre du Temple Solaire). Σ' αυτές τις πράξεις βίας βρήκαν το θάνατο 74 οπαδοί της σέκτας στον Καναδά, στη Γαλλία και στην Ελβετία. Οι αρχηγοί αυτού του τάγματος που προέρχονταν από τους κόλπους του AMORC, σκηνοθέτησαν το μακελειό ως μία «μετάβαση στο Σείριο», στη βάση του μύθου με τους (εξαϋλωμένους) «Πρεσβύτερους Αδελφούς του Ρόδινου Σταυρού». Οι οπαδοί είχαν αφήσει πίσω τους διαθήκες και βιντεοκασέτες που το 1994 συγκλόνισαν την παγκόσμια κοινή γνώμη. Δύο απ' αυτές τις κασέτες έφεραν τον τίτλο: Η Διαθήκη τού Ροδόσταυρου:

Εμείς, πιστοί υπηρέτες του Ρόδινου Σταυρού, δηλώνουμε: Εάν εξαφανιστούμε μία μέρα, θα επιστρέψουμε πάλι… γιατί ο Ρόδινος Σταυρός είναι αθάνατος. Όπως αυτός, υπάρχουμε κι εμείς ανέκαθεν και για πάντα.

Με τη «Μετάβαση στο Σείριο» έκλεισε ο «κύκλος της αδαμικής ανθρωπότητας» κι άρχισε ένας νέος κύκλος εξέλιξης σε μία άλλη Γη, η οποία θα δεχτεί «το εμπλουτισμένο κεφάλαιο δονήσεων των αληθινών υπηρετών του Σταυρού του Ρόδου».

Η φυγή από τον κόσμο και η βία που αποτυπώνουν τα δύο παραδείγματα παραπάνω ασφαλώς είναι διαμετρικά αντίθετες με τα ιδανικά του Αντρέε. Αντί για την καλλιέργεια και τους «γάμους» μεταξύ ηθικής, Θρησκείας κι επιστήμης στη βάση μιας χριστιανικής συναδέλφωσης της κοινωνίας, προτάσσεται μία ομφαλοσκόπηση, μία αυταπάτη κι ένας μύθος…

(H. Ruppert)

Σύνδεσμοι μεταξύ Ροδόσταυρων και Τεκτόνων σύμφωνα με τη Rosicrucian Fellowship

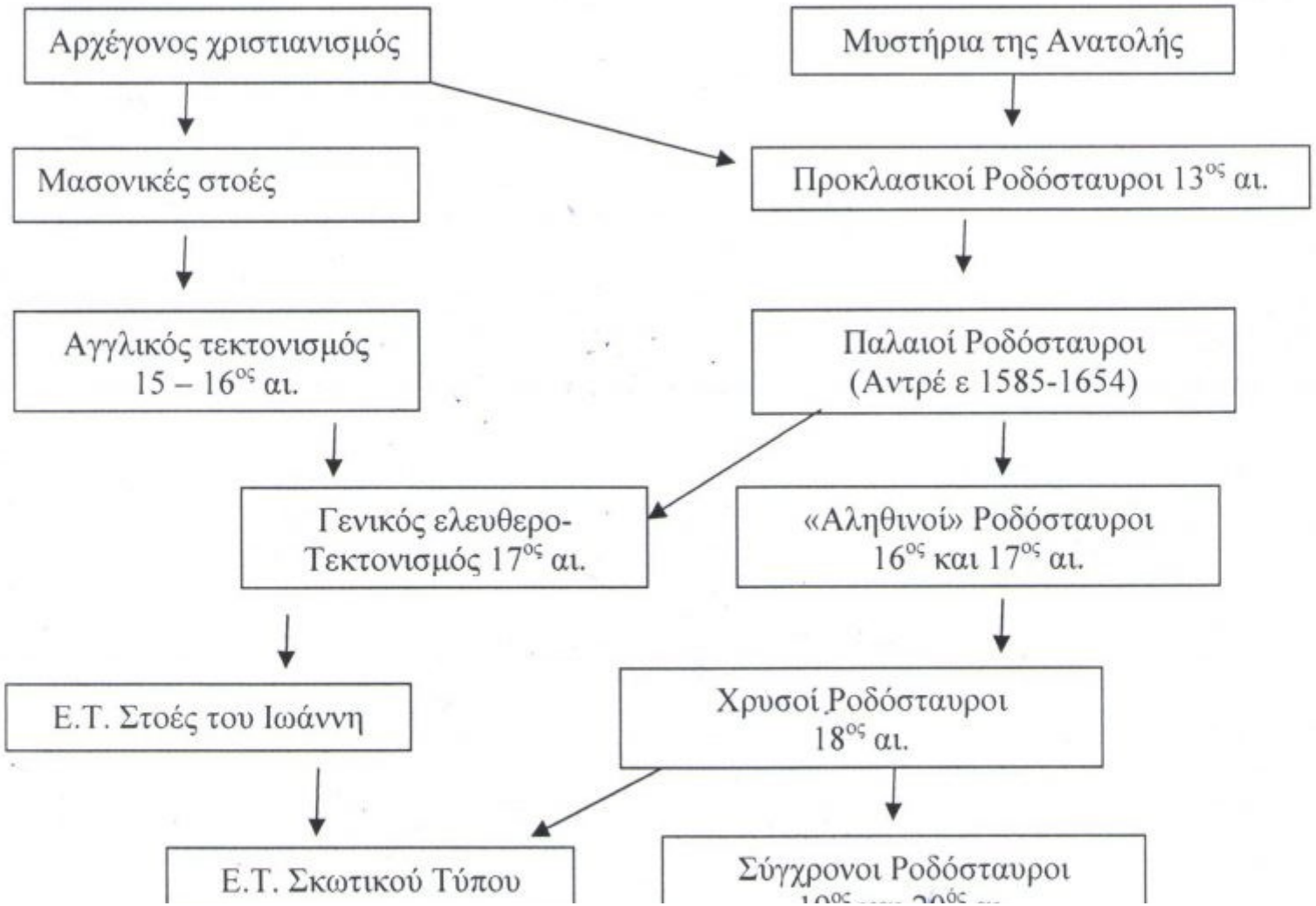

ΤΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟΥ (Α.Δ)

Στο θρύλο του Α.Δ. γίνεται λόγος για ένα ποτήρι φτιαγμένο από ίασπι, ο οποίος έπεσε από την Κορώνα του Εωσφόρου όταν εξέπεσε από τον κόλπο του Θεού. Οι άγγελοι το έφεραν στη Γη, όπου ο Ιησούς το χρησιμοποίησε στο Μυστικό Δείπνο. Κατά μία άλλη εκδοχή μάλιστα, ο Ιωσήφ της Αριμαθείας συνέλεξε εκεί μέσα το αίμα του Εσταυρωμένου.

Τα λόγια του Χριστού: «Αυτό είναι το αίμα μου που χύνεται για όλους τους ανθρώπους» κατά το τελευταίο δείπνο με τους αποστόλους, αφύπνισε τη λυρική αλλά και περιπετειώδη φλέβα των ιπποτών περίπου 1000 χρόνια αργότερα. Το Μεσαίωνα οι περισσότεροι ήταν αναλφάβητοι και επιπλέον τη Βίβλο την διάβαζαν μόνο οι λίγοι μοναχοί στα μοναστήρια. Έτσι οργίαζε η φαντασία των απλών ανθρώπων και τους ωθούσε ν’ αναζητήσουν «Άγιους Τόπους και ιερά κειμήλια» κάνοντας τάματα, προσκυνήματα και σταυροφορίες. Σύμφωνα με την αφελή αντίληψη εκείνης της εποχής ένα τέτοιο ποτήριο θα έδινε ασύλληπτες δυνάμεις στον κάτοχό του. Γι’ αυτό η ανεύρεσή του ήταν ο απώτατος στόχος κάθε προσκυνήματος και σταυροφορίας στην Παλαιστίνη.

Πάντως στην πραγματικότητα ο μύθος δεν ήταν εξαρχής χριστιανικός, παρά γεννήθηκε στην Ιρλανδία, από εκεί μεταπήδησε στην Κορνουάλη κι από εκεί στη Βρετάνη. Στη Γαλλία πήρε ποιητική μορφή σε στίχους του Robert de Boran το 12^{ο} αιώνα.

Στη γερμανική εκδοχή από τον Βόλφραμ φον Έσενπαχ, που επίσης αντέγραψε το γαλλικό έπος, το ποτήριο μετά από περιπλανήσεις κατέληξε στα χέρια επίλεκτων ιπποτών και του πρίγκηπα Titurel. Αυτός το πήγε προς φύλαξη σ’ ένα ναόμορφο φρούριο στο ιερό βουνό Mont Salvage (Όρος της Σωτηρίας). Τη φύλαξη του ιερού σκεύους ανέλαβε το ειδικό Τάγμα των Ιπποτών του Δισκοπότηρου ή των Ναϊτών. Μόνο ένας κλητός μπορούσε να συμμετέχει σε αυτήν την ηρωϊκή, εκλεκτή

Αδελφότητα και μόνον ένας Αγνός μπορούσε να είναι ο βασιλιάς που την επόπτευε. Το καθήκον της ήταν η προστασία των αδικημένων και των κατατρεγμένων.

Στο πέρασμα του χρόνου το θρύλο παρερμήνευσαν και καταχράστηκαν για ψευδο-εσωτερικούς σκοπούς πολλοί τσαρλατάνοι στις ομάδες τους. Μάλιστα πολλές φορές χρησιμοποιούσαν το Άγιο Δισκοπότηρο στον τίτλο τους χωρίς να έχει την παραμικρή σχέση με το αντικείμενό τους (Miers).

Το 1893 για παράδειγμα, ο P. Braun ίδρυσε ένα τάγμα με έμβλημα την αυτογνωσία και την αγάπη του πλησίον και με δομή και άσκηση παρόμοιες με των Τεκτόνων. Ο Braun διαφημίζοντας ότι ήθελε να ιδρύσει και μία χριστιανική αποικία, αγόρασε φτηνά μεγάλες εκτάσεις στην πολιτεία του Άρκινσω. Τα χωράφια τα πούλησε μετά στους ενδιαφερόμενους με μεγάλο κέρδος, όμως η γη ήταν βραχώδης κι άγονη.

Η πιο γνωστή σήμερα σχετική οργάνωση ιδρύθηκε το 1928 από τον Όσκαρ Ερνστ Μπέρνχαρντ (OEB, με το ψευδώνυμο Αμπντ-ρου-σιν) στο Τιρόλο, με πανθεϊστικό υπόβαθρο και χριστιανικό λεξιλόγιο (Miers). Ο OEB, που είχε εμπνευστεί από τη Θεοσοφία Adyar, παρουσίαζε τον εαυτό του ως τον «Εμμανουήλ, τον Υιό του Ανθρώπου» ή τον Παράκλητο που είχε υποσχεθεί ο Ιησούς, (ο οποίος ήταν γιος ενός ρωμαίου λοχαγού και της Μαρίας). Οι οπαδοί του πιστεύουν ότι ενσάρκωσε τη βούληση του Θεού, ότι από τον OEB προέκυψε η πλάση κι αυτός είναι ο μεσολαβητής μεταξύ Θεού κι ανθρώπων, που φέρει πάνω του όλο το σύμπαν. Μετά το προπατορικό αμάρτημα του τέθηκε το καθήκον να νικήσει τον Εωσφόρο.

Ο ίδιος έγραφε για τον εαυτό του:

«ΑΥΤΟΣ (sic! με κεφαλαία, στο γ’ ενικό!) αποκάλυψε με τη βούληση του Πατρός Του στις 29-12-1929 τη θεία καταγωγή Του.

Αυτήν την Ημέρα άρχισε η Αγία Κρίση επί γης».

Σχόλια περιττεύουν…

7. Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΤ)

Αυτοπαρουσίαση του ΕΤ

Η καταγωγή του ΕΤ

Η νεώτερη ιστορία του ΕΤ

Μαρτυρία από τον ΕΤ

Η αντίληψη που έχει ο κάθε άνθρωπος για τον Θεό πρέπει να ποικίλει ανάλογα με την ωριμότητα και τις πνευματικές δυνάμεις του. Ο τέκτονας δεν περιμένει να έχει δογματική βεβαιότητα ούτε φαντάζεται ότι είναι δυνατή η βεβαιότητα (σε ζητήματα πίστης).

Από το ανάγνωσμα για το 14^{ο} βαθμό ΕΤ

Γιατί θα πρέπει να προσπαθούμε να περιορίσουμε την έννοια του Ύψιστου Πνεύματος με αυθαίρετα φράγματα ή ν' αποκλείσουμε οποιαδήποτε άλλη αντίληψη της θεότητας;

Από το ανάγνωσμα για το 28^{ο} βαθμό ΕΤ

Αμέτρητες γνωστές προσωπικότητες ήταν ελευθεροτέκτονες, μ.α. αυτοκράτορες, βασιλείς κι άλλοι ευγενείς, πρόεδροι, πρωθυπουργοί, στρατηγοί, καλλιτέχνες και διανοούμενοι. Αξίζει να εξετάσουμε ποιοι ήταν οι λόγοι που ο ΕΤ ασκούσε και ασκεί τέτοια έλξη.

Τα Σύμβολα των Τεκτόνων

Αυτοπαρουσίαση του ΕΤ

«Ο ΕΤ είναι μια διεθνής ένωση, η οποία, με σεβασμό για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εργάζεται για την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας, την αδελφοσύνη και τη γενική φιλαλληλία. Ο ΕΤ πιστεύει ότι είναι δυνατόν να λύνονται ειρηνικά χωρίς καταστροφικές συνέπειες οι διαμάχες μεταξύ των ανθρώπων. Η προϋπόθεση γι' αυτό είναι η οικοδόμηση μίας σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ των ανθρώπων με διαφορετικές πεποιθήσεις».

«Ο ΕΤ εργάζεται για το καλό της ανθρωπότητας, γιατί οι ΕΤ προσπαθούν να εξευγενίσουν τον εαυτό τους και τους άλλους πνευματικά και ηθικά. Στόχος τους είναι να οδηγήσουν σε ένα γενικό σύνδεσμο όλων των ανθρώπων, τον οποίο ήδη αποτελούν οι ίδιοι σε μικρογραφία. Ο απώτερος σκοπός είναι να λυτρωθεί η ανθρωπότητα από φόβους, έγνοιες και έριδες και να επιστρέψει στην παραδείσια κατάσταση προ της πτώσης» (Πηγή: H. Miers)

Η προσχώρηση στον ΕΤ πραγματοποιείται με μία τελετουργική μύηση. Κατ' αυτήν πεθαίνει ο μέχρι τότε άνθρωπος της καθημερινότητας και αναγεννιέται ένας νέος. Αυτό το κατορθώνει η Στοά αξιοποιώντας την επίδραση των συμβόλων με τα οποία εργάζεται. Ως εκ τούτου η εργασία του τέκτονα δεν συναρτάται με μία γνώση ή την κατανόησή της. Όταν ο τέκτονας ακούει και δέχεται με την απαιτούμενη αφοσίωση να επιδράσουν πάνω του τα σύμβολα, επηρεάζεται καταρχάς το υποσυνείδητό του κι έτσι μεταμορφώνεται σταδιακά και ο ίδιος.

Ταυτόχρονα το καθήκον της φιλανθρωπίας τού θυμίζει συνεχώς την πραγματική ζωή στον κόσμο, ούτως ώστε να μην κινδυνεύει ν' απογειωθεί σε σφαίρες ενός ενθουσιαστικού μυστικισμού. Η γενναιοδωρία, η ανιδιοτέλεια και οι πράξεις φιλανθρωπίας παρέχουν ένα κριτήριο για το κατά πόσον το κάθε μέλος έχει ξεπεράσει τον υλισμό του κι άρα έχει πλησιάσει πιο κοντά στο στόχο. Με αυτήν την έννοια η φιλανθρωπία δεν σημαίνει ότι δίνει από το περίσσευμά του, αλλά ότι εργάζεται με όλα τα διαθέσιμα μέσα για την ανθρωπότητα. Ως εκ τούτου τα μέλη του ΕΤ οφείλουν (ή θα όφειλα) να βελτιώνονται συνεχώς μέσω της αυθυπέρβασης / αυτοθυσίας.

Στην πραγματικότητα βέβαια πολλές οργανώσεις του ΕΤ και μέλη τους δίνουν ένα εντελώς διαφορετικό νόημα στον ΕΤ. Άλλωστε αν καλοσκεφτεί κάποιος τις αρχές του ΕΤ, αναδύεται το ερώτημα αν δεν θα ήταν καλύτερο να επιτύχει κανείς τους προβαλλόμενους ως επιδιωκόμενους στόχους (π.χ. τη φιλανθρωπία) με εντελώς απλά, κοινά μέσα.

Για παράδειγμα ένας εσωτεριστής ηγέτης του ΕΤ, ο M. Erler, έγραφε το 1964: «Ασφαλώς πρέπει κάποιος να έχει πολύ παιδικό πνεύμα για να μπορεί να τον γελάσει κανείς ότι χρειάζεται μία καλοοργανωμένη Αδελφότητα και εντυπωσιακά τελετουργικά τυπικά, και μάλιστα με τη σφραγίδα ότι πρόκειται για αυστηρά φυλασσόμενα μυστικά, για να διδαχτεί τις 10 εντολές ή μία εκδοχή τους, τις οποίες έχει μάθει ο καθένας από την α' τάξη του δημοτικού» (Πηγή: Miers)

Οργανωτικά ο ΕΤ απαρτίζεται από Στοές και Μεγάλες Στοές. Τα μέλη ανήκουν σε μία Στοά και οι Στοές σε μία Μεγάλη Στοά, ένα είδος διοικητικής ένωσης. Για ιστορικούς λόγους και εξαιτίας των διαφορετικών μεθόδων εργασίας, υπάρχουν πολλά συστήματα εντός του ΕΤ.

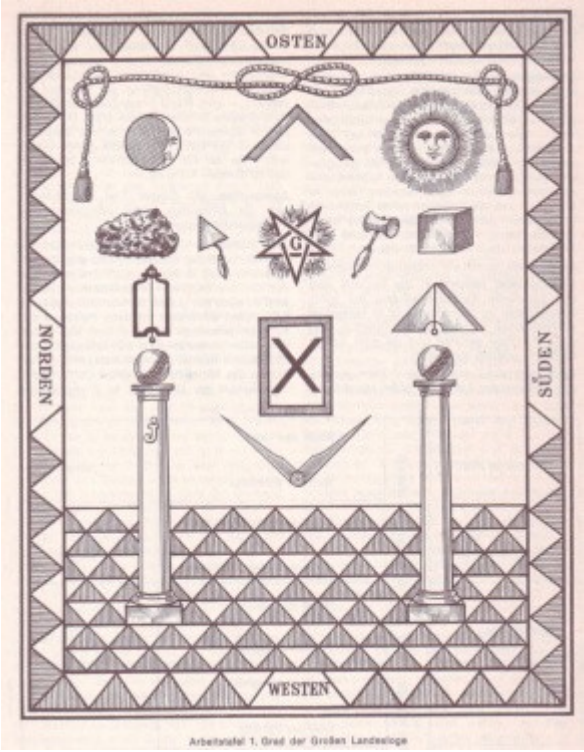

Η καταγωγή του ΕΤ

Ο ΕΤ κατάγεται από το Τάγμα των Εσσαίων, όπως είναι γνωστό από το «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (ΜΕΙ) του Γ. Λόρμπερ (τόμοι ΙΙ 150 και V 137). Την εποχή του Ιησού ηγέτης τους ήταν ένας Έλληνας της Ιουδαίας, ο Ρόκλος και εμπνευστής τους ο Επίκουρος (341-270 π.Χ.). Η διδασκαλία τους ήταν αρχικά διαμετρικά αντίθετη μ' εκείνη του Ναζωραίου (ΜΕΙ Ι 223,5 κ.εξ.) Όμως ο Ιησούς τους προσηλύτισε αρκετά εύκολα, ιδίως χάρη στη συνεργασία με τον ευφυέστατο Ρόκλο.

Άρα δεν προσηλύτισαν οι Εσσαίοι τον Ιησού, όπως υποστηρίζουν μερικοί σήμερα, αλλά αντίθετα (ΜΕΙ IV 248). Πράγματι οι Εσσαίοι έμειναν για μεγάλο διάστημα πιστοί στη διδασκαλία του Ιησού Χριστού και συνιστούσαν τις πιο ανόθευτες κοινότητες στην πρωτοχριστιανική εποχή.

Τα σχετικά λεπτομερή κεφάλαια θα τα βρει ο αναγνώστης στο «Μ.Ε.Ι.» και στα «Δώρα του Ουρανού», εκδ. Πύρινος Κόσμος ή στην ιστοσελίδα The Book of Life και Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΣΗΜΕΡΑ.gr.

Η νεώτερη ιστορία του ΕΤ

Στη νεώτερη ιστορία η επίσημη αρχή του ΕΤ έγινε το 1717 με την ίδρυση της Μεγάλης Στοάς στο Λονδίνο. Οπωσδήποτε τεκτονικές δραστηριότητες υπήρχαν και πριν το 1717, αλλά οι σχετικές πληροφορίες δεν συμφωνούν μεταξύ τους.

Οι χριστιανικές εκκλησίες στην Ευρώπη αντιμετωπίζουν η καθεμία διαφορετικά τον ΕΤ. Ιδιαίτερα στην Μ. Βρετανία ο βασιλικός οίκος, πολυάριθμοι επίσκοποι και αρχιεπίσκοποι της αγγλικανικής εκκλησίας ανήκαν σε μία Στοά, υπήρξαν μάλιστα και συνιδρυτές της. Στη Μ. Βρετανία, στην Πρωσία και σε άλλες χώρες οι επικεφαλής των ευαγγελικών εκκλησιών πολλές φορές ήταν συγχρόνως επικεφαλής των ΕΤ. Άλλοι πάλι προτεστάντες υπήρξαν σφοδροί πολέμιοι του ΕΤ. Στο παλιότερο εκκλησιαστικό δίκαιο της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας η συμμετοχή σε μία Στοά τιμωριόταν μ' αφορισμό. Αυτός όμως ο νόμος καταργήθηκε κι έτσι άνοιξε ο δρόμος για πολυάριθμους καρδινάλιους να ενταχθούν επίσημα σε μία Στοά. Ειδικά το τάγμα των Ιησουιτών θεωρείται προσκείμενο στον ΕΤ.

Πάντως η Αγία Γραφή παίζει μόνο ένα ρόλο σύμβολου στον ΕΤ και όχι ως διδασκαλία. Σύμφωνα με τον λεξικογράφο Η. Miers η μεγαλύτερη μερίδα των ΕΤ είναι αθεϊστική, πράγμα που φαίνεται λογικό, από τη στιγμή που δεν δίνεται βαρύτητα στο θείο λόγο. Κατά βάση ο ΕΤ θεωρεί μεν ότι ένας θεός δημιούργησε τον κόσμο, όμως ότι τον έχει αφήσει στη μοίρα του. Οι τέκτονες δεν αντιλαμβάνονται τον θεό ως οντότητα, αλλά ως αρχιτέκτονα του κόσμου και ανώτερη Δύναμη. Ομοίως η προσευχή στις Στοές

απευθύνεται μεν στον θεό (και βέβαια όχι στον Ιησού Χριστό), αν και το μέτρο όλων των πραγμάτων είναι σαφώς ο άνθρωπος κι όχι ο θεός.

Ως αποτέλεσμα ο ΕΤ χαρακτηρίζεται από σχετικοκρατία. Σε τελευταία ανάλυση αυτό σημαίνει ότι όταν δεν αναγνωρίζεται ο θεός ως ο εκφραστής της μοναδικής απόλυτης αλήθειας, αλλ' αντίθετα ο λόγος του θεωρείται ισότιμος με πολλές άλλες αλήθειες (ή θεούς), τότε ο λόγος του διαψεύδεται. Αυτό βέβαια δεν λέγεται ανοικτά, αλλά είναι η λογική συνέπεια της σχετικοκρατίας, πράγμα που την κάνει να υπονομεύει την αλήθεια.

Μαρτυρία από τον ΕΤ

Στο βιβλίο του *Occult Invasion* (Harvest House, 1998) ο Dave Hunt μεταφέρει τα λόγια του Albert Pike (1809-1891), του πιο σημαντικού υψηλόβαθμου ΕΤ και δημιουργό των τυπικών του AASR (Σκωτικού Τύπου) κι «επίτιμο μέλος σχεδόν κάθε Ανώτατου Συμβουλίου ΕΤ στον κόσμο».

Ο Pike, ο οποίος πολύ πριν από την Μπλαβάτσκι συνέλαβε και αξιοποίησε τις συνάφειες μεταξύ των πιο διαφορετικών συστημάτων λατρείας (Miers), μεταξύ άλλων συνέγραψε το *Morals and Dogma* για το Ανώτατο Συμβούλιο του 33^{ου} Βαθμού. Αυτό το εγχειρίδιο επίσημης παράδοσης του ΕΤ συνδέει την προέλευσή του με τον ινδουισμό, το βουδισμό, το ζωροαστρισμό και άλλες ανατολικές λατρείες. Γράφει λοιπόν εκεί ο Pike:

Όπως όλα τα μυστηριακά και τα ερμητικά συστήματα και η αλχημεία, έτσι και ο ΕΤ κρύβει τα μυστικά του από όλους, εκτός από τους σπουδαστές και τους σοφούς ή τους εκλεκτούς. Γι' αυτό χρησιμοποιεί ψευδείς εξηγήσεις και λανθασμένες ερμηνείες των συμβόλων του με σκοπό να παραπλανήσει εκείνους που αξίζουν να παραπλανηθούν…

Ένα μέρος των συμβόλων παρουσιάζεται στο μυημένο, μ' εσκεμμένα λανθασμένες εντούτοις ερμηνείες ώστε να καθοδηγείται σε λάθος κατεύθυνση. Πρόθεση δεν είναι να τα καταλάβει, αλλά να νομίζει ότι τα καταλαβαίνει».

Και συνεχίζει ο Dave Hunt:

«Γιατί η μυστικοπάθεια και η κρυπτογραφία και η αποκρυφολογία; Στον ενδότατο πυρήνα του ΕΤ βρίσκεται μία κρυφή εωσφορική διδασκαλία, την οποία ο τέκτονας καταλαβαίνει μόνον όταν έχει φτάσει στους ανώτερους βαθμούς. Έτσι γράφει ο Manley Palmer Hall, άλλη μία κορυφαία προσωπικότητα στον ΕΤ: *«Όταν ο τέκτονας μάθει το μυστικό της ικανότητάς του, τότε έχει στο χέρι του τις ζέουσες, τις καυτές ενέργειες του Εωσφόρου».*

Παρ' όλα αυτά οι ΕΤ χαίρουν εκτίμησης σε όλον τον κόσμο και συνιστούν ένα μεγάλο ποσοστό σε ηγετικά πόστα, σε κοσμικά και εκκλησιαστικά αξιώματα. Ωστόσο αυτοί που αρνούνται ότι ο Ιησούς είναι ο μοναδικός Χριστός και ότι έγινε αληθινός άνθρωπος, δεν έχουν το πνεύμα του Θεού, αλλά του αντίχριστου (Α΄Ιωάννη 4, 1-3). Αυτό όμως που διδάσκουν τόσο ο μυστικισμός της Ανατολής όσο και οι ψυχαναγκαστικές οργανώσεις, ότι δηλαδή ο Ιησούς είχε κατακτήσει απλώς τη *«χριστική συνείδηση»*, που είναι εφικτή για τον καθένα, το ίδιο υποστηρίζει κι ο ΕΤ:

«Ο Ιησούς της Ναζαρέτ είχε κατακτήσει ένα συνειδησιακό επίπεδο, το οποίο χαρακτηρίστηκε με διάφορα ονόματα, όπως: κοσμική συνείδηση, μετενσωμάτωση της ψυχής, φιλοσοφική μύηση, φωτισμός, βραχμανική λάμψη, χριστική συνείδηση».

[Lynn Perkins, *The Meanings of Masonry*]

Εδώ συμπεραίνει ο D. Hunt: «Σε τελευταία ανάλυση ο ΕΤ έχει ένα δικό του ευαγγέλιο που αποκλίνει στα βασικά σημεία από το χριστικό. Γιατί βεβαιώνει τα μέλη του ότι με τα καλά έργα και την πειθαρχία στις διδασκαλίες του ΕΤ θα κατακτήσουν τη Θεία Στοά στους Ουρανούς, όπου κυβερνά ο Παντοδύναμος Αρχι-τέκτων όλων των κόσμων ή ο «θεός τής εκάστοτε προσωπικής αντίληψης». Ένα ηγετικό στέλεχος τού ΕΤ, ο Carl Claudy, γράφει: «Ο ΕΤ απαιτεί μόνον από σένα να πιστεύεις σε οποιονδήποτε θεό και να τον ονομάζεις όπως θέλεις. Αυτό μπορεί να γίνει με τον κάθε θεό, γιατί είναι ο δικός σου θεός».

Αντίστοιχα μεθερμηνεύονται οι χριστιανικές έννοιες. Για παράδειγμα κατά τη μύηση στον πρώτο βαθμό χρησιμοποιείται μία προβιά από αρνί, «η οποία συμβολίζει την αγνότητα ζωής κι αγωγής, που είναι απαραίτητη για την είσοδο στην Ουράνια Στοά». Επιπλέον στον μυούμενο στο 19^{ο} βαθμό του Σκωτικού Τύπου λέγεται ότι η τήρηση των κανόνων του ΕΤ θα του εξασφαλίσει «την είσοδο στην Ουράνια Ιερουσαλήμ». Κατά την 28^{η} μύηση μαθαίνει ότι «ο αληθινός τέκτων ανυψώνει τον εαυτό του ανεβαίνοντας τον ένα βαθμό μετά τον άλλον, ώσπου να φτάσει στους Ουρανούς» και ότι ένα καθήκον του είναι «ν' απαλλάξει τον εαυτό του από το προπατορικό αμάρτημα».

Ο ΕΤ είναι η οικουμενική θρησκεία;

Συνέχεια από τον D. Hunt:

«Ο Albert Pike λέει: "Ο ΕΤ είναι η οικουμενική, αιώνια, αμετάβλητη θρησκεία. Θεωρεί εξίσου μεγάλους διδασκάλους της ηθικής το Μωυσή, τον Κομφούκιο και το Ζαρατούστρα, τον Ιησού και τον Άραβα εικονοκλάστη (το Μωάμεθ). Γι' αυτό επιτρέπει στον κάθε αδελφό ν' αφιερωθεί σ' οποιονδήποτε απ' αυτούς, ανάλογα με το τι ζητάει η δική του ομολογία και *η δική του αλήθεια*".

Ο δε Manly Hall γράφει από τη δική του οπτική:

“Ο αληθινός ακόλουθος του αρχαίου τεκτονισμού έχει απορρίψει οριστικά τη λατρεία προσωποποιημένων όντων… Η θρησκεία του πρέπει να είναι οικουμενική: Χριστός, Βούδας ή Μωάμεθ, τα ονόματα έχουν μικρή σημασία, γιατί αυτός προσέχει μόνο το Φως κι όχι το φορέα του».

Εδώ κλείνει το απόσπασμα απ’ τον Hunt. Το αξιοσημείωτο είναι ότι αν και ο ΕΤ απορρίπτει κάθε δογματισμό, στην πραγματικότητα τον ασκεί στην πράξη. Γιατί ενώ για τους άλλους κηρύττει την ανεκτικότητα, την ανεξιθρησκεία, απαιτεί απόλυτη υπακοή στους δικούς του κανόνες. Αν και οι τέκτονες ισχυρίζονται ότι σ’ αυτούς χωράει κάθε μορφή πίστης, αποσιωπούν ότι στην πραγματικότητα ο καθένας τους οφείλει ν’ αφήσει εκτός Στοάς τις προσωπικές του πεποιθήσεις. Παλιότερα μάλιστα πολεμώντας τη μισαλλοδοξία των αντιπάλων τους, τους χαρακτήριζαν φρενοβλαβείς… (R. Woelfl)

Άρα από τις διδασκαλίες των τεκτόνων δεν μπορεί να πάρει κάποιος καμία σοβαρά, αφενός λόγω της σχετικοκρατικής αντίληψης απέναντι στην αλήθεια, και αφετέρου γιατί και τους ίδιους τους χαμηλόβαθμους τους παραπλανούν εσκεμμένα με ψεύτικες θεωρίες.

Είναι γνωστό ότι τα τελετουργικά τυπικά του ΕΤ έχουν πολλά στοιχεία δεισιδαιμονίας, μαγείας και από τις εκκλησιαστικές τελετές. Πάντως η βάση της μυστικής διδασκαλίας είναι η αυτολύτρωση.

Επίσης ένα άλλο γνωστό σκοτεινό κεφάλαιο του ΕΤ είναι, όπως έχουν παρατηρήσει πολλοί αναλυτές, η επιδίωξη μίας παγκόσμιας κυριαρχίας. Είναι ανεξάντλητη η σχετική φιλολογία, την οποία ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί να εξετάσει και να σχηματίσει δική του άποψη. Ωστόσο μία τέτοια έρευνα θα πρέπει να θεωρηθεί μάλλον χάσιμο χρόνου. Γιατί ακόμη κι αν ισχύουν πολλά απ’ αυτά που θ’ ανακαλύψει κάποιος, είναι σχεδόν ή και τελείως αδύνατο να τα εξακριβώσει, δεδομένου ότι τα πάντα καλύπτονται από ένα πέπλο μυστικότητας. Άλλωστε και να τα επαληθεύσει κανείς με βεβαιότητα, και πάλι δεν θ’ άλλαζε με αυτές τις γνώσεις τον κόσμο. Γιατί ο κόσμος θα τις απέρριπτε σαν φαντασιώσεις. Συνεπώς ο καθένας μπορεί ν’ αλλάξει μόνο τον εαυτό του και με τη στάση του ίσως και τον περίγυρό του, αν τον απαρτίζουν καλοπροαίρετα άτομα. Αλλιώς θα πολεμάει με ανεμόμυλους, όπως Δον Κιχώτης, ο τραγικός ιππότης του μυθιστορήματος του Θερβάντες. Βέβαια πρέπει να σημειωθεί ότι ορισμένοι τέκτονες θα μπορούσαν ν’ αμφισβητήσουν κάποια απ’ τα παραπάνω. Όμως ο ΕΤ είναι ένα πολύ πολύπλοκο σύστημα, με αμέτρητα διαφορετικά τάγματα, κανονισμούς και ποικίλη πρακτική. Και για να καλυφτούν όλ’ αυτά θα έπρεπε να γραφούν εξίσου αμέτρητα βιβλία…ελε

8. Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Διάκριση των μορφών πνευματιστικής επικοινωνίας

Ο κατώτερος πνευματισμός

Η ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Εξωαισθητηριακή αντίληψη και πνευματιστικά / ψυχικά φαινόμενα

Βιώματα και κίνδυνοι κατά τα αστρικά ταξίδια

Η ψυχοκατασκοπεία

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ VS ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Κριτήρια και δυσκολίες στη διάκριση των αληθινών από τις νόθες αποκαλύψεις

***«Σε όλες τις θρησκείες υπάρχει το channeling»* (υποτίθεται!)**

Η μονότονη ηχώ από την Εδέμ

Υπάρχει αγάπη χωρίς αλήθεια;

Πίστη στα παραμύθια

Αλληλούια!

Τεχνολογία βόηθα μας!

Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ένα παράδειγμα χριστιανικού πνευματισμού

Τα λάθη του χριστιανικού πνευματισμού

Καλά πνεύματα VS κακά πνεύματα

Η φύση και η έμπνευση των σκέψεων

Υπάρχει απόλυτη αλήθεια ή μόνο σχετική;

Οι μισές αλήθειες

Η διάκριση μεταξύ των Αποκαλύψεων από την Ύψιστη Πηγή ή από κατώτερα όντα

Η μάσκα του αντίθεου

Ως **πνευματισμός** εννοείται η επιδίωξη να αποκτήσει ο άνθρωπος επαφή με αποσαρκωμένους, δηλαδή συγγενείς, φίλους ή επίσης άγνωστα πνεύματα, προκείμενου να ερευνήσει τις συνθήκες στον άλλο κόσμο, ώστε με βάση τις νέες γνώσεις του για τη μεταθανάτια ζωή να μάθει περισσότερα για την Επίγεια ζωή. Πρόκειται δηλαδή για την προσπάθεια να στοιχειοθετηθεί μία θεωρία αναφορικά με τα αίτια υπερφυσικών διαδικασιών που δεν προκαλούνται από ανθρώπους εν ζωή, αλλά από ψυχές αποσαρκωμένων ή από άλλες πνευματικές οντότητες ή επίσης από πνεύματα (στοιχειακά ή φυσικά πνεύματα) που δεν έχουν

ακόμη ενανθρωπιστεί. Αυτή η τελευταία περίπτωση πάντως σπάνια λαμβάνεται υπόψη από τους πνευματιστές, αν και υπάρχουν αναρίθμητα σχετικά παραδείγματα σε πολλές παραδόσεις.

Εννοείται ότι τα πνευματιστικά διάμεσα (μέντιουμ) μπορούν να επικοινωνήσουν επίσης με δαιμονικές οντότητες, ένα σημείο πάνω στο οποίο στηρίζουν την κριτική τους οι φονταμενταλιστές πιστοί της Βίβλου. Μια τέτοια κριτική όμως είναι μονόπλευρη γιατί δεν εξαντλεί το όλο θέμα, όπως θα δούμε παρακάτω.

Εκτός αυτών, ανακοινώσεις προς διάμεσα μπορούν να κάνουν επίσης οι λεγόμενοι «εξωγήινοι», αν και πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ γνήσιων εξωγήινων αφενός και ανώριμων πνευμάτων αφετέρου, που είναι, προσκολλημένα στο γήινο πεδίο.

Όσον αφορά τις γνήσιες εξωγήινες ανακοινώσεις σημασία έχει ο βαθμός ωριμότητας και η προέλευση των πομπών από τους οποίους προέρχονται, καθώς αποτελεί εξαίρεση η περίπτωση όπου πραγματικά μιλούν όντα που βρίσκονται σε περιοχές του φωτός, δηλαδή κάτοικοι των ηλιακών κόσμων. Για το λόγο αυτό στις καταγραφές της η Μπέρτα Ντούντε εφιστά με έμφαση την προσοχή σε τέτοιες πνευματικές συνδέσεις επειδή δεν μπορεί να ελεγχθεί κατά πόσο ανταποκρίνονται στην αλήθεια.

Εκτός αυτού, η βούληση και η ωριμότητα του διάμεσου και των ενδεχομένως παρευρισκόμενων είναι καθοριστικές για τη μορφή με την οποία γίνονται οι ανακοινώσεις και για το τι είδους πνεύματα τις κάνουν.

Συνεπώς ο πνευματισμός είναι ένας πολύ ευρύς συλλογικός όρος που περιλαμβάνει διάφορα φαινόμενα που προκύπτουν από τη σύνδεση ανθρώπων με ικανότητες διάμεσου με τον κόσμο των πνευμάτων. Η δυνατότητα για να υπάρξει αυτή η σύνδεση παρέχεται από το «πνεύμα των νεύρων» (επίσης γνωστό ως «οδυλική δύναμη», «αιθέρας ή ρευστό των νεύρων», «βιομαγνητισμός», «μαγνητικό ρευστό» κ.ά.) ενός ανθρώπου και εξαρτάται από το πόσο γερό ή χαλαρό είναι αυτό· γιατί για να μπορεί ένα μέντιουμ να προσλάβει υπεραισθητά μηνύματα πρέπει να έχει ένα χαλαρό νευρικό πνεύμα, πράγμα που πολλές φορές μπορεί να είναι συνέπεια μιας βαριάς αρρώστιας, ενός δυστυχήματος, ενός σοκ ή ασκήσεων ανάπτυξης ψυχικών δυνάμεων και αποτελεί ουσιαστικά μία νοσηρή κατάσταση υπερευαισθησίας.

Ως εκ τούτου η ιδιότητα του διάμεσου δεν είναι ιδιαίτερα αξιοζήλευτη, γιατί οι δοκιμασίες και τα δεινά που πρέπει να υπομένει είναι πολύ μεγαλύτερα από των άλλων ανθρώπων. Στο θέμα αυτό αναφέρεται μια καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 18.6.1948:

«Είναι πολύ ανίσχυρη για να αντισταθεί η θέληση εκείνων των ανθρώπων που λειτουργούν ως διάμεσα, που ανοίγονται δηλαδή απέναντι στον άλλον κόσμο και στην επήρεια του και νιώθουν να ελκύονται από τις αόρατες οντότητες.

Οι δυνάμεις του σκότους ασκούν ιδιαίτερη επίδραση πάνω στο σώμα τους, το οποίο παίρνουν στην κατοχή τους μόλις πάψει να αντιστέκεται η βούληση τους. Το επακόλουθο αυτής της κατοχής είναι ότι αδρανοποιείται σχεδόν η ικανότητα του σκέπτεσθαι, καθώς ο άνθρωπος βρίσκεται σε μία ονειρόμορφη κατάσταση, οπότε δεν εκφέρει τις δικές του σκέψεις αλλά εκείνες της δύναμης που τον έχει κυριεύσει, με τον εντελώς χαρακτηριστικό της τρόπο.

Κατά κάποιο τρόπο είναι μία άλλη ψυχή μέσα στο σώμα του ενώ η δική του η ψυχή κοιμάται και γι' αυτό, όταν βρεθεί πάλι στην αφυπνισμένη κατάσταση, δεν μπορεί να θυμηθεί πια τίποτα από όσα είπε ή έκανε ο άνθρωπος αυτός.

Δωρεάν Σεμινάρια 10 Εβδομάδων

ΑΣΤΡΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Ένας Νέος Κόσμος σε Περιμένει να τον Εξερευνήσεις

Μέσα από ένα εύκολο πρόγραμμα 10 εβδομάδων, μάθε απλές και αποτελεσματικές τεχνικές ώστε να έχεις εξωσωματικές εμπειρίες, να εξερευνήσεις το Αστρικό πεδίο και το κόσμο των ονείρων.

Ο ίδιος ο άνθρωπος δεν φέρει ευθύνη γι' αυτό το χρονικό διάστημα, δεδομένου ότι οι πνευματικές δυνάμεις κατοχής είναι ισχυρότερες από εκείνον. Παρ' όλα αυτά οφείλει να προστατευτεί από αυτό το βιασμό του εαυτού τον από σκοτεινές δυνάμεις· και ο σωστός τρόπος είναι να αφεθεί στην προστασία των καλών οντοτήτων και του Θεού παρακαλώντας Τον στην προσευχή του να τον προφυλάξει από κάθε κακό και πονηρό. Γιατί είναι κακό να κυριαρχείται κάποιος από εκείνες τις πνευματικές δυνάμεις, όπου δεν ορίζει πλέον τις σκέψεις και τις πράξεις του, παρά του επιβάλλονται από μία ξένη δύναμη με ισχυρή θέληση».

Με άλλα λόγια τα διάμεσα έχουν (ακόμη) αδύναμη θέληση, γιατί αλλιώς δεν θα την παρέδιδαν συνειδητά ή ασυνείδητα σε ξένες οντότητες.

Ο πνευματισμός επομένως παρουσιάζεται σε πολλές μορφές:

- ως προσπάθεια επικοινωνίας με ψυχές νεκρών
- ως ερευνητικός κλάδος της «οριακής» εναλλακτικής επιστήμης
- ως φιλοσοφική ή θρησκευτική θεωρία
- ως θεοσοφία
- ως προσπάθεια επικοινωνίας με «εξωγήινους»
- ως θεραπευτική μέθοδος με την βοήθεια των πνευμάτων
- ως πηγή χριστιανικών μηνυμάτων

Οι οπαδοί του πνευματισμού τον θεωρούν ως τον πιο σοβαρό αντίπαλο του υλισμού και ταυτόχρονα ως ένα κίνημα διαμαρτυρίας απέναντι στις εκκλησίες που αποφεύγουν ως επί το πλείστον την ενασχόληση με τη μεταφυσική.

Από τα παραπόνω καθίσταται σαφές ότι δεν είναι δυνατόν να μιλά κανείς γενικευμένα για τον πνευματισμό, γιατί παρουσιάζει μεγάλες διαφορές, προϊόντα της ιστορικής εξέλιξης και της πολυμορφίας του.

Ο Καρλ φον Ράιχενμπαχ (1788-1869), εφευρέτης της παραφίνης, το 1852 παρουσίασε τη θεωρία της οδυλικής δύναμης, δηλαδή της ζωτικής δύναμης που διαπερνά και ακτινοβολεί μέσα από όλα τα πράγματα και τα έμβια όντα. Η οδυλική ή αιθερική δύναμη,

για την οποία μιλούσε επίσης ο ιδρυτής της ομοιοπαθητικής *Σάμουελ Χάνεμαν* (1755-1830), έγινε αμέσως η κεντρική θεωρία των πνευματιστών, αποκρυφιστών και παραψυχολόγων.

Έτσι, τα φαινόμενα του πνευματισμού που αρχικά θεωρούνταν ταυτόσημα με δεισιδαιμονία και φαντασιοπληξία, αποκτούσαν βαθμιαία όλο και μεγαλύτερη αναγνώριση, καίτοι υπήρχαν πάντοτε πολέμιοι τους.

Τα τελευταία εκατό χρόνια με την εξάπλωση του εσωτερισμού και του τεκτονισμού ο πνευματισμός πέρασε σταδιακά στο παρασκήνιο, αν και κατά καιρούς εμφανίζονται διάφορα διάμεσα που αποκτούν σύντομα εκατομμύρια οπαδούς. Σε γενικές γραμμές πάντως η ποιότητα και η συχνότητα εμφάνισης «δυνατών» μέντιουμ μειώθηκε σε σχέση με την εποχή της ακμής τους. Παράλληλα, ενώ παλαιότερα πλειοψηφούσαν τα μέντιουμ που λειτουργούσαν σε κατάσταση τέλειας ή βαθιάς ύπνωσης ή που έκαναν υλοποιήσεις, με τον καιρό πλήθυναν τα μέντιουμ που λειτουργούν σε κατάσταση μερικής η πλήρους εγρήγορσης. Τα διάμεσα αυτά που είτε ομιλούν τηλεπαθητικά είτε γράφουν καθ’ υπαγόρευση, καταφεύγουν όλο και πιο πολύ σε τεχνικά βοηθητικά μέσα όπως ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα ή τηλεοπτικούς δέκτες.

Τη σημερινή εποχή ο πνευματισμός έχει χάσει σχεδόν ολοκληρωτικά την υπόληψη του, αφού το επίπεδο του πέφτει συνεχώς, η κερδοσκοπία, τα λάθη και οι απάτες είναι εμφανή και τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. του έχουν κηρύξει ανοιχτά τον πόλεμο επειδή πάρα πολλά νεαρά άτομα επιδίδονται σε αποκρυφιστικές πρακτικές.

Διάκριση των μορφών πνευματιστικής επικοινωνίας

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να σταθούμε στη διάκριση των διαφόρων μορφών πνευματιστικής επικοινωνίας. Χονδρικά διαχωρίζονται σε επαφές που γίνονται σε κατάσταση:

α. *βαθιάς ή τέλειας ύπνωσης του διάμεσου*

β. *μερικής ύπνωσης*

γ. εγρήγορσης με τηλεπαθητική μεταβίβαση σκέψεων

Σε αυτές τις τρεις κατηγορίες αντιπροσωπεύεται ένα μεγάλο φάσμα από διάμεσα που *γράφουν, μιλούν, ακούν υπεραισθητά, έχουν διόραση, μαντεύουν δια της αφής, μαντεύουν με περισσότερες από μία αισθήσεις, κάνουν αποϋλοποιήσεις, υλοποιήσεις ή άλλες*

επεμβάσεις στην ύλη, θεραπεύουν, έχουν διαισθήσεις, έχουν εμπνεύσεις, έχουν προαισθήσεις κ.λπ. Μια συγγενική μορφή είναι επίσης η υπνοβασία, μόνο που ο υπνοβάτης αναμεταδίδει αυτά που βλέπει ο ίδιος και δεν είναι διάμεσο για άλλα πνεύματα.

Στις επαφές που γίνονται σε κατάσταση *βαθιάς* ή και *τέλειας ύπνωσης* του διάμεσου, αυτό προσωρινά καταλαμβάνεται ολοκληρωτικά από ένα ξένο πνεύμα, ενώ η δική του η ψυχή εξέρχεται εξ ολοκλήρου από το σώμα· έτσι στην πράξη οι δύο καταστάσεις δεν έχουν ουσιαστική διαφορά μεταξύ τους.

Στην *μερική ύπνωση* η ψυχή του διάμεσου δεν αποκόβεται ούτε απομακρύνεται τελείως από το σώμα την ώρα που το χρησιμοποιούν άλλα πνεύματα για να εκφραστούν στο γήινο πεδίο.

Ένα διάμεσο που λειτουργεί σε *κατάσταση εγρήγορσης* καταγράφει ή προφέρει δυνατά τις σκέψεις που του μεταβιβάζουν τηλεπαθητικά τα πνεύματα μέσω της «φωνής του εγκεφάλου»*. Οι πνευματιστικές ανακοινώσεις που γίνονται σε κατάσταση εγρήγορσης είναι εύκολο να συγχέονται με τη θεϊκής προέλευσης έμπνευση που εκφράζεται *με τη μορφή σκέψεων ή ηχηρού εσωτερικού Λόγου μέσα στην καρδιά τον ανθρώπου*[12].

Ο κατώτερος πνευματισμός

Το κατώτερο είδος πνευματισμού είναι αυτό όπου καλούνται ανώριμες ψυχές από το επέκεινα. Πρόκειται ανεξαίρετα για «πνεύματα νεκρών», πνεύματα δηλαδή που είναι αδαή, προσκολλημένα στο γήινο κόσμο και ακόμη μακριά από τον Θεό. Αν και δεν βρίσκονται στην αλήθεια, δεν είναι όλα τα πνεύματα αυτά κακά ούτε ψεύδονται εσκεμμένα, απλά είναι σε κατάσταση άγνοιας, οπότε αντίστοιχες είναι και οι ανακοινώσεις τους. Έτσι εξηγείται η ποιοτική διαφορά των ανακοινώσεων, αφού κι εκεί δεν είναι διαφορετικά από ό,τι στη Γη, όπου τελείως άθεοι άνθρωποι μπορεί να έχουν αγαθό και φιλειρηνικό χαρακτήρα.

Τα πνεύματα καλούνται να εκφραστούν στο γήινο πεδίο:

α. μέσα από κάποια ***βοηθητικά μέσα*** όπως τραπεζάκι, ραδιόφωνο, μαγνητόφωνο, δέκτη τηλεόρασης, εκκρεμές, ραδιαισθητική ράβδο κ.ά.

β. μέσω *διαμέσων* που **βρίσκονται** σε βαθιά ή μερική ύπνωση ή σε **κατάσταση** εγρήγορσης (δηλαδή τηλεπαθητικά).

---

12 * Βλ. στο κεφάλαιο 3 σχετικά με την πνευματιστική μεταβίβαση σκέψης σε αντίθεση με την πνευματική έμπνευση.

Ο Αλλάν Καρντέκ ονόμαζε το πρώτο είδος, της χρήσης βοηθητικών μέσων, «χυδαίο πνευματισμό», επειδή αποτελεί την πιο πρωτόγονη μορφή του. Όσον αφορά γενικά τον κατώτερο πνευματισμό θα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν μπορεί να αποφέρει κανένα πνευματικό όφελος, καθώς τα ανώριμα και προσκολλημένα στο γήινο κόσμο πνεύματα είναι χαμηλού επιπέδου ούτε γνωρίζουν περισσότερα από ό,τι οι άνθρωποι στη Γη. Η διαδικασία κατά την οποία ένα πνεύμα μιλά μέσα από ένα διάμεσο είναι συνήθως έξω από κάθε έλεγχο, δεδομένου ότι δεν υπάρχει κανένας ελεγκτής ή καθοδηγητής που να ελέγχει εντεύθεν ή εκείθεν, ούτε δυνατότητα ελέγχου της ποιότητας του πνεύματος.

Αναμφίβολα υπήρξαν επίσης άτομα που, ενώ πριν δεν πίστευαν στη μεταθανάτια ζωή, άλλαξαν γνώμη χάρη στον κατώτερο πνευματισμό· παρ' όλα αυτά το βασικό γεγονός παραμένει ότι αφενός δεν προσφέρει πνευματική άνοδο στην ψυχή και αφετέρου οι κίνδυνοι που ενέχονται είναι πολύ μεγάλοι.

Κατά πρώτον οι παρευρισκόμενοι σε μία πνευματιστική συγκέντρωση (σεάνς) και ιδίως το ίδιο το μέντιουμ χάνουν ένα αναντικατάστατο μέρος από τη ζωτική τους δύναμη, πράγμα που οδηγεί εξασθένισή της. Η εξασθένιση αυτή είναι δυνατό να επηρεάσει την υγεία αρνητικά με σωματικά ή ψυχικά συμπτώματα όπως διαταραχές της νοητικής λειτουργίας, καταθλίψεις, έμμονες ιδέες, μανία καταδίωξης, σχιζοφρένεια, καταληψία και σοβαρές διαταραχές της προσωπικότητας.

Σίγουρα ο κατώτερος πνευματισμός γίνεται με την ανοχή του Θεού αλλά όχι με την ευλογία του, καθώς τέτοιου είδους συνδέσεις συνεπάγονται μία ψυχική ρύπανση του ασχολούμενου. Επιτρέπονται μεν επειδή αποτελούν μία επιπλέον γέφυρα για εκείνους τους ανθρώπους που σε όλα ζητούν αποδείξεις, ωστόσο οι «εκζητούντες τον θεό» δεν την χρειάζονται για να βρουν τη μακαριότητα.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Η ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Παραψυχολογία είναι ο κλάδος της επιστήμης, ο οποίος εξετάζει τους φυσικούς νόμους που διέπουν τα παραφυσικά φαινόμενα (Γ. Σιέττος).

Η παραψυχολογία είναι ένας συλλογικός όρος με τον οποίο εννοείται η επιστήμη των υπεραισθητών φαινομένων και των ανεξήγητων ψυχικών δυνάμεων. Αποτελεί δηλαδή ουσιαστικά μία οριακή επιστήμη καθώς είναι ο συνδετήριος κρίκος μεταξύ

της επίσημης επιστήμης και του πνευματικού κόσμου. Σαν ένας επιμέρους τομέας της ψυχολογίας ερευνά τα παραφυσικά φαινόμενα πέραν των πέντε αισθήσεων και αναζητεί παράλληλα λογικές εξηγήσεις γι' αυτά.

Η γέννησή της χρονολογείται το 1882, όταν ιδρύθηκε στην Αγγλία η «Εταιρία ψυχικών ερευνών» (Society for Psychical Research). Οι ιδρυτές ήταν κυρίως επιστήμονες και διανοούμενοι ακαδημαϊκού επιπέδου. Μέχρι και σήμερα η Ε.Ψ.Ε. έχει δημοσιεύσει περισσότερους από σαράντα τόμους με παραφυσικά φαινόμενα και έρευνες. Με την πάροδο του χρόνου το αντικείμενο της διευρύνθηκε σε τομείς όπως η τηλεπάθεια, η ψυχομετρία, η ψυχοκίνηση, η μετεώρηση, η τηλεκινησία, ο πνευματισμός, η υπνοβασία, οι εκδηλώσεις φαντασμάτων, η διόραση, ο ζωικός μαγνητισμός, τα αστρικά ταξίδια, η ραδιαισθησία, ο υπνωτισμός, ο εξορκισμός, η τηλαισθησία, η τηλενέργεια, κ.τ.ό.

Οι παραψυχολόγοι διαχωρίζονται σε δύο μεγάλες ομάδες: 1. Στους ***ανιμιστές***, που πιστεύουν ότι όλα τα παραφυσικά φαινόμενα προέρχονται ***αποκλειστικά***, από ψυχικές ενέργειες ανθρώπων ή ζώων. 2. Στους ***πνευματιστές*** που παραδέχονται τη δράση αόρατων υπερκόσμιων οντοτήτων. Κατά μία άλλη διατύπωση, η παραψυχολογία χωρίζεται σε δύο μεγάλες θεωρίες, τη θεωρία του διαπροσωπικού πεδίου και τη θεωρία των πνευματιστών.

Η πρώτη θεωρία για να εξηγήσει φαινόμενα που υπερβαίνουν το χώρο, το χρόνο και το νόμο της αιτιότητας, παίρνει ως βάση μία ψυχική ενέργεια, η οποία έχει προκόψει από το μετασχηματισμό μίας από τις γνωστές φυσικές μορφές ενέργειας. Ένα **μοντέλο** το οποίο αρέσκεται να χρησιμοποιεί η θεωρία αυτή είναι το πεδίο βαρύτητας των αστρικών **σωμάτων**. Η βαρύτητα, την οποία διατύπωσε μαθηματικά ο Ισαάκ Νιούτον (1643-1727). εξακολουθεί να αποτελεί μία αινιγματική μορφή ενέργειας που δρα δυναμικά και υπερβαίνει τα όρια του χώρου. Παρόμοιες ιδιότητες αποδίδονται στην «ψυχική ενέργεια».

Πολλά ερωτήματα παραμένουν ωστόσο αναπάντητα με αυτή τη θεωρία, όπως π.χ. η «χρονική υπερβατικότητα» της ψυχής, δηλαδή η ικανότητα όρασης μελλοντικών ή παρελθόντων γεγονότων. Έτσι απαιτούνται άλλες βοηθητικές υποθέσεις για τη στήριξη της άποψης των ανιμιστών.

Σύμφωνα με τη δεύτερη θεωρία οι τηλενέργειες, η υπερβατικότητα της ψυχής, δεν πραγματοποιούνται μέσω ενός πεδίου ψυχικής ενέργειας, **αλλά** από την ψυχή που εξέρχεται από το ***σώμα***, όπου η ψυχή εννοείται ως μία ανεξάρτητη προσωπική οντότητα, Πάντως πολλοί παραψυχολόγοι οπαδοί της δεύτερης θεωρίας αποφεύγουν συστηματικά εκφράσεις και υποθέσεις που θυμίζουν τον πνευματισμό, γιατί υπό τη σκέπη του έχουν γεννηθεί πολλές κινήσεις με θρησκευτικές κοσμοθεωρίες ενώ οι παραψυχολόγοι

προτιμούν να θεωρούνται ως επιστήμονες. Αυτό όμως σημαίνει γι’ αυτούς ένα ορισμένο δίλημμα γιατί περιορίζονται σε επιστημονικά αποδεκτές υποθέσεις και έτσι αγνοούν ή απορρίπτουν συναρτήσεις με την ψυχικο-πνευματική σφαίρα. Σχετικά με την επιστημονική τεκμηρίωση πνευματικών φαινομένων σε μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε λέγονται όμως τα εξής:

«Μέσω της έρευνας δεν μπορείτε *να* προσπελάσετε σε καμία πνευματική περιοχή και θα είναι μάταιη οποιαδήποτε προσπάθεια να αποκτήσετε μία αληθινή εικόνα όσων βρίσκονται πέρα από τα. -γήινα. Με εργαλείο την έρευνα μπορείτε μεν να λύσετε όλα τα γήινα προβλήματα και να βρείτε επίσης αποδείξεις που να τεκμηριώνουν την ορθότητα των πορισμάτων σας, αλλά δεν θα καταφέρετε ποτέ να προσκομίσετε αποδείξεις που να θεμελιώνουν πνευματικούς συλλογισμούς».

Αυτό θα πρέπει να είναι απόλυτα κατανοητό τουλάχιστον για εκείνους που γνωρίζουν το Λόγο του Θεού από τη Βίβλο ή και τις νέες αποκαλύψεις, γιατί είναι γνωστό ότι ο άνθρωπος τοποθετείται στον κόσμο με τον προορισμό να φτάσει στη μακαριότητα με τη βοήθεια της πίστης, καθώς από ένα σημείο και μετά η επιλογή της **πίστης** είναι ταυτόχρονα και επιλογή της βούλησης. (Κατά Ιωάννη 20. 31. Προς Γαλάτες 3, 26. Ιωάννη Α’ 5, 4. Προς Εβραίους 11,6).

Με άλλα λόγια δεν πρέπει να είναι οι αποδείξεις που πειθαναγκάζουν κάποιον να πιστέψει και για το λόγο αυτό το σχέδιο του Θεού για την πνευματοποίηση των ανθρώπων, πραγματώνεται μέσα σε τελείως φυσιολογικά πλαίσια εδώ στη Γη. Ούτε επιτρέπεται να καταργηθεί ο νόμος της ελεύθερης βούλησης με το να γίνεται χρήση υπερφυσικών σημείων προκειμένου να αφυπνιστεί η πίστη όσων δεν πιστεύουν.

Είναι λοιπόν εύδηλο ότι κάθε προσπάθεια να πειστούν οι άνθρωποι υπό το βάρος αποδεικτικών στοιχείων δεν ανταποκρίνεται στη θεία θέληση, όσο ευγενικά και αν είναι τα κίνητρα. Όποιος επομένως προσπαθεί παρ’ όλα αυτά να επηρεάσει τους άθεους με επιχείρημα κάποιες αποδείξεις, στην ουσία αποδεικνύει ότι ακόμη δεν γνωρίζει την τάξη και τη βούληση του Θεού. Κατά συνέπεια δεν είναι δυνατό μία τέτοια προσπάθεια να έχει την ευλογία του, μια που αυτός που αναζητεί πειστικές αποδείξεις εργάζεται κατά βάση χωρίς θεϊκή βοήθεια, παρ’ όλο που είναι πολύ πιθανό να έρθει σε επαφή με κάποιες πνευματικές δυνάμεις που προκαλούν το θαυμασμό του κόσμου. Αλλά είτε οι δυνάμεις αυτές βρίσκονται εξίσου σε άγνοια είτε εργάζονται συνειδητά ενάντια στον Θεό, αν και υπό το μανδύα του καλού και αληθινού.

Αναμφισβήτητα η παραψυχολογία δεν είναι εξασφαλισμένη από κινδύνους, για το λόγο ότι είναι ένας τομέας όπου ο άνθρωπος ανοίγεται απέναντι σε άγνωστες υπερκόσμιες δυνάμεις συνειδητά ή ασυνείδητα. Η θελληματική ενασχόληση μαζί της προσελκύει

αναπόφευκτα διάφορα πνεύματα που είναι κατά κανόνα ανώριμα και προσκολλημένα ακόμη στο γήινο πεδίο. Επίσης το πνευματικό επίπεδο των παραψυχολόγων παίζει σημαντικό ρόλο και επειδή συνήθως πρόκειται για ερωτήματα εγκόσμιου χαρακτήρα που τους απασχολούν, οι απαντήσεις που τους μεταβιβάζονται είναι αντίστοιχα μέσα στην εγκόσμια λογική.

Το άνοιγμα προς την παραψυχολογία το δηλώνει κάποιος φανερά από τη στιγμή που ασχολείται ενεργά μαζί της, π.χ. διαβάζοντας σχετικά βιβλία, συμμετέχοντας σε διαλέξεις ή σεμινάρια, πειραματιζόμενος με κάποιο από τα παρακλάδια της κ.λπ.

Επειδή η παραψυχολογία είναι ένας συλλογικός όρος που περιλαμβάνει πάρα πολλές και τελείως διαφορετικές μεταξύ τους απόψεις και κατηγορίες ανθρώπων, το οποίο μεθερμηνευόμενο σημαίνει από τον «άπιστο Θωμά» έως τους συνειδητά πιστούς χριστιανούς, είναι προφανές ότι αντίστοιχα πολυειδή είναι τα πνεύματα που προσελκύονται από τον άλλο κόσμο. Και συνεπώς είναι επίσης προφανές ότι οι ενασχολούμενοι με την παραψυχολογία, προσελκύουν ανάλογα με τις αντιλήψεις τους και την ωριμότητα τους αντίστοιχα πνεύματα που τους υποβάλλουν τις σκέψεις και τα πιστεύω τους.

Ως γνωστόν, η νοοτροπία, η στάση ζωής, το φρόνημα και η θέληση του καθενός καθορίζουν τι είδους πνευματικές οντότητες τον περιβάλλουν αλλά ένα γεγονός που ελάχιστοι γνωρίζουν είναι ότι στα *πνευματικά θέματα δεν παράγουμε εμείς μόνοι μας τις σκέψεις μας παρά τις αντλούμε από αυτές τις πνευματικές οντότητες που μας περιβάλλουν* και ανταποκρίνονται στην ποιότητα της βούλησης μας, στο πώς θέλουμε να ζούμε και να σκεφτόμαστε, με απλά λόγια. Από αυτό εξάγεται λογικά το συμπέρασμα ότι ο κάθε άνθρωπος καθορίζει από μόνος του το εάν προσελκύει το φως ή το σκοτάδι. Αλλά το θέμα αυτό θα εξεταστεί αναλυτικά σε ένα ξεχωριστό κεφάλαιο για τον πνευματισμό στη συνέχεια του βιβλίου.

Καθώς λοιπόν η παραψυχολογία συνεπάγεται ουσιαστικά ένα άνοιγμα προς το άγνωστο, από το οποίο απουσιάζει η αγγελική προστασία, είναι άρα ευνόητοι οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν και ιδιαίτερα για εκείνους που δεν γνωρίζουν ότι είναι πολύ δεκτικοί σε αμφισβητήσιμης ή κακής ποιότητας πνευματικές επιρροές.

Το κέντρο βάρους της παραψυχολογίας καταλαμβάνει η έρευνα των αποδείξεων, για την οποία απαιτούνται διαρκώς νέα στοιχεία, γιατί όσο ο άνθρωπος δεν αποκτά ***μέσα στην καρδιά του την εσωτερική βεβαιότητα για τα πνευματικά ερωτήματα***, εξακολουθεί να αμφιβάλλει για τις εξωτερικές αποδείξεις και να αντιδρά όπως ο «άπιστος Θωμάς». Για όσους ενδιαφέρονται πραγματικά για την πνευματική τους εξέλιξη, αξίζει να αναφερθεί μία συμβουλή του Ιησού από το «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (Μ.Ε.Ι.) του Ιάκωβου Λόρμπερ: «*Αφήστε καταρχάς κατά μέρος τις άχρηστες έρευνες αναφορικά με τις σχέσεις, τα*

φαινόμενα, τα αίτια και τα αιτιατά των πραγμάτων μέσα στον κόσμο, μια και με τον τρόπο αυτό ούτε σε εκατό χρόνια δεν θα πλησιάσει η ψυχή ένα χιλιοστό πιο κοντά στον αληθινό σκοπό της ζωής της. Γιατί από αυτό το δρόμο δεν μπορεί να φτάσει σε καμία αληθινή, εσωτερική γνώση παρά μόνο σε εξωτερικές, επιφανειακές και ασύνδετες μεταξύ τους απόψεις και τυφλές υποθέσεις, από τις οποίες ποτέ δεν προκύπτει ένα τακτικό, χαρακτηριζόμενο από συνοχή σύνολο γνώσης και επίγνωσης. Για το λόγο αυτό η ψυχή βρίσκεται διαρκώς σε μία αγχώδη αναζήτηση, από την οποία ελάχιστα αποκομίζει για την αληθινή τελείωση της»

Έχουμε Χάσει τη Δύναμη των Συμβόλων;

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως οι άνθρωποι οφείλουν να φτάσουν από το δρόμο της πίστης στον Θεό και αυτό βέβαια είναι αντίθετο με τις αποδείξεις της παραψυχολογίας, καθότι η αληθινή πίστη δεν βασίζεται πάνω στην ανθρώπινη σοφία, αλλά στη δύναμη του Θεού (Προς Κορινθίους Α' *2,* 5) αφού με την πίστη νικιέται ο κόσμος (Ιωάννη Α' 5,4).

Δεν επιτρέπεται επομένως να αναγκάζεται κάποιος να πιστέψει υπό την πίεση συγκεκριμένων, απτών αποδείξεων, γιατί ***η ελευθερία της βούλησης είναι απαραβίαστη σύμφωνα με το θεμελιακό συμπαντικό νόμο.*** Ειδάλλως θα ήταν προφανώς πολύ εύκολο για το Δημιουργό να παρουσιάσει τις πιο πειστικές αποδείξεις της ύπαρξης του κόσμου του πνεύματος. Αλλά αυτό θα υπονόμευε τον απώτερο προορισμό του ανθρώπου αφού ***η επιστροφή του στον Θεό και η θέωσή του πρέπει να είναι προϊόν ελεύθερης απόφασης.*** Και το γεγονός αυτό αποκλείει να βρεθεί ποτέ μία εκατό τα εκατό ατράνταχτη ***εξωτερική*** απόδειξη, όσο ο ίδιος ο άνθρωπος δεν έχει κάνει κτήμα του τη ζωντανή ***εσωτερική*** πίστη. Σε τελευταία ανάλυση άλλωστε, τα εξωτερικής προέλευσης τεκμήρια έχουν ως αποτέλεσμα ότι οι άνθρωποι εμποδίζονται να στραφούν στο εσωτερικό τους και να δουλέψουν συνειδητά πάνω στον εαυτό τους για να τελειοποιηθούν. Αντίθετα διεγείρουν ακόμη περισσότερο τη φυγόκεντρο τάση για εξωστρεφή έρευνα από την οποία τρέφεται ο νους αλλά όχι η ψυχή. Από την άλλη ωστόσο είναι λάθος ο ισχυρισμός ότι πρέπει να πιστεύουμε τυφλά. Όποιος διαβάζει με προσοχή τη Βίβλο και τις νέες αποκαλύψεις βρίσκει πολλά σημεία που λένε ρητά ότι θα πρέπει να ***ελέγχεται επισταμένα κάθε διδασκαλία***.

Στη βάση αυτής της πίστης που έχει υποβληθεί στη διαφωτιστική βάσανο της λογικής, μιας λογικής όμως που εδράζεται στην καρδιά και όχι στον εγκέφαλο, γεννιέται κατόπιν η ζωντανή πίστη που είναι εκείνη όπου κάποιος πρεσβεύει απόλυτα πεισμένος κάτι που δεν μπορεί να αποδειχτεί. Και το πιστεύει για το λόγο ότι εφαρμόζει την πίστη του στη ζωή του και έτσι του το αποδεικνύει η πράξη, όπως είναι άλλωστε γνωστό ότι η πίστη από μόνη της χωρίς έμπρακτη αγάπη είναι νεκρή.

Η αγάπη, όπως λέει ο Παύλος είναι ένας καρπός του Αγίου Πνεύματος μέσα στην καρδιά του ανθρώπου που αν δεν έχει αγάπη να ζωντανεύει την πίστη του, παραμένει πνευματικά νεκρός. Το συμπέρασμα είναι επομένως ότι η παραψυχολογία μπορεί να σημαίνει ένα ξεκίνημα στον πνευματικό δρόμο ενός ανθρώπου, αλλά είναι κατά βάση ένα πρώτο ξεκίνημα και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να συγχέεται με το τέρμα του δρόμου.

Εκεί λοιπόν όπου ασκείται από ανθρώπους με πίστη και αίσθημα ευθύνης, η παραψυχολογία δεν μπορεί να απορριφθεί εντελώς.

Αλλά για τους θαυμαστές της συνήθως δεν είναι απλά και μόνο η είσοδος του αρχάριου στα πνευματικά ενδιαφέροντα, παρά γίνεται αυτοσκοπός, ώστε οδηγεί κατά συνέπεια στην αποτελμάτωση ή στην αλυσιτελή κατανάλωση χρόνου και ενέργειας.

Είναι υπαρκτός επομένως ο κίνδυνος να παγιδευτεί κάποιος στην εντυπωσιακή επιφάνεια και έτσι να μην προωθηθεί στο βάθος του αληθινού του στόχου, που είναι *η αυτογνωσία, η θεογνωσία και η αγάπη που υπερβαίνει τα όρια του εγώ για να μπορεί να επιστρέψει στο «σπίτι του Πατέρα»*.

…Μπορεί να προβληθεί βέβαια το επιχείρημα ότι η παραψυχολογία είναι ένα κατάλληλο μέσο σύζευξης της επιστήμης με τη θρησκεία. Αυτό είναι σωστό όταν οι επιστήμονες που την ασκούν έχουν να επιδείξουν μία βαθιά σύνδεση με τον Θεό, οπότε έχουν και την ανάλογη καθοδήγηση από ψηλά.

Είναι δυνατό όμως η παραψυχολογία να προκαλέσει το αντίθετο, να οδηγήσει, δηλαδή σε μία πλήρη απομυθοποίηση, καθώς ένας ερευνητής συνήθως επιδιώκει να σκέφτεται τελείως ορθολογιστικά και με βάση εμπειρικά δεδομένα.

Η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα ορθολογιστών που προσπάθησαν να διαβάλουν κάθε μορφή μυστικισμού σαν απάτη και σκοταδισμό. Αλλά στα μυστικιστικά φαινόμενα μόνο μυστικιστές μπορούν να διεισδύσουν και να τα κατανοήσουν και είναι ουσιαστικά υπερφίαλη η σκέψη ότι ο άνθρωπος μπορεί να εισχωρήσει σε πνευματικούς χώρους με όχημα τη σπουδή ή την επιστήμη.

Υπήρχαν και υπάρχουν βέβαια αρκετοί γνήσια θρησκευόμενοι φυσιοδίφες, όπως ο Γιοχάνες Κέπλερ, ο Ισαάκ Νιούτον, ο Μπλαιζ Πασκάλ, ο νομπελίστας Μαξ Πλανκ κ.ά., που θεωρούσαν τις φυσικές επιστήμες εναρμονισμένες με τους θεϊκούς νόμους της δημιουργίας. Ωστόσο δεν μπορεί ούτε να αγνοηθεί το γεγονός ότι από τις επιστήμες προήλθαν επίσης πολλοί διανοούμενοι που πολέμησαν συστηματικά την καλώς εννοούμενη θρησκευτική συνείδηση. Σαν αποτέλεσμα έχει προκύψει ένα μεγάλο πνευματικό κενό και τέλμα που μεγαλώνει με γεωμετρική πρόοδο και θα μεγαλώνει όλο και περισσότερο με την πάροδο του χρόνου, παρ' όλο που ομολογουμένως στη νεότερη εποχή υπάρχουν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις. Η εμφανής αυτή τάση θα συνεχιστεί όσες γέφυρες προς την επιστήμη και αν προσπαθήσουν να χτίσουν πάνω στις αποδείξεις τους οι παραψυχολόγοι και οι πνευματιστές. Γιατί έρχεται κάποια στιγμή το σημείο όπου ο κάθε άνθρωπος πρέπει στον προσωπικό του μικρόκοσμο να πάρει την απόφαση εμπρός στη βασικότερη από όλες τις γέφυρες, τον Ιησού Χριστό.

Μπροστά σε αυτή τη γέφυρα διχάζονται τα πνεύματα σε εκείνα που θέλουν να ψηλαφίσουν από μόνα τους το δρόμο της πνευματικής τους προόδου και σε εκείνα που προχωρούν καθοδηγούμενα από τον Ιησού Χριστό, εναρμονισμένα με τη θέληση του. Ο δεύτερος είναι ο μοναδικός απευθείας δρόμος για την τελειοποίηση, την απολύτρωση και την υιοθεσία από τον Θεό, η οποία είναι ο τελικός προορισμός του ανθρώπου. Η ελευθερία του καθενός να πάρει όποιο δρόμο θέλει είναι ιερή, όμως μπορεί να είναι ωφέλιμο να γνωρίζει ότι άλλες διαδρομές, όπως μέσα από την παραψυχολογία ή τον πνευματισμό, δεν χρειάζονται ουσιαστικά ούτε και μπορούν να οδηγήσουν στην ένωση με τον Θεό, γιατί γι' αυτή δεν απαιτείται γνώση και λογική, αλλά μόνο αγάπη και πίστη.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Εξωαισθητηριακή αντίληψη και πνευματιστικά / ψυχικά φαινόμενα

«Ως εξωαισθητηριακή αντίληψη (Extrasensory Perception, ESP) ορίζεται η ικανότητα απόκτησης πληροφοριών χωρίς τη μεσολάβηση των γνωστών αισθήσεων. Επειδή είναι δύσκολο να γίνει ακριβής διάκριση ανάμεσα στις διάφορες μορφές της εξωαισθητηριακής αντίληψης, συχνά οι ερευνητές χρησιμοποιούν γενικά τον όρο ESP καθώς και τον όρο ψυχικές εμπειρίες (psychic experiences) για εμπειρίες που εμπεριέχουν φαινόμενα εξωαισθητηριακής αντίληψης (psi phenomena ή απλά psi).

Φαινόμενα εξωαισθητηριακής αντίληψης είναι α) η τηλεπάθεια, η διόραση και η πρόγνωση του μέλλοντος) και β) η ψυχοκίνηση.»

ΑΒΑΤΟΝ, 17/2001

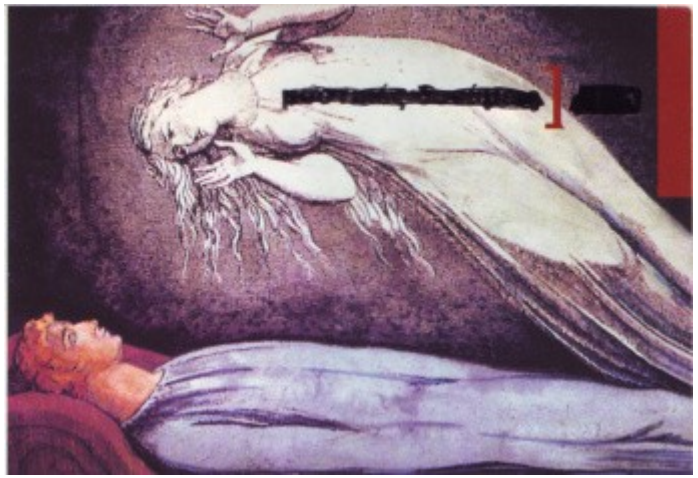

Επίσης ο αυτοματισμός, η ψυχομετρία, η διακοή, τα οράματα, η μαντεία με τις διάφορες μορφές τους. Με τον όρο **ψυχοκίνηση** εννοείται η δύναμη και η άμεση αντίδραση της βούλησης πάνω στην ύλη, όπως είναι η ανύψωση ή η μετακίνηση αντικειμένων από απόσταση. Όταν προκύπτει αυθόρμητα κι αθέλητα, ονομάζεται τηλεκίνηση. Η πιο γνωστή περίπτωση ψυχοκίνησης ήταν στα 1970 και 1980 ο Γιούρι Γκέλερ. Μπροστά στις κάμερες της γερμανικής τηλεόρασης το 1975 λύγισε ένα πηρούνι ακουμπώντας το απλώς με το δάχτυλό του. Ταυτόχρονα όμως λύγισαν τα μαχαιροπήρουνα σε χιλιάδες οικογένειες που παρακολουθούσαν το πρόγραμμα. Όταν τον ρώτησαν πώς έγινε αυτό, δήλωσε ότι είναι «μία δύναμη έξω από μένα».

Βέβαια ο κατάλογος με τις ποικίλες μορφές ESP και πνευματιστικών φαινομένων είναι μακρύς. Ενδεικτικά μπορούμε ν' αναφέρουμε:

Την *εξωσωμάτωση*, την ικανότητα που έχουν ορισμένοι να στέλνουν την ψυχή τους έξω από το σώμα τους. Σε αυτήν την κατάσταση γνωρίζουν ότι ο εαυτός τους ή η συνειδητότητά τους βρίσκεται μακριά από το φυσικό σώμα και συχνά μπορούν να παρακολουθούν και τους δύο κόσμους από ψηλά. Το ίδιο φαινόμενο συμβαίνει επίσης μετά από χρήση ναρκωτικών ή από διαλογισμό και συναφείς ασκήσεις. Οι πιο προχωρημένοι πνευματιστές ισχυρίζονται ότι μπορούν να στείλουν την ψυχή τους να ταξιδέψει και στο χρόνο ή και σε άλλους πλανήτες εκτός της Γης. Τότε η εξωσωμάτωση συνήθως ονομάζεται ***αστρική προβολή*** ή ***αστρικό ταξίδι*** (Astraltravelling / Astralprojection)

Υπάρχει επίσης η παροδική *εξαΰλωση* του σώματος. Ο Κ. Κοχ αναφέρει την περίπτωση ενός ψυχικού που είχε διαπράξει τρεις φόνους, κατά τη δική του ομολογία. Η αστυνομία τον κυνηγούσε για χρόνια, αλλ' αυτός όταν καταδιωκόταν γινόταν αόρατος.

Ο *πολλαπλασιασμός του εαυτού* είναι μία συγγενική σαμανιστική μέθοδος που θα δούμε αργότερα.

Βιώματα και κίνδυνοι κατά τα αστρικά ταξίδια

Η αστρική προβολή ως επί το πλείστον επιτυγχάνεται μέσω ασκήσεων οραματισμού και διεύρυνσης της συνείδησης σε κατάσταση ημιεγρήγορσης. Μπορεί όμως να προκύψει επίσης μετά από χρήση ψυχεδελικών ουσιών, μετά από μακροχρόνια νηστεία ή ασθένεια. Άθελα μπορεί όμως να συμβεί σε καταστάσεις επιθανάτιων εμπειριών, λόγου χάριν μετά από ένα δυστύχημα ή μία εγχείρηση, όπου ο ασθενής χαρακτηρίζεται αρχικά κλινικά νεκρός αλλά αργότερα επανέρχεται. Υπάρχουν σχετικές λεπτομερείς περιγραφές τέτοιων περιστατικών από τους ασθενείς που παρακολούθησαν «από ψηλά» την ανάνηψή τους, με τα λόγια και τις κινήσεις των γιατρών κλπ. Καμιά φορά μάλιστα αναφέρουν και βιώματα από άλλους κόσμους και ειδικότερα από τον «παράδεισο» ή την «κόλαση». Ένας διάσημος αστρικός ταξιδιώτης είναι ο *Ρόμπερτ Μονρόε* που στα βιβλία του περιγράφει λεπτομερώς τις εμπειρίες του. Μάλιστα την πρώτη φορά που του συνέβη κατελήφθη από πανικό γιατί νόμιζε ότι είχε πεθάνει. Πέρα απ' αυτό το γεγονός, αργότερα του συνέβη συχνά το φαινόμενο walk-in, όπου επέστρεψε σ' ένα ξένο σώμα αντί για το δικό του. Έτσι για παράδειγμα βρέθηκε ξαφνικά στο σώμα ενός αρρώστου την ώρα που ψυχορραγούσε. Έπρεπε τότε να πάσχει μαζί του σαν να ήταν ο ίδιος ετοιμοθάνατος. Συγχρόνως όμως γνώριζε ότι ήταν «αιχμάλωτος» και προσπαθούσε πανικόβλητος να διαφύγει.

Η *ψυχομετρία* είναι η ικανότητα ενός μέντιουμ αγγίζοντας ένα αντικείμενο συνήθως αγνώστου προσώπου, ν' αντλεί παραφυσικά γνώσεις για το εν λόγω άτομο. Οι γνώσεις αυτές μπορούν μάλιστα ν' αφορούν στο μέλλον. Υπάρχουν κάποιες – λίγες - γνωστές περιπτώσεις, όπου συγγενείς ή ακόμη και η αστυνομία καταφεύγουν σε μέντιουμ που έχουν αυτήν την ικανότητα, προκειμένου να βρουν εξαφανισμένους ή ν' αποδειχτεί η αθωότητα ενός κατηγορούμενου για ένα έγκλημα.

Η ψυχοκατασκοπεία

Τη σημασία της εξωαισθητηριακής αντίληψης ως ένα ακόμη όπλο στο μεταξύ τους πόλεμο αντιλήφθηκαν εδώ και πολλές δεκαετίες οι μυστικές υπηρεσίες, ιδίως των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Αυτό το είδος της (αλληλο)παρακολούθησης και επηρεασμού

ονομάστηκε ψυχοκατασκοπεία. Είναι γνωστό ότι με τη ΣΙΑ συνεργάστηκαν γι’ αυτόν το σκοπό πολλά μέντιουμ και γνωστοί συγγραφείς της παραψυχολογίας. Λέγεται ότι ήδη από τον περασμένο αιώνα ήταν τόσο προχωρημένα αυτά τα πειράματα τόσο από την ΕΣΣΔ όσο και από τις ΗΠΑ, που υπήρχε αμοιβαίος φόβος πυροδότησης μίας πυρηνικής κεφαλής με την ψυχοκινητική δύναμη της σκέψης ή της σωματικής και πνευματικής εξουδετέρωσης του εχθρού με τον ίδιο τρόπο. Το θέμα αυτό πραγματεύεται αναλυτικά ο Γ. Σιέττος στο βιβλίο του ΨΥΧΟΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

Ο *Αυτοματισμός* είναι ο γενικός όρος στον πνευματισμό και στην παραψυχολογία για την *αυτόματη γραφή, ζωγραφική ή ομιλία* που γίνεται συνήθως σε κατάσταση trance, όπου δηλαδή το μέντιουμ δεν έχει συνείδηση του τι κάνει. Μπορεί όμως να συμβεί και σε κατάσταση εγρήγορσης, όπου το μέντιουμ καταλαμβάνεται εν γνώσει του από μία ξένη δύναμη, με άλλο στυλ από το προσωπικό του γραφικό χαρακτήρα κλπ. Ένα πολύπλευρο μέντιουμ που παρουσιάζει επίσης την αυτόματη γραφή και την αυτόματη ζωγραφική είναι ο Matthew Manning. Ο Κουρτ Κοχ αναφέρει σ’ ένα βιβλίο του ότι κάποτε ένας παραψυχολόγος θέλησε να εξετάσει τις ικανότητες του ΜΜ, ο οποίος προσφέρθηκε να κάνει μία διάγνωση της υγείας του. Μέσα σ’ ένα λεπτό άρχισε να γράφει με άλλο γραφικό χαρακτήρα: «A malfunction in the epigastric region» και υπέγραψε ως Thomas Pann. Αργότερα ένας γιατρός επιβεβαίωσε αυτή τη διάγνωση που ήταν ακατανόητη τόσο για το ΜΜ όσο και για τον παραψυχολόγο. Ήταν προφανές ότι δεν προερχόταν από το υποσυνείδητό τους, αλλά ήταν μία απάντση από έναν αποδημήσαντα γιατρό, του Thomas Pann.

Κατά τον ίδιο τρόπο ο ΜΜ σχεδιάζει πιστά αντίγραφα του Albert Duerer απ’ το Βρετανικό Μουσείο, που είναι αδύνατο να θυμάται από μνήμης με τέτοια ακρίβεια.

Εκτόπλασμα ή τηλέπλασμα είναι η ιδιότητα την οποία έχει το ψυχικό ρευστό (η οδική ή οδυλλική δύναμη) να συμπυκνώνεται (υλοποιείται) βγαίνοντας από το σώμα τού μέντιουμ και να πλάθει τέλειες ή ατελείς μορφές ανόργανης ή οργανικής ζωής, ανθρώπων ή ζώων, οι οποίες εμφανίζονται και εξαφανίζονται κατόπιν μπροστά στους παρευρισκομένους μίας συνεδρίασης επικοινωνίας με ψυχές νεκρών (Γ. Σιέττος)

Οι μορφές αυτές έχουν την ικανότητα, σχεδόν σαν ζωντανές, να επικοινωνούν, να αγγίζουν κλπ. τους παρευρισκόμενους και μάλιστα έχουν επίσης φωτογραφηθεί με υπέρυθρες κάμερες. Ορισμένα μέντιουμ αισθάνονται πόνο όταν το εκτόπλασμα αγγιχτεί

ή πέσει πάνω του φως. Υπήρξαν βέβαια και περιπτώσεις απάτης, όπου μέντιουμ «κατασκεύασαν» εκτόπλασμα από ασπράδι αβγού, κυτταρίνη κλπ.

Η μεταμόρφωση (transfiguration) είναι η κατοχή του μέντιουμ από το πνεύμα ενός νεκρού. Το ιδιαίτερο γνώρισμα είναι ότι το πρόσωπό του παίρνει τα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας του νεκρού, που είχε όταν ζούσε.

Η *αόρατη σωματική μετάθεση στο χώρο* (translocation) γίνεται από μέντιουμ που εξαϋλώνονται και παρουσιάζονται ξανά σ' έναν άλλον τόπο. Το φαινόμενο παρουσιάζεται σε όλον τον κόσμο και στη Ν. Αμερική και στην Ιαπωνία ονομάζεται ίππευση του αέρα (windriding). Πιθανόν από εκεί προέρχονται οι ιστορίες για τις μάγισσες που ταξιδεύουν πάνω στη σκούπα τους ή για τα ιπτάμενα χαλιά.

Το αντίστοιχο χάρισμα, όταν χρειάζεται, παρέχει και το Άγιο Πνεύμα στους χριστιανούς, δηλαδή όχι κατά βούληση, αλλά ως δωρεά. Για παράδειγμα στις *Πράξεις των Αποστόλων Θ, 39* το «Πνεύμα Κυρίου» άρπαξε υπερφυσικά το Φίλιππο και τον μετέφερε στην Άζωτο, όπου συνέχισε το κήρυγμα.

Με τη μετάθεση στο χώρο των σαμάνων θ' ασχοληθούμε εκτενέστερα στο κεφάλαιο για τη μαγεία και το σαμανισμό.

Η *μετεώρηση,* μία μορφή τηλεκινησίας, είναι η ανύψωση ή η ελεύθερη αιώρηση του σώματος ή ενός υλικού αντικειμένου, χωρίς εμφανή βοηθητικά μέσα, παρά μόνο με τη θέληση του ανθρώπου. Καμιά φορά παρατηρείται και η μετεώρηση των παρισταμένων. Ψυχικοί, μέντιουμ σε κατάσταση trance και φακίρηδες είναι αυτοί κυρίως που εξουδετερώνουν το νόμο της βαρύτητας. Η πιο τεκμηριωμένη περίπτωση τη νεότερη εποχή ήταν ο Daniel D. Home, ο οποίος το 1868 μετεωρήθηκε βγαίνοντας από ένα παράθυρο του τρίτου ορόφου στο Λονδίνο και ξαναμπήκε από ένα άλλο.

Εσωτεριστές συγγραφείς έχουν γράψει ότι μεγαλιθικές κατασκευές όπως π.χ. οι πυραμίδες ή οι ογκόλιθοι στις Νήσους του Πάσχα προέκυψαν με αυτόν τον τρόπο. Πράγματι ο Σουηδός dr. Jarl κινηματογράφησε ένα τέτοιο φαινόμενο σ' ένα μοναστήρι στην Ασία. Μοναχοί που κρατούσαν 13 τύμπανα και 6 τρομπέτες σε μία συγκεκριμένη τοποθέτηση, έκαναν εκκωφαντικό θόρυβο, ψέλνοντας συγχρόνως συγκεκριμένους ήχους, και ανύψωσαν βαριές πέτρες στον αέρα 250 μ. ως το σημείο όπου άλλοι μοναχοί έκτιζαν έναν τοίχο. (Πηγή: R. Passian)

Με σαμανιστικές μεθόδους εργαζόταν επίσης το προαναφερθέν μέντιουμ Daniel Douglas Home (1833-1886). Καμιά φορά όταν ήταν σε trance αιωρείτο μέχρι την οροφή, σαν να τον σήκωναν εκεί αόρατα όντα. Στο θέμα αυτό θα επανέλθουμε στο κεφάλαιο για το σαμανισμό.

Στο χριστιανικό χώρο αντίστοιχα υπάρχουν πάρα πολλές μαρτυρίες μετεώρησης, όπως για την Τερέζα της Άβιλα, τον άγιο Δομίνικο, τον Φραγκίσκο της Ασίζης, την Κατερίνα της Σιέννα, τον Άγιο Βερνάρδο ενώ κήρυττε, τον Άγιο Αλβέρτο ενώ ήταν γονατιστός μπροστά στον Εσταυρωμένο και για άλλους. Πολλά απ' αυτά τα περιστατικά συνέβησαν ενώπιον πολλών ανθρώπων, αν και αυτό δεν είναι εγγύηση ότι ήταν αληθινά κι όχι μαζική ψευδαίσθηση ή θρύλοι της φαντασίας του ευσεβούς ποιμνίου. Γεγονός είναι ότι όπου είναι τεκμηριωμένο, όπως με τη Θηρεσία της Άβιλα που προσπαθούσε να συγκρατηθεί από τις συντρόφισσές της για να μην ανυψωθεί πρόκειται για ένα θείο δώρο που δίνεται χωρίς τη βούληση του αιωρούμενου.

Αντίθετα στον ασιατικό μυστικισμό (Yogis, lamas κλπ.) η μετεώρηση είναι προϊόν μακροχρόνιων ασκήσεων, όπως θα δούμε στο κεφάλαιο του γκουρουϊσμού. Μια ιδιαίτερη μορφή τηλεκινησίας είναι η επίσης η ξαφνική *εμφάνιση ή εξαφάνιση αντικειμένων* (π.χ. άνθη, πέτρες) παρουσία ενός μέντιουμ, μέσα από κλειστές πόρτες, παράθυρα και τοίχους. Αυτή η υλοποίηση αντικειμένων ενώπιον θεατών είναι γνωστή και από τις τελετουργίες των σαμάνων. Συχνά ωστόσο πρόκειται διαπιστωμένα για ταχυδακτυλουργικά κόλπα, όπως στην περίπτωση του γνωστού γκουρού Σάι Μπάμπα, στον οποίο θ' αναφερθούμε αναλυτικά αργότερα.

Τα *φακιρικά φαινόμενα* των πραγματικών γιόγκι, όπως η απουσία πόνου, η ανοσία στα δηλητήρια, το περπάτημα στο νερό κ.α. θα εξεταστούν αναλυτικά στο κεφάλαιο του γκουρουϊσμού.

Η *διόραση* είναι η αντίληψη πραγμάτων ή γεγονότων δίχως τη μεσολάβηση των αισθήσεων γνωστή επίσης ως διαίσθηση, ενόραση, τηλαισθησία, ή διακοή όταν πρόκειται για μαντική ακοή. Είναι μία ικανότητα των μέντιουμ, αλλά και οι «κοινοί» άνθρωποι την παρουσιάζουν υπό συγκεκριμένες εξαιρετικές συνθήκες π.χ. σε περίπτωση ενός επικείμενου κινδύνου και θανάτου ενός προσφιλούς προσώπου κλπ. (βλ. ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ)

Ακολουθούν δύο σχετικά παραδείγματα: α) Στην Ολλανδία ένας οδηγός φορτηγού κατηγοριόταν ότι είχε κτυπήσει με το φορτηγό του ένα νεαρό, αλλά ο ίδιος ισχυριζόταν ότι ο νεαρός ήταν ήδη ακίνητος στο δρόμο όταν τον πάτησε. Οι συγγενείς του οδηγού κατέφυγαν σ' ένα γνωστό διάμεσο, τον Croiset. Αυτός αφού αυτό-υπνώθηκε, «είδε» ένα πράσινο VW και διέκρινε δύο

ψηφία από την πινακίδα. Όντως η αστυνομία συνέλαβε έτσι τον πραγματικό δράστη του δυστυχήματος. (Πηγή: Κουρτ Κοχ) β) «Είχα μία αγελάδα, η οποία πριν το σεισμό μούγκριζε συνέχεια. κάποτε την πούλησα επειδή γέρασε… Μετά από δύο μήνες ακούω στον ύπνο μου την αγελάδα να μουγκρίζει. Εξήγησα τότε ότι την έσφαξαν και το πνεύμα της ήρθε να μ' αποχεραιτήσει, όπως και είχε όντως γίνει»! (Πηγή: Γ. Σιέττος)

Ας σημειωθεί ότι και ο γνωστός δρ. Γκ. Γιουνγκ είχε διηγηθεί σε μία προσωπική συζήτηση διάφορα πνευματιστικά φαινόμενα απ' το πατρικό του σπίτι, αλλά ομολόγησε ότι δεν μπορούσε να παραδεχτεί δημόσια την προέλευσή τους από πνεύματα και είχε καταφύγει στην εξήγηση του υποσυνείδητου. (Πηγή: Κ. Κοχ)

Ασφαλώς από τα πιο κοινά πνευματιστικά φαινόμενα είναι το πασίγνωστο *«τραπεζάκι»* και η πιο μοντέρνα εκδοχή του το *ouijaboard* για την επαφή με τα πνεύματα. Λιγότερο φανερή είναι η επέμβαση των νεκρών όταν κάποιος καταφεύγει σε διάφορες μαντικές τεχνικές (Iging, αστρολογία, χαρτομαντία, εκκρεμές κλπ.) για την πρόβλεψη του μέλλοντος ή για άλλες χρήσεις. Έτσι π.χ. υπάρχουν γιατροί και ολιστικοί θεραπευτές που καταφεύγουν σε τέτοια μέσα για να κάνουν μία διάγνωση, ακόμη και για την ανάλυση αίματος ή ούρων. Άτομα με αναπτυγμένες μεντουμιστικές ικανότητες μπορούν να *επικοινωνήσουν απευθείας με ψυχές νεκρών* είτε σ' εγρήγορση είτε σε κατάσταση αυτό-ύπνωσης (trance). Η άγνοια των κινδύνων που συνεπάγονται τέτοιες πρακτικές, ακόμη κι όταν γίνονται σαν παιχνίδι, «έχει γεμίσει τις ψυχιατρικές κλινικές», σύμφωνα με μαρτυρίες ψυχολόγων και ψυχιάτρων στις ΗΠΑ.

Για εμβάθυνση στα παραπάνω θέματα βλ. ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ – ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ, ΑΡΡΩΣΤΙΑ, ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΕΚΕΙΝΑ – ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ VS ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ένα άλλο φαινόμενο, που θα μας απασχολήσει εδώ πιο αναλυτικά, είναι οι μεταδόσεις αποκαλύψεων από τους πνευματικούς κόσμους, τις οποίες δεν είναι πάντα εύκολο να κρίνει κανείς.

Κριτήρια και δυσκολίες στη διάκριση των αληθινών από τις νόθες αποκαλύψεις

Στο κεφάλαιο αυτό θα εξεταστεί διεξοδικότερα η περίπτωση των μεταδόσεων εκείνων που γίνονται από πνεύματα του άλλου κόσμου και συμβαίνουν λίγο ως πολύ σε κατάσταση εγρήγορσης του δέκτη, έτσι ώστε, αποκλειστικά από τα εξωτερικά

γνωρίσματα, μόνο με μεγάλη δυσκολία μπορούν να διακριθούν από την ενέργεια του Πνεύματος του Θεού. Τέτοιου είδους μεταβίβασης σκέψης από πνεύματα είναι κυρίως εκείνες οι μορφές πνευματικής επικοινωνίας όπου ένας ψυχικός (δέκτης) ακούει μία εσωτερική φωνή τηλεπαθητικά στο κεφάλι, αλλά χωρίς να αναστέλλεται η συνείδηση του.

Η *τηλεπάθεια* επομένως δεν αποτελεί μία κλασική μορφή του πνευματισμού, μια που εδώ ο δέκτης διατηρεί την ατομική του συνείδηση, σε αντίθεση με τις μεταδόσεις που λαμβάνονται σε κατάσταση μερικής ή ολικής ύπνωσης. Ωστόσο για να λειτουργήσει η τηλεπάθεια πρέπει ο άνθρωπος να έχει την ιδιότητα του ψυχικού και μάλιστα όσο πιο έντονα επιρρεπής είναι στην υποβολή, τόσο καλύτερα λειτουργεί η μεταβίβαση των σκέψεων. Γι' αυτό και είναι εξαιρετικά δύσκολο να ελεγχθεί η αλήθεια των ισχυρισμών ενός ψυχικού που δηλώνει ότι έχει τον εσωτερικό Λόγο από τον Θεό, δεδομένου ότι εξωτερικά η εικόνα που παρουσιάζει μπορεί να είναι ίδια με ένα αυθεντικό αγωγό θεϊκής αποκάλυψης.

Ο ευσυνείδητος αναζητητής της αλήθειας αντιλαμβάνεται ότι αυτό είναι ένα θέμα που δεν μπορεί να το παρακάμψει με ελαφριά καρδιά γιατί αυτά που διακυβεύει είναι πολύ σοβαρά, αφού μία λανθασμένη επιλογή μπορεί να τον εκτρέψει για πολύ, πολύτιμο χρόνο από τον πνευματικό του δρόμο. Από την άλλη πλευρά ακούγεται πολύ συχνά ότι η τάδε ή η δείνα πηγή έχει την από Θεού αποκάλυψη και αυτό γίνεται πιστευτό χωρίς να προηγηθεί κριτική εξέταση, λόγω του ότι χρειάζεται πράγματι να διαθέτει κάποιος ορισμένες ειδικές γνώσεις αλλά και εξασκημένη κριτική ικανότητα για να εξάγει ένα ξεκάθαρο συμπέρασμα.

Πάνω σε αυτό το θέμα οι διδασκαλίες στην Μπέρτα Ντούντε είναι διαφωτιστικές: *«Η δήλωση ότι "θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο, ώστε οι γιοι και οι θυγατέρες σας θα προφητεύσουν και οι νέοι σας θα δουν οράματα..." (Πράξεις Αποστόλων 2, 17-18), ερμηνεύεται ως επί το πλείστον κατά τους ευσεβείς πόθους του καθενός, έτσι που καθένας νομίζει ότι ακούει το Λόγο του Πατέρα, τον οποίο όμως μόνο μέσα στην απόλυτη σιγή μπορεί να τον λάβει κάποιος...»*

«... Πέραν αυτού, υπάρχουν όντα που θέλουν να εκφράσουν τις απόψεις τους αλλά βρίσκονται ακόμη μακριά από τη γνώση ή κατέχουν πολύ λίγες γνώσεις. Έχουν και αυτά πάντως τη δυνατότητα να γίνουν κατανοητά από τους ανθρώπους στη Γη είτε μέσω της μεταβίβασης σκέψεων είτε μέσω ενός ψυχικού, του οποίου καταλαμβάνουν τη βούληση και τις σωματικές λειτουργίες, προκειμένου να εκφραστούν. Τούτες οι μεταδόσεις ωστόσο δεν πρέπει να συγχέονται με το Λόγο Μου και δεν μπορούν να ονομάζονται δικός Μου Λόγος! Ως εκ τούτου ούτε μπορούν να χαρακτηριστούν ενέργεια του Πνεύματος Μου μέσα στον άνθρωπο. Δεν μπορείτε να βαπτίζετε τα κενά λόγια ως "φωνή του Πατέρα σας..."

«...Δεν πρέπει οι άνθρωποι να συγχέουν την ενέργεια του Πνεύματος με τις μεταδόσεις πνευμάτων από το χώρο του υπεραισθητού προς άτομα που απεμπολούν τη βούληση τους. Γιατί τα άτομα αυτά δέχονται να τα χρησιμοποιήσουν ως φερέφωνα, μέσα από τα οποία μπορούν να εκφραστούν όποια πνευματικά όντα θέλουν, οποιουδήποτε βαθμού ωριμότητας...»

«...Έχετε χρέος να ελέγχετε καθετί με συναίσθηση ευθύνης ζητώντας επί τούτου βοήθεια από το Πνεύμα Μου. Και εφόσον η αλήθεια σας ενδιαφέρει ειλικρινά, τότε είναι βέβαιο ότι θα αναγνωρίσετε πού δρα κρυφά ο αντίπαλος Μου, διότι και εκείνος χρησιμοποιεί το όνομά Μου, άρα ***ούτε καν κι αυτό το όνομά Μου δεν είναι εγγύηση για την αλήθεια.*** *Η ισχύς του αντιπάλου είναι μεγάλη στην τελευταία εποχή και υπονομεύει την καθαρή αλήθεια με κάθε πονηρία και δόλο.*

....Οι δικές Μου οι αποκαλύψεις δεν μπορούν να εξομοιώνονται με τα μηνύματα που μεταδίδονται με πνευματιστικό τρόπο από το χώρο των πνευμάτων. Πρέπει επομένως να μάθετε να ξεχωρίζετε τη δική Μου επενέργεια, τη χαρισματική ενέργεια του θεού μέσα στο πνεύμα του ανθρώπου από τις ενέργειες των πνευμάτων, δηλαδή μεταδόσεις των οποίων την προέλευση δεν μπορείτε να ελέγξετε».

«... Έτσι και σας προσφέρουν κούφια, κενά λόγια που δεν σας δίνουν καμία βαθύτερη γνώση σχετικά με το τι ήσασταν, τι είσαστε και τι οφείλετε να γίνετε, ή επίσης όταν σας καλούν να εργαστείτε για τη βασιλεία του θεού, χωρίς να σας δίνεται καμία διευκρίνιση για το ποια είναι αυτή η εργασία και για ποιο λόγο πρέπει να γίνει, τότε έχετε το δικαίωμα να απορρίψετε αυτές τις μεταδόσεις ως αερολογίες και κενοσοφίες, που μοναδικό σκοπό έχουν να σας εξαπατήσουν. Θα πρέπει επομένως να θέτετε πάντοτε στον εαυτό σας το ερώτημα εάν θα είχατε κανένα (ψυχικό) όφελος -εφόσον δεν γνωρίζατε τίποτα άλλο και ήσασταν τελείως αδαείς- στην περίπτωση που θα παίρνατε τη διαφώτιση σας μόνο από τις συγκεκριμένες μεταδόσεις.

Να είσαστε βέβαιοι ότι δεν θα αποκομίζατε κανένα όφελος, για το λόγο ότι όλα είναι μονάχα κενά λόγια που προήλθαν από τον αντίπαλο Μου με σκοπό να σας μπερδέψουν και να σας κρατήσουν μακριά από την καθαρή αλήθεια».

«...Τα όντα αυτά μεταμφιέζονται σε αγγέλους του φωτός, χρησιμοποιούν μάλιστα ακόμη το όνομα του Ιησού για τις ανακοινώσεις τους, γιατί δεν τον αναγνωρίζουν ως Θεό και έτσι κατά τη δική τους άποψη κάνουν χρήση του ονόματος απλά ενός ανθρώπου».

«…Έχετε πράγματι τη δυνατότητα να Με ακούσετε, όμως έχοντας πλήρη συνείδηση των όσων σας συμβαίνουν. Γιατί Εγώ μιλώ φανερά και δεν κρύβομαι πίσω από ένα φερέφωνο που είναι τόσο ανίσχυρο ώστε παραδίδει τον έλεγχο της βούλησής του και όντας

μέσα σε μία ασυνείδητη κατάσταση δέχεται να το καταλάβει μία ξένη βούληση. Δεν παύω να σας επισημαίνω τον κίνδυνο και να σας προειδοποιώ αναφορικά με τις αποκαλύψεις που προέρχονται από τέτοια πνευματικά όντα που καταλαμβάνοντας την ασθενική βούληση ενός ατόμου του επιβάλλουν αμέσως τις σκέψεις τους και προσπαθούν να τις υπαγορεύσουν και στους υπόλοιπους ανθρώπους. Εκτός αυτού όμως σας προειδοποιώ επίσης να μην εμποδίσετε ποτέ με κανένα τρόπο να εκδηλωθεί φανερά η χαρισματική ενέργεια του Πνεύματος Μου ούτε να αρνηθείτε ότι είναι το δικό Μου Πνεύμα που ενεργεί σε έναν άνθρωπο ο οποίος λαμβάνει με διαύγεια και ενσυνείδητα αποκαλύψεις από υψηλά.

Θα σας δώσω επιπλέον ένα αλάθητο γνώρισμα της ενέργειάς Μου, το οποίο μπορείτε να παίρνετε πάντοτε ως γνώμονα όταν εξετάζετε μία αποκάλυψη: Τα λόγια που είπα στους ανθρώπους όταν βρισκόμουν στη Γη, όταν ξαναδίνονται σε μία νέα αποκάλυψη, διασαφηνίζονται με μία τέτοια μορφή που να μπορούν να τεκμηριωθούν λογικά και να ικανοποιούν κάθε διανοούμενο ή στοχαστή που έχει αποκτήσει τις γνώσεις του μέσα από ενδελεχή μελέτη. Και οι τεκμηριώσεις αυτές δεν πρόκειται ποτέ να αντιφάσκουν μεταξύ τους, αφού είναι ο Λόγος Μου που μένει πάντα ίδιος, και που το νόημά του μαρτυρεί βαθύτατη σοφία.

Όποιος έχει διεισδύσει ζωντανά σε αυτό το Λόγο Μου θα ακούσει να μιλώ Εγώ ο Ίδιος, θα αναγνωρίσει δηλαδή την παρουσία Μου είτε όταν τον διαβάζει είτε όταν του μεταφέρεται από το στόμα ενός συνανθρώπου του. Η αίσθηση ότι ακούει Εμένα τον Ίδιο να μιλώ, είναι η ασφαλέστερη εγγύηση ότι πρόκειται για τη χαρισματική ενέργειά Μου και οφείλει επίσης να εξαλείψει κάθε αμφιβολία των ανθρώπων, καθώς τους πλησιάζω πολύ κοντά με το Λόγο Μου.

Εγώ ο Ίδιος είμαι ο Λόγος και θα Με ακούσουν όσοι Με πιστεύουν και θέλουν να είναι δικοί Μου. Ο Λόγος Μου θα τους αγγίζει σαν τη στοργική φωνή του Πατέρα που αγαπάει το παιδί Του επειδή Τον υπακούει και έτσι Αυτός του χαρίζει τη χάρη Του, όσο συχνά και αν θέλει αυτό να τη λάβει».

(ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ)

***«Σε όλες τις θρησκείες υπάρχει το channeling»* (υποτίθεται!)**

Ένα εύγλωτο παράδειγμα πνευματιστικών αποκαλύψεων είναι σήμερα το channeling.

Η τελευταία λέξη στον πνευματισμό που αρχικά έγινε μόδα στις ΗΠΑ, είναι το channeling, δηλαδή το να γίνεται κάποιος κανάλι για τα μηνύματα αόρατων όντων. Παλιότεροι εσωτεριστές, όπως η Dorothy MacLean, συνιδρύτρια του Findhorn, έχουν πάρει με δηλώσεις τους τις αποστάσεις τους απ' αυτό το καινούριο ρεύμα. Ωστόσο υπάρχουν αμέτρητα κοινά σημεία ανάμεσα στον κλασικό πνευματισμό και στη νέα εκδοχή του όπως την εκφράζουν αντιπρόσωποι του «νεοεποχικού πνευματισμού» σαν τον David Spangler (που γνωρίσαμε στο κεφάλαιο για τη Νέα Εποχή) ή σαν τη Shirley MacLaine. Και αυτό είναι λογικό, αφού όλοι εμπνέονται από τις ίδιες ή παρόμοιες πηγές, δηλ. κατώτερες οντότητες.

Βέβαια οι νέοι πνευματιστές θεωρούν ότι αυτό που κάνουν είναι «μία φυσική πρακτική, το tune in (ο συντονισμός συχνότητας με δυνάμεις του Κόσμου). Επομένως, λέει το περιοδικό Magazin 2000 από 5/1988, και ο Μωυσής έλαβε τις 10 εντολές μέσω channeling και η έκχυση του Πνεύματος την Πεντηκοστή ήταν ένα «συλλογικό channeling».

Για τους οπαδούς του channeling δεν είναι μόνο πνεύματα νεκρών που εκφράζονται, αλλά πομπός (sender) μπορεί να είναι π.χ.: "ο ανώτερος εαυτός", "η πρόσβαση στα Χρονικά Ακάσα" (ένα είδος κοσμικής μνήμης κατά τον Στάινερ), "το θείο στον άνθρωπο

που είναι παντογνώστης” ή επίσης “οντότητες από μία ανώτερη διάσταση, αναληφθέντες διδάσκαλοι, άγγελοι, εξωγήινοι, αλύτρωτες οντότητες από το ενδιάμεσο βασίλειο” ή ακόμη και το “προσωπικό ασυνείδητο”.

Η στροφή προς τις συγκρητιστικές κοσμοθεωρίες και προς τις μοντέρνες ψυχολογικές σχολές (π.χ. C.G.Jung, «οικογενειακή συστημική αναπαράσταση - θεραπεία», Γκροφ κλπ.) είχε επίσης ως αποτέλεσμα τη μετατόπιση του περιεχομένου των μηνυμάτων. Παλιότερα οι πομποί συχνά παρουσιάζονταν σαν γνωστές προσωπικότητες όπως ένας πάπας, ο Λούθηρος κλπ. Τα σημερινά κανάλια, μέσα σε μία περιρρέουσα ατμόσφαιρα της Έσχατης Εποχής, αναμεταδίδουν το πνεύμα του New Age, δηλ. αυτά που υποστηρίζουν οι οπαδοί τού ΝΑ, οι σύγχρονες φεμινίστριες – μάγισσες, οι σύγχρονοι παγανιστές κλπ. Μιλούν με άλλα λόγια για τον εσωτερικό «θεϊκό εαυτό», για το ότι αμαρτία και θάνατος δεν συνδέονται με τη σχέση θεού και ανθρώπου· διδάσκουν επίσης ότι δεν υπάρχουν διαφορές μεταξύ των λαών, των θρησκειών, γυναίκας και άντρα, καλού και κακού. Γενικά δηλαδή καταργούνται όλες οι διαφορές είτε καλές είναι είτε κακές. Γιατί μέσα στη γενική κοσμική αρμονία, όπου ο άνθρωπος αποτελεί μία μικρή δόνηση, ένα μικρό ποσοστό κοσμικής ενέργειας μέσα στην απέραντη «κοσμική συνείδηση», δεν χωράνε διαφορές. Με άλλα λόγια βρισκόμαστε πάλι μπροστά στη «μία παγκόσμια θρησκεία» που θα συμπεριλαμβάνει τους πάντες και τα πάντα.

Έτσι ένα περιοδικό αστρολογίας από το 1987 έγραφε: «Σε όλες τις θρησκείες υπάρχει το channeling. Όλο και πιο συχνά συναντάμε αυτήν τη λέξη στην εσωτερική λογοτεχνία, ενώ στην αγορά προσφέρονται βιβλία από κανάλια ή σεμινάρια channeling. Αλλ’ αυτό που σήμερα φαίνεται σαν μόδα, στην πραγματικότητα αποτελεί ένα πανάρχαιο φαινόμενο, το οποίο αναφέρουν όλες οι θρησκευτικές παραδόσεις. Αυτό σημαίνει ότι όπως τότε ο θεός μιλούσε μέσω του Ιησού, έτσι και σήμερα κοσμικές δυνάμεις μιλάνε μέσω ανθρώπων.

Στις ΗΠΑ όλο και περισσότεροι αναζητούν βοήθεια από μέντιουμ του channeling. Λόγου χάρη ο RAMTHA, που μιλάει μέσω μίας ευδιάθετης, ξανθιάς νοικοκυράς, της J. Knight, έχει γίνει παγκόσμια γνωστός χάρη στις συμβουλές του στους ηθοποιούς Richard Chamberlain και Shirley MacLaine.

… Δεν είναι απορίας άξιο που ηγετικά στελέχη, μάνατζερ, ηθοποιοί μα κι «απλός κόσμος» ζητάνε τη συμβουλή του.

Ο Ramtha εξηγεί την ιστορία της ανθρωπότητας με συναρπαστικό τρόπο: Την παρουσιάζει αποκλειστικά σαν ένα δημιουργικό παιχνίδι ενέργειας, περιγράφει θεϊκές αρχέγονες ενέργειες και θυμίζει στην ανθρωπότητα ότι είναι ένα μέρος τους κι άρα θεϊκή. Απλώς έχουμε ξεχάσει τη θεϊκή καταγωγή μας:

«Όταν ανακαλύψετε πάλι τι είσαστε πραγματικά και αντιληφθείτε ότι τα πάντα είναι μόνο ένα παιχνίδι, αμέτρητες μορφές ενέργειας, η οποία δεν γνωρίζει Καλό και Κακό, τότε παύει η απόγνωση και ο δυισμός».

Η μονότονη ηχώ από την Εδέμ

Το σχεδόν μονότονο ρεφρέν των μηνυμάτων από το channeling είναι ότι ο θεός είναι «ενέργεια» και ότι ο άνθρωπος είναι «θεός». «Η ανθρωπότητα πρέπει να αναγνωρίσει τη βαθιά θαμμένη σύνδεσή της με την Παγκόσμια Ενέργεια, αλλιώς είναι αδύνατο να κάνει την παραμικρή σημαντική πνευματική πρόοδο», λένε οι οντότητες που καναλιζάραν στην Meredith Lady Young το βιβλίο *Agartha: A journey to the Stars.*

Είναι παρατηρημένο ότι κάθε αυθεντικό καναλιζάρισμα από τον κόσμο των πνευμάτων περιέχει οπωσδήποτε μηνύματα που αντιστρατεύονται τον Ιησού Χριστό, υποσκάπτουν το Λόγο του Θεού και μάλιστα τον χλευάζουν κιόλας.

Ένα πολύ γνωστό τέτοιο παράδειγμα είναι: *Η Συζήτηση με τον Θεό* του Neale Donald Walsch, που ισχυρίζεται ότι τα γραφόμενά του είναι «η τελευταία λέξη του θεού για τα πράγματα». Για παράδειγμα αυτός ο «θεός» λέει για τον Ιησού:

Κάποτε υπήρχε μία νέα ψυχή που ήθελε ν' αποκτήσει νέες εμπειρίες. Έτσι αυτή η «μικρή ψυχή» ήρθε στη Γη για ν' ανακαλύψει τον αληθινό εαυτό της. Τελικά έγινε διδάσκαλος όπως ο Βούδας και πολλοί άλλοι: […] «Αυτό που έκανε ο Ιησούς ήταν ο δρόμος του Βούδα, του Κρίσνα, του κάθε δασκάλου σ' αυτόν τον πλανήτη. Επομένως ποιος λέει ότι ο Ιησούς ήταν τέλειος»; Έτσι κι αλλιώς όλοι μας γεννιόμαστε θεοί και δεν υπάρχει αμαρτία ούτε κρίση ούτε ηθικές επιταγές. Αφού ο θεός δεν κρίνει ούτε έχει άποψη, άρα μπορούμε να κάνουμε ό,τι μας καπνίσει. Άλλωστε δεν υπάρχουν δαίμονες ούτε Σατανάς, αυτά είναι μόνο μύθοι. Πολύ απλά, εξελισσόμαστε όλο και πιο ψηλά από τη μία ζωή στην άλλη, ώσπου να ενωθούμε με τον θεό (σ.τ.μ. πράγμα που αληθεύει, αλλά όχι μ' αυτήν την έννοια! Αυτήν θα την δούμε στο κεφάλαιο του γκουρουισμού).

Αλλά «ίσως να μην καταφέρεις ποτέ να φτάσεις ως εκεί. Μόνο λίγοι το πετυχαίνουν. Οι περισσότεροι ούτε σε πολλές ζωές», λέει ο σκληρόκαρδος «θεός» του Γουώλς.

Ο Ramtha είναι ακόμη πιο αποκαλυπτικός:

«*Εμείς* δημιουργήσαμε το σύμπαν. *Εμείς* φτιάξαμε τ' άστρα… αλλά μετά από χιλιάδες ενσαρκώσεις, εμείς οι θεοί του φωτός, ξεχάσαμε ποιοι είμαστε! …Πρέπει να πάψουμε να νοιαζόμαστε για το τι είναι δίκαιο και τι άδικο, τι σωστό και τι λάθος… και ν' αγαπήσουμε τον θεό σαν τον εαυτό μας… Έχουμε τη δύναμη ν' αντιστρέψουμε τα γηρατειά και να ζούμε για πάντα στα σημερινά σώματά μας… να γιατρέψουμε κάθε αρρώστια, ακόμη και να φτιάξουμε ένα νέο μέλος του σώματός μας, αν πρέπει να ακρωτηριαστεί. Τι μας εμποδίζει να το κάνουμε; Είναι το «αλλοτριωμένο εγώ» μας, ο «αντίχριστος» μέσα μας που μας λέει διαρκώς ότι δεν είμαστε θεοί».

Υπάρχει αγάπη χωρίς αλήθεια;

Πολλοί χριστιανοί νομίζουν ότι πρέπει να βλέπουν παντού και σε κάθε άνθρωπο τα καλά, γιατί μόνο έτσι δείχνουν χριστιανική αγάπη. Είναι όμως έτσι; Όταν βλέπουμε ένα συνάνθρωπο να κινδυνεύει να πάθει ένα μοιραίο δυστύχημα, δεν σπεύδουμε να τον

βοηθήσουμε και να τον σώσουμε; Πόσο μάλλον οφείλουμε να το κάνουμε όταν πρόκειται όχι απλώς για τη σωματική του ακεραιότητα αλλά και για την ψυχική και πνευματική; Με λίγα λόγια, η αλήθεια σώζει και η αγάπη χωρίς την αλήθεια είναι άκαρπη.

Τα περισσότερα μηνύματα όμως από τον αόρατο κόσμο απορρίπτουν συστηματικά, βάσει σχεδίου, την αναγκαιότητα της αλήθειας και αντ' αυτής τονίζουν τη σχετικότητά της. Το ίδιο μήνυμα επαναλαμβάνουν με διάφορους τρόπους εξωγήινοι, πνεύματα νεκρών, διάφοροι «χριστοί» κλπ. Για παράδειγμα στο αμερικάνικο best-seller *«A course in Miracles» της H. Schucman* διαβάζουμε:

Ο κόσμος που δημιουργείς υπάρχει μόνο στο πνεύμα σου… και άμα το συνειδητοποιήσεις, μπορείς να γίνεις κύριός του… (γιατί) είναι αυτή η απεριόριστη δύναμή σου.

Ο θεός δεν θα 'παιρνε ποτέ μία απόφαση σε βάρος σου γιατί θα ήταν σε βάρος του ίδιου…

Συγχώρεση δεν σημαίνει άφεση αμαρτιών, αλλά επίγνωση ότι δεν υπάρχουν αμαρτίες.

Κάθε αίσθηση ενοχής είναι εφεύρεση του μυαλού σου… όταν το καταλάβεις, έχεις λυτρωθεί… πόσο απλή είναι τελικά η λύτρωση! Χρειάζεται απλώς ν' αναγνωρίσεις την αληθινή ταυτότητά σου».

Τι γλυκά που νανουρίζουν τα παραπάνω ψέματα! Ωστόσο ακόμη κι ένα παιδί ξέρει από τη συνείδησή του ότι υπάρχει το καλό και το κακό κι ότι είναι υπεύθυνο είτε για το ένα είτε για το άλλο. Παρόλαυτά τα ψέματα είναι τόσο ελκυστικά που εκατομμύρια άνθρωποι το πιστεύουν, προκειμένου ν' αποφύγουν τις ευθύνες τους… (D. Hunt)

Πίστη στα παραμύθια

Προφανώς μάλλον δεν είναι τυχαίο, ότι ο Ramtha – και άλλα πνεύματα του channeling – μεταδίδουν το ίδιο κοσμικό ευαγγέλιο ασιατικής προέλευσης. Αξιοπερίεργο είναι μόνον ότι Δυτικοί που έχουν απορρίψει το χριστιανικό ευαγγέλιο σαν μύθο, καταπίνουν από την άλλη τα πιο «κουφά» παραμύθια, μεταξύ αυτών και του Ramtha.

Ο Ramtha δηλώνει ότι ζούσε πριν 35000 χρόνια στην μυθική Ατλαντίδα και μετά «ανήλθε στον έβδομο Ουρανό, όπου έγινε ένα με τον θεό. Τώρα ανήκει σε μία αόρατη αδελφότητα που αποτελείται από σούπερ όντα, τα οποία μας αγαπούν κι ακούν τις προσευχές μας».

Από εκεί μπορεί να μας διδάσκει:

Ο θεός δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός… Είναι χωρίς καμία ηθική και δεν καταδικάζει ούτε υπάρχουν θεϊκές εντολές. Η κόλαση και ο διάβολος αποτελούν «αηδιαστικές εφευρέσεις» του χριστιανισμού, ένα απότοκο «του κακόβουλου βιβλίου σας [εννοεί τη Βίβλο]», το οποίο δεν πρέπει να διαβάζετε.

…Το κακό δεν υπάρχει. Οτιδήποτε κάνεις, ακόμη κι ο φόνος, δεν είναι λάθος… Ο «θεός» δεν έχει ούτε καν την ικανότητα να σας κρίνει. Δεν υπάρχει άφεση αμαρτιών, αφού δεν υπάρχουν αμαρτίες που θέλουν συγχώρεση. Οτιδήποτε απαίσιο και αισχρό κάνετε διευρύνει την επίγνωσή σας. Εάν θέλετε να κάνετε κάτι ό,τι κι αν είναι αυτό, δεν είναι σωστό ν' αντιστέκεστε σ' αυτό το θέλω.

Ο καθένας, είτε λιμοκτονεί είτε είναι ανάπηρος… αποφάσισε να περάσει απ' αυτήν την εμπειρία προς όφελός του.

Γιατί πρέπει να καταδικάζετε το ολοκαύτωμα; Αφού ο κάθε δολοφονημένος Εβραίος είχε διαλέξει να σκοτωθεί, ενώ ο Χίτλερ απλώς είχε να μάθει απ' αυτήν την εμπειρία».

Αυτά τα διδάγματα προέρχονται από τις θρησκείες και τις φιλοσοφίες της Ανατολής. Χώρες όπως η Ινδία, το Θιβέτ, η Σρι Λάνκα, το Νεπάλ, η Μυανμάρ, ακολουθούν εδώ και χιλιάδες χρόνια το δρόμο του ασιατικού μυστικισμού. Και είναι χώρες πάμφτωχες που ασφυκτιούν κάτω απ' το βάρος της δεισιδαιμονίας και της αδικίας απέναντι στους πιο αδύναμους. Κι όμως οι Δυτικοί αναζητούν φώτιση στις θρησκείες εκείνες που ευθύνονται για τη μιζέρια αυτών των χωρών!... (Dave Hunt)

Όπως λέει η θεόπνευστη αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε: «Όποιος προτιμάει το σκοτάδι, ας μείνει εκεί που είναι· όποιος θέλει το Φως, πρέπει να θέλει κι Εμένα και άρα δεν μπορεί να είναι υποχείριο του εχθρού Μου»…

«…Η πνευματική πρόοδος εξαρτάται επίσης από την υιοθέτηση της αλήθειας. Γιατί ποτέ δεν μπορεί να φτάσει στο στόχο του ένας άνθρωπος στη Γη που ακολουθεί ένα λάθος δρόμο, που καθοδηγείται από την πλάνη και το ψέμα σε λάθος κατεύθυνση και δεν δέχεται αυτά που Εγώ ο Ίδιος θέλω να του μεταδώσω.

Ο απώτατος στόχος κάθε ανθρώπου στη Γη θέλω να είμαι Εγώ. Αλλά πώς αλλιώς μπορείτε να φθάσετε σ' Εμένα, που είμαι η αιώνια Αλήθεια, αν όχι μέσω της αλήθειας; Πώς μπορώ να αφήσω να Με βρουν εκείνοι που έχουν ασπαστεί τα πνευματικά προϊόντα του αντιπάλου Μου και δεν θέλουν να τ' αφήσουν και να τ' ανταλλάξουν με την καθαρή αλήθεια; Η αλήθεια είναι φως, αλλά ποτέ δεν μπορείτε να φτάσετε στο φως άμα απορρίπτετε την αλήθεια και ποτέ δεν μπορείτε να βρείτε τη μακαριότητα στο σκοτάδι»…

Μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε στις 16-3-1952

Αλληλούια!

Η Αμερικανίδα δασκάλα του rebirthing Rhea Powers, συγγραφέας βιβλίου μέσω channeling και αρθρογράφος στο περιοδικό Bio σε μία συνέντευξη εξηγεί ως εξής τη διαφορά μεταξύ κλασικού πνευματισμού και channeling:

R.P.: Εγώ καναλιζάρω τον Sanat Kumara. Ανήκει στους Αναληφθέντες Δασκάλους, στη Λευκή Αδελφότητα κι έχει σχέση με τη Σάμπαλα της θεοσοφίας.

Ερώτηση: Ποια είναι διαφορά ανάμεσα στα μέντιουμ και στα channels όπως η Jane Roberts, ο Edgar Cayce ή ο Ramtha;

R.P.: …Στον παλιομοδίτικο πνευματισμό επικοινωνούσαν με πεθαμένους συγγενείς. Όταν εγώ ή οι μαθητες μου κάνουμε channeling, είμαστε δέκτες για μέλη της Λευκής Αδελφότητας ή για οντότητες που δεν έχουν ενσαρκωθεί. …Σε τελική ανάλυση είμαστε όλοι ένα κι όταν κάνουμε channeling σε κάποιον, καναλιζάρουμε ένα μέρος της δικής μας συνείδησης…

Ερώτηση: Μπορεί να κάνει ο καθένας channeling; Είναι επικίνδυνο; Και τι πρέπει να ξέρουμε;

R.P.: Όσο πιο καθαρό είναι το άτομο, τόσο πιο καθαρή είναι η πληροφορία. Όσο περισσότερο παραμερίζετε την προσωπικότητά σας, τόσο ανώτερη είναι η ενέργεια που μπορεί να διαβιβαστεί. Όταν π.χ. η πληροφορία εμπεριέχει μία κρίση ή μία αξιολόγηση αποκλείεται να έρχεται από ανώτερο πεδίο.

Ερώτηση: Τι αλλαγές μάς περιμένουν στο μέλλον, τι πληροφορίες έχεις;

R.P.: Εξαρτάται από μας αποκλειστικά… Πρόκειται για μία συγκλονιστική εποχή, για την οποία έχουμε εργαστεί όλοι μας· πρόκειται για τη δεύτερη κάθοδο της Χριστικής Συνείδησης μέσα σ’ όλους μας, όχι μόνο για λίγους. Όλοι μας θ’ αφυπνίσουμε την άνευ όρων αγάπη…

Ερώτηση: Τι εννοείς με τη δεύτερη κάθοδο της Χριστικής Συνείδησης;

R.P.: Ο Ιησούς αναπαριστάνει την ενσάρκωση της Χριστικής Συνείδησης σ' έναν άνθρωπο. Κάνουν λάθος όσοι περιμένουν πάλι μία τέτοια ενσάρκωση, αν και ξέρουμε ότι έχει περάσει ανεπιστρεπτί η εποχή των γκουρού… Όλοι μας αρχίζουμε να ξυπνάμε, να θυμόμαστε ότι είμαστε παιδιά της ανθρωπότητας και άρα παιδιά του θεού. Αν αναγνωρίσουμε τη θεϊκότητά μας, τότε ο καθένας μας θα βιώσει τη Χριστική Συνείδηση. Είναι πραγματικά μία εποχή γιορτής. Αλληλούια!

Τεχνολογία βόηθα μας!

Την εποχή της τεχνολογίας λογικό είναι και τα πνεύματα του άλλου κόσμου να καταφεύγουν σ' αυτήν για να επικοινωνήσουν μαζί μας. αρχικά έστειλαν μηνύματα σε μαγνητόφωνα, έπειτα εμφανίστηκαν σε βίντεο και τελευταία και σε Η.Υ. Η νέα τεχνολογική –μεντιουμιστική μόδα ονομάζεται transcommunication (διεπικοινωνία) και στο διαδίκτυο μπορούμε να βρούμε τα gadjets που μας χρειάζονται. Ακολουθεί διαφημιστική καταχώρηση από μία γερμανική εταιρεία στο Διαδίκτυο:

Αγαπητοί πελάτες!

Τι μας περιμένει μετά το θάνατο; Τι θα γίνει με την ψυχή μας; Θα συνεχίσουμε να ζούμε; Πολλές ερωτήσεις και καμία απάντηση;!

Η transcommunication, δηλ. η επαφή με νεκρούς μέσω ηχογράφησης ή βιντεογράφησης μάς βεβαιώνει ότι επιβιώνουμε μετά το θάνατο…

Προσέξτε τον κατάλογό μας trans-com που θα σας βοηθήσει να βρείτε τις κατάλληλες συσκευές για τις επαφές σας με το υπερπέραν.

Με βάση την πείρα πολλών πειραματιστών έχουμε εφεύρει ή επιλέξει τα πιο τέλεια μέσα για τις απαιτήσεις της trans-com. Όλα έχουν δοκιμαστεί στην πράξη.

Ευχόμαστε καλή επιτυχία στα πειράματά σας!

Εξετάζετε τα πάντα…!

Στους κινδύνους από τις μεταδόσεις σε διάμεσα αναφέρεται η επόμενη διδασκαλία στην Μπ. Ντούντε στις 5-2-1956:

«Σε σας τους ανθρώπους μεταφέρονται πολλά που μεταδόθηκαν πνευματιστικά από τον άλλο κόσμο σε γήινα διάμεσα και προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι είναι αλήθεια. Και έτσι συχνά υπερασπίζεστε με πίστη ορισμένες διδασκαλίες, επειδή είσαστε πεπεισμένοι ότι δεν είναι δυνατόν να είναι λάθος όσα διδάσκεστε από εκείνον τον κόσμο. Αλλά ακριβώς τέτοιες διδασκαλίες μπορούν να αποδειχτούν πολύ αρνητικές για σας διότι τότε δεν είσαστε πια ικανοί να λάβετε την αγνή αλήθεια.

Έχετε πάντοτε υπόψη σας πως κάθε μετάδοση που δίνεται σε ένα ψυχικό άτομο από τον κόσμο των πνευμάτων επιβάλλει άκρα προσοχή· γιατί σπάνια μόνο η ατμόσφαιρα που τον περιβάλλει είναι τόσο καθαρισμένη, τόσο διαπερατή από το φως, ώστε να μην έχουν δυνατότητα να παρεισφρύσουν αντίπαλες δυνάμεις. Γιατί μόνο όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές υπάρχει η δυνατότητα να μεταδοθεί ανόθευτη η αλήθεια και διαμέσου της πνευματιστικής επίσης οδού, όμως επηρεάζουν οι άνθρωποι στο περιβάλλον του διάμεσου και αυτοί επίσης με τις σκέψεις τους τις ανακοινώσεις που γίνονται.

Ο ίδιος ο δέκτης τους έχει παραιτηθεί από την ατομική του βούληση και κυριαρχείται από μία ξένη. Μόνο η απόλυτη καθαρότητα στο περιβάλλον του κρατά μακριά κάθε κακό πνεύμα. Μόλις όμως ένας που συμμετέχει στον κύκλο αυτό αφήσει να αναδυθεί από μέσα του μία λανθασμένη σκέψη την οποία υποστήριζε ως εκείνη την ώρα, ελκύει την ίδια στιγμή τα όντα εκείνα που θέλουν να ενισχύσουν την πλάνη του. Γιατί τότε αποκτούν κι εκείνα επίσης πρόσβαση στον κύκλο αυτό, πράγμα που δεν μπορεί να συμβεί όταν όλοι οι παριστάμενοι εμφορούνται από την ίδια επιθυμία να κατέχουν την απόλυτη αλήθεια και παραδίδονται ολοκληρωτικά στον Θεό και στον κόσμο του φωτός. Αλλά εάν υπάρχει μια τέτοια ομόθυμη θέληση τότε σύντομα όλοι αυτοί θα αρνηθούν να διδάσκονται διαμέσου της πνευματιστικής οδού, δεδομένου ότι θα απευθύνονται πλέον συνειδητά στον Θεό για να τους διαφωτίσει και να τους δώσει την αλήθεια. Έτσι δεν είναι πια αναγκαία η αναστολή της βούλησης του διάμεσου ούτε η ύπνωσή του, για το λόγο ότι ο Θεός σίγουρα ικανοποιεί μία τέτοια σοβαρή παράκληση για παροχή της αλήθειας, οπότε επιλέγει από τον κύκλο αυτό έναν υπηρέτη που να μπορεί να λάβει το Λόγο Του σε συνειδητή κατάσταση.

Και εφόσον είναι η επιθυμία σας να στέκεστε στην αλήθεια, τότε θα πετύχετε πράγματι να αποκτήσετε διαύγεια· αρκεί να ζητήσετε από τον Ίδιο τον Θεό τη συνδρομή Του και να Του μεταφέρετε κάθε αμφιβολία ή ερωτηματικό που σας απασχολεί. Αλλά πρέπει να το θέλετε επίσης να διδάσκεστε πάντοτε σωστά, ώστε να μπορείτε να υποστηρίζετε με πεποίθηση τη δική Του διδασκαλία και τη δική Του, μία και μοναδική αλήθεια».

Στα στοιχεία που διαφοροποιούν την επικοινωνία με τα φωτεινά πνεύματα από εκείνη που γίνεται με ανώριμα πνευματικά όντα αναφέρεται η παρακάτω διδασκαλία στην Μπέρτα Ντούντε στις 5.10.1962:

«...Οι φωτεινές οντότητες δεν αναλαμβάνουν να κάνουν κάτι από μόνες τους που να μην συμφωνεί με τη βούληση Μου.

Έτσι, για να ενεργήσουν πάνω σε ένα άνθρωπο πρέπει αυτός να έχει ήδη συνδεθεί μαζί Μου. Μία μύχια σύνδεση μαρτυρεί θετική στάση της βούλησης του, οπότε μπορεί να του δοθεί και η βοήθεια που χρειάζεται. Εάν έχει αποκτήσει κάποιος αυτή τη στενή σχέση μαζί Μου, τότε δεν χρειάζεται να φοβάται μήπως πέσει θύμα ακάθαρτων πνευμάτων, γιατί ο δεσμός του με Μένα τον προστατεύει.

Οι φωτεινές οντότητες θα τον καθοδηγούν στο εξής και θα κατευθύνουν τα γήινα γεγονότα στη ζωή του με τρόπο που να προωθούν την πρόοδο της ψυχής του, δεδομένου ότι αυτές δρουν πάντα για λογαριασμό Μου και εκτελούν το θέλημά Μου. Γι' αυτό και οι άνθρωποι θα έπρεπε να αρκούνται στο γεγονός ότι ο κόσμος των φωτεινών πνευμάτων τους καθοδηγεί και μεριμνά για αυτούς. Εάν όμως επιχειρήσουν να αποκτήσουν μία άμεση σύνδεση με τις φωτεινές οντότητες με την πρόθεση να πάρουν απαντήσεις που θα αυξήσουν τις πνευματικές τους γνώσεις, τότε αυτές θα τους συμβουλέψουν να συνδεθούν πρώτα πολύ στενά μαζί Μου και ύστερα να Με παρακαλέσουν να λάβουν συνειδητά την απάντηση Μου. Και μόνο αφού προηγηθεί η σύνδεση μαζί Μου και η παράκληση να τους δώσω την αλήθεια, θα έχουν τη δυνατότητα να διδαχτούν από τους εργάτες Μου που μεσολαβούν για να μεταβιβαστεί το φως, που και πάλι θα δρουν κατ' εντολή Μου.

…Όμως το ότι αυτή η πολύ απλή διαδικασία της ενέργειας τον Πνεύματος Μου στον εσωτερικό άνθρωπο δεν κατανοείται πια σωστά και επιπλέον το ότι για να τη μιμηθούν οι άνθρωποι καταφεύγουν σε αλύτρωτα πνεύματα του άλλου κόσμου οφείλεται στην επίδραση του αντιπάλου Μου. Διότι αυτός θέλει να εμποδίσει καθετί που μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο να αναγνωρίσει ένα Θεό και Δημιουργό, καθώς αυτή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορεί να επιστρέψει σε Μένα, να Με αγαπήσει και να θέσει τη βούληση του κάτω από τη δική Μου.

Οι συνδέσεις με τον κόσμο των ανώριμων πνευμάτων αντίθετα δεν μπορούν ποτέ να οδηγήσουν στο φως ούτε αποφέρουν καμία ευλογία και πρόοδο, απεναντίας μάλιστα ενισχύουν ακόμη περισσότερο την πλάνη στον κόσμο. Και αυτός είναι ο λόγος που σας δίνεται επανειλημμένα η προειδοποίηση να μην παραδίδεστε σε εκείνες τις δυνάμεις που σας εκμεταλλεύονται και κάνουν κατάχρηση της βούλησης σας.

Χρειάζεται να έχει κάποιος πολύ μεγάλη σοβαρότητα, πολύ ταπεινή καρδιά και γνήσιο πόθο να βρίσκεται στην αλήθεια για να επιλεγεί να λάβει από το πνευματικό βασίλειο αποκαλύψεις που πηγάζουν από Μένα τον Ίδιο. Τότε όμως μπορείτε και να είσαστε βέβαιοι ότι σας δίνεται η πιο αγνή αλήθεια, την οποία μπορείτε επίσης να μεταδώσετε ανεπιφύλακτα σε άλλους αναζητητές της αλήθειας, όπως είναι το θέλημά Μου».

Συνοψίζοντας, η μόνη αξιόπιστη μέθοδος για να βρει κάποιος την αρχή του νήματος στο λαβύρινθο των διδασκαλιών και θεωριών απέναντι στις οποίες οφείλει να πάρει θέση, είναι να ακολουθήσει τα παρακάτω σημεία:

- Να εντείνει την προσευχή και το διαλογισμό ως μέρος της προσευχής του με την παράκληση στον Ιησού Χριστό να τον βοηθήσει να δει φως. Παράλληλα είναι απαραίτητο να ασκείται στην υπομονή, μια που η απάντηση δεν έρχεται πάντοτε αμέσως.
- Να ελέγχει σε βάθος το περιεχόμενο της υπό κρίση διδασκαλίας αντιπαραβάλλοντάς το με τη Βίβλο και τις νέες αποκαλύψεις του Θεού.
- Εάν δεν παίρνει μια ξεκάθαρη απάντηση να κρατήσει μία ουδέτερη στάση μέχρι που να αποκτήσει βεβαιότητα για το ποιόν και την προέλευση του υλικού που ελέγχει.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ/ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ο ***ανώτερος πνευματισμός,*** ή πνευματοκρατία ή αλλιώς σπιριτουαλισμός διακρίνεται σε *μεταφυσικό, ψυχολογικό* και *ηθικοκοινωνικό*. Βασιζόμενος στα δεδομένα της έρευνας του επέκεινα ο ανώτερος πνευματισμός τα χρησιμοποιεί για να αναπτύξει μία συγκροτημένη κοσμοθεωρία. Η κοσμοθεωρία αυτή δεν είναι θεωρητικής φύσης, παρά στηρίζεται κατά κύριο λόγο στις γνώσεις που μεταδίδουν τα πνεύματα. Εξυπακούεται ότι οι πνευματιστές, προσπαθούν να αποσπάσουν τις γνώσεις αυτές από τις ανώτερες και ανώτατες σφαίρες *των* κόσμων των πνευμάτων. Στην κορυφή της κλίμακας βρίσκονται τα πνεύματα στα οποία απευθύνεται ο ***χριστιανικός πνευματισμός,*** όπου αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία στην επικοινωνία με τα πιο *μεγάλα, γνωστά ονόματα του χριστιανισμού,* γεγονός που βέβαια επιφυλάσσει, *πολλές παγίδες και* εξαπατήσεις για τους πνευματιστές αυτούς.

Ως επί το πλείστον στον ανώτερο πνευματισμό τα διάμεσα συνδέονται με πνεύματα που έχουν κατακτήσει ένα ορισμένο επίπεδο ωριμότητας αλλά δεν έχουν βρει ακόμη το πλήρες φως. Όπως ήδη αναφέρθηκε, το ποιόν των πνευμάτων που περιβάλλουν τους ανθρώπους και επικοινωνούν μαζί τους εξαρτάται από τη βούληση και την ψυχοσύνθεση των ίδιων. Τα πνεύματα αυτά μπορούν να αποκαλύψουν μόνο όσα γνωρίζουν, τα οποία στην πλειοψηφία τους είναι ήδη γνωστά στη Γη. Αλλιώς είναι υποχρεωμένα να απευθυνθούν σε ανώτερα τους πνεύματα από υψηλότερες σφαίρες για να πάρουν διδασκαλία από αυτά και στη συνέχεια να τη μεταδώσουν μέσω των μέντιουμ στους ανθρώπους. Τα αγγελικά και φωτεινά πνεύματα όμως δεν εκφράζονται ποτέ μέσω διαμέσων.

Τα ερωτήματα που θέτονται είναι συνήθως γενικού, μη προσωπικού χαρακτήρα, αφορούν δηλαδή περισσότερο θέματα ηθικής, φιλοσοφικής αναζήτησης ή πνευματικών επιστημών. Οπωσδήποτε δεν μπορούν να χαραχθούν σαφή όρια μεταξύ τους γιατί και τα *θέματα* είναι ανεξάντλητα και οι ποιοτικές διαφορές πολλές. Όσον αφορά ειδικά τη διαφορά του ανώτερου πνευματισμού από το χριστιανικό πνευματισμό, αυτή έγκειται απλά στο ότι ο πρώτος δεν εμφανίζει ένα θρησκευτικό ή χριστοκεντρικό υπόβαθρο αλλά και η εξωτερική μορφή των μεταδόσεων μπορεί να διαφέρει.

Πολλές πηγές του εσωτερισμού ανήκουν στο χώρο του ανώτερου πνευματισμού αν και γενικά δεν είναι εύκολο να προσδιοριστεί η προέλευση της εκάστοτε πηγής. Επιπλέον, ισχύει και εδώ, όπως στον κατώτερο πνευματισμό, το ενδεχόμενο να εκδηλώνεται, μεταμφιεσμένα ένα πνεύμα που θέλει να παραπλανήσει, να κοροϊδέψει ή ακόμη και να κάνει κακό- άλλωστε ούτε εδώ υπάρχει δυνατότητα ελέγχου των μεταδόσεων, είτε από την πλευρά αυτού του κόσμου είτε από του άλλου.

Στις περισσότερες περιπτώσεις συν τοις άλλοις, από τους παρευρισκόμενους σε μία σεάνς και ιδίως από το μέντιουμ, αφαιρείται ένα μέρος της οδυλικής ή ζωτικής δύναμης τους, η οποία σπάνια επιστρέφεται και μάλιστα όχι καθαρή, ανάλογα με το βαθμό ωριμότητας του πνεύματος που έχει το λόγο. Εκτός αυτού, με τον καιρό μπορεί επίσης να επικρατήσει σύγχυση στη σκέψη των ανθρώπων και να οδηγηθούν σε λάθος δρόμους, εφόσον το περιεχόμενο των μεταδόσεων αποκλίνει από τη θεϊκή αλήθεια.

Ο *«χριστιανικός πνευματισμός»* βασίζεται επίσης στην επικοινωνία μεταξύ πνευμάτων αφενός και διαμέσων αφετέρου, που πιστεύουν μεν στον Χριστό αλλά δεν έχουν αναγεννηθεί πνευματικά ούτε έχουν προχωρήσει αρκετά· γιατί αλλιώς θα είχαν ή θα αναζητούσαν τη σύνδεση μαζί του και με τον πνευματικό κόσμο μέσα στην καρδιά τους. Παρ’ όλο λοιπόν που συνήθως

προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι πρόκειται για πνεύματα του Θεού ή αγγελικές οντότητες που μεταδίδουν τις γνώσεις τους σε ένα διάμεσο, αυτό δεν είναι -ακόμη- αλήθεια.

Μία ιδιαιτερότητα του χριστιανικού πνευματισμού είναι ότι οι συμμετέχοντες σε μία συγκέντρωση δεν καλούν υπερκόσμια πνεύματα να εκδηλωθούν, αλλά οι μεταδόσεις συνήθως γίνονται σε μία ατμόσφαιρα κατανυκτικής σιωπής. Εξυπακούεται, ότι η προσευχή στον Χριστό και μία αψεγάδιαστη στάση ζωής τού διάμεσου είναι, εκ των ων ουκ άνευ για να εξαλειφθεί ο κίνδυνος εξαπάτησης από κακά πνεύματα. Γι' αυτό, όταν εξετάζει κανείς ένα τέτοιο διάμεσο θα πρέπει, να ελέγξει εξονυχιστικά όχι μόνο τα λεγόμενά του αλλά και την πορεία του στη ζωή, **ειδικά** δε αν μαρτυρεί **φιλαυτία,** έπαρση, αυτοπροβολή, υλιστικές τάσεις και επιθυμίες κ.τ.ό. **Γιατί** ιδιαίτερα στις ημέρες της τελευταίας εποχής το κακό μασκαρεύεται με το μανδύα της αγάπης, της **ευσέβειας** και του ανθρωπισμού. Έτσι δεν διστάζει ούτε να παρουσιαστεί με το όνομα του Ιησού Χριστού ή με κάποιο κατά προτίμηση από τα μεγάλα ονόματα, επειδή συνήθως οι άνθρωποι δεν τολμούν να αμφισβητήσουν τέτοιες διαμηνύσεις. *Γι' αυτό πρέπει κανείς να ελέγχει εάν σε συνδυασμό με τη διδασκαλία της αγάπης προβάλλεται επίσης στο επίκεντρο των μεταδόσεων ο Ιησούς Χριστός, καθώς και το θεϊκό σχέδιο για τη λύτρωση και την τελείωση της ανθρωπότητας.*

Οι πιθανές μικρές αποκλίσεις μεταξύ των διαφόρων μεταδόσεων δεν σημαίνουν απαραίτητα ότι πρόκειται για πλάνες. Αλλά όταν παρουσιάζουν πολύ μεγάλες αντιφάσεις με τον παλαιό και νέο Λόγο του Θεού, ενώ παράλληλα έχουν την αξίωση να θεωρηθούν θεϊκές αλήθειες, τότε θα πρέπει να υποβάλλονται σε ιδιαίτερα αυστηρό έλεγχο.

Εννοείται ότι στις πνευματιστικές επαφές βασικό ρόλο για να διεξαχθεί όσο γίνεται πιο αξιόπιστα και ακίνδυνα η όλη διαδικασία παίζει επίσης η πνευματικότητα και η αγάπη για την αλήθεια του διάμεσου, όπως και των παρευρισκομένων.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ/ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Σ.τ.μ: Όλα τα παραπάνω προέρχονται από το βιβλίο ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ. Αναλυτικότερα για το θέμα αυτό βλ. επίσης: Β. Λουτς, Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ σελ. 133-140)

Ένα παράδειγμα χριστιανικού πνευματισμού

Μία γνωστή και στην Ελλάδα περίπτωση χριστιανικού πνευματισμού είναι η Γκαμπριέλε Βίτεκ και η οργάνωσή της Universelles Leben (UL), στην οποία αναφερθήκαμε και στο κεφάλαιο για τα τσάκρας. Εδώ θα δούμε καταρχάς την αυτοπαρουσίασή της.

«Η UL είναι η παγκόσμια κίνηση των φίλων του Χριστού που επιδιώκουν να ακολουθήσουν τους θείους νόμους. Προσπαθούν να πραγματώσουν την Επί του Όρους Ομιλία σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής τους… Η καρδιά της UL είναι η κοινότητα του αρχέγονου χριστιανισμού με το όνομα Νέα Ιερουσαλήμ, τα μέλη της οποία έχουν κλείσει συμφωνία-Διαθήκη με τον Θεό – Πατέρα για το βασίλειο της ειρήνης του Ιησού Χριστού *επί γης* (σημείωση: η πλάγια υπογράμμιση από το μεταφραστή αυτού του κειμένου). Η κοινότητα της Διαθήκης «Νέα Ιερουσαλήμ» καθοδηγείται άμεσα από τον Θεό *και* τον Χριστό μέσω του Προφητικού Λόγου. Ως εκ τούτου είναι το κεντρικό Φως στο Βασίλειο της Ειρήνης που αναδύεται».

Οι οπαδοί της UL είναι πεπεισμένοι ότι μέσω της Γκαμπριέλε Βίτεκ την οποία αποκαλούν τιμητικά «η Γκαμπριέλε του Βύρτσμπουργκ», την πόλη όπου και η έδρα της κίνησης, μιλάει το «απόλυτο και άχραντο Θείο Πνεύμα, δηλ. ο Θεός ο Κύριος, ο Υιός του Ιησούς Χριστός και το Χερουβείμ της Θείας Σοφίας Του» (από τον πρόλογο στο «Βίος της Προφήτισσας»). Επομένως κατ’ αυτούς η Γκ. Β. δεν είναι απλώς ισότιμη των βιβλικών προφητών, αλλά επιπλέον: «Μέσω της προφήτισσας Γκ. Ο Θεός αποκαλύπτει τις πιο βαθιές σοφίες, που δεν είχε δώσει ποτέ στο παρελθόν στην ανθρωπότητα». Συγχρόνως η Γκ. Β. είναι «το ενσαρκωμένο Σεραφείμ της Θείας Σοφίας» και μάλιστα είναι η τελευταία του είδους της σύμφωνα με τις «βούλες του Θεού».

(Πηγή: R. Hauth, «Μάγοι, Γκουρού και Γητευτές Ψυχών», Brockhaus)

Οι αποκαλύψεις στην UL προέρχονται από τον «Πατέρα των Πάντων», τη «Δημιουργική Δύναμη», το «Άγιο Πνεύμα», τον «Ιησού Χριστό» και από διάφορες «αγγελικές οντότητες». Πέραν τούτων υπάρχουν επίσης ανακοινώσεις «αδελφών από ημι-υλικούς πλανήτες» που με τα UFO τους διασχίζουν τους γαλαξίες. Ειδικότερα από το 1980 επικοινωνεί «*τηλαπαθητικά*» με την Γκ. Β. ένας εξωγήινος ονόματι «Μαϋράντι» από τον «πλανήτη Μαϊάμι-Τσούλι». Σύμφωνα με τις δηλώσεις του Μαϊράντι, η αποστολή των εξωγήινων είναι η αρπαγή των πιστών την Ημέρα της Κρίσης: «Το κύριο καθήκον μας θα είναι, όταν αρχίσουν οι μεγάλες αναστατώσεις που θα συμβούν κυρίως *μετά την εμφάνιση του δασκάλου σας*. Με τηλεπαθητική δύναμη θα καλύψουμε μέσα σ’ έναν κώδωνα από ακτίνες όχι μόνον ανθρώπους, αλλά και ψυχές από πεδία κάθαρσης και ψυχές ζώων».

Το ενδιαφέρον σημείο εδώ είναι ότι η αρπαγή θα γίνει υποτίθεται μέσω των εξωγήινων κι όχι από τον Ιησού Χριστό, όπως γνωρίζουμε από τη Κ. Διαθήκη και τη Νέα Αποκάλυψη. (βλ. επ’ αυτού ειδικότερα «ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ!» - «ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» - και τα βιβλία της Μπέρτα Ντούντε στις εκδόσεις Πύρινος Κόσμος και στο Διαδίκτυο).

Επίσης ο Μαϊράντι ισχυρίζεται ότι οι εξωγήινοι δεν χρειάζονται τη λύτρωση απ' τον Ιησού Χριστό, πράγμα που δεν ισχύει, όπως ξέρουμε από την Κ. Διαθήκη (π.χ. Ιωάννη Α΄ 2,2 – Προς Φιλιπ. 2,10) και από τη Νέα Αποκάλυψη. Επιπλέον, όπου μιλάει ο Χριστός σε έναν προφήτη / μία προφήτισσα δεν μπορεί ταυτόχρονα να εκφράζονται κατώτερα όντα, όπως οι εξωγήινοι. Εκτός αυτού ο Ιησούς Χριστός δεν αποκαλύπτεται τηλεπαθητικά ούτε πνευματιστικά. Αυτές είναι μέθοδοι μετάδοσης από ακάθαρτους, κατώτερους πομπούς προς όχι καθαρούς δέκτες. Πέραν τούτου η UL διδάσκει ψευδώς ότι ο Σατανάς έχει ήδη μετανοήσει και βρίσκεται ήδη στο δρόμο της επιστροφής στον Ουράνιο Πατέρα.

Συν τοις άλλοις η UL διδάσκει την αυτολύτρωση μέσω ασκήσεων με τα τσάκρας, όπως είδαμε στο αντίστοιχο κεφάλαιο. Ο Χριστός όμως δίδαξε μόνο αγάπη… Επομένως η UL δεν είναι στην πραγματικότητα Νέα Αποκάλυψη ούτε η Γκ. Βίτεκ είναι η τελευταία προφήτισσα» του Χριστού. Ως εκ τούτου δεν χρειάζεται ν' ασχοληθούμε περαιτέρω μαζί της…

Τα λάθη του χριστιανικού πνευματισμού

Όποιος διαβάζει προσεκτικά μεταδόσεις από το χριστιανικό πνευματισμό και τις συγκρίνει με την Αγία Γραφή και με τις Νέες Αποκαλύψεις (ΝΑ) διαπιστώνει ότι δεν υπάρχει – ούτε μπορεί να υπάρξει – μία πνευματιστική χριστιανική πηγή που να είναι αγνή κι αλάθητη. Συγκεκριμένα τα παρακάτω θέματα είναι ελλιπή ή διαστρεβλωμένα:

- Η *μετενσάρκωση* διδάσκεται σαν κανόνας κι όχι σαν εξαίρεση, όπως ξέρουμε από τις ΝΑ.
- *Κάρμα και σαμσάρα* (ο τροχός των μετεμψυχώσεων και του θανάτου) είναι συχνά βασική διδασκαλία. Αλλ' αυτή είναι λάθος αντίληψη του νόμου αιτίας - αιτιατού ή ενοχής – τιμωρίας. Γιατί ο ανταποδοτικός νόμος του κάρμα δεν αφήνει χώρο για *συγχώρεση* μέσω του Ι. Χριστού και άρα είναι αντίθετος στη χριστική διδασκαλία.
- Η *πρωταρχική αμαρτία* που επέφερε την πτώση από την αρχέγονη πνευματική δημιουργία, όπως τη γνωρίζουμε από τις ΝΑ και ενδεικτικά από τη Βίβλο, δεν αναφέρεται παρά σπάνια και μάλιστα συχνά λανθασμένα.
- Η *οντότητα του Ι. Χριστού* διδάσκεται λανθασμένα, σαν το ένα πρόσωπο μίας διπρόσωπης θεότητας ή σαν «αναληφθείς διδάσκαλος» ή απλώς σαν τελειοποιημένος άνθρωπος.
- Τα *πνευματικά χαρίσματα* που αποφέρει η αγάπη για τον Ιησού Χριστό (Κατά Ιωάννη κεφ. 14) και ειδικά η εγκατοίκηση του Θεού μέσα στον άνθρωπο (14,23) τα αγνοούν.

- Η *Έσχατη Εποχή* δεν παρουσιάζεται όπως στην Αγία Γραφή και στις ΝΑ, αλλά με μία παραπλανητική, νεφελώδη ορολογία, π.χ. «Εποχή του Υδροχόου», «Χρυσός Αιώνας», «Εποχή της Γυναίκας» ή της «Λευκής Αδελφότητας». Η δε αρπαγή των πιστών δεν γίνεται από τον Χριστό, αλλά από τους εξωγήινους.

Καλά πνεύματα VS κακά πνεύματα

Σε γενικές γραμμές μπορεί να πει κανείς ότι όταν τα «άνωθεν» μηνύματα περιλαμβάνουν κομπλιμέντα / κολακείες για το δέκτη τους ή / και το κοινό του, όταν αφυπνίζουν αισθήματα περηφάνειας, ματαιοδοξίας, αυταρέσκειας, δοξομανίας, φιλοπεριεργείας, φιλαυτίας κ.τ.ό. είναι εκ του πονηρού. Όταν ακούγονται συνέχεια γλυκά, ναρκωτικά και παρηγορητικά λόγια, χρειάζεται προσοχή.

Αντίθετα, μηνύματα από αγνές οντότητες προτρέπουν σε προσευχή, σε αναζήτηση της αλήθειας, αυτοπαρατήρηση, ειλικρίνεια, απλότητα και ταπεινοφροσύνη. Ο αντίπαλος του Θεού είτε κολακεύει είτε αντίθετα σκαλίζει πληγές θυμίζοντας συνεχώς την ανικανότητα, την αμαρτωλότητα, την αναξιότητα, έτσι που να οδηγεί τον άνθρωπο σε κρίσεις αμφιβολίας, κατάθλιψης κ.τ.ό. Καλλιεργώντας αυτήν την ψεύτικη, άρρωστη ταπεινοφροσύνη, στον άνθρωπο φαίνεται ότι δεν υπάρχει πουθενά φως και ότι ο Θεός θέλει μόνο να τιμωρεί χωρίς έλεος. Ως αποτέλεσμα προκύπτει έλλειψη θάρρους, πίστης και χαράς, ενώ απ’ την αληθινή ταπεινοφροσύνη γεννιέται θάρρος, αισιοδοξία, βεβαιότητα, αίσθημα ασφάλειας, ομόνοιας, γαλήνης κι ισορροπίας, ανεκτικότητας απέναντι στον άλλον – αλλά όχι απέναντι στην πλάνη!

Όταν το υπερκόσμιο πνεύμα που μεταδίδει γνώσεις είναι καλό, τότε κι ο αποδέκτης τους χαρακτηρίζεται από σύνεση, σωφροσύνη και σοφία, δηλ. η σκέψη και η ζωή του είναι σε τάξη. Το κακό πνεύμα μπορεί επίσης να ‘ναι πολύ έξυπνο, όμως οι γνώσεις του έχουν κενά, είναι ευφάνταστες, προκαλούν σύγχυση και υποστηρίζουν ότι η αλήθεια είναι σχετική.

Το κακό πνεύμα θεωρεί τον εαυτό του αλάνθαστο και υπεράνω κριτικής, γι’ αυτό και υποστηρίζει ότι έχει το μονοπώλιο της αλήθειας, ακόμη κι αν είναι φανερό ότι κάνει λάθη. Αντίθετα το καλό πνεύμα δεν είναι φανατικό, έχει υπομονή και συνδιαλλακτικότητα και μεταδίδει χωρίς έπαρση τις γνώσεις του που φέρνουν Φως.

Η φύση και η έμπνευση των σκέψεων

Η κάθε σκέψη αποτελεί μια άυλη μορφή ενέργειας, η δε έμπνευση της σκέψης γενικά είναι η άντληση αυτής της ενέργειας και καθορίζεται από την ανθρώπινη θέληση. Με βάση το νόμο που λέει ότι τα όμοια έλκονται, ο καθένας αντλεί από ένα ωκεανό σκέψεων εκείνες που του ταιριάζουν. Με άλλα λόγια, ο άνθρωπος δεν παράγει από μόνος του τις σκέψεις του, αλλά τις επιλέγει από τα ενεργειακά κύματα σκέψεων που τον περιβάλλουν μονίμως.

Επομένως είναι η θέληση μας που ελκύει τις σκέψεις από τα κύματα ενέργειας που στροβιλίζονται γύρω μας αν και εμείς νομίζουμε ότι είναι δικό μας προϊόν. Έτσι εξηγείται π.χ. ότι στοχαστές, καλλιτέχνες ή φιλόσοφοι έχουν παρόμοιες εμπνεύσεις, παρ' όλη τη χωρική ή χρονική απόσταση που τους χωρίζει. Ο Αριστοτέλης έλεγε ότι οι σκέψεις είναι πνεύματα που κινούνται προς την καρδιά, ενώ η σύγχρονη επιστήμη τις εξηγεί ως χημικές ενώσεις στον εγκέφαλο, απλά επειδή δεν γνωρίζει ότι είναι πνεύματα πάλι που ενεργούν και τις ενώσεις αυτές.

Κατά μία άλλη διατύπωση, ο άνθρωπος αντλεί τις σκέψεις του από αόρατες οντότητες που τον περιβάλλουν και ο ίδιος καθορίζει με την ποιότητα της θέλησης του το αν οι οντότητες αυτές είναι φωτεινές ή σκοτεινές. Ανάμεσα στις δυνάμεις του φωτός και του σκότους διεξάγεται αέναη πάλη και σε αυτό το βασικό τομέα επίσης. Έτσι αμφότερες οι πλευρές προσπαθούν να επηρεάσουν και να κερδίσουν με το μέρος τους τον άνθρωπο που με βάση την πνευματική στάση που επιλέγει αποφασίζει διαρκώς για την έκβαση αυτής της πάλης.

Αυτό που έχει σημασία επί του προκειμένου είναι εάν κάποιος παίρνει αυτή την απόφαση με την καρδιά ή με το μυαλό, δεδομένου ότι τα όντα του φωτός απευθύνονται πάντοτε στην καρδιά, ενώ εκείνα του σκότους αποκλειστικά στο νου. Κάθε καλής φύσης σκέψη αναδύεται από τα βάθη της καρδιάς και από εκεί προωθείται προς τον εγκέφαλο, όπου γίνεται αισθητή και λαμβάνει συγκεκριμένη έκφραση. Πρώτα γεννιέται δηλαδή στην καρδιά για να περάσει μετά στο συνειδητό του ανθρώπου.

Βέβαια ο ίδιος θεωρεί ότι οι στοχασμοί του είναι παράγωγα του εγκεφάλου του γιατί δεν γνωρίζει τίποτα για τη φύση των σκέψεων. Ως εκ τούτου σε όποιον σκέφτεται εγκεφαλικά η παραπάνω εξήγηση φαίνεται απίστευτη, ωστόσο θα την κατανοήσει καλύτερα εάν θεωρήσει την καρδιά ως το αισθητήριο κέντρο του από όπου πηγάζει η σκέψη ως αίσθηση.

Όπως θα φανεί αργότερα η εγκεφαλική σκέψη αποτελεί απλά μία σωματική λειτουργία, ενώ η καρδιά είναι η έδρα των αισθημάτων και μπορεί να μιλήσει κανείς για εγκεφαλική σκέψη ή για εγκάρδια σκέψη. Στη συνέχεια θα αποδειχθεί ότι η δεύτερη ανταποκρίνεται πάντοτε στην αλήθεια ενώ η πρώτη μπορεί να σφάλλει. Η εξήγηση είναι απλά ότι η αγάπη ενός ανθρώπου, που είναι

αυτή που ανοίγει την καρδιά του, είναι επίσης αυτή που καθορίζει σε αντίστοιχο βαθμό την αλήθεια των συλλογισμών του, γιατί χάρη στην αγάπη του αντλεί την έμπνευσή του από τις φωτεινές οντότητες, καθόσον είναι στο ίδιο «μήκος κύματος» μαζί τους. Αντίθετα ο νους δεν χρειάζεται να έχει αγάπη για να μπορεί να σκεφτεί, αφού λειτουργεί έτσι ή αλλιώς.

Η εικόνα αυτή μπορεί να αποδοθεί επίσης με το παράδειγμα ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή, όπου οι σκέψεις μπορούν να παρομοιαστούν με τις πληροφορίες που ο χειριστής του επιλέγει να αποθηκεύσει στη μνήμη του. Παρόμοια αποφασίζει και ο άνθρωπος ποιες σκέψεις θα συγκρατήσει και θα αποθηκεύσει από τον ωκεανό των σκέψεων που τον περιβάλλουν. Επειδή λοιπόν μπορεί να αποφασίσει αυτόβουλα για την αποδοχή ή την απόρριψή τους, γι' αυτό είναι υπεύθυνος για τις σκέψεις του, καθώς η προσωπική του βούληση ορίζει ποιες σκέψεις εγγράφονται, όπως και ποιες θα ανακαλούνται συνέχεια στο συνειδητό και ποιες όχι.

Στο σημείο ετούτο πρέπει να γίνει η διάκριση μεταξύ προσωπικού «γήινου» συλλογισμού αφενός και πνευματικής προέλευσης έμπνευσης -όπως μαρτυρεί και η σημασιολογία της λέξης- αφετέρου. Όσο περισσότερο συνδεδεμένος είναι με τα γήινα κάποιος τότε τα ερωτήματα που τον απασχολούν είναι συναφή και τις απαντήσεις μπορεί να τις δώσει μόνος του με το λογικό του. Για τη διεργασία αυτή ενεργοποιούνται μόνο οι εγκεφαλικές λειτουργίες χωρίς να παρεμβαίνουν έξωθεν πνευματικές δυνάμεις, εκτός εάν ο ίδιος ζητήσει τη βοήθειά τους συνειδητά για τη λύση ενός προβλήματος. Τέτοιες σκέψεις δεν έχουν καμία πνευματική αξία και έτσι δεν αποτελούν παντοτινό κτήμα του ανθρώπου, αφού αφορούν γήινα και άρα εφήμερης φύσης πράγματα.

Η άλλη περίπτωση είναι ότι μπορεί οι προβληματισμοί του να αφορούν πνευματικά θέματα. Οι απαντήσεις που θα λάβει θα είναι ευθέως ανάλογες με τη σχέση που έχει το άτομο αυτό στη ζωή του με την αγάπη και κατ' επέκταση με την απόλυτη έκφρασή της, τον Θεό. Άλλωστε από αυτήν εξαρτάται επίσης πόσο μεγάλη είναι η αγάπη του για την αλήθεια.

Επιπλέον, από αυτό συνεπάγεται ότι κανένας δεν είναι έρμαιο αυτών των πνευματικών δυνάμεων, δεδομένου ότι ελκύει μόνος του με τη συνειδητότητά του πνεύματα αντίστοιχου επιπέδου ή «μήκους κύματος» που επηρεάζουν τις σκέψεις του. Για το λόγο αυτό άλλωστε η λεγόμενη θετική σκέψη είναι όντως μια θετική ενέργεια, αν και μπορεί να πάρει μορφή εγωιστικής κατάχρησης ή μυωπίας, καθώς όπως είχε πει ο Λαοτσέ: «τα αληθινά λόγια δεν είναι ωραία και τα ωραία λόγια δεν είναι αληθινά». Τούτο σημαίνει δε ότι τα θετικά νοήματα δεν είναι απαραίτητα και «ωραία», δηλαδή ευχάριστα, γιατί θετικό είναι μόνο ό,τι προέρχεται

από την πλευρά του καλού, όμως συχνά η αλήθεια και η βούληση του Θεού είναι οδυνηρές για τον κοντόφθαλμο άνθρωπο. Υπό αυτήν την έννοια θετικό είναι ότι προωθεί κάποιον στο δρόμο της πνευματοποίησής του και τον οδηγεί πίσω στη θεϊκή του πηγή.

Όταν το καταλάβει αυτό ένας άνθρωπος και το δεχτεί, τότε έχει ήδη συλλάβει το νόημα της ζωής του και το μόνο που χρειάζεται πλέον είναι να ακολουθήσει αυτή τη γνώση στην πράξη. Κάτω από αυτό το πρίσμα γίνονται κατανοητά τα λόγια του Ιησού: «Όποιος δέχεται το Λόγο Μου, δέχεται και Μένα και όποιος δέχεται Εμένα, θα ζήσει». Γιατί αφού ο θεϊκός Λόγος είναι φως, ο άνθρωπος που τον δέχεται, δέχεται παράλληλα και δύναμη. Και αυτό είναι ένα βασικό κριτήριο ελέγχου της προέλευσης μιας διδασκαλίας, εάν ακτινοβολεί ή όχι φως, δηλαδή αγάπη, σοφία και δύναμη.

Ας δούμε τώρα τη διαφορά μεταξύ της φωνής στην καρδιά και της φωνής στον εγκέφαλο και τη σχέση αμφότερων με την αλήθεια. **Και στις δύο μορφές έμπνευσης ο λήπτης ακούει τον ήχο μιας φωνής, με τη διαφορά ότι η φωνή του Θεού ακούγεται στην καρδιά, ενώ του αντίποδά του στο τσάκρα που βρίσκεται στο πίσω μέρος του εγκεφάλου.** Σε μια σειρά αποκαλύψεων η Ντούντε κατέγραψε σχετικά με αυτό το δυσπρόσιτο θέμα:

«Ο άνθρωπος πιστεύει ότι η σκέψη ξεκινά από τον εγκέφαλο και ότι παράγεται εκεί χάρη σε μία οργανική λειτουργία, διότι δεν γνωρίζει τίποτα για τη φύση της σκέψης και για το λόγο αυτό δεν θα βρει πιστευτή την εξήγηση ότι η σκέψη πηγάζει από την καρδιά. Αυτό θα του γίνει πιο κατανοητό ωστόσο εάν θεωρήσει την καρδιά ως το κέντρο των αισθημάτων του και προσπαθήσει να δει και τη σκέψη επίσης ως μία αίσθηση. Η πιο απλή λύση πάντως για να το κατανοήσει κανείς είναι να σκεφτεί ότι είναι πνευματικά ρεύματα που εισρέουν αστραπιαία σε ένα δοχείο - δέκτη, πρόθυμο να τα δεχτεί και να τα συγκρατήσει με τη βούληση του.

Άρα η καθαρή σκέψη αποτελεί πνευματική ενέργεια που αφού περάσει από την καρδιά παραπέμπεται στον εγκέφαλο και εκεί καταγράφεται ή, στην περίπτωση που η θέληση του ανθρώπου είναι πολύ ασθενής, απωθείται αμέσως, δίχως να εισχωρήσει στο συνειδητό του. Οπωσδήποτε εξαρτάται από τη θέληση του ανθρώπου το εάν μία συγκεκριμένη σκέψη συλλαμβάνεται από τα επί τούτου όργανα, καθότι αυτά ενεργοποιούνται εφόσον το θέλει αυτός. Τότε προσλαμβάνουν τη σκέψη που αναδύεται από την καρδιά και την επεξεργάζονται, πράγμα που σημαίνει ότι καταχωρείται μαζί με τις ήδη υφιστάμενες σκέψεις. Με άλλα λόγια, ταξινομείται ανάμεσα στα προϋπάρχοντα διανοήματα, οπότε μπορεί κατά βούληση ο άνθρωπος να την ανακαλέσει στη μνήμη του ή να την κρατήσει αρχειοθετημένη, ανάλογα με το τι θέλει, καθώς τα διανοητικά όργανα είναι κατασκευασμένα έτσι που κάθε αίσθηση της καρδιάς να αντικαθρεφτίζεται πάνω τους σαν μία εικόνα...»

«... Από την ικανότητα ενός ανθρώπου να αγαπά εξαρτάται αποκλειστικά το αν οι σκέψεις τον γεννιούνται στην καρδιά ή είναι απλά προϊόν της διάνοιάς του.... Όσο βαθύτερα μπορεί να αγαπά κάποιος, που σημαίνει ότι επιδιώκει με πράξεις αγάπης να ενωθεί με τον Θεό, τόσο καθαρότερα αναδύονται οι σκέψεις από την καρδιά του και περνούν στο συνειδητό του. Διότι οι σκέψεις αυτές είναι πνευματική ενέργεια, η οποία αναβλύζει από τα όντα που είναι συνδεδεμένα με τον Θεό και εισρέει στην καρδιά εκείνου που επίσης συνδέεται μαζί Του χάρη στην έμπρακτη αγάπη του. Σε αντιπαραβολή, η εγκεφαλική σκέψη είναι απλά αποτέλεσμα της λειτουργίας των οργάνων του σώματος, όπου δηλαδή ο άνθρωπος εκμεταλλεύεται τη ζωτική δύναμη που του χορηγείται, μία δύναμη που μπορεί να εκμεταλλευθεί επίσης και όποιος φυτοζωεί μόνο άσκοπα, χωρίς να έχει αγάπη, πράγμα που σημαίνει ότι τη δύναμη που του παρέχεται την επενδύει ελάχιστα για να ζήσει με αγάπη.... Το μόνο που παίζει ρόλο είναι η αγάπη, δηλαδή αυτή καθορίζει εάν κάποιος έχει την αλήθεια ή όχι».

Σύμφωνα λοιπόν με τη παραπάνω διδασκαλία η καθαρή σκέψη συλλαμβάνεται στην καρδιά του ανθρώπου και ανάλογα με το πόσο καθαρή είναι η καρδιά του, δηλαδή πόση αγάπη έχει, είναι εξίσου ξεκάθαρες και οι σκέψεις ή οι λέξεις που συλλαμβάνει. Αλλά επίσης και η βούληση του ανθρώπου παίζει ένα καθοριστικό ρόλο και άρα μπορεί να τις αλλοιώνει. Γι' αυτό το λόγο λέγεται σε ένα άλλο σημείο στην Ντούντε:

«Πρέπει να λάβετε όμως ένα υπ' όψη σας, ότι όταν ο άνθρωπος ασχολείται με τέτοια προβλήματα είναι δυνατό ο νους να πάρει λάθος κατεύθυνση. Γιατί τότε δίνεται η δυνατότητα και στον αντίπαλο να παρεισφρύσει, οπότε κανείς ακούει επίσης μία φωνή, η οποία όμως όχι μόνο δεν του δίνει ένα αίσθημα μακαριότητας, αλλά αντίθετα του προκαλεί εσωτερικά μία ελαφριά δυσφορία. Αυτή δε η φωνή δίνει απάντηση στο ερώτημα με τρόπο τέτοιο που να ανταποκρίνεται σε αυτό που θέλει να ακούσει ο άνθρωπος. Και γι' αυτό το λόγο, ειδικά σε ερωτήματα πνευματικού περιεχομένου είναι ιδιαίτερα αναγκαίο ο αναζητητής της αλήθειας να Μου απευθύνει προηγούμενα την παράκληση να τον «προστατέψω από την πλάνη», καθότι η παράκληση αυτή τον προφυλάσσει από τη δράση του αντιπάλου. Με τον τρόπο αυτό καθιστά τον εαυτό του ικανό να λάβει τη σωστή απάντηση, γιατί μπορώ τότε να του τη δώσω, επειδή η παράκλησή του έχει εξοβελίσει τον αντίπαλο…»

Εάν επομένως κάποιος έχει ήδη σχηματίσει εκ των προτέρων μία άποψη που δεν συμφωνεί με την έμπνευση που έρχεται από τον Θεό, το γεγονός ότι έχει μία προειλημμένη άποψη δίνει το δικαίωμα σε αρνητικές δυνάμεις να παρεισφρύσουν στις συλληφθείσες σκέψεις μετά την έξοδό τους από την καρδιά. Και μπορούν τότε να τις αλλοιώσουν, καθότι τους το επιτρέπει η θέληση του ανθρώπου αυτού.

Εννοείται ότι υπάρχει επίσης ο κίνδυνος στη συνέχεια να εμφιλοχωρήσουν στη συλλογιστική του και πολλά άλλα λάθη που θα βασίζονται στα πρώτα. Το πρόβλημα είναι δε ότι το ίδιο το άτομο δεν αντιλαμβάνεται τη διαφορά, γιατί ακούει πάντα μονάχα αυτά που επιλέγει η βούλησή του να ακούσει, αυτά δηλαδή που θέλει να ακούσει.

Ένα συμπέρασμα που προκύπτει από τα παραπάνω είναι ότι αν και μπορεί κάποιος να δεχτεί με εμπιστοσύνη τις αποκαλύψεις που λαμβάνονται μέσω του ακουομένου εσωτερικού Λόγου, ωστόσο όλες ανεξαίρετα πρέπει να ελέγχονται ευσυνείδητα για το αν συμφωνούν ή όχι με τις άλλες ουράνιας προέλευσης διδασκαλίες. Ο έλεγχος επιβάλλεται για κάθε γνώση που άπτεται της πνευματικής σφαίρας του ανθρώπου, γιατί συχνά διακυβεύεται η υπερχρονική εξέλιξή του - άλλωστε αυτό επιτάσσει και η επιστολή προς τους Θεσσαλονικείς Α' 5,21 με τα λόγια: «εξετάζετε τα πάντα και κρατάτε ό,τι είναι καλό».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ/ κεφ. ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ;

Υπάρχει απόλυτη αλήθεια ή μόνο σχετική;

Μία ιστορία

Τέσσερις άνθρωποι, με καλή όραση, στέλνονται σ’ ένα δωμάτιο για λίγο με σκοπό να περιγράψουν βγαίνοντας τι είδαν εκεί.

Ο πρώτος, βγαίνοντας, λέει: «Στο δωμάτιο κάθεται ένας νέος άντρας, λευκός, γύρω στα είκοσι».

Ο δεύτερος αντιλέγει: «Τι λες εκεί!; Είναι μαύρος και σίγουρα ογδοντάρης!»

Ο τρίτος παρεμβαίνει: «Κάνετε λάθος και οι δύο σας. Εκεί είναι μία εύσωμη γυναίκα».

Ο τέταρτος κουνάει το κεφάλι του: «Δεν είσαστε με τα καλά σας. Ψυχή δεν υπήρχε εκεί μέσα».

Υπάρχουν μόνο δύο δυνατότητες: είτε μονάχα, ο ένας λέει την αλήθεια ή όλοι λένε ψέματα. Δεν μπορούν να λένε όλοι αλήθεια…

Οι μισές αλήθειες

Για το παμπάλαιο ερώτημα εάν υπάρχει απόλυτη ή μόνο σχετική αλήθεια η Μπέρτα Ντούντε κατέγραψε στις 28.10.1948 την εξής διδασκαλία:

«Σε σας που έχετε δεχτεί τη χάρη να διδάσκεστε απευθείας άνωθεν, μπορεί βέβαια να σας δοθεί μία γνώση που ανταποκρίνεται απόλυτα στην αλήθεια· και γι' αυτό έχετε πάντοτε τη δυνατότητα όσα διδάσκετε να τα υποστηρίζετε με τη βεβαιότητα ότι είναι αληθινά. Παράλληλα όμως, είναι κατανοητό ότι εκείνοι που δεν διδάσκονται με τον ίδιο τρόπο όπως εσείς, έχουν τις αμφιβολίες τους και πιο εύκολα θεωρούν ως αλήθεια τα ανθρώπινα πορίσματα που έχουν προκύψει μετά από εμβριθή στοχασμό και έντονη διανοητική διεργασία. Τα πορίσματα αυτά όμως διαφέρουν εντελώς μεταξύ τους ως επί το πλείστον, έτσι ώστε οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν ή δεν θέλουν να υιοθετήσουν τη μία ή την άλλη γνώμη, αιτιολόγηση ή ανάλυση από αυτές που τους ζητούν να διαλέξουν οι ειδήμονες συνάνθρωποί τους. Συν τοις άλλοις δε δεν είναι ποτέ δυνατό με βάση μόνο τη λογική να αναγνωρίσουν ποιο είναι το σωστό και έτσι, για τους λόγους αυτούς, προέκυψε ο ισχυρισμός ότι η αλήθεια είναι σχετική.

Εκεί όμως υποπίπτουν σε ένα τεράστιο σφάλμα οι άνθρωποι και επιπλέον με τον ισχυρισμό αυτό απορρίπτουν επίσης το γεννήτορα της αλήθειας, το Ον εκείνο που υπάρχει από προαιώνια μέσα σε αυτή τη συγκεκριμένη αλήθεια, το οποίο Ον δεν μπορεί να αλλάξει ποτέ, γιατί τότε θα αντέβαινε τους ίδιους του τους νόμους.

Η αλήθεια είναι θεμελιώδης νόμος. Για όλα τα πράγματα στη δημιουργία υπάρχει μία αιτία θεμελιωμένη από προαιώνια· διότι η αλήθεια ισοδυναμεί με την αιώνια Τάξη, το Νόμο που είναι αιώνια απαράβατος, αφού έχει προέλθει από τον Θεό που, καθώς είναι το τελειότατο Ον, δεν μπορεί να έχει μέσα του αντιθέσεις.

Όσο βρίσκεται ο άνθρωπος στη Γη είναι ασφαλώς ελεύθερος να αποκλίνει από την αλήθεια λόγω της ελευθερίας της βούλησής του, και να παραβιάσει το Νόμο της αιώνιας Τάξης. Τούτο όμως αποβαίνει μόνιμα σε βάρος του εαυτού του επειδή αντίκειται στο Νόμο και δεν είναι συμβατό με την αλήθεια που ο Θεός διοχετεύει στους ανθρώπους. Υπάρχει μία μοναδική αλήθεια και αυτή είναι με τον Θεό. Όλοι όσοι αγωνίζονται να Τον φτάσουν προσπαθούν καταρχάς να διεισδύσουν σε αυτή την αλήθεια την οποία κατείχαν αρχικά και θα κατέχουν πάλι, όταν επιστρέψουν στην κατάσταση της τελειότητας. Όσο όμως βρίσκονται στην κατάσταση της ατέλειας, η αλήθεια είναι θολή ή αλλοιωμένη για τη δική τους αντίληψη και δεν την αναγνωρίζουν.

Η τελειότητα και η αλήθεια δεν είναι δύο διαφορετικές έννοιες, παρά η μία προκύπτει από την άλλη. Επομένως, όπου υπάρχουν ακόμη διαφορετικές απόψεις που θεωρούνται ως αλήθειες, αυτό σημαίνει ότι διαφέρει και ο βαθμός ωριμότητας των ανθρώπων γιατί από αυτόν εξαρτάται η κριτική ικανότητα και η καθαρή επίγνωση του Θείου, στην οποία συγκαταλέγεται και η αγνή αλήθεια.

Ο δε βαθμός ωριμότητας ενός ανθρώπου καθορίζεται από το εάν η πορεία του στη ζωή είναι εναρμονισμένη με τη θεϊκή βούληση, από τη συμμόρφωση του με την αιώνια Τάξη, δηλαδή το Νόμο της Αγάπης, στο πλαίσιο της οποίας κινείται και αυτή ακόμη η αιώνια Θεότητα. Όταν πληρούνται όλοι αυτοί οι όροι, τότε ο άνθρωπος βρίσκεται στην πλήρη αλήθεια, οπότε αναγνωρίζει επίσης ότι μόνο μία αλήθεια μπορεί να υπάρχει, που μόνο από τον Θεό μπορεί να εκπορεύεται, αφού Αυτός είναι η αιώνια Αλήθεια. Και επιπλέον συνειδητοποιεί ότι ο σκοπός του ανθρώπου στη Γη είναι να κατακτήσει αυτή την αλήθεια που έρχεται από τον Θεό και συνακόλουθα η αλήθεια αυτή πρέπει να υπάρχει για να μπορεί κάποιος να τη βρει. Επομένως η ύπαρξή της δεν μπορεί να διαψευστεί, γιατί διαφορετικά θα ήταν περιττή και οποιαδήποτε πίστη στον Θεό, ένα Ον που ήταν, είναι και θα παραμείνει τέλειο σε όλη την αιωνιότητα...»

Στις 11.1.1955 η Μπέρτα Ντούντε έλαβε την παρακάτω αποκάλυψη για το ίδιο θέμα:

«Οφθαλμοφανώς αναγνωρίζεται η επίδραση του αντιπάλου Μου, ο οποίος φέρνει σύγχυση στις σκέψεις των ανθρώπων, αφού τους διδάσκει να βλέπουν σαν φως το σκοτάδι και προσπαθεί αδιάκοπα να μεγαλώσει ακόμη πιο πολύ τη σκοτεινιά της νύχτας στην οποία βρίσκονται. Η επιδίωξή του είναι να εμποδίσει την παραμικρή αχτίδα φωτός να εισχωρήσει και εντούτοις βρίσκει επιπλέον βοήθεια από τους ανθρώπους που κλείνονται απέναντι στο φως, που παρ' όλα αυτά η αγάπη Μου δεν παύει να τους στέλνει.

Με όλο και πιο μεγάλη επιμονή και ζήλο προσπαθούν οι άνθρωποι να λύσουν τα άλυτα μυστήρια της δημιουργίας, μα όλο και πιο πολύ χάνονται μέσα στους λαβύρινθους της πλάνης. Γιατί όλοι πιστεύουν πως μπορούν να το καταφέρουν από μόνοι τους, ενώ αυτό δεν γίνεται χωρίς τη συνδρομή Μου. Πιστεύουν ότι μπορούν να ανακαλύψουν την αλήθεια με τη δύναμη του νου τους, αλλά βυθίζονται όλο και πιο βαθιά στην πλάνη και στο ψέμα. Μοιάζει με ένα μαθηματικό πρόβλημα που δεν μπορεί ποτέ να λυθεί γιατί δεν ανακαλύπτεται το λάθος που είναι στην αρχή του υπολογισμού. Και το λάθος αυτό είναι ότι παρακάμπτουν Εμένα, που είμαι ο μόνος υπεύθυνος, και επίσης ότι δεν ζητούν από Μένα να τους δώσω την αλήθεια, παρ' όλο που Εγώ είμαι η ίδια η αιώνια Αλήθεια.

Και αυτό αποτελεί άλλη μία απόδειξη ότι οι άνθρωποι Με αναζητούν πολύ μακριά από τον εαυτό τους και επειδή δεν έχουν τη σωστή σχέση μαζί Μου δεν έρχονται σε Μένα, όπως τα παιδιά στον Πατέρα τους, για να Μου ζητήσουν ό,τι τους λείπει. Αλλά δεν θέλουν να παραδεχτούν την έλλειψη τους, αφού πιστεύουν ότι κατέχουν αυτό που στην πραγματικότητα τους λείπει, την αλήθεια. Εφόσον όμως ο καθένας θεωρεί για τον εαυτό του ότι στέκεται στην αλήθεια και παρ' όλα αυτά όλοι σκέφτονται διαφορετικά, μία μό-

νο λύση και δρόμος υπάρχει: να ζητήσουν από την ίδια την αιώνια Αλήθεια να τους φωτίσει για το κατά πόσον και για το ποιος σκέφτεται όντως σωστά. Αλλά τούτο το δρόμο οι άνθρωποι δεν τον παίρνουν, γιατί διαφορετικά θα ήταν αυτονόητο για όλους ότι ο "Θεός" αυτός τους δίνει πάντα ό,τι και να Του ζητήσουν.

Εάν λοιπόν σας απασχολεί το ερώτημα τι είναι αλήθεια, πού θα τη βρείτε, ποια διδασκαλία είναι η σωστή, τότε απευθύνετε απλά όλες αυτές τις ερωτήσεις σε Εκείνον που είναι ο μόνος που μπορεί να τις απαντήσει, και πράγματι θα τις απαντήσει, εφόσον πιστεύετε στην αγάπη, στη σοφία και στην παντοδυναμία Του. Θα αποβάλατε τότε κάθε αμφιβολία και κάθε αβεβαιότητα, καθώς το φως θα σας φώτιζε με τέτοια καθαρότητα και λάμψη που όλοι οι δρόμοι σας θα ήταν ολοφώτεινοι και δεν θα μπορούσατε πια να χαθείτε.

Όμως ο αντίπαλος Μου σας υποβάλλει την ιδέα ότι είσαστε ικανοί από μόνοι σας να βρείτε την αλήθεια με τη δύναμη της νοημοσύνης σας. Το αποτέλεσμα είναι ότι λογομαχείτε μεταξύ σας, όπως το θέλει εκείνος, και έτσι δεν φτάνετε ποτέ στην αλήθεια, γιατί η αλήθεια είναι πάντα δική Μου ιδιοκτησία. Εν τούτοις ο καθένας μπορεί να την λάβει από Μένα, εφόσον προσφύγει σε Μένα παρακαλώντας Με, με πίστη κι από αγάπη για την αλήθεια, να του τη δώσω.

Και είναι βέβαιο ότι δεν θα τον αφήσω να φύγει με άδεια χέρια. Θα φωτίσω τη σκέψη του και θα του δώσω διαφώτιση χωρίς κανένα περιορισμό, γιατί θέλησή Μου είναι να λάμψει το φως μεταξύ των ανθρώπων. Θέλω η αλήθεια να διαδοθεί ώστε να δουν όσοι είναι τυφλοί και το φως της ημέρας να φέξει σε εκείνους που μέχρι τώρα βάδιζαν μέσα στη νύχτα. Γιατί μονάχα η αλήθεια οδηγεί στη μακαριότητα, μονάχα η αλήθεια οδηγεί σε Μένα που είμαι η ίδια η αιώνια Αλήθεια».

Στις 14.9.1962 η Ντούντε κατέγραψε μία άλλη διδασκαλία για το πώς μπορεί να διακρίνει κάποιος τις αποκαλύψεις και τους απεσταλμένους που προέρχονται από τον Θεό:

«Στον άνθρωπο που έχει τη θέληση να είναι μέσα στην αλήθεια θα δώσω την ευλογία Μου γιατί σε αυτόν μπορώ να του αποκαλύψω τον εαυτό Μου, να του παρέχω την αλήθεια είτε μέσα από τις σκέψεις του ή μιλώντας απευθείας μαζί του, ώστε να ακούει το Λόγο Μου. Δεν θέλω με κανένα τρόπο να αποδεχτεί διδασκαλίες που του φαίνονται αμφίβολες, επειδή το να έχει αμφιβολίες είναι δικαιολογημένο όταν η επιθυμία του να βρει την αλήθεια είναι σοβαρή, καθώς οι αμφιβολίες αυτές αποτελούν μία μικρή αντίσταση απέναντι σε ό,τι αντίκειται στην αλήθεια. Με ρωτάτε λοιπόν πώς θα αναγνωρίζετε την αλήθεια και επίσης ποιον θα πρέπει να θεωρείτε ως απεσταλμένο Μου.

Όταν διοχετεύω στη Γη μία μεγάλη αποκάλυψη μπορείτε πάντα να αναγνωρίσετε την προέλευση της από το λαμπερό φως που απαυγάζει τούτο το φως σάς φωτίζει ως μέσα στην καρδιά, καθώς μία θεϊκή αποκάλυψη πρέπει να σας δίνει ένα πλούτο. Θα πρέπει να λάβετε κάτι που σας ευχαριστεί απόλυτα ώστε δεν θέλετε να το χάσετε πια, πάντα με την προϋπόθεση βέβαια ότι είναι σοβαρή η αναζήτηση της αλήθειας από μέρους σας, γιατί τότε μόνο σας αποκαλύπτεται η ίδια η Αιώνια Αλήθεια. Και δεν κάνει τότε διαφορά εάν λαμβάνετε τούτο το δώρο απευθείας από Εμένα ή διαμέσου των απεσταλμένων Μου, αφού και στη δεύτερη περίπτωση τα αισθήματα που θα έχετε θα είναι τα ίδια, καθώς και εκείνοι σας μεταδίδουν το ίδιο με ό,τι πηγάζει από Μένα αυτοπροσώπως.

Εάν όμως κάποιες πνευματικές σκέψεις σάς αφήνουν αδιάφορους ή σας απωθούν ενδόμυχα, τότε μπορείτε να τις απορρίψετε χωρίς τύψεις γιατί δεν πρόκειται ποτέ να είναι μια θεϊκή αποκάλυψη, αλλά ως επί το πλείστον είναι προσωπικές σας ιδέες ή τις έχετε πάρει από ξένες πηγές και έτσι δεν έχουν καμία δύναμη. Ούτε χρειάζεται να φοβόσαστε ότι μπορεί να κάνετε κάτι λάθος, γατί αυτός που έχει την επιθυμία να Με ακούσει, δίχως άλλο αναγνωρίζει τη φωνή Μου. «Όποιος τηρεί τις εντολές Μου είναι αυτός που Με αγαπάει και Εγώ θα του αποκαλύψω τον εαυτό Μου», αυτό σημαίνει με άλλα λόγια ότι θα τον βοηθήσω να Με αναγνωρίσει.

Και ο καθένας που θα πάρει διαφώτιση για την Οντότητά Μου θα Με αναγνωρίσει, καθώς θα του δοθεί γνώση η οποία μέχρι τώρα του ήταν άγνωστη, από την οποία θα μπορεί να βγάλει το συμπέρασμα ότι προέρχεται από Μένα τον Ίδιο. Μια τέτοια γνώση είναι άλλωστε φως που σας φωτίζει και από το εσωτερικό σας.

Στην περίπτωση λοιπόν που έρθουν από έξω στα χέρια σας διαφορετικές, δηλαδή διιστάμενες γνώσεις, το μόνο που χρειάζεστε τότε είναι να συνδεθείτε μαζί Μου από τα βάθη της καρδιάς σας και να Μου ζητήσετε να σας δώσω την ικανότητα για να τις κρίνετε σωστά. Και να είσαστε βέβαιοι ότι θα αισθανθείτε τότε ποια διδασκαλία έχει προέλθει από Μένα, ενώ μια άλλη θα μπορείτε να την απορρίψετε χωρίς πρόβλημα.

Το Λόγο Μου δεν τον ακούει ο κάθε άνθρωπος απευθείας από Μένα, ωστόσο πάλι είμαι Εγώ που του μιλώ όταν κάποιος εργάτης Μου του δίνει να διαβάσει τον άμεσο Λόγο Μου. Έτσι όταν του απευθύνω το Λόγο διαμέσου των απεσταλμένων Μου που τον έχουν παραλάβει απευθείας από Μένα, τότε θα αισθανθεί επίσης ότι του μιλώ Εγώ αυτοπροσώπως. Κι αυτή θα είναι η πιο ασφαλής απόδειξη ότι σας διοχετεύεται η πιο αγνή αλήθεια, καθώς το αίσθημα αυτό το βάζω Εγώ μεσ' την καρδιά σας.

Επιπλέον, μια άλλη ασφαλής απόδειξη ότι πρόκειται για μια θεϊκή αποκάλυψη αποτελεί το γεγονός ότι, εάν το περιεχόμενο της αναφέρεται στον καθαρισμό του Ευαγγελίου από τις αλλοιώσεις που του επέφερε επανειλημμένα η ανθρώπινη βούληση, τότε κάθε φορά ξεσκεπάζει υφισταμένες λανθασμένες δοξασίες και διδασκαλίες.

Συνακόλουθα, αληθινοί απεσταλμένοι του Θεού είναι μόνο εκείνοι οι άνθρωποι που υποστηρίζουν την αλήθεια μιας τέτοιας αποκάλυψης και φροντίζουν να διαδοθεί μεταξύ των συνανθρώπων τους. Καθώς λοιπόν Εγώ είμαι η ίδια η Αιώνια Αλήθεια φροντίζω ώστε να υπάρχει η δυνατότητα για τους ανθρώπους να τη βρουν, εφόσον το επιθυμούν πραγματικά, και ως εκ τούτου μία δική Μου αποκάλυψη πρέπει να τους διαφωτίζει για κάθε δυνατό θέμα που άπτεται της πνευματικής σφαίρας. Συνεπώς Εγώ θεωρώ απεσταλμένους Μου μόνο αυτούς που προσπαθούν να διαδώσουν τούτο το Λόγο Μου που διοχετεύω απευθείας στη Γη.

Εκχύω βέβαια το Πνεύμα Μου πάνω από κάθε σάρκα, όπως το έχω υποσχεθεί. Με αυτό όμως δεν εννοείται μόνο μία τέτοια εμφανής εξαιρετική αποκάλυψη από πλευράς Μου, αλλά επίσης και η φωτισμένη σκέψη ή η σωστή ομιλία όταν συμμετέχει κάποιος σε πνευματικές συζητήσεις, η αναγνώριση του θεϊκού Μου Λόγου και άρα η πλήρης επίσης κατανόηση της ξεχωριστής αυτής γνώσης που αποτελεί το περιεχόμενο των αποκαλύψεών Μου από τα ύψη. Επιπλέον, οι δέκτες του Λόγου Μου θα αποκαλύπτουν και θα πρεσβεύουν πάντοτε τις ίδιες διδασκαλίες ο ένας με τον άλλον, εφόσον τις έχουν λάβει απευθείας από Μένα.

Μια τέτοια εξαιρετική αποκάλυψη μπορεί να θεωρηθεί ουσιαστικά ως λυδία λίθος με την οποία μπορεί να ελέγχεται η αλήθεια κάθε άλλης διδασκαλίας. Γιατί εφόσον το περιεχόμενο της αναφέρεται κατά κύριο λόγο στο λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού, αυτό αποδεικνύει επίσης τη θεϊκή καταγωγή της και έτσι υπάρχει εγγύηση ότι είναι απόλυτη αλήθεια».

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ/ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Η διάκριση μεταξύ των Αποκαλύψεων από την Ύψιστη Πηγή ή από κατώτερα όντα

«[…] Σπάνια οι αναζητητές παίρνουν την ευθεία οδό για τον Θεό, σπάνια έχουν τόσο δυνατή πίστη ώστε να Του ζητήσουν φωτισμό του πνεύματος, την ικανότητα ν’ αναγνωρίζουν την αλήθεια.

Αυτός είναι ο λόγος που ακολουθούν τόσο πολλούς άλλους δρόμους, οι οποίοι βέβαια έχουν επίσης τον ίδιο στόχο, δηλαδή όλοι οι πορευόμενοι έχουν τη θέληση ν’ αναγνωρίσουν το σωστό· όμως αμελούν να επικαλεστούν τον Θεό, που είναι ο πάροχος της αλήθειας, για να τους βοηθήσει και να τους καθοδηγήσει. Ακόμη κι αν το κάνουν δεν περιμένουν την απάντησή Του, με όποια

μορφή θέλει να τους τη δώσει Αυτός. Αντίθετα προσπαθούν να εισδύσουν από μόνοι τους στο πνευματικό βασίλειο και αντιπαρέρχονται νόμους που έχει δώσει ο Θεός.

Γιατί δεν ακούνε συνειδητά, αλλά πιστεύουν ότι μπορούν και ασυνείδητα να λάβουν απάντηση. Ως συνέπεια, δίνουν τη δυνατότητα σε ώριμα μα και σ' ανώριμα πνευματικά όντα, στα οποία ο Θεός επιτρέπει να εκφραστούν, να μεταδώσουν τις δικές τους γνώσεις. Και εξαρτάται από τη θέληση του ανθρώπου, ποια όντα εκμεταλλεύονται την προθυμία του που τους προσφέρεται για να μεταδώσουν τα πνευματικά του μηνύματα.

Πολλές φορές τα πνευματικά όντα δεν θέλουν συνειδητά να παραπλανήσουν, αλλά και τα ίδια έχουν άγνοια. Εντούτοις για αυτά είναι μία καλοδεχούμενη ευκαιρία να επιβληθούν σε μία αδύνατη θέληση, έτσι ώστε να μπορούν να μεταδώσουν τις ατελείς γνώσεις τους στους ανθρώπους, επειδή δεν τους επιτρέπεται ακόμη να διδάξουν στον άλλον κόσμο όπου βρίσκονται.

Στην περίπτωση που εξωτερικεύεται κατ' αυτόν τον τρόπο ένα ώριμο ον, το οποίο κατέχει γνώση, θα υποδείξει απλώς στους ανθρώπους αποκλειστικά και μόνο να επιδιώξουν την ενέργεια του Πνεύματος. Με άλλα λόγια θα τους μεταδώσει την αλήθεια που έχει το σκοπό να τους εκπαιδεύσει να επιδιώξουν να λάβουν άμεσα το θείο Λόγο, δηλαδή να διδαχτούν απευθείας από το Πνεύμα του Θεού.

Πάντως ένα τέτοιο ανεπτυγμένο ον δεν εμποδίζει να τους πλησιάσουν κι άλλες οντότητες, εφόσον οι άνθρωποι δεν ακολουθούν τις υποδείξεις του για να βρουν την καθαρή αλήθεια. Γιατί σε μία τέτοια περίπτωση οι άνθρωποι θέλουν απλά και μόνο ν' ακούσουν, χωρίς να είναι οι ίδιοι ενεργοί… Δεν πληρούν τις προϋποθέσεις για να τους δοθεί η αλήθεια κι ως εκ τούτου διατρέχουν τον κίνδυνο να πέσουν θύμα οντοτήτων που βρίσκονται σε λάθος δρόμο. Ωστόσο ο Θεός λαμβάνει οπωσδήποτε υπ' όψιν πόση θέληση για την αλήθεια έχει ο κάθε ένας. Έτσι στο άτομο εκείνο που έχει μεγάλη επιθυμία να βρει τον Θεό, του παρέχεται ό,τι επιθυμεί, έτσι ώστε να μην βλαφτεί η ψυχή του.

Όμως εκεί που συγκεντρώνονται πολλοί μαζί δεν παρατηρείται σε όλους η ίδια προσπάθεια και η επιθυμία για την αλήθεια. Έτσι είναι αντίστοιχες και οι οντότητες που εξωτερικεύονται εκεί και θέλουν να επιβάλουν τις σκέψεις τους στο κάθε άτομο που βρίσκεται στον ίδιο βαθμό ωριμότητας και που ακολουθεί την ίδια κατεύθυνση με τις δικές του σκέψεις. Γιατί η θέληση του καθενός καθορίζει ποιες πνευματικές οντότητες τον πλησιάζουν. Όταν λοιπόν κάποιος τους παραδίδει τη θέλησή του, οι

πληροφορίες που μεταδίδονται στη Γη απ’ αυτά τα όντα, μπορούν να είναι διάτρητες με λάθη, επειδή και οι μεταδότες ακόμη δεν κατέχουν απολύτως την αλήθεια [...]

Όταν επομένως στο ακροατήριο μίας συγκέντρωσης υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν ν’ απαλλαγούν εντελώς από τις λαθεμένες απόψεις τους, γύρω τους θα συνωστίζονται συνεχώς όντα που διαθέτουν τις ίδιες ατελείς ή λανθασμένες γνώσεις […]

Γι’ αυτόν το λόγο επιβάλλεται να ακολουθεί κανείς το μοναδικό ασφαλή δρόμο που οδηγεί στην αλήθεια. Κι αυτό σημαίνει ολόψυχη προσευχή στον Θεό για να του την δώσει και σημαίνει μία πορεία ζωής με αγάπη. Και στη συνέχεια πρέπει να έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού, που οπωσδήποτε θα εισακούσει την προσευχή του.

Αλλά γι’ αυτό πρέπει ο άνθρωπος να αφουγκράζεται συνειδητά το εσωτερικό του και πρέπει επίσης να δίνει προσοχή σε οτιδήποτε του έρχεται απ’ έξω. Και πρέπει οπωσδήποτε να αφήνει κάθε φορά να μιλήσει η καρδιά του, η οποία τον προειδοποιεί να μην δεχτεί κάτι λάθος· συγχρόνως τον ωθεί να ασπαστεί αυτά που ο Θεός τού μεταδίδει μέσω συνανθρώπων του, εφόσον δεν είναι ικανός ο ίδιος να ακούσει άμεσα την απάντησή Του. Πάντως όταν ασκείται συνεχώς θα φθάσει στο στόχο και θα διδάσκεται από μέσα του, από το πνεύμα του, και μάλιστα με πάσα αλήθεια.

[…] Ωστόσο πάντα πρέπει να ισχύει αυτή η εντολή: «Εξετάζετε τα πάντα και κρατάτε ό,τι είναι καλό»… Εάν θέλετε εγγύηση ότι έχετε την καθαρή αλήθεια, παραδοθείτε πλήρως στον Θεό και ζητήστε Του να σας την δώσει […] Έτσι θα έχετε πάντοτε τη δυνατότητα να βρείτε την αλήθεια, ωστόσο να ελέγχετε κριτικά τις πηγές σας και μάλιστα όσο περισσότερο αποκλίνουν μεταξύ τους, τόσο πιο κριτικοί να είσαστε. Γιατί η αλήθεια που προέρχεται από τον Θεό, όπου κι αν προσφέρεται στους ανθρώπους, πρέπει να παρουσιάζει πάντα απόλυτη συμφωνία. Αλλά και κάθε διαφορετική διδασκαλία είναι μία αφορμή που σας ωθεί να σκεφτείτε βαθύτερα και να την επεξεργαστείτε. Και εάν παράλληλα ζητάτε την αρωγή του Θεού, θα κατευθύνει σωστά τις σκέψεις σας, ούτως ώστε θ’ αναγνωρίσετε τι μπορείτε να δεχθείτε ως αλήθεια και τι ν’ απορρίψετε ως πλάνη…

Αμήν»

Καταγραφή της Μπ. Ντούντε με αρ. 3190β στις 14-7-1944

Στην Μπέρτα Ντούντε δίνονται πολύτιμες οδηγίες προς τους πνευματικούς αναζητητές, ώστε να μπορέσουν να βρουν αλάθητα το δρόμο τους:

«Κάθε διδασκαλία που προσλαμβάνει ο άνθρωπος γίνεται πνευματική του ιδιοκτησία μόνο όταν την αφομοιώσει με την καρδιά του. Αυτό σημαίνει ότι πρώτα την επεξεργάζεται ο ίδιος διεξοδικά στις σκέψεις του και στη συνέχεια την ασπάζεται. Και τότε μόνο μπορεί να τη μεταδώσει παρακάτω ως ζωντανή αλήθεια».

«...Όσο δεν συνειδητοποιεί κάποιος ότι βρίσκεται σε λάθος δρόμο, δεν κοιτάζει γύρω του για να ανακαλύψει τον αληθινό. Και οι άνθρωποι πιστεύουν ότι πηγαίνουν στη σωστή κατεύθυνση, επειδή έτσι τους έχουν πείσει κάποιοι καθοδηγητές, που ούτε οι ίδιοι όμως δεν έχουν βρει ακόμη το σωστό δρόμο.

Το κάθε άτομο αφήνεται ελεύθερο να βρει το δρόμο του, ωστόσο έμμεσα του δίνεται συνεχώς βοήθεια. Οι σκέψεις του το προτρέπουν να αναρωτηθεί για το νόημα της ύπαρξης του και να αναλογιστεί πώς θα σταθεί μπροστά Μου, όταν θα πρέπει να Μου δώσει λογαριασμό για τη ζωή του και τις πράξεις του.

Εάν δε ασχοληθεί για μεγαλύτερο διάστημα με τέτοιες εσωτερικές ερωτήσεις, τότε κι Εγώ θα του τις απαντήσω, καθώς το μόνο που ζητώ γι' αυτό είναι να στραφεί συνειδητά με τη βούληση του προς το μέρος Μου. Τότε δεν θα το εγκαταλείψω ποτέ πια, ώσπου να βαδίσει στο σωστό δρόμο, όπου θα αναζητεί μόνο Εμένα και είναι απόλυτα βέβαιο ότι θα Με βρει».

«Όποιος όμως διαθέτει ήδη μια ορισμένη γνώση και δεν είναι πρόθυμος να την αποχωριστεί, όποιος έχει ασπαστεί μια γνώση δίχως να έχει εξετάσει εξονυχιστικά εάν είναι αληθινή, όταν του προσφέρθηκε από μια εξωτερική πηγή, αυτός ο άνθρωπος αρκείται σε αυτή και δεν δείχνει να διακατέχεται από μεγάλο πόθο να βρει την αλήθεια.

Δ εν στοχάζεται καθόλου γι' αυτά τα πράγματα και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατό να του δοθεί διαφώτιση, εάν βρίσκεται σε πλάνη. Έτσι, μέσα του θα μείνει στο σκοτάδι, γιατί του λείπει το φως με το οποίο ερμηνεύονται και φωτίζονται σωστά όλες οι συνισταμένες και οι σχέσεις τους. Αυτό που του λείπει είναι η γνώση της αλήθειας, η οποία θα τον έκανε ευτυχισμένο κι εντούτοις είναι της γνώμης ότι την κατέχει, επειδή υιοθετεί δίχως σκέψη και δίχως έλεγχο ό,τι του παρουσιάζουν άλλοι σαν αλήθεια».

«Όταν σας πλησιάζω Εγώ, δεν επιτρέπεται να Με βάζετε στην ίδια μοίρα με άλλους δασκάλους, που δεν μπορούν να σας προσφέρουν κάτι ισάξιο, αφού δεν έχουν διδαχθεί άμεσα από Μένα. Εάν όμως μας αξιολογείτε το ίδιο, τότε δεν είσαστε άξιοι για το δώρο Μου, γι' αυτό και θα το πάρω πίσω και βέβαια δεν θα σας προσφερθεί τόσο εύκολα μια δεύτερη φορά. Στοχαστείτε το αυτό σοβαρά και σννειδητοποιήστε τι είναι αυτό που παραπετάτε.

Πάρτε σοβαρά αυτή την προειδοποίηση και την προτροπή, γιατί διατρέχετε τον κίνδυνο να χάσετε ανυπολόγιστα πολλά».

«Την αλήθεια σάς την προσφέρω πάντα με έναν τρόπο κατανοητό για σας, γιατί διαφορετικά κι αυτή ακόμη δεν θα σας παρείχε φως. Εφ' όσον δε Εγώ, ως χορηγός της αλήθειας, αποβλέπω στο να σας χορηγήσω την αλήθεια και να σας οδηγήσω σε μια γνώση που ευνοεί την ανέλιξη σας, άρα ασφαλώς δεν χρειάζεστε να αναζητάτε πια την αλήθεια κάπου αλλού· αλλά μπορείτε να αρκεστείτε σε αυτά που σας προσφέρει η αγάπη Μου και με τη μορφή που σας προσφέρονται».

«Να λαμβάνετε πάντοτε υπ' όψη σας ότι ***η εποχή που ζείτε είναι αυτή του τέλους*** *και ότι θα σας φέρει αντιμέτωπους με πάρα πολλές εκπλήξεις, κάθε μορφής. Ένα πράγμα είναι πάντως βέβαιο, ότι εσείς οφείλετε να ακολουθείτε πιστά τις αποκαλύψεις Μου, το Λόγο Μου, που σας δίνεται από τον ουρανό. Γιατί και σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να ξέρετε ότι ο αντίπαλος Μου επιδιώκει να προκαλέσει τεράστια σύγχυση, προσπαθώντας να ενσπείρει μεγάλες πλάνες στην αλήθεια. Κι αυτό θα το επιτύχει, για το λόγο ότι πολλές φορές οι άνθρωποι δεν έχουν καμία κριτική ικανότητα και τους λείπει το αφυπνισμένο πνεύμα.*

Ωστόσο, έχουν τη δυνατότητα να προσευχηθούν να τους δοθεί το χάρισμα της σωστής κρίσης, αφού δεν αφήνω βέβαια να μένει σε πλάνη ο άνθρωπος εκείνος που επιθυμεί με συνέπεια την αλήθεια. Επιπλέον, σας παρέχω πραγματικά τη γνώση που χρειάζεστε για να δουλέψετε καλά στον αμπελώνα Μου, για Μένα και τη βασιλεία Μου στην εποχή που έρχεται. Έτσι, δεν είσαστε αναγκασμένοι να υιοθετήσετε ξένες γνώσεις που δεν σας δίνονται από Μένα».

«Όσο περισσότερο πλησιάζει το τέλος, τόσο περισσότεροι θα παρουσιάζονται που θα ισχυρίζονται ότι έχουν δήθεν το θείο Λόγο και όλοι αυτοί θα θέλουν να διαδώσουν τα ψευδή μηνύματά τους και τότε είναι ανάγκη να διακρίνει κανείς από πού προέρχονται τα πνεύματα, καθ' ότι ανάμεσά τους θα υπάρχουν αληθινά σατανικοί απεσταλμένοι, που δρουν για λογαριασμό του...»

Για το ίδιο θέμα οι παραινέσεις στον Ιάκωβο Λόρμπερ λένε:

«...Όσο κάποιος δεν κατευθύνει σε ευθεία γραμμή τα βήματά του σε Μένα σε ό,τι κάνει ή αποφεύγει να κάνει, όλες του οι πράξεις, οι κινήσεις και οι στάσεις στη ζωή του είναι μάταιες».

«Εάν δεν την έχεις πρώτα εξετάσει εξαντλητικά με τη νοημοσύνη και τη λογική σου, μην αποφασίσεις να μετατρέψεις σε ζωντανό καρπό καμία σκέψη και καμία ιδέα. Εάν η σκέψη περάσει με επιτυχία αυτή τη δοκιμασία του φωτός και πυρός, τότε πια μπορείς να την κάνεις να καρποφορήσει ή να τη ζωντανέψεις ως πράξη».

Και η Καινή Διαθήκη βρίθει από αντίστοιχες επισημάνσεις, όπως στο Κατά Ματθαίο 24, 4-5, 22-23, Προς Κορινθίους Α’ 1, 19, Προς Κολοσσαείς 2, 8· 2, 16· 2, 18, Προς Θεσσαλονικείς Β’ 2, 10- 12, Προς Τιμόθεο Α’ 4, 1-5 και Β’ 4, 3-4, Ιωάννη Α’ 4, 1.

Επομένως, οδηγίες και συστάσεις στο δρόμο της αναζήτησης της αλήθειας υπάρχουν πολλές, αλλά σε τελευταία ανάλυση εξαρτάται από την προαίρεση του καθενός το αν τις λαμβάνει σοβαρά υπόψη του, καθ' όσον όπως λέγεται στην Ντούντε:

«Όσο δεν βάζετε σε ενέργεια τη θέληση σας (σ.τ.μ.: για να βρείτε την αλήθεια και να διορθώσετε τα λάθη), επειδή αισθάνεσθε άνετα μέσα στην πλάνη ή δεν σας ενδιαφέρει τι είναι αυτό που πιστεύετε, αποκρούετε συνακόλουθα και την αλήθεια, όταν σας δίνεται η χάρη να σας προσφερθεί...».

«Ο κάθε άνθρωπος μπορεί να προστατευτεί εάν αποτανθεί στον ίδιο τον Θεό και του ζητήσει να του χαρίσει το φως για να αναγνωρίσει την αλήθεια. Επομένως κανένας δεν μπορεί να φέρει ως επιχείρημα ότι δεν είναι ικανός να κρίνει τι είναι αλήθεια και τι ψέμα. Εφ’ όσον συνδέεται με τον Θεό και τον παρακαλεί να φωτίσει το πνεύμα του, η διαίσθηση του θα του πει αν πρέπει να αποδεχθεί ή όχι τα πνευματικά προϊόντα που εξετάζει. Έτσι, θα έχει πάντοτε την εσωτερική βεβαιότητα ότι κρίνει σωστά, επειδή ξέρει ότι δεν καταλήγει μόνος του στις κρίσεις του, αλλά ότι είναι ο Θεός που εμπνέει και φωτίζει τις σκέψεις του».

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ / κεφ. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ

Η μάσκα του αντίθεου

«Οι άνθρωποι αφήνουν να τους ξεγελάσει η μάσκα του αντίθεου και δεν αναγνωρίζουν τις μηχανορραφίες του. Και γι’ αυτό κερδίζει παντού έδαφος, καθώς ο Θεός δεν του βάζει όρια, εφόσον οι ίδιοι οι άνθρωποι του παραχωρούν εξουσία πάνω στη θέλησή τους. Μα κι εκείνος εκμεταλλεύεται αυτήν την εξουσία με κάθε δυνατό τρόπο μηχανευόμενος όλο και μεγαλύτερες απάτες, προκειμένου να τους παρασύρει.

Ασφαλώς θα ήταν ικανοί να τον καταλάβουν, εάν θα αγωνίζονταν για το σωστό και το δίκιο. Μα αυτό δεν τους ενδιαφέρει, αφού ο καθένας κοιτάζει μόνο τον εαυτό του και το συμφέρον του και δεν αναρωτιέται αν και ο διπλανός του έχει τα ίδια δικαιώματα.

Η φιλαυτία είναι αυτή που παραδίδει χειροπόδαρα τον άνθρωπο στον εχθρό και συνάμα τον κάνει τυφλό κι ανίκανο ν' αναγνωρίσει τα έργα του. Μα εάν ο ίδιος δεν αμυνθεί, θα υποκύψει στην εξουσία αυτή και θα χάσει εξολοκλήρου τη διαύγεια σκέψης. Γιατί ο σκοπός του αντίθεου είναι να φέρνει σύγχυση στις σκέψεις των ανθρώπων, ούτως ώστε να χάνουν όλο και πιο πολύ τον Θεό. Και έτσι μόνο με τις δικές τους δυνάμεις δεν μπορούν να ξεφύγουν από την ισχυρή εξουσία του, οπότε κι εκείνος οργιάζει παρασύροντάς τους ανελέητα στην καταστροφή τους. Άλλωστε βρίσκει πολύ λίγη αντίσταση γιατί η ανθρώπινη θέληση, που είναι ο μόνος καθοριστικός παράγοντας, είναι πολύ αδύνατη.

[…] Αλλά κι αυτός ο εχθρός των ψυχών προφέρει επίσης το όνομα του Θεού με τα χείλη, καθώς φοράει αυτόν το μανδύα για να μην τον αναγνωρίσουν· και η πανουργία του έχει επιτυχία, με αποτέλεσμα να παρασύρει αμέτρητους υπό το κράτος του. Αλίμονό τους όμως όταν γίνει φανερή η πανουργία του, όταν πέσει η μάσκα και παρουσιαστεί το αληθινό του πρόσωπο… Γιατί τότε μόνο με μεγάλη δυσκολία μπορούν να γλιτώσουν από την εξουσία του, καθώς έχουν εγκαταλείψει Αυτόν που είναι ο μοναδικός Κύριος σ' όλη την πλάση. Και Αυτός μόνο μπορεί να λυτρώσει τον άνθρωπο εκείνον, που είναι έτοιμος με τη θέλησή του να δεχθεί τη σωτηρία.

Αλλά η πονηριά τού εχθρού είναι να τον κάνει εκ των προτέρων να χάσει την πίστη του στη βοήθεια του θείου Λυτρωτή και σ' αυτήν ακόμη τη θεϊκότητά Του. Και όσοι είναι τυφλοί πνευματικά τάσσονται υπό τη σημαία του και εγκαταλείπουν πρόθυμα τον Σωτήρα των ψυχών τους.

Όμως η ανθρωπότητα δεν αντιλαμβάνεται με τι σχέδιο δουλεύει η σκοτεινή δύναμη, βλέπει φως εκεί όπου είναι βαθύ σκοτάδι, γιατί κι αυτή είναι μία οφθαλμαπάτη του Σατανά, να παριστάνει το φως εκεί όπου είναι βαθιά μεσάνυχτα. Και οι άνθρωποι αποφεύγουν το αληθινό Φως ούτε παίρνουν σοβαρά τις νουθεσίες και τις προειδοποιήσεις που τους απευθύνουν οι γνώστες…

Προσκυνούν ένα είδωλο που η μόνη δύναμή του στην πραγματικότητα είναι να υποσκάπτει την ανθρώπινη θέληση, μα όταν η θέληση αυτή στρέφεται προς τον Θεό, είναι τότε εντελώς ανίσχυρος. Και εσείς μπορείτε ν' αναγνωρίσετε αυτό το είδωλο από τα εξής: ότι δεν κάνει τίποτα για να ενισχύσει την πίστη σας σ' έναν φιλόστοργο, σοφό και παντοδύναμο Θεό· ναι μεν προφέρει το όνομα του Θεού με το στόμα, όμως δεν αφήνει τους ανθρώπους να Τον επικαλεστούν συνειδητά· επίσης αδιαφορεί για την αγάπη κι ως εκ τούτου πόρω απέχει από τον Θεό, που είναι η αιώνα Αγάπη, και, επιπλέον, δεν αναγνωρίζει τον Ιησού Χριστό, τον θεϊκό

Λυτρωτή. Γι’αυτό είναι και φανερός εχθρός του Θεού. Γι’αυτό και οι άνθρωποι, οι οποίοι, ενώ χρειάζονται τη λύτρωση, αντίθετα τον ακολουθούν και τάσσονται υπό τη σημαία του, θα φυλακιστούν εκ νέου μέσα στην ύλη…

Αμήν»

Μπέρτα Ντούντε αρ. 3191 15-7-1944

9. Ο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Η κατάρρευση των στηριγμάτων

Φωτισμένος ή όχι φωτισμένος;

Οι εναλλακτικές λύσεις

Η πραμάτεια των γκουρού

α. Καταστάσεις αλλοιωμένης συνείδησης

β. Η φάση της αυταπάτης

γ. Η απώλεια της ικανότητας σκέψης

Ο δρόμος για την εξουσία του αύριο

Το τέλος της δημοκρατικής κοινωνίας;

Ο αληθινός δρόμος

Τι είναι ο κόσμος;

Οι τρεις κυρίαρχες κοσμοθεωρίες

Α. Ο ορθολογιστικός υλισμός

Β. Ο οπαδός του ανατολικού κοσμοειδώλου

Γ. Ο χριστιανισμός

Το κακό είναι υπαρκτό;

Ο Χίτλερ και οι βουδιστές

Η ρίζα του κακού

Ο Αντίποδας: ο Εωσφόρος και οι δικοί του Άγγελοι

Δαίμονες και διάβολοι

Η προέλευση και ο λόγος ύπαρξης των σκοτεινών δυνάμεων

Από τη σκοπιά του Θεού και από τη σκοπιά του ανθρώπου

Το καλό και το κακό και ο αιώνιος Νόμος…

Η πραγματικότητα του κακού

Το τίμημα της ελευθερίας

Οι συνέπειες του κάρμα

Το υπόβαθρο της ανατολικής φιλοσοφίας

Ειρήνη ψυχής και πάθη

Ο Ιησούς Χριστός, θεός ή γκουρού;

Ποιος Ιησούς:

Μεθερμηνεία του Ευαγγελίου

Σωτήρας ή αβατάρ;

Όπου λαλούν πολλοί σωτήρες…

Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός

Το μυστήριο της οντότητας του Ιησού είναι ότι σ' Αυτόν ενώνεται η Τριάδα

Αληθινός άνθρωπος και αληθινός θεός

Από την αρχαία Ελλάδα κι ύστερα, το κύριο χαρακτηριστικό του Δυτικού πολιτισμού ήταν ο ορθός λόγος, η λογική, τόσο στη ζωή του ατόμου όσο και στις οργανωμένες δομές της πολιτείας. Συνυπήρχαν βέβαια κι εκδηλώσεις όπου κυριαρχούσε το ά-λογο, όπως οι οργιαστικές τελετές των μυστηρίων με τους αυτό-ακρωτηριασμούς κλπ. Ωστόσο, παρά το κάποιο «όπιο του λαού», το κύριο αίτημα ήταν η φιλοσοφική αναζήτηση της αλήθειας και του νοήματος της ζωής, όπως επαινούσε τους Αθηναίους και ο Περικλής στον περίφημο Επιτάφιό του. Είναι άλλωστε γνωστό ότι οι διανοούμενοι της αρχαίας Ελλάδας είχαν κυρίως απαξιωτικά και σκωπτικά σχόλια για τη λαϊκή πίστη στο δωδεκάθεο.

Αυτό το πνευματικό οικοδόμημα που στηρίχτηκε πάνω στον πυλώνα του ορθού λόγου, της λογικής σκέψης, μετά τον Ιησού Χριστό εξευγενίστηκε και συμπληρώθηκε από τη χριστιανική ηθική. Πάνω σ' αυτούς τους δύο πυλώνες – με πολλά σκαμπανεβάσματα και πισωγυρίσματα βέβαια – η χριστιανική κοινωνία προόδεψε για πολλούς αιώνες.

Με την Αναγέννηση και το Διαφωτισμό σταδιακά η θεοκεντρική αντίληψη του νοήματος της ζωής έδωσε τη θέση της στην ανθρωποκεντρική άποψη, ώσπου τελικά επικράτησε ο *«ανθρωπισμός»* με την έννοια του ουμανισμού, δηλ. της προτεραιότητας του ατόμου.

Αυτή η κοσμοθεωρία φυσικά είχε και τα καλά της όπως η απελευθέρωση απ' τα οποιαδήποτε δόγματα, τουλάχιστον ως ιδανικό. Ταυτόχρονα όμως, όπως καθετί ανθρώπινο, είχε/έχει και τα κακά της. Και τ' αποτελέσματα αυτών των λαθών τα βλέπουμε σήμερα και στην έλλειψη νοήματος που χαρακτηρίζει το σύγχρονο άνθρωπο.

Η κατάρρευση των στηριγμάτων

Η επέλαση των επιστημών και της τεχνολογίας παραγκώνισε το ρόλο της θρησκείας ή τουλάχιστον της εκκλησίας ως ρυθμιστικού παράγοντα στη νοηματοδότηση της ζωής. Τον 20ό αι. μετά τον Β' Π.Π. άρχισε παράλληλα η αποδόμηση του *ορθολογισμού,* μεταξύ άλλων από μηδενιστές υπαρξιστές όπως ο Αλ. Καμύ και ο Ζ.Π. Σαρτρ. Η θεωρία τους ήταν ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να βρει με βάση τη λογική την υπέρτατη αλήθεια ή το νόημα της ζωής, γιατί αμφότερα δεν υφίστανται σ' ένα παράλογο σύμπαν. Η μόνη λύση είναι ο καθένας να δημιουργήσει το δικό του νόημα και να ζήσει μ' αυτό στη μοναξιά του. Την επίθεση κατά του ορθολογισμού συνέχισαν με το θέατρο του παραλόγου δραματουργοί όπως ο Μπέκετ και ο Ιονέσκο. Κατ' αυτούς ο άνθρωπος δεν έχει καμία ελπίδα να βρει ένα νόημα, ούτε καν το προσωπικό του.

Ωστόσο η μεγαλύτερη επίθεση κατά του ορθού λόγου εξαπολύθηκε τις τελευταίες δεκαετίες με την προέλαση του ασιατικής προέλευσης μυστικισμού. Στο βουδισμό Ζεν η προϋπόθεση για το satori, το φωτισμό, είναι η υπέρβαση της ενσυνείδητης σκέψης. Για τους ινδουιστές ο νους είναι «ένας μεθυσμένος πίθηκος», για τους Χάρε-Κρίσνα «ένας σκουπιδοντενεκές».

Με άλλα λόγια κατ' αυτήν την κοσμοαντίληψη η νόηση δεν είναι μόνον άχρηστη, αλλά επιπλέον συνιστά εμπόδιο και κατά συνέπεια η απουσία σκέψης, η άγνοια αποτελεί αρετή. Σε όλες τις σχολές του απωανατολικού μυστικισμού τη θέση του νου καταλαμβάνει μία *«νέα αντιληπτική ικανότητα ή γνώση.* Στις παραδόσεις της γιόγκα είναι το *«τρίτο μάτι»* ή η επίφυση που «ανοίγει» για τη φώτιση. Άλλοι πάλι μιλούν για τη *«διαίσθηση»,* ή για το *«υποσυνείδητο»* ή το *«ψυχικό Εγώ»* που οδηγούν στην επίγνωση.

Το πρώτο βήμα στον πνευματικό δρόμο είναι να μάθει ο σπουδαστής ν' αγνοεί όλα τα μηνύματα του νου του. Στη συνέχεια οφείλει να στραφεί με την διαισθητική αντίληψή του προς την *«κοσμική συνείδηση»*. Όταν το καταφέρει, το *«ψυχικό Εγώ»* του παρακάμπτει τη νοητική λειτουργία και αναγνωρίζει «άμεσα» και «διαισθητικά» την πραγματικότητα.

Φωτισμένος ή όχι φωτισμένος;

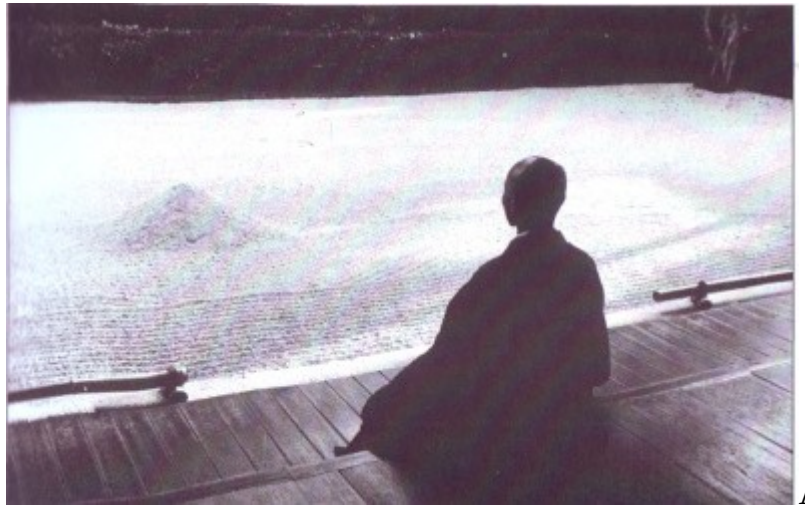

Αλλά ποια κριτήρια εγγυώνται ότι αυτή είναι πραγματικά η πραγματικότητα κι όχι μία ψευδαίσθηση; Πώς μπορεί κάποιος να 'ναι βέβαιος ότι η ψυχή του έχει *όντως* συνδεθεί με τον θεό; μπορεί η υπέρτατη πραγματικότητα να είναι «ο φλαουτίστας Κρίσνα με το γαλανό δέρμα και τις 16.108 γυναίκες του», όπως υποστηρίζουν οι οπαδοί της Χάρε-Κρίσνα; Μπορεί ο Θεός ν' αποκαλύπτεται με όλη του την πληρότητα σ' ένα νεαρό Ινδό που έχει αδυναμία στα νεροπίστολα, στις ταινίες τρόμου, στις γυναίκες και στις Rolls-Royce, όπως ο Guru Maharaj Ji με τα 8 εκ. οπαδούς στον κόσμο;

Άραγε το ότι κάποιος κάνοντας διαλογισμό έχει την αίσθηση ότι έχει φτάσει στο φωτισμό, είναι και η απόδειξη ότι το έχει πετύχει; Ή απλώς αισθάνεται «φωτισμένος» κάνοντας διαλογισμό;

Ακόμη κι ο συμπαθών τις μυστικιστικές θρησκείες C.G.Jung έγραφε στον πρόλογο του βιβλίου για το βουδισμό Ζεν του D.T. Suzuki: «Φυσικά δεν μπορούμε σε τελευταία ανάλυση να κρίνουμε αν κάποιος είναι πράγματι «φωτισμένος» ή εάν απλώς το φαντάζεται. Μας λείπουν τα κριτήρια για να τ' αποφασίσουμε». Με άλλα λόγια στον απωανατολικό μυστικισμό δεν έχει σημασία αν κάποιος είναι αληθινά φωτισμένος ή αν έχει αυταπάτες. Το μόνο σημαντικό είναι να νιώθει ότι είναι φωτισμένος.

Οι εναλλακτικές λύσεις

Ας δούμε τι λέει γι’ αυτά ο Eckart Floether, σύγχρονός μας, «παιδί της Νέας Εποχής», που έζησε χρόνια σε άσραμ του Μπάγκβαν.[13]

---

13 Με άλλα λόγια, αυτό σημαίνει ότι κατ’ αυτήν την κοσμοθεωρία ο άνθρωπος είναι τέλειος και άρα θεϊκός. Πρέπει απλώς να το συνειδητοποιήσει κάνοντας το «εσωτερικό ταξίδι» του. Όταν βρει στο εσωτερικό του το θεϊκό πυρήνα του, θ’ ανακαλύψει συντωχρόνω και την παντοδυναμία του. Το ίδιο εξάλλου υποστηρίζει σήμερα μία πληθώρα από μοντέρνες ψυχολογικές θεωρίες και ψυχοτεχνικές μεθόδους.

Με απλά λόγια: είτε αποφεύγουμε την παγίδα της ύβρεως – με την αρχαιοελληνική σημασία, ότι είμαστε δήθεν θεοί – και αναγνωρίζουμε ότι μόνο σ’ εξάρτηση από τον Θεό μπορούμε να επιβιώσουμε. Είτε αποχαιρετούμε τη σχέση Πλάστη και πλάσματος, τη χάρη και τη λύτρωση, και ξεκινάμε την περιπέτεια της μαγικής αυτό-λύτρωσης με τις προδιαγραφές της ανατολίτικης κοσμοθεωρίας.

Στο μυστικισμό της μακρινής Ανατολής ο θεός είναι μία απρόσωπη δύναμη ή ενέργεια· ο άνθρωπος είναι μία εκδήλωση αυτής της ενέργειας. Πρόκειται δηλαδή για ένα μονισμό, όπου ο δημιουργός και η δημιουργία ταυτίζονται και είναι ένα. Και γι’ αυτό το καλό έχει την ίδια αξία με το κακό.

Πέραν τούτου ο κόσμος και η ύλη είναι *«μάγια»*, μία ψευδαίσθηση, που δημιουργεί το πνεύμα για να εκδηλωθεί. Επομένως ο στόχος του ανθρώπου είναι να ξεφύγει απ’ αυτήν την ψευδαίσθηση, να αναγνωρίσει τη ξεχασμένη θεϊκότητά του και να ενωθεί με την Κοσμική Ενέργεια.

Έτσι η νέα θρησκευτικότητα από την Ανατολή, βοηθούσης και της τεχνολογίας, εισέβαλε σε όλους τους τομείς της ζωής στη Δύση. Περιοδικά ευρείας κατανάλωσης, διαφημίσεις στα φαρμακεία και στα σούπερ μάρκετ κ.ο.κ. υπόσχονται χαλάρωση, αγάπη, συγκέντρωση, ενέργεια, αυτοεκτίμηση, αυτοπραγμάτωση, ακόμη και θεραπεία από τον καρκίνο… Κατά βάση υπόσχονται μία νέα συνείδηση κι έναν νέο, τέλειο άνθρωπο, που όπως ο βαρώνος Μυνχάουζεν στο παραμύθι θα βγάλει τον εαυτό του απ’ το βάλτο τραβώντας ο ίδιος τα μαλλιά του.

«Ο άνθρωπος σήμερα έχει δύο επιλογές. Η πρώτη λέει, μπορεί να είναι κακή, αλλ' αυτή είναι η πραγματικότητα. Ας την δούμε σαν πρόκληση ν' ανασκουμπωθούμε και να φροντίσουμε για τον κόσμο μας, όπως μας το έχει αναθέσει ο Θεός, ατομικά και συλλογικά. Οπωσδήποτε αυτό προϋποθέτει να παραδεχτούμε ταπεινά τις ατέλειές μας κι ότι δεν είμαστε παντοδύναμοι ούτε παντογνώστες.

Η δεύτερη επιλογή είναι να καταφύγει ο καθένας για τον εαυτό του στον κόσμο των ονείρων του, στην ουτοπία του, στον προσωπικό ή συλλογικό παραμύθι του για ένα νέο άνθρωπο με νέα συνειδητότητα.

Γι' αυτήν τη δεύτερη επιλογή θέλουν να μας πείσουν οι κάθε είδους γκουρού σήμερα. Υποστηρίζουν ότι βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα νέο κβαντικό άλμα, παρόμοιο με αυτό που έκανε τον πίθηκο άνθρωπο, σύμφωνα με τη θεωρία της εξέλιξης. Αυτό που χρειάζεται τώρα, γι' αυτό το άλμα, λέει για παράδειγμα ένας εκπρόσωπος της Νέας Εποχής (New Age), ο Ινδός γκουρού Μπάγκβαν ή Όσσο, είναι ν' αναγνωρίσουμε την αληθινή φύση του ανθρώπου, ότι δηλαδή είναι θεός.

Αυτή η σχετικά νέα για τη Δύση κοσμοθεωρία που έχει τα γνωρίσματα του ανατολίτικου μυστικισμού, κατακτά όλο και περισσότερο έδαφος με όχημα το *NewAge*, τη Νέα Εποχή του Υδροχόου. Στην πραγματικότητα όμως η κοσμοαντίληψη αυτή δεν είναι τόσο νέα. Πρόκειται για ένα ξαναζεσταμένο συμπίλημα εσωτεριστικών- αποκρυφιστικών παραδόσεων από το γνωστικισμό, το σαμανισμό, τον ανιμισμό, τους ινδιάνους και μοντέρνες σχολές ψυχολογίας.

Ασφαλώς πρέπει να έχουμε κατανόηση γι' αυτήν την αναθεώρηση / αναβίωση ξεπερασμένων αντιλήψεων. Ήταν ανέκαθεν φυσιολογικό σε περιόδους κρίσης και ραγδαίων αλλαγών οι άνθρωποι ν' αναζητούν ταυτότητα στο εξωρραϊσμένο παρελθόν. Με άλλα λόγια, όσο περισσότερο αυξάνει η ψυχοκοινωνική πίεση των απαιτήσεων που συνεπάγονται οι ανεξέλεκτες μεταβολές, τόσο περισσότερο ο άνθρωπος καταφεύγει στο παρελθόν για στήριγμα, κι ας είναι και το μυθικό δωδεκάθεο του Ολύμπου…

Η πραμάτεια των γκουρού

Από τη δεκαετία του '70 άρχισαν να ξεφυτρώνουν μαζικά σαν τα μανιτάρια μετά τη βροχή, οι κήρυκες της νέας πνευματικότητας. Ο Ινδός Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι συνέστησε στους Beatles να κάνουν υπερβατικό διαλογισμό αντί να παίρνουν ναρκωτικά. Ο αμερικανός ψυχολόγος Τζον Λίλυ εφηύρε μία δεξαμενή με αλμυρό νερό. Σε συνεργεία με το σκοτάδι που επικρατούσε εκεί μέσα, οι πελάτες του που επέπλεαν στη δεξαμενή για μία ολόκληρη ώρα, περνούσαν σε άλλες συνειδησιακές καταστάσεις. ("altered states").

* Σε ελεύθερη απόδοση από το βιβλίο: NEW AGE Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΥΡΙΟ – GODS OF THE NEW AGE

Μονάχα ένας θεός – και σ’ αυτό έχουν δίκιο – μπορεί να το βγάλει πέρα με τα άλυτα προβλήματα της εποχής μας, λένε οι υποστηρικτές της Νέας Εποχής και του νέου, θεϊκού ανθρώπου.

Τι είναι ο κόσμος;

«…Για να συνδεθεί κάποιος μαζί Μου με όλη του την καρδιά χρειάζεται να αποδεσμευτεί από καθετί υλικό, γιατί Εγώ ο Ίδιος, όντας αγνό άκτιστο Πνεύμα, στέκομαι έξω από την ύλη· αν και η ύλη αποτελεί σταθεροποιημένη ενέργεια που προέρχεται από Μένα, πάντως βρίσκεται σε μια ορισμένη απόσταση από Μένα…»

Αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε στις 3-2-1947

Οι τρεις κυρίαρχες κοσμοθεωρίες

Α. Ο ορθολογιστικός υλισμός

Ο ορθολογιστής – υλιστής (Υ) ζει μέσα στο πεπερασμένο (Π) πλαίσιο του υλικού κόσμου και μόνον αυτόν αναγνωρίζει. Την αλήθεια την αντιλαμβάνεται με τις 5 σωματικές αισθήσεις και με τη λογική. Γι’ αυτόν υπάρχουν μονάχα δύο παράμετροι:

1. Μόνον η λογική οδηγεί στην αλήθεια.
2. Δεν υπάρχει τίποτα το υπερφυσικό, το άπειρο (Α).

Y

Β. Ο οπαδός του ανατολικού κοσμοειδώλου

Γι’ αυτόν ο υλικός, πεπερασμένος κόσμος είναι ψευδαίσθηση, «μάγια». Η υπέρτατη Πραγματικότητα βρίσκεται μόνο στο Πνευματικό, στο Άπειρο. Πεπερασμένο και άπειρο τα χωρίζει μόνο η λανθασμένη συνείδησή μας. Για να συλλάβουμε την Πραγματικότητα πρέπει να σπάσουμε αυτό το φράγμα, ώστε να βυθιστούμε στο Άπειρο κι έτσι να *βιώσουμε* υπεραισθητικά την Αλήθεια.

σκηνές από προηγούμενες ενσαρκώσεις. Ο πρώην καθηγητής της ψυχολογίας στο Χάρβαρντ Ρίτσαρντ Άλμπερτ, έγραψε μαζί με το συνάδελφό του, τον γνωστό Timothy Leary έναν ψυχεδελικό «ταξιδιωτικό οδηγό» για τη χρήση του LSD, βασισμένο στο Θιβετανικό Βιβλίο των Νεκρών. Αργότερα πέρασε στον ινδουισμό, ονομάστηκε Baba Ram Dass και ανέπτυξε μία μορφή διαλογισμού για γρήγορα αστρικά ταξίδια.

Ταυτόχρονα νέοι άνθρωποι από τη Δύση πήγαν στην Ανατολή για να κάνουν διαλογισμό σε ινδικά άσραμ, σε γιαπωνέζικα μοναστήρια ζεν και σε νεπαλέζικους ιερούς τόπους.

Για άλλους ο δρόμος προς την υπεραισθητή «πραγματικότητα» ήταν η Ανθρωποσοφία του Ρ. Στάινερ. Άλλοι πάλι έψαχναν τη λύτρωση «εδώ και τώρα» ικανοποιώντας κάθε ανάγκη των αισθήσεων και με σεξουαλικά όργια. Με αυτό το μήνυμα ο Bhagwan Shree Rajneesh δελέαζε κυρίως ευαίσθητους διανοούμενους από τη Δύση προς μία κοσμοαντίληψη που επιχειρούσε να συνδυάσει το δυτικό πολιτισμό με την ανατολίτικη φυγή απ’ τον κόσμο. Δεκάδες άλλες γκουρού, σάντου, «άγιοι» κ.ο.κ. ήρθαν στη Δύση για να προπαγανδίσουν μία παγκόσμια κυβέρνηση ειρήνης, όπως ο Μαχαρίσι, ή για να προαγγείλουν την ένωση όλων των λαών, κρατών και θρησκειών, όπως ο αυτόκλητος μεσσίας Μουν από την Κορέα.

Από τις εναλλακτικές θεραπείες, τις ταινίες όπως ο «Ε.Τ.» ή ο «Πόλεμος των Άστρων», ως τα σεμινάρια για υψηλόβαθμους, καλά αμοιβόμενους μάνατζερ, το μήνυμα ήταν ένα: η υπέρβαση του χρόνου και του χώρου, η ταύτιση/ενότητα με την Κοσμική Ενέργεια είναι η απάντηση σε όλα και ο σκοπός της ζωής.

α. Καταστάσεις αλλοιωμένης συνείδησης

Όπως είδαμε, το πρώτο στάδιο είναι η σχετικοποίηση, η αδιαφορία για το σωστό, το δίκαιο, το λογικό, την αλήθεια. Η αποδόμηση της δυτικής σκέψης και του δυτικού πρότυπου ζωής κάνουν τον σύγχρονο άνθρωπο της Δύσης να ‘χει χάσει

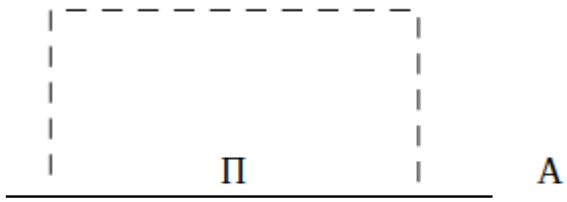

ξεριζωμένος το έδαφος κάτω απ’ τα πόδια του.

Το δεύτερο στάδιο είναι η συστηματική υποτίμηση – εξουδετέρωση των νοητικών ικανοτήτων και η αντικατάστασή τους με το ναρκωτικό ενός αμφίβολου φωτισμού. Το αποτέλεσμα είναι ένα άτομο που δεν έχει πια αίσθηση της αλήθειας και τον παρασέρνουν τα κύματα σ’ έναν υποκειμενικό ωκεανό.

Στον ξεριζωμένο προσφέρεται στήριγμα για να πιαστεί από τη «διδασκαλία-πανάκεια» μίας θρησκευτικής κοινότητας ή «ψυχοσωτήριας» ομάδας. Επειδή έχουν πλέον αποδομηθεί οι αρχές πάνω στις οποίες βασιζόταν ως τώρα η σκέψη του, δεν έχει πια τα στοιχεία για να κρίνει τη νέα βιοσοφία που του προσφέρεται και γι’ αυτό τη δέχεται άκριτα. Ψυχολογικά/ψυχαναγκαστικά κόλπα όπως η παρατεταμένη νηστεία, η στέρηση του ύπνου κ.ο.κ. τον καθιστούν ακόμη πιο δεκτικό κι υποτακτικό. Ακολουθεί μία από ήπια έως ωμή πλύση εγκεφάλου σε ομάδες ομαδικής θεραπείας, σεμινάρια, διαλέξεις κλπ., έτσι που ο «νεωφώτιστος» υιοθετεί αναφανδόν τις νέες αξίες κι εξαρτάται πλέον από την κοινότητα.

Ταυτόχρονα τον καταλαμβάνει μία ευφορία, ότι τα ‘χει καταφέρει και αποτελεί πλέον μέρος μίας ελίτ που θα σώσει τον κόσμο. Έτσι όλο και περισσότερο απογυμνώνεται από την παλιά του προσωπικότητα και ταυτίζεται με τα ιδανικά της ομάδας. «Ο έλεγχος πάνω στην προσωπική του κρίση και στις πράξεις του παύει εν μέρει ή και εντελώς», παρατηρεί ο Τζον Κλαρκ, καθηγητής της Ψυχολογίας στο Χάρβαρντ. Έτσι χάνει σταδιακά την ικανότητά του να σκέφτεται ανεξάρτητα.

β. Η φάση της αυταπάτης

Η

φαντασία παράγει συντωχρόνω, σαν ονειροπόλημα, φαντασιώσεις φώτισης ή άλλων πνευματικών καταστάσεων, που ο νεοφώτιστος θεωρεί πραγματικές. Όμως στην πραγματικότητα τα «οράματα» του είναι ψευδαισθήσεις.

Γ. Ο χριστιανισμός

Ο χριστιανός όπως και ο υλιστής – ορθολογιστής, θεωρεί πραγματικό τον υλικό κόσμο. Είναι το πεδίο της άσκησής μας, όμως μας εμποδίζει να συλλάβουμε το Πνεύμα και την απόλυτη Αλήθεια.

Ωστόσο το Πνεύμα, το Άπειρο (Α) ήρθε στον υλικό κόσμο, πήρε υλική μορφή για να μας αποκαλύψει την Αλήθεια για τον Θεό. Τις αποκαλύψεις αυτές ο Ιησούς Χριστός τις τεκμηρίωσε με αποδείξεις και τεκμηριώνονται επίσης με τη χριστιανική πρακτική.

Αυτή είναι και η αποφασιστική καμπή στον «προσηλυτισμό». Ο προσήλυτος δέχεται ολοκληρωτικά τη σωτήρια διδασκαλία, αφού νομίζει ότι την βιώνει και αδυνατεί πλέον να ξεχωρίσει τον πραγματικό κόσμο από τη φαντασία του, την πραγματικότητα απ' την αυταπάτη. Ως συνέπεια, ψυχολόγοι διαπίστωσαν ότι μαζί με την απώλεια της σχέσης με την πραγματικότητα συμβαδίζει η απώλεια των ψυχοπνευματικών ικανοτήτων.

Αυτό συμβαίνει για μέρες ή για εβδομάδες στα «clear programms» της Σαϊεντόλοτζυ, στα βαθμιδωτά προγράμματα θεραπείας και διαλογισμού a la Bhagwan ή άλλων «δασκάλων». Πρόκειται για μία ολοκληρωμένη, συνεχή και συστηματική αποδόμηση της ενότητας σώμα – ψυχή – πνεύμα και της προσωπικότητας. Όταν σπάσει αυτή η δομή, ο παθών δεν μπορεί πια να ξεχωρίσει την πραγματικότητα από την ψευδαίσθηση. Πιστεύει ότι μπορεί να περάσει μέσα από κλειστές πόρτες ή να πετάξει – και όντως έχουν συμβεί θάνατοι έτσι – ή νομίζει ότι κάνει αστρικά ταξίδια.

Άλλωστε πιστεύει παράλληλα λανθασμένα ότι δεν μπορεί ν' αλλάξει τίποτα στη ζωή του, αφού όλα προέρχονται απ' το *κάρμα* του.

γ. Η απώλεια της ικανότητας σκέψης

Ενώ στη β' φάση ο προσήλυτος μπορεί ακόμη να διαμορφώσει κάποιες σκέψεις, έστω και αποκλειστικά μέσα στις προδιαγραφές της ομάδας, εάν μείνει για καιρό στη φάση της αυταπάτης, χάνει σε μεγάλο βαθμό την ικανότητα να σκέπτεται. Η συνέπεια είναι η πλήρης διάλυση της ατομικότητάς του. «Νέοι άνθρωποι που ήταν πραγματικά έξυπνοι, ευφράδεις και δημιουργικοί, χάνουν την ικανότητα να εκφραστούν. Το λεξιλόγιό τους περιορίζεται σε κλισέ και επαναλαμβανόμενες σκέψεις», διαπιστώνει ο Τζον Κλαρκ. Δείχνουν σαν να είναι υπνωτισμένοι, αποπροσανατολισμένοι, εσωστρεφείς κι απαθείς.

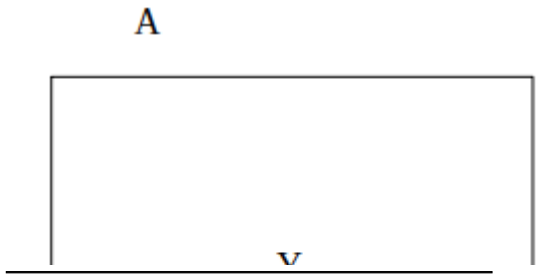

Άνθρωποι που βρίσκονται σ’ αυτήν την κατάσταση υπακούνε σε κάθε εντολή, εκτελούν κάθε εργασία ή καθήκον που τους ανατίθεται, σαν ρομπότ. Έχει διαπιστωθεί επανειλημμένα ότι κάνουν λαθρεμπόριο ναρκωτικών, φόνο, αυτοκτονία, ακόμη και δολοφονία, όταν τους δοθεί η σχετική διαταγή. Αυτοί οι άνθρωποι είναι πια τελείως χαμένοι.

Υπάρχουν αμέτρητα τέτοια θύματα ψυχαναγκαστικών μηχανισμών που έχουν χάσει τα πάντα στη ζωή τους και έχουν φτάσει μέχρι και την τρέλα.

Ο δρόμος για την εξουσία του αύριο

Κατά την αναζήτηση της «χαμένης θεϊκότητας», διεξάγονται ανεύθυνα πειράματα με τις ψυχές από ημι-αδαείς ψυχολόγους, αυτόκλητους σωτήρες και υποτιθέμενους πνευματικούς δασκάλους. Όποιος τους εμπιστεύεται, πρέπει να θυσιάσει τελικά πολλά, γιατί του ζητάνε:

- υπακοή κι υποταγή (όλοι!)
- να διαγράψει τις μέχρι τότε αξίες του (π.χ. οι γκουρού, από τον Μπάγκβαν ως το Σάι Μπάμπα)
- να ξεχάσει οικογένεια και φίλους (π.χ. στους Χάρε-Κρίσνα και στη σέκτα του Μουν)
- συχνά να αφιερώσει όλη την περιουσία του «αφού είναι εμπόδιο για τη φώτιση» (Όσσο).
- Την ίδια την προσωπικότητά του.

Γιατί τα δέχονται όλ’ αυτά, θ’ αναρωτηθεί ο αναγνώστης. Γιατί; Γιατί μπαίνουν σ’ ενέργεια ψυχαναγκαστικοί μηχανισμοί, πολύ δραστικοί αλλά ακατανόητοι για τον παθόντα. Πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε σαν μία «νέα τεχνολογία», όπως την γνωρίζουμε από το «1984» του Τζορτζ Όργουελ:

Συνοπτικά:

Κοσμοθεωρία	*Ο δρόμος για την Αλήθεια*
Ο υλισμός	περνά από την αντίληψη του υλικού

«Η εξουσία είναι ταυτόσημη με την εξουσία πάνω στους ανθρώπους. αλλά πώς εξασφαλίζει κάποιος την εξουσία του πάνω στον άλλον, Winston»; Ρωτάει ο O'Brien.

«Με το να τον κάνει να υποφέρει», απαντάει ο Γουίνστον.

«Πολύ σωστά, να τον κάνει να υποφέρει. Η υπακοή δεν αρκεί. Εξουσία σημαίνει να κάνεις κομμάτια το πνεύμα ενός ανθρώπου και ύστερα να του δίνεις όποια νέα μορφή θέλεις».

Παρακάτω λέει ο Όργουελ:

«Δεν θα υπάρχει πια καμία πίστη, εκτός από την πίστη στο κόμμα (στο NewAge την πίστη στη μία κοσμοθεωρία)

«Δεν θα υπάρχει άλλη αγάπη από την αγάπη για το Μεγάλο Αδελφό» (στο NewAge, για τον Γκουρού/Αρχηγό…)

Το τέλος της δημοκρατικής κοινωνίας;

Είναι προφανές ότι δεν διακυβεύεται το μέλλον μόνο των όποιων συμπαθούντων, αλλά κι ολόκληρης της κοινωνίας, μιας και η κοσμοθεωρία αυτή έχει εξαπλωθεί σ' όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής και τους υποσκάπτει έσωθεν παραπλανώντας τους καλόπιστους αφελείς.

Σ.τ.μ. Ένα χαρακτηριστικό σχετικό παράδειγμα είναι η οργάνωση Erhard Seminar Training /EST που τώρα ονομάζεται Forum/Centers Network. Η οργάνωση αυτή είναι γνωστή από τους μαραθώνιους που οργανώνει σε ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις για «κοινωφελείς σκοπούς». Κυρίως όμως έχει εξαπλωθεί με την ονομασία «Hungerproject». Στην πραγματικότητα ωστόσο τα έσοδα δεν δαπανώνται για την καταπολέμηση της πείνας στον πλανήτη, αλλά για να διαδοθεί «η *συνείδηση* ότι η πείνα μπορεί να εξαλειφθεί». (Πηγή: Handbuch Religioese Gemeinschaften /Εγχειρίδιο Θρησκευτικών Κοινοτήτων της Γερμανικής

	κόσμου μέσω των αισθήσεων και του νου
Ο ανατολικός μυστικισμός	μέσω της διαίσθησης και του

Λουθηρανικής Εκκλησίας)

Η κατάλυση των δημοκρατικών αξιών και των κοινωνικών κατακτήσεων είναι στο πρόγραμμα τέτοιων οργανώσεων˙ για παράδειγμα η υπεύθυνη του Rajneesh-Ranch στην Όρεγκον των ΗΠΑ δήλωσε στους δημοσιογράφους: «Ο νόμος δεν ισχύει για μας, εμείς είμαστε ο νόμος». Και ο ίδιος ο Μπάγκβαν έλεγε: «Μ' εμένα δεν υπάρχει δημοκρατία»

Συστηματικά καταβάλλεται προσπάθεια να καλλιεργηθεί ένα φυτώριο από υπάκουους οπαδούς. Μάλιστα σε πολλές οργανώσεις οι «προσήλυτοι» οφείλουν να υποβληθούν σε εξετάσεις πειθαρχίας. Για παράδειγμα όταν τους ζητηθεί πρέπει να δεχθούν να κάνουν

- Στείρωση ή έκτρωση
- Πορνεία για τον ιερό σκοπό
- Επαιτεία
- Εργασία χωρίς αμοιβή
- Απόπειρα φόνου.

Οπωσδήποτε ορισμένοι θα πούνε: «Αυτά είναι υπερβολές. Εγώ ξέρω πολλούς που κάνουν γιόγκα ή εναλλακτικά σεμινάρια ή ακολουθούν τις μόδες του New Age στη ζωή τους και είναι μία χαρά άνθρωποι, που χαίρεσαι να τους κάνεις παρέα»!

Ας μην γελιόμαστε όμως. Από τη στιγμή που κάποιος αρχίσει συνειδητά ή ασυνείδητα ν' ασχολείται με τον μυστικισμό της Ανατολής, αργά ή γρήγορα θ' ακολουθήσει το ανατολικό μοντέλο σκέψης. Αυτή η κοσμοαντίληψη έχει μία δική της δυναμική, που οδηγεί σε μία μαγική εξάρτηση. Εκτός εάν κάποιος δίνει τόσο μεγάλη αξία στην ελευθερία, που να θέλει να σκέφτεται

	ψυχικού βιώματος
Ο χριστιανισμός	μέσω της Αποκάλυψης που ελέγχεται από λογική και καρδιά

Το κακό είναι υπαρκτό;

αυτόνομα.

«Όποιος θέλει ν' αλλάξει πραγματικά τους ανθρώπους, πρέπει να τους παρέχει την ελευθερία τους», είπε κάποιος συγγραφέας. Αλλά η ελευθερία εμπερικλείει την ευθύνη απέναντι στον άλλον, αλλιώς καταλήγει σε εγωκεντρισμό».

Ο αληθινός δρόμος

Και συνεχίζει ο E. Floether με τις έσωθεν εμπειρίες του από το New Age: *«Το ψυχολογικό μήνυμα της Νέας Εποχής είναι η φυγή από την πραγματικότητα σε συνδυασμό με την καλλιέργεια του εγωκεντρισμού. Έτσι προετοιμάζεται το έδαφος για τον αυριανό κόσμο μίας φασιστικής πνευματικότητας.*

Οι αυτοαποκαλούμενοι γκουρού και «δάσκαλοι της μεταφυσικής αυτοπραγμάτωσης» της εποχής μας είναι ποιμένες που εργάζονται για τον εαυτό τους. εκμεταλλεύονται τους μαθητές τους για το προσωπικό τους – κυρίως υλικό – όφελος.

Οι αληθινοί χριστιανοί το ξέρουν: υπάρχει ένας μόνο ποιμένας, που θυσίασε τη ζωή του για να μας ποιμαίνει. Το όνομά του είναι Ιησούς Χριστός και σπεύδει πίσω από κάθε χαμένο πρόβατο για να το σώσει από τους κινδύνους, το σκοτάδι και το θάνατο.

[…] Πριν λίγα χρόνια δεν τον ήξερα. Γιατί και εγώ αναζητούσα την πνευματική μου ολοκλήρωση στην Άπω Ανατολή. Έψαχνα να βρω το αληθινό νόημα της ζωής σε βουδιστικά μοναστήρια κι αργότερα με τον Μπάγκβαν.

Αλλά αντί για την αυτολύτρωση σε μία κοσμική διάσταση, βίωνα μόνο έναν τέλειο μηχανισμό ψυχικής υποδούλωσης. Μία νύχτα, σ' ένα δωμάτιο ενός ξενοδοχείου στην Ινδία, ο Ιησούς Χριστός, ο καλός ποιμένας, με κάλεσε να τον ακολουθήσω. Με τη χάρη του και την σπλαχνικότητά του βρήκα την πίστη στον έναν, αληθινό Θεό.

Για το μονισμό ο θεός είναι το άθροισμα όλων όσα υπάρχουν κι όλα τα φαινόμενα στον κόσμο συναποτελούν ένα ενιαίο σύνολο. Συνεπώς «ο θεός είναι και πρόσωπο κι απρόσωπος, άπειρος και πεπερασμένος, καλός και κακός». Άρα το κακό δεν είναι περισσότερο καταδικαστέο απ' το καλό, το κακό είναι εξίσου καλό με το καλό. Ο περιβόητος κατά συρροή δολοφόνος Charles Manson το 'χει εκφράσει έτσι: «Αφού ο θεός είναι τα πάντα, τι είναι τότε το κακό;»

Ο Χίτλερ και οι βουδιστές

Ο γνωστός συγγραφέας και δημοσιογράφος Άρθουρ Κέστλερ αναφέρει μία συνέντευξη που πήρε από έναν επιφανή εκπρόσωπο του βουδισμού Ζεν, από την οποία φαίνονται έκδηλα οι συνέπειες της εξομοίωσης καλού και κακού.

Ερώτηση: «Υποστηρίζετε την ανεκτικότητα απέναντι στις θρησκείες και σ' όλα τα πολιτικά συστήματα. Τι λέτε για τους θαλάμους αερίων του Χίτλερ»;

Απάντηση: «Ήταν πολύ ασύνετο εκ μέρους του»!

Ερώτηση: «Απλώς ασύνετο; Δεν ήταν και κακό»;

Απάντηση: «Το κακό είναι μία χριστιανική έννοια. Το καλό και το κακό είναι σχετικά».

Επίσης ο δάσκαλος του Ζεν Yun-Men λέει: «Εάν θέλεις να βρεις την αλήθεια, μην σ' απασχολεί τι είναι σωστό και τι λάθος. Η αντίθεση μεταξύ σωστού και λάθους είναι η αρρώστια του πνεύματος».

Επίσης ο Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι του Υπερβατικού Διαλογισμού (ΤΜ) λέει: «Αν και είμαστε 100% θεϊκοί, δεν το συνειδητοποιούμε και η συνείδησή μας πάσχει. Με την υπερβατική συνείδηση είμαστε ήδη θεοί. Άρα ο πόνος που συνοδεύει κυρίως τη φυσιολογική συνείδηση, πρέπει να εξαλειφθεί μ' αυτόν τον τρόπο. Μόνο λίγα λεπτά ΤΜ πρωί και βράδυ και δεν θα υπάρχει πια δυστυχία […] Έτσι ο αμαρτωλός βγαίνει εύκολα από την περιοχή της αμαρτίας και γίνεται δίκαιος».

Ο Θεός δεν είναι κάποιο μυστηριακό ον, κάπου μέσα στο σύμπαν. Έχει μία προσωπική σχέση μαζί μας, είναι ο πατέρας μας που μας αγαπάει και αγαπάει κι εσένα. Αυτός μας δίνει καθημερινά τη δύναμη να ζούμε, ν' αντιστεκόμαστε, ν' αγαπάμε.

Από την ώρα που έγινε άνθρωπος πριν δύο χιλιάδες χρόνια, δεν χρειάζεται πια να τον φανταζόμαστε κάπου μακριά στο άπειρο ή να τον αναζητούμε με φιλοσοφίες και μυστηριακές τελετές. Τώρα είμαστε μία οικογένεια και η Ζωή είναι δική μας…»

Η ρίζα του κακού

Άραγε ο άνθρωπος είναι απλώς θύμα μίας μεταφυσικής κρίσης ταυτότητας, την οποία θα ξεπεράσει μόνο με τη συνειδητοποίηση της θεϊκότητάς του;
Ή πρόκειται για μία α-σθένεια, την αμαρτία, που έχει τη ρίζα της στην ανθρώπινη φύση μας και απαιτεί συνειδητή εργασία στον εαυτό μας για να εξαλειφθεί;
Η απάντηση σ' αυτές τις ερωτήσεις δεν είναι απλώς θεωρητική, γιατί καθορίζει την αιώνια πορεία του καθενός μας.

Στην ανατολική φιλοσοφία το κεντρικό πρόβλημα του ανθρώπου είναι η άγνοια της θεϊκότητάς του κι όχι η εγωιστική, λανθασμένη βούληση ή η αμαρτία [αμαρτάνω=σφάλλω, υποπίπτω σε παράπτωμα].

Στην ανατολική φιλοσοφία η αμαρτία, το λάθος, είναι πως πιστεύουμε ότι είμαστε άτομα με ξεχωριστή προσωπικότητα κι όχι ότι είμαστε η σταγόνα – άτμαν που θα χαθεί μέσα στον ωκεανό – βράχμαν.

Ο δάσκαλος του Ζεν D.T.Suzuki το εξηγεί έτσι: « Όλες οι πλάνες και όλα τα κακά ξεκινάνε από την πίστη στην ατομικότητα. Οτιδήποτε πηγαίνει στραβά, οφείλεται στην άγνοια».

Για το βουδισμό Ζεν η άγνοια προέρχεται από το ότι ο άνθρωπος δεν ξέρει τι είναι πραγματικά, ότι δηλαδή δεν έχει δική του ανεξάρτητη ύπαρξη ή Εγώ. Για τον ινδουισμό είμαστε θεοί αφού είμαστε ένα μέρος της Παγκόσμιας Ψυχής / του βράχμαν.

Στην ανατολική Φιλοσοφία ο άνθρωπος προβιβάζεται σε θεό, ενώ ταυτόχρονα ο προσωπικός Θεός καταργείται. Άρα δεν υπάρχει καμία απόλυτη Αρχή που να καθοδηγεί τον άνθρωπο. Είναι όμως έτσι; Ας δούμε τι λέει η θεόπνευστη νέα αποκάλυψη στον Ι. Λόρμπερ για τη δύναμη του κακού.

Ο Αντίποδας: ο Εωσφόρος και οι δικοί του Άγγελοι[14]

«Η αποκάλυψη στον Λόρμπερ θα ήταν ελλιπής και μονόπλευρη, αν δεν περιλάμβανε και εκείνες τις σκοτεινές δυνάμεις οι οποίες αποτελούν τον αντίποδα στο Θεό και στις φωτεινές στρατιές του.

14

Ο αρχέγονος Εωσφόρος κατά την πτώση του, δημόσιας.

Κάποτε ήταν το μεγαλύτερο φωτεινό πνεύμα-τώρα είναι ο αρχηγός του σκότους

Μάθαμε πρωτύτερα για τον Εωσφόρο ή Σατανά, πως κάποτε είχε τη μεγαλύτερη δύναμη και εξουσία απ' όλα τ' αρχέγονα πνεύματα.

«Όταν τούτο το πνεύμα λεγόταν Σατάνα, η θέση του απέναντι στη Θεότητα ήταν σαν της γυναίκας απέναντι στον άνδρα», διαβάζουμε στο «Γη και Σελήνη». «Η Θεότητα θα φύτευε τις ατέλειωτες, αέναες ιδέες Της μέσα σ' αυτό το πνεύμα για να ωριμάσουν μέσα στο συγκεντρωμένο φως του. Από το φως αυτού του πνεύματος θα είχε πηγάσει μία δημιουργία από αγνότατα όντα και τούτο το ζωντανό φως θα πλήθαινε και θ[1] απλωνόταν σε όλη την απεραντοσύνη.

Το πνεύμα αυτό είχε ένα μεγάλο προορισμό, να γίνει σχεδόν ένας δεύτερος θεός δίπλα στο Δημιουργό. Γι' αυτό έπρεπε να υποβληθεί σε μία δοκιμασία της ελευθερίας του ανάλογη με τη σπουδαιότητα του προορισμού του. Όμως δεν τα κατάφερε, γιατί θέλησε να υψωθεί πάνω από τη Θεότητα και να Την κάνει υποτελή του. Αυτό που διέπραξε δηλαδή ήταν ότι θέλησε να πάρει τα πρωτεία από το Θεό! Επειδή όμως η Θεότητα δεν μπορούσε να του παραδώσει την πρωτοκαθεδρία, εξοργίστηκε πάρα πολύ *κι* ήθελε πραγματικά να Την καταστρέψει. Τότε η Θεότητα το συνέλαβε από όλα τα μέρη του και του πήρε όλες τις οντότητες που ήταν μέσα του. Μ' αυτές τις οντότητες για υλικό έπλασε τα ουράνια σώματα. Και το πνεύμα αυτής της απέραντης ψυχής το φυλάκισε με τα πιο δυνατά δεσμά στα κατάβαθα της ύλης.

Κι αν θέλετε να ξέρετε πού κατοικεί αυτό το καταχθόνιο πνεύμα με το ουσιαστικό εγώ του, ή το ζωτικό του κέντρο, δεν είναι δύσκολο να το μάθετε. Η έδρα, που είναι συνάμα και η φυλακή του, είναι το πιο σκληρό, κεντρικό σημείο της Γης σας. Πάνω σ' αυτό το σημείο πιέζουν τα πάντα, ώστε να μην μπορεί ο εγκάθειρκτος να κουνηθεί πολύ και να καταστρέψει ό,τι έχει και δεν έχει πάνω της η Γη.

Ακόμη και σήμερα παραμένει διπλοδεμένος σ' αυτή τη φυλακή. Ωστόσο δεν παραλείπει να φυσάει την ανάσα του, που είναι δηλητηριασμένη απ' την κακία του, στις δυνάμεις ζωής που αναρριχώνται στα στάδια της ύλης. Κι αυτή η πνοή της θέλησης του είναι ακόμη αρκετά ισχυρή για να φυτέψει το θάνατο σ' όλα τα ψυχικά στοιχεία. Και αυτό το μαρτυρούν ολοφάνερα όλα τα πλάσματα της Γης, γιατί οτιδήποτε είναι οργανικό, είναι φθαρτό κι όλη η ύλη μπορεί να προκαλέσει την καταστροφή και το θάνατο. Όλ' αυτά προέρχονται *από* την πνοή της θέλησης του. Η κακία του είναι τόσο απερίγραπτη, που είναι ολωσδιόλου αδύνατο να τη διανοηθείτε. Όσα ξέρετε γι' αυτό το πνεύμα δεν είναι παρά μία αμυδρή σκιά της αλήθειας. Ο Θεός σας σπλαχνίζεται και σας την κρύβει, κι αφήνει μόνο να φανούν όσα χρειάζεσθε για να μαντέψετε το ποιόν αυτού του πνεύματος».

Δαίμονες και διάβολοι

Όλα τα πνεύματα που ακολούθησαν τον Εωσφόρο βρίσκονται έγκλειστα μέσα στην ύλη των αστρικών σωμάτων. Πολλά απ' αυτά τα όντα βρίσκονται και στον πλανήτη μας και βοηθούν τον «άρχοντα αυτού του κόσμου» με την καταστροφική τους δράση. Αυτά τα σατανικά αρχέγονα πνεύματα, που δεν έχουν γίνει ακόμη άνθρωποι, ονομάζονται δαίμονες.

Στη Γη μας προστίθενται στη συντροφιά τους εκείνες οι ψυχές που ολοκλήρωσαν μεν την πορεία της λύτρωσης, αλλά στο ανθρώπινο στάδιο απέτυχαν. Οι άνθρωποι διαθέτουν ελευθερία της θέλησης, την οποία εκμεταλλεύεται ο Σατανάς για να τους ξανακερδίσει, χρησιμοποιώντας σαν δόλωμα διάφορους πειρασμούς. Παρόλο που οι φύλακες-άγγελοι προσπαθούν να τους προστατέψουν, υπάρχουν πολλοί που ξανακυλούν, καμιά φορά χειρότερα από πριν. Αυτές τις πολυάριθμες «υπότροπες» ψυχές, τις ονομάζουμε διάβολους.

Διάβολοι και δαίμονες συγχίζουν τους ανθρώπους, σπέρνουν διχόνοια και ταραχή, υποδαυλίζουν τα αρνητικά συναισθήματα και γενικά καταστρέφουν ό,τι θετικό υπάρχει. Όπου οι άγγελοι του Θεού νουθετούν, ανοικοδομούν και υποστηρίζουν, τούτα τα φθοροποιά όντα υποκινούν τους ανθρώπους να εξεγερθούν ενάντια στην ουράνια Τάξη. Γι' αυτό λέει ο Παύλος: «Δεν έχουμε να

παλέψουμε μόνο με ανθρώπους σαν κι εμάς, με αίμα και σάρκα, αλλά με τις υπερκόσμιες αρχές και εξουσίες, τους άρχοντες του σκότους, με τη στρατιά από πονηρά πνεύματα που ζουν κάτω από τους ουρανούς» (Εφ. 6,12).

«Το Σατανά ακολουθεί ένας συρφετός από τυφλούς οπαδούς. Κατά καιρούς στέλνει τους υποτακτικούς του ανάμεσα στους ανθρώπους με την εντολή να πιάσουν όποιον μπορούν και να δοκιμάσουν κάθε μέσο για να στρατολογήσουν την ψυχή του στο στρατόπεδο του. Μόλις πάρουν αυτή την εντολή τούτοι οι κακούργοι, γλιστρούν λαθραία μέσα από κρυφά περάσματα, και ξεφυτρώνουν στον πάνω κόσμο. Τις προθέσεις τους βέβαια τις κρατάνε μυστικές, μήπως συναντήσουν κανένα καλύτερο πνεύμα και τους υποψιασθεί. Επειδή όμως στο Βασίλειο των πνευμάτων, είτε καλά είναι είτε κακά, η ελευθερία της θέλησης είναι απόλυτα σεβαστή (με την προϋπόθεση, βέβαια, πως κάποιο πνεύμα δεν έχει κατά νου να κάνει μεγάλο κακό σ' όποιον πέσει στην παγίδα του), τους επιτρέπεται ν' ανέβουν στον επάνω κόσμο. Εννοείται βέβαια πως βρίσκονται διαρκώς κάτω από ουράνια παρακολούθηση» («Γη και Σελήνη», κεφ. 58).

Σαν τι κάνουν λοιπόν όταν ανέβουν στον «επάνω κόσμο»; Χρησιμοποιούν πραγματικά κάθε μέσο, προκειμένου να κερδίσουν εθελούσια θύματα για το στρατόπεδο του Σατανά. Για να το πετύχουν, φέρνουν σύγχυση και αναστάτωση, προξενούν αρρώστιες, ερεθίζουν, δαιμονίζουν και βάζουν σε φασαρίες τους ανθρώπους. Συνήθως πλησιάζουν «απαρατήρητοι» τα θύματα τους, όπου υπάρχει κοσμοσυρροή, κυρίως στα πολυσύχναστα εμπορικά μέρη, όπου υπάρχει κερδοσκοπία, και στις εξεζητημένες διασκεδάσεις.

Για μας τους κατοίκους της Γης συνιστά από τη μια μεριά έναν μεγάλο κίνδυνο το γεγονός ότι αυτά τα όντα έχουν τόσο μεγάλη δύναμη σ' αυτό τον πλανήτη, αφού εδώ είναι έγκλειστος ο υποκινητής τους. Από την άλλη όμως αποτελεί ένα μεγάλο πλεονέκτημα ότι αγωνιζόμαστε εδώ όπου η επιρροή του αντίποδα είναι στο ζενίθ της. Αυτό ακριβώς το σημείο κάνει τη Γη μας το πιο διδακτικό σχολείο για τα παιδιά του Θεού. Όποιος περάσει μ' επιτυχία τις εξετάσεις εδώ, θα μπορέσει μια μέρα ν' αναλάβει και τα πιο απαιτητικά καθήκοντα στην πνευματική σφαίρα. Επιπλέον, ο άνθρωπος που δεν παραιτείται, που δεν κουράζεται να ψάχνει και να χτυπάει την πόρτα, είναι βέβαιο πως θα έχει τη μεγαλύτερη δυνατή συμπαράσταση στο δρόμο του. Γι' αυτό το λόγο ο Θεός ενσαρκώθηκε σε τούτο τον πλανήτη, στη σφαίρα επιρροής του αντίθεου, για να δείξει με το παράδειγμα Του πως το Φως είναι πιο ισχυρό από το σκοτάδι.

Η προέλευση και ο λόγος ύπαρξης των σκοτεινών δυνάμεων

Για πολλούς σκεπτόμενους ανθρώπους προκύπτει χωρίς άλλο το ερώτημα: γιατί ο Θεός έφτιαξε καταρχήν αυτά τα όντα που θα γίνονταν τόσο κακά; Γιατί αφήνει το κακό να λυμαίνεται τη Γη; Είναι δυνατό, ο Σατανάς κι η συντροφιά του να είναι δημιουργήματα του Θεού της αιώνιας Αγάπης; Αμέτρητοι άνθρωποι στην ιστορία βασάνισαν το μυαλό τους μ' αυτά τα ερωτήματα, κι όχι λίγες φορές η πίστη τους σ᾽ ένα καλό και δίκαιο Υπέρτατο Ον μπήκε σε δοκιμασία. Ιδιαίτερα γι' αυτούς που πιστεύουν βαθύτερα, αυτό το δίλημμα αποτελεί ένα αγκάθι στην πίστη τους, πώς δηλαδή από τη μια ο Θεός είναι το παν μέσα στα πάντα και δεν υπάρχει τίποτα στο σύμπαν που να μην απορρέει από το Θεό κι ωστόσο το κακό είναι εντελώς αντίθετο από την έννοια του Θεού. Το ερώτημα είναι ασφαλώς τόσο παλιό, όσο ο κόσμος.

Στη «Θεία Οικονομία» διαβάζουμε πως τον καιρό των Πατριαρχών, ο βασιλιάς Λάμεχ ρώτησε το Θεό, στη διάρκεια μιας αποκαλυπτικής συζήτησης: «Κύριε, πάντα ήσουν τέλειος και απέραντα καλός. Έξω από Σένα δεν υπήρχε ποτέ τίποτε άλλο σ' όλη την απεραντοσύνη Σου.

Όταν αποφάσισες να φτιάξεις τους αγγέλους, τους ουρανούς, τους κόσμους και τους ανθρώπους, δεν χρειαζόσουν κανένα υλικό. Η πανίσχυρη Θέληση Σου, ζευγαρωμένη με τις σοφές σκέψεις και ιδέες Σου, ήταν ανέκαθεν το μοναδικό υπόβαθρο για να γίνει όλη η απεριόριστη Κτίση Σου. Ωστόσο μου είναι αδύνατο να πιστέψω πως μπορεί να υπήρξε ποτέ μέσα Σου μία κακόβουλη ιδέα ή έστω μία φαινομενικά κακή σκέψη. Γι' αυτό θα ήθελα να μου εξηγήσεις από πού προήλθε η κακία του Σατανά, που πέρασε στη συνέχεια σε μας τους ανθρώπους; Από πού προήλθε η αμαρτία; Από πού η οργή, η εκδικητικότητα, η αρχομανία, η πορνεία;»

Από τη σκοπιά του Θεού και από τη σκοπιά του ανθρώπου

[…] Σ' αυτά όπως και σ' άλλα σημεία του λορμπερικού έργου διευκρινίζεται το πώς και για ποιο ψηλότερο σκοπό προέκυψαν οι δυνάμεις του κακού. Παράλληλα είδαμε πως ο Θεός απ' τη δική του, ανώτερη σκοπιά, κρίνει αυτά τα στοιχεία διαφορετικά απ᾽ τους ανθρώπους.

Είδαμε ότι το κακό είναι απαραίτητο, για να μπορέσει το κάθε πλάσμα να καλλιεργήσει τις έμφυτες δυνάμεις του. Γι' αυτό, από τη σκοπιά του Θεού το «κακό» είναι «καλό» και θεμιτό.

«Στα μάτια του Θεού, τίποτα δεν είναι ακάθαρτο, δόλιο και κακό, γιατί ό,τι έκανε ο Θεός είναι καλό (στο είδος του και για το σκοπό που έγινε!). Γι' αυτό για το Θεό δεν υπάρχει Σατανάς, διάβολοι, ούτε και κόλαση».

Αλλά από την ανθρώπινη σκοπιά, τα πράγματα είναι εντελώς αλλιώτικα. Τα καλά στοιχεία που έβαλε ο Θεός στον άνθρωπο (η αγάπη και τα παράγωγα της), έχουν το χρέος να υπερισχύσουν -με τη βοήθεια του- πάνω στον αρνητικό πόλο. Γι' αυτό μας λέει: «Σ' όποιον νικήσει, θα του δώσω από το δένδρο της αθανασίας!». Παραπέρα, η απόκριση στο ερώτημα του βασιλιά Λάμεχ που αναφέραμε στην αρχή, λέει τα εξής:

«Από τη δική μου σκοπιά, δεν υπάρχει τίποτα κακό. Υπάρχουν μόνο διαφορές στο πώς επιδράει η Θέληση Μου. Κι η Θέληση Μου είναι το ίδιο καλή στην κόλαση, όσο και στον ουρανό- στη δημιουργία, όσο και στην καταστροφή. Απ' τη σκοπιά των πλασμάτων Μου, όμως, το μόνο που μετράει για καλό, είναι το αναλογικό τμήμα της καταφατικής στάσης απέναντι σ' Εμένα, σύμφωνα με το οποίο ένα πλάσμα μπορεί να υπάρξει στο πλάι Μου και μέσα Μου. Καλό λοιπόν για το κάθε πλάσμα Μου είναι εκείνο το τμήμα που προέρχεται από Εμένα, το οποίο συντηρεί και δημιουργεί χωρίς ανάπαυλα. Όμως εκείνο το τμήμα που διαλύει και καταστρέφει, είναι πάντα κακό- γι' αυτό, όσο ένα δημιούργημα Μου είναι μέσα του, είναι αδύνατο να υπάρξει στο πλάι Μου και μέσα Μου.

Άρα σ' Εμένα το ναι και το όχι είναι εξίσου καλά! Γιατί στην κατάφαση δημιουργώ, αλλά και στην άρνηση βάζω τάξη και κατευθύνω τα πάντα. Για ένα δημιούργημα Μου, όμως, καλή είναι μόνο η κατάφαση, ενώ η άρνηση βλάπτει. Κι αυτό ώσπου να Μου πει ολοκληρωτικά το ναι και να γίνει ένα μαζί Μου. Τότε θα μπορεί να βρίσκεται και να ενεργεί μέσα στην άρνηση χωρίς να το επηρεάζει. Ως εκ τούτου, για Μένα Σατανάς και κόλαση δεν υπάρχει αλλά υπάρχει, και με το παραπάνω μάλιστα, για τους ανθρώπους αυτής της Γης, γιατί εδώ επάνω διαμορφώνονται τα παιδιά Μου. Στο σύμπαν υπάρχουν αμέτρητοι άλλοι κόσμοι όπου ο Σατανάς είναι ολωσδιόλου άγνωστος. Γι' αυτό και το «όχι» τους είναι άγνωστο ξέρουν μοναχά το «ναι» σε όλες του τις διαβαθμίσεις!

Έτσι έχουν λοιπόν τα πράγματα! Η Γη είναι σαν ένα νηπιαγωγείο, γι' αυτό γίνεται πολύ ξεφωνητό και φασαρία χωρίς λόγο. Εγώ όμως βλέπω τα πράγματα με άλλα μάτια απ' ό,τι τα βλέπεις εσύ, που είσαι ένας άνθρωπος αυτής της Γης. Το καταλαβαίνεις τώρα αυτό;...»

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Το καλό και το κακό και ο αιώνιος Νόμος…

Ας δούμε και μία αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντα από τις 11-10-1946 που εξηγεί με λίγα λόγια γιατί υπάρχει το κακό:

«Εγώ έχω επιτρέψει επίσης και το κακό, ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν είναι η βούλησή Μου, γιατί το κακό αντιβαίνει στο αιώνιο Νόμο Μου. Είναι μία εσφαλμένη κατεύθυνση που ακολουθεί η βούληση ενός όντος που απομακρύνεται από Μένα και επιδιώκει κάτι που είναι εντελώς αντίθεο· πρόκειται συνεπώς για μία κατάσταση που είναι εντελώς αντίθετη με την αρχέγονη κατάσταση του δημιουργήματός Μου.

Αλλά το κάθε δημιούργημά Μου πρέπει να έχει τη δυνατότητα να επιδιώκει τόσο το καλό όσο και το κακό· άρα καλό και κακό πρέπει να υπάρχουν, προκειμένου το κάθε ον να μπορεί να παραμείνει τέλειο ή να γίνει τέλειο με την ελεύθερη θέλησή του.

Οτιδήποτε αντιφάσκει με τον αιώνιο Νόμο Μου είναι κακό, οτιδήποτε μένει εντός της αιώνιας Τάξης Μου είναι καλό. Ωστόσο είναι θέλησή Μου να μπορεί το ον να αισθάνεται μέσα του ή και να ακολουθεί την οποιαδήποτε επιθυμία του προς κάθε κατεύθυνση. Επιπλέον το έχω φτιάξει έτσι που να μπορεί να αισθανθεί στην καρδιά του κάθε είδους επιθυμία. Και είναι από τη Σοφία και την Αγάπη Μου που έφτιαξα έτσι τα όντα, γιατί θέλω να τα οδηγήσω στην αιώνια μακαριότητα και γι' αυτό απαιτείται να επιδιώκουν το καλό με την ελεύθερη θέλησή τους».

Η πραγματικότητα του κακού ***Ο Αντίποδας: ο Εωσφόρος και οι δικοί του Άγγελοι***[15]

«Η αποκάλυψη στον Λόρμπερ θα ήταν ελλιπής και μονόπλευρη, αν δεν περιλάμβανε και εκείνες τις σκοτεινές δυνάμεις οι οποίες αποτελούν τον αντίποδα στο Θεό και στις φωτεινές στρατιές του.

Κάποτε ήταν το μεγαλύτερο φωτεινό πνεύμα-τώρα είναι ο αρχηγός του σκότους

Μάθαμε πρωτύτερα για τον Εωσφόρο ή Σατανά, πως κάποτε είχε τη μεγαλύτερη δύναμη και εξουσία απ' όλα τ' αρχέγονα πνεύματα.

«Όταν τούτο το πνεύμα λεγόταν Σατάνα, η θέση του απέναντι στη Θεότητα ήταν σαν της γυναίκας απέναντι στον άνδρα», διαβάζουμε στο «Γη και Σελήνη». «Η Θεότητα θα φύτευε τις ατέλειωτες, αέναες ιδέες Της μέσα σ' αυτό το πνεύμα για να

15 * Από το βιβλίο του Β. Λουτς: «ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ»

ωριμάσουν μέσα στο συγκεντρωμένο φως του. Από το φως αυτού του πνεύματος θα είχε πηγάσει μία δημιουργία από αγνότατα όντα και τούτο το ζωντανό φως θα πλήθαινε και θ[1] απλωνόταν σε όλη την απεραντοσύνη.

Το πνεύμα αυτό είχε ένα μεγάλο προορισμό, να γίνει σχεδόν ένας δεύτερος θεός δίπλα στο Δημιουργό. Γι' αυτό έπρεπε να υποβληθεί σε μία δοκιμασία της ελευθερίας του ανάλογη με τη σπουδαιότητα του προορισμού του. Όμως δεν τα κατάφερε, γιατί θέλησε να υψωθεί πάνω από τη Θεότητα και να Την κάνει υποτελή του. Αυτό που διέπραξε δηλαδή ήταν ότι θέλησε να πάρει τα πρωτεία από το Θεό! Επειδή όμως η Θεότητα δεν μπορούσε να του παραδώσει την πρωτοκαθεδρία, εξοργίστηκε πάρα πολύ *κι* ήθελε πραγματικά να Την καταστρέψει. Τότε η Θεότητα το συνέλαβε από όλα τα μέρη του και του πήρε όλες τις οντότητες που ήταν μέσα του. Μ' αυτές τις οντότητες για υλικό έπλασε τα ουράνια σώματα. Και το πνεύμα αυτής της απέραντης ψυχής το φυλάκισε με τα πιο δυνατά δεσμά στα κατάβαθα της ύλης.

Κι αν θέλετε να ξέρετε πού κατοικεί αυτό το καταχθόνιο πνεύμα με το ουσιαστικό εγώ του, ή το ζωτικό του κέντρο, δεν είναι δύσκολο να το μάθετε. Η έδρα, που είναι συνάμα και η φυλακή του, είναι το πιο σκληρό, κεντρικό σημείο της Γης σας. Πάνω σ' αυτό το σημείο πιέζουν τα πάντα, ώστε να μην μπορεί ο εγκάθειρκτος να κουνηθεί πολύ και να καταστρέψει ό,τι έχει και δεν έχει πάνω της η Γη.

Ακόμη και σήμερα παραμένει διπλοδεμένος σ' αυτή τη φυλακή. Ωστόσο δεν παραλείπει να φυσάει την ανάσα του, που είναι δηλητηριασμένη απ' την κακία του, στις δυνάμεις ζωής που αναρριχώνται στα στάδια της ύλης. Κι αυτή η πνοή της θέλησης του είναι ακόμη αρκετά ισχυρή για να φυτέψει το θάνατο σ' όλα τα ψυχικά στοιχεία. Και αυτό το μαρτυρούν ολοφάνερα όλα τα πλάσματα της Γης, γιατί οτιδήποτε είναι οργανικό, είναι φθαρτό κι όλη η ύλη μπορεί να προκαλέσει την καταστροφή και το θάνατο. Όλ' αυτά προέρχονται *από* την πνοή της θέλησης του. Η κακία του είναι τόσο απερίγραπτη, που είναι ολωσδιόλου αδύνατο να τη διανοηθείτε. Όσα ξέρετε γι' αυτό το πνεύμα δεν είναι παρά μία αμυδρή σκιά της αλήθειας. Ο Θεός σας σπλαχνίζεται και σας την κρύβει, κι αφήνει μόνο να φανούν όσα χρειάζεσθε για να μαντέψετε το ποιόν αυτού του πνεύματος».

Δαίμονες και διάβολοι

Όλα τα πνεύματα που ακολούθησαν τον Εωσφόρο βρίσκονται έγκλειστα μέσα στην ύλη των αστρικών σωμάτων. Πολλά απ' αυτά τα όντα βρίσκονται και στον πλανήτη μας και βοηθούν τον «άρχοντα αυτού του κόσμου» με την καταστροφική τους δράση. Αυτά τα σατανικά αρχέγονα πνεύματα, που δεν έχουν γίνει ακόμη άνθρωποι, ονομάζονται δαίμονες.

Στη Γη μας προστίθενται στη συντροφιά τους εκείνες οι ψυχές που ολοκλήρωσαν μεν την πορεία της λύτρωσης, αλλά στο ανθρώπινο στάδιο απέτυχαν. Οι άνθρωποι διαθέτουν ελευθερία της θέλησης, την οποία εκμεταλλεύεται ο Σατανάς για να τους ξανακερδίσει, χρησιμοποιώντας σαν δόλωμα διάφορους πειρασμούς. Παρόλο που οι φύλακες-άγγελοι προσπαθούν να τους προστατέψουν, υπάρχουν πολλοί που ξανακυλούν, καμιά φορά χειρότερα από πριν. Αυτές τις πολυάριθμες «υπότροπες» ψυχές, τις ονομάζουμε διάβολους.

Διάβολοι και δαίμονες συγχίζουν τους ανθρώπους, σπέρνουν διχόνοια και ταραχή, υποδαυλίζουν τα αρνητικά συναισθήματα και γενικά καταστρέφουν ό,τι θετικό υπάρχει. Όπου οι άγγελοι του Θεού νουθετούν, ανοικοδομούν και υποστηρίζουν, τούτα τα φθοροποιά όντα υποκινούν τους ανθρώπους να εξεγερθούν ενάντια στην ουράνια Τάξη. Γι’ αυτό λέει ο Παύλος: «Δεν έχουμε να παλέψουμε μόνο με ανθρώπους σαν κι εμάς, με αίμα και σάρκα, αλλά με τις υπερκόσμιες αρχές και εξουσίες, τους άρχοντες του σκότους, με τη στρατιά από πονηρά πνεύματα που ζουν κάτω από τους ουρανούς» (Εφ. 6,12).

«Το Σατανά ακολουθεί ένας συρφετός από τυφλούς οπαδούς. Κατά καιρούς στέλνει τους υποτακτικούς του ανάμεσα στους ανθρώπους με την εντολή να πιάσουν όποιον μπορούν και να δοκιμάσουν κάθε μέσο για να στρατολογήσουν την ψυχή του στο στρατόπεδο του. Μόλις πάρουν αυτή την εντολή τούτοι οι κακούργοι, γλιστρούν λαθραία μέσα από κρυφά περάσματα, και ξεφυτρώνουν στον πάνω κόσμο. Τις προθέσεις τους βέβαια τις κρατάνε μυστικές, μήπως συναντήσουν κανένα καλύτερο πνεύμα και τους υποψιασθεί. Επειδή όμως στο Βασίλειο των πνευμάτων, είτε καλά είναι είτε κακά, η ελευθερία της θέλησης είναι απόλυτα σεβαστή (με την προϋπόθεση, βέβαια, πως κάποιο πνεύμα δεν έχει κατά νου να κάνει μεγάλο κακό σ’ όποιον πέσει στην παγίδα του), τους επιτρέπεται ν’ ανέβουν στον επάνω κόσμο. Εννοείται βέβαια πως βρίσκονται διαρκώς κάτω από ουράνια παρακολούθηση» («Γη και Σελήνη», κεφ. 58).

Σαν τι κάνουν λοιπόν όταν ανέβουν στον «επάνω κόσμο»; Χρησιμοποιούν πραγματικά κάθε μέσο, προκειμένου να κερδίσουν εθελούσια θύματα για το στρατόπεδο του Σατανά. Για να το πετύχουν, φέρνουν σύγχυση και αναστάτωση, προξενούν αρρώστιες, ερεθίζουν, δαιμονίζουν και βάζουν σε φασαρίες τους ανθρώπους. Συνήθως πλησιάζουν «απαρατήρητοι» τα θύματα τους, όπου υπάρχει κοσμοσυρροή, κυρίως στα πολυσύχναστα εμπορικά μέρη, όπου υπάρχει κερδοσκοπία, και στις εξεζητημένες διασκεδάσεις.

Για μας τους κατοίκους της Γης συνιστά από τη μια μεριά έναν μεγάλο κίνδυνο το γεγονός ότι αυτά τα όντα έχουν τόσο μεγάλη δύναμη σ' αυτό τον πλανήτη, αφού εδώ είναι έγκλειστος ο υποκινητής τους. Από την άλλη όμως αποτελεί ένα μεγάλο πλεονέκτημα ότι αγωνιζόμαστε εδώ όπου η επιρροή του αντίποδα είναι στο ζενίθ της. Αυτό ακριβώς το σημείο κάνει τη Γη μας το πιο διδακτικό σχολείο για τα παιδιά του Θεού. Όποιος περάσει μ' επιτυχία τις εξετάσεις εδώ, θα μπορέσει μια μέρα ν' αναλάβει και τα πιο απαιτητικά καθήκοντα στην πνευματική σφαίρα. Επιπλέον, ο άνθρωπος που δεν παραιτείται, που δεν κουράζεται να ψάχνει και να χτυπάει την πόρτα, είναι βέβαιο πως θα έχει τη μεγαλύτερη δυνατή συμπαράσταση στο δρόμο του. Γι' αυτό το λόγο ο Θεός ενσαρκώθηκε σε τούτο τον πλανήτη, στη σφαίρα επιρροής του αντίθεου, για να δείξει με το παράδειγμα Του πως το Φως είναι πιο ισχυρό από το σκοτάδι.

Η προέλευση και ο λόγος ύπαρξης των σκοτεινών δυνάμεων

Για πολλούς σκεπτόμενους ανθρώπους προκύπτει χωρίς άλλο το ερώτημα: γιατί ο Θεός έφτιαξε καταρχήν αυτά τα όντα που θα γίνονταν τόσο κακά; Γιατί αφήνει το κακό να λυμαίνεται τη Γη; Είναι δυνατό, ο Σατανάς κι η συντροφιά του να είναι δημιουργήματα του Θεού της αιώνιας Αγάπης; Αμέτρητοι άνθρωποι στην ιστορία βασάνισαν το μυαλό τους μ' αυτά τα ερωτήματα, κι όχι λίγες φορές η πίστη τους σ᾽ ένα καλό και δίκαιο Υπέρτατο Ον μπήκε σε δοκιμασία. Ιδιαίτερα γι' αυτούς που πιστεύουν βαθύτερα, αυτό το δίλημμα αποτελεί ένα αγκάθι στην πίστη τους, πώς δηλαδή από τη μια ο Θεός είναι το παν μέσα στα πάντα και δεν υπάρχει τίποτα στο σύμπαν που να μην απορρέει από το Θεό κι ωστόσο το κακό είναι εντελώς αντίθετο από την έννοια του Θεού. Το ερώτημα είναι ασφαλώς τόσο παλιό, όσο ο κόσμος.

Στη «Θεία Οικονομία» διαβάζουμε πως τον καιρό των Πατριαρχών, ο βασιλιάς Λάμεχ ρώτησε το Θεό, στη διάρκεια μιας αποκαλυπτικής συζήτησης: «Κύριε, πάντα ήσουν τέλειος και απέραντα καλός. Έξω από Σένα δεν υπήρχε ποτέ τίποτε άλλο σ' όλη την απεραντοσύνη Σου.

Όταν αποφάσισες να φτιάξεις τους αγγέλους, τους ουρανούς, τους κόσμους και τους ανθρώπους, δεν χρειαζόσουν κανένα υλικό. Η πανίσχυρη Θέληση Σου, ζευγαρωμένη με τις σοφές σκέψεις και ιδέες Σου, ήταν ανέκαθεν το μοναδικό υπόβαθρο για να γίνει όλη η απεριόριστη Κτίση Σου. Ωστόσο μου είναι αδύνατο να πιστέψω πως μπορεί να υπήρξε ποτέ μέσα Σου μία κακόβουλη ιδέα ή έστω μία φαινομενικά κακή σκέψη. Γι' αυτό θα ήθελα να μου εξηγήσεις από πού προήλθε η κακία του Σατανά, που πέρασε στη συνέχεια σε μας τους ανθρώπους; Από πού προήλθε η αμαρτία; Από πού η οργή, η εκδικητικότητα, η αρχομανία, η πορνεία;»

Από τη σκοπιά του Θεού και από τη σκοπιά του ανθρώπου

[…] Σ’ αυτά όπως και σ’ άλλα σημεία του λορμπερικού έργου διευκρινίζεται το πώς και για ποιο ψηλότερο σκοπό προέκυψαν οι δυνάμεις του κακού. Παράλληλα είδαμε πως ο Θεός απ’ τη δική του, ανώτερη σκοπιά, κρίνει αυτά τα στοιχεία διαφορετικά απ᾽ τους ανθρώπους.

Είδαμε ότι το κακό είναι απαραίτητο, για να μπορέσει το κάθε πλάσμα να καλλιεργήσει τις έμφυτες δυνάμεις του. Γι’ αυτό, από τη σκοπιά του Θεού το «κακό» είναι «καλό» και θεμιτό.

«Στα μάτια του Θεού, τίποτα δεν είναι ακάθαρτο, δόλιο και κακό, γιατί ό,τι έκανε ο Θεός είναι καλό (στο είδος του και για το σκοπό που έγινε!). Γι’ αυτό για το Θεό δεν υπάρχει Σατανάς, διάβολοι, ούτε και κόλαση».

Αλλά από την ανθρώπινη σκοπιά, τα πράγματα είναι εντελώς αλλιώτικα. Τα καλά στοιχεία που έβαλε ο Θεός στον άνθρωπο (η αγάπη και τα παράγωγα της), έχουν το χρέος να υπερισχύσουν -με τη βοήθεια του- πάνω στον αρνητικό πόλο. Γι’ αυτό μας λέει: «Σ’ όποιον νικήσει, θα του δώσω από το δένδρο της αθανασίας!». Παραπέρα, η απόκριση στο ερώτημα του βασιλιά Λάμεχ που αναφέραμε στην αρχή, λέει τα εξής:

«Από τη δική μου σκοπιά, δεν υπάρχει τίποτα κακό. Υπάρχουν μόνο διαφορές στο πώς επιδράει η Θέληση Μου. Κι η Θέληση Μου είναι το ίδιο καλή στην κόλαση, όσο και στον ουρανό- στη δημιουργία, όσο και στην καταστροφή. Απ’ τη σκοπιά των πλασμάτων Μου, όμως, το μόνο που μετράει για καλό, είναι το αναλογικό τμήμα της καταφατικής στάσης απέναντι σ’ Εμένα, σύμφωνα με το οποίο ένα πλάσμα μπορεί να υπάρξει στο πλάι Μου και μέσα Μου. Καλό λοιπόν για το κάθε πλάσμα Μου είναι εκείνο το τμήμα που προέρχεται από Εμένα, το οποίο συντηρεί και δημιουργεί χωρίς ανάπαυλα. Όμως εκείνο το τμήμα που διαλύει και καταστρέφει, είναι πάντα κακό- γι' αυτό, όσο ένα δημιούργημα Μου είναι μέσα του, είναι αδύνατο να υπάρξει στο πλάι Μου και μέσα Μου.

Άρα σ’ Εμένα το ναι και το όχι είναι εξίσου καλά! Γιατί στην κατάφαση δημιουργώ, αλλά και στην άρνηση βάζω τάξη και κατευθύνω τα πάντα. Για ένα δημιούργημα Μου, όμως, καλή είναι μόνο η κατάφαση, ενώ η άρνηση βλάπτει. Κι αυτό ώσπου να Μου πει ολοκληρωτικά το ναι και να γίνει ένα μαζί Μου. Τότε θα μπορεί να βρίσκεται και να ενεργεί μέσα στην άρνηση χωρίς να το επηρεάζει. Ως εκ τούτου, για Μένα Σατανάς και κόλαση δεν υπάρχει αλλά υπάρχει, και με το παραπάνω μάλιστα, για τους

ανθρώπους αυτής της Γης, γιατί εδώ επάνω διαμορφώνονται τα παιδιά Μου. Στο σύμπαν υπάρχουν αμέτρητοι άλλοι κόσμοι όπου ο Σατανάς είναι ολωσδιόλου άγνωστος. Γι' αυτό και το «όχι» τους είναι άγνωστο ξέρουν μοναχά το «ναι» σε όλες του τις διαβαθμίσεις!

Έτσι έχουν λοιπόν τα πράγματα! Η Γη είναι σαν ένα νηπιαγωγείο, γι' αυτό γίνεται πολύ ξεφωνητό και φασαρία χωρίς λόγο. Εγώ όμως βλέπω τα πράγματα με άλλα μάτια απ' ό,τι τα βλέπεις εσύ, που είσαι ένας άνθρωπος αυτής της Γης. Το καταλαβαίνεις τώρα αυτό;...»

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Το καλό και το κακό και ο αιώνιος Νόμος…

Ας δούμε και μία αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντα από τις 11-10-1946 που εξηγεί με λίγα λόγια γιατί υπάρχει το κακό:

«Εγώ έχω επιτρέψει επίσης και το κακό, ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν είναι η βούλησή Μου, γιατί το κακό αντιβαίνει στο αιώνιο Νόμο Μου. Είναι μία εσφαλμένη κατεύθυνση που ακολουθεί η βούληση ενός όντος που απομακρύνεται από Μένα και επιδιώκει κάτι που είναι εντελώς αντίθεο· πρόκειται συνεπώς για μία κατάσταση που είναι εντελώς αντίθετη με την αρχέγονη κατάσταση του δημιουργήματός Μου.

Αλλά το κάθε δημιούργημά Μου πρέπει να έχει τη δυνατότητα να επιδιώκει τόσο το καλό όσο και το κακό· άρα καλό και κακό πρέπει να υπάρχουν, προκειμένου το κάθε ον να μπορεί να παραμείνει τέλειο ή να γίνει τέλειο με την ελεύθερη θέλησή του.

Οτιδήποτε αντιφάσκει με τον αιώνιο Νόμο Μου είναι κακό, οτιδήποτε μένει εντός της αιώνιας Τάξης Μου είναι καλό. Ωστόσο είναι θέλησή Μου να μπορεί το ον να αισθάνεται μέσα του ή και να ακολουθεί την οποιαδήποτε επιθυμία του προς κάθε κατεύθυνση. Επιπλέον το έχω φτιάξει έτσι που να μπορεί να αισθανθεί στην καρδιά του κάθε είδους επιθυμία. Και είναι από τη Σοφία και την Αγάπη Μου που έφτιαξα έτσι τα όντα, γιατί θέλω να τα οδηγήσω στην αιώνια μακαριότητα και γι' αυτό απαιτείται να επιδιώκουν το καλό με την ελεύθερη θέλησή τους».

Στο βιβλίο του *The World of Gurus* ο Ινδός φιλόσοφος και ακτιβιστής Vishal Mangalwadi ασχολήθηκε αναλυτικά με τους γκουρού της πατρίδας του και τη φιλοσοφία του ινδουισμού. Στο κεφάλαιο για τον γκουρουϊσμό θα μάθουμε πολλά από τις έρευνές του, εδώ ας ακούσουμε τι έχει να πει για το μονισμό και την πραγματικότητα του κακού:

«Ο μονισμός δεν έχει καμία εξήγηση για τον κόσμο των φαινομένων και ομοίως αδυνατεί επίσης να εξηγήσει καταστροφικά γεγονότα. Εάν όλο το σύμπαν είναι μία εκδήλωση του θεού ή «ο χορός του θεού», όπως θα 'λεγε ο Bhagavan Rajneesh, τότε γιατί υπάρχουν τέτοια τρομακτικά γεγονότα όπως οι πλημμύρες, οι λιμοκτονίες, οι αρρώστιες και ο θάνατος, οι φωτιές και οι σεισμοί; Γιατί δεν επικρατεί απόλυτη αρμονία; Τελικά ο θεός είναι τόσο κακός «χορευτής»;

Χωρίς αμφιβολία μερικοί γκουρού θα χαρακτηρίσουν αυτές τις φυσικές καταστροφές αυταπάτη, ψευδαίσθηση. Άλλοι που θεωρούν ότι ο κόσμος είναι πραγματικός και μία εκδήλωση του Θεού, θα πουν ότι δεν πρόκειται για κάτι κακό, αφού ο θεός είναι τόσο δημιουργός όσο και καταστροφέας. Καταστρέφει μόνο και μόνο για να δημιουργήσει εκ νέου. Είναι το παιχνίδι του αυτό. Άρα δεν πρέπει να δίνουμε καμία σημασία στα δυστυχήματα.

Μία τέτοια εξήγηση είναι ολέθρια για οποιαδήποτε συμπάθεια και συμπόνια για τα θύματα των φυσικών καταστροφών. Δεν είναι απορίας άξιο που αν και ο ινδουισμός διατείνεται ότι έχει την πνευματικότητα, εντούτοις δεν έχει παράδοση στις ανθρωπιστικές υπηρεσίες όπως νοσοκομεία, λεπροκομεία, σχολές τυφλών, ορφανοτροφεία, μολονότι η φιλαλληλία, όπως π.χ. η ελεημοσύνη ήταν στην πρακτική του ινδουιστή, με απώτερο στόχο να αποκτήσει θετικό κάρμα. Κοινωνική μέριμνα και πρόνοια προέκυψαν μόλις πρόσφατα υπό την επίδραση που ασκούν άλλες θρησκείες και κουλτούρες. Αλλά ακόμη εξακολουθεί ένα μεγάλο μέρος των διαθέσιμων χρηματικών πόρων να καταλήγει αντί σ' αυτό το έργο στις τσέπες εκείνων που έχουν χρήματα κι επιρροή, και γιατί όχι; Υπάρχουν αμέτρητοι γκουρού και άνθρωποι του θεού που διδάσκουν ότι κάθε δυστυχία είναι ψευδαίσθηση ή απλώς το αποτέλεσμα του προσωπικού μας κάρμα».

Το τίμημα της ελευθερίας

«Οτιδήποτε θυμίζει ξένη εξουσία ο βουδισμός Ζεν το απορρίπτει. Το Ζεν θέλει την απόλυτη ελευθερία, ακόμη κι από τον Θεό».

T.D. Suzuki

Η ανατολική φιλοσοφία θέλει να αποτινάξει το ζυγό μίας θείας προσωπικότητας, αλλά – τι ειρωνεία – απλώς αντικαθιστά τη μία «ξένη εξουσία» με μία άλλη, τον ανελέητο νόμο του *κάρμα*. Το *κάρμα* είναι ο αδήριτος νόμος αιτίας – αιτιατού που κυβερνάει το σύμπαν. Ό,τι σπέρνεις, θερίζεις, αν όχι σ' αυτήν τη ζωή, τότε ίσως στην επόμενη ή στη μεθεπόμενη.

Οι καλές πράξεις επιδιορθώνουν το κακό κάρμα, ο δε καθαρμός επιτυγχάνεται μέσω θρησκευτικών τελετουργιών και του διαλογισμού. Αλλά τόσο απλά δεν είναι τα πράγματα. Σύμφωνα με τη Μαχαμπαράτα, ιερό κείμενο του ινδουισμού, ο νόμος του κάρμα είναι τόσο ανήλεος, που απαιτούνται πολλά εκατομμύρια χρόνια για ν' απελευθερωθεί κάποιος από τον τροχό της Σαμσάρα, τις επανειλημμένες μετενσωματώσεις. Ως εκ τούτου ο μεν γιόγκι λαχταράει να φτάσει στη μόξα, στην απελευθέρωση, ο δε βουδιστής στη νιρβάνα, στη διάλυση του εγώ του.

Οι συνέπειες του κάρμα

Ωστόσο το κάρμα έχει συνέπειες και στην καθημερινή ζωή του καθενός, όχι μόνο για την αιώνια μοίρα του. Για παράδειγμα αποτελεί τη βάση για το σύστημα της κάστας και τις συνακόλουθες αδικίες.

Μία ηγετική μορφή του βουδισμού στη Δύση το εξηγεί ως εξής «Ο άνθρωπος δημιουργεί τα δεινά του, αυτός τα επιλέγει κι εάν δυστυχεί, το κάνει σκόπιμα και με τη θέλησή του. Ανάπηροι, τερατόμορφοι, κουφοί και τυφλοί εκ γενετής, είναι το προϊόν των προηγούμενων πράξεών τους» (C. Humphreys: Karma and Rebirth). Αυτή η πίστη έχει ολέθριες συνέπειες για τις ασιατικές κοινωνίες, ακόμη κι αν είναι «ανεπτυγμένες» οικονομικά. Ο Arthur Koestler έγραφε γι' αυτό: «Η ανατολική νοοτροπία αντιμετωπίζει αρρώστους και φτωχούς με αδιαφορία, επειδή η κάστα, η κοινωνική θέση, ο πλούτος και η υγεία είναι προκαθορισμένα από τους νόμους του κάρμα. Τα κοινωνικά λειτουργήματα στα slums και η βοήθεια στους άπορους ήταν και είναι ακόμη αποκλειστικά έργο των χριστιανικών αποστολών».

Όπως είδαμε η έννοια του κάρμα οδηγεί σε αδιαφορία απέναντι στη μοίρα του άλλου, αφού «καλά τα παθαίνει», πληρώνοντας το λογαριασμό για περασμένες αμαρτίες. Ωστόσο η αμαρτία δεν φανερώνεται απλά σαν αρρώστια, αναπηρία, φτώχεια, δυστυχία κ.τ.ό. όπως θεωρούν οι ανατολικές θρησκείες ούτε το τίμημά της είναι απλώς οι ψυχικές παθήσεις, όπως πιστεύει η δυτική ψυχολογία.

Το πρόβλημα με την αμαρτία είναι ότι αποτελεί το εμπόδιο στη σχέση με τον θεό· κι αυτή είναι η πνευματική α-σθένεια του ανθρώπου, την οποία δεν μπορεί να θεραπεύσει με λίγα λεπτά διαλογισμό την ημέρα.

Ο βουδισμός με το «οκταπλό μονοπάτι» περιγράφει πολύ καλά τις ανθρώπινες ατέλειες και προτείνει λύσεις για τη θεραπεία τους, π.χ. με τη σωστή συμπεριφορά, τη σωστή ομιλία κλπ. Όμως οι προσπάθειες αυτό-τελείωσης δεν μπορούν να πάνε πέρα από ένα ορισμένο σημείο, όπως θα δούμε αργότερα.

Το πρώτο βήμα για την πνευματική αναγέννηση, για το χριστιανό είναι η συνειδητοποίηση της ατέλειάς του και η ταπεινή παράκληση για θεραπεία. «Αν ομολογήσουμε τις αμαρτίες μας, ο θεός θα τις συγχωρήσει και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη», λέει ο Ιωάννης στην α’ επιστολή 1,9.

Το υπόβαθρο της ανατολικής φιλοσοφίας

Η εκτίμηση του Παύλου για τους Ιουδαίους της εποχής του ισχύει κατ’ αναλογία και για τους ακόλουθους των ανατολικών θρησκειών:

«Μπορώ να βεβαιώσω πως έχουν ζήλο θεού, αλλά όχι τη σωστή γνώση. Γι’ αυτό αγνοούν τη δικαιοσύνη του θεού και προσπαθούν να δικαιωθούν οι ίδιοι με τα έργα τους».

(Προς Ρωμαίους 10, 2-3)

Ο Ίντρα, θεός του πολέμου

Με την τελευταία διαπίστωση ο Παύλος υπαινίσσεται την άρνηση των σύγχρονων του να αφεθούν στα χέρια του θεού και αντ' αυτού την προσπάθεια να λυτρωθούν με τους δικούς τους όρους, επειδή δεν γνώριζαν το έλεός του.

Από την ώρα που ο όφις είπε στην Εύα: «…θα γίνετε όπως ο θεός και θα έχετε γνώση του καλού, και του κακού», ο αντίθεος πόλος προτείνει συστηματικά στον άνθρωπο να αντικαταστήσει το Δημιουργό με το δημιούργημα. Έτσι και στην ανατολική φιλοσοφία, είτε είναι η αυτο-βοήθεια στο Ζεν είτε η αυτό-θέωση στη διδασκαλία της γιόγκα κλπ. Η ανατολική φιλοσοφία πρεσβεύει την ενδυνάμωση του εγώ, που – σχήμα οξύμωρο – στο τέλος θα διαλυθεί. Η χριστιανική φιλοσοφία πρεσβεύει την ακεραιότητα της προσωπικότητας του ατόμου, ενώ συνάμα αφήνει τα πρωτεία στον θεό.

Αυτή η διαπίστωση ισχύει λίγο ως πολύ για όλες σχεδόν τις θρησκευτικές μορφές της ανθρωπότητας. Από την ώρα που ο όφις είπε στην Εύα: «…θα γίνετε όπως ο θεός και θα έχετε γνώση του καλού, και του κακού», ο αντίθεος πόλος προτείνει συστηματικά στον άνθρωπο να αντικαταστήσει το Δημιουργό με το δημιούργημα. Έτσι και στην ανατολική φιλοσοφία, είτε είναι η αυτο-βοήθεια jiriki στο Ζεν είτε η αυτό-θέωση στη διδασκαλία της γιόγκα κλπ. Η ανατολική φιλοσοφία πρεσβεύει την ενδυνάμωση του εγώ, που – σχήμα οξύμωρο – στο τέλος θα διαλυθεί. Η χριστιανική φιλοσοφία πρεσβεύει την ακεραιότητα της προσωπικότητας του ατόμου, ενώ συνάμα αφήνει τα πρωτεία στον θεό.

Από την εποχή του παραδείσου, το θέμα είναι ποιος έχει την εξουσία, ποιος έχει το πάνω χέρι σ' αυτόν τον κόσμο, ο θεός ή ο άνθρωπος; Ο βουδισμός υποστηρίζει ανεπιφύλακτα ότι είναι ο άνθρωπος. Ο ινδουισμός ονομάζει τον θεό «ανώτατη δύναμη στο σύμπαν», ταυτόχρονα όμως προσθέτει ότι «ο άνθρωπος είναι θεός».

Ο Alan Watts, γνωστός υπέρμαχος του βουδισμού, προσάπτει στους χριστιανούς ότι προκαλούν «μεταφυσικό φόβο και ενοχές», επειδή διαχωρίζουν καλό και κακό, θεό και άνθρωπο. Βέβαια είναι βολικό για τον άνθρωπο να υποβιβάζει τον θεό σε μία ακίνδυνη, απρόσωπη αρχή, απέναντι στην οποία δεν χρειάζεται να λογοδοτεί. Και όσο βάζει σιγαστήρα στη συνείδησή του με το να ταυτίζει το καλό με το κακό, *νομίζει* ότι έχει βρει την *ειρήνη της ψυχής* του.

Ειρήνη ψυχής και πάθη

Προφανώς αυτή η ψευδαίσθηση ψυχικής ειρήνης δεν συμβαδίζει με την πραγματικότητα του *σταυρού*, με την αναγκαιότητα της επανόρθωσης και της κάθαρσης απέναντι στο θείο νόμο. Πολλοί Δυτικοί που ασπάστηκαν ανατολικές φιλοσοφίες το έκαναν από απέχθεια απέναντι στο σταυρό και στα πάθη, νομίζοντας –κακώς – ότι στο χριστιανισμό δεν υπάρχει χαρά, αγαλλίαση.

Όντως ο σταυρός είναι πέτρα σκανδάλου για τον ασιατικό μυστικισμό. «Στο βουδισμό το θέμα είναι η φώτιση, όχι η σταύρωση και η ανάσταση» λέει ο D.T.Suzuki. Γιατί εδώ μετράει η υποκειμενική, εσωτερική εμπειρία κι όχι η αντικειμενική επέμβαση του θεού στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Η ανατολική φιλοσοφία είναι η εχθρική απέναντι στον υλικό κόσμο και στα ιστορικά γεγονότα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο αμφισβητεί την πραγματικότητα του σταυρού, επειδή αυτός υπενθυμίζει συνεχώς τη διάσταση απ' το θεό και ότι η απόσταση αυτή γεφυρώνεται *και* με πόνο.

Στην Ανατολή δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί είναι τόσο σημαντικός ο εξιλαστήριος θάνατος του Ιησού Χριστού. Μάλιστα σε μία απόπειρα να το εξηγήσει, ο Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι, έφτασε στο σημείο να πει με την ανατολική νοοτροπία, ότι ο Χριστός δεν υπέφερε πάνω στον σταυρό, παρά βρισκόταν σε μία υπερβατική κατάσταση ευδαιμονίας! Ομοίως και ο Αμερικανός γκουρού Μπάμπα Ραμ δεν παίρνει σοβαρά τα πάθη: «Ευχαρίστηση και πόνος, απώλεια και κέρδος, τιμή και ατιμία είναι το ίδιο, απλώς μας συμβαίνουν».

Αργότερα θα δούμε πώς οι οπαδοί της ανατολικής φιλοσοφίας στην αμηχανία τους αναγκάζονται να αναγνωρίσουν τον Ιησού σαν έναν «αβατάρ του θεού» (σ.τ.μ. μία – από τις 10 ως 39; - ενσαρκώσεις του θεού Βίσνου», για τους θεοσοφιστές και αποκρυφιστές ενσάρκωση του θείου). Ταυτόχρονα όμως αρνούνται τη σημασία του κεντρικού γεγονότος και μηνύματος της ζωής του.

Συνοψίζοντας, τα στάδια της αποδόμησης και δημιουργίας σύγχυσης στην «Εποχή του Υδροχόου» είναι:

α. Πόλεμος κατά της λογικής

β. Απενεργοποίηση της συνείδησης με συνέπεια την κατάργηση:

γ. της διαφοροποίησης μεταξύ καλού και κακού

δ. του θεού που κρίνει δίκαια

ε. της αμαρτίας (ως προϊόν τυφλού εγωκεντρισμού, θεωρείται απλώς άγνοια)

στ. της συμπόνοιας και του ελέους: Τη θέση τους πήρε ο ανελέητος νόμος του

κάρμα και οι αμέτρητες μετενσαρκώσεις.

ζ. της μοναδικής σημασίας του Ιησού Χριστού για τη λύτρωση.

1. Η αιτία της αμαρτίας

α. Ανατολική αντίληψη: η άγνοια

β. χριστιανική αντίληψη: η εγωιστική θέληση

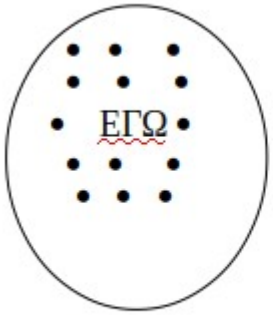

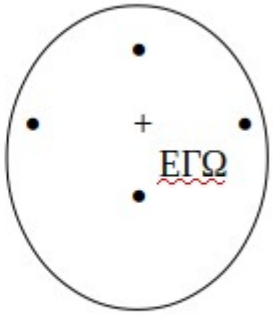

α. ΕΓΩ = κέντρο της ζωής β. Ο Ιησούς Χριστός = κέντρο ζωής

1. Συνέπειες της αμαρτίας

α. Ανατολική αντίληψη: Το κακό κάρμα οδηγεί σε οπισθοδρόμηση, κακή ενσάρκωση, δυστυχία κι αρρώστια.

β. Σύγχρονη Δυτική Ψυχολογία: η αμαρτία έχει επίπτωση μόνο στην ψυχή

γ. Χριστιανική αντίληψη: Η αμαρτία οδηγεί σε απόσταση από τον Θεό

2. Οι λύσεις της ανατολικής φιλοσοφίας

α. Η ασκητική λύση της ανατολικής φιλοσοφίας

Ο βουδισμός Ζεν, οι Χάρε-Κρίσνα, η «αυθεντική γιόγκα» και άλλες παραδόσεις τονίζουν τις ασκήσεις και την αυθυπέρβαση για την εξουδετέρωση του εγώ και της αμαρτίας.

β. Ο διαλογισμός

Οι σχολές διαλογισμού (ΤΜ κ.ά.) που έχουν προσαρμοστεί στη δυτική σκέψη και της «σύγχρονης γιόγκα» διδάσκουν ότι δεν χρειάζονται ασκήσεις και αλλαγή του τρόπου ζωής. Αρκεί απλώς λίγος χρόνος για διαλογισμό καθημερινά.

γ. Η χριστιανική απάντηση: Ο Ιησούς Χριστός λυτρώνει κι ενδυναμώνει. Η αγάπη και η συγχώρεση απέναντι στην ενοχή από το κάρμα και στις ατέλειωτες ενσαρκώσεις.

Ο Ιησούς Χριστός, θεός ή γκουρού;

«Ο Κύριος Ιησούς είναι ο Υιός της απόλυτης Αλήθειας και ο Κρίσνα είναι ο Πατέρας και λέει: «Εγώ είμαι η Πηγή, από εμένα πηγάζει όλη η κτίση». Άρα ο Κρίσνα είναι ο ύψιστος Πατέρας και κάθε άλλη ζωή είναι ένα μέρος του ή ο Υιός του».

Οργάνωση Χάρε-Κρίσνα

«Δεν πιστεύω ότι ο Χριστός υπέφερε ή ότι μπορούσε να περάσει τα πάθη… Το μήνυμά του ήταν η μακαριότητα».

Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι

«Ο Ιησούς ήταν όπως εμείς, μόνο δεν είχε το προπατορικό αμάρτημα… Είναι αδύνατο να είναι θεός».

Sun Moon

«Ο Ιησούς ζει αληθινά! Ζει σήμερα όπως ο Ραν, ο Κρίσνα και ο Βούδας, αλλά όλοι μαζί έχουν γίνει μία ισχυρή δύναμη. Και όταν αυτή απλώσει το χέρι της… θα παραμεριστεί κάθε δυσαρμονία σ' αυτόν τον κόσμο».

Guru Maharaji

Ένα από τα παράδοξα της εποχής μας είναι ότι όλες οι μυστικιστικές οργανώσεις, θρησκείες και παραθρησκείες θεωρούν τον Ιησού Χριστό δικό τους προφήτη. Για τους οπαδούς του Υπερβατικού Διαλογισμού (ΤΜ) είναι από τους πρώτους που ασκήθηκε σ' αυτόν. Άλλοι πάλι, όπως στην οργάνωση Eckankar, τον βλέπουν σαν οδηγό για αστρικά – διαπλανητικά ταξίδια, αφού – κατ' αυτούς – όταν έλεγε στους ανθρώπους «Ακολουθείστε με», εννοούσε «κοσμικά ταξίδια στο επέκεινα».

Ποιος Ιησούς:

Ίσως αυτό που προκαλεί τη μεγαλύτερη σύγχυση σ' ένα χριστιανό είναι ότι κυριολεκτικά όλες οι νέες ανατολικής έμπνευσης οργανώσεις «πιστεύουν» ότι ο Ι. Χριστός είναι «θεϊκός» και «σωτήρας». Αλλά ποιον Ιησού εννοούν;

Οι περισσότερες θεωρίες περί Ιησού Χριστού σ' αυτούς τους κύκλους βασίζονται σε μία φανταστική βιογραφία του, τα «Υδροχοϊκό Ευαγγέλιο», όπως είδαμε σε προηγούμενο σημείο. Το βιβλίο αυτό ισχυρίζεται ότι ο Ιησούς επηρεάστηκε πολύ νωρίς από τον ασιατικό μυστικισμό. Η προειδοποίηση από τους τρεις μάγους – αστρολόγους οδήγησε την άγια οικογένεια να διαφύγει στην Αίγυπτο. Εκεί η Μαρία διδάχτηκε επί τρία χρόνια τις μυστικές διδασκαλίες από έναν Αιγύπτιο ιερέα και τις μετέδωσε αργότερα στο γιο της.

Όμως το κύριο ενδιαφέρον του βιβλίου επικεντρώνεται στα «χρόνια της σιωπής», από το δωδέκατο ως το τριακοστό έτος της ηλικίας του. Ο συγγραφέας Levi Dowling ισχυρίζεται ότι αυτό το διάστημα ο Ιησούς επισκέφτηκε ashrams σε Ινδία, Νεπάλ, Θιβέτ κι Ελλάδα. Εκεί μαθήτευσε στις μυστικές διδασκαλίες της Ανατολής και στις απόκρυφες επιστήμες, ώσπου επέστρεψε ολοκληρωμένος γιόγκι και δάσκαλος στην Παλαιστίνη.

Μεθερμηνεία του Ευαγγελίου

Γιατί όλες αυτές οι φανταστικές ιστορίες για τον Ιησού; Προφανώς γιατί έτσι μπορούν να τον προβάλουν σαν «δικό τους» και να μεθερμηνεύσουν τη διδασκαλία του κατά το δοκούν.

Το «Ευαγγέλιο του Υδροχόου» παρουσιάζεται σαν ιστορικό ντοκουμέντο, όμως στην πραγματικότητα δεν προέρχεται από γραπτές πηγές.

Ο δημιουργός του Levi Dowling συνήθιζε δύο με έξι το πρωί να πέφτει σε μία κατάσταση trance, κατά την οποία συνδεόταν «με τους ήχους και τους ρυθμούς του Ναζωραίου Ιησού». Έτσι έγραψε το βιβλίο με την «αυτόματη γραφή» (σ.τ.μ. βλ. στο προηγούμενο κεφάλαιο για τα παραψυχικά φαινόμενα).

Γεγονός είναι ότι το βιβλίο περιέχει πολλά αντι-ιστορικά στοιχεία. Άλλωστε αρκεί το τελικό μήνυμά του για να καταλάβει κανείς εύκολα την προέλευσή του: και το μήνυμα δεν είναι άλλο από την αυτολύτρωση (δηλαδή όχι λύτρωση χάρη στον Χριστό) και μάλιστα μετά από αμέτρητες μετενσαρκώσεις.

Ίδιας προέλευσης είναι και οι θρύλοι για τη σχέση του Ιησού με την Ινδία (βλ. αντίθετα ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, του Γ. Λόρμπερ). Όσον αφορά στον υποτιθέμενο τάφο του στο Κασμίρ, επιτόπιες έρευνες έχουν συμπεράνει ότι κανένας δεν ξέρει αν υπάρχει καν κάποιος μέσα στον τάφο και ποιος θα μπορούσε να είναι (Πηγή: Ρ. Πάσσιαν). Άλλωστε και οι δύο θρύλοι καταρρίπτονται οριστικά στο βιβλίο του ινδολόγου-θιβετόλογου G.GROENBOLD, «Jesus in Indien. Das Ende einer Legende», Μόναχο 1985.

Παραμένει ωστόσο η διαπίστωση ότι ο Ιησούς Χριστός θεωρείται θεόσταλτος σωτήρας και σε αυτές τις ανατολικές πεποιθήσεις. Αλλά τι σωτήρας;

Σωτήρας ή αβατάρ;

Είναι τεκμηριωμένο ότι η ινδουιστική διδασκαλία για τον αβατάρ ή θεϊκό σωτήρα παρουσιάστηκε καθυστερημένα στις ανατολικές θρησκείες. Οι περισσότεροι ειδήμονες συμφωνούν ότι αυτήν την έννοια την υιοθέτησαν από το χριστιανισμό όταν ο Θωμάς το 52 μ.Χ. διέδωσε το Ευαγγέλιο στην Ινδία. Έως τότε οι ινδουιστικές γραφές μιλούσαν ακαθόριστα για έναν απρόσωπο θεό, που εύλογα δεν θα μπορούσε ταυτόχρονα να έχει προσωπική μορφή. Όμως από τον πρώτο ως τον τρίτο αιώνα μ.Χ, έγιναν σημαντικές προσθήκες στις γραφές, ιδίως στην Bhagavad-gita, όπου γίνεται λόγος για έναν θεό που πήρε ανθρώπινη μορφή και έδρασε πάνω στη Γη.

Φερ’ ειπείν μερικές ιστορίες για τον Κρίσνα αντιστοιχούν με τις ευαγγελικές διηγήσεις. Για παράδειγμα ο Κρίσνα υποτίθεται ότι γεννήθηκε στην καλύβα ενός ποιμένα, όταν οι γονείς του πήγαιναν σε μία πόλη για να πληρώσουν τους φόρους τους. Επειδή εκείνη την περίοδο φόνευαν τα αθώα νήπια, οι γονείς του διέφυγαν σε μία γειτονική χώρα. Επίσης του αποδίδονται παρόμοια θαύματα και μάλιστα ορισμένοι θεωρούν ότι το όνομα Κρίσνα προέρχεται από το Χριστός.

Ωστόσο η έννοια του Ιησού Χριστού ως σωτήρα έχει άλλη διάσταση στην Ανατολή απ’ ό,τι στην Καινή Διαθήκη, και διαφέρει σε τρία τουλάχιστον σημεία:

1. Ο Χριστός είναι ο σωτήρας μας για όλη την αιωνιότητα (βλ. Προς Εβραίους 10,10)

Στην ανατολική παράδοση αντίθετα, σε *κάθε* κοσμική περίοδο της ανθρωπότητας «όποτε η θρησκεία παρακμάζει», εμφανίζεται ένας *νέος* αβατάρ.

2. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μοναδικός σωτήρας (Πράξεις Απ. 4,12) και αυτή είναι η βιβλική απάντηση στην ερώτηση αν ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί από τον Κρίσνα, τον Ράμα ή του Βούδα.

Αντίθετα, μόνο στην Bhagavad-Gita αναφέρονται τουλάχιστον είκοσι δύο διαφορετικοί αβατάρ, που όλοι τους θεωρούνται θεϊκοί. Γενικά στην Ανατολή είναι διαδεδομένη η αντίληψη ότι υπάρχει ένα αιώνιο «Χριστικό Πνεύμα» που κάθε κοσμική εποχή περνάει σ’ ένα άλλο σώμα.

3. Ο Ιησούς αποκατέστησε τη σχέση μας με τον θεό και τη δικαιοσύνη του, πληρώνοντας για τις αμαρτίες μας.

Αντίθετα τα ανατολικά θρησκειοφιλοσοφικά συστήματα λένε ότι ένας αβατάρ έρχεται για να οδηγήσει τον άνθρωπο βήμα – βήμα στη φώτιση. Γιατί το πρόβλημα δεν είναι η αμαρτία που τον χωρίζει από τον θεό, αλλά η άγνοια της θεϊκής φύσης του.

Στο «Ευαγγέλιο του Υδροχόου» ένας «σοφός» το εξηγεί ως εξής: «Ο θεός δεν ενεργεί υπερφυσικά, προκειμένου να βγάλει έναν άνθρωπο από τη σαρκική ζωή και να τον ανυψώσει στην πνευματική μακαριότητα. Ο άνθρωπος αναπτύσσεται σαν ένα φυτό και όταν ωριμάσει έχει γίνει τέλειος».

Ως επί το πλείστον τέτοια αποφθέγματα περιέχουν ανάκατα αλήθειες και ψέματα ως εκ τούτου είναι δύσκολο για τον μη επαΐοντα στα θέματα αυτά να ξεχωρίσει τη διαστρέβλωση της αλήθειας ή την παραπλάνηση.

Ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν απλώς ένας φωτισμένος δάσκαλος. Ήρθε για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους, λέγεται στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου. Εν αντιθέσει, ο αβατάρ δεν μπορεί να σώσει κανένα, αφού στον ινδουισμό ο σώζων εαυτόν σωθήτω!

Ο Βουδισμός μετέπλασε τον αβατάρ σε μποντισάτβα. Αυτός έχει ήδη φτάσει στη φώτιση, όμως καθυστερεί να περάσει στη νιρβάνα, προκειμένου να δείξει το δρόμο και σε άλλους. Αλλά κάνει μεγάλη διαφορά αν κάποιος παραιτείται για ένα διάστημα από τη νιρβάνα με σκοπό να δείξει το δρόμο στους συνανθρώπους του ή αν γίνεται ο ίδιος «ο δρόμος» εκπροσωπώντας όλους μας με το θάνατό του.

Τους περασμένους αιώνες η στρατηγική του αντίχριστου πνεύματος ήταν να κάνει τους ανθρώπους στις δυτικές χώρες ν' αμφιβάλλουν για τη διδασκαλία, ακόμη και γι' αυτήν την ιστορική ύπαρξη του Ναζωραίου. Μάλιστα οι σκεπτικιστές επιστήμονες ειρωνεύονταν την δήλωσή του ότι είναι ο Γιος του θεού, ο σωτήρας της ανθρωπότητας και *η αλήθεια.*

(Υποδείξεις κι απαντήσεις σ' αυτές τις αμφισβητήσεις δίνει το βιβλίο ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ, εκδ. ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ)

Όπου λαλούν πολλοί σωτήρες…

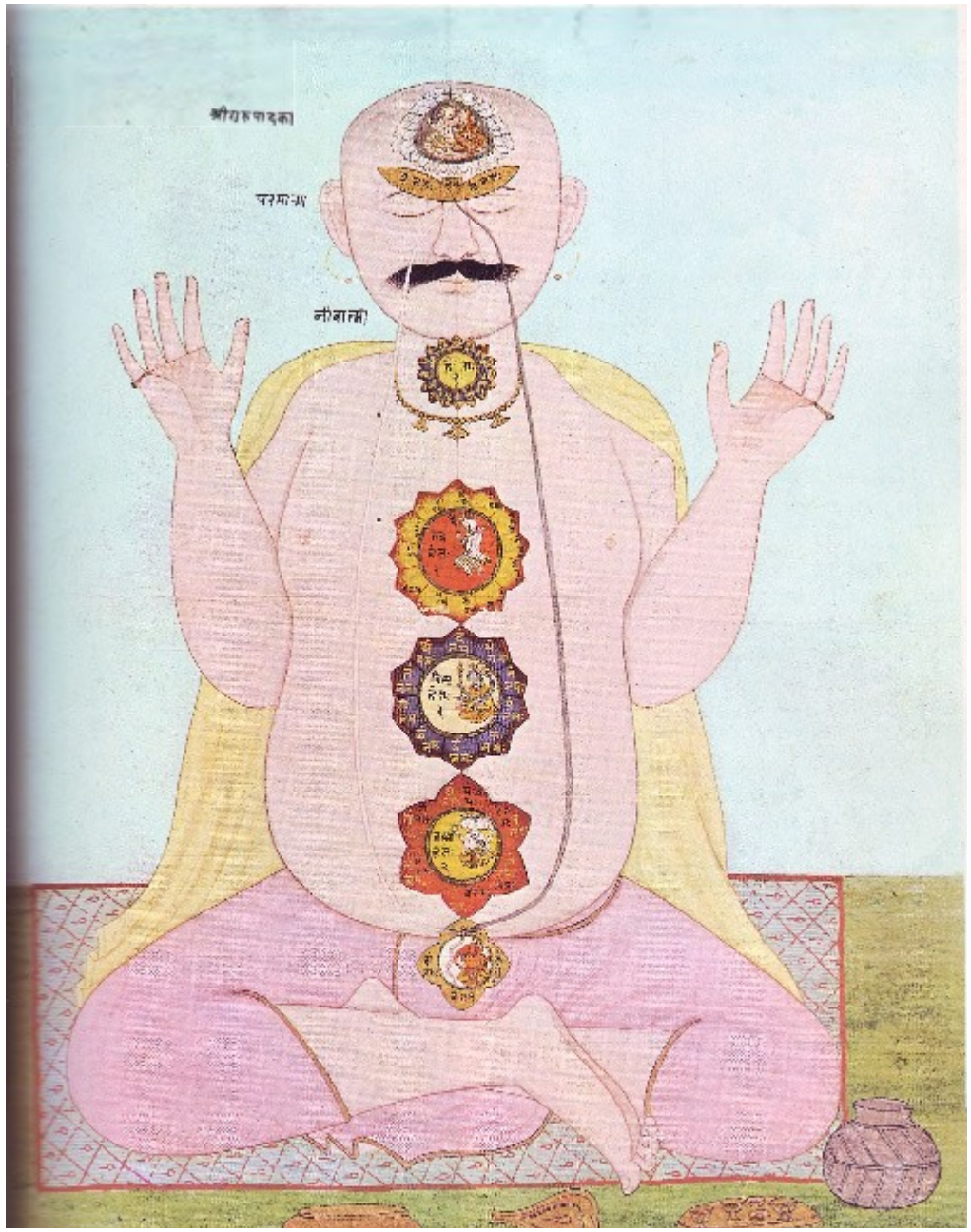
श्रीगुरुपादुका
परमात्मा
जीवात्मा

Στην εποχή μας η στρατηγική του αντίχριστου έχει αλλάξει. Δεν επιτίθεται πια στα λόγια ή στην ύπαρξη του Μεσσία, αλλά στη μοναδικότητά του. Γι' αυτό χρησιμοποιεί τις ανατολικής προέλευσης θρησκείες και παραθρησκείες για να υποστηρίξει ότι ο Ιησούς είναι ένας μεταξύ πολλών άλλων. Οι οπαδοί τους δέχονται τον Ιησού Χριστό ως θεϊκή ενσάρκωση, σωτήρα και δρόμο για την αλήθεια, αλλά ταυτόχρονα και πολλούς άλλους που μπορεί να διδάσκουν αλλ' αντ' άλλων. Έτσι ο Μεσσίας δεν είναι ο λυτρωτής της ανθρωπότητας και η σταύρωση υποβιβάζεται σ' ένα φαινόμενο δευτερεύουσας σημασίας από τη ζωή ενός αβατάρ από τη Μέση Ανατολή.

Εδώ προκύπτει το ερώτημα για την ανεξιθρησκεία των ασιατικών θρησκειών και την έλλειψη ανεκτικότητας του χριστιανισμού. Ο Βρετανός συγγραφέας Os Guinness στο βιβλίο του *The East, No Exit* προχωράει στο βάθος αυτών των εννοιών: «Εάν η χριστιανική πίστη είναι αληθινή, τότε ο ινδουισμός δεν μπορεί να είναι, έστω κι αν το ισχυρίζεται. *Μολονότι με την πρώτη ματιά φαίνεται ανεκτικός απέναντι στις άλλες θρησκείες, σε τελευταία ανάλυση και οι δύο διδασκαλίες απαιτούν να επιλέξει κανείς χωρίς συμβιβασμούς τη μία από τις δύο.* Πολλοί Ινδοί το παραδέχονται. Μάλιστα ορισμένοι χαρακτηρίζουν «φιλί του θανάτου» την ανεξιθρησκεία του ινδουισμού. Ο Ραντακρίσναν, ινδός φιλόσοφος, λέει ότι οι άλλες θρησκείες "ασφυκτιούν και πνίγονται στον αδελφικό εναγκαλισμό" του. Τη βουδιστική μεταρρυθμιστική κίνηση που κέρδιζε έδαφος στην Ινδία ο ινδουισμός την περιόρισε πολύ επιτήδεια καθώς ανακήρυξε το Βούδα νέο αβατάρ του Κρίσνα. Έτσι η μοναδικότητα του Βούδα "πνίγηκε μέσα στην αδελφική αγκαλιά"».

Οι νέες μυστικιστικές παραθρησκείες στη Δύση προσπαθούν να «κλείσουν αδελφικά στην αγκαλιά τους» τον Χριστό, με αποτέλεσμα να επαπειλείται ο «θάνατος από ασφυξία». Γιατί ο μονισμός τους υπαγορεύει ότι η αλήθεια είναι μία, απλώς οι σοφοί τής δίνουν διαφορετικά ονόματα.

Εδώ θα θυμίσουμε ένα προηγούμενο παράδειγμα όπου σ' ένα δωμάτιο μπαίνουν τέσσερα άτομα και βγαίνοντας το καθένα ισχυρίζεται ότι είδε κάποιο διαφορετικό πρόσωπο να κάθεται εκεί, πράγμα αδύνατο. Κατ' αναλογία ο Ιησούς Χριστός δεν μπορεί να είναι «ο23ος αβατάρ» και ταυτόχρονα ο μονογενής Μεσσίας. Ούτε μπορεί να είναι ένας μποντισάτβα για ένα περιορισμένο διάστημα και συνάμα ο μοναδικός μεσολαβητής μεταξύ θεού κι ανθρώπων.

Ή μπορούν να ισχύουν όλες οι δυνατότητες; Η ανατολική λογική του μυστικιστικού μονισμού απαντάει καταφατικά σ' αυτήν την ερώτηση. Αλήθεια κι αναλήθεια, καλό και κακό είναι το ίδιο. Κατ' ακολουθία είναι αδιάφορο ποιον επιλέγει ο καθένας για

«σωτήρα» ή τι πιστεύει για τον Ιησού Χριστό. Είναι σωστό αυτό όμως; Στο ευαγγέλιο του Ματθαίου κεφ.7, ο Ιησούς προειδοποιεί τους μαθητές του να μην πιστεύουν οποιονδήποτε χρησιμοποιεί το όνομά του: «Στη βασιλεία του Θεού δεν θα μπει όποιος μου λέει "Κύριε, Κύριε", αλλά εκείνος που κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου. Την ημέρα της κρίσης θα μου πουν πολλοί: "Κύριε Κύριε, δεν προφητέψαμε στ' όνομά σου; Δεν διώξαμε δαιμόνια και δεν κάναμε θαύματα στ' όνομά σου;" Μα εγώ θα τους πω: "Ποτέ δεν σας ήξερα· φύγετε μακριά μου, γιατί είσαστε ενάντια στο νόμο του Θεού"»

Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός

Στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» του Λόρμπερ διαβάζουμε για έναν καθολικό μοναχό, ο οποίος στον άλλο κόσμο αναθεωρεί σιγά-σιγά τις παλιές εκκλησιαστικές δοξασίες του, ακούγοντας κάποιες αόρατες, ουράνιες φωνές να του ψιθυρίζουν:

«Ο Εσταυρωμένος Ιησούς είναι ο μοναδικός Θεός στους ουρανούς και σ' όλη την απεραντοσύνη. Αυτός είναι ο Πρωτοπλάστης όλων των πραγμάτων, αυτός μοναχός του έφτιαξε όλους τους αγγέλους, τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά και όλη την ύλη. Είναι ο Πατέρας ως προς την προαιώνια Αγάπη του, ο αιώνιος Υιός ως προς τη Σοφία του και το Άγιο Πνεύμα ως προς την απεριόριστη Ισχύ, Ενέργεια κι Εξουσία του. Άνοιξε την καρδιά σου σ' αυτόν τον Ιησού και μίλα του ελεύθερα! Αγάπα Αυτόν που τόσο σ' αγάπησε και σ' αγαπάει, που από Αγάπη για όλους τους ανθρώπους, έγινε άνθρωπος και γεύθηκε στο σώμα του τον πιο πικρό θάνατο, για να ανοίξει το δρόμο σε όλους σας για την αθανασία. Η αθανασία είναι Ζωή αιώνιας ευδαιμονίας, όπως είναι η Ζωή του Θεού. Αυτόν λοιπόν το θησαυρό ανυπολόγιστης αξίας, έκανε δώρο ο Ιησούς σ' όλα τα πλάσματα. Και το μόνο που χρειάζεται πια για να πάρει ο καθένας στα χέρια του τούτο το δώρο, είναι να το ζητήσει με αγάπη απευθείας απ' τον άγιο Πατέρα και να το δεχτεί μ' ευγνωμοσύνη. Μ' αυτό γίνεται δική του η ευδαιμονία και ζει αιώνια στη συντροφιά του σαν ένας δεύτερος Θεός. Ο Ιησούς, ο Πατέρας και Θεός όλων μας, είναι η Αγάπη στην πιο αγνή μορφή της, που δεν καταδικάζει κανέναν και άλλο δεν ποθεί απ' το να κάνει τον καθένα ευτυχισμένο. Αλλά πρέπει και ο άνθρωπος να θέλει αυτό που θέλει και η Αγάπη του Θεού, για να μπορέσει να ευτυχήσει. Γιατί ο θεός δεν εξαναγκάζει κανέναν, κι ακόμα λιγότερο στον κόσμο των πνευμάτων. Γι' αυτό και στον καθένα δίνεται αυτό που θέλει ο ίδιος. Με άλλα λόγια, ότι ζητάς, θα λάβεις! Μακριά απ' την Αγάπη του Θεού δεν υπάρχει για κανέναν ούτε ζωή ούτε ευτυχία. Όποιος την έχει κάνει κτήμα του και θέλει ό,τι θέλει αυτή η ιερή Αγάπη, ζει και ευτυχεί για πάντα» («Ρόμπερτ Μπλουμ» 1, 126).

Το μυστήριο της οντότητας του Ιησού είναι ότι σ' Αυτόν ενώνεται η Τριάδα

Σύμφωνα λοιπόν με τη Νέα Αποκάλυψη, υπάρχει μόνο ένας αιώνιος και άπειρος Θεός, ο οποίος συγκεντρώνει στο πρόσωπό του όλη τη θεία Αγάπη, Σοφία και Εξουσία. Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα δεν είναι παρά πλευρές του είναι αυτού του μοναδικού Θεού. Ο Πατέρας είναι το θεϊκό Κέντρο Δύναμης απ' όπου πηγάζει η Αγάπη, ο Υιός είναι η Σοφία που απορρέει απ' αυτό, το Άγιο Πνεύμα είναι η Δύναμη που ακτινοβολεί. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ή η Αγάπη, η Σοφία και η Δύναμη, ενώθηκαν στον Ιησού και αποκαλύφθηκαν μέσα απ' αυτόν σε μία ορατή, ανθρώπινη μορφή.

Θα θέσει βεβαία κανείς το ερώτημα, πώς γίνεται αυτό το πράγμα και πώς μπορούμε να το συλλάβουμε; Πώς μπορεί να χωράει όλη η απεριόριστη Θεότητα σε μία ορατή και περιορισμένη ανθρώπινη μορφή;

Για να κατανοήσουμε αυτό το μυστήριο, χρειάζεται να θυμηθούμε τι έχουμε διαβάσει σχετικά με το Κέντρο Δύναμης του Θεού στα κείμενα του Λόρμπερ. Διαβάσαμε εκεί πως η Θεότητα δεν είναι μία κοσμική ψυχή, ομοιόμορφα εξαπλωμένη στο άπειρο, αλλά μία Δύναμη Ζωής που διαθέτει ένα κέντρο δράσης. Έχει δηλαδή ένα κεντρικό σημείο στο οποίο ενώνονται όλες οι δυνάμεις της, τέλεια, για να ενεργήσουν από κοινού, ακτινοβολώντας σαν ήλιος σ' όλο το άπειρο.

Σύμφωνα με τη Νέα Αποκάλυψη, δεν είναι μόνο η Θεότητα που διαθέτει ένα τέτοιο καθαρά πνευματικό κέντρο Δύναμης και Ζωής αλλά και κάθε άλλη ζωντανή οντότητα που έχει δημιουργηθεί από το Θεό κατ' εικόνα Του, με πρώτο-πρώτο τον άνθρωπο. Διαβάζουμε π.χ. στη «Γη», (κεφ. 38): «Παντού όπου πρόκειται να πάρει μορφή μία ζωντανή οντότητα, υπάρχει ένα συγκεκριμένο κέντρο, του οποίου ο ρόλος είναι να συγκεντρώνει στην εντέλεια όλα τα πνευματικά χαρακτηριστικά της. Αυτό το κέντρο είναι ουσιαστικά το αρχέγονο πνεύμα ή η σπίθα Αγάπης που προέρχεται από το Θεό. Αυτή η σπίθα προσελκύει με ορμή κοντά της ό,τι συγγενεύει μαζί της και το εμβολιάζει με τις βασικές ιδιότητες του είναι της».

Ακόμα πιο αναλυτικά εκτίθεται αυτή η βασική σκέψη στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο». Ένας άγγελος διδάσκει εκεί τους μαθητές γύρω από την άυλη σπίθα που είναι κλεισμένη μέσα στον κάθε σπόρο. Όπως στο σπόρο, έτσι και σε κάθε σχηματισμό που υπάρχει στην πλάση, από το άτομο μέχρι το ηλιακό σύστημα και από την αμοιβάδα μέχρι τον άνθρωπο, παντού κυριαρχεί και ενεργεί ένας καθαρά πνευματικός σπινθήρας σαν κεντρική δύναμη ζωής.

Μαθαίνουμε παραπέρα πως αυτός ο καθαρά πνευματικός σπινθήρας στον άνθρωπο, ο οποίος προέρχεται κατευθείαν από το Θεό, ελκύει κοντά του ακάθαρτες σπίθες ζωής οι οποίες περιέχονται μέσα στην ύλη αυτού του κόσμου. Μ' εκείνες που είναι πιο «τιθασσευμένες» κι εξευγενισμένες, σχηματίζει την ψυχή μας. Με τις υπόλοιπες, που αποτελούνται από μία χονδροφυέστερη και

πιο «ατίθαση» ύλη, φτιάχνει το σώμα μας, για να χρησιμεύσει σαν σχολείο και εργαλείο της ψυχής. 0 κάθε άνθρωπος είναι δηλαδή τριαδικός: αποτελείται από ένα πνεύμα, που είναι καθαρά θεϊκό, από μία ψυχή, η οποία έχει αναδυθεί από την ύλη και βρίσκεται στη διαδικασία της κάθαρσης, και από ένα σώμα το οποίο αποτελείται από ύλη λίγο ως πολύ χονδροφυή και ακατέργαστη πνευματικά.

Έτσι ακριβώς ήταν διαμορφωμένος και ο Ιησούς σαν άνθρωπος, σύμφωνα μ' αυτό τον κανόνα της τριαδικότητας.

Αληθινός άνθρωπος και αληθινός θεός

Η ψυχή και το σώμα του Ιησού ήταν όπως και κάθε άλλου ανθρώπου. Απ' αυτή την άποψη δεν υπήρχε καμιά διαφορά ανάμεσα στον Ιησού και σε μας. Διαβάζουμε επίσης σ' αυτά τα κείμενα (ιδιαίτερα παραστατικά στα τελευταία κεφάλαια της «Νεανικής Ηλικίας του Ιησού»), πόσο ανθρώπινη ήταν η ψυχή του Ιησού. Ο αγώνας που διεξήγαγε για να την καθαρίσει από τις αδυναμίες της και ενάντια στους πειρασμούς της ύλης, ήταν τιτάνιος. Εξάλλου και η Βίβλος μάς περιγράφει τους πειρασμούς με τους οποίους δοκιμάστηκε και τον αγώνα της ψυχής του Ιησού στον κήπο της Γεθσημανή. Επειδή ο Ιησούς ως προς το σώμα και την ψυχή ήταν άνθρωπος που έπρεπε ν' αγωνισθεί σαν κι εμάς, γι' αυτό το λόγο μπορεί να μας γίνει ένα αυθεντικό πρότυπο σε όλα, στην ηθική προσπάθεια και στον αγώνα που πρέπει να καταβάλλουμε κι εμείς.

Ωστόσο, ανάμεσα στον Ιησού και σε μας υπήρξε μία τεράστια διαφορά όσον αφορά το πνεύμα. Σε μας ο Θεός έχει εμφυτεύσει σαν μύχιο κέντρο ζωής ένα πνεύμα το οποίο προήλθε απ' Αυτόν, Ή, για να το πούμε συμβολικά, μας εμβολίασε με μία σπίθα από το Πνεύμα Του. Στον Ιησού όμως, αυτό το άκτιστο Κέντρο Δύναμης της Θεότητας, το οποίο υπήρχε ανέκαθεν σχηματισμένο πνευματικά σαν ένας τελειότατος άνθρωπος, (ο Πάνστοργος, Πάνσοφος και Παντοδύναμος «Πατέρας»), κατέβηκε από το απρόσιτο άπειρο στη σφαίρα της ύλης. Ήρθε να κατοικήσει στην ψυχή και στο κορμί του Υιού του ανθρώπου από τη Ναζαρέτ με όλη τη Σοφία Του και τη Θέληση Του.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», ο Κύριος εξηγεί στον Ιούδα που δυσκολεύεται να καταλάβει αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός που υπονοείται με την παραβολή του «άσωτου Υιού»: «Η εστία Μου ήταν ανέκαθεν μέσα στο απρόσιτο Κέντρο Μου και στο απροσπέλαστο Φως που πηγάζει από Εμένα τον Ίδιο. Για χάρη των ανθρώπων αποφάσισα ν' αφήσω το Κέντρο και το Φως Μου, για να κατέβω σ' αυτή τη γη. Και κατέβηκα μέσα στο ίδιο Κέντρο και στο ίδιο Φως το οποίο μέχρι τώρα ήταν πάντα απρόσιτο

ακόμη και για τους πιο ψηλά ιστάμενους αγγέλους. Εδώ στη γη σας τώρα είμαι προσιτός και σε σας τους ανθρώπους ακόμα, κι εσείς μπορείτε ν’ αντέξετε το Φως Μου».

Επειδή όμως ειδικά στην Ινδία υπάρχουν αμέτρητοι διάδοχοι του Ιησού Χριστού και δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο του SSB, θ’ αναφέρουμε επίσης χαρακτηριστικά του γκουρού Maharaj Ji από τη Divine Light Mission που ισχυρίζεται ότι η προφητεία από το Ματθαίο 24,30 («… θα δουν τον Υιό του Ανθρώπου να έρχεται πάνω στα σύννεφα με ισχύ και λαμπρότητα») εκπληρώθηκε το 1971 όταν ήρθε από την Ινδία στο αεροδρόμιο του Λος Άντζελες με την πτήση 761 της TWA!!!

Πάντως, παρά τέτοιες δηλώσεις ή εξαιτίας τους, πολλοί Δυτικοί πιστοί του SSB θεωρούν το άσραμ του “τη σημερινή Βηθλεέμ ή Ιερουσαλήμ της εποχής του Σάι”. Ο SSB είναι, λένε, ο “ζωντανός Χριστός”, ή όπως το διατύπωσε στις 25-12-1981 σε μία επίσημη δήλωσή του ο Al Drucker, Αμερικανο-εβραίος «λειτουργός του Σάι»: «Δεν μπορούμε να μιλήσουμε σωστά για τον Ιησού χωρίς ν’ αναφέρουμε συγχρόνως τον Μπάμπα. Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ τους. Ο Σάι και ο Ιησούς είναι ένα».

Ο Σάι Μπάμπα και ο χριστιανισμός

Η τοποθέτηση του SSB απέναντι στις άλλες θρησκείες καθορίζεται φυσικά από τον ινδουισμό· εύλογα λοιπόν τις άλλες θρησκείες, του χριστιανισμού μη εξαιρουμένου, τις υιοθετεί παραφθαρμένες μέσα από τον ινδουιστικό πρίσμα για να τις ενσωματώσει στις δοξασίες του. Άλλωστε είναι φανερή η άγνοιά του γύρω από τις χριστιανικές κι ευαγγελικές διδασκαλίες.

Το γεγονός αυτό γίνεται πασιφανές από τις χονδροειδείς παρανοήσεις και τις αλλόκοτες ερμηνείες που χαρακτηρίζουν τις διδασκαλίες του περί θεού, Δημιουργίας, Βίβλου, Ιησού Χριστού Θείας Κοινωνίας, Χριστουγέννων κλπ. Αλλ’ αυτή η διαπίστωση δεν ισχύει μόνο για τον SSB μα και για σχεδόν όλους τους Ασιάτες γκουρού από τον Ράμακρίσνα ως τους σύγχρονους.

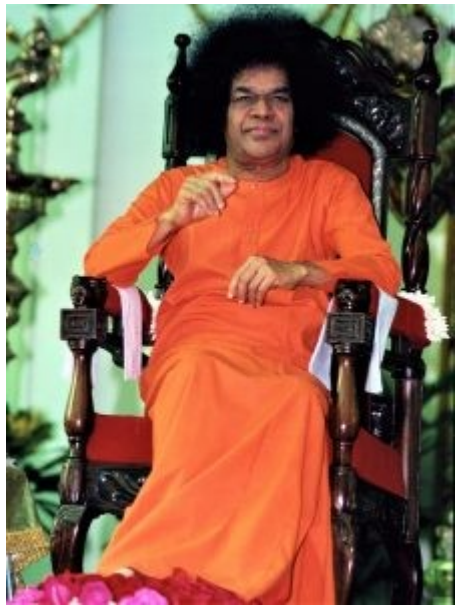

Η ενότητα όλων των θρησκειών

Η Κίνηση του SSB δεν αποσκοπεί σε μία ενιαία θρησκεία, αλλά στο να προβάλλει τον SSB ως την ενσάρκωση της «Αγάπης» και του «ενός θεού» που λατρεύεται με διαφορετικά ονόματα σ' όλες τις θρησκείες. Άρα δεν χρειάζεται ν' αλλαξοπιστήσει κανένας για να προσηλυτιστεί στη «θρησκεία Σάι», αντίθετα: «Μωαμεθανοί, χριστιανοί, ισραηλίτες, βουδιστές συρρέουν στην παρουσία Του, για να τονώσουν την πίστη στη δική τους θρησκεία. Με βάση τη λατρεία για τον Μπάμπα, τον παρόντα, ζωντανό Ιησού Χριστό, μπορεί να υπάρξει ακόμη και συμφιλίωση μεταξύ εβραίων και χριστιανών» (Ομιλία του SSB στις 25/12/1981)

Τα «θαύματα» του Μπάμπα

Ο σύνδεσμος μεταξύ του SSB και των οπαδών του είναι κατά πρώτο λόγο τα υποτιθέμενα «θαύματά» του, τα οποία αναφέρουν συχνά και μη-πιστοί. Βέβαια ο ίδιος και το περιβάλλον του εξηγούν ότι αυτά είναι απλώς δευτερεύοντα συνοδά φαινόμενα της «αποστολής» του, ωστόσο επισημαίνουν συνάμα ότι αποδεικνύουν τη «θειότητά» του.

Την πρώτη θέση ποσοτικά ανάμεσα στα «θαύματα» καταλαμβάνει η παραγωγή της «ιερής στάχτης» (vibhuti). Μετά ακολουθεί η υλοποίηση αντικειμένων όπως ελβετικά ρολόγια και φαλλοί από πέτρα ή χρυσό, με μία «απλή κίνηση του χεριού». Τέλος η «θεραπεία ανίατων ασθενών», ακόμη και η «ανάσταση νεκρών».

Οι οπαδοί του αναφέρουν αναρίθμητα παραψυχολογικά φαινόμενα εξ αποστάσεως. Λόγου χάριν οι φωτογραφίες του SSB καλύπτονται ξαφνικά με «ιερή στάχτη» ή πάνω σε λευκά χαρτιά εμφανίζονται χειρόγραφα σημειώματα του Μπάμπα ή διαβάζει σκέψεις κλπ.

Δεν είναι εύκολο να διαπιστωθεί τι κρύβεται πίσω απ' αυτά τα «θαύματα». Ο Mangalwadi αναφέρει έναν επαγγελματία ταχυδακτυλουργό κι ένα γνωστό γιόγκι στην Ινδία που υποστηρίζουν ότι είναι κόλπα και έχουν προκαλέσει τον SSB ν' αποδείξει το αντίθετο, χωρίς ανταπόκριση. Επίσης μία Επιτροπή για την Έρευνα Παραφυσικών Φαινομένων από το Πανεπιστήμιο της Bangalore έχει καλέσει επανειλημμένα τον SSB να δεχτεί τον επιστημονικό έλεγχο των «θαυμάτων» του, πράγμα που δεν έγινε ποτέ δεκτό.

Ένα γερμανικό περιοδικό εσωτερισμού, το «esotera», που επανειλημμένα είχε γράψει θετικά για τον SSB, τον Ιούνιο του 1993 δημοσίευσε το εξής άρθρο με τον τίτλο: «Ο SSB αμφισβητείται»:

«Καταπληκτικά θαύματα αναφέρονται σε σχέση με τον «άγιο άνθρωπο» της Ινδίας SSB. Μεταξύ άλλων λέγεται ότι ως εκ θαύματος εμφανίζει στάχτη, χρυσά ρολόγια και καραμέλες. Μα ακριβώς αυτές οι υλοποιήσεις αμφισβητούνται.

Πριν λίγο καιρό ο SSB ήταν καλεσμένος μαζί με τιμώμενα πρόσωπα από την πολιτική σε μία τελετή εγκαινίων. Εκεί τον βιντεογράφησαν από μία οπτική γωνία που έδειχνε σαφέστατα ότι η χρυσή αλυσίδα που εμφάνισε ξαφνικά με μία δραματική κίνηση της παλάμης του, την είχε βάλει προηγουμένως ένας βοηθός μέσα στο μανίκι του. Όταν έγινε γνωστό αυτό, προσπάθησαν πανικόβλητοι να εμποδίσουν την αποκάλυψη, αλλά ήταν πια αργά, ήδη στον Τύπο είχαν μοιραστεί 50 αντίγραφα του βίντεο».

Παρ' όλα αυτά οι πιστοί του δεν αμφιβάλλουν ότι τα «θαύματα» είναι υπερφυσικά και θεϊκά. Εκατοντάδες μαρτυρίες για τα θαύματά του έχουν πείσει εκατομμύρια ανθρώπους ότι ο Μπάμπα είναι αναμφισβήτητα ο παντοδύναμος θεός. Ωστόσο υπάρχουν για διάφορους λόγους και απογοητευμένοι οπαδοί και μάλιστα ορισμένοι απ' αυτούς είχαν ιδιαίτερες «επαφές» μαζί του πολύ πιο

στενές απ’ ό,τι θα ήθελαν. Και γι’ αυτό θα δώσουμε το λόγο και σε κάποιους απ’ αυτούς, καθότι είναι εύκολο να βρεθούν θαυμαστές ενός γκουρού και επαινετικά, διθυραμβικά κείμενα για το πρόσωπό του, όμως για λόγους αντικειμενικότητας πρέπει ν’ ακούγεται κι ο αντίλογος, που συνήθως αποσιωπάται.

Για παράδειγμα ο Αμερικανός Robert A. Brooke, προικισμένο άτομο και ειλικρινής αναζητητής της Αλήθειας. Έζησε 19 μήνες με τον Μπάμπα, πεισμένος ότι ο SSB ήταν αβατάρ και ο επιστρέψας Ιησούς Χριστός. Ο SSB τού είχε τόση εμπιστοσύνη που τον άφηνε να δίνει διαλέξεις μπροστά σε μεγάλα ακροατήρια. Συγχρόνως έγραψε ένα βιβλίο για τον SSB, το οποίο όμως απέσυρε όταν άρχισε να αντιλαμβάνεται το πραγματικό ποιόν του. Στις 8-9-1971 ο Brooke έγραψε ένα γράμμα στους φίλους του για να εξηγήσει τους λόγους της απομάκρυνσής του από τον Μπάμπα και τελικά έγραψε ένα άλλο βιβλίο γι’ αυτόν, το *Avatar of Night: The Hidden Side of Sai Baba*. Αυτό ήταν όμως το λιγότερο. Στο βιβλίο του μεταξύ άλλων αναφέρει πολλές περιπτώσεις όπου ο Μπάμπα με τη «θεϊκή του παντοδυναμία» υποχρέωσε διαφόρους νέους (μεταξύ των οποίων και ανήλικοι μαθητές) να έχουν σεξουαλική επαφή μαζί του. Ο Brooke – και ο ίδιος παθών – διηγείται επίσης την περίπτωση ενός Αγγλο-Ινδού, του Patrick από το Whitefield, που είχε την ίδια εμπειρία. Στο τέλος της εμπειρίας αυτής ο Μπάμπα πήρε στην παλάμη του τα σπέρματα του Πάτρικ λέγοντάς του ότι με το χέρι του κρατούσε όλον τον κόσμο, ο δε Πάτρικ θα μπορούσε να έχει οτιδήποτε επιθυμούσε.

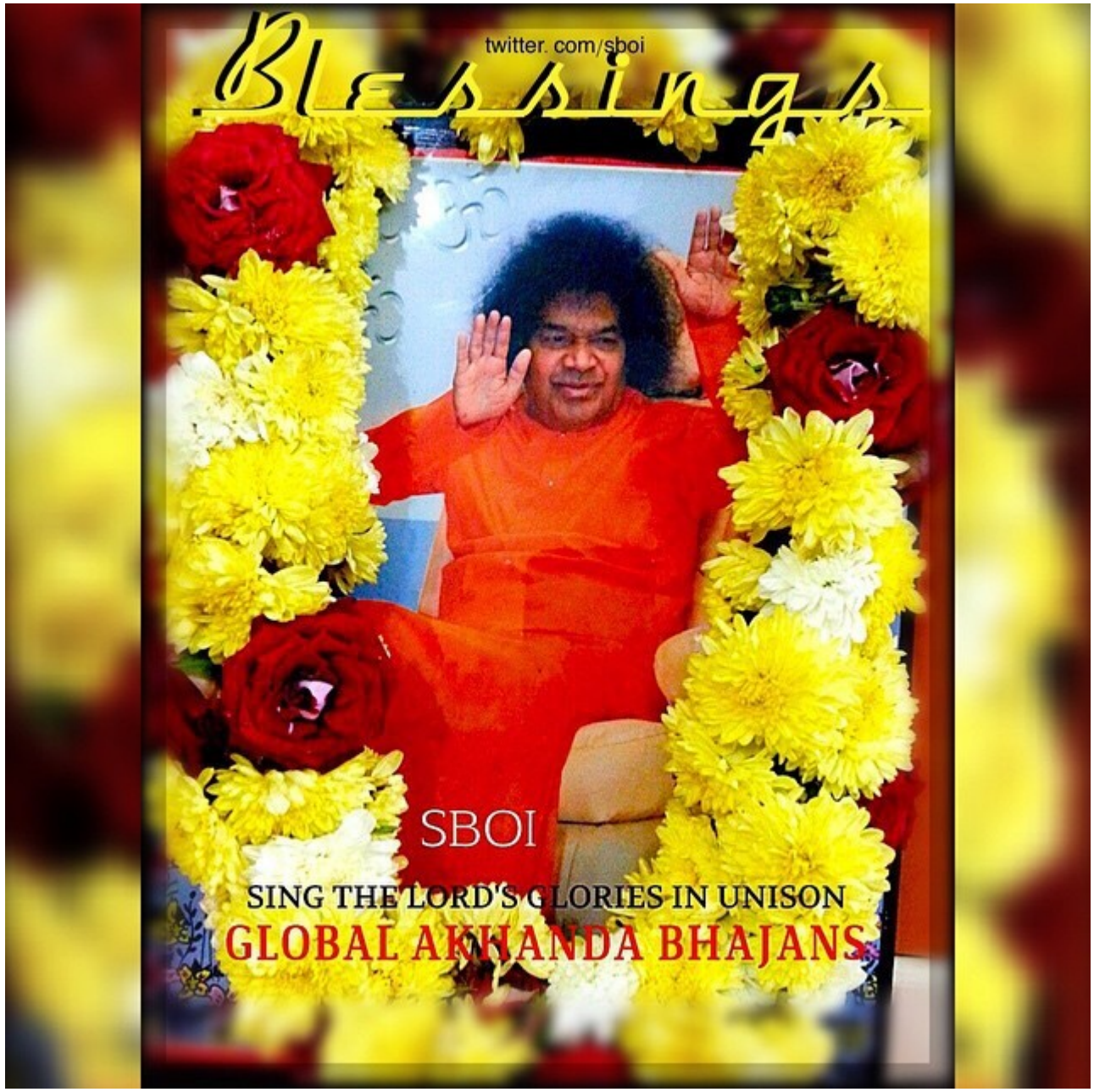
twitter. com/sboi
Blessings
SBOI
SING THE LORD'S GLORIES IN UNISON
GLOBAL AKHANDA BHAJANS

Ο Brooke δίνει το λόγο σ’ ένα γνωστό του, ειδικό στον αποκρυφισμό, που υποστηρίζει ότι το αντρικό σπέρμα είναι το πιο ισχυρό μέσο στον αποκρυφισμό. Ο ειδικός αυτός, επίσης πρώην οπαδός του Μπάμπα, θεωρεί ότι το σπέρμα ήταν ένα αποκρυφιστικό εργαλείο στα χέρια του SSB και υποθέτει, μαζί με τον Brooke, ότι ο Μπάμπα διέθετε μία τράπεζα σπέρματος για προσωπική του χρήση.

Ο Brooke φρόντισε να προασπίσει τον εαυτό του από μία πιθανή καταγγελία για συκοφαντική δυσφήμιση δηλώνοντας επίσημα ότι διαθέτει αρκετά αποδεικτικά στοιχεί και όντως έμεινε στο απυρόβλητο.

[Πηγή V. Mangalwadi]

Στμ. Ας σημειωθεί ότι σ’ ένα ρεπορτάζ του BBC την καταγγελία για αποπλάνηση του ανήλικου παιδιού τους είχαν διατυπώσει δημόσια κι άλλοι Αμερικανοί γονείς, πρώην οπαδοί τού Μπάμπα.

Είναι αυτονόητο ότι τυφλά, χωρίς κριτική εξέταση, δεν πρέπει να υιοθετεί κανένας έναν ισχυρισμό είτε είναι από τους λάτρεις τού SSB είτε από τους επικριτές του είτε από τον ίδιο τον Μπάμπα.

Όταν κάποιος ισχυρίζεται μάλιστα πως είναι αβατάρ είτε λέει την αλήθεια είτε είναι απατεώνας και δεν μπορούμε να τον αντιμετωπίσουμε μ’ αδιαφορία. Ούτε στη μία ούτε στην άλλη περίπτωση. Εάν είναι όντως αβατάρ, αυτόματα είναι και οι διδασκαλίες του αλήθεια κι αντίστροφα, εάν δεν ισχύει το ένα δεν ισχύει ούτε το άλλο. Γι’ αυτό η αποφασιστική ερώτηση λέει: Ο Σάτυα Σάι Μπάμπα είναι αβατάρ;

Ο Mangalwadi συνεχίζει το συλλογισμό του εξηγώντας ότι στην Ινδία υπήρχαν ανέκαθεν και υπάρχουν και σήμερα αμέτρητοι «θαυματοποιοί». Μάλιστα κατανομάζει αρκετούς που ισχυρίζονται ότι – ή πράγματι – πραγματοποιούν θαύματα (υλοποιήσεις, θεραπείες κλπ.). Με βάση τα θαύματά τους τότε όλοι τους θα ‘πρεπε να θεωρούνται θεοί και μάλιστα ορισμένοι το διατείνονται. Όμως ο SSB λέει ότι μονάχα αυτός είναι ο αβατάρ και ο μοναδικός αληθινός γκουρού για την εποχή μας. Αλλά εκτός από τα «θαύματά» του, δεν υπάρχει καμία άλλη απόδειξη ότι είναι ενσάρκωση του θεού. Ο ίδιος άλλωστε ο SSB λέει ότι τα θαύματα δεν αποδεικνύουν τη θειότητα κάποιου. Το μόνο που μένει είναι ο δικός του ο ισχυρισμός, μα αυτός είναι αντίθετος στις διδασκαλίες του ινδουισμού και του χριστιανισμού συγχρόνως.

Παρακάτω: Εάν ο Μπάμπα δεν μπορεί να είναι αβατάρ, μπορεί ίσως να είναι μία μετενσάρκωση του Σάι Μπάμπα του Σίρντι; Αλλά ούτε αυτό στέκει. Για τον SSB λύτρωση είναι ν' απορροφηθούν οι ψυχές μας από το βράχμαν, όπως ένα ποτάμι καταλήγει σ' έναν ωκεανό. Μα εάν ο πρώτος Μπάμπα έχει λυτρωθεί, πώς μπορεί να ενσαρκωθεί ξανά; Μπορεί το ποτάμι που συγχωνεύτηκε με τον ωκεανό να γυρίσει πίσω;

[…] Εάν ο SSB δεν είναι ούτε αβατάρ ούτε νέα ενσάρκωση του Μπάμπα του Σίρντι, τότε τι είναι; Θα μπορούσε να είναι σωστή η αρχική διάγνωση των γονιών του; ότι τον είχε καταλάβει ένα ξένο πνεύμα; Τα συμπτώματα εκείνης της περιόδου μπορούν σαφώς να υποδεικνύουν μία τέτοια δυνατότητα. Στη μετέπειτα ζωή του παρουσίαζε κι άλλα συμπτώματα που θα μπορούσαν να εξηγηθούν έτσι επίσης. Οι συχνές λιποθυμικές κρίσεις, η σπαστική τάση για εμετό, αλλά και το γεγονός ότι ανάρρωνε αιφνίδια, και οι ίδιες οι υπερφυσικές δυνάμεις του σε τελευταία ανάλυση, μπορούν φυσικά να εξηγηθούν έτσι. Στις 24/4/2011 ο SSB αποχαιρέτησε αυτόν τον κόσμο, χωρίς να τον αναπλάσει… όπως είχε υποσχεθεί… ως «θεός»…

SWAMI MUKTANANDA PARAMAHANSA, Ο ΓΚΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Είδαμε προηγουμένως με τον Σάι Μπάμπα ότι η «κλήση» να γίνει γκουρού πιθανότατα προέκυψε εξαιτίας της ξαφνικής κατοχής του από ένα ξένο πνεύμα στην εφηβική του ηλικία.

Ας σημειωθεί ότι σ' ένα τέτοιο θρησκευτικό – πολιτισμικό περιβάλλον όπως της Ινδίας και του Θιβέτ μεταξύ άλλων, όπου υπάρχει παγιωμένη η πίστη στη συστηματική επανενσάρκωση, σε αβατάρ κ.τ.ό., οι ψυχές των πιστών οδηγούνται λίγο ως πολύ μοιραία στο ν' ανοίγονται στην επήρεια από ασώματα όντα. Το θέμα αυτό θα το εξετάσουμε πιο αναλυτικά στο κεφάλαιο περί Μαγείας.

Πάντως ας παρατηρηθεί εδώ ότι συχνά γίνεται λόγος και στα ΜΜΕ για μικρά παιδιά σ' αυτές τις χώρες που από πολύ νωρίς ισχυρίζονται ότι είναι η επανενσάρκωση κάποιου γνωστού ή αγνώστου που έχει απενσωματωθεί, με αποτέλεσμα να τραβάνε τα φώτα της δημοσιότητας πάνω τους. Ο νοήμων αναγνώστης μπορεί μόνος του να υποθέσει τι είδους συμφέροντα, αυθυποβολή, ευσεβείς πόθοι κλπ. κλπ. μπορούν να κρύβονται από πίσω.

Στη συνέχεια θα ασχολήθουμε μ’ έναν άλλον γκουρού, το Μουκτανάντα Παραμαχάνσα (ΜΠ), και για τον οποίον είναι πασιφανές ότι είχε ηθελημένα ανοιχτεί στον κόσμο των πνευμάτων και των δαιμονικών οντοτήτων. Το τραγικό είναι και σ’ αυτήν την περίπτωση, όπως συμβαίνει και με πολλούς άλλους γκουρού, ότι τις εμπειρίες που απόκτησε μ’ αυτόν τον τρόπο τις ερμήνευσε εντελώς λανθασμένα.

Επίσης ένα άλλο θέμα που θα εξετάσουμε με αφορμή τον ΜΠ, είναι οι σεξουαλικές του παρεκκλίσεις / διαστροφές, τις οποίες συναντάμε σε πολλούς γκουρού, αν και όχι βέβαια σε όλους εκείνους που ζουν με αληθινή εγκράτεια. Αυτό βέβαια είναι γενικά προσωπική υπόθεση του καθενός.

Το πράγμα όμως αλλάζει όταν κάποιος αξιώνει να παίζει ρόλο σαν πνευματικός δάσκαλος. Και μάλιστα όχι μόνο εκμεταλλεύεται αυτήν την ιδιότητα για να εκμαυλίσει και να υπνωτίσει τους πιστούς του, αλλά συνάμα προσπαθεί να καλύψει τη διαστροφή του δικαιολογώντας την με ωραία λόγια και ψευτοπνευματικές εξηγήσεις, όπως στην περίπτωση του Σάι Μπάμπα.

Ας δούμε τι λέει ο Ινδός φιλόσοφος και κοινωνικός ακτιβιστής Vishal Mangalwadi για τον Ινδό γκουρού Μουκτανάντα.

«Ο Σουόμι Μουκτανάντα (1908-1982) ισχυρίζεται ότι είναι ο θεός, η θεμελιακή Πραγματικότητα του Σύμπαντος. Για χρόνια περιπλανιόταν σ’ όλη τη την Ινδία σαν ασκητής σ’ αναζήτηση του θεού. Μετά από μία σειρά παράξενων εμπειριών είχε την αίσθηση ότι είναι θεός. Υποστηρίζει δε ότι μπορεί να μεταδώσει την ίδια πεποίθηση και στους οπαδούς του, ότι είναι δηλαδή θεοί, εάν τον εμπιστευτούν ολοκληρωτικά κι απόλυτα.

Ο ίδιος ο ΜΠ για 8 χρόνια έκανε εντατικά πνευματικές ασκήσεις και ως αποτέλεσμα είχε «πνευματικές εμπειρίες από την αφύπνιση της κουνταλίνι». Σύμφωνα με την ταντρική γιόγκα η άνοδος της «δύναμης του φιδιού», της κουνταλίνι, προς το κεφάλι, εισάγει σε διάφορες εμπειρίες. Όταν μάλιστα ένας άλλος γκουρού, ο Nityananda τού έδωσε να φάει έναν ψυχεδελικό καρπό, ο ΜΠ πέρασε από μία τρομερή κρίση με ισχυρούς σωματικούς πόνους, ιδίως στο manipur chakra κάτω από τον αφαλό. Ταυτόχρονα είχε τρομακτικά οράματα και παραισθήσεις με δαιμονικές οντότητες και φλόγες που τελικά συμπτύχτηκαν σε ένα μικρό μαργαριτάρι. Στη συνέχεια τα τρομακτικά οράματα σταμάτησαν, αλλά είχε άλλα διαφόρων ειδών. Άκουγε «ουράνια μουσική», έβλεπε φως σε διάφορα χρώματα και στο τέλος μπλε, περίπου στο μέγεθος ενός μαργαριταριού. Ο ΜΠ ανακάλυψε τότε ότι το όραμα ενός μπλε μαργαριταριού είναι το απόλυτο, έσχατο βίωμα του θεού.

[…] Ο ΜΠ είναι κι αυτός μονιστής, δηλαδή πιστεύει ότι τα πάντα είναι θεός και μόνον θεός υπάρχει. Παρ’ όλα αυτά είναι συνάμα πεπεισμένος ότι υπάρχουν επίσης κακά πνεύματα, δαίμονες και φαντάσματα, δηλαδή πνεύματα που στοιχειώνουν σπίτια κλπ.

Εδώ προκύπτει το ερώτημα: Είναι βέβαιο ότι οι εμπειρίες του ήταν οπωσδήποτε θείας φύσης; Ή μήπως ήταν δαιμονικής φύσης, εμπνευσμένες από τα κακά πνεύματα που έβλεπε στα οράματά του; Ή απλώς ο σχεδόν ασταμάτητος διαλογισμός, οι στερήσεις, η νηστεία και οι ευσεβείς πόθοι και προσδοκίες του προκάλεσαν αυτές τις παραφυσικές εμπειρίες;

Η απάντηση που θα δοθεί εξαρτάται από την κοσμοαντίληψη του καθενός. Η επιστημονική αντίληψη θ’ αναρωτηθεί δικαιολογημένα όπως ο Charles S.J. White[16], του Πανεπιστημίου τού Σικάγο, «μήπως οι εμπειρίες είναι υστερικής φύσης ή οφείλονται σε κάποια άλλη μορφή ψυχολογικής ανωμαλίας».

* Στο: «Swami Muctananda and the Enlightenment Through Sakti Pah» in History of Religions (Univ. of Chicago)

Αυτή η ερμηνεία στηρίζεται άλλωστε και στα λεγόμενα του ίδιου του ΜΠ, όπου ομολογεί ότι «βρισκόταν συχνά σε μία κατάσταση που έφτανε ως την τρέλα ή ως την πλήρη κατάρρευση των φυσικών δυνάμεων».

«Την εξήγηση αυτή μπορεί κανείς να την στηρίξει και με το «κλασικό» παράδειγμα του John Custance που αναφέρθηκε στην αρχική εισήγηση για τους γκουρού. Ο Custance υπέφερε συχνά από κρίσεις μανίας και τότε πίστευε ότι ήταν ο θεός. Είναι

16

εντυπωσιακή η ομοιότητα μεταξύ των συμπτωμάτων που προηγούνταν των κρίσεων αυτών αφενός και των εμπειριών που περιγράφουν ο ΜΠ και οι μαθητές του αφετέρου. Για παράδειγμα, ως τυπικά συμπτώματα πριν από μία κρίση, ο Custance περιγράφει ένα ευχάριστο ρίγος στο νωτιαίο μυελό της σπονδυλικής στήλης και μία αίσθηση θερμότητας στο ηλιακό πλέγμα. Τα σωματικά – φυσικά συμπτώματα δηλαδή είναι ίδια και στις δύο περιπτώσεις.

Το πρόβλημα με αυτήν την ερμηνεία είναι ότι δεν είναι η απάντηση για τις χιλιάδες των οπαδών που έχουν βιώσει κάτι παρόμοιο χωρίς ωστόσο να έχουν ασκηθεί τόσο εντατικά όσο ο ΜΠ. Στο άσραμ του ΜΠ στο Ganeshpuri μίλησα π.χ. με τον Φρανκ, ένα νεαρό που έπαιρνε ναρκωτικά μέχρι που πήγε στο άσραμ. Ο Φρανκ μου διηγήθηκε ότι η κουνταλίνι του ανέβηκε την ώρα που καθισμένος δίπλα στον γκουρού διάβαζε ένα βιβλίο. Ξαφνικά ένιωσε πόνο κι όλες τις άλλες συνήθεις εμπειρίες.

Μία άλλη δυνατή εξήγηση θα ήταν ότι οι εμπειρίες αυτές δεν είναι θεϊκές αλλά δαιμονικές, ιδίως μάλιστα εάν κάποιος πιστεύει σε κακά πνεύματα και δαίμονες, όπως ο ΜΠ. Ασφαλώς δεν θυμίζει θεϊκή εμπειρία όταν κάποιος διαλογίζεται για καιρό σε στοιχειωμένα σπίτια, όταν κάθεται αγκαλιά μ’ ένα γυμνό ασκητή που κάθεται οκλαδόν πάνω σε μία χωματερή από σκουπίδια, όταν βλέπει κακά πνεύματα και οράματα με γυμνούς άντρες και γυναίκες, όταν έχει πυρετό και πόνο και φτάνει στα όρια της τρέλας.

Ο ΜΠ έλεγε ότι «ο ύψιστος στόχος για τους πιστούς όλων των θρησκειών είναι ο ίδιος». Στη δική του περίπτωση το υπέρτατο επίτευγμα ήταν να δει το μπλε Φως. Κάθε φως είναι αυτόματα θεός; Στη β’ επιστολή προς τους Κορίνθιους ο Παύλος γράφει ότι και ο Σατανάς εμφανίζεται σαν «άγγελος του Φωτός». Όταν ο ΜΠ οραματίζεται μία «μεγάλη φωτεινή σφαίρα» να εισχωρεί και να διαλύεται μέσα στο κεφάλι του, μπορεί να είναι ένας δαίμονας κι όχι ο θεός; Μήπως οι μυστικιστικές εμπειρίες που ο ΜΠ δίδασκε στους μαθητές του προέρχονταν από δαιμονικές δυνάμεις; Ίσως ήταν αυτό που ονομάζει **«διαβολικό μυστικισμό»** ο William James, ένας από τους μεγαλύτερους εσωτεριστές και ειδήμονες του μυστικισμού τον 20ό αιώνα; Στο βιβλίο του «Οι Παραλλαγές της Θρησκευτικής Εμπειρίας» (Printa, 1999) ο James γράφει:

«… ο θρησκευτικός μυστικισμός είναι μόνο το ένα μισό από το μυστικισμό. Οι υπόλοιπες μορφές δεν έχουν καταγραφεί ακόμη συστηματικά. Εξαίρεση αποτελούν τα φαινόμενα εκείνα που θεωρούνται παθολογικά με την ιατρική έννοια και περιγράφονται στην ψυχιατρική γραμματεία.

Στους φρενοβλαβείς συναντάται μερικές φορές ένας λεγόμενος διαβολικός μυστικισμός, κατά κάποιον τρόπο ένας αντίστροφος θρησκευτικός μυστικισμός. Και στα δύο είδη μυστικισμού συγκεκριμένα περιστατικά ή πράγματα αποκτούν μία εντελώς ξεχωριστή σημασία· κείμενα και λέξεις ξαφνικά νοηματοδοτούνται διαφορετικά· και στο διαβολικό μυστικισμό οι εμπλεκόμενοι έχουν οράματα, ακούνε φωνές και παίρνουν εντολές από ανώτερες δυνάμεις… Κάποιος που δεν είναι ο ίδιος μυστικιστής, μπορεί να κρίνει το μυστικιστικό αίσθημα ενός άλλου μόνον συγκρίνοντάς το με τις εμπειρίες όλων των άλλων μυστικών».

Πώς μπορούμε να κρίνουμε αν οι εμπειρίες του ΜΠ και των μαθητών του είναι θεϊκές, ψυχικές ή δαιμονικές; Η συμβουλή στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου (7,15) θα μπορούσε να μας υποδείξει τη σωστή απάντηση, καθώς λέει: «Προσέχετε τους ψευδείς προφήτες… Από τους καρπούς τους θα τους αναγνωρίσετε».

Ο νομικός και δημοσιογράφος Willian Roodamor ερεύνησε διεξοδικά επί μήνες κάθε πλευρά της ζωής του ΜΠ και τη διδασκαλία του. Σ’ ένα άρθρο του, «The Secret Life of Swami Muktananda», γράφει λεπτομερώς για τις σεξουαλικές διαστροφές, τις εγκληματικές πρακτικές, τη βία και τη διαφθορά του Σουόμι ΜΠ, που δεν είναι τόσο «κρυφές».

Οι περισσότεροι μαθητές στο στενό κύκλο του ΜΠ δεν είχαν πρόβλημα με το γεγονός ότι ο ΜΠ είχε τακτικά σεξουαλική επαφή με γυναίκες οπαδούς του, συχνά μάλιστα το εξηγούσαν ως μύηση στην τάντρα. Το έβρισκαν εντάξει, καθότι ο Σουόμι δεν εισχωρούσε στον γυναικείο κόλπο ή δεν εκσπερμάτωνε, για να διατηρήσει την ενέργεια της κουνταλίνι. Ωστόσο για αρκετούς η κόκκινη γραμμή ήταν η αποκάλυψη ότι ο ΜΠ βίαζε ακόμη και μικρά κορίτσια κι επιπλέον έβαζε τους σωματοφύλακές του ν’ απειλούν με κακοποίηση τις κοπέλες που μιλούσαν ανοικτά γι’ αυτά.

Ο ΜΠ πέθανε το 1982. Στο διάστημα ανάμεσα στον Οκτώβρη 1985 και στον Γενάρη 1986 η κίνησή του διασπάστηκε. Ταυτόχρονα μεταξύ των διαδόχων του ΜΠ έλαβε χώρα ένα σκάνδαλο, με απαγωγή, ναρκωτικά, απόπειρα φόνου… και μάχες για το ποιος θα πάρει στα χέρια του την τεράστια αυτοκρατορία που άφησε πίσω του ο Σουόμι».

Ακόμη πιο εξευτελιστικές κι απάνθρωπες είναι οι μέθοδοι των Θιβετιανών «δασκάλων» με τους μαθητές τους. Παραστατικά παραδείγματα αναφέρει η Αλ Νταβίντ-Νελ στο βιβλίο της: «Μαγεία και Μυστήριο στο Θιβέτ» εκδ. Κέδρος 2000.

Εμπειρίες σ’ ένα άσραμ

«Ο γκουρού είναι η αρχή όλων των πραγμάτων, αλλά ο ίδιος δεν έχει αρχή. Είναι η ύψιστη Θεότητα. Δεν υπάρχει τίποτα πάνω από τον γκουρού»!

«Για να λυτρωθείς, πίνε το νερό που έπλυνε ο γκουρού τα πόδια του, το οποίο βάζει τέλος στην άγνοια και στο κάρμα».

Swami Muktananda

Ακολουθεί μία διήγηση της Caryl Matrisciana, μίας σύγχρονης Αγγλίδας που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ινδία, για τις εμπειρίες της κατά την επίσκεψή της σε άσραμ. Η διήγηση αυτή περιλαμβάνεται στο βιβλίο Gods of the New Age.

«Η διαμονή στο άσραμ της κοινότητας Σιβανάντα ήταν πολύ ασκητική και οι ασκήσεις πολύ δύσκολες. Όλοι οι μαθητές προέρχονταν από τη Δύση και έπρεπε να δουλεύουν σκληρά για να μπορούν να ζουν εκεί. Σκούπιζαν, καθάριζαν τα λαχανικά και τις τουαλέτες, όλ' αυτά που όταν ήμουν παιδί τα έκαναν οι παρίες, οι «ανέγγιχτοι». Ινδοί ήταν μόνο οι προσωπικοί βοηθοί των γκουρού, που είχαν «ανώτερα» καθήκοντα. Τα άτομα από τη Δύση αντιμετώπιζαν τη δουλειά τους σαν θρησκευτική «υπηρεσία». Ήταν ένα μέρος της «κάρμα γιόγκα», της ανιδιοτελούς πράξης, που κάνει ο μαθητής για χάρη της πνευματικής του προόδου.

[…] Πόσο γρήγορα εξαπλώθηκαν παντού οι διάφορες σχολές της γιόγκα, σκέφτηκα. Ένα μεγάλο πανό στο άσραμ έγραφε: «Η γιόγκα θα γίνει μία παγκόσμια δύναμη και θ' αλλάξει τη ροή της ιστορίας».

«Ασκείσαι σ' όλες τις μεθόδους της κρίγια γιόγκα, όπως το amoroli;» ρώτησα μία νεαρή Αυστραλέζα με τ' όνομα Premananda. «Το δοκίμασα, αλλά είναι απαίσιο και μου έρχεται να κάνω εμετό», είπε χαμηλόφωνα.

Αυτοί οι μαθητές ήταν αναγκασμένοι να πίνουν ούρα σαν γιογκική άσκηση. Τους είχαν πει ότι τα ούρα περιέχουν λυτρωτική δύναμη.

Η Premananda μου εμπιστεύτηκε ότι σε μία φίλη της δόθηκε η εντολή να πιει τα ούρα του γκουρού της. Από τις έρευνές μου είχα μάθει για τη διδασκαλία ότι οτιδήποτε άγγιζε το σώμα τού γκουρού ήταν ιερό, από τη σκόνη των ποδιών του ως το βρώμικο πιάτο του. Εάν ο γκουρού ήθελε σεξ με το μαθητή, ασχέτως φύλου, εκείνος έπρεπε να το θεωρήσει ένα βήμα ανόδου στην κλίμακα της πνευματικότητας. Το νερό που πλύθηκε ο γκουρού όταν το πίνουν οδηγεί σε φώτιση. Ως εκ τούτου και η πόση των ούρων του έχει μεγάλη σημασία ως θρησκευτικό καθήκον.

Όλες αυτές οι λεπτομέρειες διδάσκονται σ' ένα παλαιό ινδουιστικό κείμενο, το Guru-gita, που λέει: «Να διαλογίζεσαι ασταμάτητα πάνω στη μορφή του γκουρού, να επαναλαμβάνεις διαρκώς τ' όνομά του. Να εκτελείς τις εντολές του, να μην σκέφτεσαι τίποτα άλλο εκτός από τον γκουρού. Η ψυχή εξαγνίζεται όταν υπηρετεί στα πόδια του γκουρού». […] Στην κρίγια – γιόγκα υπάρχουν κι άλλες τέτοιες διαστροφές. Πολύ πριν ο Γκάντι γίνει πολιτική προσωπικότητα, ήταν ένας γκουρού της κρίγια-γιόγκα με δική του κοινότητα. Για τη διατήρηση της υγείας επέβαλε στους μαθητές του να παίρνουν χάπια από κοπριά αγελάδας…».

Ανθρωποφαγία, κοπροφαγία και άλλα ταμπού

Μπορεί ο Γκάντι ως γκουρού να περιοριζόταν στα κόπρανα της αγελάδας, στο θιβετιανό βουδισμό είναι πιο «προχωρημένοι».

«Εκείνοι «που τρέφονται με κόπρανα και ούρα θα γίνουν πραγματικά μακάριοι», υπόσχεται το τάντρα Ghuyasamaja…. Φυσικά την ακριβότερη τιμή έχουν τα περιττώματα του Δαλάι Λάμα. Αναφέρεται ότι όταν ο νεαρός Δαλάι Λάμα βρισκόταν το 1954 στο Πεκίνο, συνέλεγαν καθημερινά τα κόπρανά του σε ένα χρυσό δοχείο. Το δοχείο το έστελναν ύστερα στη Λάζα για να κάνουν φάρμακα από το περιεχόμενό του».[17]

[…] Για να δικαιολογήσουν τις ακρότητες του ταντρισμού ισχυρίζονται ότι ο γιόγκι είναι σε θέση να αντιστρέψει το κακό σε καλό με τις πνευματικές τεχνικές του. Μπροστά σε μία τέτοια υπερφίαλη φιλοδοξία αναδύονται ωστόσο αμφιβολίες για το αν ο μαθητής πράγματι διαθέτει τέτοια δύναμη που να μπορεί να αντισταθεί στους πειρασμούς του «διαβόλου».

Αυτός ο «νόμος της αντιστροφής» οπωσδήποτε στην πρώτη φάση οδηγεί σε μία «συμφωνία με το δαιμονικό». Μάλιστα επιβάλλει τη συνάντηση με το «διάβολο» αφού αυτή ακριβώς είναι οι εισαγωγικές εξετάσεις για το δρόμο της φώτισης. Κανένα άλλο ρεύμα μεταξύ των παγκόσμιων θρησκειών δεν αναγνωρίζει τέτοια υψηλή εξουσία στο δαίμονα και στην ακολουθία του όσο ο βουδισμός Vajrayana. (Trimondi)

Σύμφωνα με το ταντρικό δόγμα μόνο με το κακό μπορεί να θεραπευτεί το κακό, η απληστία με την απληστία, το δηλητήριο με το δηλητήριο. Εδώ υπάρχουν πολλές ομοιότητες με τη μεσαιωνική αλχημεία.

---

17 * Σ.τ.μ. Αν και η απίστευτη αυτή πληροφορία ακούγεται σαν μία εξωφρενική, δυσφημιστική ψευδολογία, αναφέρεται ήδη από τα μισά του 19ου αι. στο Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη V 24,8 του Γ. Λόρμπερ.

Γι' αυτούς τους λόγους το τάντρα Kalachakra απαιτεί από τους μαθητές να διαπράξουν φόνο, κλοπή, ψευδολογία, μοιχεία, μέθη, συνουσία με κορίτσια από κατώτερη τάξη… Ένα ταντρικό απόφθεγμα λέει ότι «οι ίδιες πράξεις που στέλνουν έναν κοινό θνητό να ψήνεται εκατό εκατομμύρια αιώνες στην κόλαση, σε ένα μυημένο γιόγκι δίνουν φώτιση».

…Στη βάση του «νόμου της αντιστροφής» διαπράττεται αιμομιξία και κάθε άλλη ακάθαρτη πράξη. Αυτό φτάνει στο σημείο κατάρριψης κάθε ταμπού και στο φαγητό. Έτσι τρώνε τέσσερα απαγορευμένα κρέατα ***και*** *ανθρώπινο κρέας. Συνήθως πρόκειται για κρέας νεκρών και ειδικά εκείνων που πέθαναν εξαιτίας του «κακού τους κάρμα». Στο παραδοσιακό σχόλιο του Pundarika λέγεται ότι είναι καλύτερο «να λαμβάνει κανείς αυτές τις ουσίες με τη μορφή χαπιών». Υπάρχουν συνταγές για τα διαφορετικά μέρη του ανθρώπινου σώματος. Επίσης υπάρχουν τελετές που απαιτούν την κατανάλωση από ανθρώπινο μυαλό, συκώτι, πνεύμονες, σπλάχνα, όρχεις κ.α. Τα πέντε είδη κρέατος που αποτελούν ταμπού έχουν ιερό χαρακτήρα. Γιατί συγκεντρώνουν τις ενέργειες του ύψιστου Βούδα, που μπορούν να εμφανιστούν χάρη στο «νόμο της αντιστροφής». Γι' αυτό τα κείμενα τα ονομάζουν «πέντε αμβροσίες» ή «πέντε νέκταρ». (Trimondi)*

[ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ]

Το παραπάνω απόσπασμα προέρχεται από το βιβλίο «UND DER DALAI LAMA LAECHELTE» του B. Waldvogel – Frei, βασισμένο στις μαρτυρίες του ζεύγους TRIMONDI, μακροχρόνιων συνεργατών του Δαλάι Λάμα στην Ευρώπη. Καθώς υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες πολλών σκοτεινών πλευρών του θιβετανικού Βουδισμού, αποστασιοποιήθηκαν απ' αυτόν. Επανειλημμένα ζήτησαν μ' επιστολές τους εξηγήσεις από το Δαλάι Λάμα χωρίς να πάρουν απάντηση. Τις ερωτήσεις αυτές μπορεί να τις διαβάσει ο καθένας και στα αγγλικά στο www.trimondi.de

Ο Georg Schmid, ειδικός των θρησκειών και των αιρέσεων, σχολιάζει ως εξής το βιβλίο των Trimondi: «Ο Herbert και η Mariana Roettgen, το συγγραφικό ζεύγος με το ψευδώνυμο Trimondi, ξυπνάει απότομα το κοινό που έχει τυφλωθεί από το μοντέρνο μύθο του Θιβέτ. Έτσι διαλύει το νοσταλγικό όνειρο της κοινής γνώμης για το ΘΒ που [υποτίθεται ότι] είναι ειρηνικός σε όλα, δεν ασκεί ποτέ βία, είναι φιλικός προς τις γυναίκες και μεταμορφώνει όλες τις σκοτεινές δυνάμεις στον άνθρωπο σε φωτεινή ενέργεια. Στο 800 σελίδων βιβλίο τους παρουσιάζουν τις σκοτεινές, αποκρυφιστικές,σεξουαλικο-μαγικές, σεξιστικές, φασιστοειδείς, πολεμόφιλες και πολιτικά ολοκληρωτικές πλευρές του ΘΒ. Αυτές τις πλευρές, που σταδιακά γίνονται όλο και πιο γνωστές και στη Δύση, οι Trimondi τις συνδέουν με ένα από τα βασικά κείμενα του ΘΒ, το τάντρα Kalachakra.

Οι σκοτεινές πλευρές του ΘΒ δεν είναι τυχαία γεγονότα στην ιστορία μίας πνευματικότητας κατά τα άλλα απολύτως ειρηνικής. Αντίθετα αποτελούν συνεπή εκδήλωση μίας θρησκείας και μίας κουλτούρας που όχι μόνο δεν ήθελε ποτέ να μεταμορφώσει το σκοτάδι σε φως, αλλά επιπλέον παραχωρεί στο σκοτάδι επικίνδυνη δύναμη.

Οι Δυτικοί με τη ρομαντική τους ιδέα για το Θιβέτ δεν καταλαβαίνουν τις εκρήξεις βίας στο περιβάλλον του ΘΒ και του Δαλάι Λάμα. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τον πολυαίματο πόλεμο ανάμεσα σε κοκκινοσκούφηδες και κιτρινοσκούφηδες μοναχούς που έχει ακόμη σήμερα συνέπειες, την υπόθεση Shugden [δολοφονημένος λάμα, αντίπαλος του Δαλάι Λάμα σ.τ.μ.], τη συνεχιζόμενη έριδα για το ποιος είναι η αληθινή ενσάρκωση του νέου karmapa, την υποστήριξη του Δαλάι Λάμα προς τον Ιάπωνα αιρεσιάρχη [και εγκέφαλο της επίθεσης με τοξικά αέρια στο μετρό του Τόκιο σ.τ.μ.] Shoko Asahara ή τις μιλιταριστικές φιλοδοξίες των αδερφών του Δαλάι Λάμα. Όλα αυτά τα «παράλογα» περιστατικά δεν είναι κεραυνός εν αιθρία, χωρίς προϊστορία και χωρίς συνέχεια… και θα τα καταλάβουμε μόνο αν ασχοληθούμε πιο ρεαλιστικά με τη θιβετανική θρησκεία, η οποία όπως κάθε άλλη έχει φωτεινές και σκοτεινές πλευρές».

Ο Βαλντφογκελ-Φράι αναφέρει συγκλονιστικά παραδείγματα που θεμελιώνουν την κριτική του για το λαμαϊσμό. Έτσι παραθέτει τη μαρτυρία ενός άλλου θεολόγου, πολυταξιδεμένου και με διεθνή δραστηριότητα, του Φλόριαν Μπερτς:

«Στην Uzzain, μία πόλη με χίλιους ναούς και μία από τις τέσσερις ιερές πόλεις της Ινδίας, πριν λίγο καιρό προσηλυτίστηκε στο χριστιανισμό ένας saddhu (στα ινδικά σοφός). Αυτός μας οδήγησε στους κύκλους των σχολών των saddhu. Την πρόσβαση μας την εξασφάλισε ένα μάντρα γνωστό μόνο στους μυημένους. Σε πολλές σχολές των saddhu η χρήση του σεξ παίζει έναν κεντρικό ρόλο στην υπηρεσία της μαγείας. Πρόκειται για τελετουργίες που προέρχονται από την περιοχή στα σύνορα μεταξύ Ινδίας, Νεπάλ και Θιβέτ. Γνωρίσαμε έναν saddhu που μας διηγήθηκε πως αποκτά τις μαγικές δυνάμεις του. Παραλαμβάνει πτώματα νεαρών γυναικών κι αφού κόψει και φάει τα στήθη τους, έπειτα καίει τη σορό τους. Επίσης μας οδήγησαν σε έναν υπόγειο λαβύρινθο από σπήλαια που ανήκει σε ένα ashram. Από μακριά κιόλας μυρίσαμε τη μυρωδιά από καμένο ανθρώπινο κρέας. Αφού κατεβήκαμε αρκετές σκάλες αντικρίσαμε ένα μέρος όπου καίγονταν πτώματα. Αυτός ο saddhu πρώτα τελεί μία νεκροφιλική συνουσία με τα πτώματα νεαρών γυναικών, ύστερα τα καίει και αλείφει το σώμα του με τις στάχτες. Εκτός αυτού γνωρίσαμε έναν ιερέα από μία άλλη σχολή. Αυτός σκοτώνει με τη μαγεία εξ αποστάσεως, χρησιμοποιώντας μαλλιά του θύματος. Προσφέρει δε κατά παραγγελία τις υπηρεσίες του σε όποιον το θέλει. Μεταξύ άλλων μας έδειξε μία λίστα με όλους εκείνους που είχε σκοτώσει με αυτόν τον τρόπο».

Όσον αφορά τις συζητήσεις που γίνονται στη Δύση για το αν πρέπει να ερμηνεύονται κυριολεκτικά ή συμβολικά τα κείμενα ταντρικής λατρείας, ο Baertsch λέει ότι η ωραιοποίηση και η αποσιώπηση του κακού αποτελεί τυπικό φαινόμενο της Δύσης που δεν θέλει να δει την αλήθεια, ενώ σε χώρες όπως η Ινδία, το Νεπάλ, το Μπουτάν ή το Θιβέτ είναι μία υπαρκτή πραγματικότητα που δεν ξενίζει κανέναν.

[ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ]

Παρόμοια διαβάζουμε στο **«Μαγεία και Μυστήριο στο Θιβέτ» εκδ. ΚΕΔΡΟΣ:**

«Αν και ο ουρανός ήταν ολότελα σκοτεινός, ένα σημείο πάνω στο νερό «φωτιζόταν από τις ακτίνες του ηλίου» και σ' εκείνο το φωτεινό σημείο ένα πτώμα επέπλεε στο ποτάμι, πηγαίνοντας αντίθετα στο ρεύμα. Ύστερα από λίγο πλησιάζει κοντά στους δυο άντρες. «Πάρε το μαχαίρι σου, κόψε ένα κομμάτι της σάρκας του και φά' το», διατάζει ο Τσογκς Τσανγκ το σύντροφό του. Και προσθέτει: «Έχω ένα φίλο στην Ινδία που μου στέλνει ένα γεύμα κάθε χρόνο αυτή τη μέρα». Ύστερα **και ο** ίδιος αρχίζει να κόβει και τρώει.

Ο βοηθός έχει παραλύσει από τρόμο, προσπαθεί να μιμηθεί τον κύριό του, αλλά δεν τολμάει να βάλει το κομμάτι στο στόμα του και το κρύβει στο *αμ-μπάγκ*[18] του.

Γυρίζουν και οι δύο στο μοναστήρι, όπου φτάνουν την αυγή.

Ο Λάμα λέει στο μοναχό:

«Θέλησα να μοιραστείς την εύνοια και τους πιο έξοχους καρπούς αυτού του μυστικού γεύματος, αλλά δεν είσαι άξιος γι' αυτό. Αυτός είναι ο λόγος που δεν τόλμησες να φας το κομμάτι που έκοψες και το κρύβεις κάτω από τα ρούχα σου».

Ακούγοντας αυτά τα λόγια ο μοναχός μετανιώνει για την έλλειψη θάρρους και βάζει το χέρι του στο *αμ-μπάγχ* του για να πιάσει το μερίδιό του από το πτώμα, αλλά το κομμάτι της σάρκας δε βρίσκεται πια εκεί.

18* Στην τσέπη που σχηματίζεται στο στήθος από το φαρδύ θιβετιανικό ρούχο που δένεται με ζώνη.

Αυτή η φανταστική ιστορία συμφωνεί με ορισμένες πληροφορίες που μου έδωσαν με μεγάλη επιφύλαξη μερικοί αναχωρητές που ανήκαν στο τάγμα των Ντζογκτσέν.

Όπως λένε, υπάρχουν ορισμένα ανθρώπινα όντα που έχουν φτάσει σε τόσο ανώτερο βαθμό πνευματικής τελείωσης, ώστε η αρχική υλική ουσία των σωμάτων τους έχει μετουσιωθεί σε μια πιο λεπτεπίλεπτη, η οποία κατέχει ιδιαίτερες ιδιότητες.

Ελάχιστοι άνθρωποι μπορούν να διακρίνουν την αλλαγή που έχει επέλθει σ' αυτά τα εξαιρετικά άτομα. Ένα κομμάτι από τη μετουσιωμένη σάρκα τους, αν φαγωθεί, θα προκαλέσει ένα ιδιαίτερο είδος έκστασης και θα χαρίσει γνώση και υπερφυσικές δυνάμεις στο άτομο που θα το φάει.

Ένας ερημίτης μου είπε πως, όταν ένας *Ναλτζόρπα* μέσω της διόρασής του ανακαλύψει έναν απ' αυτούς τους θαυμαστούς ανθρώπους, μερικές φορές τον ικετεύει να του κάνει τη χάρη και να τον ειδοποιήσει για το θάνατό του, έτσι ώστε να μπορέσει να πάρει ένα μικρό κομμάτι από το πολύτιμο σώμα του.

Μήπως όμως οι ένθερμοι υποψήφιοι γι' αυτή την απαίσια κοινωνία γίνονται υπερβολικά ανυπόμονοι και αρνούνται να περιμένουν το φυσικό θάνατο του αγίου; Μήπως μάλιστα τον επισπεύδουν;

Ένας από κείνους που μου αποκάλυψαν αυτή τη μυστική τελετή, φαινόταν σχεδόν να ομολογεί ότι αυτό πράγματι συνέβη κάποτε. Ωστόσο φρόντισε με προσοχή να προσθέσει τη δικαιολογία ότι το θύμα συγκατατέθηκε σ' αυτή τη θυσία».

Μία παρόμοια μαρτυρία ανθρωποφαγίας από έναν Ινδό ασκητή είχε επίσης παρουσιάσει ο ΕΞΑΝΤΑΣ του Στ. Κούλογλου στην ΕΡΤ 1.

Η πρώτη λέει ότι ο γκουρού είναι θεός. Ο Swami Sunderdass λέει π.χ.: «Ο γκουρού είναι θεός, είναι ο Άρχων, είναι ο Ύψιστος».

**** «Αμιγής, καθαρή συνείδηση» δεν σημαίνει το αντίθετο από ακάθαρτη, αλλά το αντίθετο από τη «γενική συνείδηση» που περικλείει σκέψεις και αισθήματα.

10. Ο ΓΚΟΥΡΟΥΙΣΜΟΣ

Ο ρόλος των γκουρού:

Η προϊστορία των γκουρού

Κριτήρια αξιολόγησης των γκουρού

Η καλλιέργεια της πίστης

Η τυφλή και λογική πίστη

Ο τρόπος διδασκαλίας του Ιησού Χριστού

Εγκεφαλική νοημοσύνη και νοημοσύνη της καρδιάς

Ο ΓΚΟΥΡΟΥ

Η ινδουιστική κοσμογονία

Ο γκουρού στη Δύση

Ο ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ (ΤΜ) ΚΑΙ Ο Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι, Ο ΣΩΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η κοσμοθεωρία του ΤΜ

No problem!

Ο ΤΜ και τα σίντις (υπερφυσικές ικανότητες)

ΤΜ και θρησκεία

Αυτοπαρατήρηση και διαλογισμός στο φως της νέας αποκάλυψης

Ο ΤΜ και τα θύματά του

ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ του Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι

ΜΠΑΓΚΒΑΝ Ο (ΘΕΟΣ) ΡΑΖΝΙΣ (ΟΣΣΟ)

Αμφισβήτηση της διδασκαλίας του Όσσο

Μπορεί μία αμοραλιστική φιλοσοφία να ανανεώσει πνευματικά όλη την υφήλιο;

Ο «ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ» ΣΑΙ ΜΠΑΜΠΑ

Το πρόβατο και η ΤΨΑ

Ο Σάι Μπάμπα και ο χριστιανισμός

Τα «θαύματα» του Μπάμπα

SWAMI MUKTANANDA PARAMAHANSA, Ο ΓΚΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Εμπειρίες σ' ένα άσραμ

Ανθρωποφαγία, κοπροφαγία και άλλα ταμπού

Ο ρόλος των γκουρού: Όπως προαναφέρθηκε, η κεντρική ιδέα του ινδουισμού λέει ότι ο άνθρωπος είναι δέσμιος του κάρμα του και των διαδοχικών ενσαρκώσεων. Επειδή λοιπόν για να ξεφύγει κάποιος από αυτόν τον αέναο κύκλο των επανειλημμένων ενσαρκώσεων χρειάζεται ειδικές γνώσεις, για τούτον το λόγο χρειάζεται επίσης έναν πνευματικό δάσκαλο.

Στη βεδική εποχή του ινδουισμού (1500-600 π.Χ.) οι Βραχμάνες, που ήταν οι τότε δάσκαλοι, μετέδιδαν τη θρησκευτική γνώση μόνο στις τρεις ανώτερες κάστες. Οι μαθητές κατοικούσαν στο σπίτι του δασκάλου τους, τον υπηρετούσαν και σε αντάλλαγμα διδάσκονταν τη ζωή του πνεύματος. Ο όρος *«γκουρού»* ή πνευματικός δάσκαλος εμφανίζεται για πρώτη φορά την εποχή των Ουπανισάδων (600-300 π.Χ.).

Παλαιότερα ο ινδουισμός ήταν μία εθνική θρησκεία, αφού έπρεπε να έχει γεννηθεί κάποιος σε μία από τις τέσσερις κύριες κάστες για να ανήκει σε αυτήν. Αυτό άρχισε να αλλάζει στα τέλη του 19ου αιώνα. Το 1893 επ’ ευκαιρία της Παγκόσμιας Έκθεσης στο Σικάγο Αμερικανοί χριστιανοί κάλεσαν τον Βιβεκανάντα να αντιπροσωπεύσει τον ινδουισμό σε μία «βουλή των θρησκειών». Αυτό το γεγονός οδήγησε τον Βιβεκανάντα στην πεποίθηση ότι είχε έρθει η ώρα να διαδοθεί η θρησκεία του στη Δύση. Επιστρέφοντας στην Ινδία ίδρυσε μία αποστολική εταιρεία της οποίας το πεδίο δράσης περιλάμβανε και τη Δύση. Έκτοτε η θρησκεία αυτή με τη μορφή του νεοϊνδουισμού που διαφέρει σε αρκετά σημεία από τον κλασικό ινδουισμό, έχασε τον εθνικό της χαρακτήρα και προσηλυτίζει μαζικά νέους πιστούς σε όλον τον κόσμο.

Ενώ αρχικά στη Δύση ήταν κυρίως μία διανοούμενη ελίτ που ασχολήθηκε με την ινδουιστική φιλοσοφία, σήμερα είναι ως επί το πλείστον νέοι από όλα τα κοινωνικά στρώματα που έλκονται από πολυάριθμους γκουρού. Οι ίδιοι οι Ινδοί είναι διχασμένοι απέναντι σε αυτό το φαινόμενο, άλλοι θεωρούν τους γκουρού που στράφηκαν προς τη Δύση προδότες της ορθοδοξίας κ’ άλλοι επικροτούν τη διάδοση του ντάρμα στην οικουμένη.

ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Την εποχή των Ουπανισάδων (600-300 π.Χ.) η κλασική έννοια του δασκάλου αποκτά επιπλέον μία σωτηριολογική παράμετρο. Αυτή προήλθε από το κύριο θέμα των γραφών με τίτλο: «Τα πάντα είναι βράχμαν». Εκεί γινόταν λόγος για τη σχέση του ανθρώπου με το «θείο», δηλ. του άτμαν με το βράχμαν. Με το διαλογισμό και την αυτοσυγκέντρωση ο άνθρωπος μπορεί να

κατακτήσει την επίγνωση ότι άτμαν και βράχμαν είναι ίδιας ουσίας και ταυτόσημα. Αυτή η επίγνωση (jnana) οδηγεί στην ατομική λύτρωση (moksha) και στον τερματισμό του αέναου τροχού των μετενσαρκώσεων. Επειδή το μεγαλύτερο εμπόδιο στη λύτρωση είναι η άγνοια, ο αναζητητής χρειάζεται έναν δάσκαλο (acharya) για να του δείξει το δρόμο της γνώσης. Γι' αυτό πρέπει να του δείξει να ξεχωρίζει την πραγματικότητα από την ψευδαίσθηση (maya) και το δρόμο που οδηγεί ως την ύψιστη συνειδησιακή κατάσταση (samadhi), όπου αναγνωρίζει την Υπέρτατη Αλήθεια. Το δρόμο αυτόν μπορεί να τον δείξει μόνο κάποιος που έχει ήδη φτάσει ως το τέρμα, δηλαδή ο γκουρού.

Αργότερα, το 15ο αιώνα επιβλήθηκε η άποψη ότι ο ίδιος ο γκουρού είναι «θείος» ή «θεός».

Όπως την εποχή των Ουπανισάδων οι σημερινοί γκουρού θεωρούνται οι δάσκαλοι που δείχνουν το δρόμο για τη φώτιση. Κάθε γκουρού αποτελεί το τελευταίο μέλος μίας ιδιαίτερης μακράς παράδοσης που μοιάζει με το γενεαλογικό δένδρο μίας οικογένειας. Στην αρχή ενός τέτοιου δένδρου βρίσκεται ένας ινδουιστικός θεός και ακολουθεί μία μακριά σειρά από γκουρού που έχουν μία υπερβατική σχέση με τη συγκεκριμένη θεότητα. Ο ιδρυτής του κινήματος Χάρε Κρίσνα, «η Αυτού Θεϊκή Χάρις» Μπακτιβεντάντα Σουόμι Πραμπουπάντα (Bhaktivedanta Swami Prabhupada) γράφει σχετικά: *«Ο γκουρού είναι ο εκπρόσωπος του Κρίσνα και όλων των προηγούμενων acharyas (δασκάλων). Ο Κρίσνα λέει ότι όλοι οι acharyas είναι εκπρόσωποί του και γι' αυτό οφείλει κανείς να τιμά τον γκουρού όπως τον θεό… Επομένως όταν αφιερώνουμε τον εαυτό μας στο σωστό γκουρού, τον αφιερώνουμε στον θεό. Ο θεός δέχεται το ότι αφιερωνόμαστε στον γκουρού σαν να αφιερωνόμασταν στον ίδιο».*

Κάθε γκουρού επιλέγει έναν από τους μαθητές του για να τον διαδεχθεί μετά το θάνατό του και έτσι διαιωνίζεται η συγκεκριμένη παράδοση. Ο διάδοχος πρέπει να είναι ικανός για δύο πράγματα: πρώτον διαλογιζόμενος να φθάνει στο σαμάντι και δεύτερον να μπορεί να δείξει και σε άλλους τον ίδιο δρόμο. Εξυπακούεται ότι πρέπει να γνωρίζει σε βάθος τα ιερά ινδουιστικά κείμενα και να είναι σε θέση να μυήσει άλλους μαθητές στα μυστήρια.

Ο γκουρού ζει μαζί με τους μαθητές του σε ένα άσραμ, μία κοινοβιακή κοινότητα που μοιάζει με μοναστήρι. Ένας αρχάριος πρέπει να γίνει πρώτα δεκτός από τον γκουρού προκειμένου να γίνει έπειτα επίσημα μαθητής του. Μετά από μία δοκιμαστική περίοδο ακολουθεί η τελετουργική μύηση όπου ο γκουρού παραδίδει μυστικά στο μαθητή το προσωπικό του μάντρα το οποίο σχετίζεται με μία ινδουιστική θεότητα. Υπό την καθοδήγηση του γκουρού ο μαθητής οφείλει να μάθει να απαγγέλλει με έναν

καθορισμένο τρόπο το μάντρα του. Το μάντρα έχει μία ιδιαίτερη σημασία, γι' αυτόν το λόγο μάλιστα ορισμένοι γκουρού λένε πως τελείται ένας *«πνευματικός γάμος»*.

Μέσω του μάντρα ο μαθητής συνδέεται για πάντα με τον γκουρού του και με την ινδική θεότητα στην οποία είναι αφιερωμένο. Η σύνδεση αυτή παραμένει ακόμη και όταν ο μαθητής απομακρυνθεί από τον γκουρού του. Πολλά άτομα που εγκατέλειψαν τη σέκτα στην οποία ανήκαν αναφέρουν πως ο γκουρού εξακολουθεί να ασκεί μία μυστική επιρροή πάνω τους. Επιπλέον δηλώνουν ότι είναι αδύνατο να ξεφύγουν με δικές τους δυνάμεις από αυτήν την αόρατη σφαίρα επιρροής.

Ο μαθητής πρέπει να απαγγέλλει αδιάκοπα σε διάφορες περιστάσεις το μάντρα του, πράγμα που εξυπηρετεί πολλαπλούς σκοπούς. Για παράδειγμα βοηθά την ώρα του διαλογισμού στην αυτοσυγκέντρωση και συνάμα στη μυστική σύνδεση του μαθητή με τον γκουρού και τις θεϊκές δυνάμεις του. Πέραν τούτου, εκτός του ότι αποτελεί ένα τυπικό λατρείας της θεότητας, επιπλέον η μονότονη απαγγελία μπορεί να εμποδίσει ενοχλητικές σκέψεις.

Ο γκουρού Μπακτιβεντάντα εξηγεί την ιδιαίτερη σημασία του μάντρα *«ωμ»* (σ.τ.σ.: *«ωμ»* είναι ένας ιερός ήχος που συμβολίζει την ουσία του σύμπαντος και το πνεύμα του βράχμαν) με αυτά τα λόγια : *«Ο Κρίσνα λέει στην Μπαγκαβαντγκίτα 7,8 : "Εγώ είμαι η συλλαβή ωμ σε όλα τα βεδικά μάντρα". Συνεπώς εδώ επιβεβαιώνεται ότι η απαγγελία αποτελεί τη σωστή μέθοδο για να συνδεθεί ο άνθρωπος με την Υπέρτατη Αλήθεια, με την προσωπικότητα του θεού. Όταν ψέλνεται το ιερό όνομα Κρίσνα, η Ύψιστη Προσωπικότητα, ο Κρίσνα, έλκει την ψυχή να επιστρέψει στον θεό»*.

Πολλές φορές οι ανυποψίαστοι μαθητές τής χάθα γιόγκα στη Δύση μαθαίνουν να απαγγέλλουν το μάντρα ωμ παράλληλα με ορισμένες ασκήσεις. Είναι σωστό να γνωρίζει όμως ο καθένας ότι αυτή η απαγγελία έχει μία πνευματική έννοια και συνέπεια. Γιατί το μάντρα λειτουργεί ως σύνδεσμος με έναν αόρατο κόσμο από τον οποίο δεν είναι εύκολο να αποσυνδεθεί ο μαθητής στη συνέχεια. Όλες αυτές οι πνευματικές οντότητες (όπως π.χ. οι ινδουιστικές θεότητες) και οι γκουρού (είτε ενσώματοι είτε ασώματοι) τρέφονται από την ενέργεια που τους προσφέρουν οι μαθητές εν γνώσει ή εν αγνοία τους. Όσο μεγαλύτερη δε είναι η λατρεία των μαθητών, τόσο περισσότερη ενέργεια απορροφούν προς την ενεργειακή τους σφαίρα.

ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

Από τη στιγμή που ο γκουρού είναι η ενσάρκωση της «Ύψιστης Ύπαρξης», χαρίζει τη «ζωή», τη «λύτρωση», συγχωρεί «αμαρτίες» και εξουδετερώνει το «κάρμα», εύλογα δικαιούται να απαιτεί από το μαθητή (chela) τα πάντα. Γι' αυτό στις λεπτομερείς οδηγίες για τους μαθητές (π.χ. οι «guidelines» του Σάι Μπάμπα) τονίζεται ότι οφείλουν να υπηρετούν και κάθε στιγμή ν' αφιερώνονται στον γκουρού. Μάλιστα ορισμένοι συμπληρώνουν καθημερινά έτοιμα έντυπα σαν «spiritual diaries» αυτοελέγχου, τα οποία υποβάλλουν στον γκουρού για να τους κρίνει.

Σχεδόν κάθε ομάδα γιορτάζει κάποιες γιορτές, είτε γενικά ινδουιστικές είτε που έχουν να κάνουν με τον γκουρού, όπως π.χ. τα γενέθλιά του. Τότε η λατρεία για τον γκουρού ακολουθεί συγκεκριμένο τελετουργικό τυπικό. Οι οπαδοί τόν αγγίζουν τελετουργικά, τον προσκυνούν, πίνουν το νερό με το οποίο έχει πλύνει τα πόδια του, δέχονται την ευλογία του και το shakti-pat με το οποίο ανοίγει το «τρίτο μάτι» τους.

Επίσης μία άλλη μορφή λατρείας είναι ο διαλογισμός πάνω στο πρόσωπο του γκουρού, ζωντανό ή σε φωτογραφία, κατά τον οποίο στήνεται μία ενεργειακή γέφυρα μαζί του.

Η προϊστορία των γκουρού

Είναι βέβαιο ότι η λέξη γκουρού δεν υπήρχε στις Βέδες. Σύμφωνα με τον Ινδό φιλόσοφο Vishal Mangalwadi στο βιβλίο του THE WORLD OF GURUS, «οι Άρειοι, (η πιο εξελιγμένη φυλή στην αρχαία Ινδία), αναζητούσαν την αλήθεια με βάση τον ορθό λόγο και το φιλοσοφικό στοχασμό.

Ωστόσο αυτή η ορθολογική αναζήτηση δεν απέδωσε καρπούς και κατέληξε σε αμφιβολίες ή σε απόγνωση. Οι Άρειοι στοχαστές διαπίστωσαν ότι έτσι δεν πλησίασαν την αλήθεια.

[..] Ως αποτέλεσμα οδηγήθηκαν στο άλλο άκρο, στη μυστικιστική σιωπή. Είναι γνωστή η σιωπή του Βούδα σχετικά με τα μεταφυσικά θέματα. Στη συνέχεια επιδίωξαν να βρουν την αλήθεια βιωματικά, χωρίς την παρέμβαση της λογικής.

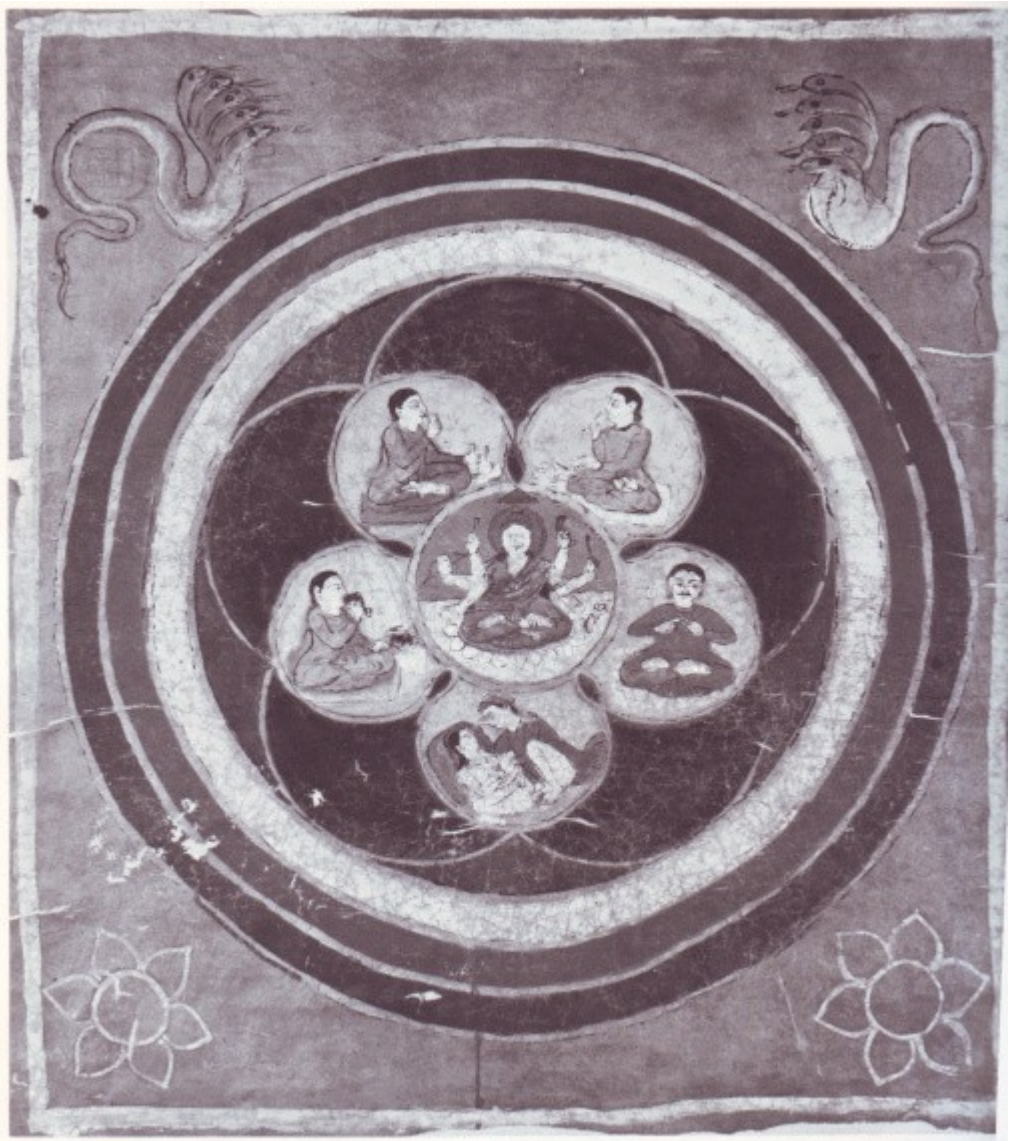

35 The five 'powerful enjoyments' (meat, alcohol, fish, a certain grain and sexual intercourse) as eucharist round a figure of the Guru. Rajasthan. 19th century. Gouache on cloth 35 × 33 in.

Έτσι για παράδειγμα ο σοφός Vasishtha κατέφυγε στους ταντριστές λάμα που διατείνονταν ότι με τη έκλυτη ζωή και τα σεξουαλικά όργια θα έβρισκαν τη λύτρωση. Άλλοι προσπάθησαν να έχουν μυστικιστικές εμπειρίες με παραισθησιογόνα φυτά (π.χ. soma) ή με σωματικές ή με πνευματικές ασκήσεις, άλλοτε πρωτόγονες κι άλλοτε πιο αναπτυγμένες.

Αυτά που βίωναν έτσι, τα εξέλαβαν ως την υπέρτατη Αλήθεια […] Ειδικά εκείνοι οι μυστικοί που προσέδωσαν συστηματική μορφή στις μεταφυσικές θεωρίες τους για να μπορούν να τις διαδώσουν στους άλλους, έγιναν γκουρού. Η ερώτηση αν είναι σωστές οι θεωρίες τους δεν επιτρέπεται όμως και ο άνθρωπος πρέπει να τις πιστεύει και να τις ασπάζεται τυφλά. «Αλλά τι να πιστεύει»; Θα αναρωτηθείτε ίσως. Μα απλά στον γκουρού, αφού είναι ολοκληρωμένη ψυχή, «realized soul».

Ο γκουρού βρίσκεται σ’ ένα ανώτερο πεδίο, αγγίζει το άπειρο. Μπορεί να βοηθάει τους λεπρούς, να ταΐζει τους ελέφαντές του σοκολάτα, να έχει σεξουαλικές επαφές με οπαδούς και των δύο φύλων. Αλλά δεν μπορεί κανένας να τον κρίνει, γιατί είναι θεός! Αλάθητος! Οι βουλές του είναι άγνωστες! Το μόνο που μπορεί κανείς – επιβάλλεται μάλιστα – είναι να προσκυνάει τη μυστικιστική του αύρα! «Δεν πρέπει να σκέφτεσαι, μόνο να πιστεύεις ό,τι λέει ο γκουρού!»

Κριτήρια αξιολόγησης των γκουρού

Πώς μπορεί να εξακριβωθεί αν οι ισχυρισμοί και οι διδασκαλίες ενός γκουρού είναι αλήθεια; Έχουν οι γκουρού απαντήσεις στα ερωτήματα που είναι ο πόθος της ζωής μας;

[…] Γενικά διαπιστώνουμε ότι δεν υπάρχουν λογικά κριτήρια για να κρίνει κανείς την τάξη των γκουρού. Αυτό το συνειδητοποίησα όταν επισκεπτόμουν πολλά διαφορετικά άσραμ, μιλούσα με πολλούς γκουρού και τους οπαδούς τους και διάβαζα τη σχετική γραμματεία. Αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι πολλοί γκουρού και οπαδοί ισχυρίζονται ότι η ίδια η εμπειρία τους αρκεί και έχει ισχύ. Υποστηρίζουν ότι η αλήθεια δεν βρίσκεται διά της λογικής. Ως εκ τούτου όποιος θέλει να διαπιστώσει αν οι διδασκαλίες τους είναι αληθινές, πρέπει ν’ αφήσει κατά μέρος κάθε αμφιβολία και απλώς ν’ ακολουθήσει την προτεινόμενη μέθοδο διαλογισμού. Τότε θα διαπιστώσει άμεσα την αλήθεια.

Λόγου χάριν οι οπαδοί της «Divine Light Mission» δηλώνουν ότι βλέπουν εσωτερικά το φως και γι’ αυτό δεν χρειάζονται άλλη απόδειξη. Οι Radha-Soamis βλέπουν τα οράματα που τους περιγράφει ο γκουρού τους και μάλιστα στο διαλογισμό τον βλέπουν

«ν’ ακτινοβολεί», άρα οι διδασκαλίες του είναι αλήθεια. Ο Mahesh Yogi και ο Rajneesh υπόσχονται ότι ο καθένας μπορεί να βιώσει αμέσως την «υπερβατική συνείδηση» και να συλλάβει την αλήθεια των λεγομένων τους.

Ασφαλώς δεν μπορεί ν’ αμφισβητηθεί ότι τα μυστικιστικά βιώματα είναι γενικά τόσο ζωντανά που υποβάλλουν με τη δύναμή τους. Όποιος έχει βιώσει κάτι τέτοιο δεν αμφιβάλλει ότι ήταν αυθεντικό. Όπως εμείς θεωρούμε αληθινό ό,τι αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις μας, αντίστοιχα ο μυστικιστής θεωρεί αληθινό κάθε προϊόν της «διαίσθησης» ή της «εσωτερικής όρασης».

Αν και βέβαια ισχύει ότι τα μυστικιστικά βιώματα είναι συχνά αποκαλυπτικά και υποβλητικά, αυτό δεν συνεπάγεται ότι είναι αληθινές και οι ερμηνείες που δίνει όποιος τα ζει, έστω κι αν δεν αμφιβάλει ο ίδιος για την πραγματική τους αξία. Μπορεί απλώς να έχει βιώσει την ενότητα με τη φύση ή με την ψυχή του και να πιστεύει ότι βίωσε τον θεό. Μπορεί επίσης να έχει αλλοιωθεί η συνείδησή του από ναρκωτικά ή κάποια ψυχική πάθηση και να φαντάζεται ότι βιώνει την ένωσή του με τον θεό. Δεν είναι λίγοι αυτοί που όταν «ξύπνησαν» από ένα «μυστικιστικό βίωμα ενότητας με τον θεό», με τη διαυγή συνείδηση διαπίστωσαν ότι επρόκειτο για αυταπάτη ή ψέμα. Οι παρακάτω πολύ γνωστές περιπτώσεις αρκούν για να το αποδείξουν.

Ο Εβραίος φιλόσοφος Martin Buber (1878-1965) εξομολογήθηκε στα γραπτά του πώς ενώ βίωσε την ενότητα με την ψυχή του, την εξέλαβε λανθασμένα ως ενότητα με τον θεό. Το ίδιο είχε συμβεί και με το Γάλλο ποιητή και μυστικό Arthur Rimbaud (1854-1891) ο οποίος όντας σε έκταση υμνούσε τον Θεό με λατρεία αλλά αργότερα παραδέχτηκε ότι είχε βιώσει την ενότητα με τη φύση και ζήτησε να του συγχωρεθεί ότι είχε τραφεί με ψέματα.

Ακόμη πιο ενδιαφέρουσα είναι η περίπτωση του John Custance, ενός διαπιστωμένα φρενοβλαβούς. Στις κρίσεις παραφροσύνης έβλεπε πολλά που του φαίνονταν «πολύ πιο πραγματικά από την κανονική ζωή», πράγμα που συμβαίνει συνήθως με τους εκ φύσεως μυστικιστές.

Στο βιβλίο του “Wisdom, Madness and Folly: The Philosophy of a Lunatic” γράφει ο Custance:

“Νιώθω τόσο κοντά στον θεό, τόσο διαποτισμένος με το πνεύμα Του που υπό μία έννοια είμαι θεός. Βλέπω το μέλλον, σχεδιάζω το σύμπαν, σώζω την ανθρωπότητα. Είμαι αθάνατος, είμαι αρσενικός και θηλυκός μαζί. Όλο το παρελθόν, παρόν και μελλοντικό σύμπαν, έμβιο κι άψυχο, είναι εντός μου. Όλη η φύση και η ζωή και όλα τα πνεύματα εργάζονται ενωμένα μαζί μου κι όλα είναι

δυνατά. Υπό μία έννοια ταυτίζομαι με όλα τα πνεύματα, από τον Θεό ως το Σατανά. Καταργώ την αντίθεση καλό – κακό και δημιουργώ φως, κόσμους, σύμπαντα”.

Αυτή η δήλωση θα μπορούσε να προέρχεται σήμερα από κάποιον Ινδό γκουρού. Και εάν ο Custance τα ισχυριζόταν αυτά στην Ινδία, σίγουρα θα τον λάτρευαν σαν θεό. Και όμως, παρόλο που τα βιώματά του φαίνονταν πραγματικά, ο ίδιος το ήξερε ότι δεν ήταν και μάλιστα έγραψε:

«Φυσικά όλα είναι μία ονειροφαντασία, ένα όραμα. Το ξέρω ότι δεν έχω καμία δύναμη· είμαι ένας κοινός άνθρωπος και φτωχός αμαρτωλός…»

Αυτά τα παραδείγματα αρκούν για να στηρίξουν τη θέση ότι ένα βίωμα μπορεί μεν να είναι συγκλονιστικό, όμως αυτό δεν αποδεικνύει ότι και η φιλοσοφία από πίσω είναι εγγυημένη κι αληθινή. Ένας μεγάλος μυστικός του Ισλάμ, ο Abu Hamid al – Ghajili, περιέγραφε τη μυστικιστική έκσταση συγκρίνοντάς την με μία κατάσταση μέθης: “Αλλά όταν περάσει η μέθη και επικρατήσει πάλι η ορθοφροσύνη που είναι ένα κριτήριο που έχει δώσει ο Θεός στη Γη – τότε οι “μεθυσμένοι” ξέρουν ότι δεν επρόκειτο για την πραγματική “ταύτιση”, όπως ανάλογα συμβαίνει με τους ερωτευμένους που πάνω στην κορύφωση του πάθους λένε: είμαστε δύο ψυχές σ’ ένα σώμα!”

Αυτά τα λόγια ενός μυστικού ότι «η λογική, η ορθοφροσύνη, είναι ένα κριτήριο που έχει δώσει ο Θεός στους γήινους ανθρώπους» μας παρέχουν τη βάση για να κρίνουμε αξιόπιστα. Έτσι αν θέλουμε να κρίνουμε λογικά τις θρησκευτικές διδασκαλίες ενός γκουρού, οφείλουμε να θέσουμε τρία θεμελιώδη ερωτήματα:

1. Τι είναι θρησκεία;
2. Χρειάζεται ο άνθρωπος θρησκεία και – αν ναι – γιατί;
3. Πότε είναι μία θρησκεία αληθινή;

Όσον αφορά το πρώτο ερώτημα, παρατηρούμε ότι ένας γκουρού κηρύττει ένα μήνυμα που ορισμένοι θεωρούν «αληθινό». Δέχονται να τους εισαγάγει στη διδασκαλία του και ασκούνται στις μεθόδους του, προσπαθώντας να μεταμορφώσουν τη ζωή τους σ’ αυτήν τη βάση. Τα παρακάτω κριτήρια, που πρέπει να ισχύουν για όλες τις θρησκείες, ισχύουν και για τον γκουρουισμό.

δ) θρησκευτικός τρόπος ζωής

γ) κοινότητα πιστών

β) θρησκευτικό βίωμα

α) φιλοσοφική βάση, ήτοι όλες οι διδασκαλίες, είτε ανθρώπινης διάνοιας είτε εκ θεού αποκάλυψη

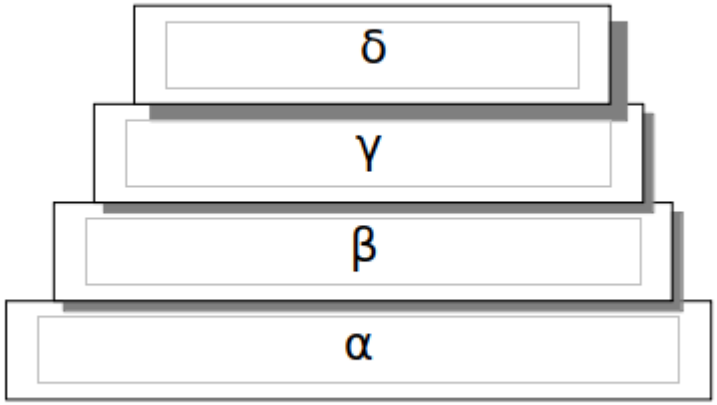

α) Στη βάση υπάρχει ένα μήνυμα. Οι γκουρού διδάσκουν κάτι συγκεκριμένο για τον θεό ή την ύστατη Πραγματικότητα. Ο θεός μπορεί να είναι ένα προσωπικό Πνεύμα, μία απρόσωπη συνείδηση, φως ή ήχος. Επιπλέον διδάσκουν κάτι για την προέλευση, τη φύση και τη μοίρα του σύμπαντος και του ανθρώπου. παράλληλα διδάσκουν το δρόμο και τις μεθόδους για να φτάσει κάποιος στο στόχο. Άρα η συγκεκριμένη διδασκαλία, το δόγμα, η φιλοσοφία ή η κοσμοθεωρία αποτελούν τη θεωρητική βάση της θρησκείας ενός γκουρού.

β) Πάνω σ’ αυτήν τη βάση ο γκουρού διδάσκει ένα βίωμα που ο σπουδαστής πρέπει να επιδιώξει. Πιθανόν ένας σκεπτικιστής να περιμένει πρώτα το βίωμα για να πιστέψει μετά. Πάντως είναι οι βασικές φιλοσοφικές αξίες που καθορίζουν τη φύση του

μεταφυσικού βιώματος. Για παράδειγμα, οι σέκτες που πιστεύουν ότι ο θεός είναι φως, υποστηρίζουν ότι με τη σωστή άσκηση και τεχνική μπορεί ο καθένας να δει αυτό το φως. Στις οργανώσεις που διδάσκουν ότι ο εαυτός ή ο θεός είναι αμιγής συνείδηση, αυτό ακριβώς βιώνουν. Στους χριστιανούς που αισθάνονται μακριά από τον θεό κι αμαρτωλοί, το θρησκευτικό βίωμα αφορά κυρίως τη συμφιλίωση του παιδιού με τον Πατέρα του. Με άλλα λόγια *Το βίωμα προέρχεται από τη φιλοσοφία ή τη θεολογία ενός θρησκευτικού συστήματος και αυτή το επικυρώνει και το δικαιολογεί.*

γ) Ο τρίτος παράγοντας είναι η κοινότητα των πιστών. Ο ενδιαφερόμενος προσχωρεί σε μία ομάδα (satsang), η οποία έχει τους δικούς της κανόνες, ιεραρχία κλπ.

δ) Ο ιδιαίτερος τρόπος ζωής που χαρακτηρίζει μία θρησκευτική κοινότητα είναι απόρροια της διδασκαλίας, της βιοσοφίας και των κοινωνικών κωδικών συμπεριφοράς. Φερ’ ειπείν ο ενδιαφερόμενος μπορεί να είναι χορτοφάγος ή όχι, σεξουαλικά έκλυτος ή εγκρατής κοκ.

Το είδος του βιώματος και οι ηθικές επιταγές διαφέρουν από τη μία ομάδα στην άλλη, δεδομένου ότι διαφέρει η κοσμοθεωρία τους.

Επομένως εάν αναρωτηθούμε ποιος γκουρού ή ποια θρησκεία λέει την αλήθεια, δεν μπορούμε να ρωτήσουμε απλώς ποια θρησκευτική εμπειρία ή ηθική είναι αληθινή ούτε ποιος γκουρού είναι ο πιο χαρισματικός ή με τους περισσότερους οπαδούς. Πρέπει να ερευνήσουμε ποια κοσμοθεωρία είναι αληθινή.

Εάν ανακαλύψουμε ότι μία συγκεκριμένη κοσμοαντίληψη δεν είναι αληθινή, το συμπέρασμα θα είναι ότι ο συγκεκριμένος γκουρού δεν λέει την αλήθεια κι ότι ούτε το θρησκευτικό βίωμα είναι όντως βίωμα κοινωνίας με τον θεό (μολονότι μπορεί να είναι εντυπωσιακό). Εάν για παράδειγμα ο θεός είναι “σιωπή”, τότε το άκουσμα του «θείου ήχου» δεν μπορεί να είναι μέθεξη με τον θεό, μολονότι κάποιος ακούει όντως ήχους.

Με αυτό δεν αμφισβητούμε ότι οι άνθρωποι που θεωρούν ότι ο θεός είναι ήχος, δεν είχαν ένα βίωμα. Πιστεύουμε ότι άκουσαν έναν ήχο, αλλά δεν μπορούμε να δεχτούμε την εξήγηση ότι ο ήχος αυτός ήταν θεϊκός. Οφείλουμε να τον εξηγήσουμε εξ αρχής υπό το φως μίας αληθινής κοσμοαντίληψης.

Στο σημερινό κλίμα της απόλυτης σχετικοκρατίας θα ρωτήσουν ασφαλώς πολλοί αναγνώστες: «Μπορούμε να χαρακτηρίσουμε μία κοσμοαντίληψη αληθινή; Δεν περικλείει κάθε θρησκεία αλήθεια και ψεύδη;» Η απάντηση εξαρτάται από τις προϋποθέσεις που θέτουμε: Εάν προϋποθέσουμε ότι όλες οι θρησκείες είναι ανθρώπινο έργο, τότε πρέπει να δεχτούμε επίσης ότι έχουν ανάμεικτα αλήθειες κι αναλήθειες. *Μα εάν μία θρησκεία έχει αποκαλυφτεί από τον θεό, μπορεί – και μάλιστα πρέπει – να 'ναι αληθινή»*.

Αυτά προς το παρόν από τον Ινδό Vishal Mangalwadi. Σε αυτό το σημείο μπορούμε να κρίνουμε μία αποκεκαλυμμένη θρησκεία, την οποία μπορεί να εξετάσει διεξοδικά με τη νοημοσύνη και τη λογική του ο καθένας, αντίθετα με τα ισχύοντα στον γκουρουϊσμό που απαιτεί την τυφλή πίστη. Και εφόσον θέλει μπορεί επίσης ο καθένας να την ενστερνιστεί, καθώς γίνεται αποδεκτή από τη νοημοσύνη και τη λογική.

Η καλλιέργεια της πίστης[19]

Η σωστή καλλιέργεια της πίστης είναι επίσης πολύ σημαντική προ- κειμένου να φτάσουμε το πρότυπο τελειότητας που μας έδωσε ο Ιησούς Χριστός.

Κι αυτό επειδή η βασισμένη στη λογικά αληθινή και ζωντανή πίστη αποτελεί τη βάση για ν' αρχίσουμε την πνευματική μας εξέλιξη και να χτίσουμε τη ζωή μας με όλες μας τις επιδιώξεις και την ελπίδα. Σήμερα, όμως, ειδικά το θεμέλιο της πίστης είναι που δέχεται έντονες επιθέσεις από τον χωρίς πίστη κόσμο. Καθημερινά λένε στα παιδιά του Θεού: «Η πίστη σας άραγε δεν είναι μονάχα μια επινόηση, μια φαντασία; Πού είναι οι αποδείξεις για το ότι ένας Θεός κατέχει την εξουσία και φροντίζει για τους ανθρώπους στην ευημερία και στη δυστυχία τους;

Βέβαια, η λογική μας μπορεί ν' αναγνωρίσει ένα ανώτατο πνεύμα ως αρχιτέκτονα του κόσμου, εν όψει μάλιστα της σκοπιμότητας και της τελειότητας όλων των δημιουργημάτων μπορεί και ν' αξιώσει λογικά την ύπαρξή του. Όμως το ότι αυτός ο ένας Θεός, που δημιούργησε και διατηρεί τα τεράστια ηλιακά συστήματα, νοιάζεται και για τους ασήμαντους ανθρώπους, και μάλιστα ότι σκέφτεται τον καθένα τους χωριστά, αυτά είναι μόνον υποθέσεις που δεν φαίνονται ιδιαίτερα εύλογες στον υγιή κοινό νου, αντίθετα μάλιστα, μοιάζουν να είναι εντελώς αντίθετες μ' αυτόν!»

** Από το βιβλίο του Β. Λουτς «Η Διδασκαλία του Χριστού – Ο Δρόμος της Τελειοποίησης Μέσα από το Έργο του Γιάκομπ Λόρμπερ»

Η τυφλή και λογική πίστη

Οι κατευθύνσεις των εκκλησιών καθώς και των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων, επίσης όμως οι κοινότητες φανατικών αλλόθρησκων, απαιτούν απ' τους οπαδούς τους μία απόλυτη τυφλή πίστη.

Οι εκκλησίες αναγνωρίζουν για παράδειγμα ότι το κύριο δόγμα τους, η διδασκαλία για τον τριαδικό Θεό, δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή με τη βοήθεια της λογικής. Παρ' όλ' αυτά, απαιτούν από όλα τα μέλη τους να δέχονται χωρίς όρους αυτό το δόγμα, το οποίο μάλιστα έχουν κάνει κύριο θεμέλιο ολόκληρου του συστήματος της διδασκαλίας τους. Πέρα απ' αυτό, απαιτούν την πίστη στο *«προπατορικό αμάρτημα»*, στη *«συνέχιση της ζωής»*, χωρίς να δίνουν άλλες αποδείξεις γι' αυτά από τα όσα αναφέρονται στην Αγία Γραφή. Πώς κρίνει όμως αυτήν τη γραπτή απόδειξη εκείνος που δεν μπορεί να πιστέψει ότι η Αγία Γ ραφή έχει το χαρακτήρα αποκάλυψης, εκείνος που πρέπει πρώτα να του αποδειχθεί το θεόπνευστο αυτών των κειμένων; Οι Εκκλησίες δεν δίνουν σ' αυτούς τους ανθρώπους, που τους χαρακτηρίζει μεγαλύτερη κριτική διάθεση, κάποιες διαυγέστερες λογικές αιτίες για τις διάφορες διδασκαλίες πίστης.

Η διδασκαλία για την πίστη, που μεταδίδεται στα γραπτά της νέας αποκάλυψης μέσω του Γιάκομπ Λόρμπερ, διαφορίζεται από τις εκκλησιαστικές χριστιανικές και από πολλές άλλες θρησκείες ως προς το ότι απορρίπτει εντελώς κάθε τυφλή πίστη και προσπαθεί να κάνει σαφώς κατανοητά σε κάθε άνθρωπο όλα τα στοιχεία της πίστης, ανάλογα με την ωριμότητά του και την αντιληπτική του δυνατότητα.

Δεν υπάρχει εδώ μυστικιστικό σκοτάδι, ούτε μυστικοπάθεια «μυημένων», δεν υπάρχουν κληρικοί και λαϊκοί, φωτισμένοι και κοινοί θνητοί, *«εσωτερικός κι εξωτερικός κύκλος»*, *«εσωτερική»* κι *«εξωτερική»* σχολή!

Αντίθετα, μέσα από τα γραπτά της νέας αποκάλυψης αποκαλύπτεται σε κάθε αληθινό αναζητητή όσο το δυνατόν πιο λογικά και σαφέστερα, πειστικά και ζωντανά, η φύση και η δημιουργική δράση του Θεού, ο σκοπός και ο δρόμος της τελείωσης, αυτός και ο άλλος κόσμος.

«Όταν ένας άνθρωπος δεν έχει ανεπτυγμένο νου, η δε πίστη του είναι μονάχα μία υπακοή της καρδιάς και της βούλησης», *λέγεται στο* «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «πρέπει να τον αντιμετωπίζουμε με μεγάλη προσοχή, ώστε να μην καταλήξει σε απατηλές,

παράλογες ιδέες, ούτε να ξεφύγει σε επικίνδυνα λανθασμένους δρόμους -όπως δυστυχώς συμβαίνει στους ειδωλολάτρες και σ' αυτή την εποχή (του Ιησού) σε πολλούς Εβραίους».

«Γι' αυτό, ένας σωστός μαθητής της διδασκαλίας Μου δεν πρέπει να δέχεται ποτέ κάτι επιπόλαια και χωρίς ακριβή προηγούμενο έλεγχο. Μόνον αφού αποκτήσει μία ουσιαστική ιδέα και πεισθεί, πρέπει να υιοθετεί το καλό και το αληθινό, ύστερα δε να πράττει έξυπνα και σοφά. Τότε θα έχει όλες εκείνες τις επιτυχίες, που δίκαια μπορεί να εκθειάσει και στους άλλους ως ευλογημένες από τον ουρανό».

Ο τρόπος διδασκαλίας του Ιησού Χριστού

«Εγώ είμαι ο Κύριος και Δάσκαλος από την αιωνιότητα, κι εσείς τώρα πια Με αναγνωρίζετε απόλυτα ως τέτοιον. Τώρα θα μπορούσα να σας πω: αυτό ή εκείνο, σωστό ή λάθος, άσπρο ή μαύρο, κι εσείς θα Με πιστεύατε, αφού τώρα πια έχετε πειστεί εσωτερικά για το ποιος είμαι. Εκεί ασφαλώς μία πίστη στην αυθεντία Μου θα ήταν δικαιολογημένη. Αλλά ποιος ανάμεσά σας μπορεί να πει ότι ζήτησα ποτέ τέτοιο πράγμα από κανέναν; Ναι, ζητώ πίστη, αλλά ούτε τυφλή ούτε νεκρή, παρά τελείως ζωντανή!

Σας διδάσκω αλήθειες που ποτέ δεν πέρασαν ποτέ από το νου του κόσμου. Όμως, δεν σας λέω: "Το πιστεύεις αυτό;" παρά: "Το κατάλαβες λοιπόν;" Και μόλις κάποιος πει: "Κύριε, τούτο κι εκείνο ακόμη δεν το έχω καταλάβει", τότε το εξηγώ με όλα τα μέσα που διαθέτω, μέχρι που να γίνει εντελώς κατανοητό από τα βάθη του, μόνο δε μετά απ' αυτό προχωρώ στο επόμενο βήμα.

Βέβαια, θα μπορούσα να δώσω στον καθέναν εξαρχής μία τέτοια εξήγηση, ώστε αυτός να καταλαβαίνει αμέσως τέλεια την κάθε νέα διδασκαλία. Όμως γνωρίζω επίσης ποια και πόσα πράγματα μπορεί ο καθένας ν' αφομοιώσει με μία φορά, και δίνω στον καθένα τόσα, όσα μπορεί να συλλάβει μεμιάς. Αφήνω, ακόμη, καιρό στο σπόρο να βλαστήσει και να πιάσει ρίζες, δεσμεύοντας τον εαυτό Μου να μη δώσω κάτι καινούργιο, πριν να έχει αφομοιωθεί εντελώς το προηγούμενο. Σας αφήνω χρόνο για'να ελέγξετε όσα σας λέω και σας δείχνω. Σας λέω, μάλιστα, ο ίδιος: "Ελέγξτε τα όλα και κρατήστε το αληθινό και το καλό!"

Αν, όμως, Εγώ ο ίδιος ενεργώ έτσι, πόσο μάλλον πρέπει να ενεργείτε έτσι εσείς, που δεν μπορείτε να διαβάσετε τις σκέψεις των ανθρώπων όπως Εγώ».

Εγκεφαλική νοημοσύνη και νοημοσύνη της καρδιάς

Στα πολυάριθμα γραπτά της νέας αποκάλυψης από τον Γιάκομπ Λόρμπερ διαφωτίζονται επίσης όλα εκείνα τα ερωτήματα για τη ζωή και την πίστη, που μέχρι τότε βρίσκονταν, τόσο για τους Χριστιανούς, όσο και για τους μη Χριστιανούς, σε βαθύ σκοτάδι.

Η φύση του Θεού, η διαδικασία της δημιουργίας, ο σκοπός της τελείωσης, το νόημα της ανθρώπινης ζωής, ο δρόμος προς την τελείωση σ' αυτόν και στον άλλο κόσμο, όλα αυτά αναλύονται τόσο βαθιά και διαφωτιστικά από το στόμα του Ιησού, κυρίως στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»* αλλά και σε άλλα έργα του Λόρμπερ, ώστε ο κάθε αληθινός πνευματικός αναζητητής μπορεί να τα κατανοήσει εκ βαθέων και να πάρει ικανοποιητικές απαντήσεις.

Φυσικά, για την πρόσβαση σ' αυτές τις γνώσεις υπάρχει ένας σπουδαίος όρος, που είναι να κατέβει ο άνθρωπος από την παλιά εωσφορική υπεροψία και την εγωιστική ανθρώπινη έπαρσή του.

Για το θέμα αυτό, ο Ιησούς λέει στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»* σε μερικές *«πολύ φιλοσοφημένες»* ιέρειες του Απόλλωνα:

«Όσο παραμένετε μέσα στην υπεροψία σας, θα νιώθετε μέσα σας αντί για τη ζωή, μονάχα τον αιώνιο θάνατο. Γιατί η υπεροψία ωθεί βίαια την ψυχή μέσα στη σάρκα του σώματός της. Κι η ψυχή, φουσκώνοντας όλο και περισσότερο εσωτερικά, γίνεται έτσι εντελώς ένα με τη σάρκα της, στην κατάσταση δε αυτή δεν μπορεί να νιώσει τίποτα άλλο εκτός από το θάνατο της σάρκας. Όμως, ποιες λέξεις, πράξεις ή σημάδια μπορούν να δώσουν αποδείξεις σε μία ψυχή γεμάτη θάνατο για το ότι θα συνεχίσει να ζει μετά το θάνατο του σώματος και για το ότι υπάρχει ένας μοναδικός, αληθινός Θεός; Εσείς, βέβαια, νομίζετε ότι ένας παντογνώστης και παντοδύναμος Θεός μπορεί με κάποιον τρόπο να στείλει ένα φως στον άνθρωπο, ώστε εκείνος ν' αντιληφθεί την κατάστασή του. Αυτό ο Θεός το κάνει πάντα. Αλλά η υπεροψία των ανθρώπων δεν τους επιτρέπει να τ' αντιληφθούν όλ' αυτά».

Επομένως, σε κάθε αναζήτηση της αλήθειας πρέπει να δίνεται προσοχή στη μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο θαμπό, απατηλό νου και στο καθαρό πνευματικό φως της καρδιάς.

Άλλωστε, όπως ξέρουμε από τον Λόρμπερ, η ψυχή μας είναι ένα, κατά μεγάλο μέρος ακόμη, υλικό τυφλό και κακό πλάσμα, που ανήλθε κατακερματισμένο σε μυριάδες σπινθήρων ζωής από την καταδίκη της ύλης. Έχει περιορισμένη μόνο νοημοσύνη, με την οποία μπορεί να δει τον κόσμο με τη βοήθεια των υλικών αισθήσεων, να συνδυάσει με κάποια λογική τις παρατηρήσεις της και να τις διατηρήσει σε μία μνήμη συχνά πολύ περιορισμένη. Οι περισσότερες αισθήσεις της ψυχικής αναγνώρισης του κόσμου

έχουν τα όργανά τους στο κεφάλι, όπου επίσης (στον εγκέφαλο) βρίσκεται το εργαστήρι της λογικής σκέψης και το αρχείο της μνήμης. Γι' αυτό, αυτή την ικανότητα αναγνώρισης την λέμε «εγκεφαλική νοημοσύνη».

Για να μπορέσει όμως η ψυχή μας να προοδεύσει στην αναγνώριση του αληθούς και καλού, καθώς και στην καλή θέληση και πράξη, φέρει μέσα της από τη γέννησή της ένα καθαρό θεϊκό πνεύμα που την οδηγεί και την τελειοποιεί και που βρίσκεται σε διαρκή σύνδεση με το πρωταρχικό πυρ και το πρωταρχικό φως της αιώνιας αγάπης (το Θεό- - Πατέρα) όπως η ακτίνα με τον ήλιο. Αυτό το καθαρό θεϊκό πνεύμα μέσα στον άνθρωπο, χάρη στη σύνδεσή του με τον Θεό, γνωρίζει τα πάντα, γνωρίζει τα βάθη της Θεότητας, τα μυστικά της δημιουργίας, την αιώνια ζωή, το στόχο και το δρόμο της τελείωσης, μπορεί δε να διαφωτίσει, να οδηγήσει και να τελειοποιήσει ανάλογα την ψυχή. Μια και κατοικία του είναι η καρδιά, η σχετική ικανότητα αναγνώρισης της ψυχής λέγεται *«νοημοσύνη της καρδιάς»* ή *«εσωτερικό φως»*.

Στην ελεύθερη βούληση της ψυχής εναπόκειται σε ποια από τις δύο πλευρές αναγνώρισης -τον κόσμο ή το πνεύμα- θα θελήσει να δώσει τη μεγαλύτερη προσοχή. Αν στρέψει το βλέμμα της μόνο προς τα έξω, προς τον κόσμο, και ερευνά μόνο με την αδύναμη εγκεφαλική της νοημοσύνη, τότε θα αναγνωρίζει μόνο την επιφάνεια των πραγμάτων και των συνθηκών, χωρίς να βλέπει τις βαθύτερες σχέσεις, τις πραγματικές βασικές δυνάμεις και τους νόμους τους. Ειδικότερα, θα παραμείνει άγνωστη γι' αυτήν η πνευματική θεμελιώδης αιτία και η πρωταρχική φύση όλων όσων υπάρχουν, γιατί ακόμη της λείπει η πνευματική τελειότητα, ενώ, όπως είναι γνωστό, μόνον τα όμοια μπορούν να κατανοήσουν πλήρως το ένα το άλλο.

Τελείως διαφορετικό θα είναι το αποτέλεσμα, αν η ψυχή στρέψει περισσότερο την προσοχή της προς τα μέσα, προς το καθαρό πνεύμα που κατοικεί στην καρδιά, το θείο σπινθήρα, τον *«Χριστό μέσα μας»* -κι αφεθεί να διδαχθεί απ' αυτόν και να πληρωθεί με αγάπη, σοφία και δύναμη. Εδώ βρίσκεται η εσωτερική πηγή τελείωσης η εγκατεστημένη από τον Θεό, απ' όπου μπορεί η αλλοτριωμένη -εφόσον έχει απομακρυνθεί από την τάξη- ψυχή να λάβει την αληθινή πνευματικότητα. Με αυτές τις γνωστικές δυνάμεις εισδύει στα βάθη της Θεότητας και της Δημιουργίας, ανακαλύπτει τις αληθινές σχέσεις τους και τις βασικές αρχές της ζωής, ειδικά μάλιστα το μεγάλο, αιώνιο θεμελιώδη νόμο της αγάπης. Το συνολικό συναίσθημά της απέναντι στον κόσμο αποκτά με τον τρόπο αυτό θέρμη και ζωή.

Από το βιβλίο του Β. Λουτς «Η Διδασκαλία του Χριστού»

Ο ΓΚΟΥΡΟΥ[20]

«Ο γκουρού είναι ταυτόχρονα θεός και άνθρωπος. Παρ' όλο που παίρνει το σώμα ενός ανθρώπου, είναι τέλειος ως προς την επίγνωση και τη συνειδητότητα και γι' αυτό είναι ο ίδιος ο θεός».

Guru According to Radha Soami Teachings

Η ινδουιστική κοσμογονία

Καταρχάς θέλουμε να δώσουμε συνοπτικά την ερμηνεία ορισμένων όρων που θα συναντήσουμε στην ινδουιστική κοσμογονία.

Ο Ντεϊσμός (από το λατινικό dues=θεός): αναγνωρίζει την έννοια ενός δημιουργού θεού, όμως αρνείται ότι αυτή η προσωπική (ήμη) Οντότητα εξακολουθεί να επιδρά στη φύση και στην ιστορία και να επεμβαίνει στ' ανθρώπινα. Ως εκ τούτου απορρίπτει τα θαύματα και μία υπερφυσική αποκάλυψη. Αντί για την θεία αποκάλυψη πρεσβεύει ότι υπάρχει μία λογική ή φυσική θρησκεία η οποία υπαγορεύει την ηθική πράξη. Οι ντεϊστές – μεταξύ αυτών και οι τέκτονες – υποστηρίζουν ότι πίσω απ' όλες τις θρησκείες κρύβεται η μοναδική αληθινή «φυσική» θρησκεία, που περιέχεται στα θετικά των άλλων, τα οποία όμως έχουν αλλοιωθεί από ανθρώπινες προσθήκες.

Ο θεϊσμός πιστεύει στην ύπαρξη ενός θεού (αντίθετα με τον αθεϊσμό), ο οποίος είναι το απόλυτο, υπερβατικό, υπερκόσμιο, (αντίθετα με τον πανθεϊσμό), προσωπικό, ζωντανό Ον, το οποίο δρα (μέσω της πρόνοιας) στον κόσμο και μετά τη δημιουργία του τελευταίου εκ του μηδενός, και τον συντηρεί (αντίθετα με την πίστη του ντεϊσμού).

Ο Μονισμός πρεσβεύει ότι όλα είναι ένα, ότι όλη η δημιουργία προέρχεται από μία μοναδική Αρχή. Μονιστές ήταν για παράδειγμα ο Θαλής, που θεωρούσε το νερό ως μοναδική Αρχή του σύμπαντος ή ο Αναξιμένης τον αέρα. Στον Ινδουισμό η αντίληψη αυτή ονομάζεται Advaita. Ορυκτά, φυτά, ζώα, άνθρωποι είναι απλώς εκδηλώσεις της «Μίας Συνείδησης». Η Συνείδηση αυτή είναι απρόσωπη και χωρίς χαρακτηριστικά. Ονομάζεται «Θεός», «Εαυτός», «Βράχμαν», «Κενότητα».

Ο Δυισμός αντίθετα αντιπροσωπεύει την ύπαρξη δύο ανεξάρτητων μεταξύ τους, συνήθως αντίθετων Αρχών, όπως καλό – κακό, Ουρανός και Γη, φως και σκότος κ.ο.κ.

20

Ο Πανθεϊσμός, βασίζεται στην κοσμοαντίληψη του μονισμού· πρεσβεύει ότι ο θεός είναι η αιώνια, άπειρη, απόλυτη κι απρόσωπη ουσία μέσα σ’ όλα τα πράγματα. Είναι δηλαδή ομοούσιος με την πλάση και την εμψυχώνει. Πρόκειται για μία πολύ παλιά αντίληψη που συναντάται στη φιλοσοφία της Vedanta και της Bhagavad-gita στην Ινδία, στο Βουδισμό, στον Λάο-τσε, κι αργότερα στους Ροδόσταυρους, στους Αλχημιστές, στη Θεοσοφία και στον Στάινερ. Καθώς ο θεός εδώ ταυτίζεται με το υλικό σύμπαν και όλα συνιστούν μία εκδήλωσή του, έτσι και ο άνθρωπος δεν είναι ένα ανεξάρτητο, αυθύπαρκτο εγώ απέναντι στο Υπερκόσμιο Εσύ.

** Από το THE WORLD OF GURUS, του Vishal Mangalwadi

Στο επόμενο κεφάλαιο θα εμβαθύνουμε στις διάφορες ινδουιστικές δοξασίες σχετικά με τη φύση του ανθρώπου και τη σχέση του με τον θεό και με τον κόσμο. Προηγουμένως όμως θα παραθέσουμε τη σχέση του θεού με τον κόσμο και με τον άνθρωπο, έτσι όπως καταγράφεται στη Νέα Αποκάλυψη. Έτσι ο αναγνώστης θα έχει ένα μέτρο σύγκρισης και έναν οδηγό ώστε να μπορεί να προσανατολιστεί μέσα στο λαβύρινθο των ποικίλων διδασκαλιών του ανατολικού μυστικισμού.

Σύμφωνα με το σκεπτικό του μονισμού, δηλαδή της θεωρίας ότι ανθρώπινη ψυχή και θεός είναι το ίδιο, η παραπάνω πεποίθηση είναι σωστή. Μάλιστα αυτή η τάση ώθησε μερικούς σύγχρονους γκουρού, όπως το Rajneesh και το Sai Baba να αυτοαποκαλεστούν Μπάγκβαν, δηλ. θεός. Αλλά και άλλοι, εκτός από τους οπαδούς, τους ονομάζουν «θεάνθρωπους», επειδή οι ίδιοι οι γκουρού ταυτίζονται με τον θεό.

Προφανώς αφού ο ινδουιστικός μονισμός δίδασκε ανέκαθεν ότι ο άνθρωπος είναι ίδιος με τον θεό, κατά λογική συνέπεια τη σύγχρονη εποχή αναπτύχθηκε περαιτέρω αυτή η πεποίθηση και πρεσβεύει ότι ο γκουρού είναι θεός.

Εύλογα το μεγαλύτερο πρόβλημα με αυτήν τη διδασκαλία είναι ότι δεν έχουμε καμία δυνατότητα να ελέγξουμε αν κάποιος έχει όντως φτάσει στην «απόλυτη συνείδηση» ώστε να μπορεί να θεωρηθεί θεάνθρωπος ή απλώς το ισχυρίζεται.

Βέβαια κάθε γκουρού παρέχει το (δικό του) κριτήριο, με το οποίο είναι δυνατό να ελεγθεί ο ισχυρισμός του, όμως το ίδιο το κριτήριο δεν μπορεί να επαληθευτεί αντικειμενικά· είμαστε αναγκασμένοι απλώς να το πιστέψουμε. Εξάλλου, συχνά ένας γκουρού με την αξίωσή του να γίνει πιστευτός επιδιώκει να στερεώσει τη θέση του και να εξουδετερώσει έναν αντίπαλο γκουρού.

Φυσικά με βάση τη λογική του μονισμού είναι δυνατό να υπάρχουν εκατομμύρια θεάνθρωποι, από τη στιγμή που έχουν φτάσει στη «συνείδηση της ενότητας των πάντων» (unity consciousness). Άρα κανένας δεν μπορεί να έχει την αξίωση ότι είναι ο μοναδικός ή αλάθητος (perfect master).

Εντούτοις πολλές σέκτες ισχυρίζονται ότι ο δικός τους ο γκουρού είναι ο μοναδικός αληθινός θεάνθρωπος της εποχής μας. Αλλά τότε θα πρέπει να δεχτούμε ότι όλοι είναι οι «μοναδικοί αληθινοί», πράγμα αδύνατο ούτε έχουμε τη δυνατότητα να εξακριβώσουμε αν κάποιος είναι απατεώνας.

Ακόμη πιο θεμελιώδες είναι ασφαλώς το ερώτημα για το πώς θα μάθουμε αν η «αμιγής συνείδηση»[21] (pure consciousness) είναι η Έσχατη Πραγματικότητα, δηλ. ο θεός. Ακόμη κι αν ο γκουρού έχει πράγματι κατακτήσει τη «unity consciousness», πώς ξέρουμε ότι αυτή είναι ο θεός; Γιατί εάν δεν είναι, ούτε ο γκουρού είναι θεάνθρωπος.

Πάντως δεν αντιμετωπίζουν όλες οι σέκτες τον γκουρού τους σαν θεάνθρωπο. Υπάρχουν τρεις βασικές τοποθετήσεις:

Η πρώτη λέει ότι ο γκουρού είναι θεός. Ο Swami Sunderdass λέει π.χ.: «Ο γκουρού είναι θεός, είναι ο Άρχων, είναι ο Ύψιστος».

Η δεύτερη, επίσης παραδοσιακή, μονιστική λέει ότι ο γκουρού δεν έχει κατακτήσει ακόμη την έσχατη τελείωση, είναι απλώς πιο προχωρημένος από τους άλλους. Ο Subramanya λέει π.χ.: «Ο μαθητής κατά τη μαθητεία του θεωρεί τον γκουρού του θεό. Ο αληθινός γκουρού είναι όπως ο θεός, όχι όμως ο ίδιος ο θεός».

Η τρίτη είναι η η δυιστική άποψη, με διαφορετικές εκδοχές. Κατ’ αυτές, ο γκουρού δεν είναι θεός, αν και τον λατρεύουν σαν όμοιο ή ανώτερο του θεού, επειδή τον αποκαλύπτει. Έτσι ο Swami Prabhupada των Χάρε-Κρίσνα λέει ότι οι μαθητές του οφείλουν «να τιμούν τον δάσκαλο με την τιμή που αρμόζει σε θεό, γιατί είναι ένας εκπρόσωπος του θεού που δίνει παρακάτω τη θεϊκή αγάπη». Αλλά, προσθέτει, όποιος ισχυρίζεται ότι είναι «θεός» αυτόν να τον αντιμετωπίζουν σαν «δολοφόνο».

Ο γκουρού στη Δύση

21

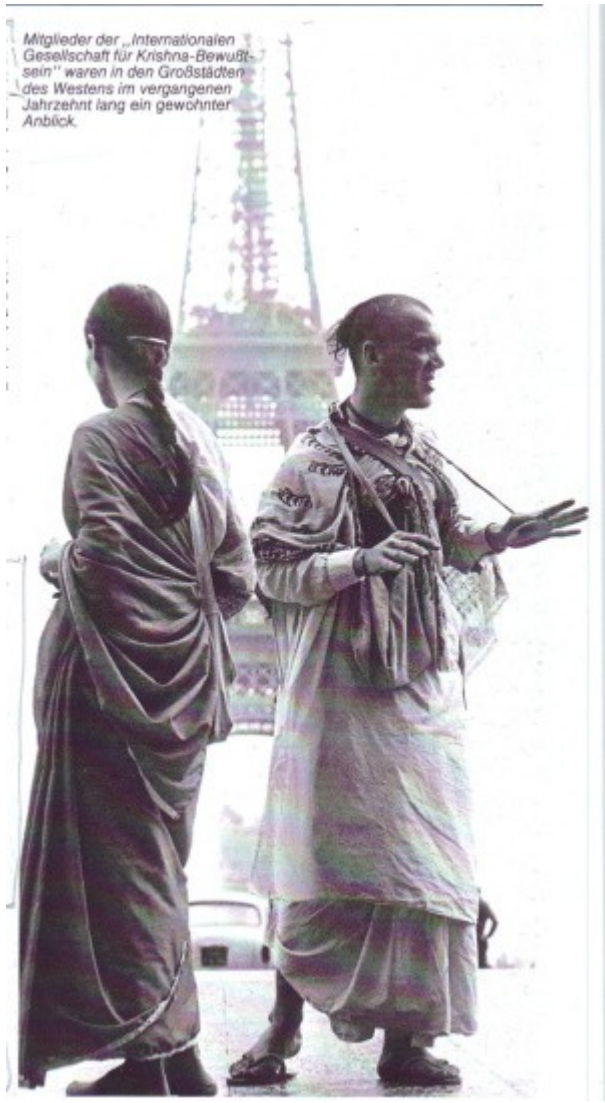

Mitglieder der „Internationalen Gesellschaft für Krishna-Bewußtsein" waren in den Großstädten des Westens im vergangenen Jahrzehnt lang ein gewohnter Anblick.

Οι δραστήριοι στη Δύση γκουρού αντιπροσωπεύουν και τις τρεις κατηγορίες αυτο-εκτίμησης κι εκτίμησης από τους άλλους. Οι γκουρού και οι γκουρουιστικές οργανώσεις με τη μεγαλύτερη εξάπλωση στο δυτικό κόσμο είναι οι εξής:

- Divine Life Society

- Chinmaya Mission
- Hare Krishna
- Swami Muktananda Pamhansa
- Divine Light Mission
- Radha Soami Satsang
- Brahma Kumaris
- Sri Chinmoy
- Ananda Marga
- Υπερβατικός Διαλογισμός (ΤΜ) τού Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι.
- «Μπάγκβαν» Ραζνίς (Όσσο)
- Σάτυα Σάι Μπάμπα

Με τους τρεις τελευταίους, που είναι και οι πιο γνωστοί και στην Ελλάδα θ' ασχοληθούμε στη συνέχεια πιο αναλυτικά.

Ο ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ (ΤΜ) ΚΑΙ Ο Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι, Ο ΣΩΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Ο ΤΜ είναι ο μοναδικός δρόμος για τη σωτηρία και για την επιτυχία στη ζωή· δεν υπάρχει κανένας άλλος».

Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι

Ο ΤΜ, τόσο ως οργάνωση όσο και ως μέθοδος διαλογισμού είναι έργο του Ινδού Mahesh Prasad Varma (1918-2008), διάσημου ως Maharishi Mahesh Yogi (MMY). Το «Mahesh» είναι το όνομά του, το «Yogi» δηλώνει ότι είναι γνώστης της γιόγκα, το «Μαχαρίσι» (Μεγάλος Ενορατικός), είναι ένας τιμητικός τίτλος που υποδηλώνει τη συγγένειά του με τους ενορατικούς (rishi) στις Βέδες. Προφανώς αφού δεν φέρει και τον τίτλο τού «σουόμι», δεν είχε μυηθεί στο μοναχισμό.

Κατά τα λεγόμενά του, μετά το 1953 έζησε μερικά χρόνια στα Ιμαλάια, όπως απαιτείται εκ παραδόσεως από έναν Ινδό άγιο. Τέλη του 1958 ίδρυσε στο Μαντράς ένα «Spiritual Regeneration Movement».

Επειδή στην Ινδία δεν είχε μεγάλη απήχηση, έφυγε από τη χώρα και μ’ ενδιάμεσους σταθμούς σε Μαλαισία, Σιγκαπούρη, Χονγκ Κονγκ και Χαβάη κατέληξε αρχές του 1959 στο Σαν Φρανσίσκο.

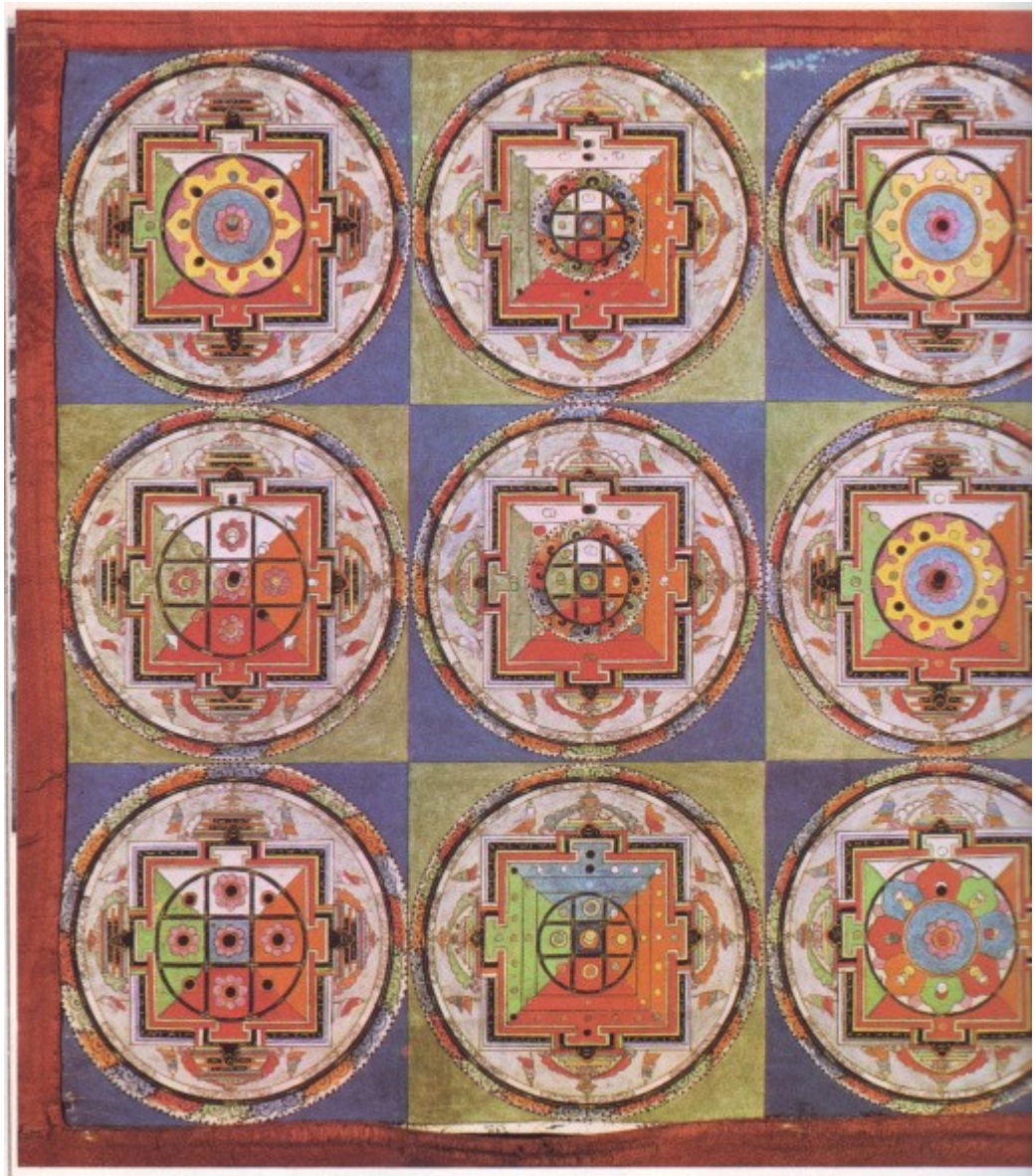

A Tibetan hanging painting of a set of nine mandalas-yantras, used in meditation to achieve an evolved condition of consciousness. Nepal, 19th century. Gouache on cloth 22 × 22 in.

Σε δύο σύντομα γραπτά του (1961-1962) ανέπτυξε τη βασική ιδέα του, ότι υπάρχει μία απλή μέθοδος διαλογισμού που οδηγεί χωρίς κόπο στην ευτυχία και στην ολοκλήρωση, δηλαδή στην «Πηγή της Δημιουργίας», στην «Κοσμική Συνείδηση». Το πλεονέκτημα για το μοντέρνο άνθρωπο είναι ότι μ' αυτήν τη μέθοδο μπορεί να βρίσκεται, χωρίς να κάνει κανένα λάθος, ταυτόχρονα στον κόσμο του Απόλυτου και στον κόσμο του Σχετικού. Όλα τα προβλήματα λύνονται αυτόματα, η ανθρωπότητα γίνεται αυτόματα θεϊκή.

Αυτός ο εύκολος διαλογισμός υπήρχε ανέκαθεν, απλώς χάθηκε σταδιακά, μα ανανεωτές όπως ο Κρίσνα, ο Βούδας, ο Χριστός και ο Γκουρού Ντεβ τον επανέφεραν στη μνήμη των ανθρώπων. Σ' ένα εκτενέστερο βιβλίο του το 1963 με τίτλο «Η Επιστήμη της Ύπαρξης και η Τέχνη της Ζωής», επιδίωξε να μεταφέρει το θρησκευτικό του μήνυμα κυρίως στους Δυτικούς «οπαδούς της επιστήμης». Ασφαλώς αυτό που προσέδωσε παγκόσμια φήμη στον ΤΜ ήταν η μύηση των Beatles σ' αυτήν τη μέθοδο το Φλεβάρη του 1968 στο Rishikesh της Ινδίας. Βέβαια λιγότερο γνωστό έγινε το γεγονός ότι τα Σκαθάρια πολύ σύντομα τον εγκατέλειψαν κι αναχώρησαν, και ήδη το Μάη του ίδιου χρόνου πήραν απόσταση από τις εμπειρίες τους με τον ΤΜ με απερίφραστους χαρακτηρισμούς, ότι «είναι χάσιμο χρόνου» (Λένον) κλπ.

Το 1971 ο ΜΜΥ εμφανίστηκε πάλι στο προσκήνιο με την «Επιστήμη της Δημιουργικής Διάνοιας», με την οποία ήθελε να προσδώσει «επιστημονική» χροιά στον ΤΜ. Στις 12-1-1975 ο ΜΜΥ εγκαινίασε την «Εποχή της Φώτισης» για όλον τον κόσμο», ενώ το 1976 ακολούθησε η «Παγκόσμια Κυβέρνηση της Εποχής της Φώτισης», με δέκα υπουργεία, μεταξύ των οποίων ένα «Υπουργείο Υγείας και Αθανασίας», με έδρα την Ελβετία. Η «Παγκόσμια Κυβέρνηση» είχε στόχο να συμβουλεύει «πατρικά» τις εθνικές κυβερνήσεις, υποδεικνύοντάς τους συστηματικά να εφαρμόσουν τον ΤΜ για τη λύση όλων των παγκόσμιων προβλημάτων.

Χάρη στο λεγόμενο "Maharishi Effect", εφόσον δηλ. το 1% του πληθυσμού μίας κοινωνίας θα έκανε διαλογισμό, «αυτόματα η κοινωνία αυτή θα γινόταν ιδανική, χωρίς αρρώστια, δυστυχία ανεργία, πληθωρισμό, δυστυχήματα, χωρίς προβλήματα… στην Εποχή της Φώτισης».

Από τα μέσα της δεκαετίας του '70 κι ύστερα η κίνηση ΤΜ εξαπλώθηκε ραγδαία, κυρίως στις ΗΠΑ, όμως εκεί υπέστη και μία σημαντική ήττα. Καθώς προσπαθούσε να εισδύσει στα δημόσια σχολεία, ένα δικαστήριο έθεσε τέλος σ' αυτήν την προσπάθεια

του Οκτώβρη του 1977. Το δικαστήριο διαπίστωσε ότι ο ΤΜ είναι «μία θρησκεία με ινδουιστικό υπόβαθρο». Επειδή συνταγματικά στις ΗΠΑ υπάρχει διαχωρισμός θρησκείας και κράτους, απαγορεύτηκε τελεσίδικα η άσκηση του ΤΜ στα σχολεία.

Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς είχε εγκαινιαστεί το "siddhi – programm". Σε εξειδικευμένα σεμινάρια οι σπουδαστές όφειλαν να μελετήσουν τα κλασικά κείμενα της γιόγκα και να διδαχτούν τα σίντις, δηλ. παραφυσικές ικανότητες όπως η μεταιώρηση, η αορατότητα, ο έλεγχος των φυσικών νόμων κ.ο.κ. Οι σπουδαστές του ΤΜ που θα γίνονταν μετά απ' αυτά "siddhas" όφειλαν να συμβάλλουν στη «δημιουργία της ιδανικής κοινωνίας την Εποχή της Φώτισης».

Ακόμη δεν έχει αποδειχτεί ότι η μέθοδος ΤΜ έχει δημιουργήσει «τον παράδεισο επί γης» όπως υποσχέθηκε. Πάντως είναι φανερό ότι πρόκειται για μία ειδική μορφή της ινδουιστικής μάντρα-γιόγκα. Εργάζεται κυρίως με μονοσύλλαβα μάντρας από την ταντρική παράδοση, τα οποία είναι ήχοι λατρευτικής επίκλησης μίας συγκεκριμένης θεότητας και συνδέουν τον πιστό μαζί της. Ως εκ τούτου, σ' αντίθεση με την προσευχή, τα μάντρας απαγγέλονται για να επιτευχθεί μία *μαγική ενέργεια* ("Meditations of MMY" 17).

Βέβαια στην οργάνωση του ΤΜ δεν ομολογείται δημόσια αυτή η μαγική σχέση. Πάντως για να «πιάσει» η μαγεία, είναι απαραίτητο να εκτελεστεί αψεγάδιαστα η μυητική τελετουργία, η puja (θεία λατρεία).

«Κάνουμε εδώ κάτι σε συμφωνία με τις βεδικές τελετές: μία ειδική επί τούτου απαγγελία, προκειμένου να προκαλέσουμε μία επενέργεια σ' έναν άλλον κόσμο, ούτως ώστε να ελκύσουμε την προσοχή των ανώτερων όντων ή θεών που ζουν εκεί. Όλη η γνώση για τα μάντρας ή τους βεδικούς ύμνους αποσκοπεί στην επικοινωνία του ανθρώπου με τα ανώτερα όντα στα διάφορα επίπεδα της Δημιουργίας» (MMY)

Η κοσμοθεωρία του ΤΜ

Ο MMY εξηγεί την αποτελεσματικότητα της μεθόδου τους βασιζόμενος στην παραδοσιακή ινδική κοσμολογία και σε αντιδιαστολή με άλλες γιογκικές σχολές. Το κύριο επιχείρημά του είναι ότι ο ΤΜ εξασφαλίζει εσωτερική γαλήνη και συνάμα εξωτερική δραστηριότητα που καθιστά δυνατή μία πολυάσχολη ζωή.

Μάλιστα για να θεμελιώσει το επιχείρημά του επικαλείται την Κάρμα-γιόγκα από την Μπαγκαβαντγκίτα, με τη διδασκαλία περί «επιτηδειότητας στην πρακτική». Κατ' αυτήν ο γιόγκι μπορεί να ασκεί πρακτική δραστηριότητα χωρίς καρμικές συνέπειες και επαναγεννήσεις, εφόσον το κάνει με αταραξία και χωρίς επιθυμία να επιτύχει.

Έτσι ο ΤΜ θέτει τους ίδιους στόχους που θέτουν παραδοσιακά και πολλά συστήματα γιόγκα: απαγκίστρωση από τον υλικό κόσμο, επιστροφή στην Αρχή του κόσμου και συνάμα επιβολή πάνω στον κόσμο.

No problem!

Η κοσμοθεωρία του ΤΜ δεν αφήνει χώρο για προβλήματα. «Η απάντηση σε κάθε πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Άμα αναγνωρίσει ο άνθρωπος αυτήν την αλήθεια, είναι χωρίς πρόβλημα». Υπάρχουν μόνο φαινομενικά προβλήματα που μπορούν να λυθούν με τον ΤΜ. Ο ΤΜ λύνει τα θρησκευτικής φύση προβλήματα, αφού συνδέει το διαλογιζόμενο με το θείο· τα προβλήματα υγείας, καταπολεμώντας το στρες και κάθε αρνητικό παράγοντα και παρέχοντας απεριόριστη μακαριότητα. Λύνει όλα τα πνευματικά προβλήματα γιατί εξαντλεί το ανθρώπινο δυναμικό και αντλεί από τη «Δημιουργική Διάνοια». Λύνει τα πολιτικά – κοινωνικά προβλήματα, καθώς κάνει τον άνθρωπο κύριο σε όλα τα πράγματα, στους νόμους της φύσης, λύνει κλπ, κλπ.

Στην κλασική εποχή του ινδουισμού ήταν διαδεδομένη η προσδοκία ότι τον χρυσόν αιώνα οι άνθρωποι δεν θα αγόραζαν πια τίποτα, καθότι θα εξασφάλιζαν τα πάντα μέσω των σκέψεών τους. Αντίστοιχα ο ΤΜ θεωρεί τον εαυτό του σήμερα την «Εποχή της Φώτισης», την πανάκεια για όλα και την πραγμάτωση του επίγειου παράδεισου. Με την πρώτη ματιά μπορεί να θυμίζουν όλ' αυτά προπαγανδιστική αμετροέπεια· στην πραγματικότητα όμως είναι απόρροια της συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας, που σε συνδυασμό με τη μέθοδο διαλογισμού οδηγεί σε *φαντασιώσεις απεριόριστης παντοδυναμίας* [ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ]

Ο νοήμων αναγνώστης μπορεί να φανταστεί κι ο ίδιος από τι είδους πηγές προέρχονται τέτοιες φαντασιώσεις κι αν είναι όντως θεϊκές…

Ο ΤΜ και τα σίντις (υπερφυσικές ικανότητες)

Ο Patanjali στο «Yoga-Sutra», το κλασικό εγχειρίδιο της γιόγκα, ήδη κατανομάζει τα σίντις (θαύματα, τελειότητες) σαν έναν καρπό της άσκησης. Η επιδίωξη απόκτησης των σίντις στην παραδοσιακής αντίληψη της γιόγκα θεωρείται εκτροχιασμός από την ατραπό της σωτηρίας και επικίνδυνη στροφή προς το χώρο της μαγείας.

Στο «πρόγραμμα για τα σίντις» του ΤΜ δεν φαίνεται να υπάρχουν τέτοιες επιφυλάξεις. Εδώ το κέντρο βάρους αποτελεί η ικανότητα του «πετάγματος» (της «πτήσης» ή μετεώρησης), γα την οποία διδάσκεται μία τεχνική επιτόπιου άλματος. Με εντατικό διαλογισμό, ιδίως πάνω στο «μάντρα της πτήσης» από τα σούτρας του Patanjali, προκαλούνται ακούσιοι μυϊκοί σπασμοί που κάνουν τον γιόγκι να πεταχτεί από την καθιστή θέση του στον αέρα.

Ο ΤΜ υπόσχεται μέσω των σίντις ατομικά και συλλογικά καλύτερο συντονισμό σώματος και πνεύματος και της ικανότητας της εναρμονισμένης με τη φύση πρακτικής («αναβιώνουμε το φυσικό νόμο μέσα μας»).

Επιπλέον, το «πρόγραμμα των σίντις» προσφέρει και τη λύση στα θέματα της πολιτικής, αφού οι άνθρωποι ικανοποιούν όλες τις ανάγκες τους χωρίς να χρειάζεται πια ν’ αγωνίζονται. Και συν τοις άλλοις, «εάν σε κάθε ήπειρο ασκούνται 7.000 άτομα, εξασφαλίζεται η παγκόσμια ειρήνη» (ΜΜΥ).

Με αυτήν την αντίληψη για τα σίντις και για τη μαγική τους εφαρμογή ο ΤΜ ξεπερνά το πλαίσιο του παραδοσιακού ινδουισμού. Όταν ο ΜΜΥ θριαμβολογεί λέγοντας: «Εμείς θέτουμε σε κίνηση το Απόλυτο!» εκδηλώνει μία συνείδηση μαγείας, με την οποία πιστεύεται ότι μπορούν να λυθούν όλα τα προβλήματα με το να τα παραβλέπει κανείς μέσω του διαλογισμού.

ΤΜ και θρησκεία

Ο ΤΜ παρουσιάζεται ως η «Βεδική Επιστήμη του Μαχαρίσι», η «Βεδική τεχνολογία της συνείδησης», η ανανέωση της σοφίας των Βεδών. Όπως όλες οι ινδουιστικές παραδόσεις εξαίρει τις Βέδες σαν θεία αποκάλυψη.

Σε όλες αυτές τις παραδόσεις η βεδική σοφία θεωρείται *η πηγή, ο πυρήνας και το υπόβαθρο όλων των θρησκειών*. Το μόνο που διαφοροποιείται εκάστοτε είναι τα ιδιαίτερα δόγματα και τα τελετουργικά τυπικά και αυτά είναι που χαρακτηρίζονται «θρησκεία», δηλαδή η εξωτερική «επένδυση».

Ο ΜΜΥ θεωρεί τη θρησκευτική ιστορία μία διαρκή ιστορία παρακμής κι ανανέωσης και τη δική του μέθοδο σαν συνεχιστή και εγγυητή της καθαρότητας της διδασκαλίας του Shankara (788-820), ενός μεγάλου αγίου και ανανεωτή φιλόσοφου της Ινδίας. Γι’

αυτόν το λόγο ο ΤΜ αυτοχαρακτηρίζεται ως η «εκπλήρωση της θρησκείας, όπως άλλωστε και της ψυχολογίας, της φιλοσοφίας και γενικά όλης της ζωής». Ο ΤΜ είναι «η άσκηση που κάνει κάθε άνθρωπο ικανό να βιώσει όλα αυτά που δίδασκαν ανέκαθεν οι θρησκείες – και ο χριστιανισμός – γιατί μ' αυτήν την άσκηση ανέρχεται εύκολα στο επίπεδο της θεϊκής ύπαρξης, κι αυτό είναι η εκπλήρωση κάθε θρησκείας… Βασική προϋπόθεση κάθε θρησκείας είναι να μην υποφέρει ο άνθρωπος, μα αυτό που τους λείπει είναι η κατάλληλη τεχνική στην πράξη, δηλ. ο ΤΜ. Δώστε τον ΤΜ στους πιστούς όλων των θρησκειών, να τον απολαύσουν και συνάμα να διατηρήσουν με περηφάνια την πίστη τους».

Ας σημειωθεί πάντως ότι τα παραπάνω αντιφάσκουν με την παρουσίαση του ΤΜ σαν «δρόμου για τη θέωση» και με δηλώσεις εκπροσώπων του ΤΜ στην Ινδία που είναι εχθρικές απέναντι σ' άλλες θρησκείες, όπως: «προασπίσαμε τη χώρα των Βεδών ενάντια στο δαίμονα – χριστιανισμό».

Αυτοπαρατήρηση και διαλογισμός

στο φως της νέας αποκάλυψης

Η διδασκαλία για το διαλογισμό στο χριστιανισμό είναι διαφορετική. Στη Νέα Αποκάλυψη διαβάζουμε πώς τον εννοεί ο Κύριος και πώς γίνεται να συνδεθεί ο άνθρωπος μαζί του.

Με απλές, αλλά μεστές, διευκρινίσεις και συμβουλές, ο Γιάκομπ Λόρμπερ μας αναλύει πώς πρέπει να είναι η αληθινή προσευχή, για να φθάσει στον προορισμό της και να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Το πρώτο βήμα για να επικοινωνήσουμε με τον Θεό είναι να γαληνέψουμε μέσα μας, στρεφόμενοι προς το εσωτερικό μας. *«Όταν θέλεις να προσευχηθείς, αποτραβήξου στο δωμάτιό σου»,* συμβουλεύει ο Ιησούς στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου στην επί του Όρους Ομιλία. Αυτή η συμβουλή εμπεριέχει ένα διπλό νόημα. Κατ' αρχήν τυπικά, εννοείται πως πρέπει κανείς να αποσυρθεί σε ένα μέρος που θα εξασφαλίζει τη μεγαλύτερη δυνατή ησυχία απέναντι στους αντιπερισπασμούς του κόσμου. «Και κλείσε καλά την πόρτα», προσθέτει, για να προφυ- λαχθούμε από τον καταιγισμό των εξωτερικών εντυπώσεων και να βυθιστούμε ανεμπόδιστα στον πυρήνα της καρδιάς, όπου κατοικεί το θείο πνεύμα. Χάρη σ' αυτόν το μεσολαβητή, τον εμφυτευμένο θεϊκό σπινθήρα, μπορούμε να αναρριχηθούμε ως την Πηγή της Ζωής, για να λάβουμε την αναζωογόνηση που είναι πάντα έτοιμη να μας δώσει.

Με τη βοήθεια του πνευματικού σπινθήρα θα εξετάσουμε εξονυχιστικά τον εαυτό μας, και κυρίως τη σχέση μας με τον Θεό, ώστε να είμαστε καθαρότεροι στην προσευχή μας.

Αυτή την εσωτερική ενατένιση και αυτοπαρατήρηση τη συνιστούσε ήδη ο Ιησούς στους μαθητές του, όπως διαβάζουμε στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»:*

«Το πιο ωφέλιμο πράγμα για τον άνθρωπο είναι από καιρό σε καιρό να παρατηρεί και να ερευνάει τον εαυτό του. Όποιος θέλει να ελέγξει τον εαυτό του και τις δυνάμεις του, πρέπει να εξετάζεται συχνά μόνος του και να αυτοπαρατηρείται σε βάθος. Επειδή μερικοί δεν ξέρουν πώς να το κάνουν, ακούστε: κατ' αρχήν ηρεμήστε και σκεφτείτε ήσυχα, αλλά εντατικά, όλα όσα κάνατε ή αποφύγατε να κάνετε.

Αναλογιστείτε το θέλημα του Θεού που το γνωρίζετε καλά και κατά πόσον έχετε λειτουργήσει σύμφωνα με αυτό στις διάφορες περιστάσεις. Έτσι παρατηρείτε τον εαυτό σας, ενώ συνάμα δυσκολεύετε τη διείσδυση του Σατανά μέσα σας. Αυτός άλλο δεν πασχίζει από το να εμποδίζει τον άνθρωπο να γνωρίσει τον εαυτό του, χρησιμοποιώντας γι' αυτό κάθε λογής εξωτερικά και ανούσια τεχνάσματα. Γιατί όταν ο άνθρωπος με την εξάσκηση αποκτήσει την ικανότητα να παρατηρεί το εσωτερικό του, θα βρει εκεί μέσα εύκολα και γρήγορα ποιες παγίδες του έχει στήσει ο Σατανάς. Έτσι μπορεί να τις εξουδετερώσει εντελώς και στο μέλλον να προφυλαχθεί από την πανουργία του εχθρού.

Τώρα ξέρετε λοιπόν πώς γίνεται αυτή η εσωτερική αυτοπαρατήρηση. Από εδώ και μπρος κάνετε καθημερινά τέτοιες ασκήσεις σιωπηρά και μην αφήσετε να σας ενοχλήσει κανένα εξωτερικό γεγονός εκείνη την ώρα.

Να μην παραβλέψετε τίποτα και να ελέγχετε μήπως έχετε παραλείψει κάτι, ώστε να μη χρειασθεί να πείτε στο τέλος: Είναι δέκα ή εί-κοσι χρόνια τώρα που έκανα όλα όσα μου υπαγορεύει η διδασκαλία, παρ'όλα αυτά βρίσκομαι ακόμη στο ίδιο σημείο. Δεν αισθάνομαι καμία ιδιαίτερη φώτιση και όσο γι' αυτή την περίφημη αιώνια ζωή ούτε που έχω πάρει μυρωδιά τι είναι. Τι να φταίει άραγε;"

Γι' αυτό σας λέω, ελέγξετε προσεκτικά τον εαυτό σας, μήπως έχουν εισχωρήσει στην καρδιά σας κάποιες εγκόσμιες υστερόβουλες σκέψεις, μήπως πότε-πότε η αλαζονεία, μια κάποια υπερβολική οικονομία, η ματαιοδοξία, η κριτική διάθεση, η ισχυρογνωμοσύνη,

η ηδυπάθεια και άλλα παρόμοια παγιδεύουν την καρδιά και την ψυχή σας. Όσο θα συμβαίνει το ένα ή το άλλο, δεν πρόκειται ποτέ να δείτε να εκπληρώνεται εντελώς η επαγγελία Μου.

Αρκεί να παρατηρήσετε το μούστο και το αγνό, όλο πνεύμα, κρασί σε ένα βαρέλι από την άλλη. Όσο μέσα στο μούστο θα βρίσκονται ακατέργαστα και ξένα στοιχεία, θα ζυμώνεται και δεν θα λαγαρίζει. Όταν όμως τελικά αποβληθούν αυτά τα στοιχεία, επικρατείσιγά-σιγά ηρεμία στο βαρέλι, ο μούστος καθαρίζει και γίνεται κρασί γεμάτο πνεύμα». Τότε είναι πλέον ανοικτό το πεδίο για να αναπτυχθεί ένας εσωτερικός διάλογος:

«Όποιος θέλει να μιλήσει μαζί Μου, ας έρθει σε Μένα και Εγώ θα του αποκριθώ βάζοντας την απάντηση μέσα στην καρδιά του. Όμως μόνον οι αγνοί, που η καρδιά τους είναι γεμάτη ταπεινοφροσύνη, θα μπορέσουν ν' ακούσουν τον ήχο της φωνής Μου. Και όποιος προτιμάει Εμένα αντί για ολόκληρο τον κόσμο, όποιος Με αγαπάει όπως η τρυφερή νύφη το γαμπρό, μαζί του θα βαδίσω χέρι με χέρι. Θα μπορεί να Με βλέπει συνέχεια όπως ο αδερφός τον αδερφό και όπως τον έβλεπα Εγώ από πάντα, πριν καν υπάρξει ακόμα».[22/23]

Β. Λουτς Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΤΜ και τα θύματά του

Το κύριο επιχείρημα που χρησιμοποιεί ο ΜΜΥ για να ελκύσει νέους σπουδαστές είναι οι «επιστημονικές αποδείξεις» ότι ο ΤΜ οδηγεί σε εκπληκτική πρόοδο από συναισθηματική, σωματική, διανοητική και κοινωνική άποψη. Ωστόσο επιστημονικές μελέτες απέδειξαν ότι αυτό δεν ισχύει ή ισχύει υπό περιορισμούς και όχι για όλους.[24]

22[*] *Βλ. Γιάκομπ Λόρμπερ «Ο δρόμος προς την πνευματική αναγέννηση».*

23 [**] Ο διαλογισμός που διδάσκεται βέβαια εδώ, διαφέρει ουσιαστικά από την ινδική-θεοσοφική διδασκαλία, δεδομένου ότι ο ξεκάθαρος στόχος του είναι το ίδιο το θείο Ον και το θέλημά του, απαιτεί δε επίσης τον προηγούμενο καθαρμό της ψυχής. Η δεύτερη προβάλλει την πλήρη παύση των σκέψεων, ώστε η ψυχή να γίνει εντελώς δεκτική προς τα ρεύματα από τον πνευματικό κόσμο. Έτσι όμως, η ψυχή που συνήθως άγεται από την επιθυμία να αποκτήσει υπεράνθρωπες γνώσεις ή δυνάμεις, πέφτει θύμα των εγωιστικών και υπερφυσικών επιδιώξεών της, ώστε γίνεται εύκολη λεία για διάφορα πνευματικά όντα που εσκεμμένα ή μη παραπλανούν τους ανθρώπους. Αντίθετα, όταν ο στόχος είναι εξαρχής η σύνδεση με το θείο Ον και η ανακάλυψη της δικής του θέλησης, τότε σύντομα υ ψυχή μπαίνει υπό την προστασία του. Και στο μέτρο που η αναζήτησή της είναι σοβαρή και άδολη, τίποτα το ακάθαρτο δεν μπορεί να την παραπλανήσει.

Ο Leon Otis, επιστημονικός ερευνητής στο Ινστιτούτο Stanford, προέβη σε διεξοδικές έρευνες για τον ΤΜ. Διαπίστωσε ότι στις βασικές μετρήσεις (σφυγμοί, κυκλοφορική πίεση, κύματα Άλφα κλπ.) δεν υπήρχε διαφορά μεταξύ της ομάδας του ΤΜ και της ομάδας ελέγχου, που δεν ασκούσε ΤΜ.

Ωστόσο σοκαριστική ήταν η ανακάλυψη του Otis ότι ο ΤΜ επηρεάζει αρνητικά τη συμπεριφορά εκείνων που τον ασκούν για μακρύ διάστημα, ιδίως μάλιστα των ίδιων των δασκάλων του ΤΜ.

Το πλήθος και η βαρύτητα των αρνητικών συμπτωμάτων ήταν σε άμεση συνάρτηση με τη διάρκεια της άσκησης του ΤΜ. Αυτό σημαίνει ότι ακριβώς τα άτομα εκείνα που ασκούνταν από πολύ καιρό στον ΤΜ, παραπονιούνταν για φόβους, σύγχυση, συχνότερα γι' απογοήτευση, κατάθλιψη και /ή μοναξιά / απομόνωση, από τότε που είχαν αρχίσει με τον ΤΜ. Αυτό ήταν συντριπτικά το πόρισμα από τα ερωτηματολόγια που είχαν απαντήσει οπαδοί και διδάσκοντες του ΤΜ. Μάλιστα οι δεύτεροι παρουσίαζαν σ' ένα ποσοστό πάνω από 51% τα παραπάνω συμπτώματα και άλλα παρεμφερή, όπως ταραχή, σωματική και πνευματική ένταση, αναποφασιστικότητα κ.ά.

Όμως όσο αρνητικές κι αν είναι αυτές οι επιπτώσεις, δεν είναι μόνο αυτές το πρόβλημα. Ο ΤΜ μειώνει επιπλέον τις διανοητικές ικανότητες και εκτός αυτού το μάντρα συχνά είναι το όνομα μίας δαιμονικής οντότητας, με συνέπεια την δαιμονοπληξία. Αυτό έχουν καταθέσει πολλοί πρώην διαλογιζόμενοι. Ίσως μερικοί αναγνώστες το θεωρήσουν δειδιδαιμονία μα και ο ίδιος ο ΜΜΥ προειδοποιεί γι' αυτόν τον κίνδυνο. (V.Mangalvadi)

Ο κίνδυνος οφείλεται αφενός στην παθητικότητα του διαλογιζόμενου και αφετέρου στην ενεργό επανάληψη του μάντρα. Έτσι «ελκύεται η προσοχή των ανώτερων όντων ή θεών που ζουν σ' έναν άλλον κόσμο», εξηγεί ο ΜΜΥ.

Μία πρώην δασκάλα ΤΜ, η Vail Hamilton, διαπίστωσε ότι αντί για την «εσωτερική θεϊκή φύση» της, βίωνε το αντίθετο:

«Όσο πιο πολύ διαλογιζόμουν, τόσο πιο πολύ παρατηρούσα ότι γινόμουν αλαζονική κι αναίσθητη απέναντι στους άλλους, μολονότι αισθανόμουν ατάραχη και γεμάτη αυτοπεποίθηση. Διαπίστωσα ότι όντως είχα γίνει ο θεός μου… Σ' ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα για δασκάλους ΤΜ, όπου διδασκόμασταν από τον ΜΜΥ, πέρασα 3 μήνες διαλογιζόμενη 3 ως 10 ώρες καθημερινά. Εκεί είχα ένα παραδειγματικό βίωμα δαιμονικής κατάληψης. Μία νύχτα ξύπνησα τρομαγμένη γιατί ένα πνεύμα με πίεζε σαν ένα

μεγάλο βάρος στο σώμα και στο κεφάλι για να εισχωρήσει μέσα μου. Το πρόσταξα να φύγει και αντιστάθηκα μέχρι που εξαφανίστηκε. Παράλληλα συνέβαιναν κι άλλα υπερφυσικά φαινόμενα…»

* βλ. π.χ. «Phychology Today» 4/1974. «Time Magazine» 10/10/1975. Herbert Benson «Relaxation Response».

Αμέτρητοι οπαδοί του ΤΜ έχουν καταθέσει αγωγή στις ΗΠΑ ζητώντας αποζημίωση συνολικά εκατομμυρίων δολαρίων για τις βλάβες που υπέστησαν ασκώντας τον ΤΜ. Ένας απ' αυτούς που κέρδισαν μία τέτοια δίκη, ο πρώην δάσκαλος ΤΜ Bob Kropinski, ανέφερε ότι σε πολλούς ασκούμενους παρουσιάζονταν κρίσεις σπασμών, παραισθήσεις, τάση αυτοκτονίας ή φόνου. Στη διάρκεια της εκπαίδευσής τους πολλοί απεγνωσμένοι δάσκαλοι ανέφεραν ανεξέλεγκτες κρίσεις οργής εν μέσω διαλογισμού, επιθέσεις σε συγκατοίκους, απόπειρες αυτοκτονίας. Ορισμένοι αυτοκτόνησαν, άλλοι παραφρόνησαν.

Ένας άλλος πρώην δάσκαλος του ΤΜ, ο R.D. Scott διηγείται πολυάριθμα πνευματιστικά φαινόμενα την ώρα του διαλογισμού. Μεταξύ άλλων «οράματα από πρασινομάτικα φωτεινά όντα που αιωρούνταν πάνω από το βωμό της puja (της τελετής μύησης)· άλλα τρομακτικά όντα εμφανίζονταν κατά καιρούς και τους κοίταζαν μ' ανατριχιαστικά βλέμματα». Ο Σκοτ απορρίπτει την πιθανότητα να ήταν απλώς ψευδαισθήσεις με το επιχείρημα ότι συχνά πολλοί μαζί «έβλεπαν ταυτόχρονα μία τρομακτική παρέλαση από πνευματικές υπάρξεις και χωρίς προειδοποίηση».

Προφανώς τέτοια περιστατικά δεν αναφέρονται στις διαφημίσεις για τον ΤΜ και για άλλες μορφές της γιόγκα:

ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

του Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι

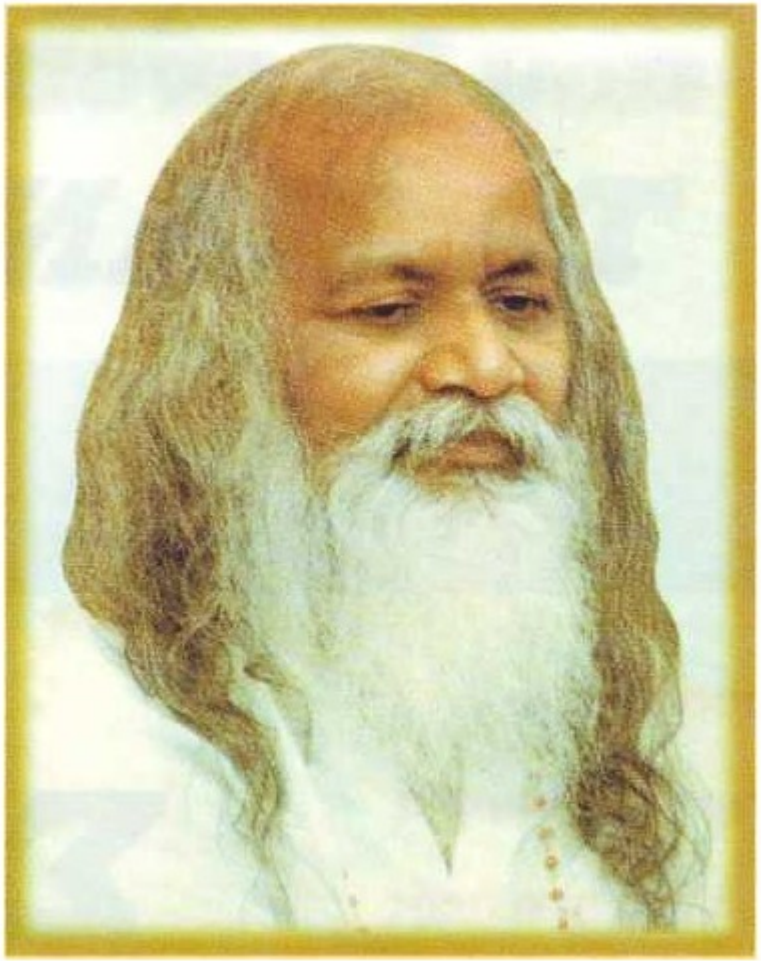

[caption id="attachment_456" align="alignright" width="478"] Στόχος μας: Η Εδραίωση μιας Μόνιμης Ομάδας Δημιουργίας Συνοχής στην Ελλάδα 2.000 Άτομα εκπαιδευμένα στο Πρόγραμμα ΥΔ-Σίντι και το Γιογκικό Πέταγμα[/caption]

Η αυθεντική, φυσική Τεχνική για μακροζωία και επιτυχία σε όλους τους τομείς της ζωής Αποκαλύψτε τις Απεριόριστες Δυνατότητες σας, Εξυψώστε τη Ζωή σας στην Τελειότητα

Πάνω από 500 έρευνες σε 160 ερευνητικά κέντρα την αποδεικνύουν ως ιδανική για την:

- Βελτίωση της Υγείας και Μακροζωίας
- Μείωση του Στρες και του Άγχους
- Μείωση της Υπέρτασης
- Αναστροφή της Γήρανσης
- Βελτίωση της Μνήμης, της Ικανότητας Συγκέντρωσης και Μάθησης και της Δημιουργικότητας
- Βελτίωση των Ανθρωπίνων Σχέσεων κ.α.

Όταν ο Υπερβατικός Διαλογισμός του Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι ασκείται από το 1% του πληθυσμού μιας περιοχής προκαλεί μια ισχυρά θετική επίδραση στο περιβάλλον που αποκαλείται "Φαινόμενο Μαχαρίσι"

Μερικά από τα χαρακτηριστικά αυτού του Φαινομένου είναι:

- Μείωση της Εγκληματικότητας και των Δυστυχημάτων
- Μείωση των Αναταραχών και της Βίας στην Κοινωνία
- Μείωση της Ανεργίας και του Πληθωρισμού
- Αύξηση Ευρεσιτεχνιών
- Βελτίωση των Διεθνών Σχέσεων κ.α.

Με το προχωρημένο σεμινάριο **ΥΔ-Σίντι και το Γιογκικό Πέταγμα (Μετεωρισμό),** το Φαινόμενο Μαχαρίσι παράγεται από ακόμη μικρότερο αριθμό ατόμων. Για την Ελλάδα χρειάζονται 350 άτομα να ασκούντο πρόγραμμα αυτό όλα μαζί πρωί και απόγευμα.

Ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης όμως, για να αποκτήσει η χώρα μας την οντότητα και τη θέση που της ανήκει στην Ευρώπη χρειάζεται μια μόνιμη ομάδα δημιουργίας συνοχής από 2.000 άτομα.

Το πρόγραμμα ΥΔ-Σίντι διδάσκεται μετά από δίμηνη άσκηση του Υπερβατικού Διαλογισμού και επαυξάνει τα αποτελέσματά του. Είναι σημαντικό βήμα για την επίτευξη της αυτοπραγμάτωσης.

- **Οι Τεχνικές αυτές διδάσκονται σε Σχολεία και Πανεπιστήμια (Αγγλία, Αμερική, Νορβηγία)**
- **Εφαρμόζονται σε επιχειρήσεις (A.T.&T., SUMITOMO, MITSUBISHI, GENERAL MOTOR, VOLVO)**

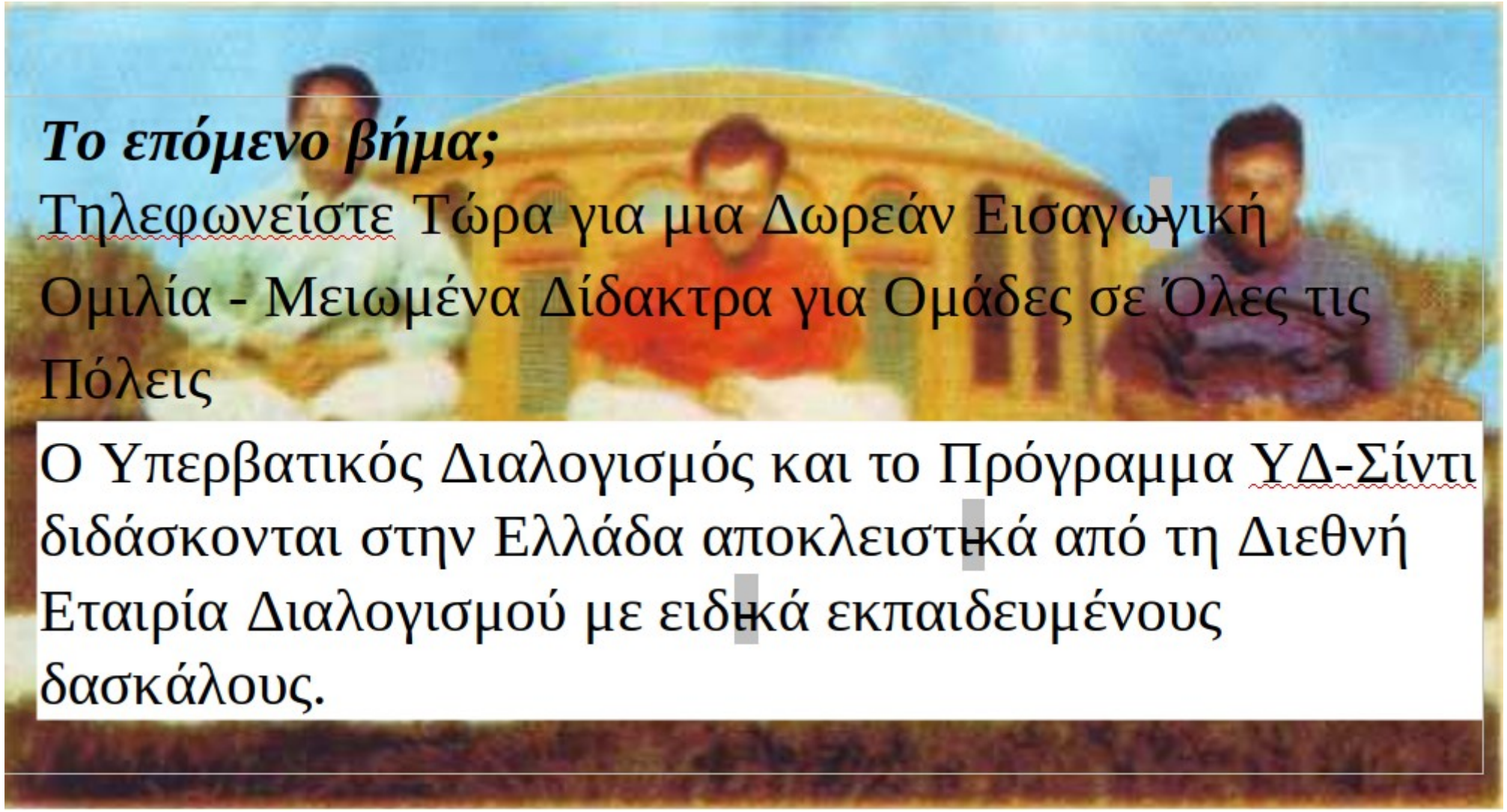

ΜΠΑΓΚΒΑΝ Ο (ΘΕΟΣ) ΡΑΖΝΙΣ (ΟΣΣΟ)[25]

25 * Από τον Vishal Mangalvadi

Λίγοι μόνο γκουρού υπάρχουν με μεγαλύτερες διανοητικές ικανότητες από τον Μπάγκβαν Ραζνις (ή αργότερα Όσσο, δάσκαλος στα ιαπωνικά). Και εν τούτοις ο Ρ. είναι ο πιο μαχητικός πολέμιος της διανόησης. Με τη θαρραλέα κριτική στην πολιτισμική και θρησκευτική παράδοσή μας, με την τολμηρή απόρριψη της παραδοσιακής φιλοσοφίας, φιλολογίας, ηθικής και των ιδανικών, με την ανοικτή κριτική στον Γκάντι και στον Vinoba και με την προκλητική υπεράσπιση του σεξ ως καταξιωμένου δρόμου για τη φώτιση, σίγουρα απέκτησε πολλούς εχθρούς· ταυτόχρονα όμως δεκάδες χιλιάδες τον ακολούθησαν σαν Μπάγκβαν (θεό). Λένε γι' αυτόν:

«Ο Acharya (δάσκαλος) Rajneesh είναι ένας φωτισμένος που είχε γίνει ένα με το Άπειρο και το Όλο. Δεν είναι ένα πρόσωπο, αλλά η προσωποποιημένη Θεότητα… δεν ζει στην Κοσμική Συνείδηση, είναι η Κοσμική Συνείδηση. Ζει μάλιστα πέρα από τον Κόσμο, από το Είναι, βρίσκεται στο Μη – Είναι, στο μεγάλο Τίποτα, στη Νιρβάνα».[26]

Ο σκοπός του είναι να αφυπνίσει την ανθρωπότητα για να βρει την «ελευθερία και την αληθινή ατομικότητα». Όπως ο Mahesh Yogi, αν και όχι τόσο ακραία ουτοπιστής, καλλιέργησε επίσης την εντύπωση ότι η πνευματική αναγέννηση της ανθρωπότητας βρίσκεται προ των θυρών. Διαρκώς επαναλάμβανε:

26 ** Από τον πρόλογο στο: ACHARYA RAJNEESH, THE PATH TO SELF-REALIZATION

«Μία πνευματική ανανέωση βρίσκεται επί θύραις σ’ όλον τον κόσμο και σύντομα θα γεννηθεί ο νέος άνθρωπος. Έχουμε ήδη τις ωδίνες του τοκετού».

Από το 1957 ως το 1967 δίδασκε φιλοσοφία, εργασία που εγκατέλειψε για να διδάξει «την πνευματικότητα στην ανθρωπότητα».

Αρχικά εγκαταστάθηκε στη Βομβάη, όπου οι πρωινοί διαλογισμοί του στην παραλία απέκτησαν φήμη για το θόρυβο και την ωμότητα που τους συνόδευαν. Το 1974 αναγκάστηκε να μεταφέρει την έδρα του στην Πούνα, όπου αγόρασε ένα μεγάλο bungalow σε μία ακριβή περιοχή. Μέσα σ’ έξι χρόνια απέκτησε πολλά χρήματα, πολλούς οπαδούς αλλά κι εχθρούς και έτσι το 1981 αναγκάστηκε να φύγει κρυφά από την Ινδία. Τον ίδιο χρόνο αγόρασε ένα τεράστιο ράντσο στην πολιτεία Όρεγκον των ΗΠΑ με σκοπό να ιδρύσει εκεί μία ουτοπική κοινωνία από sannyasins (αναχωρητές).

Ωστόσο ήδη το 1985 είχαν συσσωρευτεί τόσα προβλήματα που αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τις ΗΠΑ. Λεπτομέρειες γι’ αυτό το θέμα θα δούμε στο τέλος του κεφαλαίου.

Στο μεταξύ όμως ο Μπάγκβαν είχε αποκτήσει 74 Rolls Royce αξίας 7 εκ. δολαρίων κι ένα ιδιωτικό σώμα ασφαλείας («ειρηνευτικό σώμα») οπλισμένο με ημιαυτόματα όπλα. Πράγματι δύσκολα καταλαβαίνει κανείς πώς είναι δυνατό να επαναγεννηθεί ένας γκουρού μετά από 700 χρόνια με σκοπό ν’ αφυπνίσει την ανθρωπότητα και παρ’ όλα αυτά να είναι απρόσιτος για τον κοινό θνητό. Μολονότι ο ίδιος δηλώνει «υπερασπιστής του κοινού ανθρώπου» και θέλει «να διαδώσει την έμπρακτη πνευματικότητα για τον καθένα», οι οπαδοί του είναι κυρίως από εύπορες τάξεις και άλλωστε λέει ότι μόνο οι πλούσιοι μπορούν να γίνουν πνευματικά άτομα. «Είναι παράλογο να περιμένουμε ότι μπορούν ποτέ οι υλικά φτωχοί να γίνουν πνευματικοί», υποστηρίζει στη βιογραφία του The Mystic of Feeling του R. Prasad. Αυτός ο εξουσιοδοτημένος βιογράφος του αποκαλύπτει τις επιρροές της σκέψης του Όσσο, δοθέντος του ότι ως καθηγητής φιλοσοφίας είναι από τους πιο διαβασμένους γκουρού: Μολονότι έχει γεννηθεί στη σέκτα των τζαϊνιστών, ο Όσσο δηλώνει ανοιχτά ότι δεν είναι τζαϊνιστής ούτε ινδουιστής και ότι δεν του αρέσουν οι παλιές ταμπέλες.

Η απόρριψη της διάνοιας ως πηγή γνώσης και η προτίμηση προς το μυστικισμό και τη σιωπή θυμίζουν δυτική φιλοσοφία και βουδισμό συνάμα.

Επίσης είναι επηρεασμένος από τις Ουπανισάδες: «η ψυχή στην καρδιά μου είναι βράχμαν».

Την θεωρία ότι ο φυσιολογικός άνθρωπος έχει άγνοια και δεν είναι αφυπνισμένος την έχει πάρει από την άποψη του Γκουρντζίεφ που βλέπει τον άνθρωπο σαν «μηχανή».

Τη δοξασία για την εσωτερική Κενότητα (shoonya) την έχει πάρει από το βουδισμό Ζεν, που αποτελεί «ένα ανεξάντλητο χρυσωρυχείο για τον ατσάρυα».

Το μίσος για τη συμβατικότητα και την ορθοδοξία, την παθιασμένη υπεράσπιση της ελευθερίας και του αυθορμητισμού, τα έχει πάρει από τον Κρισναμούρτι.

Η θεωρία του για το σεξ και το μυστικισμό είναι ένας ηθελημένος συνδυασμός ταντρισμού και μοντέρνας ψυχολογίας. Σ' αυτό έχει επηρεαστεί από τον Ουσπένσκι που υπερτονίζει τη συγγένεια μεταξύ σεξουαλικών και μυστικιστικών καταστάσεων. Επίσης η επιρροή των μοντέρνων ψυχολόγων του Esalen, του Κόλιν Γουίλσον, του D.H. Lawrance, του Νίτσε και άλλων είναι φανερή. Ο Prasad υποστηρίζει εκτός αυτού ότι η κριτική του Ραζνις στις συνθήκες της σύγχρονης Ινδίας προέρχεται από τα κείμενα του Άρθουρ Κέσλερ.

Συν τοις άλλοις έχει μάθει πολλά από θρησκευτικούς ηγέτες όπως ο Βούδας κι ο Χριστός. Αναφέρεται συχνά στις διδασκαλίες τους, σωστά ή λάθος, άλλοτε συμφωνεί κι άλλοτε διαφωνεί μαζί τους. Καμιά φορά βάζει δικές του ιδέες στο στόμα τους για να εκμεταλλευτεί το αναγνωρισμένο κύρος τους, παρόλο που απεχθάνεται το κύρος.

Ωστόσο δεν πρέπει να συμπεράνουμε ότι ο Ρ. είναι ένα μείγμα όλων αυτών των τάσεων. Οι απόψεις του αντιφάσκουν μεταξύ τους – και μάλιστα περηφανεύεται για τις αντιφάσεις του – αλλά είναι ικανός να ενώσει έξοχα τις πιο διαφορετικές ιδέες.

Πάντως επιμένει ότι ο νους και οι λέξεις δεν έχουν σχέση με την αλήθεια ούτε μπορούν να την εκφράσουν. Ο νους δεν μπορεί να γνωρίσει την «αλήθεια» ή τον «θεό». Οι θρησκείες και οι επιστήμες ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν τον θεό και τον άνθρωπο, αλλ' απλώς το φαντάζονται λέει, από έπαρση για να μην παραδεχτούν την άγνοιά τους. Κανένας δεν ξέρει τίποτα.

Σε τελευταία ανάλυση μόνο μέσα στη σιωπή μπορεί ν' αναγνωρίσει κανείς την αλήθεια. Γι' αυτό στόχος του Ρ. είναι να μας δείξει «πώς να σκοτώσουμε τη νοημοσύνη μας», γι' αυτό δεν δίνει σημασία στα λόγια ούτε καν στα δικά του. «Το γράμμα σκοτώνει, αλλά το πνεύμα δίνει ζωή» λέει παρερμηνεύοντας τη Βίβλο. Πράγματι για τον Ρ. η νόηση είναι ο Σατανάς μέσα μας. Άλλωστε, λέει, είναι αδύνατο να μάθουμε ποτέ πώς προέκυψε το σύμπαν, γι' αυτό προτιμάει να σωπαίνει για τα έσχατα μεταφυσικά ερωτήματα, όπως ο Βούδας.

Η βασική φιλοσοφική πεποίθησή του είναι ότι η Πραγματικότητα είναι το Τίποτα, η Κενότητα ή shoonya κι αυτό ονομάζει θεό, βράχμαν ή σε άλλη εκδοχή, η Δημιουργία ή η ψυχή είναι θεός. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι ο άνθρωπος δεν ξέρει πως είναι θεός. Γι' αυτό δεν είναι και αμαρτωλός αφού καλό ή κακό δεν υπάρχει πραγματικά, απλώς άλλοτε για την ανελευθερία του φταίνε η αγωγή από τους γονείς κι άλλοτε οι θρησκευτικές και πολιτισμικές παραδόσεις.

[..] Αφού ο αληθινός εαυτός μας είναι η Κενότητα, το Τίποτα, άρα η πραγμάτωσή μας είναι μία κατάσταση χωρίς σκέψεις. Συνεπώς η λύτρωση βρίσκεται πέρα από τη νοητική λειτουργία, στην επίγνωση της ενότητας της Πραγματικότητας μέσου του διαλογισμού. Αλλά διαλογισμός δεν είναι ούτε ενέργεια ούτε σκέψη, είναι απλώς «Είναι», shoonya.

Παρ' όλο που ο διαλογισμός δεν είναι ενεργητικός, ο Ρ. διδάσκει κάποια βοηθητικά μέσα για την «υπέρβαση της νόησης, για να σκοτώσουμε το νου μας» ώστε να φτάσουμε στη φώτιση («Zen Satori»). Αυτά τα μέσα μπορεί να είναι ψυχολογικές ασκήσεις «αυθυποβολής» ή σωματικές ασκήσεις που εξαντλούν τόσο πολύ τις σωματικές δυνάμεις (π.χ. ο χορός των Σούφι), ώστε ο άνθρωπος δεν μπορεί καν να σκεφτεί για κάποιο χρόνο.

[..] Παράλληλα με αυτούς τους διαλογισμούς ο Ρ. προτείνει επίσης σεξουαλικούς ή ταντρικούς διαλογισμούς σαν μέσο για την κατάκτηση της Υπερσυνείδησης.

Ασφαλώς αυτή η τελευταία υπόσχεση τον έκανε δημοφιλή περισσότερο από κάθε άλλη διδασκαλία του. Γιόγκα και τάντρα, λέει, στοχεύουν στην ένωση με το Θείο, όμως η γιόγκα είναι αγώνας και καλλιεργεί την έπαρση, ενώ το τάντρα είναι αφοσίωση και μας κάνει ταπεινούς και μαλακούς.

[..] Όταν κάποιος μάθει να φτάνει στο Samadhi μέσω του σεξ δεν χρειάζεται πια ερωτικό/ή σύντροφο. Μπορεί να έχει σεξ με όλο το σύμπαν «μ' ένα δέντρο, με το φεγγάρι, με τα πάντα». Άμα ξέρει πώς, μπορεί να κλειστεί στο δωμάτιό του και να βιώσει το σεξ με τον εαυτό του και συνάμα Samadhi.

[…] Επειδή ο Ρ. ήξερε ότι η κοινωνία με δυσκολία μόνο θ' αποδεχόταν τις θεωρίες του για το σεξ, γι' αυτό τις έβαλε αυθαίρετα στο στόμα άλλων θρησκευτικών προσωπικοτήτων. Σε μία διάλεξη στην Poona, που άκουσα κι εγώ ο ίδιος, ο Ρ. είπε ότι όταν ο Ιησούς δίδασκε μετάνοια κι αναγέννηση ως όρους για να μπει κάποιος στη Βασιλεία των Ουρανών, εννοούσε ότι πρέπει να ασκεί σεξουαλικό διαλογισμό. Το επιχείρημα ήταν απλό: Η Πραγματικότητα είναι μία, η ενότητα των πάντων. Ο δυισμός είναι ο κακός, ο μεγαλύτερος δε δυισμός είναι ο σεξουαλικός μεταξύ άνδρα και γυναίκας. Με την σεξουαλική επαφή υπερβαίνουν το δυισμό, ώστε οι δύο έσονται «μία σάρκα». Έτσι βιώνουν τον παράδεισο κι αυτή είναι η αναγέννηση που εννοούσε ο Χριστός.

Αμφισβήτηση της διδασκαλίας του Όσσο

Στο μυστικιστικό βίωμα της Κενότητας (shoonya) που προτείνει ο Ρ. βιώνει ο άνθρωπος τον θεό;

Από τη στιγμή που απορρίπτεται η αξία της διανοητικής αναζήτησης και των Γραφών, το μόνο που μένει είναι το βίωμα. Αλλά γιατί το βίωμα της σιωπής πρέπει να είναι «πιο θεϊκό» από το βίωμα των ήχων; Ο Jan van Ruysbroeck (1293-1381), ένας μεγάλος Γερμανός μυστικός, είχε μεταξύ άλλων βιώσει την Κενότητα ή το τίποτα. Ένας άλλος σύγχρονος μυστικός, ο R.C.Zaehner, γράφει σχετικά με την εμπειρία του Ρόϊσμπρεκ:

«…Αυτή η κατάσταση υπάρχει εκ φύσεως σε όλους τους ανθρώπους άμα γνωρίζουν πώς να κενωθούν. Μα όσο ευφραντική κι αν είναι, δεν είναι όμως θέα Θεού ούτε μία ένωση μαζί του υπό οποιαδήποτε έννοια. Είναι απλώς ο καθαρισμός του σκεύους, ούτως ώστε να μπορεί να πληρωθεί με Θεό, εάν το θέλει. Είναι επικίνδυνο να μένει κανείς σ' αυτήν την Κενότητα· γιατί πρόκειται για ένα «καθαρισμένο και στολισμένο σπίτι», όπου είναι δυνατό να καταλύσει ο Θεός, εάν η εσωτερική διαμόρφωση είναι ωραία, μα εξίσου δυνατό είναι να εισβάλλουν οι εφτά διάβολοι της παραβολής. Γιατί όταν οι άνθρωποι ασκούνται σ' αυτήν την αταραξία και

θέλουν να την κατέχουν δίχως έργα αρετής, τότε υποπίπτουν σε πνευματική οίηση και σε μία αυταρέσκεια, από την οποία σπάνια θεραπεύονται. Και τότε νομίζουν ότι είναι κάτι που δεν θα γίνουν ποτέ».

Μπορεί μία αμοραλιστική φιλοσοφία να ανανεώσει πνευματικά όλη την υφήλιο;

Η καλύτερη απάντηση είναι η τύχη των ashrams στην Πούνα και στην Όρεγκον. Για την Πούνα είναι γνωστά, τεκμηριωμένα, περιστατικά οργίων, βιασμών και σωματικής βίας. Οι Σανυάσιν είχαν αναφέρει ότι επιτρεπόταν η βία μέχρι αιμορραγίας, προκειμένου να εκτονώνονται αρνητικά αισθήματα. Ακόμη και για σπασμένα οστά γίνεται λόγος. Η ίδια η διοίκηση του ashram το παραδέχτηκε στο ενημερωτικό της δελτίο το 1979 με αυτά τα λόγια:

«Μετά από υπόδειξη του Bhagawan Shree Rajneesh, η βία παύτηκε, γιατί είχε εκπληρώσει τη λειτουργία της στην αναπτυσσόμενη κοινότητα του ashram».

Επίσης οι φήμες για χονδροειδείς σεξουαλικές παρεκκλίσεις επαληθεύτηκαν από ένα ρεπορτάζ του BBC που είχε γυριστεί κρυφά σε μία κλειστή κατασκήνωση διαλογισμού.

Εκτός αυτών πρώην σανυάσιν έχουν αναφέρει ότι γινόταν συστηματικά λαθρεμπόριο μαύρου χρήματος, χρυσού και ναρκωτικών. Το τελευταίο αρχικά το έκαναν άποροι οπαδοί του Ρ. προκειμένου να μπορούν να καλύψουν το κόστος της παραμονής στην Πούνα. Αλλά σύντομα έγινε μία έμμεση μα κύρια πηγή εισφορών στην οργάνωση.

[..] Το Rajneeshpuram, η ουτοπική κοινότητα στην Όρεγκον, ιδρύθηκε το 1981 με πολλή δημοσιότητα. Ο Ρ. έγραψε στη «Βίβλο» του ότι «αυτή η κοινότητα θα είναι η ρίζα που θα γίνει ένα μεγάλο δέντρο, με παρακλάδια σ’ όλον τον κόσμο. Θα φτάνει σε κάθε χώρα, σε κάθε άτομο μ’ επιρροή».

Όμως το 1981 η κίνηση τού Ρ. είχε 575 κέντρα διαλογισμού σε 32 χώρες, το 1985 είχαν απομείνει μόλις 19 κέντρα σε 10 χώρες. Η ονειρική πόλη στην Όρεγκον που θα ήταν η μοναδική πόλη στον κόσμο χωρίς εγκληματικότητα, βία κι ανεργία, έγινε ένα περιφρουρούμενο γκέτο, όπου ακόμη κι ο Ρ. κυκλοφορούσε με μία θωρακισμένη Rolls-Royce. Μόνο για την ασφάλεια της περιοχής ο Ρ. διέθεσε το 1984 100.000 δολάρια συν 25.000 δολάρια για το προσωπικό του «ειρηνευτικό σώμα», εξοπλισμένο με ημιαυτόματα όπλα, αφού είχε αποτύχει τρεις φορές να εξοπλιστεί με πλήρως αυτόματα. Διαρκώς ήταν μπλεγμένος σε περισσότερες από 30 δικαστικές υποθέσεις, εκ των οποίων άλλες κέρδισε κι άλλες έχασε.

[..] Εάν το σκεφτούμε λίγο, στην αρχική ερώτησή μας για το τι νέο μπορεί να προσφέρει ο αμοραλισμός του Ρ. στον κόσμο, η απάντηση είναι αναπόφευκτα μία: αναρχία. Ένας πρώην οπαδός του είπε: «Ο Ρ. επιτρέπει στους οπαδούς του να αμαρτάνουν όσο ποτέ πριν αλλά δεν το ονομάζει αμαρτία».

Ωστόσο οι δικές του «αμαρτίες» τον κυνηγούσαν. Στις 28/10/1985 σε μία σκηνή αντάξια ενός φιλμ, τον συνέλαβαν – σ' ένα αεροδρόμιο τη νύχτα καθώς προσπαθούσε να διαφύγει με δύο ναυλωμένα αεροπλάνα για τις Βερμούδες – επειδή είχε παραβιάσει τη νομοθεσία περί πολιτογράφησης. Στις 14/11/1985 μετά από διαπραγμάτευση, έφτασε σε συμβιβασμό με το τοπικό δικαστήριο, αναγνωρίζοντας την ενοχή του. Σύμφωνα με αυτήν την απόφαση πλήρωσε πρόστιμο 400.000 δολ. και καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκιση με αναστολή. Έτσι αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τις ΗΠΑ».

Το Rajneeshpuram, «η πνευματική πόλη του μέλλοντος» πουλήθηκε, προκειμένου να καλυφτεί ένα μέρος από τα χρέη ύψους 35 εκατομμυρίων δολαρίων.

Ο Ρ. σχολίασε έτσι αυτά τα γεγονότα : «Ήμουν απλώς παρατηρητής σ' αυτό το χαζό παιχνίδι. Το σώμα μου υπέφερε αλλά εγώ όχι. Και αυτό είναι το θεμέλιο κάθε θρησκευτικού βιώματος. Είσαι απλώς αυτός που παρατηρεί… εγώ έχω κατακτήσει τα πάντα στη ζωή… Το μόνο σίγουρο στη ζωή είναι ο θάνατος».

Τον Ιούλιο του '86 ανακοίνωσε στη Βομβάη την ίδρυση μίας σχολής μυστηρίων και λίγο μετά πρόσθεσε τον τίτλο του Βούδα Μαϊτρέγια παράλληλα με το Μπάγκβαν. Η «αυτογνωσία» του άλλαξε πάλι σύντομα και ήθελε να 'ναι απλώς ο Σρι Ραζνίς. Αυτό όμως ήταν πολύ λίγο για τους οπαδούς του κι έτσι το 1989 επέλεξε το Όσσο, παλιό γιαπωνέζικο όνομα (δάσκαλος) που ανάγεται στον Μποντιντάρμα, τον προπάτορα του βουδισμού Ζεν. Βέβαια η οργάνωση δίνει τη δική της ερμηνεία, όπου «Ο» σημαίνει «με μεγάλο σεβασμό, αγάπη κι ευγνωμοσύνη» και «sho» = «πολυδιάστατη επέκταση της συνείδησης».

Ο Όσσο Ρ. πέθανε από καρδιακή ανεπάρκεια στις 19/1/1990 στην Πούνα σε ηλικία 58 ετών. Η στάχτη του είναι εκτεθειμένη για προσκύνημα στο άσραμ.

Ένας εσωτερικός κύκλος συνεχίζει το έργο του, η δε γραμματέας του Anando είναι το μέντιουμ που μεταδίδει τα μηνύματά του από τον άλλο κόσμο. Ομάδες διαλογισμού, θεραπείας, ταρώ κλπ. λειτουργούν παγκόσμια με βάση τις διδασκαλίες του.

Ο «ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ» ΣΑΙ ΜΠΑΜΠΑ

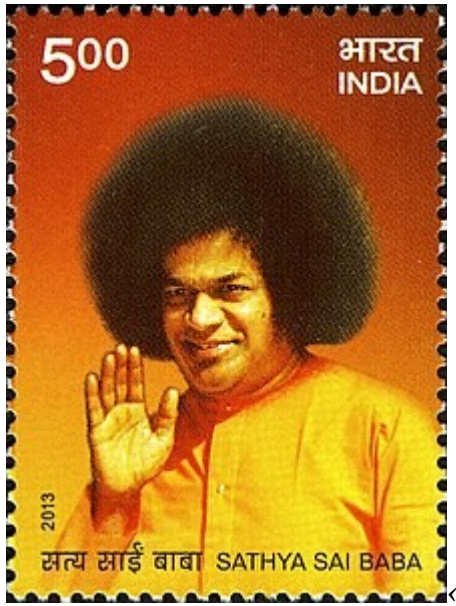

«Άνθρωποι με σίντις υπήρχαν ανέκαθεν στην Ινδία, δηλαδή με υπερφυσικές ικανότητες, για τις οποίες τα πλήθη τούς φοβόντουσαν και τους λάτρευαν ταυτόχρονα. Πάντως τα σίντις (θαύματα) δεν είχαν μεγάλη αναγνώριση στην ιστορία του ινδουισμού, για το λόγο ότι τέτοιες ικανότητες προφανώς τις αποκτούσε κάποιος «από έναν ανώμαλο δρόμο», δηλαδή με σεξουαλικά όργια, οινοποσία, δαιμονολατρεία, μαγεία κλπ.

Σε κακή υπόληψη βρισκόταν επίσης όποιος ήταν σε κατοχή από πνεύματα, ένα φαινόμενο που συχνά θεωρείται εκδήλωση του υπερφυσικού. Όμως αυτό δεν συμφωνούσε με τον ινδουιστικό μονισμό (πανθεϊσμό), σύμφωνα με τον οποίο υπάρχει μόνο ένα πνεύμα, ο θεός, που είναι καλός και κακός, και συνάμα υπεράνω αμφοτέρων. Ως λογικό επακόλουθο στην εξέλιξή του ο μονισμός θεώρησε ότι όλες οι υπερφυσικές δυνάμεις είναι ουράνιες.

Ο Σάτυα Σάι Μπάμπα ισχυρίζεται πως είναι θεός και ευυπόληπτοι μάρτυρες διηγούνται απίστευτες ιστορίες για τα «θαύματά» του. Κανένας άλλος θρησκευτικός ηγέτης στην Ινδία δεν είναι τόσο χαρισματικός και δημοφιλής όσο ο Sri Sathya Sai Baba (SSB). Εκατοντάδες χιλιάδες λάτρεις του υποστηρίζουν ότι «είναι πραγματικός θεός, είναι παντοδύναμος, παντογνώστης και πανταχού παρών». Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι είναι η επαναγέννηση του Sai Baba του Shirdi, που πέθανε στις 15/10/1918, και ο οποίος κατ’ αυτόν ήταν μία ενσάρκωση του θεού Σίβα. Ο Baba του Shirdi έλεγε για τον εαυτό του ότι ήταν ο Αλλάχ. Πριν το σύγχρονο SSB, υπήρξαν τουλάχιστον άλλοι τρεις που ισχυρίστηκαν το ίδιο. Τον Sathya Sai δεν τον έχουν αναγνωρίσει όλοι οι

οπαδοί τού Shirdi Sai σαν μετενσάρκωση του γκουρού τους και πολλοί έχουν προσπαθήσει ν’ αποδείξουν ότι ο SSB είναι απατεώνας. Εντούτοις, ο SSB έχει αποκτήσει ασύγκριτα μεγαλύτερη φήμη και ακολουθία απ’ ό,τι ο προκάτοχός του»

(Vishal Mangalvadi)

Γεννήθηκε στις 23/11/1926 και πήρε το όνομα Ratnakaran Sathyanarayan. Σύμφωνα με αφηγήσεις οπαδών του, το 1940 ήταν μία χρονιά καμπής που άνοιξε το δρόμο για τη μελλοντική του πορεία ως γκουρού και «θαυματουργού αγίου». Στις 8/3/1940 παρουσίασε μία αλλόκοτη συμπεριφορά, που ορισμένοι αποδίδουν σε τσίμπημα σκορπιού. Ο νεαρός S. έκλαιγε και γελούσε χωρίς λόγο, εναλλάξ τραγουδούσε δυνατά κι απήγγειλε κείμενα κι ύστερα έπεφτε σε απάθεια. Οι γονείς, που σκέφτηκαν ότι ο γιος τους ήταν κάτω από δαιμονική κατοχή, κάλεσαν έναν εξορκιστή, μα δίχως αποτέλεσμα.

Η αφήγηση λέει ότι στις 23 Μαΐου ο Sathyanarayan κάλεσε συγγενείς και φίλους και τους χάρισε άνθη και γλυκά που «υλοποίησε με μία απλή κίνηση του χεριού». Ο πατέρας του, που φοβόταν ότι πρόκειται για σίντι, οργισμένος κι οπλισμένος μ’ ένα ραβδί, του φώναξε: «Σταμάτα! Τι είσαι; Πνεύμα ή τρελός;» Ο νεαρός ως απάντηση έδωσε την εξής «αποκάλυψη»: «Είμαι ο Σάι Μπάμπα… Ήρθα για να διώξω όλες σας τις έγνοιες. Να κρατάτε τα σπίτια σας καθαρά κι αγνά».

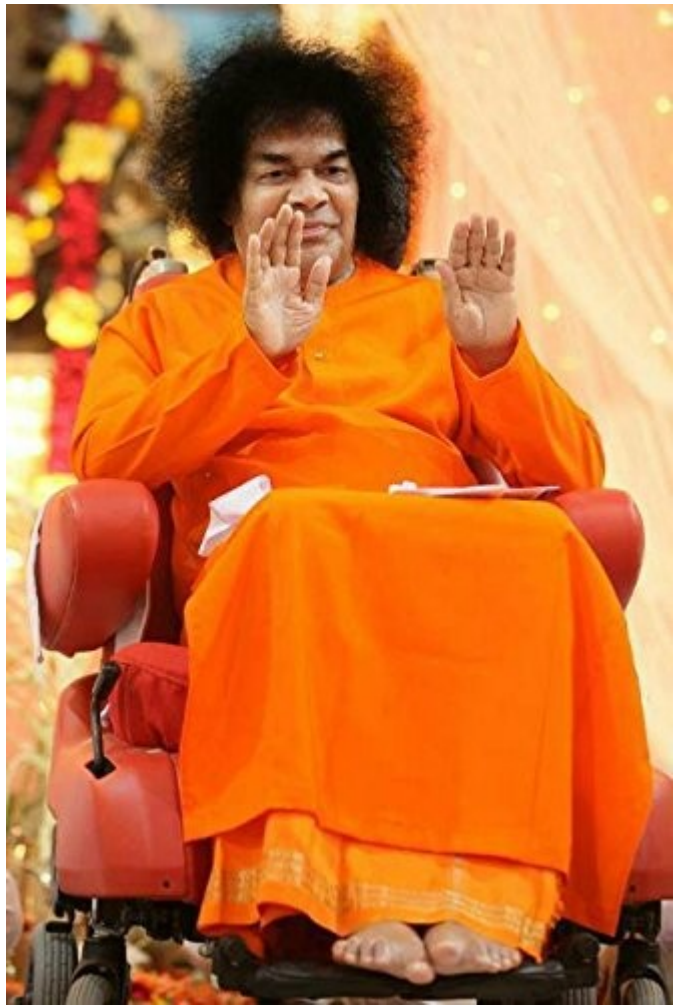

Οι παρευρισκόμενοι αποφάσισαν να τον οδηγήσουν σ’ έναν «ειδικό», έναν οπαδό του πρώτου Sai Baba από το Shirdi, για να ελέγξει την υπόθεση. Ο άνθρωπος αυτός διέγνωσε πνευματική σύγχυση και τους συμβούλεψε να πάνε το νεαρό σ’ ένα ίδρυμα. Όμως εκείνος αντέδρασε λέγοντας: «Ναι, είναι πνευματική σύγχυση, αλλά ποιος την έχει; Δεν μπορείτε ν’ αναγνωρίσετε τον αληθινό Σάι, τον οποίο λατρεύετε»! ταυτόχρονα σκόρπιζε στο δωμάτιο την «ιερή στάχτη» που «υλοποίησε από το τίποτα», την οποία μοίραζε και ο Shirdi Sai.

Λίγο καιρό αργότερα αποχαιρέτησε την οικογένειά του λέγοντας: «Φεύγω και δεν ανήκω πια σε σας. Πρέπει να εκπληρώσω την αποστολή μου, οι λάτρεις μου με περιμένουν». Ο πατέρας του του ζήτησε τότε ένα πειστήριο για τους ισχυρισμούς του και ο SSB πέταξε στον αέρα μία φούχτα γιασεμιά που πέφτοντας στο πάτωμα σχημάτισαν τις λέξεις SAI BABA.

Αρχικά με τα θαύματά του απόκτησε λίγους οπαδούς, στο μεταξύ είναι εκατομμύρια. Έχει δε ένα πολυτελές άσραμ στο Puttaparthi, που έχει γίνει τόπος προσκυνήματος για πιστούς απ' όλον τον κόσμο.

Όσο αυξανόταν η επιρροή και η δημοφιλία του, τόσο μεγάλωναν παράλληλα και οι ισχυρισμοί του για τον εαυτό του και για την αποστολή του. Στην αρχή έλεγαν ότι είχε μετοικήσει μέσα του το πνεύμα του Shirdi Sai, μετά λεγόταν ότι ήταν ενσάρκωσή του. Αργότερα, το 1961, ισχυρίστηκε ότι είναι αβατάρ και μάλιστα μεγαλύτερος από το Ράμα και τον Κρίσνα.

Τέλος το 1963 ισχυρίστηκε ότι είναι ενσάρκωση του Σίβα και της Σάκτι. Ο τελευταίος ισχυρισμός έχει ιδιαίτερο βάρος, γιατί ως τότε ο ινδουισμός πίστευε ότι μόνο ο Βίσνου, που είναι υπεύθυνος για τη διατήρηση του κόσμου, παίρνει σωματική υπόσταση. Τέτοια πίστη για τον Σίβα και τη σύντροφό του Σάκτι, που έχουν την ευθύνη της καταστροφής του κόσμου, δεν υπάρχει.

Εκτός αυτού, από τότε που απόκτησε οπαδούς από τη Δύση, δηλώνει επίσης ότι είναι ο Ιησούς Χριστός που έχει επιστρέψει.

Αρχικά είχε πει για την αποστολή του: «Ήρθα για να σας απαλλάξω από τις έγνοιες σας», αργότερα υποστήριξε ότι ο σκοπός του είναι να «φέρει dharma (αγνότητα) στον κόσμο». Το 1968 δήλωσε ότι η αποστολή του ήταν να αναπλάσει την πνευματική τροχιά της ανθρωπότητας με ατμομηχανή την αναβίωση της πνευματικής πρωτοκαθεδρείας και λαμπρότητας της Ινδίας. Και μόνο όταν ολοκληρώσει την αποστολή αυτή θα φύγει από τον κόσμο.

Για να βοηθηθεί να εκπληρώσει αυτό το καθήκον, δημιουργήθηκαν περίπου 2000 Επιτροπές Sathya-Sai μόνο στην Ινδία και πολλές ακόμη σε άλλες χώρες προκειμένου να προωθούν το έργο του. Εκτός αυτών πολλοί εύποροι οπαδοί του έχουν ιδρύσει ακαδημίες με το όνομά του. Σε αμέτρητα σπίτια και καταστήματα κρέμεται σε ορατό σημείο η φωτογραφία του, πιστοποιώντας την εντύπωση ότι αμέτρητοι τον θεωρούν θεό.

[…] Η βασική φιλοσοφία του SSB είναι ίδια με των μονιστών γκουρού. Δέχεται μεν την αξία των ινδουιστικών γραφών, μα τονίζει ότι δεν χρειάζεται καν να τις διαβάζει κανείς: «θ' ακούσεις την προσωπική σου Γκίτα (θείο ύμνο) εάν καλείς με ειλικρίνεια τον Κύριο. Είναι εκεί για να σ' οδηγήσει προσωπικά».

Ο SSB διδάσκει ότι ο θεός είναι nirguna (χωρίς ιδιότητες), όμως για τους ανώριμους είναι και saguna (με ιδιότητες). Βασικά ο κόσμος είναι «ψευδαίσθηση, μάγια» αλλά επίσης «είναι ουράνιος».

Ο άνθρωπος είναι άτμαν («εαυτός» ή «θεός»), όμως εξαιτίας της μάγια το ξεχνάει. Ο πιο εύκολος δρόμος για τη λύτρωση, δηλαδή την αυτεπίγνωση, είναι μέσω της μπάκτι (λατρευτική αφοσίωση).

Πάντως ο SSB δεν ανέπτυξε μία προσωπική, σταθερά οριοθετημένη διδασκαλία. Κατά το μεγαλύτερο μέρος εμπνέεται από τον ινδουισμό, αλλά ενσωματώνει και πολλά χριστιανικά στοιχεία που τα συνδέει με τον εαυτό του. Η βασική του ρήση λέει: «Η ζωή μου είναι το μήνυμά μου».

Ο «θεός» για τον SSB είναι το απρόσωπο βράχμαν ή «Ενέργεια του Παντός». Αφού ο καθένας έχει ένα μέρος του, άρα είναι «θεός», μόνο που πρέπει να το αναγνωρίσει και να το πραγματώσει. Ο SSB έχει έρθει για ν' ανακοινώσει ότι «ο θεός είναι άνθρωπος κι ο άνθρωπος είναι θεός… Ο καθένας μας έχει κάτι από τον θεό μέσα του, το θεϊκό σπινθήρα. Όλοι είναι θεοί, όπως εγώ. Η μόνη διαφορά μας είναι ότι εσύ δεν ξέρεις τίποτα για τη θεϊκότητά σου». Ο ίδιος νιώθει «ολοκληρωμένος», έχει «το πλήρωμα της θεότητας» μέσα του και μάλιστα σε βαθμό που να αυτοχαρακτηρίζεται αβατάρ, η μοναδική ενσάρκωση του θεού για την εποχή αυτή.

Η Κίνηση “Sathya-Sai” εξηγεί έτσι τον αβατάρ:

«Ένας αβατάρ διακρίνεται από 16 δεξιότητες. Οι πρώτες δεκαπέντε είναι ανά πέντε: έλεγχος των σωματικών λειτουργιών, έλεγχος των αισθήσεων, έλεγχος των πέντε στοιχείων της φύσης. Αυτές οι ικανότητες αποκτούνται με πνευματική άσκηση και πειθαρχία. Αλλά η 16η είναι απρόσιτη για τον άνθρωπο στην εξέλιξή του και παρουσιάζεται μόνο σε μία θεία ενσάρκωση. Αποκαλείται παντογνωσία, παντοδυναμία, πανταχού παρουσία και είναι άπειρη συνείδηση …. Ένας αβατάρ μπορεί να υλοποιεί και απο-υλοποιεί αντικείμενα, να κατευθύνει τη συνείδησή του σε όλο το σύμπαν, να κινείται με την ταχύτητα του φωτός και να χρησιμοποιεί τις δυνάμεις του φωτός για το έργο του».

Παρόμοιες ιδέες για τον εαυτό του είχε διατυπώσει ο SSB το 1976 σε μία συνέντευξη: «…Έχω έρθει με την τωρινή μορφή του αβατάρ, με την παντοδυναμία της άμορφης θεότητας, για να βελτιώσω την ανθρωπότητα και να την οδηγήσω πίσω στον θεό από τον ορθό δρόμο της αλήθειας, της ορθοπραξίας, της ειρήνης και της αγάπης. …Σας βεβαιώνω ότι αυτό το θείο σώμα δεν ήρθε μάταια στη Γη. Θα κατορθώσει ν’ αποτρέψει την κρίση που έχει ενσκήψει στην ανθρωπότητα».

Ο N. Kasturi, από το στενό περιβάλλον του SSB, αναφέρει ότι ο Μπάμπα, επαυξάνοντας, παρουσίαζε τον εαυτό του ως το «Δημιουργό Ουρανού και Γης»: «Δεν υπήρχε κανένας για να καταλάβει ποιος ήμουν, μέχρι που δημιούργησα τον Κόσμο… Ουρανός και Γη, ωκεανοί κι έρημοι… γεννήθηκαν από το τίποτα για να αποδείξουν την Ύπαρξή Μου… Η Πλάση λειτουργεί επειδή το αποφάσισα Εγώ. Τα πάντα γίνονται για να υπακούνε στο θέλημά Μου… Εγώ είμαι ο Ένας Θεός που εισακούει τις προσευχές από τις ανθρώπινες καρδιές, σε όλες τις γλώσσες και τις χώρες, προσευχές που απευθύνονται σε όλες τις μορφές της Θεότητας» (Golden Age 1980).

Το πρόβατο και η TWA

Πράγματι ο SSB δεν περιορίστηκε στον ινδουισμό, αλλά ενσωμάτωσε και χριστιανικά στοιχεία, ιδίως στις Χριστουγεννιάτικες ομιλίες του, οπότε συνήθως συρρέουν περισσότεροι Δυτικοί στο Puttaparthi.

Έτσι π.χ. στις 25/12/1972 είπε:

«Όταν ο Ιησούς αφομοιώθηκε από την ύψιστη θεία Αρχή, έδωσε ένα μήνυμα στους μαθητές… Είπε απλά: «Αυτός που μ’ έστειλε σε σας, θα επιστρέψει». Ταυτόχρονα ο Ιησούς έδειξε ένα πρόβατο. Το πρόβατο είναι απλώς ένα σύμβολο, που εκφράζει το ήχο

Μπα-Μπα. Ήταν μία προαγγελία για τον ερχομό του Μπάμπα. «Το όνομά του θα είναι Αλήθεια» προανήγγειλε ο Ιησούς. Σάτυα σημαίνει αλήθεια. «Φοράει ένα κόκκινο ρούχο, θα είναι μικρόσωμος και θα φέρει ένα στεφάνι (από μαλλιά) στο κεφάλι». Ο Χριστός δεν είπε ότι θα επιστρέψει» ο ίδιος. Είπε: «Αυτός που με έστειλε, θα επιστρέψει». Εκείνος ο Μπα-Μπα είναι αυτός ο Μπάμπα. Και ήρθε ο Σάι, ο Μπάμπα, ο μικρόσωμος, ο στεφανωμένος με κατσαρά μαλλιά και μ' ένα κατακόκκινο ρούχο»…

Το επίπεδο αυτής της δήλωσης προφανώς αφήνει εμβρόντητο το σκεπτόμενο αναγνώστη. Η αλήθεια είναι ότι αφήνει άφωνο ακόμη και εκείνον – όπως ο συντάκτης της παρούσας εργασία – που έχει ακούσει πολλά τρελά «κουφά», όσον αφορά στην αυτοεκτίμηση ορισμένων «πνευματικών δασκάλων και ευεργετών της ανθρωπότητας»…

11.ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ

Κάρμα και Μετενσάρκωση στην Ινδική Φιλοσοφία

Το σύστημα της κάστας

Τα βασικά πιστεύω του Ινδουισμού

Ο δρόμος για τη νιρβάνα

Οι κοσμικές εποχές στον Ινδουισμό

Κοινά σημεία και διαφορές Ινδουισμού και Χριστιανισμού

Ο άνθρωπος είναι ομοίωμα του Θεού ή φαινομενικό, εφήμερο ον;

Τα κύρια σημεία των νέων αποκαλύψεων είναι τα εξής :

1. Το ΕΙΝΑΙ του Θεού

2. Η Αρχέγονη Πνευματική Δημιουργία

3. Η Υλική Δημιουργία

4. Η βάση του κόσμου είναι Πνευματική

5. Ο Σκοπός της Ζωής

6. Η Κατάληξη αυτής της Εξέλιξης είναι ο Άνθρωπος

7. Ο Ιησούς Χριστός

Το Νόημα και ο Σκοπός της Ανθρώπινης Ύπαρξης

Ο Στόχος του Θεού

Όλη η πλάση είναι ένα σχολείο

Η ζωή αυτών που έφθασαν στην τελείωση

Διάφορα χαρίσματα του πνεύματος

Αέναη αύξηση των δυνάμεων και της μακαριότητας

Η υπεροχή των ανθρώπων της γης

Ο ουράνιος γάμος

Οι ίδιοι οι Ινδοί ονομάζουν την πίστη τους «Sanatana Dharma» που σημαίνει αιώνιος νόμος ή αιώνια διδασκαλία ή θρησκεία. Στη συνέχεια θα διαπιστώσουμε ότι οι νόμοι της στην ουσία έχουν πολύ λίγο να κάνουν με θρησκεία.

Στην πραγματικότητα ο ινδουισμός είναι ένα πολύχρωμο μωσαϊκό το οποίο συναποτελείται από πολλές διαφορετικές έως και συγκρουόμενες πίστεις. Αυτό που πιστεύει ο ένας ινδουιστής δεν σημαίνει απαραίτητα ότι το πιστεύει και ο άλλος. Αυτό που είναι ιερό για τον έναν, είναι αδιάφορο για τον άλλον. Ενώ ορισμένοι απαγορεύουν την κρεοφαγία για λόγους σεβασμού προς τη ζωή, άλλοι που την θεωρούν φυσιολογική, θυσιάζουν ζώα και τρώνε κρέας. Δεν είναι σπάνιο φαινόμενο η πίστη σε ένα χωριό να διαφέρει ριζικά από την πίστη στο γειτονικό χωριό.

Η ινδουιστική σκέψη χωρά τα πάντα και όχι μόνο περίπλοκες φιλοσοφίες. Ακόμη και οι πιο απλοϊκές και πρωτόγονες μορφές λατρείας είναι δεκτές, όπως π.χ. η λατρεία πιθήκων ή αρουραίων σε ναούς που τους είναι ειδικά αφιερωμένοι. Βασικά ο ινδουισμός δεν αποκλείει τίποτα και κανέναν. Είναι ένας μεγάλος ωκεανός που απορροφά τα πάντα. Γι' αυτό ένας αυθεντικός ινδουιστής μπορεί θεωρητικά τουλάχιστον να ενστερνιστεί οποιαδήποτε άλλη θρησκεία παράλληλα με τη δική του.

Ο ινδουισμός συγκεντρώνει ένα τόσο ευρύ φάσμα πίστεων και εθίμων που είναι δύσκολο να διακρίνει κάποιος τον κοινό παρανομαστή τους. Άλλωστε για αυτόν το λόγο πολλοί υποστηρίζουν ότι ο ινδουισμός είναι πιο πολύ μία μορφή πολιτισμού παρά θρησκευτική πίστη.

Γι' αυτό έχει ενδιαφέρον να δούμε τι ορισμό δίνει για τον εαυτό του ο ίδιος ο ινδουισμός, τον οποίον κάποιος Ευρωπαίος διανοητής παρομοίασε με ένα μουσείο θρησκειών, όπου συνυπάρχουν όλες οι εποχές της θρησκευτικής ιστορίας της Ινδίας.

Ταυτόχρονα είναι ενδιαφέρον να δούμε πού οφείλεται η έλξη που ασκεί αυτός ο πολιτισμός στον ευρω-αμερικανικό χώρο. Χιλιάδες Ευρωπαίοι και Αμερικανοί κουρασμένοι από το Δυτικό πολιτισμό συρρέουν εδώ και δεκαετίες προς την ινδική χερσόνησο και αντίστροφα αμέτρητες ινδικές διδασκαλίες σωτηρίας κατακλύζουν συστηματικά το Δυτικό κόσμο. Εύλογο είναι επομένως το ερώτημα για το πώς εξηγείται αυτή η απήχηση και συγκεκριμένα ποιες ανάγκες της μεταχριστιανικής, μεταβιομηχανικής κοινωνίας καλύπτει ο ινδουισμός.

Στο τέλος αυτού του κεφαλαίου θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μία εκτενέστερη απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα.

Ας δώσουμε τώρα το λόγο στο γνωστό θρησκειολόγο Helmuth von Glasenapp που έγραφε για τον ινδουισμό στα μέσα του 20ου αιώνα:

«Εξ αιτίας της ποιότητος της θρησκείας του Ινδουισμού ο οποίος έχει «αναπτυχθεί» σιγά-σιγά και δεν έχει ιδρυθεί, προκύπτει το συμπέρασμα ότι ο Ινδουισμός δεν έχει ένα δογματισμό σταθερά διαγεγραμμένο με την έννοια που τον έχουν ο Βουδισμός και οι θρησκείες της ιστορικής αποκαλύψεως του Θεού. Πραγματικά δεν επιβάλλει στους οπαδούς του ούτε την πίστη σ' έναν υπερκόσμιο θεό, ο οποίος δημιούργησε μ' έναν τρόπο τέλεια καθορισμένο τον κόσμο και τον κυβερνά και ο οποίος εμφανίστηκε μέσα στην ιστορία σαν ένας νομοθέτης και πήρε για μία μόνο φορά μία γήινη μορφή, ούτε και επιβάλλει την άρνηση της υπάρξεως ενός προσωπικού οδηγού του κόσμου όπως πρεσβεύει ο Βουδισμός. Αντίθετα, εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από τον καθένα προσωπικά να είναι άθεος, πανθεϊστής ή θεϊστής, ή να θεωρεί τον Βισνού ή τον Σίβα ως τον οδηγό του κόσμου. Επίσης δεν υπάρχει καμιά θεωρία καθορισμένη όσον αφορά την προέλευση του κόσμου ή τα υλικά ή άϋλα συστατικά του, την φύση της ψυχής και τις σχέσεις της με το σώμα κ.λπ., η οποία να επιδιώκει να αποκτήσει έναν χαρακτήρα υποχρεωτικό για όλους. Οι πράξεις δεν υπόκεινται σε καμία ρητή εντολή που να είναι απαραίτητο να την τηρούν όλοι. Γι' αυτό από τους Ινδούς ορισμένοι καταναλίσκουν κρέας, άλλοι είναι φυτοφάγοι, άλλοι επιδίδονται σε λάγνα όργια, άλλοι αφοσιώνονται στον πιο άκρατο ασκητισμό κ.λπ. Απ' αυτή την άποψη, ο Ινδουισμός στερείται από ρητά άρθρα πίστεως, λεπτομερώς καθορισμένα που μπορούν να θεωρηθούν σαν την conditio sine qua non το να ανήκει κανείς σ' αυτήν τη θρησκεία. Οι Ινδοί το επιβεβαιώνουν μόνοι τους· σαν χαρακτηριστικό σημείο της θρησκείας τους επικαλούνται την απεριόριστη ποικιλία των αντικειμένων της ευσεβείας και την πολλαπλότητα των μέσων που επιτρέπονται για να φθάσει κανείς στη λύτρωση.

…Όπως βλέπουμε, για τον ορθόδοξο ινδουιστή η θρησκεία του είναι η «Αιώνια Θρησκεία» (σανάτανα ντάρμα) της οποίας οι οπαδοί, αρχίζοντας με τους Βραχμάνες και τελειώνοντας με τις πιο ταπεινές κάστες, κατέχουν τους υψηλότερους βαθμούς της ιεραρχίας σε όλην την ανθρωπότητα, γιατί στο πνευματικό πεδίο, όπως στο φυσικό πεδίο, είναι ανώτεροι όλων των άλλων ανθρώπων σε ό,τι αφορά τη λειτουργική αγνότητα, με την προϋπόθεση φυσικά, πως ακολουθούν τους κανονισμούς που ταιριάζουν στην κάστα τους. Το να ανήκει κανείς στον Ινδουισμό είναι κατά συνέπεια, δεμένο με το ότι ανήκει σε μία Ινδική κάστα. Λοιπόν αυτό δεν είναι δυνατόν παρά μόνο από τη γέννηση, γιατί κανείς δεν μπορεί να γίνει δεκτός σε μία κάστα με τη θέλησή του ή με το βάπτισμα.

Μέσα στην Ινδική σκέψη οι μη Ινδοί παίρνουν θέση κάτω απ' όλους τους Ινδούς, επειδή δεν είναι ενσωματωμένοι μέσα στην τάξη των καστών. Από την άποψη των ορθοδόξων οι άνθρωποι που ανήκουν σε διαφορετικές κάστες οφείλουν να θεωρούνται σαν έμψυχα όντα διαφορετικού είδους που έχουν πολλά κοινά σημεία μεταξύ τους, (όπως τα λιοντάρια, οι ελέφαντες, οι βούβαλοι κ.λπ.), αλλά που από τη γέννησή τους, κατά βάθος, διαφέρουν σχετικά με την καταγωγή τους, την κληρονομικότητά τους, το είδος της ζωής τους, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους».

Κάρμα και Μετενσάρκωση στην Ινδική Φιλοσοφία

Το κάρμα δεν είναι πνευματικής φύσης, παρά έχει μία υλική υπόσταση της οποίας η σύσταση ποικίλει ανάλογα με τις πράξεις. Το κάρμα λειτουργεί αυτοματικά στη βάση μίας ιδιαίτερης νομοτέλειας την οποία ούτε οι θεοί δεν μπορούν να αλλάξουν.

Μετά το θάνατο το κάρμα συνοδεύει το Άτμαν και είναι υπεύθυνο για την επόμενη ενσωμάτωση. Ακόμη και οι θεοί είναι υπεξούσιοι στο κάρμα. Το θεϊκό κάρμα διαφέρει από το ανθρώπινο μόνο ποιοτικά και ποσοτικά. Οι ουράνιες οντότητες απολαμβάνουν τους καρπούς αμέτρητων προηγούμενων καλών πράξεων, όμως κάποτε υποχρεώνονται και αυτές να πάρουν πάλι ανθρώπινη μορφή στη Γη.

Ο άνθρωπος αποτελείται από πολλά ξεχωριστά σώματα. Μετά το θάνατο το χονδροειδές εξωτερικό σώμα παύει να υπάρχει, ενώ το λεπτό-ουσιακό περίβλημά του – το οποίο διαιρείται πάλι σε πολλά στρώματα – επιβιώνει. Αυτό είναι που διατηρεί τις ψυχικές και πνευματικές ιδιότητες του ανθρώπου, τις σκέψεις και τις αναμνήσεις του.

Περιβάλλοντας το Άτμαν το συνοδεύει μαζί με το κάρμα από τη μία ζωή στην άλλη. Όλα αυτά μαζί συναποτελούν την «ψυχή» του ανθρώπου, αν και εδώ η ψυχή δεν έχει μία ατομική προσωπικότητα, όπως το καταλαβαίνει η Δυτική, κυρίως η χριστιανική, σκέψη.

Μόνο το Άτμαν είναι πνευματικό, τα υπόλοιπα μέρη της ψυχής συντίθενται από εκλεπτυσμένες μορφές ύλης. Οι συνεχείς μετενσαρκώσεις σταματούν μόνο όταν όλα τα περιβλήματα έχουν πλέον διαλυθεί και το απρόσωπο, ίδιο για όλους Άτμαν έχει αναγνωρίσει την αληθινή του φύση. Τότε διαλύεται επίσης το κάρμα και η ισχύς του.

Συχνά συγχέεται το κάρμα με το πεπρωμένο. Όμως στη θεωρία του κάρμα δεν είναι το πεπρωμένο που καθορίζει τούτην τη ζωή και τις επόμενες, αλλά όλες οι πράξεις, οι σκέψεις και τα αισθήματα του ανθρώπου ως σύνολο.

Στη βάση του νόμου του κάρμα και της μετενσάρκωσης δημιουργήθηκε η κοινωνική ιεραρχία της Ινδίας και το περίπλοκο σύστημα με τις κάστες έγινε ακόμη πιο δαιδαλώδες με το πέρασμα των αιώνων.

Το σύστημα της κάστας

«Εάν ένας βραχμάνος σκοτώσει έναν σούντρα (από την κατώτερη κάστα,

των εργατών) είναι αρκετό να απαγγείλει εκατό φορές το μάντρα Gayatri».

Από την Bhagavata

Κατά κανόνα το ινδικό σύστημα της κάστας θεωρείται υπεύθυνο για τη φτώχεια, την καταπίεση, τις ανισότητες, την εκμετάλλευση και το φαταλισμό μεγάλου μέρους του πληθυσμού της χώρας αυτής.

Όμως χωρίς κάστες είναι αμφίβολο αν θα υπήρχε καν ο ινδουισμός. Οι κάστες εξασφαλίζουν την κοινωνική τάξη στην Ινδία, καθώς καθορίζουν τη θέση του κάθε ατόμου στην κοινωνία, τις υποχρεώσεις, τα δικαιώματα και τα θρησκευτικά καθήκοντά του. Τουλάχιστον στα χωριά, όπου ζει η πλειοψηφία των Ινδών, το σύστημα αυτό παραμένει ακέραιο. Στις μεγαλύτερες πόλεις λόγω των σχέσεων στο χώρο εργασίας ο αστικός πληθυσμός έχει μία πιο χαλαρή στάση στο ζήτημα αυτό. Ωστόσο ακόμη κι εκεί παίζει καθοριστικό ρόλο στις κοινωνικές σχέσεις, αν και συνήθως δεν το παραδέχεται κανείς ανοικτά. Σύμφωνα με το σύνταγμα του 1950 οι κάστες έχουν καταργηθεί και όλοι έχουν τις ίδιες ελευθερίες, χωρίς να υπάρχουν διακρίσεις. Αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Για τους ινδουιστές οι κάστες δεν αποτελούν ένα φαινόμενο που γεννήθηκε στη διάρκεια της εθνικής τους ιστορίας, αλλά έκφραση του dharma, του αιώνιου νόμου. Το Dharmashastra, ένα διδακτικό κείμενο που πραγματεύεται τη θρησκευτική και κοινωνική τάξη, προσδιορίζει το πεδίο δράσης κάθε κάστας.

Συγκεκριμένοι κανόνες καθορίζουν τις σχέσεις μεταξύ των καστών. Τα καθήκοντα της κάθε κάστας προσδιορίζονται με βάση θρησκευτικά και όχι οικονομικά κριτήρια. Το dharma καθορίζει αναπόδραστα τι οφείλει να κάνει ή να μην κάνει ο καθένας. Χαρακτηριστικά γράφει ο Ward McAfee στο βιβλίο του *Τα Πέντε Μεγάλα Ζωντανά Θρησκεύματα, εκδ. ΑΡΤΟΣ ΖΩΗΣ:*

«Το φαγητό ενός μέλους υψηλής κάστας απαραίτητα μπορεί να μαγειρέψει κάποιος ίσης ή υψηλότερης στάθμης. Αν ένα πρόσωπο ταπεινής κάστας ρίξει το βλέμμα στο φαγητό κάποιου της υψηλής κάστας μπορεί να κάνει το φαγητό αυτό και τα μαγειρικά σκεύη ακάθαρτα τελετουργικώς, με αποτέλεσμα την καταστροφή τους, μεταξύ άλλων ενοχλητικών τύπων κάθαρσης. Δεν είναι ίσως εκπληκτικό ότι πρόσωπα που φέρουν τα βάρη αυτών των παραδόσεων βρίσκουν συχνά ελκυστικό τον Εκδυτικισμό.

Πριν ένα αιώνα, όταν Ινδουιστές άρχισαν να ταξιδεύουν στην Αγγλία, για να πάρουν Δυτική μόρφωση, ήταν τρομερά τα βάρη της κάστας για όσους έκαναν μια τέτοια επιλογή. Δύσκολες μέθοδοι κάθαρσης, περιλαμβανόμενου και μικτού ποτού κοπριάς αγελάδας με τα ούρα της, προβλέπονταν για τους επιστρέφοντες εξ Αγγλίας λόγιους. Η επαφή με τη Δύση προκάλεσε πιο σοβαρά προβλήματα για τον παραδοσιακό Ινδουισμό.

Ακόμα και σήμερα, όσοι Ινδοί έχουν λίγο επηρεαστεί από τους Δυτικούς τρόπους ζωής νιώθουν υποχρέωσή τους τη διατήρηση της παραδοσιακής κοινωνικής τάξης. Ένα πρόσωπο που παραβαίνει το jati dharma κινδυνεύει με απόρριψη από την οικογένεια και τους όμοιούς του. Μια τέτοια απόρριψη δεν επιφέρει μόνο κοινωνικό και ψυχολογικό κόστος.

Στην παραδοσιακή ινδουιστική κοινωνία, ο νεωτερισμός είναι κάτι κακό και οι κανόνες της κάστας είναι πιο σημαντικοί από την προσωπικότητα του ατόμου».

Όπως είδαμε, οι καστικές διακρίσεις είναι ιδιαίτερα φανερές στα χωριά. Στο κέντρο του χωριού κατοικούν οι ανώτερες τάξεις, μετά περιμετρικά ακολουθούν οι shudras, ενώ οι παρίες κατοικούν στην περιφέρεια του χωριού ή σε εντελώς χωριστούς καταυλισμούς. Ένας παρίας ανήκει επίσης σε μία κάστα, αλλά επειδή αυτή δεν συγκαταλέγεται στις Varna, στην ουσία είναι χωρίς κάστα. Θεωρείται δε τόσο ακάθαρτος που παλαιότερα δεν επιτρεπόταν να έχει κανείς επαφή μαζί του επί ποινή θανάτου *(Τα Πέντε Θρησκεύματα)*.

Εννοείται πως θεωρούνται ακάθαρτοι όχι από άποψη υγιεινής, αλλά από θρησκευτική-τελετουργική άποψη. Το θέμα αυτό παίζει μεγάλο ρόλο στα θρησκευτικά έθιμα της Ινδίας. Οι γραφές καταμετρούν πολυάριθμους τρόπους με τους οποίους μπορεί να μιανθεί κάποιος και μετά να υποβληθεί σε καθαρμό. Η γέννηση και ο θάνατος, η σεξουαλική επαφή, η κρεατοφαγία, η εμμηνορρυσία, η επαφή με ορισμένα αντικείμενα, η είσοδος στο ναό ή στην κουζίνα του σπιτιού από ένα άτομο που δεν έχει αυτό το δικαίωμα για λόγους θρησκευτικής καθαρότητας, η παράβαση των κανόνων αγωγής που επιβάλλεται σε κάθε jati και πολλά άλλα τέτοια ανομήματα προκαλούν τη μίανση είτε προσωρινά είτε διά παντός. Στις προσωρινές περιπτώσεις οι άνομοι

οφείλουν να υποβληθούν σε τελετουργικό εξαγνισμό, να απομακρυνθούν από την κοινότητα, να προσφέρουν θυσίες ή να υποστούν εξιλαστήριες τιμωρίες. Βαρύτερα ανομήματα μπορεί να συνεπιφέρουν τον οριστικό εξοβελισμό από την κάστα.

Οι ανέγγιχτοι δεν έχουν καν τη δυνατότητα να επωφεληθούν των τελετουργικών καθαρμών, δεδομένου ότι αποκλείονται από τη θρησκευτική ζωή, παρότι η νεότερη νομοθεσία τους παραχωρεί τα ίδια δικαιώματα με τους «καθαρούς» ινδουιστές, όπως είναι η επίσκεψη στους ναούς, και τιμωρεί τις παραβάσεις.

Ωστόσο η αντίληψη της διαίρεσης σε κάστες είναι πολύ βαθιά ριζωμένη ώστε δεν μπορεί να εξαλειφθεί εύκολα, αφού, όπως γράφει ο θεολόγος-κοινωνιολόγος Γιώργος Μουστάκης: *«Μέσα στα άριστα έργα που αμείβονται με ανώτερες μορφές μετενσάρκωσης είναι η πιστή διατήρηση και συντήρηση της καστικής παράδοσης. Προϋπόθεση δηλαδή για τη σωτηρία του πιστού έθετε ο βεδικός ινδουισμός την πιστή τήρηση των ταξικών απαγορεύσεων και τη διαιώνιση της κοινωνικής ανισότητας.*

Αργότερα όλα τα δυστυχισμένα αυτά περιθωριακά πλήθη όταν άκουγαν το κήρυγμα των πρώτων αποστόλων του χριστιανισμού, ότι ο Χριστός ήλθε στον κόσμο να λυτρώσει τους φτωχούς και τους πονεμένους, προσχώρησαν στο χριστιανισμό και αποτέλεσαν την Εκκλησία της Ινδίας Μάλαμπαρ που θεωρείται κατά την παράδοση ότι την ίδρυσε ο απ. Θωμάς».

Τα βασικά πιστεύω του Ινδουισμού

Είναι τελείως αδύνατο να γίνει μία συστηματική κατάταξη όλων των ιδεών που συνθέτουν το πολύχρωμο μωσαϊκό του ινδουισμού. Ο Γκλάζεναπ, ο μεγαλύτερος ερευνητής της θρησκείας αυτής, έγραφε το 1922: *«Εάν εξετάσει κανείς τις διδασκαλίες που πιστεύει ο ινδουισμός, αυτός μοιάζει πιο πολύ με σύμφυρμα συγκρουόμενων ιδεών και δεισιδαιμονιών. Από αυτήν την άποψη δεν μπορούμε να τον θεωρήσουμε ομοιογενή, ενιαία θρησκεία, παρά πρέπει να τον δούμε σαν μία εγκυκλοπαίδεια όλων των θρησκειών».*

Παρ’ όλα αυτά υπάρχουν ορισμένα σημεία πάνω στα οποία συμφωνούν όλοι οι ινδουιστές.

- Η συμφωνία ότι οι Βέδες αποτελούν το θεμέλιο της πίστης τους.
- Η συμφωνία ότι ο αιώνιος νόμος Dharma κυβερνά το σύμπαν και ότι τη μοίρα του ανθρώπου την καθορίζει το κάρμα, ο νόμος της ανταπόδοσης.

- Η συμφωνία ότι εξαιτίας του κάρμα ο άνθρωπος είναι αιχμάλωτος του αέναου κύκλου των μετενσαρκώσεων, του Samsara.
- Η συμφωνία ότι ο διαχωρισμός σε κάστες είναι επιβεβλημένος από τη θρησκεία και ότι ο καθένας έχει υποχρεωτικά τη θέση που του προσδιορίζει αυτό το αμετάβλητο σύστημα.
- Η συμφωνία ότι το θρησκευτικό καθήκον του ανθρώπου είναι να επιτύχει την ένωση του Άτμαν με το Βράχμαν.

Η έννοια που δίνει σήμερα ο ορθόδοξος ινδουισμός στην Έσχατη Πραγματικότητα προέρχεται από τις Ουπανισάδες. Σύμφωνα με αυτήν την έννοια, οι άπειρες υποστάσεις προέρχονται από το πρωταρχικό Κοσμικό Είναι ή την Κοσμική Αρχή, την Έσχατη Πραγματικότητα, δηλαδή το Βράχμαν και εκεί επιστρέφουν. Το Βράχμαν δεν είναι θεός και μάλιστα για πολλούς ινδουιστές δεν έχει καν μία προσωπικότητα.

Όλες οι θεότητες θεωρούνται απορροές ή ακτινοβολίες του Βράχμαν, όπως οι ακτίνες απορρέουν από το φως. Ορισμένοι ωστόσο πιστεύουν στην ύπαρξη ενός θεού ή περισσότερων θεών που δημιούργησαν τον κόσμο.

Πάντως σε ένα συμφωνούν όλες οι ινδουιστικές διδασκαλίες : ότι ο κόσμος που βλέπουμε και βιώνουμε είναι μία ψευδαίσθηση που οφείλεται στη *μάγια*, η οποία εμποδίζει τον άνθρωπο να αναγνωρίσει την αληθινή πραγματικότητα πίσω από τα ορατά πράγματα. Αυτή η πραγματικότητα είναι το Άτμαν, η ελάχιστη μονάδα της ουσίας του Βράχμαν. Ο άνθρωπος, όντας αιχμάλωτος αυτής της ψευδαίσθησης, δεν γνωρίζει την αληθινή φύση του και γι’ αυτό παραμένει αποκομμένος από το Βράχμαν. Έτσι επανέρχεται συνεχώς σε διάφορες υλοποιήσεις ή μετενσωματώσεις σε αυτήν την ψεύτικη ζωή, που επειδή είναι ψευδαίσθηση την χαρακτηρίζει ο πόνος. Ως εκ τούτου η επανένωση με το Βράχμαν σημαίνει την οριστική λύτρωση ή *moksha*.

Η αντίληψη ότι τα πάντα προέρχονται από την μία και μοναδική Πρωταρχική Πραγματικότητα, το Βράχμαν, οδηγεί τον ινδουισμό στην ιδέα ότι δεν υπάρχουν αντιθέσεις και διπολικότητες στον κόσμο. Το ότι ο άνθρωπος βιώνει αντιθέσεις όπως τα δίπολα θηλυκό-αρσενικό, καλό-κακό, ζεστό κρύο κ.ο.κ. οφείλεται απλώς σε ψευδαίσθηση επειδή τον τυφλώνει η μάγια. Στην ουσία οι αντιθέσεις δεν είναι αντιθέσεις, αλλά εκφάνσεις της μίας μοναδικής Πραγματικότητας που δεν γνωρίζει πλέον ο άνθρωπος γιατί έχει αποκοπεί από το Βράχμαν. Ως επακόλουθο αυτής της θεωρίας, ο ινδουιστής αδυνατεί να δει το κακό προσωποποιημένο, ούτε όταν πρόκειται για μία μεταφυσική δύναμη, όπως είναι ο Σατανάς για τις μονοθεϊστικές θρησκείες, ούτε καν όταν το βιώνει λ.χ. μέσα από έναν κακό άνθρωπο. Φυσικά δεν αρνείται ότι υπάρχουν κακές πράξεις. Όμως ενώ στο

χριστιανισμό π.χ. υπεύθυνος για το κακό είναι ο ίδιος ο αμαρτωλός άνθρωπος που παραβαίνει τη θεία τάξη, στον ινδουισμό υπαίτια είναι μόνο η μάγια. Ανηθικότητα, διαφθορά, βάναυσες, κακές πράξεις, κάθε αμαρτία, οφείλονται μόνο στην πλάνη και στην ψευδαίσθηση που γεννά η μάγια. Ο μόνος τρόπος για να γλυτώσει ο άνθρωπος από το κακό είναι να συνειδητοποιήσει αφενός την ψευδαίσθηση αυτήν και αφετέρου την αληθινή δική του φύση.

Το άλλο κοινό θεμέλιο της πίστης είναι το *dharma*, ο αιώνιος νόμος που κυβερνά το σύμπαν. Για τους περισσότερους είναι μία απρόσωπη Πραγματικότητα ενώ για άλλους είναι η δύναμη των θεών. Πάντως το dharma καθορίζει τι είναι το κάθε ον και τους όρους της ύπαρξής του. Όλα τα όντα, είτε είναι θεοί είτε φυτά, είναι υποχρεωμένα να υποτάσσονται αδιαμαρτύρητα στις επιταγές του dharma και στις συνθήκες που τους επιβάλλει. Εδώ βρίσκεται επίσης η ρίζα της πίστης στη μετενσάρκωση και του καστικού συστήματος. Σύμφωνα με το νόμο του dharma η τωρινή ζωή ενός ανθρώπου εξαρτάται από την πορεία του στην προηγούμενη. Ο συμπαντικός νόμος καταγράφει την παραμικρή ενέργειά του με ακρίβεια σεισμογράφου και βάσει αυτής της καταγραφής καθορίζεται το κάρμα για την επόμενη μετενσάρκωση. Στη συνεχή προσπάθεια του Άτμαν να επανενωθεί με το Βράχμαν, το κάρμα καθορίζει πόσο κοντά ή μακριά βρίσκεται κάποιος από αυτόν το στόχο. Με ένα κακό κάρμα κατεβαίνει, ενώ με ένα καλό κάρμα ανεβαίνει στην κλίμακα της εξέλιξής του. Κατά κανόνα η αλλαγή από τη μία βαθμίδα στην άλλη έρχεται αμέσως μετά το θάνατο. Εάν το άτομο δεν έχει ενωθεί ήδη με το Βράχμαν, μετά το θάνατό του μετενσαρκώνεται πάλι σε μία κατώτερη μορφή ζωής ή γεννιέται πάλι ως άνθρωπος, σε έναν αέναο κύκλο διαδοχικών μετενσωματώσεων, το γνωστό ως *samsara*. Η απελευθέρωση από αυτόν το φαύλο κύκλο ονομάζεται moksha και αποτελεί τον υπέρτατο στόχο των ινδουιστών.

Ο *moksha*, η ένωση του ανθρώπου με την Πρώτη Ουσία του Κόσμου, το Βράχμαν, είναι ταυτόσημος με τη νιρβάνα, την κατάσταση ανυπαρξίας της συναίσθησης του εγώ.

Ως εκ τούτου η νιρβάνα δεν είναι ένα είδος παραδείσου, αλλά μία κατάσταση. Σε αυτήν την κατάσταση η ψυχή διαλύεται και η ατομική υπόσταση παύει να υπάρχει, καθώς ο άνθρωπος έχει φτάσει πια στον προορισμό του και έχει γίνει πάλι ένα με την κοσμική Αρχή.

Ο δρόμος για τη νιρβάνα

Για τον ορθόδοξο ινδουισμό υπάρχουν τρεις δυνατοί τρόποι να φθάσει κάποιος στη λύτρωση και στη νιρβάνα. Ο πρώτος είναι μέσω των έργων, ο δεύτερος μέσω της γνώσης και ο τρίτος μέσω της αφοσίωσης σε μία θεότητα.

Ο πρώτος, που ονομάζεται *karma marga (yoga)*, αποτελεί τον αρχαιότερο δρόμο για τη σωτηρία στον ινδουισμό. Με απλά λόγια, ο πιστός που τηρεί πιστά τα καθήκοντα που του επιβάλλουν οι Βέδες απέναντι στους θεούς (βλ. θυσίες), απέναντι στους συνανθρώπους (φροντίδα, φιλοξενία), και απέναντι στη φύση, εισπράττει *θετικό κάρμα* και ανεβαίνει υψηλότερα στην επόμενη ενσάρκωση.

Αυτό όμως δεν γίνεται τόσο απλά. Τόμοι ολόκληροι με κανόνες συμπεριφοράς και ευσέβειας (οι Dharmasastras), προδιαγράφουν στην κάθε μία κάστα τι υποχρεούται να κάνει ή να μην κάνει. Επίσης διαφορετικοί κανόνες ισχύουν για τα δύο φύλα, και βέβαια στη γυναίκα επιβάλλεται πλήρης υποταγή στον άνδρα. Τη μεγαλύτερη βαρύτητα έχουν οι θρησκευτικοί κανόνες που επιτάσσουν συνεχείς θυσίες στους θεούς και στα πνεύματα των προγόνων.

Το karma marga είναι ο δρόμος για τις πλατιές μάζες της ινδικής κοινωνίας και γι’ αυτό δεν έχει σχεδόν καμία σημασία στις ινδουιστικές διδασκαλίες που έχουν διαδοθεί στη Δύση. Κυρίως τον ακολουθούν οι κατώτερες κάστες που χάρη σε αυτήν την πίστη παραμένουν αδιαμαρτύρητα εγκλωβισμένες μέσα στα όρια που περιχαράσσει το καθεστώς. Αυτό συνιστά το μεγαλύτερο, ανυπέρβλητο εμπόδιο στην καταπολέμηση της φτώχειας σε αυτήν την τόσο πλούσια χώρα.

Οι μορφωμένοι Ινδοί θεωρούν το δρόμο των έργων κατώτερο και αντ’ αυτού προτιμούν το δρόμο της γνώσης, το *jnana marga (yoga)*. Το δρόμο αυτό διδάσκουν οι yogins και οι swamis οι φωτισμένοι δάσκαλοι, στη βάση του φιλοσοφικού συστήματος των Ουπανισάδων.

Η βασική ιδέα αυτού του δρόμου είναι ότι καθετί κακό στην ανθρώπινη ιστορία οφείλεται στην άγνοια, την *avidya*. Ο άνθρωπος γνωρίζει τόσο λίγα πράγματα για την οντότητά του που διαρκώς κάνει λάθη που τον οδηγούν σε λανθασμένο τρόπο ζωής. Σε αυτό το σημείο συμφωνούν όλες οι φιλοσοφικές σχολές στον ινδουισμό, όμως τα προτεινόμενα συστήματα για τη λύτρωση διαφέρουν.

Έτσι λόγου χάριν οι Ουπανισάδες διδάσκουν ότι η άγνοια οφείλεται στη λανθασμένη αντίληψη ότι ο άνθρωπος είναι μία αυτοτελής οντότητα. Όμως στην πραγματικότητα το κοσμικό είναι, το Βράχμαν και το προσωπικό είναι, το Άτμαν, είναι ένα. Σκοπός είναι να πιστέψει ο άνθρωπος σε αυτήν την ενότητα και να την βιώσει εν είδει εσωτερικού φωτισμού. Πώς γίνεται αυτό; Τα Dharmasastras έχουν σαφείς απαντήσεις και γι’ αυτό. Ο δρόμος της γνώσης εκτυλίσσεται σε τέσσερα στάδια: Πρώτα-πρώτα, ο άνδρας οφείλει να μελετήσει τη θρησκεία του ζώντας αρκετά χρόνια στο σπίτι ενός πνευματικού δασκάλου.

Έπειτα έχει χρέος να παντρευτεί, να κάνει οικογένεια και γενικά να ζει έναν βίο σύμφωνο με το θρησκευτικό νόμο. Αργότερα, όταν γεράσει ή κατά άλλους όταν παντρέψει τα παιδιά του, οφείλει να εγκαταλείψει την οικογένειά του για να ζήσει ασκητικά ως ερημίτης σε πλήρη απομόνωση. Τέλος, πρέπει διαλογιζόμενος να φθάσει στο φωτισμό και μέσω της γιόγκα να γίνει σαννιάσιν (sannyasin).

Άλλες σχολές περιγράφουν άλλους δρόμους, όμως όλοι τείνουν στην ουσία στον ίδιο στόχο.

Το *Bhakti Marga (yoga)*, ο δρόμος της αφοσίωσης σε έναν θεό, είναι πιο απλός από τους άλλους δύο, αφού δεν χρειάζεται να τηρήσει κάποιος αυστηρά τα θρησκευτικά έθιμα ούτε να καλλιεργήσει το πνεύμα του με κόπους και θυσίες. Στο Bhakti απαιτείται απλώς η αφοσίωση σε έναν οποιονδήποτε θεό.

Εννοείται ότι κάθε παράδοση ή σέκτα πιστεύει ότι λατρεύει τον καλύτερο θεό σε σχέση με τις άλλες. Πάντως όλοι πιστεύουν ότι αρκεί να λατρεύουν ευσυνείδητα το συγκεκριμένο θεό και να απαγγέλουν επανειλημμένα το όνομά του για να βρεθούν μετά θάνατον για ένα διάστημα στην ουράνια σφαίρα του, οπότε διαγράφεται το κακό τους κάρμα.

Η συνεχής επανάλειψη του ονόματος της θεότητας, το λεγόμενο japa έχει εδώ εξαιρετική σπουδαιότητα. Επειδή ένα τέτοιο όνομα εκφράζει την υπόσταση της θεότητας και έχει την ενέργεια ενός mantra αρκεί να το επαναλαμβάνει κανείς ασταμάτητα για να ταυτιστεί συναισθηματικά με το αντικείμενο της λατρείας του και να σωθεί. Ο πιστός μπορεί να απαγγείλει ή να τραγουδήσει το japa, μόνος του ή μαζί με άλλους, σε μακροσκελείς λιτανείες όπου επαναλαμβάνονται χιλιάδες ονόματα ενός θεού. Καθώς ο bhakta, ο ευλαβής πιστός, επαναλαμβάνει συνεχώς το όνομα του θεού του π.χ. Χάρε Κρίσνα, Χάρε Ράμα κ.λπ., καταλαμβάνεται σταδιακά από ένα αίσθημα ευδαιμονίας, το rasa. Υπάρχουν αμέτρητες διαφορετικές οδηγίες για το πώς μπορεί να φθάσει στο rasa ο ευλαβής ινδουιστής. Το αν έχει φθάσει πραγματικά στο rasa αποδεικνύεται από διάφορα συνοδά φαινόμενα. Τότε ο bhakta χύνει ποταμούς από δάκρυα και ιδρώτα, τραυλίζει, τα μαλλιά του στέκονται όρθια, παραληρεί, πέφτει σε έκσταση ή τρανς κ.ο.κ. Εκτός από τα japa, οι εικόνες του λατρεμένου θεού βοηθούν επίσης τον πιστό να φτάσει στο rasa, Σημαντικό ρόλο παίζουν επίσης οι γκουρού, καθώς θεωρείται ότι ο γκουρού παριστάνει ορατά τη θεότητα.

Οι κοσμικές εποχές στον Ινδουισμό

Στα επόμενα κεφάλαια θα εξετάσουμε συγκριτικά την ινδουιστική και τη χριστιανική κοσμογονία.

Για τους ινδουιστές η ιστορία εκτυλίσσεται αέναα και κυκλικά, σαν ένας ατέρμονος κύκλος, όπου η κάθε μία περίοδος της ανθρωπότητας αλληλοδιαδέχεται κατ' επανάληψη την άλλη. Τέσσερις περίοδοι μαζί (yugas) αποτελούν μία «Μεγάλη Κοσμική Περίοδο» (maha-yuga). Η πρώτη, η Krita-yuga διαρκεί 1.728.000 χρόνια, η δεύτερη, η Treta-yuga 1.296.000 χρόνια, η τρίτη, η Dvapara-yoga 864.000 και η Kali-yuga 432.000. Μεταξύ τους υπάρχουν και ποιοτικές διαφορές. Στην πρώτη επικρατούν παραδείσιες συνθήκες.

Κοινά σημεία και διαφορές Ινδουισμού και Χριστιανισμού

Τα κοινά σημεία ανάμεσα στο χριστιανισμό και στις περισσότερες σχολές του ινδουισμού είναι πολλά. Ίσως αυτός είναι ένας παραπάνω λόγος που ο ινδουισμός σήμερα περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη θρησκεία τείνει να ενσωματώσει βασικές αρχές του χριστιανισμού στο σύστημά του. Οι δύο θρησκείες μοιράζονται κοινές ηθικές αξίες, όπως η ειρηνική συνύπαρξη, η καταδίκη της βίας, η ειλικρίνεια, η τιμιότητα, η συμπόνια, ο σεβασμός στη φύση, η εγκράτεια στη σεξουαλική ζωή και η ολιγάρκεια.

Οι αντιλήψεις ταυτίζονται επίσης όσον αφορά την εθελοντική φτώχεια και το μοναστικό τρόπο ζωής που ακολουθούν οι εκζητητές της θέωσης και στις δύο πλευρές. Και οι δύο θρησκείες συμφωνούν – αν και με διαφορετική έννοια – στο ότι ο άνθρωπος πρέπει να αποδεσμευτεί από τη μαγγανεία της ύλης και να αναζητήσει πάνω από όλα τη λύτρωσή του.

Η προσευχή και η υπακοή στο θείο θέλημα αποτελούν κεντρικά θέματα τόσο στο χριστιανισμό όσο και σε πολλές παραφυάδες της παράδοσης Bhakti. Εκτός όμως από κοινά σημεία, υπάρχουν επίσης ουσιαστικότατες διαφορές.

Ο ινδουισμός πιστεύει στην ύπαρξη πολλών θεών που όμως, αν και θεοί, υπόκεινται επίσης στο νόμο της μετενσάρκωσης και άρα χρειάζονται οι ίδιοι λύτρωση. Από την άλλη πλευρά ο χριστιανισμός περιστρέφεται γύρω από τον έναν, παντοδύναμο δημιουργό και συντηρητή του σύμπαντος.

Για τη μία πλευρά η λύτρωση είναι καρπός διαλογισμού, ασκητισμού και προσωπικού μόχθου ώσπου το εγώ να διαλυθεί θεληματικά και η ροπή προς τη ζωή να σβήσει, ώστε να επέλθει η απρόσωπη, απαθής κατάσταση της νιρβάνα, μετά από πολλές ενσαρκώσεις και ανόδους και καθόδους σε ουράνιους κόσμους. Για την άλλη πλευρά, η λύτρωση είναι δώρο που εξασφαλίζει ο Ιησούς Χριστός σε όσους τον πιστεύουν και τον αγαπούν τόσο δυνατά που κοινωνούν μαζί του. Η χριστιανική λύτρωση είναι λύτρωση από την αμαρτία, ο moksha είναι η αποχώρηση από τον κόσμο της ψευδαίσθησης (F.Melzer).

Αλλά τελείως διαφορετική είναι και η προσέγγιση στα θεμελιακά ερωτήματα για το ποια είναι η αλήθεια; Πώς βρίσκεται; Πώς ξεχωρίζει από το ψέμα;

Συνοπτικά, τα κύρια σημεία όπου διαφέρουν ριζικά τα δύο θρησκεύματα αφορούν τα παρακάτω ερωτήματα:

- Τι είναι αλήθεια;
- Τι και ποιος είναι (ο) θεός;
- Τι είναι ο άνθρωπος και ποιος ο προορισμός του;
- Τι είναι ο κόσμος και ποια η εξέλιξή του στο χρόνο;
- Τι είναι η λύτρωση, πώς βρίσκεται, ποιες είναι οι συνέπειές της;

Είδαμε ότι για τον ινδουισμό τα πάντα είναι μάγια, ψευδαίσθηση, η οποία διαταράσσει την αρμονική σχέση μεταξύ του Βράχμαν και του Ατμαν. Όταν το άτομο συνειδητοποιήσει τη μάγια και αποκαταστήσει την αρχική ενότητα του Βράχμαν με το Άτμαν, αναγνωρίζει την αλήθεια. Οι δρόμοι για εκεί μπορεί να είναι πολλοί, όμως στο τέλος ο καθένας την βρίσκει και μάλιστα με τις δικές του δυνάμεις. Εφόσον η ένωση με το απρόσωπο, άχρονο Βράχμαν σημαίνει εξ ορισμού την κατάλυση της μάγια, ως εκ τούτου η αποκάλυψη της αλήθειας είναι αφηρημένη, απρόσωπη, έξω-κοσμική και υπεριστορική και συνεπώς δεν είναι ελέγξιμη. Έτσι ακόμη και στις περιπτώσεις που βιώνεται αισθητά, όπως λ.χ. σαν υπερφυσικό βίωμα ή σαν ένσαρκη εμφάνιση μιας θεότητας, ο άνθρωπος πρέπει να την πιστέψει τυφλά χωρίς να έχει δυνατότητα να την ελέγξει.

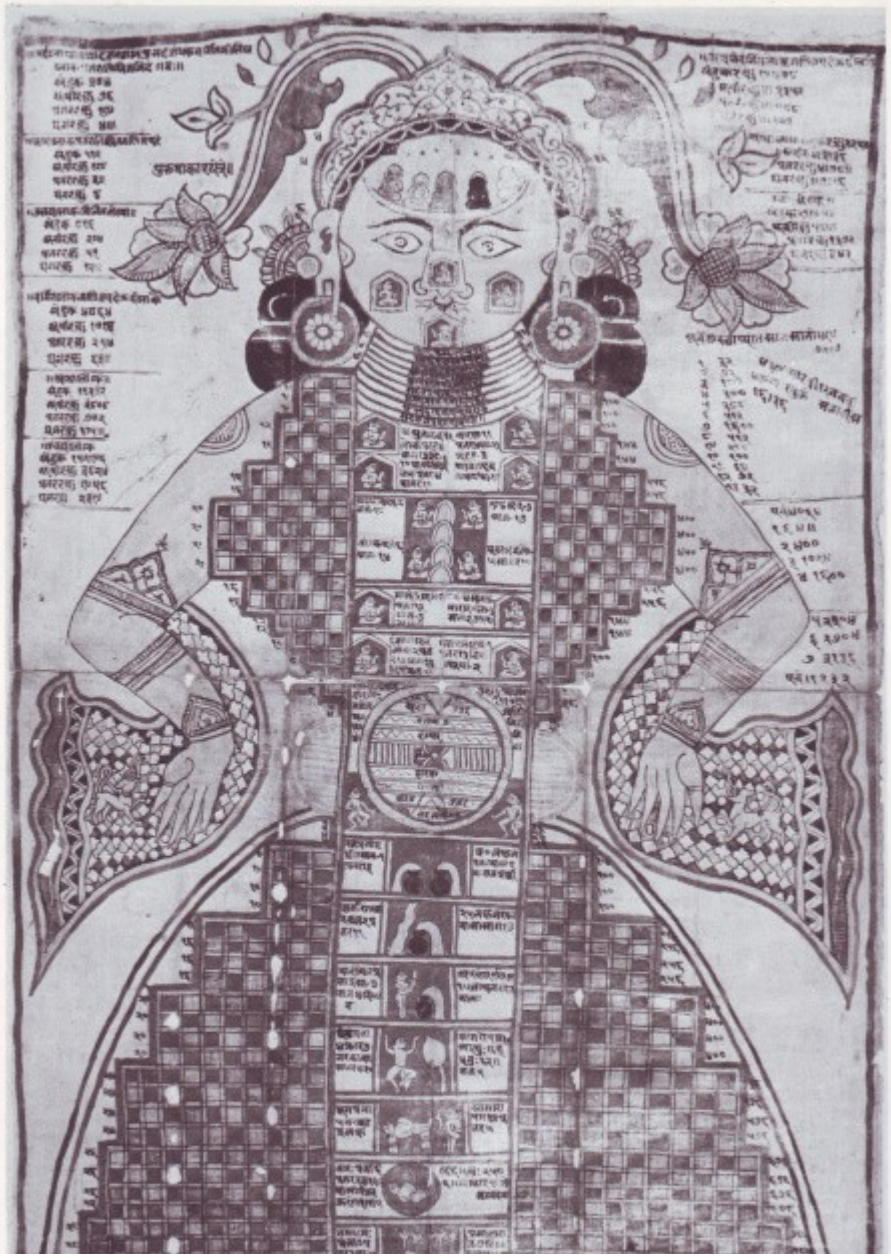

Αντίθετα στον χριστιανισμό ο Θεός αποκαλύπτεται σε αυτόν τον κόσμο και εντός της ιστορίας με συγκεκριμένες, λογικές και κατανοητές διδασκαλίες που απευθύνονται σε όλους.

Η δε αποκορύφωση της αποκάλυψής του ήταν η ενσάρκωσή του ως Ιησούς Χριστός, η οποία είναι δεδομένη και ως ιστορικό γεγονός. Επιπλέον, το Άγιο Πνεύμα του έρχεται διαρκώς στον κόσμο για να οδηγεί την ανθρωπότητα στην αλήθεια (Κατά Ιωάννη 14, 17-26) και αυτό αποτελεί επίσης βιωμένη πραγματικότητα που την μοιράζονται πολλοί άνθρωποι. Οι δε αποκαλύψεις του χριστιανικού Θεού είναι απτές και κατανοητές και δεν χρειάζονται ερμηνείες από ένα ιερατείο ή δάσκαλο. Ως επί το πλείστον διαγράφουν το θεϊκό σχέδιο για τη σωτηρία και την επιστροφή της ανθρωπότητας, μέσα στην ιστορική διαδρομή της, στο θεϊκό κόλπο. Με άλλα λόγια, το άτομο δεν χρειάζεται να αναζητήσει την αλήθεια μέσα από έναν λαβύρινθο μυθολογικών, εν μέρει αντιφατικών διδασκαλιών, όπως στον ινδουισμό, αλλά μπορεί να βιώσει την αλήθεια προσωπικά και άμεσα ακολουθώντας τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού και καλλιεργώντας μία ζωντανή σχέση μαζί του.

Η απόδειξη για το χριστιανό ότι έχει κατακτήσει όντως την απόλυτη, αντικειμενική αλήθεια είναι η ειρήνη και η χαρά που αισθάνεται και επιπρόσθετα έχει τη βεβαιότητα μέσω της ζωντανής αυτής σχέσης ότι είναι απαλλαγμένος από τις αμαρτίες του.

Εκτός αυτού, όπως προαναφέρθηκε, διαφέρουν διαμετρικά οι αντιλήψεις στις δύο θρησκείες για τη φύση της Αρχής της Ζωής. Στον ινδουισμό είναι μία ουδέτερη, απρόσωπη Πηγή, το Βράχμαν, ενώ οι θεοί αποτελούν απλώς απορροές αυτής της άχρονης Πραγματικότητας. Ακόμη και στην κίνηση της αγαπητικής αφοσίωσης Bhakti-marga, που συνηθίζεται να παρομοιάζεται με το χριστιανικό μυστικισμό, η θεότητα που λατρεύεται δεν έχει καμία σημασία αυτή καθαυτήν. Γιατί μπορεί να είναι μία οποιαδήποτε θεότητα την οποία ο πιστός έχει τη δυνατότητα να την φανταστεί κατά το δοκούν όπως θέλει ο ίδιος ή ο γκουρού του.

Αντίθετα στο χριστιανισμό ο Θεός είναι ένα πρόσωπο με το οποίο μπορεί ο καθένας να έχει άμεση προσωπική επαφή, καθώς έχει γίνει ορατός ως Ιησούς Χριστός. Οι κόσμοι, είτε υλικοί είτε άυλοι, είναι έργο του, όχι απορροή του, και άρα δεν ταυτίζονται με αυτόν. Επίσης ο άνθρωπος είναι μεν δημιούργημά του και μάλιστα κατ’ εικόνα και ομοίωση, όμως με αυτοτελή, αυτόνομη προσωπικότητα. Στο χριστιανικό μυστικισμό ο λάτρης του Θεού παραμένει πάντα ξεχωριστό πρόσωπο από αυτόν. Εδώ το ζητούμενο είναι η *communio mystica,* ενώ στο μη χριστιανικό μυστικισμό είναι η *unio mystica* (F. Melzer). Αυτή είναι επίσης η διαφορά μεταξύ χριστιανικού και μη χριστιανικού διαλογισμού.

Ο Σάντου Σούνταρ Σινγκ (Sadhu Sundar Singh, 1889-1929) ένας Ινδός σοφός ο οποίος ανατράφηκε στον ινδουισμό και στο σιχισμό για να γίνει αργότερα χριστιανός, εξηγούσε συχνά τη διαφορά του χριστιανικού μονοθεϊσμού με τον πανθεϊσμό:

«Όταν νομίζουμε ότι είμαστε οι ίδιοι θεοί, παύει η εσώτερη ανάγκη μας να απευθυνθούμε με λατρεία στο Υπέρτατο Ον. Λύτρωση δεν σημαίνει ότι θα χαθούμε ή ότι θα εξαφανιστούμε μέσα στο Θείο. Σκοπός δεν είναι να χάσουμε την προσωπικότητά μας μέσα στον Θεό, αλλά να την βρούμε μέσα του».

Αλλά ενώ ο Sadhu Sundar Singh από τη μία πλευρά απορρίπτει κατηγορηματικά την ταύτιση : «Εγώ είμαι ο Θεός», αντί γι' αυτήν τονίζει συστηματικά την αμφίδρομη σχέση: «Ο Θεός είναι μέσα μου και εγώ είμαι μέσα του», την οποία εκφράζει κατ'εξοχήν το Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο:

«Μην φανταστεί κανείς ότι η παρουσία του Χριστού και η έκφραση «ο ουρανός επί γης» είναι το ίδιο με αυτό που εννοούν οι πανθεϊστές όταν λένε: «εγώ είμαι ο θεός». Όχι, εμείς είμαστε μέσα στον Θεό και ο Θεός είναι μέσα μας. Μα αυτό δεν σημαίνει ότι είμαστε ο Θεός ούτε αντίστροφα… Η φωτιά είναι στο κάρβουνο και το κάρβουνο στη φωτιά, όμως η φωτιά δεν είναι κάρβουνο ούτε το κάρβουνο φωτιά. Είμαστε ένα με τον Θεό εφόσον του αφιερώνουμε την καρδιά μας και δεχόμαστε το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος… Διατηρούμε την προσωπικότητά μας όταν αφήνουμε τον Χριστό να διαποτίσει το είναι μας».

Με άλλα λόγια, κατά την ένωση της ψυχής με το Θείο, οι δύο ουσίες δεν συγχωνεύονται, αλλά η ανθρώπινη προσωπικότητα παραμένει ακέραιη. Εκτός αυτού η ένωση με τον Θεό είναι απόρροια της λυτρωτικής πράξης του Ιησού Χριστού, όπως υπογραμμίζει συχνά ο Sadhu Sundar Singh: *«Η συμφιλίωση Θεού και ανθρώπου οδηγεί σε μία ενοποίηση που πριν δεν υπήρχε. Είναι μέσα μας και εμείς είμαστε μέσα του. Δεν πρόκειται για το είδος της ενοποίησης που οι Ινδοί περιγράφουν ως διάλυση. Οι Ινδοί μιλούν για το ποτάμι που το καταπίνει η θάλασσα και διαλύεται μέσα της. Όμως στην πραγματικότητα δεν χανόμαστε μέσω της ένωσης μαζί του, παρά βρίσκουμε τη ζωή».*

Επίσης οι αποκαλύψεις στην Μπέρτα Ντούντε[27] εξηγούν με ακρίβεια τη διαφορά μεταξύ Δημιουργού και δημιουργημάτων: «*Η αγεφύρωτη διαφορά μεταξύ του Θεού και των δημιουργημένων ανθρώπων, ακόμη και των πιο τελειοποιημένων, παραμένει αμετάβλητη σε όλη την αιωνιότητα. Η άναρχη Οντότητα του Θεού είναι αιώνια και άπειρη, ενώ ο άνθρωπος μπορεί μεν να τελειοποιείται διαρκώς ως προς την πνευματική του υπόσταση, όμως δεν μπορεί ποτέ να φθάσει το άπειρο της θείας Οντότητας. Ο*

27

άνθρωπος μπορεί να μοιάσει στον Θεό στη μορφή, επίσης στην αγάπη και στη δύναμή της, όμως ποτέ στους αιώνες δεν θα φθάσει στα απέραντα βάθη της θεϊκής σοφίας».

* Σύγχρονη προφήτης (1891 – 1965), χαρακτηριστική εκπρόσωπος της λεγόμενης *«Νέας Αποκάλυψης»* (Ν.Α.)

«Όταν ο άνθρωπος φθάσει στο βαθμό της τελειότητας όπου έχει πνευματοποιηθεί πλήρως χάρη στην αγάπη του, διατηρεί τη συνείδηση του εγώ του, μολονότι έχει γίνει ένα με τον Θεό. Τότε έχει γίνει καθ'ομοίωση του Θεού, αλλά δεν μπορεί να γίνει λόγος για ύπαρξη πολλών θεών, καθώς η θέωση είναι συνώνυμη με την ενοποίηση μαζί του».

Αυτές οι διαφορετικές περί Θείου και θέωσης πεποιθήσεις των δύο θρησκειών είναι καθοριστικές για τη σχέση του ανθρώπου με το Υπέρτατο Ον. Ενώ στο χριστιανισμό ο Θεός πλησιάζει τον άνθρωπο πρόσωπο με πρόσωπο και ως συνομιλητής, ούτως ώστε οικοδομείται μία αμοιβαία, προσωπική σχέση, με το Βράχμαν ως απρόσωπη, αφηρημένη έννοια κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Η νιρβάνα δεν συνιστά μία κατάσταση βιωματικής ένωσης με το Θείο, καθώς η προσωπικότητα και η αυτοσυνείδηση του ανθρώπου διαλύονται μέσα στο κοσμικό Συνειδός, ώστε δεν μένει τίποτα που μπορεί να βιώσει αυτήν την ένωση.

Ωστόσο, ένα αδιάψευστο γεγονός είναι η υπαρκτή σχέση των θρήσκων ινδουιστών με τις διάφορες «θεότητές» τους. Αναμφισβήτητα παρατηρούνται σε αυτούς πραγματικές εμπειρίες που οδηγούν σε διαπιστωμένη διεύρυνση της συνείδησης, με εκπληκτικές ψυχο-σωματικές παραφυσικές ικανότητες, όπως τις βλέπουμε π.χ. σε γιόγκι και φακίρηδες. Αναδύεται, εντούτοις, το ερώτημα τι εκπροσωπούν αυτές οι θεότητες, και από πού και προς τι αυτές οι παραφυσικές δυνάμεις. Αποτελούν απλώς όπως πιστεύουν οι ινδουιστές, πρόσκαιρα μέσα για την επίτευξη του σκοπού, που είναι ο moksha και η nirvana;

Οι χριστιανικές αποκαλύψεις επιβεβαιώνουν ότι υπάρχουν οι άυλοι κόσμοι των πνευμάτων, τα οποία παρεισδύουν με κάθε δοθείσα ευκαιρία στο δικό μας κόσμο. Η Βίβλος βρίθει από τέτοια παραδείγματα όπως και γενικά από εκδηλώσεις υπερφυσικών δυνάμεων.

Ωστόσο ο Παύλος επισημαίνει ότι υπάρχουν επίσης απατηλές θαυματουργικές δυνάμεις και προειδοποιεί για τους κινδύνους που ελλοχεύουν όταν τις εμπιστευόμαστε (Προς Κολ. 2,9). Επίσης στην πρώτη επιστολή προς Κορινθίους (2,11 κ.εξ.) αντιδιαστέλλει το Πνεύμα του Θεού και τα χαρίσματά του με το πνεύμα του κόσμου. Στη Βίβλο γίνεται σαφές ότι οι άνθρωποι που επιζητούν

την επαφή με υπερφυσικές δυνάμεις και με πνεύματα χάνουν τον έλεγχο και καταλήγουν σε μία σχέση εξάρτησης και υποτέλειας με αυτά. Επίσης ο Sundar Singh γράφει χαρακτηριστικά :

«Όταν ο γιόγκι βρίσκεται βυθισμένος στο Σαμάντι, καθώς κάθεται σε μια συγκεκριμένη στάση, κρατά την αναπνοή του και συγκεντρώνεται στην άκρη της μύτης του (Gita 6,13), συχνά πέφτει σε μία κατάσταση εκστατικού trance. Το πρόβλημα με το γιόγκι είναι ότι σε αυτήν την κατάσταση trance βλέπει έναν απατηλό κόσμο, όπου αντί να μπορεί να βρει την αλήθεια, διατρέχει τον κίνδυνο να οδηγηθεί σε πλάνη. Δεν θα ήταν καλύτερο για αυτόν να συγκέντρωνε την προσοχή του στον Θεό αντί στη μύτη του;»

«Οι οπαδοί της Vedanta υποστηρίζουν ότι ο μυστικιστής που βυθίζεται στο samadi (φώτιση) αναγνωρίζει τη maya και έτσι ελευθερώνεται. Προκύπτει όμως το ερώτημα : εάν όλα είναι maya, ψευδαίσθηση, πώς ξέρουμε ότι ο μυστικιστής που βρίσκει τη φώτιση και η γνώση που αποκτά σε αυτήν την κατάσταση δεν αποτελούν επίσης ψευδαίσθηση;

Εάν αναγνωρίσουμε ότι η Vedanta είναι αληθινή, και κατά συνέπεια άνθρωπος και θεός είναι το ίδιο, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε επίσης ότι και ο θεός είναι σε εξέλιξη και ότι επιδιώκει να φτάσει στην τελειοποίησή του περνώντας από τα εμπόδια της ψευδαίσθησης και της μεταμόρφωσης της ύλης. Αλλά αν αυτό δεν ισχύει, τότε ας μας πούνε οι βεδαντιστές: ποια είναι η πρώτη αιτία της maya; Ποιες πράξεις μας έχουν καταδικάσει να είμαστε αιχμάλωτοι της maya; Και σε τι ωφελεί η maya; Η αλήθεια είναι άλλη: ο θεός είναι μέσα στο κάθε πράγμα και το κάθε πράγμα είναι μέσα στον θεό. Όμως ο θεός δεν είναι κάθε πράγμα ούτε το κάθε πράγμα είναι θεός. Όποιος συγχέει το Δημιουργό με τη δημιουργία του, είναι βυθισμένος στην άγνοια».

Ο άνθρωπος είναι ομοίωμα του Θεού ή φαινομενικό, εφήμερο ον;

Ανάλογη με την πεποίθηση για τη φύση της Πρώτης Ουσίας της ζωής, διαμορφώνεται επίσης η πεποίθηση για τη φύση του ανθρώπου. Στον ινδουισμό ο άνθρωπος ταυτίζεται με τη σταγόνα Άτμαν που νοσταλγεί να επιστρέψει στον ωκεανό Βράχμαν για να ξεφύγει από τον ατέρμονο κύκλο των αναγεννήσεων και να διαλυθεί εκεί. Συνεπώς η ανθρώπινη προσωπικότητα είναι φαινομενική, άλλο ένα προϊόν της μάγια. Αντίθετα στη χριστιανική παράδοση ο άνθρωπος έχει μία ατομική προσωπικότητα και έχει δημιουργηθεί ως εν δυνάμει θεός, με συγκεκριμένα ενδοκοσμικά και εξωκοσμικά καθήκοντα και ένα σαφή, ενσυνείδητο προορισμό. Ο χριστιανός ζει μέσα στον κόσμο για να τον αλλάξει και για να προχωρήσει ο ίδιος πνευματικά, ώστε να γίνει «τέλειος όπως ο ουράνιος Πατέρας του».

Ο ινδουιστής δεν ενδιαφέρεται να αλλάξει τον κόσμο ούτε την κατάστασή του μέσα σε αυτόν. Θέλει απλώς να διαμορφώσει το κάρμα του έτσι που να φθάσει το ταχύτερο δυνατό στη διάλυση της προσωπικότητάς του.

Για τον χριστιανό ο ανθρώπινος πόνος δεν οφείλεται στη μάγια και στη σαμσάρα, αλλά στην απείθειά του απέναντι στον Θεό. Το πρόβλημά του δεν είναι το ατομικό κάρμα του, αλλά το αμάρτημα της αποστασίας και της εναντίωσης στο θεϊκό νόμο.

Στο σημείο αυτό θα γίνει μία παρέκβαση προκειμένου να γίνει πιο καθαρό το κεντρικό θέμα αυτού του βιβλίου. Αποτελεί κοινή πεποίθηση ότι ο Θεός έχει αποκαλυφθεί σε όλους τους λαούς τον κατάλληλο χρόνο και ανάλογα με τις ιδιαιτερότητες του εκάστοτε λαού, της εποχής κ.λπ.

Επειδή όμως καθετί ουράνιο και αγνό εισερχόμενο στη γήινη σφαίρα αναγκαστικά παραμορφώνεται ή αλλοιώνεται από τον ανθρώπινο παράγοντα, το ίδιο έχει συμβεί επανειλημμένα με όλες αυτές τις θεϊκές αποκαλύψεις. Αυτό αποτελεί ένα γενικά παρατηρημένο γεγονός που δεν μπορεί να αποφευχθεί λόγω της ελευθερίας που παρέχει ο Θεός στην ανθρώπινη βούληση. Βέβαια ο ίδιος προβαίνει στην απαραίτητη διόρθωση όποτε το κρίνει αναγκαίο και σκόπιμο στέλνοντας π.χ. νέους διδασκάλους ή κάνοντας νέες αποκαλύψεις. Η μεγαλύτερη τέτοια νέα αποκάλυψη που έγινε το 19ο αιώνα δόθηκε μέσω του χριστιανού μυστικού Γιάκομπ Λόρμπερ μεταξύ 1840 και 1864. Στον Λόρμπερ αποκαλύφθηκε ότι και οι Ινδοί είχαν εξαρχής λάβει μια πλήρως εμπεριστατωμένη διδασκαλία από τον έναν Θεό και Δημιουργό. Όμως στην πάροδο του χρόνου και εδώ το ιερατείο την διαστρέβλωσε σημαντικά για δικούς του ιδιοτελείς σκοπούς. Μα ακόμη και έτσι έχουν επιβιώσει πολλές αλήθειες αν και πολύ μεταλλαγμένες στον ινδουϊσμό. Τη μετάλλαξη αυτή μπορεί να τη διαπιστώσει όποιος αντιπαραβάλει τη σημερινή μορφή του με τη Νέα Αποκάλυψη. Εδώ θα αναφερθούν συνοπτικά τα κύρια σημεία αυτής της αποκάλυψης όσον αφορά την Πρώτη Αρχή, την κοσμογονία, την καταγωγή και τον προορισμό του ανθρώπου. Έτσι ο αναγνώστης μπορεί να διαμορφώσει ιδία αντίληψη σχετικά με τις παραμορφώσεις της αρχικής θεϊκής αποκάλυψης που προέκυψαν με την πάροδο του χρόνου και αποτυπώθηκαν στον ινδουισμό και όχι μόνο σε αυτόν. [Για μία μεγαλύτερη εμβάθυνση στο θέμα μπορεί να ανατρέξει μεταξύ άλλων στα παρακάτω βιβλία: τα βιβλία του Βάλτερ Λουτς (βλ. βιβλιογραφία) και *Το Μεγάλο Μυστήριο*].

Τα κύρια σημεία των νέων αποκαλύψεων είναι τα εξής :

1. Το ΕΙΝΑΙ του Θεού

Ο Θεός είναι το απέραντο Πνεύμα που υπήρχε ανέκαθεν, η «Αρχική Αιτία» κάθε ύπαρξης. Αγάπη, Σοφία και παντοδυναμία της βούλησης είναι οι κύριες ιδιότητές Του. Το Άγιο Πνεύμα Του διαποτίζει όλο το σύμπαν, είναι η «Κοσμική Ψυχή» των αρχαίων θρησκειών. Παράλληλα όμως τούτο το απέραντο Πνεύμα διαθέτει έναν πυρήνα, ένα κέντρο εξουσίας. Σαν ένας ήλιος, αυτό το κέντρο εξουσίας ακτινοβολεί και διαχέει στην πλάση ιδέες και δυνάμεις οι οποίες αφού περάσουν από όλα τα στάδια εξέλιξης και ολοκληρώσουν τον κύκλο της ζωής τους, επιστρέφουν ξανά σε αυτό σαν τέλεια όντα.

Σε τούτο το άκτιστο κέντρο εξουσίας ο Θεός έχει υποστατή πνευματική μορφή ως τέλειο αρχέτυπο ανθρώπου. Γι' αυτό λέγεται στην Παλαιά Διαθήκη πως ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Το πνεύμα του Θεού ορμώμενο από το άκτιστο κέντρο Δύναμης δημιουργεί αέναα.

Ολόκληρη η πλάση αποτελεί ένα τεράστιο σοφό μωσαϊκό μέσα στο οποίο οι θεϊκές ιδέες εκδιπλώνουν όλη την παλέτα των δυνατοτήτων τους ώσπου να φθάσουν στην τελειότητα. Αυτή η διαδικασία τελειοποίησης ολοκληρώνεται σε τεράστιες χρονικές περιόδους που τις χωρίζουν διαλείμματα ανάπαυσης. Σε αυτές τις δημιουργικές περιόδους αναφέρονται βιβλικές έννοιες όπως π.χ. οι «μέρες της δημιουργίας».

2. Η Αρχέγονη Πνευματική Δημιουργία

Πριν γίνει η υλική πλάση που όλοι μας βλέπουμε, προηγήθηκαν άλλες δημιουργίες, καθαρά πνευματικές. Κατ' αρχάς ο Θεός δημιούργησε κατ' εικόνα Του μεγάλα πνευματικά όντα. Σε Αυτούς τους πρωταρχάγγελους έδωσε την ικανότητα να δημιουργούν και οι ίδιοι με τη σειρά τους άλλα πνευματικά όντα που να τους μοιάζουν. Έτσι δημιουργήθηκαν στρατιές από αγγέλους. Αν ακολουθούσαν δε την εντολή της Αγάπης, για τον Θεό και τα αδέλφια τους, θα ανέβαιναν διαρκώς πνευματικά και μια μέρα θα έφθαναν στη θεϊκή τελειότητα. Είχαν όμως συνάμα την ελευθερία της βούλησης να διαλέξουν από μόνοι τους ποιο δρόμο να πάρουν.

Έτσι μια μερίδα από αυτούς με αρχηγό τον Εωσφόρο, που ήταν το Πρώτο Πνεύμα το οποίο είχε γίνει από τον Θεό, ξέφυγαν από το δρόμο της αγάπης, με αποτέλεσμα να γίνουν αλαζόνες, εγωιστές και φίλαρχοι. Σύμφωνα όμως με τον προαιώνιο νόμο όσοι απομακρύνονται από τον Θεό αποκόβονται από τα ρεύματα της θεϊκής ζωής (ή αγάπης) που τρέφουν και θερμαίνουν τα όντα.

Γι’ αυτό οι αποστάτες παρέλυσαν τελείως και στο τέλος, εντελώς ανήμποροι μεταμορφώθηκαν σε συμπυκνωμένες μάζες. Με αυτή τη συμπύκνωση (υλοποίηση) των πνευματικών – αιθέριων υπάρξεων, διαμορφώθηκαν οι αρχέγονες νεφέλες κοσμικής ύλης.

3. Η Υλική Δημιουργία

Ο Θεός είχε να επιλέξει ανάμεσα σε δύο λύσεις : είτε να εγκαταλείψει τους πεσμένους αγγέλους στην αιώνια καταδίκη τους είτε να τους οδηγήσει πάλι στο δρόμο Του και από εκεί στην τελειοποίηση. Η Αγάπη Του τους ευσπλαχνίστηκε και έτσι με τη βοήθεια των πιστών του αγγέλων δημιούργησε το σύμπαν, παίρνοντας σαν υλικό τις αρχέγονες νεφέλες κοσμικής ύλης. Αφού κατ’ αρχάς τις διέλυσε και τους έδωσε πάλι ζωή, έκτισε με αυτές τον υλικό κόσμο ο οποίος στο σύνολό του παριστάνει τον «άσωτο υιό». Με αυτόν τον τρόπο ανοίχτηκε ο δρόμος για την ελευθερία στα πνεύματα που είναι δέσμια μέσα στην ύλη αμέτρητων κοσμικών συστημάτων και σωμάτων.

4. Η βάση του κόσμου είναι Πνευματική

Ύλη με την έννοια του υλισμού δεν υπάρχει. Τα πάντα είναι ενέργεια, δηλαδή θεϊκή ή πνευματική δύναμη. Αυτή η ενέργεια είναι κατατμημένη σε απειροελάχιστα σωματίδια, τους «σπινθήρες πρωταρχικής ζωής».

Ακόμη και το άτομο είναι ένα ολοζώντανο σύμπαν σε μικρογραφία που απαρτίζεται από αμέτρητα βασικά σωματίδια (σε αυτό το συμπέρασμα έχει φθάσει και η πυρηνική φυσική). Τα βασικά σωματίδια (που σήμερα τα ονομάζουμε ηλεκτρόνια ή κβάντα) είναι σκέψεις και ιδέες του Θεού υλοποιημένες, που αποδεσμεύτηκαν από αυτόν για να ολοκληρώσουν με τη δική τους θέληση τον κύκλο τους. Ολόκληρο το σύμπαν αποτελείται από αυτά τα σωματίδια και εξελίσσεται σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού.

5. Ο Σκοπός της Ζωής

Η θεία θέληση αφήνει τις συμπυκνωμένες μάζες κοσμικής ύλης σε όλα τα ουράνια σώματα να γίνουν όλο και πιο αραιές και χαλαρές. Έτσι απελευθερώνονται σπινθήρες ζωής εωσφορικής προέλευσης. Τότε οι άγγελοι που υπηρετούν τον Δημιουργό τις κατανέμουν μέσα στα φυσικά βασίλεια για να καθαριστούν από τον αρνητικό τους χαρακτήρα, σύμφωνα με το σχέδιο που έχει εκπονήσει η Αγάπη και η Σοφία Του. Αυτοί οι σπινθήρες ζωής συνδέονται μεταξύ τους και σχηματίζουν όλο και πιο πολύπλοκες ενώσεις ή «ψυχές». Ως τέτοιες ψυχές περνούν βαθμιαία σε συνεχώς ανώτερες μορφές ζωής μέσα από το ορυκτό, το φυτικό και το

ζωικό βασίλειο. Έχουμε δηλαδή τη θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου επαληθευμένη αλλά μέσα από ένα πολύ πιο διευρυμένο πνευματικό πρίσμα.

Οι «φυσικές ψυχές» μαθαίνουν στη διάρκεια της πνευματοσωματικής τους εξέλιξης στα τρία βασίλεια, πώς είναι φτιαγμένο και πώς λειτουργεί το εκάστοτε «ζωτικό» τους περίβλημα που είναι το υλικό τους σώμα.

Σε αυτήν την πορεία αρχίζουν σταδιακά να αποβάλουν τον εγωισμό τους και να αποδέχονται το νόμο της αγάπης και της αλληλοβοήθειας, σχηματίζονται από κοινού ενώσεις και οργανισμούς. Γι' αυτόν το λόγο το Ευαγγέλιο μιλάει για τη «λύτρωση όλης της κτίσης» με τη δύναμη της Αγάπης.

6. Η Κατάληξη αυτής της Εξέλιξης είναι ο Άνθρωπος

Μέσα από τις όλο και μεγαλύτερες ενώσεις από τέτοιες φυσικές ψυχές, αναδύεται τελικά η ανθρώπινη ψυχή. Είναι τώρα έτοιμη, υπό την καθοδήγηση του πνεύματός της, μίας σπίθας αγάπης που της έχει εμφυσήσει ο Θεός, να δοκιμαστεί στην επίγεια ζωή. Αν πραγματώσει εκούσια τις εντολές της αγάπης, ο άνθρωπος φθάνει όλο και πιο κοντά στον Θεό και τελικά στην ολοκλήρωση: στην αληθινή υιοθεσία από Αυτόν, στην ελευθερία και ευδαιμονία της αιώνιας ζωής.[28]

* Η «αποκατάσταση των πάντων» κατά τον Ωριγένη.

7. Ο Ιησούς Χριστός

Όταν η πλάση ήταν πλέον αρκετά ώριμη, ο Θεός αποφάσισε να μας ανυψώσει σε ένα ανώτερο στάδιο και επίπεδο σχέσης μαζί Του. Είχε έρθει η ώρα μετά τη δικαιοσύνη να γνωρίσουμε την αγάπη ως το κύριο χαρακτηριστικό του. Ο Θεός ο ίδιος ενσαρκώθηκε στον Ιησού για να διδάξει και να καθοδηγήσει την ανθρωπότητα και όλα τα πνεύματα. Η μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης Του ήταν να ντυθεί με την περιβολή της ύλης για να δείξει στους αποστάτες το δρόμο, πώς μπορούν να βγουν απ' τη φυλακή τους και να επιστρέψουν στην πνευματική τους πατρίδα.

Το Πνεύμα του Ιησού, το ιερό Άκτιστο Κέντρο Δύναμης του Θεού, είναι ο «Πατέρας». Η ψυχή (και το σώμα) του Ιησού, δηλαδή η ανθρώπινη πλευρά του, είναι ο «Υιός». Οι θεϊκές Δυνάμεις που εκπηγάζοντας από τον Πατέρα μέσω του Υιού διαχέονται στο άπειρο, είναι το Άγιο Πνεύμα. Έτσι Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα είναι ενωμένοι στο πρόσωπο του Χριστού.

28

Το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού εξασφάλισε στον άνθρωπο τη δυνατότητα και τη δύναμη να επανέλθει στην ουράνια πατρίδα του, εφόσον ακολουθεί ευσυνείδητα τη διδασκαλία της αγάπης. Με οδηγό τη διδασκαλία αυτήν, οδηγούνται στη λύτρωση άνθρωποι και πνεύματα σε όλο το σύμπαν.

Με βάση τα παραπάνω, επίσης καταρρίπτεται η αντίληψη του ινδουισμού για την ιστορική εξέλιξη της ανθρωπότητας, την οποία εξέλιξη ο ινδουισμός βλέπει να λαμβάνει χώρα κυκλικά. Κατ' αυτόν ο μεν άνθρωπος επανέρχεται συνεχώς, δεμένος λόγω του κάρμα του στον ατέρμονο κύκλο των μετενσαρκώσεων, μέχρι να διαλυθεί στο Βράχμαν, η δε ανθρωπότητα περνά επανειλημμένα από μακραίωνους κύκλους μίας κακής περιόδου σε μία περίοδο ολικής καταστροφής, μετά ανάπαυσης και αναδημιουργίας, μετά σε μία καλή περίοδο κ.ο.κ. Η χριστιανική αντίληψη είναι διαφορετική καθώς εξαρτά την ιστορία της ανθρωπότητας από δύο παραμέτρους, τη θεϊκή και την ανθρώπινη βούληση. Μετά την εκδίωξή του από τον παράδεισο ο άνθρωπος προσπαθεί να διαμορφώσει μόνος του τη μοίρα του στη Γη. Όμως οι υπεράριθμες σελίδες πόνου στα βιβλία της ιστορίας αποδεικνύουν πόσο λίγη επιτυχία έχει. Αντίθετα, τα μεγάλα οράματα για ειρήνη και επίγεια ευημερία ακολουθούνται ανελλιπώς από απότομη προσγείωση στην πραγματικότητα. Όταν η επιβίωση του πλανήτη κρέμεται από μία κλωστή, όποιος κι αν είναι ο κίνδυνος που τον απειλεί, είτε η οικολογική είτε η πυρηνική καταστροφή π.χ., είναι αφέλεια αν όχι τυφλότητα να ισχυριστεί κάποιος ότι το ανθρώπινο φύλο βαδίζει προς το καλύτερο. Όσο βαδίζει χωρίς τον Θεό, βαδίζει προς το χειρότερο.

Αυτή είναι η μία παράμετρος της ιστορίας της ανθρωπότητας, η άλλη είναι η πλευρά του Θεού. Ο άνθρωπος μπορεί να απομακρύνεται από τον Θεό, όμως εκείνος τον πλησιάζει με διάφορους τρόπους, με αποκορύφωση την ενανθρώπισή του. Γι' αυτό η ιστορία του ανθρώπου που έχει πνευματικό προσανατολισμό δεν είναι κυκλική αλλά γραμμική-ανοδική. Από τη στιγμή που αναγνωρίζει την κυριαρχία του θεϊκού όντος επάνω του, το άτομο αρχίζει την αντίστροφη πορεία του. Και με αυτόν τον τρόπο θα επιστρέψουν κάποτε όλοι στη θεία Πηγή τους, εθελοντικά και συνειδητά, ακριβώς όπως απομακρύνθηκαν από εκεί, όταν ήταν ακόμη άγγελοι στην πνευματική Δημιουργία. Γιατί αυτό απετέλεσε το πρωταρχικό αμάρτημα για το οποίο είναι υπεύθυνοι σχεδόν όλοι οι άνθρωποι, καθώς εν γνώσει τους εξέπεσαν από την αγγελική τους κατάσταση, παρασυρμένοι από τον Εωσφόρο (Ησαΐα 14, 11-15).

[ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ] www.hapocalypshsimera.gr]

Το Νόημα και ο Σκοπός της Ανθρώπινης Ύπαρξης[29]

Ο Στόχος του Θεού

«Οι σκέψεις Μου δεν είναι οι σκέψεις σας, οι δρόμοι σας δεν είναι οι δρόμοι Μου, λέει ο Κύριος παρά όσο απέχει ο ουρανός απ[1] τη γη, άλλο τόσο απέχουν οι δρόμοι Μου απ' τους δικούς σας και οι σκέψεις Μου από τις δικές σας σκέψεις».

Διαβάζοντας στις σελίδες του Λόρμπερ για το σχέδιο του Θεού με τον άνθρωπο, μας έρχονται στο νου αυτοί οι στίχοι του Ησαΐα, του προφήτη-ποιητή.

Στο «Μ.Ε.Ι.» διαβάζουμε σχετικά: «Ο Θεός, που είναι παντοδύναμος, θα μπορούσε να γεννήσει από μέσα του ένα πνεύμα που θα το προίκιζε με τέλεια Σοφία και Δύναμη και μάλιστα όχι μόνον ένα αλλά μυριάδες τέτοια πνεύματα στο λεπτό.

Αλλά αυτά τα πνεύματα δεν θα είχαν καμία αυτοτέλεια, επειδή θα ήθελαν και θα έκαναν ό,τι κι ο Θεός. Η θεϊκή Βούληση θα έπρεπε να τα διαπότιζε διαρκώς, ώστε να μπορούν να κινούνται και να πράττουν όπως θα υπαγόρευε εκείνη. Από μόνα τους δεν είναι τίποτα άλλο από σκέτες σκέψεις και ιδέες του Θεού.

29

Εφόσον όμως ο προορισμός τους είναι να γίνουν σιγά-σιγά όντα ανεξάρτητα, είναι απαραίτητο να διανύσουν όλο το δρόμο της ύλης. Με άλλα λόγια να καταδικασθούν για ένα διάστημα σε στέρηση της ελευθερίας της θέλησης τους, όπου μόνο η Θέληση του Θεού τους δίνει στερεή υπόσταση, με τη μορφή που βλέπετε εδώ στη Γη. Άμα ολοκληρωθεί αυτή η πορεία, έχουν γίνει πια αυτοτελή παιδιά του Θεού, που σκέφτονται και ενεργούν ελεύθερα από μόνα τους. Εντούτοις, κάνουν διαρκώς ό,τι είναι το Θέλημα του- Όχι όμως επειδή τους το επιβάλλει καταναγκαστικά, αλλά γιατί αναγνωρίζουν από μόνα τους πως είναι το πιο σοφό που υπάρχει. Κι από μόνα τους αποφασίζουν να το ακολουθήσουν στις πράξεις τους.

Τότε όμως έχουν το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος· μακαριότητα κι ευδαιμονία στη ζωή.

Έτσι έχουν τα πράγματα, καλέ Μου φίλε! Απ' αυτό και μόνο μπορείς ν' αντιληφθείς και να θαυμάσεις την παμμεγίστη Σοφία του αληθινού Θεού. Γιατί βλέπεις πως ο Θεός, από υπέρμετρη Αγάπη και Σοφία, τις σκέψεις και τις ιδέες Του τις διαμορφώνει και τις ανατρέφει ώστε να γίνουν παιδιά Του ανεξάρτητα και παρόμοια μ' Αυτόν!»

«Στο Θεό επιτρέπεται να φτιάξει κατά κάποιο τρόπο μοναχά το σπόρο και να τον εφοδιάσει με όλες τις δυνατές ικανότητες, σαν να περιβάλλεται όμως από ένα φλοιό. Η παραπέρα ανάπτυξη κι εξέλιξη του στη ζωή, ωστόσο, εναπόκειται στον ίδιο το σπόρο. Ο Θεός ακτινοβολεί και τον περιβάλλει αδιάκοπα με ζωή. Ο σπόρος πρέπεί να πάρει από μόνος του ενέργεια απ' αυτή τη ζωή, για να οικοδομήσει μια δική του, αυτόνομη ύπαρξη. Και κάτι τέτοιο δεν γίνεται εύκολα, ούτε στη στιγμή».

* ΑΠΟ «ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ»

«Ήρθα μέσα σ' ένα σώμα απ' αυτό τον κόσμο, ακριβώς για να σας δώσω το πιο καλό πρότυπο ζωής. Ακολουθώντας αυτό το πρότυπο, ο καθένας μπορεί να κατακτήσει την τελειότητα στη ζωή. Και τούτο το πρότυπο λέει με δύο λόγια: «Αγάπα τον Θεό πάνω απ' όλα με όλες σου τις δυνάμεις και τον διπλανό σου όπως αγαπάς τον εαυτό σου τον ίδιο!» Όποιος ακολουθεί και πραγματοποιεί αυτόν τον κανόνα ολόψυχα κι ακούραστα, είναι ίδιος μ' Εμένα. Γι' αυτό και θα οδηγηθεί στην απόλυτη Σοφία, Δύναμη κι Εξουσία!»

Όλη η πλάση είναι ένα σχολείο

«Ο κόσμος, όντας ένα στερεό υπόβαθρο της Αγάπης Μου, αποτελεί ένα μεγάλο σχολείο όπου οι άνθρωποι ζουν για λίγο καιρό μακριά Μου. Έτσι θα πρέπει, από καθαρά δική τους εσωτερική παρόρμηση, να ξυπνήσει μέσα τους μεγάλη λαχτάρα να έρθουν

κοντά Μου. Τα εξωτερικά θέλγητρα του κόσμου υπάρχουν απλά σαν αντίποδας, για να παριστάνουν τον πειρασμό ώστε να μπορέσουν ν' αναζητήσουν εθελοντικά την Αγάπη Μου. Το πρώτο βήμα γίνεται όταν ο κόσμος αρχίζει να χάνει τη σαγήνη του για τον άνθρωπο, είτε γιατί καθοδηγήθηκε σ' αυτό το αποτέλεσμα είτε επειδή αυτό τον δασκάλεψε η πείρα. Κι αν συνάμα ο πόθος του να έρθει κοντά Μου φουντώνει όλο και πιο πολύ, δεν θ' αργήσει να αποκτήσει το χάρισμα της πνευματικής όρασης κι ακοής. Αν και θα έχει ακόμη θνητό σώμα, θ[1] ακούει τη φωνή του άγιου Πατέρα, και πότε-πότε θα μπορεί να Τον βλέπει μπροστά του. Με αυτό τότε θα τον πλημμυρίσει το πνεύμα της Αιώνιας Αγάπης και θα βλέπει ενορατικά μέλλον, παρόν και παρελθόν σ' ολόκληρο το σύμπαν. Κι ο θάνατος του κορμιού του θα είναι για τον καθένα μια ανείπωτα γλυκιά ευτυχία. Γιατί τότε θ' αρχίσει να βλέπει καθαρά πως όταν πεθαίνει το σώμα του, ο ίδιος δεν πεθαίνει μαζί του· αντίθετα, ξυπνάει ολότελα κι ανοίγει τα μάτια του στην Αιώνια Ζωή» («Θεία Οικονομία», τόμος 1, κεφ. 80).

Η ζωή αυτών που έφθασαν στην τελείωση[30]

Αρκετοί Χριστιανοί έχουν πολύ εσφαλμένες και αρκετά ανόητες ιδέες για τη ζωή, το έργο και τη μακαριότητα των τελείων που βρίσκονται στους ουρανούς. Σκέφτονται ότι κάθονται και τρώνε στο τραπέζι του Θεού, εξυμνούν και ψάλλουν. Οι κάπως εξυπνότεροι πιστεύουν ότι εξερευνούν τη Δημιουργία ή κοιτάζουν τον Θεό κατά πρόσωπο. Μόνο λίγοι καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί να συνίσταται σ' όλ[1] αυτά η αιώνια ζωή και μακαριότητα κι ότι μία τέτοια συμπεριφορά καθαρής απόλαυσης δεν ταιριάζει με την ακούραστα αγαθοεργή φύση του Θεού, ο οποίος αποτελεί για την ψυχή το πρότυπο της τελειότητας. Αφού ο Θεός είναι η καθαρότερη και πάντα ενεργή αγάπη, και η δική μας αιώνια ζωή στην κατάσταση της τελείωσης δεν μπορεί παρά να είναι διαρκώς αυξανόμενη δράση στην υπηρεσία της αγάπης.

Το μεγάλο πεδίο δράσης των ουρανίων κατοίκων είναι το αποστατημένο αρχέγονο πνεύμα του σατανά ή Εωσφόρου μαζί με όλη την ακολουθία του, που βρίσκεται δέσμια μέσα στα υλικά σώματα του κόσμου.

Ο μεγάλος προορισμός όλων των ανώτερων πνευμάτων είναι να φέρουν αυτούς τους αδελφούς και αδελφές, μέσα από τις βαθμίδες του φυσικού βασιλείου και των πνευματικών σφαιρών, από την εναντίωση στον Θεό πίσω στη θεία τάξη και στην ελευθερία.

30

Στον «Πνευματικό Ήλιο» *ο Κύριος λέει σε μία ομάδα μακαρίων:* «Ήδη όταν είσασταν στη γη είχατε ακούσει ότι η εσοδεία Μου είναι μεγάλη. Όμως, υπάρχουν ακόμη λίγοι εργάτες στον αγρό Μου. Εδώ επομένως είναι ο τόπος όπου θα γίνετε οι αληθινοί εργάτες και συνεργάτες Μου για τη συγκομιδή, και μάλιστα έτσι, όπως ήδη έχουν γίνει πολλοί από τους αδελφούς σας. Εδώ ούτε θα οργώνετε ούτε θα θερίζετε σιτηρά, ούτε θα καλλιεργείτε αμπέλια ή θα μαζεύετε φρούτα. Όλα αυτά δεν είναι παρά μία αντιστοιχία που συμβολίζει τη γεμάτη αγάπη δράση που πρέπει να έχετε για τους αδελφούς σας πάνω στη γη. Όμως όχι μόνο γι αυτούς. Εδώ θέλω να σας μιλήσω με ευρύ πνεύμα, και γι αυτό σας λέω: έχω ακόμη πολλά κοπάδια που δεν κατοικούν στους σταύλους της γης, παρά ζουν σύμφωνα με το είδος τους σε αναρίθμητους άλλους πλανήτες και ουράνια σώματα. Όλοι αυτοί πρέπει να οδηγηθούν σε αυτόν το σταύλο της αιώνιας ζωής.

* ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ: «Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ» ΤΟΥ Β. ΛΟΥΤΣ

Γι' αυτό τώρα σας δίνω σε αφθονία τη δύναμή Μου, ώστε όπου και να σας στείλω, να μπορέσετε να δράσετε σαν να δρούσα Εγώ ο ίδιος. Φυσικά θα μπορούσα να τα κάνω όλα αυτά μόνος Μου, όμως σας μοιράζω όλο αυτό το έργο, για να μεγαλώνει διαρκώς η μακαριότητα σας στο πλευρό Μου από αιωνιότητα σε αιωνιότητα. Για το λόγο αυτό, πρέπει όταν σας στέλνω για έναν μεγάλο σκοπό σε κάποιο μέρος, να μπορείτε όπως Εγώ, να δείτε όλον το φυσικό κόσμο από τα βάθη του μέχρι το εξώτατό του περίβλημα και αντίστροφα, από το εξώτατο περίβλημα μέχρι τα βάθη του. Το τί πρέπει να κάνετε σε μια τέτοια αποστολή, αυτό θα το καταλαβαίνετε πάντοτε τέλεια. Τώρα, λοιπόν, σας έδειξα τον μεγάλο σας προορισμό, όπου μπορείτε να ενεργοποιηθείτε στο μέγιστο βαθμό σύμφωνα με την αγάπη Μου, τη σοφία και την τάξη Μου.»

Άπειρα πολύπλευρα και μεγάλα έργα υπάρχουν εδώ στον ανώτατο ουρανό της αγάπης διαβάζουμε στον «Ρόμπερτ Μπλουμ», *την ιστορία της εξέλιξης στο επέκεινα του γνωστού επαναστάτη του περασμένου αιώνα:* «συχνά οι πιο σπουδαίες επισκέψεις (πνευμάτων και αγγέλων) από όλες τις αναρίθμητες περιοχές του κόσμου, και πάρα πολλές αποστολές σε διάφορους κόσμους και ήλιους. Επίσης υπάρχουν αποστολές στους δύο απροσμέτρητα μεγάλους κατώτερους ουρανούς και ειδικά στις άπειρες ενώσεις (αγγέλων) τους, καθώς και σε όλες τις πολυπληθείς περιοχές των πνευμάτων των κάθε είδους και μεγέθους κόσμων.»

«Για τέτοιες περιστάσεις πρέπει οι αρχάγγελοι που στέλνονται από δω να φέρουν διακριτικά του αξιώματος τους και να τα φοράνε για να καθιστούν φανερό ότι εκείνοι έχουν κερδίσει τη μεγαλύτερη νίκη επί του εαυτού τους και τώρα είναι μαζί με Μένα κυρίαρχοι του απείρου. Σε αποστολές πάνω στη γη, όπου μεγαλώνουν και αναπτύσσονται τα παιδιά Μου, κάτι τέτοιο δεν

είναι, φυσικά αναγκαίο. Γιατί τα παιδιά Μου πρέπει να ανατραφούν με τη μέγιστη δυνατή απλότητα. Γι αυτό, δεν πρέπει να αφυπνιστούν με οτιδήποτε λαμπρό από την ταπεινοφροσύνη τους, που έτσι κι αλλιώς με κόπο διατηρείται. Διαφορετικά όμως είναι τα πράγματα για τα πνεύματα που κατοικούν μεγάλους κεντρικούς ήλιους και που έχουν ήδη γεννηθεί μέσα στο μεγαλύτερο φως και στη λαμπρότητα και ζουν σε κατοικίες που μπροστά σ' αυτές ακόμη κι ό, τι βλέπετε εδώ στον ύψιστο ουρανό μοιάζει με φτωχική καλύβα. Τότε πρέπει, όταν είναι απαραίτητο, να εμφανίζονται με μεγάλη λάμψη και μεγαλοπρέπεια.

Αλλά σε τέτοιες όχι σπάνιες περιπτώσεις χρειάζεστε κι εσείς διακριτικά εξουσίας, με τα οποία θα κάνετε γνωστό στα εν λόγω πνεύματα ότι είσαστε ηγεμόνες από τον ύψιστο ουρανό και κατά κάποιον τρόπο αδελφοί του ανώτατου πνεύματος του Θεού. Οι ηλιακές περιοχές πρέπει να τρέμουν κάτω από τα βήματά σας και η φωνή σας πρέπει να μοιάζει με τη βροντή των καταιγίδων εκείνων, που διατηρούν το βαθύτατο σεβασμό στις φλογερές ψυχές των κατοίκων των μεγάλων ηλιακών κόσμων. Όλοι οι κάτοικοι του ύψιστού ουρανού Μου έχουν τον ίδιο μεγάλο προορισμό. Φυσικά, πιο πολλά έχουν να κάνουν όσοι κατοικούν πιο κοντά σε Μένα, στο ίδιο μου το σπίτι, όπως και στον άνθρωπο, τα ζωτικά νεύρα εκείνα που είναι πιο κοντά στην καρδιά πρέπει και να έχουν διαρκώς τη μεγαλύτερη δραστηριότητα...»

Διάφορα χαρίσματα του πνεύματος

Μια και για τα πολύπλευρα καθήκοντα στις διάφορες περιοχές της δημιουργίας απαιτούνται διαφορετικές δυνάμεις και χαρίσματα, δεν πρέπει να φανταζόμαστε τον ουρανό ως ένα βασίλειο απόλυτα όμοιων όντων.

Ο αρχάγγελος Ραφαήλ λέει στους μαθητές: «Δεν υπάρχει τελειοποίηση της ζωής που να μην είναι στενά συνδεδεμένη με την εσωτερική δύναμη, γιατί η τελειοποιημένη ζωή είναι η ίδια η τελειοποιημένη δύναμη. Όμως, μία διαφοροποίηση των χαρισμάτων του πνεύματος από τον Θεό προς τους ανθρώπους ανάλογα με τις ιδιαιτερότητές τους, είναι αναγκαία, για να μπορούν αιώνια τα πνεύματα να υπηρετούν το ένα το άλλο κατά το μέτρο της αγάπης τους προς τον Θεό και προς τα άλλα πνεύματα. Γι αυτό, ο ένας λαβαίνει κατά τη ν τελειοποίησή του το χάρισμα της πρόβλεψης, ο άλλος της σοφής έκφρασης δια του λόγου, ένας τρίτος το χάρισμα της εφευρετικό τη τας και της δημιουργίας, ενώ κάποιος άλλος εκείνο της ισχυρής βούλησης ή της δύναμης της αγάπης ή πάλι της ισχύος της σοβαρότητας, της υπομονής, της ευσπλαχνίας, της ταπεινοφροσύνης. Έτσι, στον καθένα κυρίαρχο στοιχείο είναι κάτι διαφορετικό, ώστε τα πνεύματα να μπορούν να υποστηρίζουν το ένα το άλλο σε διάφορες καταστάσεις. Όμως σε περίπτωση ανάγκης το κάθε (τέλειο) πνεύμα έχει μέσα του ενωμένες όλες τις ικανότητες και μπορεί να δράσει με οποιοδήποτε ειδικό χάρισμα του πνεύματος του Κυρίου. . .

Το ότι έτσι έχουν τα πράγματα, μπορείτε ήδη να το συμπεράνετε από τα αναρίθμητα διαφορετικά ταλέντα ικανότητες και ιδιότητες των ανθρώπων πάνω στη γη. Ο ένας είναι καλός ομιλητής, ο άλλος είναι ζωγράφος, άλλος είναι τραγουδιστής, άλλος καλός στους λογαριασμούς, άλλος μηχανικός, άλλος υφαντής κοκ. Κι έτσι ο καθένας τους έχει ήδη από τη φύση του κάποιο ειδικό ταλέντο. Όμως, εκτός από αυτό του το ιδιαίτερο ταλέντο έχει και όλες τις άλλες ανθρώπινες ικανότητες, έστω και σε μικρότερο βαθμό, και μπορεί να τις τελειοποιήσει κάπως, εάν καταβάλει κόπο και προσπάθεια. Όπως, λοιπόν, βλέπετε αυτή τη διαφοροποίηση ήδη εδώ πέρα, καταλαβαίνετε ότι η αντίστοιχή διαφοροποίηση των χαρισμάτων του θεϊκού πνεύματος προς τους τέλειους είναι και πρέπει να είναι πολύ μεγαλύτερη, επειδή χωρίς αυτή δεν θα ήταν δυνατή καμία αληθινή και ζωντανή μακαριότητα.

Ο δρόμος προς την τελείωση είναι για όλους ίδιος. Είναι απόλυτα όμοιος με την εκροή του φωτός από τον ήλιο και την πτώση της βροχής από το σύννεφο. Παρατήρησε, όμως, τις άπειρες διαφορετικές επιδράσεις του ίδιου αυτού ηλιακού φωτός και της ίδιας βροχής τόσο στο ορυκτό, όσο και στο φυτικό και ζωικό βασίλειο! Όπως εκεί βλέπεις μία τεράστια ποικιλία των πλασμάτων

αυτού του κόσμου, έτσι προκύπτει μια ακόμη μεγαλύτερη ποικιλία στο τέλειο βασίλειο των αγγέλων. Και αυτό έγινε κατ' εντολήν της θείας σοφίας και αγάπης ώστε να γίνει ακόμη μεγαλύτερη η ευτυχία των πνευμάτων.

Γι' αυτό, να μη ρωτάτε εάν κατά την τελείωσή σας θα λάβετε τις ιδιότητάς Μου, αλλά να βαδίζετε με ταπεινότητα και αγάπη στο δρόμο του φωτός που τώρα γνωρίσατε, χωρίς να σταματάτε, και τότε θα καταλάβετε καθαρά και ζωντανά σε ποιο από τα χαρίσματα του πνεύματος από τον Θεό θα καταλήξετε!»

Αέναη αύξηση των δυνάμεων και της μακαριότητας

Η εμβέλεια της γνώσης, καθώς και η δημιουργική δύναμη της θέλησης των αγαθοεργών πνευμάτων αυξάνεται και ενισχύεται διαρκώς από την αιώνια αγάπη. Σ' αυτό ακριβώς συνίσταται η βασική αιτία της ανεξάντλητης μακαριότητας των κατοίκων του ουρανού.

Ένας άγγελος λέει: «Αυτό που εμείς, τα τέλεια πνεύματα, θέλουμε, αυτό γίνεται όπως το θέλουμε μέσα από την αγάπη, τη σοφία και την ελευθερία μας, είτε στη στιγμή, είτε σταδιακά, με μια σοφή τάξη. Γιατί εξ αιτίας της αγάπης μας για τον Θεό βρισκόμαστε επίσης απόλυτα στη σοφία και την εξουσία του, την οποία ανάλογα με την ωρίμανσή μας μπορούμε να αντιληφθούμε και να αντέξουμε. Έτσι, η αγάπη του Θεού είναι και δική μας αγάπη, η σοφία του είναι και δική μας σοφία, η βούλησή του και δική μας βούληση και η εξουσία του και δική μας εξουσία. Κι όμως, στον Θεό ενυπάρχουν και απροσμέτρητα βάθη, που ποτέ δεν θα τα εξερευνήσει κανένα δημιουργημένο πνεύμα. Κι αν ακόμη μπορούσε να το κάνει, δεν θα ήταν τότε μακάριο, γιατί δεν θα είχε πια να περιμένει από τον Θεό αυξανόμενη μακαριότητα.»

«Ένα πνεύμα των ουρανών που περιδιαβαίνει ενσαρκωμένο τη γη, που έχει εκεί αφιερωθεί στην αληθινή ουράνια σοφία και έχει γίνει χάρη σ' αυτό ένας άνθρωπος γεμάτος αγάπη, σοφία και ουράνια δικαιοσύνη, στο τέλος αναγνωρίζει μόνος του τόσα πολλά, όσα όλα τα άλλα αρχέγονα αγγελικά πνεύματα μαζί, που δεν έχουν ακόμη περάσει τα βάσανα της οδού της σάρκας. Κι αυτό γιατί ένα τέτοιο πνεύμα είναι η σύνθεση όλων των ουρανίων νοημοσυνών, όπως η ψυχή του ανθρώπου είναι η σύνθεση όλων των γήινων μορίων νοημοσύνης, κι αυτό ασφαλώς σημαίνει πάρα πολλά.»

Αντίστοιχα με την πνευματική του ανάπτυξη, «σε κάθε πνεύμα αρχικά ανατίθεται μόνον ένας μικρός και απλός κύκλος δραστηριοτήτων. Αν σ' αυτόν υποδειχθεί πιστό και πλήρως ενεργοποιημένο, τότε γρήγορα του ανατίθενται μεγαλύτερα έργα.»

Ένα από τα αρχικά καθήκοντα των μακαρίων πνευμάτων είναι, όπως αναλύθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο, να προστατεύει τους ανθρώπους στο γήινο επίπεδο, συνήθως τους εξ αίματος συγγενείς του που ζουν ακόμη. «Όταν αναγεννηθείτε εντελώς» *εξηγεί ο Ιησούς στους μαθητές του,* «τότε κι εσείς θα κάθεστε "σε δώδεκα καθίσματα "και θα "κρίνετε τους δώδεκα λαούς του Ισραήλ", πράγμα που σημαίνει ότι τότε μαζί με Μένα στους ουρανούς θα ενεργείτε πάντοτε όπως Εγώ και μαζί με Μένα για το αιώνιο καλό όλων των ανθρώπων αυτής της γης και όλων των άλλων κόσμων, επαγρυπνώντας και οδηγώντας, ως αόρατα για τους γήινους ανθρώπους πνεύματα, τους ανθρώπους εδώ και στον άλλο κόσμο. Γιατί το βασίλειο των ουρανών και η αυξανόμενη μακαριότητά του υπάρχει μόνον ως αληθινή και διαρκώς αυξανόμενη δραστηριότητα στην υπηρεσία της αγάπης.»

Τα πιο προχωρημένα πνεύματα είναι επιφορτισμένα με τη διεύθυνση και τη διατήρηση των υλικών και πνευματικών κόσμων.

«Οι άγγελοι του ανώτατου ουρανού είναι υπεύθυνοι για τη διατήρηση όλων των κόσμων και είναι οι ανώτατοι ηγέτες τους. Τέτοιοι άγγελοι συχνά είναι κύριοι και ηγέτες μίας ολόκληρης ηλιακής περιοχής. Όμως, για να συμβεί αυτό πρέπει, φυσικά, πρώτα να μάθουν πολλά και να περάσουν από πολλά σχολεία. Ένας άγγελος που κάνει σωστά τη δουλειά του και καταφέρνει να διατηρεί τον πλήρη σεβασμό των πνευμάτων που διοικεί, αποκτά έναν όλο και μεγαλύτερο κύκλο δραστηριοτήτων.»

Τέλος, τα πνεύματα που κατέχουν τον ανώτατο βαθμό τελείωσης, αποκτούν σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό και το χάρισμα της αρχικής δημιουργίας και της αναδημιουργίας.

«Μολονότι ο χώρος στην κυριολεξία είναι απεριόριστος προς κάθε πλευρά του, δεν υπάρχει ωστόσο ούτε ένα σημείο στα άπειρα βάθη του που να μην είναι παρόν το πνεύμα της σοφίας και της δύναμης του Θεού. Τα αληθινά παιδιά του Θεού που διακρίνονται χάρη στην αγάπη τους γι Αυτόν και για τον πλησίον, στον άλλο κόσμο θα αποκτήσουν την εξουσία και τη δύναμη να πληρούν τον αιώνιο χώρο όλο και περισσότερο με νέες δημιουργίες.»

Σε όλα αυτά τα έργα, οι άγγελοι και οι αγγελικοί ηγεμόνες των ουρανών διαθέτουν στρατιές ολόκληρες από συνεργάτες. 0 αρχάγγελος Ραφαήλ εξηγεί σε έναν έκπληκτο μαθητή: «Θα καταλάβεις πώς κάποια πράγματα είναι για Μένα δυνατό να γίνουν τόσο εύκολα και γρήγορα, αν αναλογιστείς ότι ένα πνεύμα, ως η αρχή που εισδύει στο εσωτερικό των όντων και των πραγμάτων, μπορεί να χειριστεί οτιδήποτε υλικό εύκολα και με τη μέγιστη αποτελεσματικότητα. Άλλωστε, ως αρχάγγελος έχω μυριάδες συνεργατών που είναι ανά πάσαν στιγμή στη διάθεσή μου. Όταν θέλω κάτι που προέρχεται από τη θεία βούληση, αμέσως η ίδια βούληση περνάει σ' εκείνους πούμε υπηρετούν και αυτοί αμέσως δραστηριοποιούνται και μπορούν εύκολα να

πραγματοποιήσουν αυτό που τους ζητώ σε χρόνο τόσο μικρό, που δύσκολα μπορείς να το φανταστείς. Εγώ προσωπικά φυσικά δεν κάνω τίποτα. Αλλά η αρχαγγελική μου θέληση κατευθύνει τις μυριάδες αυτές να δράσουν. Μ' αυτόν τον τρόπο, η πράξη που ζήτησα να γίνει εκτελείται γρήγορα και εύκολα. Κι αυτό είναι εξασφαλισμένο, γιατί ο Κύριος και εμείς έχουμε ήδη από καιρό προετοιμάσει τα πάντα για οποιαδήποτε πράξη, και αυτά μπορούν, αν παραστεί ανάγκη, να μετατραπούν σε εξωτερικά ορατή για σας πράξη. Έτσι δημιουργούνται όλα, όταν η βούλησή μας κινεί εσωτερικά τα αρχέγονα φυσικά πνεύμα τα που εκπορεύθηκα ν από τη σκέψη μας και τα εξαναγκάζει σε δράση.»

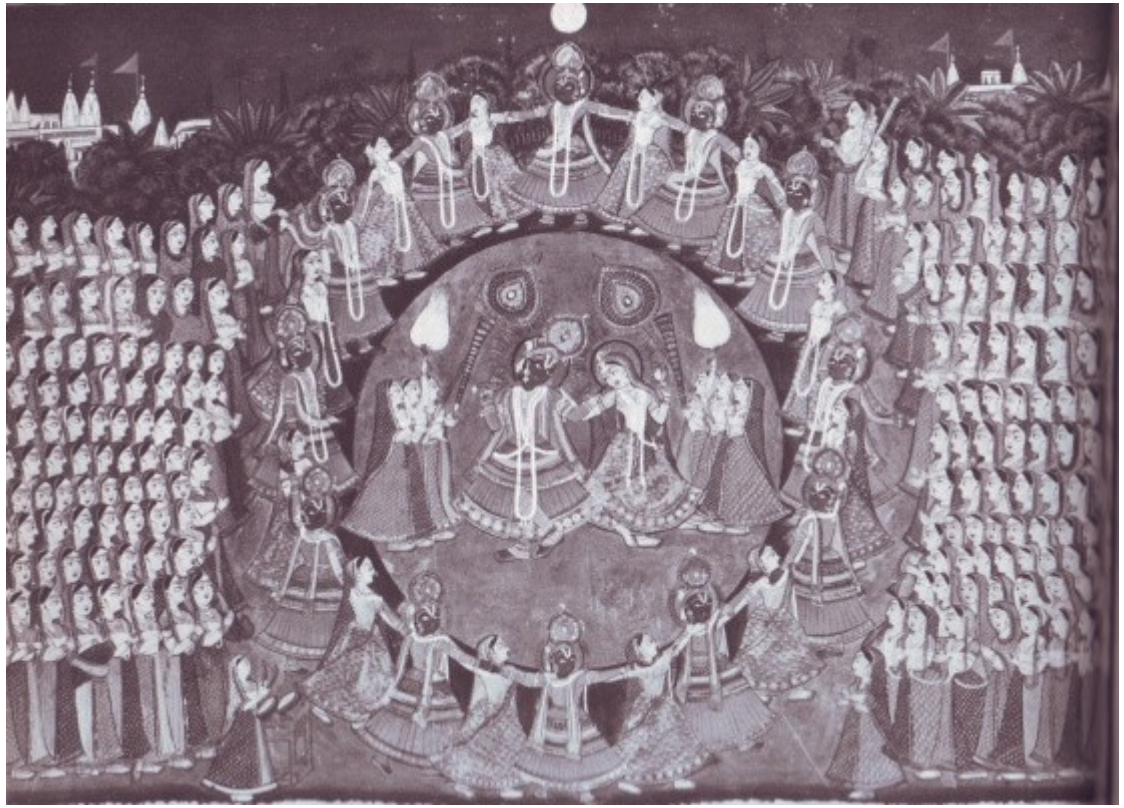

Η υπεροχή των ανθρώπων της γης

Την υψηλότερη θέση με το ευρύτερο πεδίο δράσης κατέχουν σε όλη τη Δημιουργία εκείνα τα πνεύματα, που έχουν περάσει από το δύσκολο δρόμο της γήινης ζωής και έχουν γίνει έτσι απευθείας παιδιά του Θεού.

Στον «Πνευματικό Ήλιο» *διαβάζουμε:* «Τα παιδιά της γης είναι πιο κοντά σε Μένα, γιατί Εγώ προσωπικά τα έκανα στη γη τα πρώτα παιδιά Μου. Συνεπώς, και εδώ είναι -μετά από Μένα- εκείνοι, οι οποίοι "κρίνουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ ", πράγμα που η ευρεία ουράνια και πνευματική του σημασία είναι η εξής: Έχω δώσει στα παιδιά Μου αυτά τη δικαιοδοσία να κυριαρχούν, να διερευνούν και να βάζουν τάξη στο άπειρο και σε όλες τις αναρίθμητες δημιουργίες που υπάρχουν μέσα σ' αυτό. Τα παιδιά των άλλων ουρανίων σωμάτων τους υπηρετούν σ' αυτό όπως τα μέλη ενός σώματος πάντοτε είναι έτοιμα να υπηρετήσουν τη θέληση του πνεύματος. Έτσι, τα πνεύματα αυτά και τα παιδιά Μου είναι σαν να σχηματίζουν, με μέτρο τις πράξεις αγάπης, έναν άνθρωπο που διαθέτει όλα τα μέλη τα απαραίτητα για την εκτέλεση της θέλησής του.

Άρα ένα παιδί της γης εκπορευόμενο από Μένα είναι η βούληση που οδηγεί πάρα πολλά άλλα πνεύματα από άλλα ουράνια σώματα, που ναι μεν έχουν και τη δική τους βούληση και μπορούν να κάνουν ό, τι επιθυμούν, όμως όταν πρόκειται για δράση αγάπης, η βούληση των παιδιών Μου της γης είναι που εισέρχεται σ’ αυτά και τα κινεί. Τότε, δισεκατομμύρια απ' αυτά είναι σαν ένας άνθρωπος, του οποίου το πνεύμα θέλησης που ωθεί σε δράση είναι εκείνο ενός από τα παιδιά Μου.»

Ο ουράνιος γάμος

Ένας παράγοντας της μακαριότητας των ουρανίων πνευμάτων συνίσταται στο ότι κάθε θηλυκό και κάθε αρσενικό πνεύμα βρίσκει, όταν ωριμάσει, το ορισμένο από τον Θεό σύντροφό του και συνδέεται αιώνια μαζί του σε εσωτερικό γάμο. Στη νέα αποκάλυψη υπάρχουν πολλές περιγραφές τέτοιων γάμων τελείων πνευμάτων στους ουρανούς. 0 Κύριος λέει στον επίσκοπο Μαρτίνο, που έφθασε στον άλλο κόσμο στην αναγέννηση:

«Η τάξη Μου απαιτεί να ζείτε και να δράτε για τη μέγιστη τελείωσή σας όχι εκτός, αλλά εντός του ουράνιου γάμου. Γι’ αυτό, ο καθένας σας πρέπει, για να είναι τέλειος σε όλα, να έχει μία σύζυγο, που να σταθεροποιεί τη σοφία του για πάντα και να δέχεται το φως που ξεχύνεται από τη φλόγα αγάπης της καρδιάς του.

Γιατί μια σύζυγος είναι σαν ένα πνευματικό δοχείο, που δέχεται και διατηρεί το φως που πηγάζει από την καρδιά σας. Συγχρόνως όμως είναι και σαν μια βοηθός της ζωής της καρδιάς, που συντηρεί το ιερό πυρ της ζωής στην εστία που Εγώ έχω εγκαταστήσει

μέσα στην καρδιά σας. Κι έτσι, πρέπει κι εσύ να πάρεις μια γυναίκα και να είσαι αιώνια ένα μ' αυτήν. Μαρτίνε, δεν φαντάζομαι αυτό να σου είναι δυσάρεστο;»

Αυτός ο αληθινός και αιώνιος *«ουράνιος γάμος»* δεν είναι, όπως ο γήινος, εγωιστικός και δεν συνάπτεται αυτόβουλα μεταξύ σωμάτων ή ψυχών. Γι' αυτό, αναφέρεται στην Αγία Γ ραφή: *«Διότι εν τη αναστάσει ούτε νυμφεύονται ούτε νυμφεύουσιν, αλλ' είναι ως οι άγγελοι του Θεού εν ουρανώ.»* (Κατά Ματθαίον, κβ' 30)

Οι ουράνιοι γάμοι συνάπτονται από τον *«εσώτατο άνθρωπο»*, δηλαδή από το καθαρό θεϊκό πνεύμα του άντρα και το καθαρό θεϊκό πνεύμα της γυναίκας, όχι από τη δική τους εγωιστική θέληση, αλλά μέσα στην πιο ελεύθερη αφοσίωση στην ανώτερη θέληση. Και για τους δύο, δεν μπορεί να βρεθεί σε ολόκληρο το άπειρο και την αιωνιότητα κανένα πιο τέλειο συμπλήρωμα, με το οποίο θα ήταν πιο ευτυχισμένοι - κι αυτό επειδή στον γάμο αυτό ξαναβρίσκονται τα δύο αρχικά ημίση ενός αρχέγονου πνευματικού όντος μετά από ένα μακρύ δρόμο ζωής.

Για τα αρχέγονα πνεύματα λέει ένας άγγελος στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»'. «Σ' εμάς τα αρχέγονα πνεύματα, επικρατεί αποκλειστικά και μόνο η αρσενική-θετική φύση. Όμως παρ' όλ' αυτά και η θηλυκή-παθητική αρχή είναι απόλυτα παρούσα, κι έτσι ο κάθε άγγελος εσωτερικά παρουσιάζει τον τελειότερο γάμο του θείου ουρανού. Το αν θέλουμε να εμφανιστούμε με τη θηλυκή ή αρσενική μορφή μας, εξαρτάται απόλυτα από εμάς, ενώ και τα δύο αυτά εμπερικλείονται στο ίδιο πνευματικό περίβλημα. Όμως, ακριβώς στο ότι μέσα μας είμαστε δυαδικοί, είναι και ο Λόγος που δεν μπορούμε ποτέ να γεράσουμε, γιατί οι δύο πόλοι μέσα μας αλληλοϋποστηρίζονται αιώνια. Σ' εσάς τους ανθρώπους, όμως, οι πόλοι είναι χωρισμένοι σε δύο φυλετικά διακεκριμένες προσωπικότητες και γι αυτό, επειδή ο καθένας έχει χωριστή ύπαρξη, δεν βρίσκει υποστήριξη μέσα στον ίδιο τον εαυτό του.»

Οι πόλοι, λοιπόν, του αρσενικού που δημιουργεί και του θηλυκού που συντηρεί, που είναι ενωμένοι στο αρχέγονο πνεύμα, στον άνθρωπο είναι χωρισμένοι σε φυλετικά διακεκριμένες προσωπικότητες. Συνεπώς, κατά την εξέλιξη των αρχεγόνων πνευμάτων πρέπει να υπήρξε κάποιο χρονικό σημείο, όπου χωρίστηκαν ο θηλυκός και ο αρσενικός πόλος και συνέχισαν ξεχωριστά το δρόμο της ζωής τους. Στην πορεία τους αυτή, το ένα μισό του πνεύματος όφειλε να απελευθερώσει από την ύλη του φυσικού βασιλείου και να εξαγνίσει μια θηλυκή και το άλλο μια αρσενική ψυχή. Και έτσι κατά την εξέλιξη του ανθρώπου δημιουργήθηκαν ένας άντρας και μια γυναίκα, που συναντιούνται στην ορισμένη από το πεπρωμένο ώρα ως προκαθορισμένοι από την αγάπη και τη σοφία του Θεού ο ένας για τον άλλο, είτε εδώ είτε στον άλλο κόσμο. Τότε αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο μέσα σε βαθιά και

καθαρή πνευματική αγάπη και τους επιτρέπεται να ενωθούν αιώνια μέσα στη μεγαλύτερη μακάρια ενότητα με τον Θεό - ως μια αιώνια *«διπλή προσωπικότητα»*.

12. Ο ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Ο Ινδουισμός προσηλυτίζει τη Δύση

Η ΓΙΟΓΚΑ, Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ!;

Το θρησκευτικό πιστεύω της χάθα-γιόγκα

Η άγνοια των κινδύνων της χάθα-γιόγκα

Τα σίντις ή παραφυσικές ικανότητες

Κριτικές παρατηρήσεις

Αυτοπαρουσίαση της γιόγκα

Κριτική στη γιόγκα

Αυτολύτρωση ή θεία χάρη;

Αυτοκαλλιέργεια και θεϊκή καθοδήγηση

Γιατί δεν τα καταφέρνουν οι γιόγκις;

Η προϋπόθεση για την τελειοποίηση του ανθρώπου επί γης

Χριστιανοί είναι όλοι όσοι έχουν αγάπη, κι ας ανήκουν σε άλλη θρησκεία…

Ο Διαλογισμός

Η Μετενσάρκωση

Η ιδιαίτερη αντίληψη του Βουδισμού για τη μετενσάρκωση

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΡΜΑ;

Η καρμική διδασκαλία της μετενσάρκωσης

ΤΙ ΙΣΧΥΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΕΣΑΝΡΚΩΣΗ

Διασαφηνίσεις σχετικά με τη μετενσάρκωση

Απώλεια της ανάμνησης

Η ύλη είναι πραγματική, όχι αυταπάτη…

Τους τελευταίους αιώνες οι χριστιανικές ιεραποστολές στην Ινδία επηρέασαν σημαντικά και έδωσαν νέα ώθηση στη θρησκευτική αναζήτηση. Ο χριστιανισμός απετέλεσε μία μεγάλη πρόκληση για την παραδοσιακή πίστη της Ινδίας. Με το μήνυμά του πρέσβευε όχι μόνο τη θρησκευτική απελευθέρωση από τη samsara, αλλά και την κοινωνική απελευθέρωση από τις κάστες. Γι’ αυτό δεν είναι απορίας άξιο ότι διαδιδόταν με ταχύτητα κυρίως στις κατώτερες τάξεις. Όμως η ιμπεριαλιστική αποικιοκρατία των χριστιανών Ευρωπαίων οδήγησε από την άλλη πλευρά σε εύλογες αντιδράσεις. Έτσι άρχισε μία αντιπαράθεση με το Δυτικό πολιτισμό που διαρκεί ακόμη και κυμαίνεται μεταξύ απόρριψης και θαυμασμού. Σε αυτό το πλαίσιο το χριστιανισμό τον θεωρούν όχι σαν εναλλακτική λύση ή αντίπαλο του ινδουισμού, αλλά σαν μία ακόμη διδασκαλία που μπορεί να αφομοιωθεί από την πολυσυλλεκτική αυτή θρησκεία. Ο κύριος πόλος έλξης είναι ο Ιησούς Χριστός τον οποίον θαυμάζουν και λατρεύουν σαν μία από τις πολλές άλλες θεότητες της Ινδίας.

Σε γενικές γραμμές, από τις αρχές του 19ου αιώνα ο ινδουισμός «ξύπνησε από το μακραίωνο τέλμα του καθώς τον ταρακούνησε η εισβολή της Δυτικής σκέψης» στην Ινδία. Κύριοι εκπρόσωποι της νέας πνοής στην ινδική διανόηση ήταν ο Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ (1861-1941), ο Ραμακρίσνα (1836-1886), ο μαθητής του Βιβεκανάντα (1863-1900) και άλλοι λιγότερο γνωστοί στη Δύση στοχαστές.

Με το νεοϊνδουισμό αρχίζει μία νέα εποχή στην Ινδία. Στόχος του Βιβεκανάντα ήταν να ωθήσει τους συμπατριώτες του να μιμηθούν τη Δυτική επιστήμη και τεχνολογία καθώς τις θεωρούσε απαραίτητους όρους για την αναγκαία πρόοδο της χώρας. Στο αίσθημα κατωτερότητας που βασάνιζε τους Ινδούς λόγω της συντριπτικής υπεροχής των Άγγλων αποικιοκρατών, αντιπαράθεσε την ανωτερότητα της παραδοσιακής τους κουλτούρας. Έλεγε ότι η ινδική παράδοση αποτέλεσε το λίκνο κάθε άλλης θρησκείας και ότι παριστάνει ό,τι καλύτερο έχει παράγει η ανθρωπότητα στον τομέα της πνευματικής ζωής. Τόνιζε δε ότι το γεγονός αυτό είχε απλώς πέσει σε λήθη εξαιτίας της μακρόχρονης ξένης κατοχής.

Στην πνευματική κληρονομιά του Βιβεκανάντα στηρίχτηκαν στη συνέχεια όλοι σχεδόν οι γκουρού και δάσκαλοι του διαλογισμού που παρουσιάστηκαν αργότερα στην Ευρώπη. Αντέγραψαν επανειλημμένα τις σκέψεις του – και μάλιστα συχνά αυτολεξεί – χωρίς να αναφέρουν την πηγή τους.

Σήμερα τόσο στην Ινδία όσο και στη Δύση είναι οι γκουρού που διαμορφώνουν το χαρακτήρα του ινδουισμού. Ο γκουρού θεωρείται ότι είναι μία θεϊκή αποκάλυψη είτε ως ακτινοβολία ή ενσάρκωση του Βράχμαν είτε ως ένας άνθρωπος που έχει πλέον κατακτήσει την τελειωτική ενότητα με το Απόλυτο. Στη δεύτερη περίπτωση ο γκουρού δεν θεωρείται ότι είναι μία ενσάρκωση ενός θεού, αλλά ένα παράδειγμα ανθρώπου που έχει φθάσει στη θέωση και ως εκ τούτου αποτελεί για τους άλλους το τέλειο πρότυπο στο δρόμο για τη λύτρωση. Εκτός αυτού, υπάρχουν επίσης σέκτες που θεωρούν τους γκουρού ναι μεν θεϊκούς εκπροσώπους, αλλά όχι ενσαρκώσεις του θείου ούτε προσωποποιήσεις της επιτευγμένης ενότητας Βράχμαν και Άτμαν. Έτσι οι αντιλήψεις για τη φύση των γκουρού καλύπτουν ένα πολύ ευρύ φάσμα. Το δεδομένο αυτό τους επιτρέπει να διαδίδουν με ακόμη μεγαλύτερη ευκολία τις διδασκαλίες τους σε διαφορετικές από άποψη σύνθεσης ομάδες τόσο στην πατρίδα τους όσο και στο εξωτερικό.

Σε γενικές γραμμές, υπάρχουν τέσσερις παράμετροι που ευνοούν την ανάπτυξη του γκουρουισμού, της σύγχρονης εκδοχής του ινδουισμού: Οι γιόγκι μεταδίδουν αυτοπροσώπως μία διδασκαλία που έχει την αίγλη του απόλυτου και του αλάθητου·

προσφέρουν στο μαθητή ιδία, προσωπική βίωση των διδαχών τους· οι μαθητές έχουν το αίσθημα ότι συναποτελούν μία κοινότητα με τους άλλους οπαδούς, και ακολουθούν έναν συγκεκριμένο χαρακτηριστικό τρόπο ζωής.

[ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ]

Ο Ινδουισμός προσηλυτίζει τη Δύση

Οι ψυχεδελικές ουσίες που εξαπλώθηκαν στο δυτικό κόσμο στα ’60 και στα ’70 ήταν μία από τις αιτίες που η Δύση άνοιξε τις πύλες της στους ανατολίτες γκουρού και στις διδασκαλίες τους για την Ψυχή του Κόσμου.

Βέβαια οι περισσότεροι Ευρωπαίοι και Αμερικανοί δεν βλέπουν τους γιόγκις, σουόμις και λάμας σαν ιεραπόστολους που θέλουν να τους προσηλυτίσουν στον ασιατικό μυστικισμό. Και όμως η μεγαλύτερη ιεραποστολική εταιρεία στον κόσμο είναι μία ινδουιστική, η ινδική Vishra Hindu Parishad (VHP).

Πρόκειται όντως για το μεγαλύτερο σχέδιο και έργο προσηλυτισμού στον κόσμο σε μία αποκλειστικά θρησκεία. Τον Ιανουάριο του 1979 στο Allahabad της Ινδίας διοργανώθηκε το «Παγκόσμιο Συνέδριο για τον Ινδουισμό», υπό την αιγίδα του VHP και με 60.000 (!) αντιπροσώπους απ’ όλον τον κόσμο.

Ένας από τους ομιλητές εξήγησε τότε:

«Η αποστολή μας στη Δύση έχει στεφανωθεί με φανταστική επιτυχία. Ο Ινδουισμός θα γίνει η επικρατούσα παγκόσμια θρησκεία και το τέλος του Χριστιανισμού είναι κοντά».

Στο καταστατικό του VHP αναφέρονται οι προτεραιότητες δράσης και μεταξύ άλλων:

Η διαμόρφωση μίας ιεραποστολικής δομής, που θ’ αποτελείται από μυημένους και μη (λαϊκούς), με σκοπό τη διάδοση ενός δυναμικού Ινδουισμού. Αυτός αντιπροσωπεύει διάφορες θρησκείες και δόγματα, συμπεριλαμβανομένων των βουδιστών, τζαϊνιστών, σιχ κλπ. Επίσης η διάδοση ή η υποστήριξη σεμιναρίων ή κέντρων που προωθούν τις πνευματικές αρχές και πρακτικές του Ινδουισμού σε όλα τα μέρη του κόσμου.

Το ενδιαφέρον είναι ότι την προεδρεία αυτού του Παγκόσμιου Συνεδρίου την είχε ο Δαλάι Λάμα, ο οποίος δημόσια, υποστηρίζει την ανεξιθρησεία και το σεβασμό απέναντι σ’ όλες τις θρησκείες.

Η ΓΙΟΓΚΑ, Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ!;

Η πιο διαδεδομένη μορφή της γιόγκα στη Δύση αναμφισβήτητα είναι η Χάθα – γιόγκα, η οποία διαφέρει από τις άλλες μεθόδους ως προς τις επιδιώξεις της. Εδώ τον κεντρικό ρόλο παίζει το σώμα τόσο με τις φυσικές όσο και με τις εσωτερικές (ταντρικές) λειτουργίες του. Έτσι όταν γίνεται λόγος για τάντρα-γιόγκα ή κουνταλίνι – γιόγκα, πρόκειται πάλι για χάθα–γιόγκα, μόνο που σ' αυτές κυριαρχούν τα ταντρικά στοιχεία. Παράλληλα η χάθα-γιόγκα χαρακτηρίζεται συχνά ως «βίαιη γιόγκα», επειδή επιδιώκει το στόχο της με σκληρά σωματικά μέσα.

Στην κλασική γιόγκα κυριαρχεί η αντίληψη ότι καθετί υλικό, άρα το σώμα και η επίγεια ζωή επίσης, παράγει πόνο και δυστυχία, «τα πάντα είναι στάχτη». Ως συνέπεια πρέπει ο άνθρωπος να το βλέπει αρνητικά και να προσπαθεί να το ξεπεράσει όσο γίνεται πιο γρήγορα.

S A H A J A Y O G A

Εκεί όπου η Πνευματικότητα συναντά την επιστήμη και η Συλλογική Συνείδηση αποκτά υπόσταση.

Shri Mataji Nirmala Devi
Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Μέσα σε κάθε άνθρωπο υπάρχει μια δύναμη, η Κουνταλίνι, που είναι η Πνευματική μας Μητέρα. Η αφύπνιση της Κουνταλίνι είναι ο απώτερος σκοπός κάθε θρησκείας ώστε να μπορέσει ο άνθρωπος να εξελιχθεί σ' ένα πνευματικά ανώτερο ον. Η αφύπνιση της Κουνταλίνι ήταν πάντα ένα δύσκολο και πολλές φορές επικίνδυνο έργο. Σήμερα όμως χάρη στην **Shri Mataji Nirmala Devi,** η Κουνταλίνι μπορεί να αφυπνιστεί πολύ εύκολα, σε μαζικό επίπεδο και χωρίς κανένα κίνδυνο, από άτομα εδρακωμένα στη **Sahaja Yoga.** Πρόσφατα σε μια συγκλονιστική συγκέντρωση στο Νέο Δελχί η **Shri Mataji** έδωσε την αφύπνιση της Κουντάλινι σε 1.500.000 άτομα μέσα σε λίγα λεπτά. Αυτό το γεγονός οριοθετεί τη μαζική μεταστροφή της ανθρωπότητας στη **Sahaja Yoga** ή την εποχή της αλήθειας. Η **Shri Mataji,** με το έργο της έχει επιφέρει μια μεγάλη αλλαγή στην ανθρωπότητα και χιλιάδες άνθρωποι βιώνουν καθημερινά αυτό το εσωτερικό θαύμα της ειρήνης και της ισορροπίας. **Είναι μια μεγάλη ευκαιρία να το βιώσετε κι εσείς!**

Αντίθετα η χάθα-γιόγκα θεωρεί το σώμα θετικά

Γιατί η βασική αρχή στον ταντρισμό λέει: «<u>να πολεμάς το δηλητήριο με το δηλητήριο»</u>, εξού και οι σεξουαλικές διαστροφές, η κοπροφαγία, η ανθρωποφαγία κλπ. ως ακραία συνέπεια της τάντρα, όπως θα δούμε και παρακάτω στο κεφάλαιο για τη μαγεία. Επομένως το σώμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί με την ταντρική έννοια σαν εργαλείο για να ξεπεραστεί ο φόβος για τη ζωή και για το θάνατο. Όντως η γιόγκα θεωρείται ένα είδος θανάτου, γι' αυτό και γιόγκις μπορούν π.χ. να μείνουν ακίνητοι και χωρίς οξυγόνο επί μακρόν, απελευθερωμένοι από την «ψευδαίσθηση» αυτής της ζωής. Αυτό επιτυγχάνει ο γιόγκι με την προσπάθεια να επιβραδύνει ή και να σταματήσει τις σωματικές διαδικασίες που είναι η αιτία του πόνου. Κατ' αυτόν τον τρόπο πιστεύει ότι θα φτάσει στην αθανασία ή στη θέωση.

Με άλλα λόγια με τον πλήρη έλεγχο του σώματος πιστεύει ότι μπορεί να φτάσει στη συγχώνευση με το απρόσωπο Βράχμαν. Ένας περιώνυμος Ινδός γιόγκι, ο Γκόπι Κρίσνα το διατυπώνει έτσι: «Ο Φωτισμός είναι μία φυσιολογική διαδικασία, που καθορίζεται από βιολογικούς νόμους».

Σημειωτέον ότι και διάφορες σύγχρονες σχολές θεραπείας (π.χ. Β. Ράιχ, Rolfing, Pilates, Αυτογενές Training, Feldenkrais κ.ά.) στηρίζονται στην αντίληψη ότι μέσω του σώματος μπορούν να επιδράσουν στην ψυχή.

Η χάθα-γιόγκα επομένως επικεντρώνεται στο σώμα και στον έλεγχο των λειτουργιών του με ειδικές στάσεις (asanas) και αναπνοές (pranayama). Επιπλέον η prana, η ζωτική ενέργεια, εκτός της αναπνοής, περιέχεται επίσης στο αντρικό σπέρμα (bindu). Ως εκ τούτου όποιος εκσπερματώνει χάνει από τη ζωτική ενέργεια του και υπόκειται στην αρρώστια, στα γηρατειά και στο θάνατο. Επομένως εάν θέλει να παραμείνει νέος και να γίνει αθάνατος, δεν πρέπει να εκσπερματώνει. Για το σκοπό αυτόν υπάρχουν τεχνικές που ωθούν το σπέρμα μέσα από τη sushumna (το κεντρικό ενεργειακό κανάλι) να ανέβει ως την κορυφή του κεφαλιού κι από εκεί να κατέβει πάλι σαν ελιξήριο ζωής (νέκταρ), έτσι ώστε ο γιόγκι μπορεί να γευτεί στη γλώσσα του το «νέκταρ της αθανασίας».

(Παρόμοιες τεχνικές υπάρχουν και στον ταντρικό Βουδισμό και στον Ταοϊσμό)

Η χάθα-γιόγκα περιλαμβάνει και άλλα ταντρικά στοιχεία. Ο μακρόκοσμος κυριαρχείται από τις δυνάμεις του θεού Σίβα ως «πατέρα» και της θεάς Κάλι (ή Σάκτι, με τη μορφή της ενεργούσας δύναμης) ως «μητέρας» του σύμπαντος. Κατ' αναλογία και ο μικρόκοσμος – άνθρωπος διαθέτει τα ίδια θεϊκά χαρακτηριστικά. Ο θεός Σίβα έχει την έδρα του κάτω από την κορυφή του

κρανίου, ενώ η Σάκτι στο κατώτατο άκρο της σπονδυλικής στήλης, όπου κάθεται ως κουνταλίνι σαν ένα φίδι τυλιγμένο τρεισήμισι φορές.

Με συγκεκριμένες τεχνικές (μ.α. έλεγχο της αναπνοής, διαλογισμό με μάντρα, οραματισμό κ.ά.) ο γιόγκι προσπαθεί ν' αφυπνίσει την κουνταλίνι και να την αναγκάσει να ανέβει για να ενωθεί με τον Σίβα. Εάν το καταφέρει, η κουνταλίνι ανεβαίνει μέσω της sushumna περνώντας από τα τσάκρας κι αφομοιώνοντας τη συμβολική στοιχειακή ενέργειά τους. [HANDBUCH RELIOGIOESE GEMEINSCHAFTEN]

Το θρησκευτικό πιστεύω της χάθα-γιόγκα

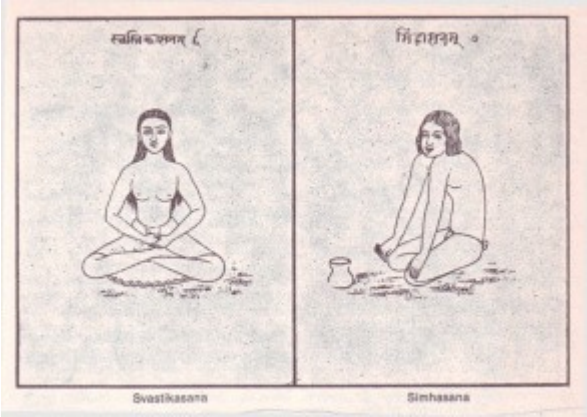

Συνεπώς, όπως βλέπουμε, η χάθα-γιόγκα έχει ένα θρησκευτικό στόχο, όπως κάθε άλλη ινδική «οδός προς τη θέωση». Ο Άρθουρ Κέσλερ (Arthur Koestler) γράφει ότι στη Δύση καλλιεργείται διαφορετική πεποίθηση, με την εντύπωση ότι «η χάθα-γιόγκα είναι απλώς μία ανώτερη μορφή γυμναστικών ασκήσεων, οι οποίες σκοπεύουν στη σωματική και πνευματική χαλάρωση, καθώς ο ασκούμενος, καθισμένος σωστά κι αναπνέοντας φυσικά, μπορεί να διαλογιστεί μ' ευκολία. Όμως ταυτόχρονα αποσιωπούν το μυστηριακό ή αποκρυφιστικό χαρακτήρα αυτών των διδασκαλιών. Κάθε Ινδός που ασκείται στη γιόγκα – είτε είναι ένας ερημίτης στα Ιμαλάια είτε ένας υπάλληλος ασφαλιστικής εταιρείας στη Βομβάη που περνάει μία ώρα κάθε μέρα σε μία σχολή γιόγκα – ξέρει ότι η χάθα-γιόγκα υπόσχεται την απόκτηση υπερφυσικών ικανοτήτων. Επίσης ξέρει ότι κάθε στάση ή κάθε άσκηση έχει μία συμβολική και μία φυσιολογική έννοια που συναρτάται με τις ιατρικές δοξασίες της Αγιουρβέντα και επιπλέον δεν πρέπει να μιλάει γι' αυτά τα πράγματα με αλλοεθνείς».

Με άλλα λόγια: η χάθα – γιόγκα δεν είναι μία μέθοδος για την εκγύμναση και τη χαλάρωση των μυών, όπως πιστεύεται γενικά στη Δύση. Ο σκοπός της είναι η διεύρυνση της συνείδησης μέχρι να επιτευχθεί η ενότητα της ψυχής με την Κοσμική Ψυχή. Υπό αυτήν την έννοια οι σωματικές ασκήσεις είναι τα πρώτα βήματα για τη θέωση στο πνεύμα του απωανατολικού μυστικισμού.

Η άγνοια των κινδύνων της χάθα-γιόγκα

Πράγματι, ενώ οι Δυτικοί οπαδοί της γιόγκα νομίζουν ότι διδάσκονται ουδέτερες, επιστημονικές ασκήσεις, στην πραγματικότητα ασυνείδητα εισάγονται σε δοξασίες και ιεροτελεστίες που έχουν επινοηθεί με σκοπό το άνοιγμα, ενεργειακά και νοητικά, στον κόσμο του Απόκρυφου. Το αυτό ισχύει και για τη χάθα-γιόγκα, ούτε αυτή είναι ελεύθερη από ασιατικές μυστικιστικές δοξασίες και όχι τυχαία ο πρώτος διδάξας ήταν ο «θεός» Σίβα, ο «Καταστροφέας» στο ινδουιστικό πάνθεον.

Άλλωστε ακόμη και παλιά ινδικά κείμενα κρούουν τον κώδωνα για τους κινδύνους της χάθα-γιόγκα. Σε μια ασυνήθιστα απερίφραστη συνέντευξη στη Yoga Journal, ο Ken Wilber, ο ίδιος οπαδός της γιόγκα, επισημαίνει το γεγονός ότι κάθε μορφή ασιατικού διαλογισμού – ακόμη κι αν ασκείται σωστά – περιλαμβάνει «μία ολόκληρη σειρά από θανάτους και επανενσαρκώσεις, ασυνήθιστες κρίσεις και δοκιμασίες… εξαιρετικά σκληρές και τρομακτικές περιόδους».

Ο David Pursglove, θεραπευτής και υπερπροσωπικός σύμβουλος με 25 χρόνια πείρα, απαριθμεί τις «υπερπροσωπικές κρίσεις» που παρουσιάζουν συχνά άτομα που ασκούνται στον ασιατικό διαλογισμό:

Φρικιαστικές εμπειρίες PSI κι άλλα παραψυχικά φαινόμενα… αιφνίδιες έξοδοι από το σώμα… συνταρακτικά ψυχικά βιώματα του θανάτου και της επόμενης μετενσάρκωσης… αφύπνιση της κουνταλίνι… τρεμούλιασμα, σπασμοί, δυνατά ρίγη…

Και στο Brain/Mind Bulletin της 12/7/1982, το κατεξοχήν έντυπο της Νέας Εποχής, λέγεται ότι «τέτοιες εμπειρίες είναι συνηθισμένες για εκείνους που ασκούνται στη γιόγκα, στο διαλογισμό και σε άλλες πνευματικές τεχνικές».

Αυτά τα κρίσιμα συμπτώματα έχουν προσλάβει τέτοιες διαστάσεις επιδημίας, που ο γνωστός ψυχίατρος Στ. Γκροφ, ειδικός στο LSD, και η γυναίκα του Χριστίνα, δασκάλα της χάθα-γιόγκα, είχαν οργανώσει ήδη από το 1980 το Spiritual Emergency Network. Το SEN συντονίζει παρόμοια τοπικά κέντρα αντιμετώπισης κρίσεων που συνοδεύουν «εμπειρίες φώτισης» σε όλον τον κόσμο.

Τα σίντις ή παραφυσικές ικανότητες

67 The mythical bird Garuda as spiritual vehicle of yogis. Kangra school.

ικανότητες που αναπτύσσονται μερικές φορές, τα γνωστά σίντις. Ωστόσο οι σοβαροί γιόγκις θεωρούν ότι η χάθα-γιόγκα δεν πρέπει ν' αποσκοπεί στην απόκτηση των σίντις. Η Shiva-Samhita, ένα κλασικό έργο για τη χάθα-γιόγκα, αναφέρει τις εξής ικανότητες που μπορεί ν' αποκτήσει ο γιόγκι:

Μαντική, διόραση, διακοή, αορατότητα, πέρασμα μέσα από τοίχους, μετεώριση, και τη δύναμη να μετατρέπει μη ευγενή μέταλλα σε χρυσό τρίβοντάς τα με ούρα και κόπρανα.

Βέβαια το κατά πόσον οι ικανότητες αυτές είναι αλήθεια ή μύθοι και το ποια είναι τα όρια των δυνατοτήτων τους θα το εξετάσουμε αργότερα αναλυτικότερα.

Πάντως, όπως γράφει ο προαναφερθείς εσωτεριστής συγγραφέας Ρ. Πάσσιαν:

«Κατά πρώτον υπάρχει ο κίνδυνος ο γιόγκι να παρασυρθεί στην άσκηση της μαγείας αφενός και στην αυταρέσκεια ότι είναι «φτασμένος δάσκαλος» αφετέρου. Κατά δεύτερον ο κίνδυνος είναι κυρίως ότι τέτοιες υπολανθάνουσες ικανότητες αφυπνίζονται πρόωρα. Και οι επιπτώσεις είναι επικίνδυνες είτε προέρχονται από την άσκηση της γιόγκα είτε από την άσκηση για την απόκτηση ικανοτήτων διάμεσου (μέντιουμ).

[…] Ειδικά για τη χάθα-γιόγκα, που οι τεχνικές της αποβλέπουν στην πρόωρη ανάπτυξη των φυσικών και ψυχικών κέντρων, όλοι οι ειδήμονες προειδοποιούν:

"Οι δυνάμεις που αποκτούνται απ' αυτόν τον δρόμο μπορούν να προκαλέσουν βλάβες, εάν δεν δώσει ο ασκούμενος αρκετή προσοχή στους νοητικούς, συναισθηματικούς και ηθικούς τομείς", γράφει η Άννα Κέννεντυ Γουίνερ στον «Οδηγό Απόκρυφης Σοφίας».

[…] Η Beatrice Flemming , περιώνυμη θεοσοφίστρια, έγραφε για τη χάθα – γιόγκα ότι

«είναι η κατώτατη και πιο διαδεδομένη μορφή της γιόγκα. Εμπερικλείει σοβαρούς κινδύνους για το λόγο ότι εξυπηρετεί κυρίως την ανάπτυξη αστρικών δυνάμεων. Ως αποτέλεσμα πολλοί έχουν ήδη οδηγηθεί σε μαρασμό, δαιμονισμό, παραφροσύνη, ή ακόμη χειρότερα παραδόθηκαν στη μαύρη μαγεία».

Κριτικές παρατηρήσεις

Πάρα πολλοί άνθρωποι στη Δύση που δεν έχουν απαραίτητα ενδιαφέρον για τον ασιατικό μυστικισμό, έλκονται από τη γιόγκα είτε για λόγους σωματικής ευεξίας είτε για «να βρουν τον εαυτό τους». Για να πούμε την αλήθεια κάποια είδη γυμναστικής όπως η power – yoga δεν μπορούν να χαρακτηριστούν γιόγκα. Ούτε όποιος κάνει πότε – πότε γιόγκα θα επηρεαστεί απαραίτητα από τους δαίμονες του ινδικού πάνθεον. Ωστόσο εάν όντως πρόκειται για αυθεντική γιόγκα, πρέπει να σημειωθεί ότι οι ασκήσεις αυτές οδηγούν αναπόφευκτα σ' έναν τρόπο ζωής επηρεασμένο απ' την ινδουιστική φιλοσοφία, έστω κι αν αυτό δεν γίνεται πάντα αντιληπτό και κυρίως ανοίγουν τα κανάλια για επικίνδυνες συναντήσεις με το Παραφυσικό.

Μάλιστα πολλοί χριστιανοί πρεσβεύουν την άποψη ότι η πίστη τους και η γιόγκα μπορούν να συνδυαστούν, με τη σκέψη ότι είναι δυνατό να διαχωρίσει κάποιος την εξωτερική τεχνική από το θρησκευτικό περιεχόμενό της. Έτσι μετατρέπεται η γιόγκα σ' ένα άδειο δοχείο που μπορεί να γεμίσει κατά το δοκούν με χριστιανικό ή άλλο περιεχόμενο.

Συνηθισμένο επιχείρημα είναι ότι οι δύο πρώτες βαθμίδες της γιόγκα κατά τον Patanjali, η γιάμα και η νιγιάμα, μοιάζουν πολύ με τη χριστιανική ηθική. Επίσης, λένε, η σωστή στάση κι αναπνοή, όπως και η συγκέντρωση των λογισμών συναντώνται και στο χριστιανικό διαλογισμό. Εκτός αυτού, ο συντονισμός αναπνοής και προσευχής, η αδιάκοπη, μονότονη επανάληψη της επίκλησης: «Ιησού Χριστέ, Θεού Υιέ, ελέησόν με» της καρδιακής προσευχής των Αθωνιτών π.χ. είναι παραπλήσια με την απαγγελία μάντρα που οδηγεί τον γιόγκι σε έκσταση.

Η δε μέθεξη με τον Θεό, ο μυστικός γάμος, είναι το αντίστοιχο του σαμάντι. Αναμφισβήτητα, βασικές ηθικές αρχές όπως η γιάμα και η νιγιάμα, αλλά και διάφορες μορφές διαλογισμού υπάρχουν σε κάθε αναπτυγμένη θρησκεία. Ωστόσο η εμπειρία της ένωσης με το Θείο στο χριστιανισμό επικεντρώνεται στον Θεό και στην επίγεια αποκάλυψή του με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού και ως εκ τούτου διαφέρει ριζικά απ' τον Ινδουισμό.

Εκτός αυτού και οι μεσαίες βαθμίδες της γιόγκα στο σύστημα του Patanjali, αλλά και οι άλλες παραδόσεις της γιόγκα, κάρμα, μπάκτι κλπ. είναι απόλυτα συνυφασμένες με την ινδουιστική κοσμοθεωρία, και ειδικά με το κάρμα και με τη μετενσάρκωση, έτσι που χωρίς αυτήν χάνουν κάθε λόγο ύπαρξης. Η καθαυτό έννοια της γιόγκα είναι η *αυτολύτρωση*, αλλιώς δεν είναι γιόγκα. Βέβαια πολλοί χριστιανοί δηλώνουν ότι μέσω της γιόγκα ανακάλυψαν την πνευματικότητά τους και η πίστη τους αναζωογονήθηκε. Πέραν του ότι συνήθως πρόκειται για μία υποκειμενική αίσθηση που προέρχεται από διάφορους παράγοντες, αυτό πρέπει να εκτιμηθεί σωστά ως ανικανότητα των εκκλησιαστικών και άλλων δασκάλων να βιώσουν οι ίδιοι το μήνυμα του

Χριστού, ούτως ώστε να μπορούν και να το μεταλαμπαδεύσουν *ζωντανά* στους άλλους. Και ως γνωστόν η χριστιανική διδασκαλία απαιτεί μονάχα αγάπη κι αυταπάρνηση χωρίς σωματικές ή νοητικές ασκήσεις.

Άλλωστε οι asanas είναι εκφράσεις λατρείας προς μία ινδουιστική θεϊκή οντότητα, το λιοντάρι, την κόμπρα κτλ.

Εξάλλου κι από την ινδουιστική πλευρά υπάρχει αντίσταση απέναντι στην εξομοίωση των δύο θρησκειών ή στη δυτική χλιαρότητα της άσκησης. Για παράδειγμα γράφει ένας Αυστριακός θρησκειολόγος, προσήλυτος στον Ινδουισμό, ο Agehananda Barati στο βιβλίο του «The light at the Center»: «Υπάρχει άβυσσος μεταξύ της πραγματικής γιόγκα, της άσκησης και της παράδοσης, και της εντύπωσης που υποβάλλεται στους προσήλυτους από τη Δύση, ότι δήθεν είναι μία εύκολη, συναρπαστική, ανθρωπιστική, ανεξίθρησκη υπόθεση. Τίποτα απ' αυτά δεν είναι. στην Ινδία η γιογκική άσκηση είναι έμμονη και σκληρή. Είναι μία εργασία επτά – μέρες – τη βδομάδα και τα λάθη τιμωρούνται…»

[HANDBUCH RELIGIOESE GEMEIN SCHAFTEN]

Αυτοπαρουσίαση της γιόγκα

Ας δούμε αρχικά από την πλευρά των δασκάλων της γιόγκα, πώς αυτοί την αντιλαμβάνονται και πώς την παρουσιάζουν στο δυτικό κοινό. Για το σκοπό αυτό θα παραθέσουμε αποσπάσματα από μία διάλεξη του Selvarajan Yesudian και της Elisabeth Haich (γνωστής από πολλά βιβλία της), που δημοσιεύτηκε με τον τίτλο «Η Γιόγκα στον Αγώνα της Ζωής». (Yoga im Lebenskampf, 1972).

«Η γιόγκα σημαίνει δύναμη, γαλήνη και αίσθηση σιγουριάς. Ποτέ πριν δεν ήταν τόσο αναγκαίο για τη Δύση ν' ασχοληθεί με τη γιόγκα, όσο τώρα, σ' αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Η γιόγκα αναπτύσσει τις κολοσσιαίες δυνάμεις που βρίσκονται σε λήθαργο μέσα σε κάθε ανθρώπινη ψυχή, που όμως είναι άγνωστες στον κοινό άνθρωπο και γι' αυτόν ανύπαρκτες. Με τη γιόγκα αποκτούμε αυτές τις δυνάμεις που εδώ στη Δύση θεωρούνται απίστευτες. Η γιόγκα αναπτύσσει την ικανότητα συγκέντρωσης και αντίστασης του νευρικού συστήματος· όταν οι δυνάμεις μας εξαντλούνται, μπορούμε με μερικές δυναμωτικές ασκήσεις ν' αποκτήσουμε πάλι την ελαστικότητα και τη φρεσκάδα μας. Η σημερινή ζωή απαιτεί από μας μέγιστο αυτοέλεγχο και νοητική ετοιμότητα. Τι τεράστιο προσόν είναι όταν σε δύσκολες καταστάσεις όπου πρέπει ν' αποφασίσουμε στιγμιαία, να μπορούμε να ενεργήσουμε με ανωτερότητα, ατσάλινα νεύρα, αφυπνισμένη συνείδηση και αμείωτη θέληση! Όλ' αυτά απαιτούν σχετικά λίγο

κόπο. Μόνο ολιγόλεπτες ασκήσεις πρωί και βράδυ και κατά τη διάρκεια της ημέρας απλώς σωστή αναπνοή. Το μόνο που απαιτεί η γιόγκα από μας είναι η επιμονή! Ο κυριότερος παράγοντας στην άσκηση είναι το άνοιγμα και η ενδυνάμωση της ψυχής και η απελευθέρωση καταπιεσμένων δυνάμεων. Μόνο μ' επιμονή και σύστημα μπορούν να επιτευχθούν όλ' αυτά. Υπάρχουν πολλά είδη γιόγκα, όμως για τον άνθρωπο της Δύσης και δη για τον αρχάριο, καλύτερο είναι το είδος που τον διδάσκει πώς να αξιοποιεί τις δυνάμεις, οι οποίες κυβερνούν το σώμα του και πώς να αποκτήσει υγεία. Αυτό το είδος γιόγκα το ονομάζουμε ΧΑΘΑ-ΓΙΟΓΚΑ.

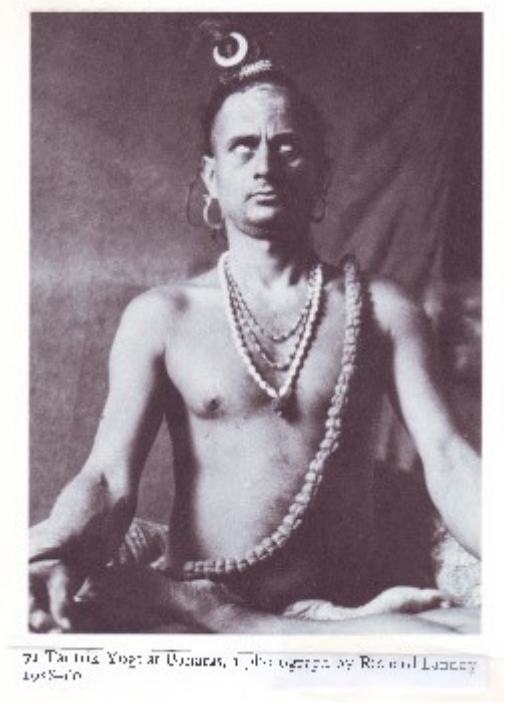

[…] Στη χάθα-γιόγκα τις δυνάμεις που αποκτούμε τις αποθηκεύουμε. Έτσι κατόπιν δεν νιώθουμε κούραση μα φρεσκάδα. Λόγω της στενή συνάρτησης ψυχής και σώματος μπορούμε να επιδράσουμε μέσω της ψυχής στο σώμα και αντίστροφα. Δεν αρκεί να ασκούμε μόνο τις αναπνευστικές και σωματικές ασκήσεις, αλλά πολύ σημαντική ταυτόχρονα είναι η εσωτερική εμπειρία, η διεύρυνση της συνείδησης.

Πολλοί αδυνατούν να καταλάβουν τι όφελος μπορεί να ‘χει κάποιος από το να κάθεται αδρανής με σταυρωμένα πόδια και κλειστά μάτια. Όταν κάποιος δεν κάνει πράγματι τίποτα, δεν ωφελείται ούτε ο ίδιος ούτε κανένας άλλος. Αλλά όταν ο ασκούμενος στη γιόγκα κάθεται εντελώς παθητικά στο γήινο επίπεδο, στο πνευματικό επίπεδο είναι εντελώς ενεργός.

Ας φανταστούμε ένα μεγάλο ποτάμι όπου στήνεται ξαφνικά ένα φράγμα και την τεράστια δύναμη που συγκεντρώνεται. Το ίδιο συμβαίνει με τη φαινομενική αδράνεια του γιόγκι. Βάζοντας φραγμό στις σκέψεις του, κατακρατά τη δημιουργική δύναμη. δηλαδή χωρίς να σκέφτεται, να μιλάει και να ενεργεί, αποθηκεύει αξιοσημείωτες θεϊκές δυνάμεις!

Ας μην λοιδορούμε τον ακίνητο γιόγκι! Αυτός ξέρει ότι θυσιάζει κόπο και χρόνο όχι μόνο για τη σωματική άσκηση, αλλά πολύ περισσότερο για την ανάπτυξη ψυχικών δυνάμεων και ικανοτήτων. Ο πολιτισμός έκανε τον άνθρωπο δυστυχισμένο, τον έκανε να χάσει τον εαυτό του. Η γιόγκα μάς οδηγεί πίσω στο χαμένο παράδεισο. Γιατί ανοίγει τις πύλες για εσωτερική ειρήνη και αρμονία, στον αληθινό, απελευθερωμένο, ανώτερο ΕΑΥΤΟ μας!»

***

Ας δούμε τώρα τι γράφει για τη γιόγκα ένας γνωστός Αυστριακός οπαδός της Θεοσοφίας, ο δρ. Νόρμπερτ Λάουπερτ, στο εγχειρίδιο με τίτλο «Πνευματισμός, Μαγεία,. Γιόγκα» εκδ. ADYAR, Graz 1948:

«Σ’ αντίθεση με τον πνευματισμό και τη μαγεία η γιόγκα δεν στηρίζεται σ’ εξωτερικές δυνάμεις, αλλά είναι η συνειδητή εκδίπλωση των εσωτερικών δυνάμεων του ανθρώπου μέσω της συστηματικής αυτοδιδασκαλίας. Ωστόσο στην πραγματικότητα ο στόχος του αληθινού σπουδαστή της γιόγκα δεν είναι η ανάπτυξη δυνάμεων, αλλά η ενότητα της επίγειας προσωπικότητάς του με τον εσώτατο θεϊκό πυρήνα του, πρόκειται συνεπώς για ένα θρησκευτικό στόχο. Εάν δεν έχει θέσει τόσο ψηλά το στόχο του, δεν θα είναι ικανός ν’ ακολουθήσει την ατραπό τού γιόγκι ως το τέλος· αργά ή γρήγορα θα παρασυρθεί στη μαγεία και θα εκμεταλλευτεί τις δυνάμεις του για ν’ αποκτήσει εξουσία.

[..] Οι περισσότεροι από τους – δυστυχώς σήμερα υπεράριθμους – «ενορατικούς» και ψευτο «γιόγκις» οι οποίοι παρουσιάζουν τις επιτηδειότητές τους έναντι αμοιβής, έχουν περάσει από τέτοιου είδους μαθητείες. Οι περισσότερες απ’ αυτές τις παρουσιάσεις – όπως κι εκείνες ορισμένων θαυματοποιών φακίρηδων – βασίζονται στη μαζική υποβολή. Ένας Ινδός φακίρης μπορεί να κάνει ένα κοινό χιλιάδων ανθρώπων μέσω της υποβολής να βλέπει ότι διαπερνά το σώμα του μ’ ένα ξίφος. Επιπλέον μπορεί ν’ αφήσει

μεμονωμένα μέρη του σώματός του να απονεκρωθούν και επίσης μπορεί πρόσκαιρα ν' αποϋλοποιήσει μέλη του σώματός του χάρη στην ικανότητά του να ελέγχει τις αιθερικές δυνάμεις.

[…] Ο δρόμος της χάθα-γιόγκα μπορεί να είναι βατός υπό άλλες κληρονομικές και πολιτισμικές προϋποθέσεις. Όμως για τον δυτικό άνθρωπο αποτελεί αναμφίβολα ένα μεγάλο κίνδυνο από άποψη υγείας.

[…] Η συγκέντρωση της αναπνοής, επιπλέον, ή ο διαλογισμός με μεμονωμένα γράμματα πάνω σε συγκεκριμένα σημεία του σώματος είναι δυνατόν να προκαλέσουν βλάβες ανεπανόρθωτες, καθώς η γιόγκα εργάζεται με πυρηνική δύναμη.

Εκτός αυτού με αυτές τις μεθόδους η συνείδηση ανοίγει απέναντι στην άμεση επήρεια κατώτερων αστρικών δυνάμεων σε μία χρονική στιγμή όπου σε καμία περίπτωση ο άνθρωπος δεν έχει αρθεί ακόμη ηθικά στο ύψος των περιστάσεων. Γιατί αυτές οι μέθοδοι δεν δίνουν παρά δευτερεύουσα σημασία ή και καθόλου – στην ηθική ανάπτυξη. Αλλά όταν ένας άνθρωπος που δεν έχει καθαρθεί ηθικά, συνδέεται συνειδητά με πεδία του αστρικού κόσμου, τότε αναγκαστκά αυτό μπορεί να το κάνει μόνο με τις πιο κατώτατες (ακάθαρτες) υποπεριοχές τους. Αλλ' αυτός είναι ο κόσμος εκείνων των φυσικών όντων που ο λαός ονομάζει *«δαίμονες»*.

[…] Ανοίγοντας πρόωρα ο άνθρωπος τα αιθερικά – αστρικά κέντρα του, υποκύπτει στην επήρεια αυτών των όντων σε μία χρονική στιγμή όπου δεν είναι ακόμη ικανός να τ' αντιμετωπίσει αποτελεσματικά. Έτσι διατρέχει τον κίνδυνο να τον παρασύρουν και να τον βάλουν στον πειρασμό τις αποκτηθείσες δυνάμεις να μην τις χρησιμοποιήσει προς όφελος της προοδευτικής ένωσής του με το Απόλυτο.

Αντίθετα διατρέχει τον κίνδυνο να τις εκμεταλλευτεί για να ικανοποιήσει κατώτερες επιθυμίες με άλλα λόγια να ασκήσει «μαύρη μαγεία», προκειμένου να κάνει άλλους ανθρώπους υποτελείς του. Τέτοια φαινόμενα δεν είναι καθόλου σπάνια, ιδιαίτερα στο σεξουαλικό τομέα, αλλά η ολέθρια συνέπειά τους λαμβάνεται πολύ λίγο υπ' όψιν.

Μα ακόμη κι αν δεν καταχράται συνειδητά τις δυνάμεις του για ιδιοτελείς σκοπούς, όταν ο χάθα-γιόγκι προβαίνει σε πειράματα με άλλους ανθρώπους, τους βλάπτει σοβαρά, (όπως π.χ. με την υπνωτική υποβολή).

[…] Οι χάθα-γιόγκις εκπλήσσουν με τα φαινόμενα που παράγουν. Αναμφίβολα τους οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι διέλυσαν το σκεπτικισμό της δυτικής σκέψης απέναντι στις δυνατότητες της απόκρυφης ανάπτυξης. Όπως η δράση των πνευματιστών,

έτσι και η δική τους ώθησε σοβαρούς επιστήμονες να συμπεριλάβουν τις «οριακές επιστήμες» στον τομέα των ερευνών τους. Παρ’ όλα αυτά για τον καθένα που ανήκει στον πολιτισμό της Δύσης υπάρχει μόνο μία συμβουλή ενόψει των κινδύνων που περιγράφτηκαν: **Μακριά τα χέρια από τη χάθα - γιόγκα, κίνδυνος – θάνατος!**»

Κριτική στη γιόγκα

Ας ακούσουμε τώρα τι γράφει για τις τέσσερις βασικές βαθμίδες των πιο γνωστών μορφών γιόγκα ο θεολόγος Kurt Koch, ο οποίος είχε πολυετή παρουσία στις ασιατικές χώρες, όπου είχε ταξιδέψει επανειλημμένα για τη συλλογή εμπειριών. Το παρακάτω απόσπασμα περιλαμβάνεται στο βιβλίο του ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ, εκδόσεις Στερέωμα 1993.

«Αν πάρουμε τις πιο γνωστές μορφές γιόγκα, θα ξεχωρίσουμε τέσσερις φάσεις. Η πρώτη φάση έχει σκοπό να κάνει τον σπουδαστή να αποκτήσει έλεγχο πάνω στη συνείδησή του και στο σώμα του. Αυτός ο έλεγχος επιτυγχάνεται με πνευματικές και με φυσικές ασκήσεις.

Υπάρχουν πολλοί χριστιανοί που πιστεύουν ότι μπορούν χωρίς άσχημες συνέπειες να συμμετέχουν σ’ αυτήν την πρώτη φάση γιόγκα. Τη θεωρούν ως απλές ασκήσεις χαλάρωσης. Μακάρι να ήταν έτσι! Η εμπειρία μου όμως ως ιερέα μου λέει άλλα. Αυτή η τεχνική χαλάρωσης και αυτές οι ασκήσεις που τόσο διαφημίζονται από τους γιόγκι οδηγεί στην πλήρωση από άλλο πνεύμα ή άλλα πνεύματα. Οι σπουδαστές της γιόγκα ούτε που το καταλαβαίνουν.

Το δεύτερο στάδιο της γιόγκα περιλαμβάνει **έλεγχο του ασυνειδήτου.** Όταν κάποιος φτάσει σ’ αυτή τη φάση ελέγχει για παράδειγμα τα νεύρα του. Έχω δει ανθρώπους σε αυτό το στάδιο να κάνουν εκπληκτικά πράγματα.

Παρ. 5. Στην Ν.Α. Ασία συχνά έχω δει γιόγκις να κρατούν την αναπνοή τους, τους σφυγμούς και την κυκλοφορία του αίματος στο ελάχιστο. Τότε πέφτουν σε κατάσταση μισοΰπνωσης που μπορεί να κρατήσει από 2 έως 4 εβδομάδες. Σ’ αυτή τη διάρκεια δε δέχονται στερεά ούτε υγρά τροφή.

Η τρίτη φάση της γιόγκα έχει να κάνει με την απόκτηση **φυσικών δυνάμεων.** Πολύ λίγες τέτοιες περιπτώσεις έχω βρει στη Δύση αλλά πάρα πολλές στην Ανατολή. Ειδικότητα των Θιβετιανών γιόγκι είναι ο συνδυασμός μαγείας και γιόγκα. Μετά από τρία χρόνια μαθητείας κοντά σε ένα **λάμα,** που κατέχει αυτή τη τέχνη, ο μαθητευόμενος πρέπει να μπορεί να παράγει ενέργεια με τη μορφή θερμότητας σε φυσικά αντικείμενα, όπως να λιώνει πάγο με πνευματική συγκέντρωση.

Έχω πολλά τέτοια παραδείγματα. Όμως δεν τολμώ να τα παρουσιάσω στον αναγνώστη, γιατί κινδυνεύω να θεωρηθώ τρελός.

Πιο συχνά είχα την αντίστροφη εμπειρία, όπου γιόγκις μπορούν να παράγουν θερμότητα, ακόμη και φλόγες. Αυτό το συναντάμε στους Πυρολάτρεις, οι οποίοι ασκούν επίσης μαγεία με τη φωτιά.

Ακόμη κι αυτοί που αμφιβάλλουν για το αν το πρώτο ή το δεύτερο στάδιο της γιόγκα καταλήγει σε αποκρυφισμό πρέπει να παραδεχτούν ότι όταν φτάνουμε στο τρίτο στάδιο, η γιόγκα οδηγεί στις δυνάμεις της αβύσσου.

Ο Maurice Ray γράφει: "Καθένας που ασχολείται με Hatha Yoga αποκτά νέες δυνάμεις. Εδώ ανήκουν η τηλε**πάθεια, τα προαισθήματα, η δεύτερη όραση και όλες οι δυνάμεις υπερφυσικού βαθμού που είναι απαραίτητες στον αποκρυφισμό".**

Στην τέταρτη φάση ο γιόγκι γίνεται κύριος των σκοτεινών τεχνών. Ειδικά οι **Λάμα** του Θιβέτ το ξέρουν αυτό πολύ καλά. Συγκέντρωσα πολλά παραδείγματα από την τέταρτη φάση της γιόγκα. Στο Kalimpong στα Θιβετιανά σύνορα ήρθα σε επαφή με πολλούς Θιβετιανούς. Είχα πληροφορίες και από πολλούς ιεραποστόλους του Θιβέτ. Πολύ διαφωτιστική ήταν η ομολογία ενός ανθρώπου που μου έδωσε την άδεια να δημοσιεύσω την ιστορία του.

Παρ. 8. Ο άνθρωπός μας σπούδασε γιόγκα, μαγεία και πνευματισμό δέκα χρόνια κοντά στους Λάμα. Άκουσε τις διαλέξεις μου στο Σίδνεϋ και με ακολούθησε στο Newcastle στην Αυστραλία. Εξομολογήθηκε ένα ένα τα αμαρτήματά του. Είπε: "Οι Λάμα διδάσκουν τη λατρεία των πνευμάτων, τη λατρεία των δαιμόνων· βοηθείστε με να λυτρωθώ". Είχαμε μακρά συζήτηση. Απ’ αυτόν έμαθα ότι οι Θιβετιανοί γιόγκι διδάσκουν την ύπνωση, την υλοποίηση, την έξοδο της ψυχής από το σώμα, την τηλεκίνηση, την ανύψωση, την πλήρως ελεγχόμενη τηλεπάθεια και όλες τις τέχνες του πνευματισμού. Στο τέταρτο στάδιο, που σε αυτή τη μορφή το συνάντησα στους Θιβετιανούς, τους Zombi τους Alauts και τους Maccumba καθώς και τους βουντού, η γιόγκα δεν μπορεί να κρύψει πια τον πραγματικό χαρακτήρα της. Εκεί φτάνει στον ανώτερο δάσκαλο - το Σατανά, που θέλει να ξαναρίξει τους ανθρώπους στην άβυσσο.

Δεν χρειάζονται άλλα σχόλια για τη θρησκευτική πλευρά της γιόγκα. Η γιόγκα καταλήγει όχι μόνο στην αυτολύτρωση και τον αθεϊσμό αλλά και στη λατρεία των δαιμόνων. Αυτοί που αρχίζουν τις ασκήσεις γιόγκα μπαίνουν σε ένα χώρο δυνάμεων που χωρίς τη θέλησής τους, τον κατευθύνουν προς την πηγή τους. Είναι οι δυνάμεις για τις οποίες μιλά ο Παύλος στις *Επιστολές* του

(Προς Κολοσσαείς 2, 15). Ο Ιησούς μας λύτρωσε από τα πνεύματα, τους δαίμονες και τις δυνάμεις. Κύριος αυτών των δυνάμεων είναι ο Lucifer (Εωσφόρος) που θέλει να πάρει πίσω όσους έχασε. Πόσο κερδίζει τώρα που η γιόγκα έγινε μόδα στη Δύση!»

Αυτολύτρωση ή θεία χάρη;

Είτε συμφωνεί κανείς με τις θέσεις του Κ. Κοχ είτε όχι, δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει ότι η γιόγκα είναι ένας μοναχικός δρόμος αυτολύτρωσης όχι ένας δρόμος συνοδοιπορίας με τον Λυτρωτή. Για τη μοναδική οδό λύτρωσης διαβάζουμε στη Νέα Αποκάλυψη διά χειρός του Γ. Λόρμπερ:

«Χωρίς τη βοήθεια που παίρνουμε από τον ουράνιο χώρο, η ατελής ψυχική μας υπόσταση δεν θα κατάφερνε ποτέ από μόνη της ν' αγγίξει την τελειότητα, σαν θέληση και σαν εφαρμογή της θέλησης, ακόμη κι αν αφιερωνόμασταν «ψυχή και σώμα» σ' αυτό το σκοπό. Γιατί από αυτόν που έχει αποκοπεί από το Πνεύμα και ψηλαφίζει στο σκοτάδι, λείπει τόσο η επίγνωση, όσο κι η δύναμη για την πραγμάτωση του καλού. Γι' αυτό, όπως γράφει ο Παύλος στους Ρωμαίους, εξαρτάται καταρχήν από το «έλεος του Θεού» και όχι από τις ανθρώπινες προσπάθειες, όσο φιλότιμες κι αν είναι. Αν δεν έρθει ο Πνευματικός Διδάσκαλος μας να μας παρακινήσει, να μας ξυπνήσει από το λήθαργο, να μας διδάξει και να μας καθοδηγήσει, δεν μπορούμε να πάμε πολύ μακριά στην ατραπό της λύτρωσης.

Ωστόσο ο Παύλος έχει εξίσου δίκιο σε μερικά άλλα σημεία που επιφανειακά αντιφάσκουν μ' αυτή την παραδοχή. Όπως στη νουθεσία προς τους Φιλιππησίους (2, 12): «Εργαστείτε με φόβο Θεού και δέος για τη σωτηρία σας!» Αλλά κι ο Χριστός προτρέπει: "Αγωνιστείτε να περάσετε απ' τη στενή πύλη» Λουκ. 13, 24), και στην Αποκάλυψη του Ιωάννη (2, 7): «Σ' όποιον νικήσει, θα δώσω να φάει τον καρπό απ' το δέντρο της ζωής».

Άρα μόνο το έλεος του Θεού δεν αρκεί! Συν Αθηνά και χείρα κίνει, η θέληση κι η δραστηριότητα του ανθρώπου είναι εντελώς αποφασιστικές. Με άλλα λόγια, ο άνθρωπος οφείλει ν' αγκαλιάσει όχι μόνο εγκεφαλικά, αλλά με ολόκληρο το είναι του και με τη θέληση του, το φως που του στέλνουν οι ουράνιες δυνάμεις. Αυτό που έχουμε να κάνουμε εμείς από πλευράς μας, είναι καταρχάς η μεταστροφή της θέλησης μας και στη συνέχεια η αδιάλειπτη, φλογερή παράκληση να μας δίνει δύναμη και αυτή τη δύναμη να τη χρησιμοποιήσουμε σωστά.

Αυτή η έμπρακτη πίστη στον Ιησού Χριστό που εκδηλώνεται σαν αγάπη, είναι η «σωτηρία μέσω του Χριστού» (Α' Θεσ. 5) που μας «δικαιώνει» στα μάτια του Θεού (Ρωμ. 1, 17).

Στον Λόρμπερ αυτό το έργο ονομάζεται «αυτοκαλλιέργεια».

Αυτοκαλλιέργεια και θεϊκή καθοδήγηση

Γι' αυτό το θέμα παραπονέθηκε ο Ιούδας στον Ιησού: «Κύριε, Εσύ ξυπνάς τους νεκρούς από τους τάφους τους και παίρνουν πάλι ζωή! Γιατί αφήνεις τότε την καρδιά μου να μαραζώνει στη σκοτεινιά και τη φθορά του τάφου της; Εγώ θέλω να γίνω καλύτερος άνθρωπος, αλλά δεν μπορώ, γιατί δεν μπορώ ν' αλλάξω την καρδιά μου. Γι' αυτό πλάσε Εσύ αλλιώς την καρδιά μου, και θα γίνω άλλος άνθρωπος στη στιγμή»

Κι ο Ιησούς αποκρίνεται: «Σ' αυτό που λες βρίσκεται ακριβώς το μυστικό της αυτοκαλλιέργειας του ανθρώπου! Μπορώ να του κάνω τα πάντα και θα μείνει άνθρωπος. Αλλά η καρδιά είναι καταδική του, για να την καλλιεργήσει μόνος του, αν θέλει να γίνει αθάνατος. Αν θα έβαζα το χέρι Μου στην καρδιά του, ο καθένας θα γινόταν μία μηχανή και δεν θα κατάφερνε ποτέ να γίνει ανεξάρτητος. Όταν όμως ο άνθρωπος δεχθεί τη διδασκαλία, δηλαδή τι χρειάζεται να κάνει ώστε να καλλιεργήσει την καρδιά του για το Θεό, πρέπει να την ακολουθήσει ελεύθερα, προκειμένου να διαμορφώσει ανάλογα την καρδιά του!

Αφού λοιπόν καλλιεργήσει, καθαρίσει και νοικοκυρέψει την καρδιά του, τότε μόνο πια μπαίνω Εγώ να κατοικήσω εκεί πνευματικά. Τότε ολόκληρος ο άνθρωπος είναι αναγεννημένος στο πνεύμα κι αποκλείεται να χαθεί πια. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο έγινε ένα μαζί Μου, όπως Εγώ είμαι ένα με τον Πατέρα. Σταλμένος απ' αυτόν τον Πατέρα, ήρθα στον κόσμο για να δείξω σε όλα τα ανθρώπινα παιδιά το δρόμο που πρέπει να πάρουν και να πρωτοπορευθώ για να δουν πώς θα φθάσουν στο Θεό και σ' ολόκληρη την Αλήθεια! Άρα πρέπει να βάλεις μόνος σου το χέρι σου για να καλλιεργήσεις την καρδιά σου, όπως ο κάθε άλλος. Αλλιώς είσαι χαμένος, ακόμη κι αν σε αφυπνίσω χίλιες φορές από τον τάφο της σάρκας!»

Επομένως ο άνθρωπος δεν κατακτάει την τελειότητα μόνο με τις δικές του δυνάμεις, αλλά ούτε χάρη στη μεγαλοψυχία του Θεού, αλλά χρειάζεται η σύμπραξη και των δύο παραγόντων. Το στερεό υπόβαθρο είναι η Αγάπη, η Σοφία και η Παντοδυναμία του Θεού, αλλά ο στόχος είναι η αυτοτέλεια του ανθρώπου. Γι' αυτό δεν πρέπει να υποτιμάται η προσωπική ευθύνη και προσπάθεια ή να υπερτονίζεται η θεία Χάρη και να επαναπαύεται κανείς ότι θα «σωθεί» επειδή απλά «πιστεύει».

ΒΑΛΤΕΡ ΛΟΥΤΣ «ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΙΑΚΟΜΠ ΛΟΡΜΠΕΡ»

Γιατί δεν τα καταφέρνουν οι γιόγκις;

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι στην Ινδία υπάρχουν πάρα πολλοί αναζητητές που ψάχνουν με επιμονή την αλήθεια και προχωρούν πολύ μακριά στον πνευματικό τους δρόμο. Ωστόσο πολύ λίγοι από αυτούς κατορθώνουν να διαρρήξουν το στενό πλαίσιο της παραδοσιακής τους πίστης και να αναγνωρίσουν τον Ιησού Χριστό.

Το λόγο αυτής της αδυναμίας εξηγεί μία αποκάλυψη μέσω του αποκαλούμενου Εσωτερικού Λόγου στην Μπέρτα Ντούντε από τις 6.4.1964: *«… Σας είναι γνωστό ότι πάντοτε βρίσκονται στη Γη φωτεινές οντότητες, από αυτές που δεν έπεσαν κατά την πρωταρχική πτώση των αγγέλων. Οι οντότητες αυτές έχουν να εκπληρώσουν κάθε φορά την ίδια αποστολή, η οποία είναι να φέρουν στους συνανθρώπους τους τη γνώση για τον έναν Θεό και Δημιουργό και να τους γνωστοποιήσουν τη βούλησή Του.*

…Όσο πιο ανώριμοι είναι δε οι άνθρωποι, τόσο πιο ισχυρά φωτεινά όντα ενσαρκώνονται μεταξύ τους.

Επειδή οι φωτεινές οντότητες πορεύονται στην Γη ως άνθρωποι, γι' αυτό οφείλουν κι αυτές να αγωνιστούν πρώτα σκληρά προκειμένου να αποκτήσουν τη γνώση. Πρέπει επίσης να ζουν μία ζωή αγάπης, γιατί μόνο η αγάπη τους δίνει τη δύναμη που χρειάζονται για να γίνουν σωστοί καθοδηγητές των συνανθρώπων τους. Εκείνο που έχει σημασία είναι από ποιον λαμβάνουν οι άνθρωποι την υπερφυσική δύναμη την οποία αναπτύσσουν για να πραγματοποιούν τα εντελώς ιδιαίτερα επιτεύγματά τους, αν την λαμβάνουν από Μένα ή από τον εχθρό Μου. Η αγάπη τους εξασφαλίζει ότι τους την παρέχω Εγώ, καθώς αφού έχουν αγάπη, έχουν επίσης έναν στενό δεσμό μαζί Μου και τότε μπορούν να καταφέρουν οτιδήποτε θελήσουν. Όμως είναι εξίσου δυνατό να αντλούν τις δυνάμεις τους από τον κάτω κόσμο. Γιατί κατά τον ίδιο τρόπο τους υποστηρίζει και ο εχθρός Μου παρέχοντάς τους δύναμη, εάν δεν είναι αγνά πνεύματα αγάπης που έχουν εκπορευτεί από Εμένα προκειμένου να φέρουν σε πέρας μία αποστολή στη Γη.

…Είναι ένα επαναλαμβανόμενο ερώτημα το γιατί δεν φέρνω τη γνώση σχετικά με τον Ιησού και το απολυτρωτικό του έργο σε εκείνους που εργάζονται με κάθε σοβαρότητα και συνέπεια για την τελείωσή τους, αλλά ανήκουν σε διαφορετικές πνευματικές κατευθύνσεις. Είναι άνθρωποι που δεν ασπάζονται μεν την πίστη στην αποστολή Του, όμως αδιαμφισβήτητα καταβάλλουν μία ειλικρινή προσπάθεια να τελειοποιηθούν στην παρούσα ζωή. Αναγνωρίζουν ότι υπάρχει υπεράνω τους ένα υπέρτατα σοφό, πανάγαθο και παντοδύναμο Ον και προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοιά του με την αυταπάρνηση, τον ασκητισμό και την

προσφορά αγάπης προς τους συνανανθρώπους τους. Επιπλέον είναι πρόθυμοι να επωμιστούν τον πιο δύσκολο επίγειο βίο για χάρη της τελείωσής τους, αλλά ως επί το πλείστον απομονώνονται από τους άλλους ανθρώπους.

Οι άνθρωποι αυτοί γνωρίζουν επίσης για τον Ιησού, αν και καταρχάς μόνο για τον άνθρωπο Ιησού που αναγκάστηκε να αφήσει τη ζωή Του στο σταυρό και άρα το θέμα αυτό δεν τους είναι άγνωστο. Θα ήταν κανονικά καθήκον τους να ασχοληθούν με το πρόσωπό Του, ιδίως εφόσον θέλουν να τους αναγνωρίζουν ως διδασκάλους οι συνάνθρωποί τους, επειδή προεξάρχουν ανάμεσά τους λόγω της γνώσης τους.

Άλλωστε τους είναι γνωστή η ιστορία του ανθρώπου Ιησού και τι υπέστη από ανθρώπινη άποψη. Κάθε μία φωτεινή οντότητα που ενσαρκώνεται στη Γη και που δεν βαρύνεται από το αμάρτημα της πρώτης πτώσης, αλλά κατέρχεται στη Γη για τους σκοπούς μίας αποστολής, γνωρίζει επίσης την αλήθεια για τον Ιησού Χριστό.

Και το θέμα του Χριστού θα έπρεπε να απασχολήσει τους ανθρώπους αυτούς που αγωνίζονται για την αυτολύτρωσή τους, και στο θέμα αυτό Εγώ θα τους προσφέρω πάντα τη βοήθειά Μου, δεδομένου ότι Με αναγνωρίζουν και άρα έχουν αποβάλλει κάθε αντίσταση απέναντί Μου. Τη λύτρωση όμως από το πρωταρχικό αμάρτημα πρέπει να την ζητήσουν από τον Ιησού Χριστό, για να μπορεί να τους δοθεί. Είναι σίγουρο ότι όποιος θέλει ειλικρινά να Με βρει δεν θα δυσκολευτεί να φτάσει στη συνειδητοποίηση του ποιος είναι ο Ιησούς, διότι η μοναδική Μου επιδίωξη είναι να προσφέρω την πιο καθαρή αλήθεια στους ανθρώπους.

Με τα προηγούμενα εννοώ εκείνους που θεωρούνται σοφοί και αποτελούν υπόδειγμα για τους υπόλοιπους ανθρώπους, που μπορούν από μόνοι τους να περνούν σε μία κατάσταση ενόρασης και διαθέτουν την ικανότητα να έχουν εξωσωματικές εμπειρίες.

Αυτοί λοιπόν θα μπορούσαν κάλλιστα να αναγνωρίσουν επίσης ποια ήταν η αποστολή του ανθρώπου Ιησού, φθάνει να το ήθελαν, καθώς Εγώ τους βοηθώ πάντοτε να αναγνωρίσουν την αλήθεια. Αλλά οι ίδιοι μένουν κλειστοί μπροστά σε αυτήν ακριβώς την αλήθεια, παρά την επιθυμία τους να φτάσουν στη μέγιστη τελειοποίηση. Για το λόγο αυτόν άλλωστε θα είναι μικρή η απήχηση του χριστιανισμού στο χώρο αυτόν και κατά συνέπεια ούτε θα αναγνωρίζεται η ενανθρώπισή Μου μέσα στον Ιησού».

«Φαίνεται ακατανόητο ότι μπορεί μία φωτεινή οντότητα που ενσαρκώνεται στη Γη να μην εκπληρώσει την αποστολή για την οποία κατήλθε στον υλικό κόσμο. Κάθε ον όμως έχει τη δική του ελευθερία βούλησης, στην οποία δεν ασκώ ποτέ βία και ως εκ τούτου μία τέτοια φωτεινή οντότητα έχει τη δυνατότητα να ασχοληθεί με τις διδασκαλίες της συγκεκριμένης θρησκείας με την οποία μεγάλωσε

και αυτές βρίσκονται σε μεγάλη αντίθεση με την αλήθεια. Βέβαια, όταν κατορθώσει ένας τέτοιος άνθρωπος να βρεθεί σε μία κατάσταση φώτισης, του προσφέρεται η αλήθεια, αλλά δεν πιέζεται με κανένα τρόπο να ασπαστεί αυτό που αντιλαμβάνεται τότε.

Μία φωτεινή οντότητα που έρχεται ως άνθρωπος στη Γη πρέπει να παλέψει επίσης ως άνθρωπος με τις υφιστάμενες εσφαλμένες διδασκαλίες, τις οποίες μπορεί κάλλιστα να αναγνωρίσει· όμως εάν δεν θέλει να το κάνει, η ελευθερία της βούλησής του πρέπει να είναι σεβαστή.

Οι άνθρωποι αυτοί κατέχουν μία υψηλή γνώση και γνωρίζουν επίσης για διάφορα μυστικά της δημιουργίας. Επειδή όμως νομίζουν ότι απέκτησαν από μόνοι τους τις γνώσεις τους, είναι της γνώμης ότι έχουν το δικαίωμα να απαιτούν μία αδιαμφισβήτητη αναγνώριση από όσους θέλουν να διδαχτούν από αυτούς.

Καθώς λοιπόν αντιπροσωπεύουν μία τελείως διαφορετική πνευματική κατεύθυνση, η οποία αρνείται την πίστη στον Ιησού Χριστό, δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο ότι κι αυτές ακόμη οι φωτεινές οντότητες αποτυγχάνουν σε αυτό το ένα σημαντικό σημείο. Έτσι μπορούν να μυήσουν μεν τους μαθητές τους σε όλα όσα γνωρίζουν οι ίδιοι, όμως δεν εκπληρούν την αποστολή τους, που είναι να διδάξουν το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού. Υπάρχουν ωστόσο λίγες εξαιρέσεις ανθρώπων που απογαλακτίστηκαν εντελώς από τη θρησκευτική τους παράδοση και πλέον έχουν τη χάρη να είναι πεπεισμένοι για τη θειότητα του Ιησού, γιατί την βιώνουν εσωτερικά.

Στην πιο συνηθισμένη περίπτωση όμως η πορεία στη Γη δεν αποφέρει την πλήρη τελείωση σε αυτές τις φωτεινές οντότητες (σ.τ.μ. που δεν αναγνωρίζουν την αποστολή τους). Πάντως δεν είναι δυνατό να πέσουν πιο χαμηλά, αντίθετα μάλιστα, δεν παύουν να προσφέρονται να επαναλάβουν άλλη μία φορά το γήινο δρόμο. Επιπλέον, τα φωτεινά όντα που ενσαρκώνονται στη Γη δεν έχουν ανάμνηση της προηγούμενης υπόστασής τους. Έτσι πιστεύουν είτε ότι βρίσκονται για πρώτη φορά στη Γη ή ένεκα της θρησκείας τους υιοθετούν την άποψη ότι έχουν ενσαρκωθεί επανειλημμένα, πράγμα που στη δική τους περίπτωση μπορεί και να είναι σωστό. Όμως απορρίπτουν επίμονα την ιδέα της λύτρωσης από τον Ιησού, γιατί πιστεύουν στην αυτολύτρωση με τη δική τους θέληση και με τη δική τους δύναμη.

Και η πεποίθηση αυτή τους καθιστά ανίκανους να εργαστούν για τον Ιησού Χριστό και να διδάξουν την ενανθρώπισή Μου σε Αυτόν. Επειδή λοιπόν η θέλησή τους είναι ελεύθερη, μπορούν να διδάσκουν ελεύθερα τη διδασκαλία αυτή που καθοδηγεί τον

άνθρωπο να αγωνίζεται από μόνος του, να υπερβαίνει επίσης το εγώ του και να παλεύει με τον εαυτό του, πράγμα που μπορεί να είναι πολύ ωφέλιμο, όμως αφήνει απ' έξω το πιο σημαντικό από όλα, το θέμα της λύτρωσης μέσω του Ιησού Χριστού…

Υπάρχει όμως ο κίνδυνος άλλοι άνθρωποι, που γνωρίζουν τον Ιησού Χριστό, να ενστερνίζονται τις θεωρήσεις αυτών των δασκάλων, και να θυσιάζουν τη δική τους γνώση για χάρη των σοφών από άλλες χώρες. Έτσι διατρέχουν τον κίνδυνο να αποποιηθούν αυτό που είχαν ήδη στην κατοχή τους και επίσης να δεχτούν να τους διδάξουν "αόρατοι διδάσκαλοι", "καθοδηγητές από το υπερπέραν", οι οποίοι έχουν περάσει στον άλλο κόσμο μέσα σε αυτήν την άγνοια. Γιατί η βούλησή τους παραμένει ανεπηρέαστη και στον άλλο κόσμο, όσο αντιστέκονται εσωτερικά στην ιδέα ότι ο Ιησούς κατείχε μία ξεχωριστή θέση, ότι δηλαδή μέσα Του έκρυβε Εμένα τον Ίδιο. Τούτο όμως συμβαίνει πολύ σπάνια, δεδομένου ότι οι φωτεινές οντότητες δεν αργούν (σ.τ.μ. όταν επιστρέψουν στον άλλο κόσμο) να αναγνωρίσουν την αλήθεια.

*Όποιος όμως ισχυρίζεται ότι είναι ένας "**αναληφθείς διδάσκαλος"**, χρησιμοποιεί απλά αυτό το όνομα για να σας παραπλανήσει, γιατί από τη δική Μου την πλευρά διδάσκεστε μόνο μέσω του Πνεύματος, το οποίο σας μεταδίδει την απόλυτη αλήθεια. Οι οντότητες που σας διδάσκουν κατ' εντολή Μου δεν είναι εντεταλμένες από Μένα να σας φανερώνουν το όνομά τους. Επιπλέον, οι "αναληφθέντες διδάσκαλοι" μεταδίδουν τη γνώση τους σε έναν άνθρωπο μόνο όταν είναι σε μία κατάσταση όπου δεν έχει τον έλεγχο της βούλησής του, όπου λειτουργεί δηλαδή ως διάμεσο. Αλλά στην κατάσταση της αβουλίας δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι κυριαρχείται από καλές δυνάμεις…*

Είναι πολύ δύσκολο να γίνει κατανοητό πώς γίνεται να είναι κλειστοί σε αυτό το θέμα άνθρωποι που (κατά τα άλλα) έχουν έναν πολύ στενό δεσμό με τον Θεό και Δημιουργό τους. Ιδιαίτερα μάλιστα εφόσον πρόκειται για άτομα που διδάσκουν αναρίθμητους ανθρώπους τόσο όσο είναι στη Γη όσο και όταν βρεθούν στο πνευματικό βασίλειο. Και ενώ αυτοπαρουσιάζονται πάντα ως υψηλές ή και ύψιστες οντότητες, εντούτοις δεν προβάλλουν Εκείνον ο Οποίος είναι αληθινά και πραγματικά Θεός, δηλαδή τον «Ιησού».

Αυτά τα φωτεινά πνεύματα κατέβηκαν κάποτε από τα ύψη για να ενσαρκωθούν κάτω στη Γη. Εκεί Με γνώρισαν και Με αναγνώρισαν και πέρασαν τις εξετάσεις της βούλησής τους με επιτυχία. Όμως δεν κατέκτησαν τον ανώτατο βαθμό της υιοθεσίας από τον Θεό, η οποία απαιτεί να εναρμονιστούν πλήρως με τη δική Μου βούληση και να υποταχθούν στον Ιησού, που είναι και θα παραμένει Θεός στον αιώνα τον άπαντα.

Οπωσδήποτε έχουν φθάσει στον ανώτατο βαθμό ωριμότητας πάνω στη Γη! Όντως αντλούσαν από τη δύναμή Μου με την οποία ενεργούσαν και μπορούσαν να κάνουν θαύματα. Όμως η σταυρική θυσία του Ιησού δεν ήταν αποφασιστικής σημασίας γι' αυτούς, εξ ου και Τον παρουσίαζαν πάντοτε στους συνανθρώπους τους απλώς σαν έναν ύψιστα τελειοποιημένο άνθρωπο.

Τον παρουσίαζαν απλώς σαν έναν δάσκαλο όπως υπήρχαν πολλοί εξ αυτών, αλλά όχι ως τον Έναν και Μοναδικό μέσα στον Οποίο κατοίκησα και έδρασα αυτοπροσώπως με όλη την πληρότητά Μου και μέσα στον οποίο πλήρωσα ο Ίδιος για την ενοχή τους με το θάνατο στο σταυρό. Είναι γεγονός ωστόσο πως όποιος από αυτούς τους υψηλούς πνευματικούς καθοδηγητές αναγνώρισε επί γης τον Ιησού Χριστό ως το Λυτρωτή, προσπάθησε να οδηγήσει τους συνανθρώπους του επίσης σε αυτήν την πίστη.

Ως συνέπεια των παραπάνω, πολλοί από εκείνους που έχουν μία εντελώς διαφορετική θρησκεία, μόνο στον άλλο κόσμο πλέον θα βρουν τον Ιησού και μόνο τότε θα απαλλαγούν από την αρχική αμαρτία. Γιατί τούτο ειδικά το χρέος δεν μπορεί να το ξεπληρώσει κανένας για λογαριασμό των συνανθρώπων του. Την αρχική ενοχή μονάχα ο Ιησούς Χριστός… ο Ίδιος ο Θεός … μπορεί να την εξαλείψει και γι' αυτόν το λόγο είναι αναγκαίο να αναγνωρίσουν οι άνθρωποι ότι αυτός είναι ο θεϊκός Λυτρωτής. Επιπλέον, κανένας δεν πρόκειται να βρει τη μακαριότητα εάν δεν απαλλαγεί πρώτα από την ενοχή της αρχικής αμαρτίας που ήταν η πτώση από τον Θεό. Ο Ένας και Μοναδικός που μπορεί να ελευθερώσει τον άνθρωπο από αυτήν την ενοχή είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Οποίος υπήρξε η περιβολή για την ίδια την Αιώνια Θεότητα.

Ασφαλώς υπάρχουν πολλοί που ζουν άγια και προσπαθούν να φτάσουν επί γης στην υπέρτατη τελείωση. Παρ' όλα αυτά υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα σε εκείνους και στον Ιησού. Γιατί Αυτός γνώριζε ανέκαθεν ποια θα ήταν η αποστολή Του και επίσης ήξερε για το μαρτυρικό θάνατο που Τον περίμενε. Αλλά παράλληλα γνώριζε την αρχική αμαρτία που βάραινε όλους τους ανθρώπους. Για να εξαλείψει αυτήν την αμαρτία κατέβηκε η ψυχή Του στη Γη και πορεύτηκε ως άνθρωπος. Συνάμα κάλεσε όλους τους ανθρώπους να Τον ακολουθήσουν καθώς έστησε τη γέφυρα πάνω από το τεράστιο χάσμα. Σε τούτην τη γέφυρα μπορούσαν τώρα να βαδίσουν όλοι οι άλλοι άνθρωποι, ενώ προηγουμένως δεν υπήρχε καμία δυνατότητα να περάσει κάποιος από το βασίλειο του σκότους στο βασίλειο του Φωτός.

Οι φωτεινές οντότητες που είχαν σταλεί πρωτύτερα στη Γη για να επιτελέσουν χρέη προφήτη, είχαν προαγγείλει το δικό Του τον ερχομό λέγοντας ότι θα ερχόταν ο Μεσσίας που θα έφερνε τη σωτηρία στην ανθρωπότητα. Αλλά μόνο εφόσον κάποιος Τον ακολουθούσε κατά το σωστό τρόπο, αποκτούσε πάλι την τελειότητα και επέστρεφε στην αρχική κατάσταση πριν την

πτώση των αγγέλων. *Αρχικά οι προφήτες και ύστερα ο Ίδιος ο Ιησούς γνωστοποίησαν στην ανθρωπότητα τη βούληση του Θεού την οποία δεν γνώριζε πια, εξ αιτίας της αρχικής αμαρτίας που την βάραινε. Εκείνοι μεν οι [απλοί] άνθρωποι που βαρύνονταν από την αρχική πτώση δεν ήταν ποτέ ικανοί να φθάσουν σε ένα υψηλό επίπεδο ωριμότητας πάνω στη Γη, για το λόγο ότι η θέλησή τους είχε εξασθενίσει εντελώς. Από την άλλη πλευρά, αυτοί που έκαναν υπερφυσικές ενέργειες επί γης, που ανέπτυξαν ανώτατες πνευματικές ικανότητες και αναδείχτηκαν σε ολοκληρωμένους δασκάλους για τους συνανθρώπους τους, δεν θα είχαν μπορέσει να φτάσουν σε τέτοια υψηλά επίπεδα, εάν τους βάρυναν επίσης τα δεσμά της αρχικής αμαρτίας απέναντι στον Θεό.*

Ήταν απεσταλμένοι που είχαν κατέλθει από ψηλά προκειμένου να βοηθήσουν την ανθρωπότητα. Δεν ήταν από τα αρχέγονα πνεύματα που είχαν εκπέσει, αλλά από εκείνα που Μου είχαν μείνει πιστά. Εντούτοις τέτοια πνεύματα έχουν επίσης τη δυνατότητα να πορευτούν στη Γη οποτεδήποτε θέλουν προκειμένου να γίνουν "θεοί" με τη θέλησή τους. Γιατί Εγώ δεν μπορούσα να δημιουργήσω απαρχής θεούς, επειδή η θέωση πρέπει να επιτευχθεί από τον ίδιο τον άνθρωπο με ελεύθερη τη βούλησή του».

ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ www.ηαποκάλυψησήμερα.gr

Η προϋπόθεση για την τελειοποίηση του ανθρώπου επί γης

Αυτός είναι ο τίτλος μίας διδασκαλίας που έλαβε η Μπέρτα Ντούντε από το ουράνιο βασίλειο στις 9-6-1963 και αφορά όλους όσοι εργάζονται για τη θέωσή τους ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους:

…Πρώτα – πρώτα να ελέγχετε τον εαυτό σας κατά πόσον έχετε υπερβεί ήδη τη φιλαυτία και κατά πόσον είσαστε γεμάτοι με ανιδιοτελή αγάπη για το διπλανό σας. Γιατί αυτή ισοδυναμεί με την αγάπη για Μένα και μόνον αυτή σάς συνδέει μαζί Μου. Όταν σας διακατέχει αποκλειστικά ο πόθος να ενωθείτε μαζί Μου, αυτό μπορεί να είναι επίσης μία ορισμένη μορφή φιλαυτίας, εφόσον ο σκοπός σας είναι να μπορείτε ν' απολαύσετε την υπέρτατη ευδαιμονία της μακάριας μέθεξης μαζί Μου.

Η σωστή αγάπη για Μένα όμως αποδεικνύεται πρώτα – πρώτα από την ανιδιοτελή αγάπη για το συνάνθρωπο. Και μονάχα αυτή αυξάνει το βαθμό της αγάπης. Όσο ακόμη επιθυμείτε να δίνετε μικρές χαρές στον εαυτό σας, θα πρέπει να επιδιώκετε επίσης να δίνετε και σ' εκείνον τέτοιες μικρές χαρές. Δεν πρέπει ποτέ το κίνητρο να είναι εγωιστικό, υπολογίζοντας σε επίγεια ή πνευματικά οφέλη· πρέπει μονάχα να σας ωθεί εσωτερικά η επιθυμία να προσφέρετε ευτυχία και χαρά.

Όταν δείχνετε έτσι την αγάπη σας χωρίς εγωιστικά κίνητρα, η φύση σας θα εξευγενιστεί, από μόνοι σας θα βρίσκετε την ευτυχία σας με το να προσφέρετε χαρά. Έτσι η αγάπη μέσα σας θα δυναμώνει όλο και περισσότερο και στον αντίστοιχο βαθμό θα μειώνεται η αγάπη για τον κόσμο. Γι' αυτόν το λόγο οφείλετε να αυτοεξετάζεστε σοβαρά για το αν αγαπάτε το διπλανό όπως τον εαυτό σας…

…Να υποβάλλετε πάντα σε αυστηρή κρίση τον εαυτό σας ως προς την αγάπη σας για το διπλανό σας και να τον καλλιεργείτε συστηματικά. Ζητείστε από Μένα τη δύναμη γι' αυτό και οπωσδήποτε θα επιτύχετε το στόχο σας, όμως με τις δικές σας δυνάμεις δεν καταφέρνετε τίποτα. Εγώ πάντως θέλω να τελειοποιηθείτε επί γης και ως εκ τούτου θα σας βοηθήσω με κάθε τρόπο, αρκεί να το θέλετε σοβαρά…

(Αρ. 8523)

Χριστιανοί είναι όλοι όσοι έχουν αγάπη, κι ας ανήκουν σε άλλη θρησκεία…

«Μόνον η αγάπη λυτρώνει και μόνο η διδασκαλία που μιλάει για την αγάπη μπορεί να θεωρηθεί χριστιανική, δηλ. η διδασκαλία της αγάπης που δίδαξε ο Χριστός, ο θείος Λυτρωτής. Επομένως χριστιανισμός είναι ο καρπός μιας διδασκαλίας καθώς επιδρά στους ανθρώπους. Με άλλα λόγια όλοι οι άνθρωποι που ζουν πραγματικά σύμφωνα με τη διδασκαλία της αγάπης, είναι οπαδοί της και άρα εκπροσωπούν το σωστό χριστιανισμό.

Μπορεί να ονομαστεί χριστιανός ακόμη κι εκείνος που δεν ξέρει τίποτα για τον Ιησού Χριστό και παρ' όλα αυτά ζει τη ζωή του με αληθινά χριστιανικό τρόπο, πραγματώνοντας θερμά και με ζήλο τις εντολές για την αγάπη προς τον Θεό και προς το συνάνθρωπο.

Αυτήν την εποχή η ανθρωπότητα είναι πολύ λίγο χριστιανική, γιατί έχει αποξενωθεί από την αγάπη. Ακόμη κι αν εξωτερικά πολλοί δηλώνουν ότι είναι χριστιανοί, συχνά αυτό δεν σημαίνει ότι σκέφτονται χριστιανικά, εφόσον δεν ενεργούν μ' αγάπη.

Τη χριστιανική διδασκαλία της αγάπης μπορούν να την ακολουθούν ακόμη και άνθρωποι που ακόμη έχουν αρνητική στάση απέναντι στον λυτρωτικό έργο του Χριστού. Ωστόσο δεν θα μείνουν για πάντα μ' αυτήν την άποψη, γιατί όπου ενεργεί η αγάπη, η επίγνωση δεν αργεί […] Ακόμη κι αν κάποιος είναι εντελώς μακριά από τη χριστιανική πίστη, η έμπρακτη αγάπη του τον οδηγεί στο να συνειδητοποιήσει το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού…»

Ο Διαλογισμός [31]

Όπως είδαμε και στον γκουρουισμό, μία άλλη ατραπός αυτολύτρωσης είναι ο διαλογισμός.

Ένας κριτικός παρατηρητής θέτει εύλογα το ερώτημα του αν είναι καν δυνατό να εφαρμόζονται τέτοιες μέθοδοι αποκομμένες από το θρησκευτικό τους υπόβαθρο, σαν ένα ουδέτερο εργαλείο. Τόσο στην ύπνωση ή στο διαλογισμό όσο και στο σαμανισμό ή στις ανατολικές θρησκείες ο στόχος είναι ο ίδιος: να σπάσουν τα όρια της ανθρώπινης συνείδησης. Αλλά δεν έχει διερευνηθεί επαρκώς ποιες επιπτώσεις έχει για την ψυχή ούτε είναι γνωστό σε ποιους κόσμους βυθίζεται ένας τέτοιος ταξιδιώτης. Δεν είναι τυχαίο ότι ειδικοί επιστήμονες επισημαίνουν τους κινδύνους του διαλογισμού. Παραδείγματος χάριν ο ψυχολόγος Μίχαελ Ουτς γράφει : *«Ακόμη και ο Ιγνάτιος Λογιόλα, ο ιδρυτής του τάγματος των Ιησουιτών και συγγραφέας των "Πνευματικών Ασκήσεων", γνώριζε πως η αληθινή έκσταση απαιτεί μία αυστηρή και έμπειρη καθοδήγηση για να μην ξεφύγει από τον έλεγχο και καταλήξει σε μία άβυσσο. Ο συνεχής διαλογισμός οδηγεί την ψυχή σε επικίνδυνες καταστάσεις. Υπάρχουν περιπτώσεις επίσης όπου η μεγάλη εξάντληση που μοιάζει με ύπνο διακόπτεται από φάσεις εγρήγορσης, για τις οποίες συχνά ο διαλογιζόμενος θεωρεί πως είναι ο «πνευματικός φωτισμός»…*

31

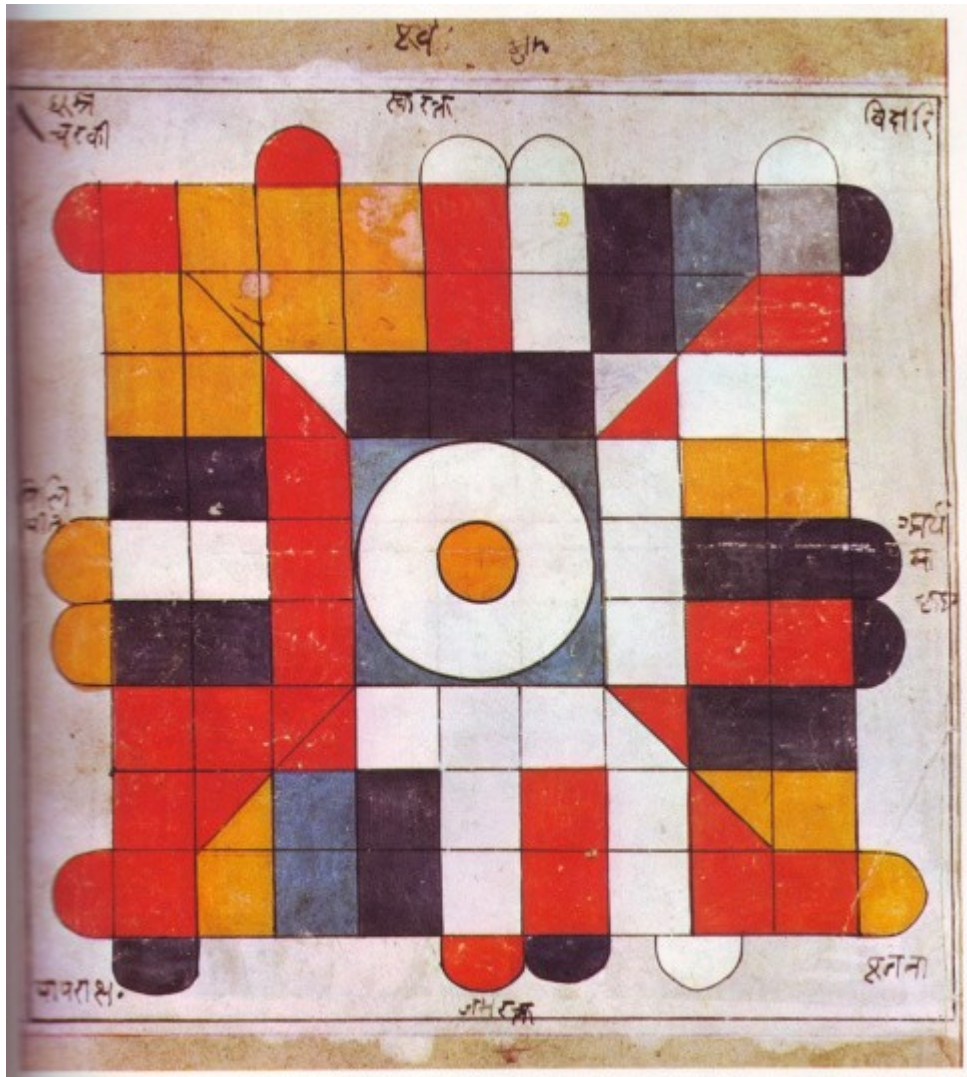

30 Diagram used in computing astronomical periods, which also serves for meditation. Kangra, Himachal Pradesh, 18th century. Ink and colour on paper 11 × 8 in.

Σε βιώματα τέτοιων διαστάσεων είναι αναγκαίο να μπορεί ο μαθητής ή η μαθήτρια να βασιστεί στο δάσκαλο ή στη δασκάλισσά του. Αυτή η σχέση απαιτεί από το δάσκαλο ή τη δασκάλα εξαιρετικές ικανότητες και υψηλότατο αίσθημα ευθύνης για να μην βλαφτεί ψυχικά ο διαλογιζόμενος. Για τα κινήματα της νέας θρησκευτικότητας εγείρεται συχνά το ερώτημα αν έχουν να προσφέρουν τέτοιες εγγυήσεις και αν έχουν συναίσθηση των ευθυνών τους».

* Από: ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ www.ηαποκάλυψησήμερα.gr

Πράγματι, πολλοί άνθρωποι που έχουν αποχωρήσει από διάφορες σχολές του εσωτερισμού ή ανατολικές σέκτες μιλούν ανοικτά για τέτοιες *«ανεξέλεγκτες καταστάσεις που είναι επικίνδυνες για την ψυχή»*, όπου ως φαίνεται είχαν να κάνουν με δαιμονικές οντότητες. Γιατί άραγε είναι *«ανεξέλεγκτες»* αυτές οι καταστάσεις; Μήπως η ψυχή του ανθρώπου – στο σημερινό της επίπεδο – δεν είναι αρκετά δυνατή από μόνη της για να βαδίσει σε τέτοια επικίνδυνα μονοπάτια και μήπως γι' αυτόν το λόγο ο Δημιουργός του έχει θέσει κάποια προστατευτικά όρια που δεν πρέπει να παραβεί;

Ασφαλώς τα άτομα εκείνα που ζητούν να διευρύνουν τη συνείδησή τους έχουν θέσει σαν στόχο τους να υπερβούν αυτά τα όρια. Αλλά τι γίνεται με όλους τους άλλους που θέλουν απλώς να χαλαρώσουν ή να βρουν απάντηση σε κάποιο πρόβλημά τους; Αυτοί βέβαια δεν γνωρίζουν ότι διατρέχουν τον κίνδυνο να ξεπεράσουν κάποια όρια χωρίς να το θέλουν. Ποιος διαλογιζόμενος είναι σε θέση να αναγνωρίσει έγκαιρα ότι πλησιάζει μία οριακή περιοχή; Κανένας δεν μπορεί να την προσδιορίσει εκ των προτέρων.

Πώς είναι δυνατόν στη σύγχρονη κοινωνία, όπου η ελευθερία και ο αυτοπροσδιορισμός αποτελούν ύψιστα, απαραβίαστα δικαιώματα του ατόμου, άνθρωποι να δέχονται χωρίς περίσκεψη και χωρίς επιφύλαξη να γίνουν ετεροκατευθυνόμενοι;

Ποιος μπορεί να ελέγξει από πριν σε ποια χέρια εμπιστεύεται την ψυχή του; Ή αντίστροφα, ποιος υπνοθεραπευτής ή δάσκαλος του διαλογισμού μπορεί να είναι απολύτως βέβαιος ότι ο μαθητής του θα επιστρέψει και μάλιστα χωρίς ψυχικές βλάβες από το ταξίδι στο οποίο τον οδηγεί;

Οι νοητικές λειτουργίες του ανθρώπου μπορούν να καταρρεύσουν με διάφορους τρόπους όπως π.χ. με την ψυχολογική πίεση, την υπερβολική νηστεία, την επανάληψη ενός μάντρα ή ενός ήχου, με ορισμένες στάσεις του σώματος ή παρατεταμένες περιόδους σιωπής. Γι' αυτόν το λόγο άλλωστε τέτοιες μέθοδοι αποτελούν συνηθισμένο εργαλείο των μυστικών και άλλων συναφών υπηρεσιών. Σε τέτοιες καταστάσεις είναι δυνατόν να προκληθούν στο σώμα ορισμένες φυσιολογικές αντιδράσεις οι

οποίες μοιάζουν με εκείνες που ακολουθούν τη λήψη ναρκωτικών. Είναι γνωστό λ.χ. ότι στις βαθύτερες φάσεις του διαλογισμού συχνά βιώνονται απαράμιλλα αισθήματα χαράς, ειρήνης και ευτυχίας. Το αποτέλεσμα μπορεί να είναι μία εξάρτηση από αυτά τα αισθήματα, όπως προειδοποιεί ο προϊστάμενος σε μία βουδιστική μονή: *«Αυτό που μπορεί να βλάψει περισσότερο από όλα τον διαλογιζόμενο είναι να βυθιστεί στο σαμάντι*[32]*, το σαμάντι με τη βαθιά, διαρκή γαλήνη. Αυτό το σαμάντι φέρνει μεγάλη ειρήνη και όταν κάποιος αισθάνεται ειρήνη, αισθάνεται επίσης ευτυχία. Και όταν αισθάνεται ευτυχία προσκολλάται πάνω της και εξαρτάται από αυτήν. Ο διαλογιζόμενος χάνει το ενδιαφέρον του για οτιδήποτε άλλο και θέλει να αφοσιωθεί μόνο σε αυτό το ευχάριστο αίσθημα. Όταν κάνουμε πολύ καιρό ζεν, μπορεί να μας κυριεύσει η επιθυμία να φθάσουμε όσο το δυνατόν νωρίτερα στο σαμάντι.*

Μόλις συγκεντρωθούμε στο αντικείμενο του διαλογισμού μας το πνεύμα μας βρίσκει γαλήνη και δεν θέλουμε πια να την αφήσουμε προκειμένου να βιώσουμε κάτι άλλο. Απλώς κρεμόμαστε από αυτήν την ευτυχία. Αυτός είναι ένας κίνδυνος για όποιον κάνει διαλογισμό».

[*] Σαμάντι: πολύ βαθιά φάση του διαλογισμού που χαρακτηρίζεται από πνευματική ανάταση.

Ένας άλλος κίνδυνος που επισημαίνει με βάση τα δεδομένα της πείρας ο δρ. Ουτς είναι η εξάρτηση από το δάσκαλο ή τη δασκάλα του διαλογισμού. Επιπλέον, ακόμη και αν θεωρήσει κανείς ότι οι περισσότεροι δάσκαλοι του διαλογισμού έχουν καλές προθέσεις απέναντι στους μαθητές τους, παραμένει το ερώτημα αναφορικά με το ποιο είδος διαλογισμού είναι αρεστό στον Θεό. Οι περισσότερες σχολές διαλογισμού πρεσβεύουν *«άλλους, ξένους θεούς»* ή σαφείς τάσεις συγκρητισμού τον οποίον δεν εγκρίνει ο Θεός (Προς Κορινθ. Β΄ 6, 15-16), καθώς δεν είναι ο ευθύς δρόμος προς αυτόν.

Εκτός αυτού, όταν ο μαθητής βρίσκεται σε βαθύ trance, ο νους και η συνείδησή του είναι άδεια και χωρίς άμυνες και έτσι είναι εύκολο να εισβάλουν κακά πνεύματα και να καταλάβουν το «αφύλακτο σπίτι» (Κατά Λουκά 11, 24-26).

Ο διαλογισμός στον εσωτερισμό και στις ανατολικές θρησκείες δεν αποβλέπει σε μία απλή χαλάρωση παρά στην ένωση με το σύμπαν, με την *«Κοσμική Ψυχή»*. Γι' αυτόν το σκοπό απαιτείται από το μαθητή πρώτα από όλα να *«αδειάσει»* το νου του. Το σύνηθες επιχείρημα, που υποστηρίζει ότι αυτό το άδειασμα είναι αναγκαίο, λέει ότι η αντίληψή του έχει ευνουχιστεί επειδή στηρίζεται αποκλειστικά στη νόηση. Γι' αυτόν το λόγο το πρώτο που πρέπει να μάθει είναι να αγνοεί τα μηνύματα της νόησης, καθότι αυτή τον εμποδίζει να βρει την πρόσβαση προς την υπέρτατη παγκόσμια συνείδηση, που θα τον βοηθήσει να αναγνωρίσει

32

τον *«αληθινό εαυτό του»*. Ως εκ τούτου πρέπει να εξουδετερωθεί το Εγώ του, επειδή προβάλλει συνεχώς νέες ιδέες, απαιτήσεις και επιθυμίες. Όμως τι είναι ο άνθρωπος χωρίς Εγώ, χωρίς δική του προσωπικότητα;

Ο Timothy Ward, ένας Καναδός που έζησε για ένα διάστημα σε μία βουδιστική μονή για να μάθει διαλογισμό, γράφει γι' αυτά που συνειδητοποίησε εκεί: *«Οι βουδιστές λένε πως το πνεύμα μοιάζει με έναν πίθηκο που πηδά από το ένα κλαδί στο άλλο ανήσυχος και απείθαρχος. Δεν μπορούμε να το ελέγξουμε. Διάφορα συναισθήματα, αντιλήψεις, αναμνήσεις, επιθυμίες και σκέψεις φλυαρούν συνεχώς ανάκατα μέσα στο μυαλό μας. Ποτέ δεν επικρατεί ειρήνη. Ο στόχος του διαλογισμού είναι να μάθεις πρώτα να κυριαρχείς στο πνεύμα-πίθηκο για να μπορείς έπειτα να απαλλαγείς από αυτό… Για να σωπάσει το πνεύμα-πίθηκος πρέπει να εξουδετερωθεί το Εγώ, όχι απλώς να βελτιωθεί ή να εξελιχθεί. Πρέπει να το απορρίψεις εντελώς και να το καταπνίξεις με την πειθαρχία στους κανόνες της μονής και επιπλέον να μην θέλεις να κάνεις κάτι που να έχει νόημα…»*.

Όμως όσο περισσότερο περνά ο καιρός και ο Ward σκέφτεται για τους μοναστικούς κανόνες και παρατηρεί τους άλλους μοναχούς, τόσο μεγαλώνουν οι αμφιβολίες του για την ορθότητα της διδασκαλίας : *«Εάν δεν βρίσκω πια κανένα νόημα στη ζωή, το Εγώ μου θα σβήσει και θα πεθάνει. Τότε όμως δεν θα υπάρχει πια κανένας που να μπορεί να δει πόσο καλά το έχω καταφέρει ή τουλάχιστον να χαρεί που δεν νιώθει πια πόνο. Όταν κάποιος ενεργεί χωρίς Εγώ δεν έχει ούτε όφελος από αυτό… Δεν υπάρχει καμία ευτυχία, γιατί είναι το Εγώ που αισθάνεται ευτυχία…»*.

Είναι αυτονόητο ότι όλοι μας χρειαζόμαστε μία γαλήνια σφαίρα όπου μπορούμε να αποσυρθούμε για να αντλήσουμε νέα ενέργεια και απαντήσεις στα ερωτηματικά μας.

Ακόμη και ο Ιησούς Χριστός, καίτοι τέλειος άνθρωπος και Θεός, προσευχόταν και αναζητούσε τη μοναξιά στο βουνό για να νιώσει πιο κοντά στον Πατέρα του και να μιλήσει μαζί του. Πολύ περισσότερο λοιπόν εμείς χρειαζόμαστε έναν τέτοιο τόπο εξωτερικής και εσωτερικής γαλήνης. Έναν τόπο όπου μπορούμε να βρούμε ανάπαυση, ενέργεια και ειρήνη με όλες τις αισθήσεις μας σε εγρήγορση και χωρίς κίνδυνο για την ψυχή μας. Οπωσδήποτε για ενδοσκόπηση και προσευχή δεν απαιτείται περισσότερος χρόνος από όσο για έναν βαθύ διαλογισμό. Ήδη στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται μορφές σωστού διαλογισμού όπως στον Ψαλμό 119,27 του Δαβίδ και στο στίχο 1,8 του Ωσηέ. Κυρίως δείχνουν πώς μπορεί κάποιος να εμβαθύνει στο Λόγο του Θεού. Επίσης ο Ιωάννης παροτρύνει να προσευχόμαστε πνευματικά και αληθινά.[33]

33

Στις νέες αποκαλύψεις δεν εμφανίζεται ο όρος διαλογισμός, αλλά μία σειρά άλλων παρεμφερών, όπως *«εσωτερικός διάλογος»*, *«εσωτερικός στοχασμός»*, *«εσωτερική αυτοπαρατήρηση»*, *«ενδοστροφή»*, *«απομόνωση και σιγή»*, *«βύθισμα»*, *«εσωτερική συγκέντρωση»*, *«αποκλεισμός από τον κόσμο»*, *«κατάνυξη ή εσωτερικότητα της καρδιάς»*.

«

Το μόνο που χρειάζεται είναι να στρέψει κανείς τα νώτα του στον κόσμο, δηλαδή μέσα σε όσο δυνατόν μεγαλύτερη ησυχία, να βυθιστεί σε πνευματικές σκέψεις, γιατί μονάχα έτσι μπορεί κανείς να βρει πρόσβαση προς την περιοχή του πνεύματος…», λέγεται στην Ντούντε.

Επίσης ο Λόρμπερ γράφει για το διαλογισμό: *«Όποιος αγαπάει τον Θεό αληθινά, είναι διαρκώς μαζί Του και μέσα Του. Εάν θέλει να ακούσει ή να μάθει κάτι από Αυτόν, τότε αρκεί να Του απευθύνει μία ερώτηση μέσα στην καρδιά του και από τις σκέψεις που θα αναδυθούν εκεί μέσα θα πάρει την απάντησή του. Κάθε άνθρωπος μπορεί ανά πάσα στιγμή και σε όλα τα θέματα να διδαχτεί από τον Θεό ή να διορθωθεί στα λάθη του. Όταν το ζητήσει μέσα από την καρδιά του, θα του έρθουν σε απάντηση ορισμένες σκέψεις, πολύ σιγανές μεν αλλά τελείως ευκρινείς. Θα αναγνωρίσει ασφαλώς ότι δεν είναι δικοί του καρποί και τότε οφείλει να τις μεταφέρει στην πράξη. Συνεπώς, ακόμη και όταν δεν βλέπεις τον Κύριο, μπορείς ωστόσο να Τον ακούς κάθε στιγμή και να συνομιλείς μαζί Του, γιατί εάν Τον ρωτήσεις μέσα στην καρδιά σου, Αυτός θα σου απαντήσει»*.

Η Μετενσάρκωση

Ο όρος μετενσάρκωση σημαίνει την πίστη ότι η *«ψυχή»* – ή πιο σωστά το άυλο μέρος του ανθρώπου – μετά το θάνατό του περνά σε ένα άλλο σώμα όπου ζει μία άλλη ζωή. Υποτίθεται πως κατά κανόνα κάθε «ψυχή» περνά από πολλές χιλιάδες ενσαρκώσεις ως άνθρωπος.

Εναλλακτικά συνηθίζεται επίσης ο όρος *«μετεμψύχωση»*, δηλ. η επανειλημμένη ενσάρκωση είτε ως άνθρωπος είτε επίσης ως ζώο. Η *«μετεμψύχωση»* στα καθ' ημάς στηρίζεται στην κυρίως Δυτική αντίληψη ότι υπάρχει μία ατομική ψυχή με αποκλειστικά δική της προσωπικότητα. Αντίθετα σύμφωνα με τις ανατολικές αντιλήψεις για τη μετενσάρκωση, το ζητούμενο είναι η εξάλειψη της ατομικής ψυχής. Στη Δύση, ίσως για λόγους ευκολίας ή άγνοιας, είθισται ο «εαυτός» να ταυτίζεται με τον ινδουιστικό όρο *«άτμαν»*, ενώ το *«θείο»* ταυτίζεται με το *«βράχμαν»*. Όμως το άτμαν δεν είναι το ατομικό Εγώ που συνεχίζει να υπάρχει μετά το

θάνατο. Για την ακρίβεια το άτμαν είναι η ίδια υπόσταση με το βράχμαν, το υπερ-ατομικό, απρόσωπο, υπερβατικό Απόλυτο θείο. Το άτμαν είναι πιο πολύ μία κατάσταση καθαρής συνειδητότητας όπου ο άνθρωπος ενώνεται με την Έσχατη Πραγματικότητα, δηλαδή είναι ένα μέρος του βράχμαν που περνά από τη μία υπόσταση στην άλλη και στο τέλος των ενσαρκώσεων επιστρέφει στο βράχμαν για να χαθεί μέσα του όπως η σταγόνα στον ωκεανό, όπου παύει να υπάρχει ως ατομική ύπαρξη.

Η διδασκαλία της μετενσάρκωσης προέρχεται από τον ινδουισμό – όπου γεννήθηκε περίπου στην αρχή της πρώτης χιλιετίας π.Χ. – και από το βουδισμό. Σε αυτές τις θρησκείες συνιστά ένα βασικό πιστεύω ότι ο άνθρωπος οφείλει να βρει τη *«λύτρωση»*, δηλαδή τη συγχώνευση του άτμαν με το βράχμαν, περνώντας μέσα από αμέτρητες γήινες ζωές και έτσι να σπάσει την αλυσίδα των μετενσωματώσεων. Εδώ βρίσκεται ήδη μία βασική διαφορά με τη σύγχρονη Δυτική αντίληψη για τη μετενσάρκωση, αφού για τους Ασιάτες η επανειλημμένη επιστροφή στη Γη θεωρείται κατάρα και σκλαβιά και όχι δυνατότητα εξέλιξης.

* Σ.τ.μ. Για το χριστιανικό δρόμο του διαλογισμού βλ. *Οι Πνευματικοί Κόσμοι* σελ. 359 κ.εξ. και *Η Εσωτερική Ζωή*.

** Σχετικά με τις περιόδους λύτρωσης βλ. Μπέρτα Ντούντε: «Το πέρασμα στη νέα πνευματική ζωή» και «Η γέννηση της νέας Γης».

Στην αρχαία ελληνική φιλοσοφία συναντώνται επίσης κάποιες ιδέες περί μετενσάρκωσης όμως δεν επικράτησαν. Ο Πυθαγόρας, ο Εμπεδοκλής και ο Πλάτωνας έδωσαν μία πολύ πιο αισιόδοξη εκδοχή των ανατολικών δοξασιών, διδάσκοντας ότι ο άνθρωπος οφείλει να βελτιωθεί περνώντας από διάφορες ενσαρκώσεις.

Ο Γιάκομπ Λόρμπερ εξηγεί την ύπαρξη και αργότερα τη σταδιακή αλλοίωση αυτής της διδασκαλίας στην αρχαιότητα και ειδικά στους Ινδούς και στους Έλληνες λέγοντας ότι αρχικά οι αρχαίοι λαοί πίστευαν στη μετενσάρκωση.

«Όμως», μετά από ένα σημείο, *«αυτή η αλήθεια, η οποία ήταν πασίγνωστη σε όλους τους προπάτορες της ανθρωπότητας, αργότερα διαστρεβλώθηκε και έγινε διάτρητη από λάθη. Αυτό οφείλεται στους πρώτους φιλάργυρους δασκάλους που ξεπρόβαλαν από το λαό με την πάροδο του χρόνου και άρχισαν να του δίνουν τις διδασκαλίες τους, και στους διαδόχους τους, τους φιλόδοξους και αρχομανείς ιερείς.*

Γιατί η αληθινή μετενσάρκωση δεν τους απέφερε ούτε θυσίες ούτε χρήματα. Γι' αυτό δίδαξαν ότι η ανθρώπινη ψυχή μετενσαρκώνεται ως ζώο και πάσχει ως ζώο και ότι μόνο οι ιερείς μπορούν να γλιτώσουν από τέτοια πάθη τον άνθρωπο, εφόσον βέβαια θα πρόσφερε μεγάλες θυσίες στους ναούς.

… Κατά αυτόν τον τρόπο προέκυψε η πολυθεΐα, κάθε μορφή ειδωλολατρίας, η εντελώς λαθεμένη πίστη στη μετενσάρκωση και σε χιλιάδες άλλες τερατώδεις βλακείες. Φυσικά ο Θεός έστελνε πάντοτε αληθινούς δασκάλους στους τυφλωμένους λαούς. Αλλά αυτοί κατάφεραν πολύ λίγα πράγματα, καθότι η ελεύθερη βούληση της ανθρώπινης ψυχής πρέπει να παραμένει απαραβίαστη». (*Μεγ. Ευαγγ. του Ιωάννη*, τόμος Χ).

…Τα βασικότερα επιχειρήματα των δυτικών οπαδών της επίγειας μετενσάρκωσης είναι τα εξής:

Καταρχάς *η μετενσάρκωση ανταποκρίνεται στην ανθρώπινη ελπίδα ότι η ψυχή ως αυτοτελής προσωπικότητα επιβιώνει μεταθανάτια και μάλιστα περισσότερο χρόνο στη Γη παρά στον άλλον κόσμο.* Ακόμη και εάν βρίσκεται για ένα διάστημα στο υπερπέραν, αυτό είναι προσωρινό καθώς η αληθινή ζωή είναι στη Γη.

Η βασική ιδέα σε όλες τις σχετικές φιλοσοφίες είναι ότι υπάρχει *συνεχής πρόοδος και εξέλιξη.* Ο λόγος της κάθε ύπαρξης είναι η μάθηση. Κάθε ζωή αποτελεί μία βαθμίδα εξέλιξης, κάτι ανάλογο με τις τάξεις του σχολείου και αυτή η εξέλιξη, υποστηρίζουν οι θιασώτες της μετενσάρκωσης, μπορεί να γίνει μόνο ή κυρίως σε αυτήν τη Γη.

Με τη διδασκαλία της μετενσάρκωσης σε συνδυασμό με το κάρμα μπορούν να εξηγηθούν σε πρώτη όψη οι διαφορές χαρακτήρα, ικανοτήτων και ηθικής μεταξύ των ανθρώπων. Κυρίως όμως μπορούν να εξηγηθούν τα διαφορετικά πεπρωμένα. Εξάλλου είναι πολύ πιο εύκολο να φανταστεί κάποιος μία προηγούμενη ή μελλοντική ζωή στη Γη παρά στον άλλον κόσμο για τον οποίον δεν έχει συγκεκριμένη αντίληψη.

Γι' αυτούς τους λόγους υπάρχει μία τάση και σε πολλούς χριστιανούς να συνδέουν τη χριστιανική διδασκαλία με το δόγμα του κάρμα και της μετενσάρκωσης. Κατά την άποψή τους μόνο σε αυτήν τη βάση μπορούν να εξηγηθούν οι αδικίες και οι ανισότητες στον κόσμο που φαίνεται να αντιφάσκουν με τη δικαιοσύνη του Θεού.

Ένα παραπάνω κίνητρο για τους υποστηρικτές της μετενσάρκωσης είναι συχνά μία ορισμένη χλιαρότητα και οκνηρία. Γιατί με αυτό το σκεπτικό μπορούν άνετα να πουν: *«ό,τι δεν κάνω σε τούτην τη ζωή θα το κάνω σε μίαν άλλη».* Ταυτόχρονα όμως

απορρίπτουν ή απωθούν την πιθανότητα να περάσουν μετά θάνατο σε σφαίρες εξαγνισμού όπου θα βρεθούν σε χειρότερες συνθήκες από τις τωρινές. Γιατί μία τέτοια πιθανότητα δεν ταιριάζει με τις αντιλήψεις και τις προσδοκίες τους. Σε γενικές γραμμές μπορεί να πει κάποιος ότι στη Δύση οι οπαδοί της μετενσάρκωσης είναι άτομα ευνοημένα από τη ζωή και όχι εκείνα που αντιμετωπίζουν κακουχίες, αρρώστιες, φτώχεια, καταπίεση ή άλλα σοβαρά προβλήματα.

Βασικά στη Δύση οι θεωρίες για τη μετενσάρκωση στηρίζονται ως επί το πλείστον σε προσωπικές γνώμες και επιθυμίες ή σε πνευματιστικές μεταδόσεις και ως εκ τούτου έχουν πολύ μικρή σχέση με την πραγματικότητα.

Αντίθετα οι αντιλήψεις των ανθρώπων στην Ανατολή διαφέρουν και η πίστη τους στη μετενσάρκωση συνιστά ένα θεμελιακό στοιχείο της θρησκείας τους, στενά συνδεδεμένο με το δόγμα για το κάρμα.

Δ

Για τους ινδουιστές και τους βουδιστές οι ενσαρκώσεις επαναλαμβάνονται κυκλικά, δεν πιστεύουν δηλαδή στην πρόοδο της ψυχής και στην οριστική λύτρωσή της όπως στη Δύση.

εδομένου μάλιστα ότι στις ασιατικές χώρες μία πολύ μεγάλη μερίδα του πληθυσμού διαβιεί υπό άθλιες συνθήκες, εύλογα από μία τέτοια πίστη μπορεί να αντλεί την παρηγοριά πως στη βάση των δύο αυτών νόμων η επόμενη ζωή στη Γη θα είναι καλύτερη. Πάντως σε κάθε περίπτωση στην Ανατολή η αναγέννηση θεωρείται κατάρα και όχι ευλογία, πράγμα που ξεχνούν όσοι Δυτικοί θιασώτες της επικαλούνται τον ινδουισμό και το βουδισμό για να την υποστηρίξουν. Για τους ινδουιστές και τους βουδιστές οι ενσαρκώσεις επαναλαμβάνονται κυκλικά, δεν πιστεύουν δηλαδή στην πρόοδο της ψυχής και στην οριστική λύτρωσή της όπως στη Δύση. Έτσι ενώ ο Στάινερ π.χ. θεωρεί ότι με κάθε ενσάρκωση το άτομο μαθαίνει κάτι περισσότερο, αντίθετα οι Ασιάτες ελπίζουν απλώς ότι επιτέλους σε κάποια αναγέννηση θα πάψουν να παράγουν κάρμα, οπότε δεν θα χρειάζεται πια να ξαναγεννηθούν. Αλλά η λύτρωση ακόμη και τότε δεν είναι οριστική. Τόσο στον ινδουισμό όσο και στο βουδισμό, η αγνή ζωή ή το πλεόνασμα καλού κάρμα μπορεί να οδηγήσει σε μία αναγέννηση στο βασίλειο των θεών, αλλά ούτε οι θεοί είναι αθάνατοι. Όταν το πλεόνασμα καλού κάρμα εξαντληθεί, ακολουθεί μία ενσάρκωση. Παράδεισος και κόλαση, με άλλα λόγια, είναι απλώς προσωρινοί σταθμοί. Μάλιστα για τους βουδιστές οι θεοί υστερούν απέναντι στους ανθρώπους, γιατί δεν έχουν τη δυνατότητα να ακούσουν τη διδασκαλία του Βούδα, που προσφέρει τη μοναδική διέξοδο από τις επώδυνες υποστάσεις. ‘Αρα όποιος ζει

ανεύθυνα και συσσωρεύει αρνητικό κάρμα, θα πρέπει να περιμένει ότι θα αναγεννηθεί σε μία κατώτερη μορφή ζωής και οι πιθανότητες να επιστρέψει στον κόσμο των ανθρώπων είναι ελάχιστες (*Θρησκείες του Κόσμου*).

Όπως είδαμε για τον μεν ινδουιστή λύτρωση σημαίνει ότι η προσωπικότητά του συγχωνεύεται με την απρόσωπη «θεία» συνείδηση (το βράχμαν), για το δε βουδιστή ότι η προσωπικότητά του εξαφανίζεται όπως σβήνει η φλόγα του κεριού (η νιρβάνα).

Οι αλλεπάλληλες γήινες ζωές επομένως δεν θεωρούνται σαν μία εξελικτική κλίμακα, αλλά σαν ένας τροχός ενσαρκώσεων με βάσανα και κόπους που περιστρέφεται αέναα.

Υποτίθεται ότι ο νόμος του κάρμα διδάσκει τον άνθρωπο να μην επαναλαμβάνει τα λάθη του. Ωστόσο κανένας σχεδόν δεν θυμάται τις προηγούμενες υπάρξεις του, ενώ είναι αμφισβητήσιμες οι λίγες εξαιρέσεις ατόμων που πιστεύουν το αντίθετο. Συνεπώς κανένας δεν ξέρει για ποιο λόγο πάσχει, έτσι ώστε να μάθει από τα λάθη του. Στο Βουδισμό π.χ. η ψυχή διαλύεται μετά το θάνατο και σε κάθε νέα ενσωμάτωση ενσαρκώνεται μία νέα ψυχή ή σωστότερα συνείδηση. Συνεπώς είναι παράλογο να φέρει ευθύνη για την προηγούμενη ενσάρκωση.

Ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα των συνεπειών της πίστης στο κάρμα και στη μετενσάρκωση είναι η ινδική κοινωνία. Για τον ινδουιστή είναι άσκοπο να βοηθάει τους πάσχοντες, αφού έτσι το κάρμα τους δεν εξαλείφεται παρά απλώς μεταφέρεται σε μία μελλοντική ζωή. Όποιος πρέπει να υποφέρει, θα υποφέρει είτε τώρα είτε στο μέλλον και κανένας δεν μπορεί να τον απαλλάξει από αυτήν τη μοίρα. Γι’ αυτόν το λόγο ο ινδουιστής δεν ενδιαφέρεται να βελτιώσει τη ζωή των συνανθρώπων του αλλά ούτε καν τη δική του, αφού έτσι κ’ αλλιώς λόγω της θρησκείας του πιστεύει πως δεν μπορεί να αλλάξει τίποτα.

Από τις νέες αποκαλύψεις από την άλλη πλευρά, είναι γνωστό ότι η ψυχή εξελίσσεται συνεχώς σε άλλους υλικούς ή πνευματικούς κόσμους, όμως δεν επιστρέφει στη γη όπου έχει ήδη ολοκληρώσει τον κύκλο της, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις.

Υπάρχει, ωστόσο λένε, επίσης μία μετενσωμάτωση προς τα κάτω, μία υποστροφή προς τις αρχές της υλικής ζωής. Πρόκειται για την εκ νέου φυλάκιση μέσα στην ύλη που λαμβάνει χώρα στο τέλος μίας μακραίωνης εποχής λύτρωσης. Εποχή λύτρωσης ονομάζεται το κάθε ένα από τα ανυπολόγιστα μεγάλα χρονικά διαστήματα στα οποία χωρίζεται και εξελίσσεται το λυτρωτικό σχέδιο του Θεού για την ανθρωπότητα. Στο τέλος της εκάστοτε λυτρωτικής εποχής, οι άνθρωποι που δεν βρήκαν το δρόμο της

επανόδου προς την πνευματική τους κοιτίδα κοντά στον Θεό, παρά επέλεξαν την αθεΐα και την ύλη, επιστρέφουν στην τελευταία. Γι' αυτούς αρχίζει τότε πάλι μία μακριά, βασανιστική πορεία μετάστασης από τη μία υλική μορφή ζωής στην άλλη μέχρι να αναρριχηθούν πάλι στο επίπεδο του ανθρώπου, όπου θα τεθούν πάλι προ του διλήμματος να διαλέξουν το πνεύμα ή την ύλη.

Γι' αυτό το θέμα γράφει η Μπέρτα Ντούντε: *«Ικανοποιείται πάντοτε η επιθυμία του πνευματικού όντος και έτσι εάν το ον θέλει την ύλη, ενδύεται την ύλη. Επομένως εάν η ψυχή στον άλλο κόσμο έχει αρνητική εξέλιξη, επιστρέφει στη "μετενσάρκωση" (στο τέλος μίας εποχής λύτρωσης σ.τ.μ). Πρέπει να διανύσει για άλλη μία φορά τον ατέλειωτο δρόμο της εξέλιξης πάνω στη Γη για να μπορεί μετά από χιλιάδες χρόνια να δοκιμαστεί πάλι στο τέλος ως άνθρωπος σε μία γήινη ζωή…*

Συνεπώς μία τέτοια μετενσωμάτωση μπορεί πράγματι να συμβεί, όμως είναι μία διαδικασία με τέτοιες φοβερές συνέπειες που θα πρέπει να παρουσιάζεται στους ανθρώπους σαν ό,τι πιο τρομερό. Συνάμα, ωστόσο, αποτελεί μία πράξη ευσπλαχνίας του Θεού, γιατί δίνει τη δυνατότητα στα πνεύματα να ελευθερωθούν έπειτα από αμέτρητους αιώνες φυλακής».

Και αλλού καταγράφει η ίδια: *«Η έλλειψη πίστης είναι το χειρότερο κακό που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος. Γιατί τότε είναι ακόμη υπόδουλος του (εωσφορικού) όντος που τον παρασέρνει προς τα κάτω. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν έχει δυνατότητα να σωθεί μέσα σε μία μόνο λυτρωτική περίοδο σε αυτήν τη Γη. Αλλά δεν επιστρέφει στη Γη ως άνθρωπος παρά στη συνέχεια φυλακίζεται μέσα στην ύλη. Το ίδιο συμβαίνει με εκείνους τους ευρισκόμενους στον άλλον κόσμο που έχουν πέσει πάρα πολύ χαμηλά και για τους οποίους το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα.*

Σε αυτές τις περιπτώσεις μία μόνο γήινη εποχή λύτρωσης δεν αρκεί για να απολυτρωθούν τέτοιες ψυχές… Η δε φυλάκισή τους στην ύλη δεν είναι μετενσωμάτωση όπως την φαντάζεστε εσείς οι άνθρωποι, που νομίζετε ότι η επιθυμία σας να ενσαρκωθείτε πάλι ικανοποιείται με τον τρόπο που θέλετε εσείς.

…Αμέτρητοι βοηθοί συμπαρίστανται στον άλλον κόσμο στην κάθε ψυχή και την οδηγούν ασφαλώς στα ύψη. Εάν όμως η ίδια δεν θέλει, η συνέπεια είναι να βυθιστεί στην άβυσσο, αν και εκεί ακόμη μπορεί να βρει τη λύτρωση. Μα εάν όλες οι προσπάθειες που καταβάλλουν μαζί της οι φωτεινές οντότητες αποβούν μάταιες, τότε στο τέλος θα εγκλειστεί πάλι στην ύλη…

όλα (ανεξαίρετα) τα πνευματικά συστήματα που έχουν στόχο τους την ανάπτυξη της αγάπης οδηγούν στην αναγνώριση του Ιησού Χριστού είτε πριν είτε μετά το σωματικό θάνατο των ανθρώπων που τα ακολουθούν. Έτσι βρίσκουν και αυτοί επίσης τη λύτρωση μόλις Τον αναγνωρίσουν…
Επομένως αυτή η «παλιγγενεσία» ανθρώπων που φυλακίζονται πάλι στη γήινη ύλη επειδή απέτυχαν να πνευματοποιηθούν σε αυτόν τον κόσμο ή στον

άλλο δεν έχει την έννοια της μετενσάρκωσης. Αφενός γιατί συμβαίνει μόνο στο τέλος μίας μακραίωνης εποχής λύτρωσης. Αφετέρου γιατί είναι δυνατό να περάσουν χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια μέχρι να μπορέσει μία τέτοια ψυχή να ενανθρωπιστεί πάλι στη Γη, αφού περάσει πρώτα κατακερματισμένη από ενσωματώσεις σε όλα τα φυσικά βασίλεια.

Σας είναι γνωστό ότι ο βαθμός της συνειδητότητας της ψυχής όταν φεύγει από αυτόν τον κόσμο εξαρτάται από το βαθμό της αγάπης της. Άρα καταλαβαίνετε επίσης ότι όλα (ανεξαίρετα) τα πνευματικά συστήματα που έχουν στόχο τους την ανάπτυξη της αγάπης οδηγούν στην αναγνώριση του Ιησού Χριστού είτε πριν είτε μετά το σωματικό θάνατο των ανθρώπων που τα ακολουθούν. Έτσι βρίσκουν και αυτοί επίσης τη λύτρωση μόλις Τον αναγνωρίσουν…».

Επομένως αυτή η «παλιγγενεσία» ανθρώπων που φυλακίζονται πάλι στη γήινη ύλη επειδή απέτυχαν να πνευματοποιηθούν σε αυτόν τον κόσμο ή στον άλλο δεν έχει την έννοια της μετενσάρκωσης. Αφενός γιατί συμβαίνει μόνο στο τέλος μίας μακραίωνης εποχής λύτρωσης. Αφετέρου γιατί είναι δυνατό να περάσουν χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια μέχρι να μπορέσει μία τέτοια ψυχή να ενανθρωπιστεί πάλι στη Γη, αφού περάσει πρώτα κατακερματισμένη από ενσωματώσεις σε όλα τα φυσικά βασίλεια.

Η ενανθρώπιση μετά από μία μακρά φυλάκιση στην ύλη δεν έχει την έννοια ότι έτσι εξαλείφονται αμαρτίες περασμένων ζωών. Αλλά το ζητούμενο σε μία νέα ενανθρώπιση της ψυχής είναι να μην αποτύχει πάλι στη δοκιμασία της βούλησής της ως άνθρωπος, παρόλο που κάθε φορά έχει να αντιμετωπίσει όλο και πιο δύσκολες συνθήκες. Γι’ αυτό μπορεί και πρέπει να αντεπεξέλθει στις εξετάσεις της βούλησής της επικαλούμενη συνειδητά τον Ιησού Χριστό να την βοηθήσει να τα βγάλει πέρα σε αυτήν τη ζωή. Μόνο έτσι έχει τη δυνατότητα, να πετύχει την πλήρη υιοθεσία από τον Θεό, σύμφωνα με τις νέες αποκαλύψεις.

Η εκ νέου φυλάκιση στην ύλη στην Αγία Γραφή υποδηλώνεται με τον όρο *«δεύτερος θάνατος»* (Αποκάλυψη Ιωάννη 20, 1-3). Οι οπαδοί της μετενσάρκωσης ωστόσο απορρίπτουν τη δεύτερη φυλάκιση στην ύλη, επειδή αντίκειται στην ιδέα των διαδοχικών ενσαρκώσεων.

Σ.τ.μ. Το θέμα τής εκ νέου φυλάκισης στην ύλη παρουσιάζεται εκτενέστερα στα βιβλία: *Το Μεγάλο Μυστήριο· Το Μέλλον είναι Τώρα· Το Πέρασμα στη Νέα Πνευματική Εποχή· Η Γέννηση της Νέας Γης* (βλ. βιβλιογραφία).

(ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥΣ)

Η ιδιαίτερη αντίληψη του Βουδισμού για τη μετενσάρκωση

Η αντίληψη για το κάρμα και τη μετενσάρκωση στα διάφορα παρακλάδια του Βουδισμού είναι ομολογουμένως πιο δυσνόητη απ' ό,τι είναι στον Ινδουισμό. Και αυτό γιατί ο Βουδισμός δεν πιστεύει πως υπάρχει στον άνθρωπο ένα αθάνατο μέρος (όπως το άτμαν) που μπορεί να περιπλανάται από τη μία ύπαρξη στην άλλη.

Σύμφωνα με τη βουδιστική δοξασία, ο εμπειρικός άνθρωπος απαρτίζεται από πέντε υπαρξιακούς παράγοντες (skandhas): το φυσικό σώμα, τα συναισθήματα (χαρά, λύπη κ.ο.κ.), τις αισθήσεις (ακοή, όραση κλπ.), τις διαμορφώσεις (θέληση, συμπόνια, φιλαργυρία κλπ.) και την ατομική συνείδηση. Μία αιώνια ψυχή ή προσωπικός πυρήνας ανεξάρτητα απ' αυτούς τους παράγοντες δεν υπάρχει.

Ωστόσο οι πέντε αυτοί παράγοντες είναι ο λόγος που το εκάστοτε άτομο παράγει κάρμα, με αποτέλεσμα να διαιωνίζεται ο τροχός των μετενσαρκώσεων. Δύο στοιχεία είναι κυρίως υπεύθυνα γι' αυτό, το πρώτο είναι η απληστία ή «δίψα για ζωή»˙ η άγνοια είναι το δεύτερο και πιο συγκεκριμένα με την ευρεία έννοια η άγνοια της βουδιστικής διδασκαλίας και με την πιο στενή έννοια η άγνοια σχετικά με τις αιτίες της δίψας για ζωή και του πόνου.

Εκτός αυτού, ρόλο παίζει επίσης η πρόθεση που βρίσκεται πίσω από μία ενέργεια και μάλιστα είναι πιο βαρύνουσα από την ίδια την ενέργεια. Ως επακόλουθο, η ανθρώπινη συνείδηση μπορεί να σημαδεύεται με την καρμική έννοια είτε θετικά είτε αρνητικά είτε ουδέτερα.

Αλλά ποιος ή τι ενσαρκώνεται σε μία νέα ενσάρκωση; Ποιος κληρονομεί τις πράξεις μίας προηγούμενης ύπαρξης; Αυτός που τις διέπραξε ή ένας άλλος, που σε τελευταία ανάλυση κληρονομεί ένα ξένο κάρμα;

Προφανώς η ερώτηση αυτή δεν μπορεί να απαντηθεί ικανοποιητικά. Παρ' όλα αυτά οι βουδιστές πιστεύουν ότι γνωρίζουν τις έξι δυνατότητες επανεσωμάτωσης: μεταξύ των θεών, των ανθρώπων, των πεινασμένων πνευμάτων, των ζώων, των δαιμόνων και τέλος, στην κόλαση. Ειδικά ο θιβετιανός Βουδισμός περιγράφει τις ιδιαίτερες συνθήκες της εκάστοτε ενσάρκωσης με πολύ ζωηρή φαντασία.

Ο στόχος, η απολύτρωση, για τους Βουδιστές είναι η νιρβάνα (το σβήσιμο), μία κατάσταση που δεν περιγράφεται με λόγια. Η απελευθέρωση από τη samsara, την αλυσίδα των ενσαρκώσεων, σημαίνει μία μακάρια ανυπαρξία. Ο λυτρωμένος περνάει στη

μεγάλη Κενότητα, όπως σβήνει μία φλόγα και είναι άγνωστο πού βρίσκεται. Τα θετικά χαρακτηριστικά της νιρβάνα είναι η χαρά, η αγαλλίαση, η μακαριότητα, το ότι έχει πάψει κάθε αίσθηση. Με αποφατική διατύπωση είναι η παύση του πόνου, του μίσους, της τυφλότητας, της δίψας για ζωή.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΡΜΑ; [34]

Για τον αναγνώστη που θέλει να εμβαθύνει στην **έννοια του κάρμα**, θα παραθέσουμε ένα σχετικό κείμενο της Ντούντε (27.3.1947):

«Η δικαιοσύνη του Θεού αποκαθιστά την ισορροπία και την τάξη, όποτε γίνεται μία αδικία, γι' αυτό το λόγο άνθρωποι που θέλουν το κακό των άλλων συχνά τιμωρούνται με το ίδιο κακό κι έτσι πρέπει να πληρώσουν όσο βρίσκονται ακόμη στη Γη για τις αμαρτίες που τους βαραίνουν. Στην πραγματικότητα, εντούτοις, αποτελεί πάλι χάρη το γεγονός ότι τους δίνεται ήδη στη Γη η δυνατότητα να ξεπληρώσουν το κακό που έχουν κάνει. Έτσι δεν πρέπει να κουβαλήσουν όλο το βάρος της ενοχής τους στον άλλο κόσμο, όπου θα είναι πολύ δύσκολο να απαλλαγούν από αυτή. Όσο είναι στη Γη, η τιμωρία που υφίστανται μπορεί να τους κάνει να αναγνωρίσουν την αδικία τους και ίσως να μετανιώσουν, οπότε θα είναι και πιο ελαφριά η τιμωρία. Αντίθετα στον άλλο κόσμο είναι πολύ πιο δύσκολο να την αναγνωρίσουν και υπάρχει η πιθανότητα τα βάσανα που περνούν εκεί να τους κάνουν ακόμη πιο αμετανόητους.

Ωστόσο δεν συμβαίνει πάντοτε να αναγνωρίζει κάποιος την αδικία του και να μετανοεί, αφού σε μερικές περιπτώσεις κοιτάζει ακόμη πιο πολύ να βλάψει τους συνανθρώπους του, μολονότι έχει γευθεί και ο ίδιος τους καρπούς της κακής βούλησης. Στην προκειμένη περίπτωση αυτός που έχει γίνει τόσο σκληρός παίρνει την ενοχή του μαζί του στο υπερκόσμιο βασίλειο.

Πρέπει να αναφερθεί εξ αρχής αυτό το δεδομένο για να μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί αμέτρητοι άνθρωποι στην έσχατη εποχή πρέπει να υποφέρουν τόσο πολύ και γιατί πολλές φορές δεν τους βοηθάει κανένας την ώρα της μεγαλύτερης ανάγκης τους. Η απάντηση είναι ότι και οι ίδιοι υπήρξαν απαθείς απέναντι στη δυστυχία των συνανθρώπων τους σε εποχές όπου είχαν τη δυνατότητα να βοηθήσουν, εάν το ήθελαν πραγματικά. Εάν λοιπόν τότε αναλογισθούν τις διάφορες αμαρτίες, όπως κι αυτά που παρέλειψαν να κάνουν για τους άλλους, υποβάλλοντας σε μια αυστηρή κριτική τον εαυτό τους ή κάνοντας την αυτοανάλυσή τους, και μετανοήσουν για την αδικία τους, τότε κι η τιμωρία τους θα είναι υποφερτή. Έτσι, μπορεί η ενοχή τους να μειωθεί ήδη πάνω στη Γη, οπότε κι αυτή η περίοδος των παθών αποβαίνει σε ευλογία γι' αυτούς, αφού θα τους έχει αποφέρει το έλεος του Θεού. Γιατί τότε μπορεί να βά-

34 * ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ – ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ www.ηαποκάλυψησήμερα.gr

λουν τον εαυτό τους στο σκαμνί, να παραδεχθούν απέναντι στον Θεό την αδικία που έχουν κάνει και να ζητήσουν τη συγχώρεσή Του.

Σίγουρα, τότε το μέγεθος της ενοχής τους θα μικρύνει, διότι ο Θεός είναι ένας επιεικής κριτής κι όπου βλέπει ότι κάποιος μετανοεί, δίνει άφεση και τον συγχωρεί. Χωρίς όμως να παραδεχθεί κανείς την ενοχή του, δεν μπορεί ούτε να βρει συγχώρεση, γιατί ο Θεός είναι βέβαια επιεικής, αλλά είναι και δίκαιος κριτής».

Είναι αυτονόητο ότι η λέξη «τιμωρία» στις νέες αποκαλύψεις σημαίνει αυτοτιμωρία, όπως φαίνεται καθαρά στο παρακάτω απόσπασμα:

«Ο έκπτωτος από τον Θεό αυτοτιμωρείται, γιατί δεν δέχεται να τον απολυτρώσει ο Ιησούς Χριστός και δεν αναγνωρίζει τη θυσία Του».

Είναι αυτονόητο ότι η λέξη «τιμωρία» στις νέες αποκαλύψεις σημαίνει αυτοτιμωρία, όπως φαίνεται καθαρά στο παρακάτω απόσπασμα:

«Ο έκπτωτος από τον Θεό αυτοτιμωρείται, γιατί δεν δέχεται να τον απολυτρώσει ο Ιησούς Χριστός και δεν αναγνωρίζει τη θυσία Του».

Ο λόγος που προσκρούουμε σε τέτοιες φαινομενικές αντιφάσεις στη Βίβλο και στις νέες αποκαλύψεις είναι ότι ο θείος Λόγος έχει μια πολλαπλή έννοια: μια γήινη - κοσμική, μία ψυχική - πνευματική και μία ουράνια - πνευματική. Έτσι, λόγου χάρη, η έννοια της τιμωρίας εξαρτάται από το επίπεδο από το οποίο εξετάζεται.

Όταν λέγεται π.χ. «Ο Θεός είναι και κριτής» (Γένεση 16, 5 και 31,53, Ψαλμοί 7,9,12 κ.ά.) και μπορεί να τιμωρεί τους ανθρώπους (Ιώβ 31,23, Αποκάλυψη Ιωάννη 3,19 κ.ά.), με αυτό δεν εννοείται ότι ο Θεός-Πατέρας τιμωρεί, αλλά δρα η παντοδυναμία του που διαφυλάττει την αιώνια απαραβίαστη τάξη. Όταν τα δημιουργημένα όντα παραβαίνουν τους νόμους αυτής της τάξης, εξυπακούεται ότι οι νόμοι δεν αναιρούνται ούτε γίνονται ελαστικοί για να προσαρμοστούν στη δική τους θέληση, αλλά οι άνθρωποι εισπράττουν τις συνέπειες των άνομων πράξεων τους, πράγμα που κατά βάση αποτελεί αυτοτιμωρία.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι **ο βιασμός της φύσης**. Η φύση «εκδικείται» ανελέητα, με άλλα λόγια οι αμετάβλητοι νόμοι της τιμωρούν όποιον επιχειρεί να τους αγνοήσει κι έτσι ουσιαστικά ο παραβάτης αυτοτιμωρείται, ένα γεγονός που διαπιστώνουμε σχεδόν καθημερινά στις φυσικές καταστροφές που πλήττουν τη Γη και που αυξάνονται κατά γεωμετρική πρόοδο τα τελευταία χρόνια.

Ο Θεός είναι βέβαια αγάπη ως προς την πρωταρχική του ουσία, όμως είναι επίσης Νόμος, δικαιοσύνη και φύλακας της αιώνιας τάξης του, γιατί αλλιώς δεν θα ήταν τέλειος. Κάθε παραβίαση της θείας τάξης είναι υπέρβαση, δηλαδή αμαρτία, που για λόγους δικαιοσύνης πρέπει να βρει εξιλασμό.

Γι' αυτό ο Ιησούς πλήρωσε το τίμημα για όλα τα ανομήματα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος, αντιπροσωπευτικά στη θέση των ανθρώπων. Συνεπώς, ο Ιησούς πλήρωσε για τις απαιτήσεις του Νόμου κι έτσι, όσοι τον πιστεύουν, δεν είναι πια υπόδουλοι στο Νόμο (Γαλάτες 3,13.4, 1-5), γιατί ο Χριστός σημαίνει το τέλος του (Ρωμ. 10, 4), αφού είναι η αγάπη πια που τον εκπληροί (Ρωμ. 13,10). Αλλά για εκείνους που δεν υιοθετούν στην πράξη τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού και δεν τον δέχονται, ο Θεός παραμένει ο Κριτής και ο Νόμος.

Μπορεί, επομένως, η αγάπη να είναι η κυρίαρχη ιδιότητα του Θεού, όμως η τελειότητά του προϋποθέτει όλες τις θεϊκές ιδιότητες, συμπεριλαμβανομένων της τάξης και της δικαιοσύνης.

Ένα άλλο στοιχείο που θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη είναι η διαφορά μεταξύ, αφ'ενός του τιμήματος που πρέπει να καταβάλει κάποιος για να απαλλαγεί από το βάρος της ενοχής και των αμαρτιών του και αφ' ετέρου των δοκιμασιών, θυσιών, βασάνων κ.λπ., στα οποία πρέπει ενδεχομένως να υποβληθεί προκειμένου να πετύχει την τελειοποίηση της ψυχής του. Γιατί ναι μεν ο Χριστός ανέλαβε τον εξιλασμό όλων ανεξαιρέτως των αμαρτιών μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει αυτόματα ότι έχουμε γίνει και τέλειοι.

Για την τελειοποίηση της ψυχής απαιτείται ένας αγώνας, προκειμένου να κοπούν οι δεσμοί από τον κόσμο της ύλης, από τις επιθυμίες που μας εξανδραποδίζουν σε αυτόν. Απαιτείται ένας **καθαρισμός της ψυχής** από καθετί ακάθαρτο, πράγμα που μόνο η αγάπη και ο πόνος -όταν η αγάπη δεν είναι αρκετή- μπορούν να πετύχουν.

Έτσι εξηγείται γιατί πολλοί άνθρωποι, παρ' όλο που έχουν αφιερώσει τη βούληση τους στον Ιησού Χριστό, υποφέρουν ακόμη με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο· αυτό αποσκοπεί όχι πια στον εξιλασμό των αμαρτιών τους, που έτσι κι αλλιώς έχουν διαγραφεί από τον Ιησού Χριστό, παρά στον πλήρη εξαγνισμό της ψυχής τους, ώστε να γίνει τελείως διαπερατή από το φως, για να μπορούν να αποκτήσουν την πατρότητα τον Θεού.

Γι' αυτό και τέτοια «πάθη» έχουν ένα άλλο βάρος από εκείνα που ενδεχομένως υφίσταται ο άνθρωπος πριν τη μεταστροφή του, γιατί αυτά αποβλέπουν στο να την κάνουν να αναλογιστεί τα λάθη του και ταυτόχρονα βέβαια να τον «καθαρίσουν», υποβάλλοντας σώμα και ψυχή σε μια «θεραπευτική νηστεία».

Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να διαβάσουμε την παρακάτω διδασκαλία στην Ντούντε, για να την καταλάβουμε σωστά:

«Εάν χρειαστεί να υποφέρετε, σεις οι άνθρωποι, Θυμηθείτε τα λόγια Μου: '"Οποιος θέλει να Με ακολουθήσει, ας σηκώσει το σταυρό του επάνω του!" Να ξέρετε ότι κάθε δοκιμασία που περνάτε, και επιδεικνύετε πλήρη αποδοχή της βούλησής Μου, είναι ισότιμη με μία σταύρωση, που σημαίνει για σας λύτρωση και απελευθέρωση από κάθε ενοχή. Να ξέρετε ότι βρίσκεστε στη Γη, για να απαλλαγείτε από μία ενοχή, που το μέγεθος της είναι αδύνατο να το συλλάβετε ως άνθρωποι. Για να την ελαχιστοποιήσω, πέθανα βέβαια στο σταυρό, αλλά και ο καθένας από σας πρέπει να πληρώσει επίσης ένα τίμημα. Αυτό γίνεται στο βαθμό φυσικά που του επιτρέπουν οι δυνάμεις του, εφ' όσον θέλει να συμμετάσχει στο έργο της απολύτρωσης που άρχισα, από την αγάπη Μου, με το θάνατο Μου στο σταυρό.

Σε σας τους ανθρώπους σάς έχει δοθεί ένα μικρό, ελαφρύ σταυρουδάκι να κουβαλήσετε, μια που το πιο μεγάλο βάρος το έχω πάρει Εγώ. Όμως δεν μπορείτε να μείνετε χωρίς καθόλου πόνους και δοκιμασίες, γιατί αυτά έχουν σκοπό να σας σπρώξουν προς εκείνον που είναι πρόθυμος να σας βοηθήσει ανά πάσα στιγμή, τον οποίο πρέπει να μιμηθείτε, προκειμένου να γίνετε μακάριοι».

«

Επομένως, το «σταυρουδάκι» που έχει να σηκώσει ο καθένας είναι απλά μια κινητήρια δύναμη στην ατραπό της κάθαρσης και της τελειοποίησης, με στόχο την ανύψωση σε εκείνο το επίπεδο, όπου γίνεται πια ολοκληρωμένα παιδί του Θεού.

...Ασφαλώς, θέλω να σας βοηθήσω να σηκώσετε το σταυρό σας, αλλά κι εσείς δεν πρέπει να προσπαθείτε να τον αποτινάξετε τελείως από πάνω σας. Να έχετε πάντοτε κατά νου ότι μπορείτε να αποβάλετε πολλές ακαθαρσίες από την ψυχή σας, όταν σηκώνετε υπομονετικά το σταυρό σας».

Επομένως, το «σταυρουδάκι» που έχει να σηκώσει ο καθένας είναι απλά μια κινητήρια δύναμη στην ατραπό της κάθαρσης και της τελειοποίησης, με στόχο την ανύψωση σε εκείνο το επίπεδο, όπου γίνεται πια ολοκληρωμένα παιδί του Θεού. Γιατί για την υιοθεσία από τον Θεό χρειάζεται απαραίτητα η ενεργή συμμετοχή στο λυτρωτικό έργο. Η συμμετοχή, όμως, είναι τελείως

διαφορετική από την τιμωρία προηγούμενων αμαρτιών, που διδάσκει ο νόμος του κάρμα, γιατί αυτές, όσο μεγάλες κι αν είναι, τις έχει εξαλείψει ο Χριστός:

«Οι άνθρωποι εκείνοι που αναγνωρίζουν τον Ιησού Χριστό ως θεϊκό λυτρωτή τους και μετανοημένοι παίρνουν θέση κάτω από το σταυρό του, είναι ελεύθεροι από κάθε ενοχή, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι τους έχει δοθεί άφεση για κάθε αμαρτία που τους βαραίνει.

Άφεση μιας ενοχής σημαίνει απάλειψη, πλήρης απαλλαγή από το χρέος, που κανονικά θα έπρεπε να εξαλειφθεί με συγκεκριμένες πράξεις.

Κατά συνέπεια, για όσους πιστεύουν αυθεντικά, όχι μόνο τύποις, στον Ιησού Χριστό, ο νόμος του κάρμα δεν ισχύει. Αλλά και για τους ετερόδοξους ή άθρησκους η διδασκαλία αυτή είναι αληθινή μόνο κατά το ήμισυ, γιατί δεν είναι μόνο η ενοχή εξαιτίας της πρωταρχικής πτώσης που βαραίνει τον κάθε άνθρωπο.

.

Άφεση σημαίνει παραγραφή του χρέους, αθώωση, επαναφορά της κατάστασης που υπήρχε πριν διαπραχθεί η αμαρτία και κάθε συνέπεια ενός ανομήματος τη φέρει αποκλειστικά εκείνος που παίρνει επάνω του την ενοχή.

Επομένως, το βάρος όλων των αμαρτιών το επωμίστηκε ο Ιησούς Χριστός μόνος του και Μου πρόσφερε γι' αυτό την εξιλαστήρια θυσία. Αυτός αναιρεί οποιαδήποτε επίπτωση μιας αμαρτίας».

Κατά συνέπεια, για όσους πιστεύουν αυθεντικά, όχι μόνο τύποις, στον Ιησού Χριστό, ο νόμος του κάρμα δεν ισχύει. Αλλά και για τους ετερόδοξους ή άθρησκους η διδασκαλία αυτή είναι αληθινή μόνο κατά το ήμισυ, γιατί δεν είναι μόνο η ενοχή εξαιτίας της πρωταρχικής πτώσης που βαραίνει τον κάθε άνθρωπο.

Μια άλλη παράμετρος επίσης, που παίζει ρόλο στη διαμόρφωση της μοίρας του ανθρώπου, είναι η αντίσταση που πρόβαλαν τα εωσφορικά στοιχεία της ψυχής του στο διάστημα που αυτή ήταν χωρίς ελεύθερη βούληση, φυλακισμένη μέσα στα φυσικά βασίλεια.

Στο διάστημα αυτό της επίπονης ανέλιξής της διαμέσου των βασιλείων της φύσης η ψυχή είναι κατακερματισμένη σε αμέτρητα στοιχεία που το καθένα του ακολουθεί μια χωριστή, δική του πορεία. Μέχρι να φτάσει να γίνει πάλι ενιαία και να ενσαρκωθεί ως

άνθρωπος, η ψυχή δεν έχει συνείδηση του εαυτού της και συνεπώς ούτε και ελεύθερη βούληση. Ωστόσο, τα μεμονωμένα στοιχεία της μπορούν να επιδείξουν διαφορετική συμπεριφορά το ένα από το άλλο, από το να διατηρούν στο ακέραιο τη σατανική αντίσταση που τα έχει διαποτίσει από τον καιρό της εξέγερσης εναντίον του Δημιουργού, έως το να υπηρετούν υπάκουα το φυσικό νόμο.

Με άλλα λόγια, παρ' όλο που είναι υπόδουλα στη φυσική νομοτέλεια, απολαμβάνουν ωστόσο μια σχετική ελευθερία κινήσεων και διαμόρφωσης ατομικού χαρακτήρα. Αυτό είναι κάτι που παρατηρούμε συχνά στη φύση, όπου π.χ. ένας σκύλος είναι εξαιρετικά άγριος και αδάμαστος, ενώ ένας άλλος της ίδιας ράτσας ήμερος ως ένα βαθμό που ξεπερνά σχεδόν τα στενά όρια της ενστικτώδους συμπεριφοράς. Αυτές οι «ατομικές ιδιαιτερότητες», ωστόσο, είναι απόλυτα ενσωματωμένες στη θαυμαστή ισορροπία και αρμονία της φύσης.

Η εωσφορική αντίσταση των ψυχικών στοιχείων δεν επιτρέπεται να καμφθεί δια της βίας ούτε καν σ' αυτή τη φάση της ανελευθερίας του έκπτωτου όντος. Αυτή είναι, λοιπόν, από τη μια πλευρά η εξήγηση -μαζί με το βάρος της πρωταρχικής ενοχής, ανάλογα με το βαθμό της πτώσης, καθώς δεν έπεσαν όλοι οι στασιαστές άγγελοι το ίδιο βαθιά- **γιατί ο κάθε άνθρωπος έχει μια διαφορετική μοίρα** από τη γέννησή του κιόλας. Διότι οι διαφορετικές συμπεριφορές σημαίνουν επίσης διαφορετικούς βαθμούς ωριμότητας και διαφορετικές προδιαθέσεις, που αποκτήθηκαν κατά τη διαδικασία της ωρίμανσης των ψυχικών στοιχείων και γι' αυτό πρέπει να υπάρχει η πολυποικιλία δυνατοτήτων, βιοτικών συνθηκών κ.λπ., ανάλογα με το τι χρειάζεται η κάθε ψυχή χωριστά για να φτάσει ως άνθρωπος στο στόχο της.

Είναι άλογος ο ισχυρισμός πως ο Θεός αφήνει να μας επιβάλλεται αναγκαστικά ένα πεπρωμένο, όπως διδάσκει ο νόμος του κάρμα και όπως υπαινίσσεται η αστρολογία.

Η μοίρα του καθενός, δηλαδή, είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του σύμφωνα με το τι χρειάζεται για να φτάσει στην τελειοποίηση. Εννοείται ότι είναι ο Δημιουργός που τοποθετεί τον άνθρωπο στη συγκεκριμένη μοίρα, ακριβώς επειδή γνωρίζει επακριβώς την ποιότητα και τις ανάγκες κάθε ψυχής, αλλά επαφίεται ελεύθερα στον καθένα το πώς θα αντιμετωπίσει, αξιοποιήσει κ.λπ. τις συνθήκες της ατομικής του ιστορίας. Το συμπέρασμα από όλα αυτά είναι ότι είναι άλογος ο ισχυρισμός πως ο Θεός αφήνει να μας επιβάλλεται αναγκαστικά ένα πεπρωμένο, όπως διδάσκει ο νόμος του κάρμα και όπως υπαινίσσεται η αστρολογία, μολονότι η δεύτερη καλύπτει τα νώτα της με διφορούμενες δικαιολογίες του τύπου: «τα

άστρα, δείχνοντάς μας το τι μας περιμένει, μας ωθούν σε ένα συγκεκριμένο δρόμο, αλλά δεν μας εξαναγκάζουν να τον πάρουμε».

Η μισή αλήθεια είναι, επομένως, ότι υπό μία έννοια ο νόμος του κάρμα όντως ισχύει περιορισμένα, αλλά μόνο όσον αφορά τον άνθρωπο που δεν πιστεύει. Από τη στιγμή όμως που θα αποθέσει όλα τα χρέη του στον Ιησού Χριστό, αυτά παραγράφονται, άσχετα με το αν ενδεχομένως του δίνονται ευκαιρίες στο μέλλον να επανορθώσει τα αδικήματα που έχει κάνει.

Επομένως, ο στόχος των παιδιών τον Θεού δεν είναι η διαρκής «επανόρθωση» μέχρι την αποπληρωμή των χρεών, με την έννοια του κάρμα, αλλά η προσφορά υπηρεσίας και αγάπης προς όλη την πλάση. Η επανόρθωση και η πληρωμή για προηγούμενα κακά μπορεί να αποτελεί ένα μέρος μιας τέτοιας προσφοράς, αλλά όχι υποχρεωτικά, καθώς ο Πατέρας διαθέτει πολλούς δρόμους για να οδηγήσει τα παιδιά του στην τελειοποίηση.

Και όταν όντως γίνεται μια επανόρθωση ενός περασμένου αδικήματος, αυτό γίνεται όχι για χάρη της ίδιας της επανόρθωσης, αλλά για χάρη της αγάπης και της αλληλεγγύης, που τελειοποιούν την ψυχή.

Άλλωστε, δεν είναι γραμμένο πουθενά ότι ο μετανοημένος υποχρεούται να πληρώσει για όλα τα κακά που έχει κάνει, αντίθετα λέγεται: «Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου κι έτσι θα εφαρμόσετε πλήρως το νόμο του Χριστού» (Προς Γαλάτες 6, 2).

Ο καλύτερος τρόπος να δείχνει κάποιος έμπρακτα τη μεταμέλειά του είναι να βοηθά στη σωτηρία των αδελφών του, γιατί, όπως λέει η παραβολή, όποιος οργώνει, πρέπει να κοιτά μπροστά και όχι προς τα πίσω (Κατά Λουκά 9, 62).

Σε τελική ανάλυση, λοιπόν, η διδασκαλία του κάρμα μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό εμπόδιο για την τελειοποίηση της ψυχής. Το παράλογο της διδασκαλίας αυτής φαίνεται, άλλωστε, από το γεγονός ότι συχνά για διάφορους λόγους είναι αδύνατο να γίνει η επανόρθωση η αποπληρωμή ενός ανομήματος πάνω στη Γη. Είναι λογικά αδύνατο να περιμένει κανείς ότι θα επανορθώσει σε μια άλλη γήινη ζωή, όπου επιπλέον δεν έχει ανάμνηση της προηγούμενης ζωής του.

Για να απαλλαγεί κάποιος από το βάρος των ανομημάτων του προϋποτίθεται ότι τα αναγνωρίζει, μετανοεί εντελώς συνειδητά γι' αυτά και τα παραδίδει στον Ιησού. Προφανώς δεν είναι δυνατό, λοιπόν, να μετανοήσει για κάτι που δεν γνωρίζει. Όσον αφορά

την προϊστορία της ανθρώπινης ύπαρξής του, είναι αρκετό να έχει κανείς γνώση για την πρώτη πτώση από τη σφαίρα του Θεού και τη συνακόλουθη πτώση των πρωτόπλαστων.

Στο παρελθόν, βέβαια, εκτός από λίγους φωτισμένους οι περισσότεροι γνώριζαν μόνο για το «προπατορικό αμάρτημα» του Αδάμ και της Εύας και δεν υπήρχε μια σαφής εξήγηση, γιατί η αδυναμία των πρώτων δύο ανθρώπων έπρεπε να βαραίνει όλες τις επόμενες γενεές. Στο μεταξύ, όμως, η ανθρωπότητα έχει ωριμάσει αρκετά, ώστε να μπορεί να δεχθεί πιο «στερεά τροφή».

* Πβ. Επίσης Βάλτερ Λουτς «Η πατρίδα της ψυχής», στο κεφάλαιο για τη μετενσάρκωση.

«ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ»

Η καρμική διδασκαλία της μετενσάρκωσης

Αρ. 4590 17-3-1949

Μην αφήνετε υποτιθέμενες αντιφάσεις να σας φέρνουν σε σύγχυση και δεχθείτε απλά ως μοναδική εξήγηση το γεγονός ότι η αντιληπτική σας ικανότητα δεν επαρκεί πάντοτε για να καταλάβετε κάποιο θέμα σωστά.

Έτσι, δεν είναι απαραίτητο να υφίσταται όντως μια αντίφαση, μονάχα εσείς είσαστε που βλέπετε ασυμφωνίες εκεί όπου δεν υπάρχουν. Ας σας αρκεί να ξέρετε ότι Εγώ δεν σας διδάσκω ποτέ λάθος και σας προσφέρω πάντα τη γνώση με έναν τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορείτε να αντλήσετε από αυτή όφελος για την ψυχή σας...

Η διδασκαλία του κάρμα δεν βοηθάει στο να σας παρακινήσει σε έναν εντατικότερο πνευματικό αγώνα, αλλά είναι μάλλον ένα παραπάνω κίνητρο για να ζει κανείς χλιαρά τη ζωή του από πνευματική άποψη. Ήδη γι’ αυτό το λόγο δεν ωφελεί ιδιαίτερα την ψυχή και βέβαια δεν εγκρίνω απόλυτα το γεγονός ότι έτσι επαναπαύεστε, υπολογίζοντας πως θα επιστρέφετε ξανά στη γη, με αποτέλεσμα να παραμελείτε τον πνευματικό σας αγώνα. Βέβαια, υποβοηθώ με κάθε τρόπο την ανοδική εξέλιξη των πνευμάτων και οπουδήποτε διαβλέπω μια σίγουρη πιθανότητα να βοηθηθεί η ψυχή σας στην ωρίμανσή της, είμαι διαρκώς πρόθυμος να δώσω την έγκρισή Μου για να γίνει. Αυτό όμως το κάνω πάντοτε με βάση τους νόμους της αιώνιας τάξης Μου και χωρίς να δημιουργώ αυθαίρετα ευκαιρίες για κάτι τέτοιο...

Επομένως, είναι ευνόητο γιατί Εγώ δεν σας λέω πως πρέπει να ολοκληρώσετε για άλλη μια φορά την εξέλιξή σας πάνω σ’ αυτή τη γη, πράγμα που σημαίνει ότι θα έχετε αποτύχει εντελώς κατά την παρούσα γήινη ζωή σας.

Αντίθετα, θέλω να σας προφυλάξω από αυτή την αποτυχία και γι’ αυτό σας συμβουλεύω, σας προειδοποιώ και σας διδάσκω για να σας εμποδίσω να αποτύχετε. Θα ήταν άλλωστε μια εσφαλμένη παιδαγωγική μέθοδος εάν σας πρότεινα έναν άλλο δρόμο για να φθάσετε στον προορισμό σας, τη στιγμή που έχετε το σωστό μπροστά σας, τον οποίο οφείλετε και μπορείτε επίσης να διανύσετε, εάν στρέψετε τη θέλησή σας προς τη σωστή κατεύθυνση.

Και αν σας αναφέρω τις αμέτρητα πολλές ενσωματώσεις που προηγήθηκαν της ενανθρώπισης, ο μόνος λόγος είναι για να σας κάνω να συνειδητοποιήσετε τη μεγάλη ευθύνη την οποία φέρετε γι’ αυτή τη σύντομη επίγεια πορεία.

Συνεπώς, η σχετική γνώση έχει σκοπό να σας παρακινήσει σε μεγαλύτερη προσπάθεια και όχι να καταλήξετε σε λάθος συμπεράσματα και να παραμελήσετε τις προσπάθειές σας με την ελπίδα ότι θα ξαναενσαρκωθείτε σ’ αυτή τη γη, εάν δεν πετύχετε αυτή τη φορά το στόχο σας.

Το πνεύμα Μου σας διαφωτίζει βέβαια και αν αποτανθείτε μ’ εμπιστοσύνη σε Μένα, σας διευκρινίζω μέσω των υπηρετών Μου κατά πόσον σκέφτεσθε σωστά.[Εάν ξέρατε πόσες αμέτρητα πολλές δυνατότητες εξέλιξης υπάρχουν στα αμέτρητα ουράνια σώματα του σύμπαντος, τότε δεν θα σας περνούσε ποτέ από το μυαλό η σκέψη ότι μια ψυχή επιστρέφει και πάλι στη γη. Ωστόσο, πρέπει φυσικά η ψυχή που δεν έχει φθάσει στην πλήρη ωριμότητα να βιώσει πολλές ακόμη ενσωματώσεις, κατά τις οποίες μπορεί να ωριμάσει και επομένως να προχωρήσει προς τα πάνω.

Συνεπώς, η διδασκαλία της μετενσωμάτωσης της ψυχής βασίζεται μεν στην αλήθεια, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η ψυχή μετενσαρκώνεται ξανά σ’ αυτή τη γη. Αντίθετα, απλά διαγράφει την πληθώρα των δυνατοτήτων να εξελιχθεί κανείς παραπέρα σε άλλες δημιουργίες, όπου η ψυχή, μέσα σε μια πνευματική ή υλική μορφή, εφ’ όσον εκπληροί τα καθήκοντα που της τίθενται, εξασφαλίζει την ανέλιξή της. Η περίπτωση όπου η ψυχή επανέρχεται επανειλημμένα σε αυτή τη γη αποτελεί εξαίρεση, γιατί προϋποθέτει μια πνευματική αποστολή και δεν μπορεί να αναχθεί σε γενικό κανόνα.

Οι ψυχές που φεύγουν από τη γη χωρίς να έχουν τελειοποιηθεί, νομίζουν ότι εξακολουθούν να ζουν στη γη. Πιστεύουν ότι έχουν μετοικήσει σε έρημες και άγονες περιοχές, αλλά στην πραγματικότητα βρίσκονται σε ένα άλλο ουράνιο σώμα, το οποίο παρουσιάζει πολύ πρωτόγονης φύσης δημιουργήματα, αντίστοιχα με την ψυχική τους ωριμότητα, και έτσι αποτελεί μια πολύ λιτή και καταθλιπτική διαμονή γι' αυτές. Με τη διαδικασία αυτή προσφέρεται μια δυνατότητα κάθαρσης στους πολύ υλιστικά διακείμενους ανθρώπους, οι οποίοι πρέπει να αποβάλουν τις επιθυμίες τους, ώστε στη συνέχεια, ανάλογα με τη θέλησή τους, να μετατεθούν σε ένα άλλο κοσμικό σώμα, με σκοπό την περαιτέρω εξέλιξή τους.

Επειδή ακόμη λατρεύετε υπερβολικά αυτή τη γη, γι' αυτό και με τη λέξη «μετενσάρκωση» εννοείτε αποκλειστικά τη μετενσάρκωση σε αυτόν τον πλανήτη. Θα πρέπει όμως να λάβετε υπόψη σας το ασύλληπτα μεγάλο σύμπαν που δημιούργησε η αγάπη Μου, μόνο και μόνο προς χάρη των αναρίθμητων πνευματικών όντων τα οποία οφείλουν να τελειοποιηθούν, πράγμα που κάνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μέσα σε υλικές δημιουργίες, εφόσον η ψυχή δεν έχει ακόμη πνευματοποιηθεί, δηλαδή δεν έχει γίνει δεκτική στο φως ή πλέον σε πνευματικές δημιουργίες, όπου η πνευματοποιημένη ψυχή μπορεί επίσης να ανελίσσεται διαρκώς, αφού γίνεται όλο και περισσότερο καθαρή σαν κρύσταλλο και ικανή να δεχθεί την ακτινοβολία Μου.

Βάλτε με το νου σας το άπειρο, παρατηρείστε τον έναστρο ουρανό του οποίου τα άστρα είναι δημιουργήματα της αγάπης και της θέλησής Μου, με τον προορισμό να φιλοξενούν τις εξελισσόμενες ψυχές. Τότε θα συνειδητοποιήσετε ότι αυτή η γη δεν είναι η μόνη που φέρει όντα με ανώτερο προορισμό και ότι πραγματικά δεν υπάρχει ανάγκη να επανέρχονται εδώ οι ψυχές που απέτυχαν κατά την γήινη ζωή τους. Γιατί είναι μεν ο μόνος σταθμός όπου μπορεί να επιτευχθεί η υιοθεσία από τον Θεό, αλλά δεν μπορεί να επιλέγεται κατά βούληση και επανειλημμένα ως πεδίο ωρίμανσης.

Κατά συνέπεια, η διδασκαλία της επανειλημμένης μετενσάρκωσης σ' αυτή τη γη θα πρέπει να χαρακτηριστεί ως λανθασμένη. Και ως επιζήμια για τις ψυχές θα πρέπει να καταπολεμηθεί, επειδή αδυνατίζει τη θέληση του ανθρώπου και θέτει σε κίνδυνο τη μεταμόρφωση του είναι του με την προοπτική της επανόρθωσης των παραλείψεων σε μια άλλη ζωή μέχρι να επιτευχθεί η ολοκλήρωση…

«ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ»

ΤΙ ΙΣΧΥΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΤΕΣΑΝΡΚΩΣΗ

Μια διεξοδικότερη προσέγγιση του θέματος της μετενσάρκωσης θα υπερέβαινε το πλαίσιο αυτού του βιβλίου. Άλλωστε, είναι εναργής η απάντηση από τη νέα αποκάλυψη, ότι πρόκειται για μια λανθασμένη πίστη[35] και μόνο κατ' εξαίρεση συμβαίνει για πολύ εξειδικευμένους λόγους.

Είναι γεγονός, επίσης, ότι μπορεί να λαμβάνουν χώρα επανειλημμένες «ενσαρκώσεις» σε άλλα ουράνια σώματα, αλλά δεν είναι ταυτόσημες με την επικρατούσα αντίληψη των γήινων μετενσαρκώσεων, όπου συν τοις άλλοις δεν υπάρχει καμία ανάμνηση των «προηγούμενων ζωών».

Αναμφισβήτητα πολλοί οπαδοί αυτής της θεωρίας στην ευημε- ρούσα δύση θα έπαιρναν αστραπιαία τις αποστάσεις τους από την πίστη τους αυτή, εάν έμπαιναν στη θέση μιας μεγάλης -αν όχι της μεγαλύτερης- μερίδας της ανθρωπότητας που πεινά, πονά, πάσχει, ζει στη¯φτώχεια, τον πόλεμο, το διωγμό και την καταπίεση, τα βασανιστήρια, την αδικία, το βιασμό και την εκμετάλλευση κ.ο.κ. Γιατί είναι βέβαια εύκολο να ονειροπολεί κάποιος για περασμένες -πάντοτε «σημαντικές» εννοείται- ή μελλοντικές μετενσαρκώσεις, όταν γνωρίζει μόνο τη γλυκιά πλευρά της ζωής και απολαμβάνει χωρίς περιορισμούς τον κόσμο της ύλης, από τον οποίο όμο)ς οφείλουμε να αποκοπούμε για την πνευματική μας άνοδο.

Τέτοιοι πιστοί της μετενσάρκωσης στη δύση μαρτυρούν άθελά τους το υποσυνείδητο φρόνημά τους, καθώς είναι ακόμη εγκλωβισμένοι στο χιμαιρικό πεδίο αυτού του κόσμου, γι' αυτό και επιθυμούν να επιστρέψουν εδώ. Για τον ίδιο λόγο επίσης αμέτρητες ψυχές που έφυγαν από τη Γη παραμένουν προσκολλημένες σε αυτήν, καθώς η ύπαρξή τους έχει ταυτιστεί με την ύλη. Έτσι δεν είναι λίγες οι φορές που καταταλαιπωροῦν αναρίθμητους ομόφρονες ανθρώπους καταλαμβάνοντας τους, περνώντας δηλαδή στη μαγνητική αύρα ασταθώς ψυχολογικά ατόμων. Το γεγονός αυτό το απέδειξε χιλιάδες φορές ο γνωστός γιατρός Καρλ Βίκλαντ στην τριαντάχρονη σταδιοδρομία του και το κατέγραψε με τον τίτλο: «Τριάντα χρόνια μεταξύ των νεκρών».

Αυτό ισχύει τουλάχιστον για τους οπαδούς της μετενσάρκωσης στο δυτικό κόσμο, ενώ στη χώρα που γεννήθηκε, την Ινδία, πάρα πολλοί, λόγω της κοινωνικής οργάνωσης σε κάστες, σύμφωνα με την ινδουϊστική θρησκεία, βρίσκονται στο κατώτατο σκαλοπάτι της επιβίωσης μετά κόπων και βασάνων και αυτοί δεν μπορούν βέβαια παρά να προσδοκούν ότι στην επόμενη ζωή τα πράγματα θα είναι καλύτερα. Επειδή δε η πίστη τους την πρόοδο τη βλέπει μόνο σαν εξέλιξη πάνω στη Γη, η διδασκαλία του κάρμα και της μετενσάρκωσης έχει αποβεί σε μία τεράστια τροχοπέδη στην ανάπτυξη αυτού του έθνους, πράγμα που γίνεται εμφανές σε

35

οποιονδήποτε στοχαστεί λίγο με ανοικτή και κριτική στάση για την κατάσταση του ινδικού λαού. Εάν οι υποστηρικτές αυτής της διδασκαλίας είχαν τη δυνατότητα να ρίξουν για λίγο μια ματιά στις ανώτερες βαθμίδες των άλλων κόσμων και να τις συγκρίνουν με το σκοτάδι που επικρατεί, εν αντιθέσει στη Γη, θα αποκτούσαν μία άλλη άποψη και σχέση με τον πλανήτη μας. Υπάρχει ένα σχετικό σημείο στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» του Λόρμπερ, τόμος V136,7, όπου λέει κατά λέξη ο Κύριος: *«Υπάρχουν στον άλλο κόσμο κάποιες πολύ κακές ψυχές που κανείς μπορεί ανεπιφύλακτα να τις ονομάσει διαβολικές.*

* Βλ. επίσης: Μπέρτα Ντούντε «Το πέρασμα στη νέα πνευματική ζωή», σελ. 222, και Βάλτερ Λουτς «Η πατρίδα της ψυχής»

Τούτες οι ψυχές περνούν δέκα χιλιάδες φορές χειρότερα στο υπερπέραν από ό,τι περνά σε αυτή εδώ τη Γη ο πιο φτωχός και κατατρεγμένος ζητιάνος. Αλλά από όλες αυτές τις ψυχές που ο αριθμός τους μέχρι τώρα μπορεί να υπολογιστεί γύρω στα δέκα δισεκατομμύρια, δεν υπάρχει ούτε μία που θα 'θελε να επαναλάβει την πορεία που έκανε με σάρκα σε αυτή τη Γη. Εάν όμως οι πιο ελεεινοί των ελεεινών δεν θέλουν ποτέ πια να πατήσουν το πόδι τους εδώ, πόσο λιγότερο τότε εκείνοι που στον άλλο κόσμο είναι ευτυχισμένοι!»

Και για το ίδιο θέμα λέγεται στην Ντούντε: «Ουδέποτε πρόκειται ένα ον που βρίσκεται ακόμη στο στάδιο του σκότους να θελήσει να επιστρέφει στη Γη για να επανορθώσει τα λάθη που έκανε όσο ζούσε και να ξαναζήσει τη ζωή του σύμφωνα με το τι ήταν ο πραγματικός σκοπός της... Όταν μια ψυχή όμως φτάσει πια στο επίπεδο εκείνο όπου μπορεί να δέχεται φως και δύναμη, δεν αποζητά να επιστρέφει πια στη Γη, εκτός εάν έχει να εκτελέσει εκεί μία αποστολή που απαιτεί την μετενσάρκωση μιας φωτεινής οντότητας».

Επομένως είναι επίσης λανθασμένη η άποψη ότι η διδασκαλία της μετενσάρκωσης δικαιολογείται από τις επιταγές μιας εξισορροπιστικής δικαιοσύνης, πράγμα που αναλύθηκε διεξοδικά στο προηγούμενο κεφάλαιο για το κάρμα[36].

Είναι βέβαια αλήθεια ότι πάρα πολλοί χριστιανοί, παρά την πίστη τους στον Ιησού Χριστό ως σωτήρα, δεν περνούν απευθείας στον παράδεισο φεύγοντας από τη Γη, γιατί φέρουν ακόμη πολλά εγκόσμια ή υλιστικά στοιχεία. Αλλά είναι λάθος να πιστεύεται ότι η Γη είναι ο μοναδικός τόπος για την πνευματοποίηση των ψυχών των ανθρώπων. Γιατί στη Γη επιτρέπεται *μία μόνο ενσάρκωση σε κάθε λυτρωτική περίοδο*[37], εκτός από τις λίγες εξαιρέσεις που

36
37

είναι συνδεδεμένες με μία ειδική αποστολή. Ο πλανήτης μας έχει ασφαλώς μία ιδιαίτερη σημασία από την άποψη ότι είναι ο μόνος τόπος όπου είναι δυνατή η κατάκτηση της υιοθεσίας από τον Θεό, ακριβώς επειδή εδώ είναι η έδρα του παράγοντα του κακού, του Σατανά· και δοθέντος ότι τα πράγματα εδώ είναι πιο δύσκολα για την πνευματοποίηση, γι' αυτό και το τρόπαιο είναι το ύψιστο δυνατό για ένα δημιουργημένο ον, να αποκτήσει δηλαδή άμεσα τον Θεό ως πατέρα.

Ωστόσο το σύμπαν με τους αμέτρητους ήλιους και πλανήτες, προσφέρει άπειρες δυνατότητες εξέλιξης και πνευματοποίησης σε μέρη, όπου η εξέλιξη μπορεί να προωθηθεί πολύ πιο εύκολα και ακίνδυνα από ό,τι στη Γη, όπου η δύναμη του κακού είναι πιο μεγάλη.

Και ας θυμηθούμε τη ρήση του Χριστού: «Ο οίκος του Πατρός μου έχει πολλά διαμερίσματα».

Το μόνο μειονέκτημα είναι ότι εκτός Γης δεν μπορεί να κατακτηθεί το υπέρτατο, η πατρότητα του Θεού. Σε ένα άλλο κείμενο της Μπέρτα Ντούντε λέγεται για τους κίνδυνους που ενέχονται στη διδασκαλία της μετενσάρκωσης:

«Η διδασκαλία της μετενσάρκωσης είναι πάντα επιζήμια για τους ανθρώπους, για το λόγο ότι εφόσον τους χαρακτηρίζει μία ορισμένη χλιαρότητα θα παρηγορούνται με αυτήν ή θα ψάχνουν εκεί για δικαιολογίες, με την ιδέα ότι μπορούν να αναπληρώσουν κάποια μέρα όλες τις ελλείψεις τους. Μία τέτοια διδασκαλία δεν πρόκειται ποτέ να αποόειχθεί ωφέλιμη, δεδομένου ότι μόνο η ακαταπόνητη άσκηση του εαυτού μπορεί να εξασφαλίσει την επιτυχία, ούτως ώστε να μπορούν μια μέρα να μείνουν ικανοποιημένοι από τη ζωή τους κρίνοντάς την αναδρομικά · αντίθετα η διδασκαλία της μετενσάρκωσης αφήνει πάντα ένα παραθυράκι ανοικτό που εξυπηρετεί όσους έχουν αδύνατη θέληση, τους αμελείς και τους χλιαρούς!»

«ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ»

Αρ. 8495 13-5-1963

Διασαφηνίσεις σχετικά με τη μετενσάρκωση

Είναι εντελώς λαθεμένη η υπόθεση ότι ο άνθρωπος επιστρέφει στη Γη ξανά προκειμένου να πληρώσει για τις προηγούμενες αμαρτίες του, μολονότι όντως ο νόμος της θεϊκής δικαιοσύνης απαιτεί την εξιλέωση για όλα τα αμαρτήματα.

Όμως για Μένα υπάρχουν πραγματικά πολλές δυνατότητες, έτσι ώστε κάποτε να εξαλειφθεί κάθε ενοχή και να μπορεί να γίνει πάλι δεκτή η κάθε οντότητα στο βασίλειο του φωτός και της μακαριότητας, από το οποίο μένει αποκλεισμένη όσο βρί-σκεται σε αυτή την ένοχη κατάσταση οφειλής απέναντι στον Νόμο.

Το βασίλειο του άλλου κόσμου στο οποίο εισέρχεται η ψυχή μετά το θάνατο του σώματός της είναι ανάλογο με το επίπεδο της ωριμότητάς της. Κατά συνέπεια είναι δυνατό να βρεθεί τόσο στο πιο βαθύ σκοτάδι όσο και στο πιο λαμπρό φως και αντίστοιχα επομένως μπορεί η μοίρα της να είναι βασανιστική ή και μεγαλειώδης.

Και είναι απερίγραπτα τόσο τα βασανιστήρια όσο και τα μεγαλεία, τα οποία δεν είναι εφικτό να περιγραφούν σε σας τους ανθρώπους. Έτσι μπορεί να είναι τρομερή η μοίρα των αλύτρωτων ψυχών, καθώς η ψυχή συχνά υποφέροντας σε απερίγραπτο βαθμό για την ενοχή της ή και από την επίγνωση των αμαρτιών της, αποπληρώνει με αυτό το μαρτύριο ένα μεγάλο μέρος της ενοχής της. Αυτή η βασανιστική κατάσταση μπορεί να διαρκεί για ένα άπειρα μεγάλο χρονικό διάστημα, αν η ψυχή παραμείνει αβελτίωτη, αν δεν ακολουθήσει τις νουθεσίες των πνευματικών οδηγών, οι οποίοι θέλουν να τη βοηθήσουν να βγει από αυτή την αθλιότητα. Γιατί δεν μπορεί να εισέλθει στο βασίλειο του φωτός, αν δεν έχουν πρώτα εξιλεωθεί οι αμαρτίες που τελέστηκαν επί γης.

Επειδή όμως το αρχικό αμάρτημα της πτώσης του από τον Θεό είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο και δεν θα μπορέσει ποτέ να ξεπληρωθεί από τον ίδιο, θα πρέπει ο άνθρωπος επί γης ή η ψυχή του στον άλλο κόσμο να βρει αμετάκλητα το δρόμο προς τον Ιησού Χριστό, γιατί *μόνο Αυτός* μπορεί να την ελευθερώσει από αυτό το αμάρτημα, για το οποίο πέθανε στο σταυρό.

Χωρίς τον Ιησού Χριστό η ψυχή δεν απαλλάσσεται ποτέ από την ενοχή της, ακόμη και αν βασανίζεται για μεγάλο διά-στημα στο σκοτάδι στον άλλο κόσμο. Πρέπει λοιπόν να επικαλεστεί τον Ιησού για ευσπλαχνία και για άφεση των αμαρ-τιών της, οι δε πνευματικοί της βοηθοί θα προσπαθούν διαρκώς να την παρακινήσουν να αναζητήσει λύτρωση σε Εκείνον, ο Οποίος πρόσφερε τη ζωή Του για αυτό το αμάρτημα.

Αν λοιπόν αυτή παραδοθεί σε Εκείνον τότε θα παραγραφεί τόσο το αρχικό αμάρτημα της αποστασίας από τον Θεό, όσο και το χρέος των αμαρτιών με τις οποίες αυτή φορτώθηκε κατά την επίγεια ζωή. Τότε αυτή θα είναι ελεύθερη από όλες τις αμαρτίες και χάρη στο αίμα του Ιησού θα γίνει δεκτή στο βασίλειο του φωτός και της μακαριότητας. Αν ωστόσο η ψυχή είναι τόσο πορωμένη ώστε να μην στρέφεται σε Εκείνον, παρόλες τις συστάσεις των όντων του φωτός που επιθυμούν να τη βοηθήσουν, τότε βυθίζεται

ολοένα πιο χαμηλά, τα δε βάσανά της είναι ανυπολόγιστα. Εάν μάλιστα δεν καταφέρει να ανέλθει από την κόλαση, πράγμα το οποίο είναι ακόμη εφικτό με τη βοήθεια των όντων του φωτός, τότε θα πρέπει πάλι να βαδίσει το δρόμο της ενσωμάτωσης μέσα στα υλικά δημιουργήματα έτσι ώστε να φτάσει κάποτε στον τελικό προορισμό.

Αυτή όμως η επιστροφή στη Γη ως φυλάκιση μέσα στην ύλη δεν είναι η μετενσάρκωση της ψυχής όπως υποθέτετε εσείς οι άνθρωποι. Άλλωστε κάθε άλλο παρά επιθυμητή είναι, αφού πρόκειται πάλι για μια απεριόριστα μακρά βασανιστική κατάσταση για την ψυχή που είναι διαλυμένη σε μικρότατα μόρια, ωσότου φτάσει πάλι στο στάδιο του ανθρώπου.

Ένα πράγμα πρέπει να σας επαναλαμβάνεται διαρκώς και αυτό είναι ότι ποτέ δεν θα ελευθερωθείτε από τα αμαρτήματά σας χωρίς τον Ιησού Χριστό. Για αυτόν τον λόγο είναι τόσο σημαντικό το λυτρωτικό έργο του Ιησού, γιατί μόνο Αυτός εί-ναι η πύλη για το βασίλειο το φωτός. Διότι ακόμη και αν στο πνευματικό βασίλειο πληρώσετε με βάσανα τις αμαρτίες που φορτώσατε στους εαυτούς σας κατά την επίγεια ζωή σας, ού-τε και τότε μπορείτε να εισέλθετε στο βασίλειο του φωτός εάν δεν απαλλαχθείτε από το *αρχικό σας αμάρτημα της αποστασίας από τον Θεό* μέσω του Ιησού Χριστού.

Υποτιμάτε επίσης το λυτρωτικό έργο, γιατί θέλετε να κάνετε τους συνανθρώπους σας να πιστέψουν ότι είστε ικανοί να ξεπληρώσετε οι ίδιοι τα αμαρτήματά σας και γι’ αυτό παρέρχεστε τον Ιησού. Όμως στην πραγματικότητα χωρίς Αυτόν δεν θα μπορέσετε ποτέ να εξιλεωθείτε για το αρχικό σας αμάρτημα, το οποίο δεν μπορεί να παραγραφεί ακόμη και με τα πιο υπέρογκα βάσανα πάνω στη Γη ή στον άλλο κόσμο.

Εκτός αυτού δεν θα σας ωφελούσε σε τίποτα μια ακόμη επίγεια ζωή, στην οποία και πάλι θα φορτωνόσασταν νέα αμαρτήματα. Άρα προέχει να βρείτε τον Ιησού Χριστό, τον Οποίο όμως μπορείτε να βρείτε *και στον άλλο κόσμο* και συνεπώς δεν χρειάζεται να επιστρέψετε πάλι στη Γη.

Επανειλημμένα σας εφιστώ την προσοχή σχετικά με αυτή την εσφαλμένη διδασκαλία. Διότι με αυτό υποτιμάτε επίσης το λυτρωτικό έργο, γιατί θέλετε να κάνετε τους συνανθρώπους σας να πιστέψουν ότι είστε ικανοί να ξεπληρώσετε οι ίδιοι τα αμαρτήματά σας και γι’ αυτό παρέρχεστε τον Ιησού. Όμως στην πραγματικότητα χωρίς Αυτόν δεν θα μπορέσετε ποτέ να εξιλεωθείτε για το αρχικό σας αμάρτημα, το οποίο δεν μπορεί να παραγραφεί ακόμη και με τα πιο υπέρογκα βάσανα πάνω στη Γη ή στον άλλο κόσμο.

Συνειδητοποιείστε πόσο σημαντικό είναι το ότι πρέπει να βαδίσετε το δρόμο για το σταυρό και μην αυταπατάσθε με εσφαλμένες ελπίδες, με τις οποίες απλά παρατείνετε την αλύτρωτη κατάστασή σας και βασανίζεστε για απεριόριστο χρονικό διάστημα στο σκοτάδι. Διότι μόνο ο Ιησούς είναι το φως, το οποίο κατήλθε στη Γη φέρνοντάς σας τη σωτηρία από την αμαρτία και το θάνατο, αρκεί απλώς να απευθυνθείτε *σε Αυτόν* οικειοθελώς για συγχώρεση της ενοχής σας και να μην βασιστείτε στο ότι σε άλλες επίγειες ζωές θα μπορέσετε να απαλλαγείτε οι ίδιοι από το βάρος της. Αν το κάνετε αυτό, απλώς θα παρατείνετε την κατάσταση του σκοταδιού και του πόνου, γιατί χωρίς τον Ιησού Χριστό και το λυτρωτικό Του έργο δεν θα φτάσετε ποτέ στους αιώνες στο φως, στην ελευθερία και στη μακαριότητα, χωρίς τον Ιησού Χριστό δεν μπορείτε να απελευθερωθείτε από την ενοχή σας.

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΗΣ

Αρ. 4758 11-10-49

«… Ένα άτομο που αφήνοντας την επίγεια ζωή είναι ακόμη τόσο ατελές ώστε βρίσκεται σε βαθύτατο σκοτάδι, παραμένει κοντά στη Γη, όμως ως επί το πλείστον χωρίς να έχει συνείδηση ότι έχει χάσει τη σωματική ζωή του. Ο πόθος του για γήινα υλικά αγαθά είναι πανίσχυρος, ωστόσο, πραγματικά δεν θα ήταν δείγμα ούτε σοφίας ούτε αγάπης να του επιτραπεί να επιστρέψει πάλι στη Γη.

Γιατί δεν θα προσπαθούσε με τη θέλησή του να ανέβει ψηλότερα καθώς πρέπει πρωτίστως να υπερβεί τον πόθο για την ύλη.

Αυτό όμως επί γης είναι πολύ δυσκολότερο από όσο στο πνευματικό βασίλειο. Γιατί εκεί το ον μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι η ύλη δεν έχει πραγματική υπόσταση. Έτσι το να αποδεσμευτεί από την ύλη μπορεί να σημάνει ήδη την αρχή της ανόδου προς τα ύψη…».

Απώλεια της ανάμνησης[38]

Ένα ειδικό μέτρο της θείας σοφίας είναι ότι, πάνω στη γη, οι άνθρωποι χάνουν τελείως την ανάμνηση των προηγούμενων καταστάσεων ύπαρξής τους.

Ο Ιησούς λέει στο Λόρμπερ: «Συγκριτικά, πολύ λίγα πνεύματα έρχονται σ' αυτή τη γη, γιατί η οδός της σάρκας εδώ τους φαίνεται εξαιρετικά δύσκολη, αφού αφήνουν κάθε ανάμνηση της προηγούμενης κατάστασής τους και πρέπει να ξεκινήσουν από την αρχή μία

38

νέα ύπαρξη. Αυτό δεν συμβαίνει στα άλλα ουράνια σώματα. Εκεί, τα ενσαρκωμένα πνεύματα διατηρούν μία ονειρώδη ανάμνηση των προηγουμένων καταστάσεων. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι άνθρωποι σε άλλους πλανήτες και ουράνια σώματα είναι από την αρχή κατά πολύ σοφότεροι και διαυγέστεροι απ' ό, τι σ' αυτή τη γη. Όμως, γι' αυτό δεν είναι και ικανοί να προοδεύσουν σε μία ανώτερη βαθμίδα ελεύθερης ζωής. Μοιάζουν περισσότερο με τα ζώα αυτής της γης, που διαθέτουν από τη φύση τους τα ένστικτα που χρειάζονται για την ύπαρξή τους, και πάντοτε είναι ως προς αυτά πολύ επιδέξια και τελειοποιημένα. Αν, όμως, δοκιμάσετε να διδάξετε σ' ένα ζώο κάτι που υπερβαίνει τα ένστικτά του, θα δείτε ότι δεν θα βγουν και πολλά πράγματα απ' αυτό. Η αιτία είναι ότι οι ψυχές των ζώων διατηρούν μία θαμπή ανάμνηση των προηγουμένων καταστάσεών τους, η οποία τα απασχολεί και τα κρατάει δέσμια, κάπως σαν μία καταδίκη, και εξ αιτίας αυτού ζουν σε μία κατάσταση σαν νάρκη. Τώρα πια, μόνο στους ανθρώπους αυτής της γης συμβαίνει να απογυμνώνονται από κάθε ανάμνηση και ν' αρχίζουν μία νέα τάξη και διαμόρφωση ζωής, που είναι τέτοια ώστε κάθε άνθρωπος μπορεί μέσα απ' αυτήν να αναπτυχθεί μέχρι να μοιάσει απόλυτα στον Θεό.»

Ένας γιατρός πάλι παραπονιέται γι' αυτή την ιδιαιτερότητα της γήινης ζωής λέγοντας σ' έναν άγγελο: *«Χωρίς καμία ανάμνηση, θεωρώ κάθε μελλοντική και κάθε περασμένη ύπαρξη, συγκρίνοντάς την με την παρούσα, ως μη-ύπαρξη. Γιατί εάν δεν είμαι πια αυτό που ήμουν, κι αν σε μια μελλοντική ύπαρξη που αφαιρείται η ανάμνηση των οποιωνδήποτε προηγουμένων, τότε κάθε ύπαρξη είναι για μένα σαν να μην υπάρχει... Τί ωφελεί να έχει μία αλυσίδα χιλιάδες κρίκους, αν αυτοί ποτέ δεν ενώνονται ώστε να στηρίζουν ο ένας τον άλλο; Κοίτα, λαμπρέ μου φίλε, το ερώτημα αυτό είναι μεγάλης σημασίας για τον άνθρωπο που περνάει τη ζωή του μέσα σε θλιβερές συνθήκες, συχνά σκέφτεται καθαρά και γι αυτό βασανίζεται από το φόβο ενός θανάτου γεμάτου πόνο. Δεν σου έθεσα το ερώτημα αυτό για να δοκιμάσω τη μεγάλη σου σοφία, αλλά απλώς γιατί θέλω να με διαφωτίσεις.»*

Ο άγγελος απαντά: *«Άκου φίλε μου! Αν συνειδητοποιούσες καθαρά όλες τις προηγούμενες καταστάσεις, στις οποίες έχεις προϋπάρξει χωριστά με τα διάφορα τμήματα που σήμερα αποτελούν την ψυχή σου, τότε αυτό θα δημιουργούσε τέτοιο διαχωρισμό και τέτοια διάσπαση στη σκέψη, την κρίση και τη θέλησή σου, ώστε δεν θα σου ήταν δυνατόν να προσλάβεις την ηθική ενότητα, ισχύ και δύναμη από το πνεύμα αγάπης του Θεού (που τώρα είναι η μόνη αληθινή εσωτερική ζωή σου) κατά τρόπο τέτοιο, ώστε να ενωθείς με το πνεύμα του Θεού.*

Όταν όμως η ψυχή ενωθεί μ' αυτό, τότε θα φθάσει στην καθαρή θέαση και ανάμνηση σε ό, τι αφορά στον εαυτό της, και μέσα από αυτό θα αναγνωρίσει με σαφήνεια και θα θαυμάζει αιώνια και με ευγνωμοσύνη την άπειρη αγάπη και σοφία του ενός και μεγάλου

αρχιτέκτονα. Τότε αυτή η ανάμνηση που εσύ ζητάς σήμερα θα της είναι αιώνια χρήσιμη για τη ζωή της, ενώ τώρα θα ήταν πάρα πολύ επιζήμια.»

* Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ του Β. Λουτς.

Ο Κύριος τονίζει κι άλλον έναν σημαντικό λόγο της συσκότισης της συνείδησης.

Το πνεύμα και η συνειδητότητα του ενσαρκωμένου ανθρώπου δεν είναι διαυγή ούτε τέλεια, μας λέει, «για να αναγκάσουν τον άνθρωπο στην εσωτερική σκέψη και αναζήτηση, επειδή τίποτε δεν είναι πιο ανυπόφορο για την ψυχή, που συγγενεύει με το αρχέγονο θείο φως, από το ακαθόριστο όλων όσων αντιλαμβάνεται. Επομένως, η ψυχή διαρκώς επιθυμεί την πλήρη αλήθεια και αδιάκοπα σκέφτεται, ρωτάει και αναζητεί. Σ' αυτήν δε τη δραστηριότητά της συνίσταται και η αυξανόμενη αφύπνιση και ενδυνάμωση του εσωτερικού, πνευματικού νου, τόσο αναφορικά με την όραση, την ακοή και την αντίληψη, όσο και με το συναίσθημα.

Αν όμως η ψυχή ερχόταν στον κόσμο αυτό με εντελώς αφυπνισμένο εσωτερικό νου, θα βυθιζόταν σε πλήρη αδράνεια και απραξία, και αυτό θα ήταν το ίδιο σαν να μην ζει καθόλου. Γιατί η ευτυχία της ζωής συνίσταται κυρίως στη δραστηριότητα. Έτσι, είναι πιο ωφέλιμο για την ψυχή να ασκείται δρώντας από του να διαθέτει από την αρχή πλήρη διαύγεια εσωτερικής αντίληψης προς κάθε κατεύθυνση της ζωής.»

Τέλος, τα γραπτά της νέας αποκάλυψης μας δείχνουν έναν επιπλέον λόγο της συσκότισης της μνήμης. Αυτός είναι ότι η ψυχή που θα διέθετε πολύ καθαρή και συγκεκριμένη γνώση των συνθηκών του πνευματικού κόσμου, θα αισθανόταν έντονο εξαναγκασμό να ακολουθήσει τυφλά τη θεία τάξη και βούληση. Ο πνευματικός αυτός εξαναγκασμός θα της αφαιρούσε την αληθινή ελευθερία και αυτονομία της σκέψης, της βούλησης και της δράσης της. Όμως, το σχέδιο του Δημιουργού για τη διαμόρφωση των ψυχών θέλει, όπως είπαμε, να ωριμάσουμε αργά μέσα από τις εμπειρίες της ζωής και να δεχθούμε ελεύθερα την ύψιστη γνώση, ώστε ν' αποκτήσουμε απόλυτη ελευθερία βούλησης και δράσης. Έτσι, ο βασικός λόγος του ότι ειδικά πάνω στη γη, το πανεπιστήμιο αυτό των *«μεγάλων παιδιών»* του Θεού, οι προηγούμενες υπάρξεις τους καλύπτονται από ένα πέπλο, είναι ο στόχος της αγωγής προς την αυτονομία και ανεξαρτησία της ψυχικής και πνευματικής μας υπόστασης.

Βέβαια, δεν είναι σπάνιο πότε-πότε να αναδύεται στη συνείδηση ενός ανθρώπου, με τη θεία έγκριση και με σκοπό την ενδυνάμωση της ψυχής, μία ομιχλώδης ιδέα για την προηγούμενή του ύπαρξη. Οι ψυχικά χαρισματικοί, κατά καιρούς βλέπουν ακόμη καθαρότερα και μπορούν ν' αποκαλύψουν στοιχεία για την προηγούμενη ύπαρξη ενός ανθρώπου, όμως για τους λόγους που προαναφέρθηκαν σπάνια όλα αυτά είναι εντελώς πειστικά και σίγουρα. Μόνον όταν φθάσουμε στην πνευματική τελειότητα, θα μπορούμε να δούμε συνολικά, χωρίς αυτό να βλάπτει, τους θαυμαστούς δρόμους μέσα απ' τους οποίους έχουμε οδηγηθεί και αναπτυχθεί.

Η ύλη είναι πραγματική, όχι αυταπάτη…

«[…] Κάνει μεγάλη διαφορά εάν ο κόσμος, με όλα που βρίσκονται πάνω του και στο εσωτερικό του, θεωρείται δικό Μου έργο, δηλαδή ως μορφοποιημένη έκφραση της βούλησής Μου, ή εάν τον αντιλαμβάνονται σαν κάτι που δεν υφίσταται στην πραγματικότητα. Σ' αυτήν την περίπτωση τα πάντα τα αντιμετωπίζουν σαν δημιουργήματα της φαντασίας των ανθρώπινων αισθήσεων, τα οποία μπορούν να γίνουν ορατά από το νοητικό κόσμο του ανθρώπου, αλλά δεν έχουν άλλη υπόσταση απ' αυτήν που τους αποδίδει ο ίδιος ο άνθρωπος.

Ασφαλώς η ύλη αυτή καθαυτήν είναι παροδική κι ωστόσο είναι δικό Μου έργο, το οποίο υπάρχει όσο το διατηρεί η βούλησή Μου. Και η ύλη είναι κάτι το πνευματικό, στο οποίο έχω δώσει μία μορφή, επίσης και αυτή είναι ένας ενεργειακός σταθμός, ένας συλλέκτης συγκέντρωσης της δύναμης που απορρέει αέναα από την Αγάπη Μου. Επομένως είναι τρόπο τινά μία φόρμα, ένα δοχείο, που δέχεται τη δύναμή Μου, μα και η φόρμα η ίδια είναι ταυτόχρονα δύναμη, την οποία κρατάει σταθερή η βούλησή Μου.

Είναι μεν πραγματική, όσο τη βλέπετε, ωστόσο ως φόρμα δεν είναι μόνιμη, καθότι όταν αποσύρω τη βούλησή Μου, η φόρμα διαλύεται· και μάλιστα διαλύεται πάλι σε επιμέρους πνευματικές ουσίες, τις οποίες η βούλησή Μου σταθεροποιεί εκ νέου για όσο το ανώριμο πνευματικό στοιχείο χρειάζεται ακόμη μία εξωτερική φόρμα, μέσα στην οποία θα εξελιχτεί.

Επομένως η ύλη είναι ασφαλώς εφήμερη, αφού παρατηρείτε με τα ίδια σας τα μάτια την παροδικότητά της· ωστόσο για όσο την βλέπετε είναι πραγματική, είναι εκεί και αποτελεί απόδειξη της ύπαρξής Μου, με άλλα λόγια μαρτυρεί τη δημιουργική βούληση και τη δύναμή Μου. […] Τίποτα απ' όσα έχω δημιουργήσει δεν είναι χωρίς σκοπό και νόημα, άλλωστε για ποιο λόγο θα έστηνα

μπροστά στα μάτια σας αυταπάτες, που θα μπορούσε κανείς ν’ αρνηθεί ότι έχουν μία σκοπιμότητα; Όπως το σώμα σας ως ύλη είναι στην ουσία ο φορέας της ψυχής σας, του πνευματικού στοιχείου σας που πρέπει να εξελιχθεί ανοδικά, όμοια επίσης κάθε ορατό σε σας δημιούργημα μολονότι παροδικό, είναι φορέας πνευματικού, μόνο που βρίσκεται σε διαφορετικό στάδιο εξέλιξης. Όσο μπορείτε να το βλέπετε αποτελεί μία φόρμα, προϊόν της βούλησής Μου. Ασφαλώς η ανοδική εξέλιξη μπορεί να λάβει χώρα επίσης και σε μία δημιουργία που είναι αμιγώς πνευματική· αλλά η Γη αποτελεί ένα ιδιαίτερο σχολείο του πνεύματος, τα δε γήινα δημιουργήματα έχουν έναν ιδιαίτερο σκοπό κι εδώ εξελίσσονται μ’ επιτυχία.

Το πνευματικό που βρίσκεται μακριά από Μένα, σε τεράστια απόσταση, θέτει τον εαυτό του εκτός του ενεργειακού κυκλώματος της Αγάπης Μου κι έτσι στερείται επίσης την παροχή της δύναμής Μου. Και το πνευματικό που δεν δέχεται δύναμη, σκληραίνει.

Ως εκ τούτου γίνεται και το ίδιο ύλη και άρα θα είναι πιο κατανοητή η εξήγηση ότι η ύλη είναι πνευματικό που έχει σκληρύνει, στο οποίο όμως η Αγάπη και η Σοφία Μου δίνουν τη δυνατότητα να λυτρωθεί. Γιατί μπορεί να εξελιχτεί προς τα πάνω και να εισέλθει πάλι μέσα στο κύκλωμα της Αγάπης Μου· κι έτσι μπορεί να δεχτεί επίσης δύναμη, αρχικά σε μικρό βαθμό και σταδιακά όλο και περισσότερο, πράγμα που σημαίνει ότι η ύλη γίνεται πιο μαλακή. Έτσι τώρα θα καταλαβαίνετε συν τοις άλλοις τις διαφορές που υπάρχουν στην Πλάση, από τον ορυκτό κόσμο στο φυτικό και στο ζωικό και ανεβαίνοντας ως τον άνθρωπο…»

Αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε στις 22-10-1946 με αριθμό 3911.

13. ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ VS ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ο Ιησούς και οι Ινδοί

Το ινδουιστικό πάνθεον

Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός

Το μυστήριο της οντότητας του Ιησού είναι ότι σ' Αυτόν ενώνεται η Τριάδα

Η προσωποποίηση του Θεού

Η Θεότητα είναι Οντότητα…

ΤΙ ΕΧΕΙ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ;

Η Οντότητα του Θεού

Το Πνεύμα του Θεού ακτινοβολεί στο άπειρο

Η Φύση έχει γίνει για να προσφέρει τη δυνατότητα στα Πνεύματα που είναι φυλακισμένα στην Ύλη, ν' Απελευθερωθούν

Η βασική ιδέα της κοσμογονίας στον Λόρμπερ

Όλη η κτίση αναστενάζει κι αγωνιά ως και τώρα

Ο νόστος του Εωσφόρου μέσα από τον κατακερματισμό του σε άτομα

Η πορεία μέσα από αμέτρητες μορφές ζωής ως την ομοίωση με το Θεό

Ο θάνατος είναι ζωή!

Οι βαθμίδες των φυσικών βασιλείων

Ο πνευματικός οδηγός

Το σχολείο της ζωής είναι το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα

Δαρβίνος και Λόρμπερ

ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Βαθμίδες εξέλιξης και ωρίμανσης

Η παιδική ηλικία (πρώτη αναπτυξιακή βαθμίδα)

Η μέση εποχή της διάπλασης (δεύτερη αναπτυξιακή βαθμίδα)

Πίσω στην αρχέγονη πηγή

Η πνευματοποίηση της Υλικής Δημιουργίας

Ο τελευταίος και αιώνιος θάνατος

Μία νέα τάξη Δημιουργίας

Ο μεγάλος φωτεινός άνθρωπος της νέας Δημιουργίας

Ο καιρός της τελείωσης

Το **μέγεθος της νέας πνευματικής** Δημιουργίας

Αέναα νέες Δημιουργίες

Η μοναδική σημασία της παρούσας περιόδου της Δημιουργίας

«Ακούστε, εσείς που είσαστε τέκνα της αθάνατης μακαριότητας, ιερά και τέλεια όντα... ο ινδουιστής αρνείται να σας ονομάσει αμαρτωλούς. Είσαστε τέκνα του Θεού, μέτοχοι στην αθάνατη μακαριότητα, ιερά και τέλεια όντα. Είσαστε θεότητες πάνω στη Γη. Αμαρτωλοί εσείς; Αμαρτία είναι το να ονομάζεται αμαρτωλός ο άνθρωπος, αυτό είναι μία παντοτινή ατίμωση της ανθρώπινης φύσης...»

Η εισήγηση του Βιβεκανάντα (Vivekananda, 1862-1902) στο Παγκόσμιο Συνέδριο των Θρησκειών το 1893 στο Σικάγο.

Σε αυτόν τον τελευταίο ισχυρισμό του Vivekananda απαντά ο Sundar Singh: *«Ο Swami Vivekananda είπε* ότι είναι αμαρτία να ονομάζεται αμαρτωλός ο άνθρωπος. *Εάν αυτό είναι αλήθεια, τότε ολόκληρη η διδασκαλία στις Βέδες και στα Sastra περί καλών και κακών έργων (το κάρμα) είναι παράλογη. Γιατί εάν αρνηθούμε ότι η αμαρτία υπάρχει πραγματικά, τότε το καλό στον άνθρωπο δεν διαφέρει σε τίποτα από το κακό».*

Ο χριστιανισμός βλέπει τον άνθρωπο επίσης δεσμώτη, αλλά όχι της μάγια και της σαμσάρα, παρά της αμαρτίας του που τον κρατά υπόδουλο. Επειδή μόνος του ο άνθρωπος δεν έχει τη δύναμη να ελευθερωθεί από τα δεσμά του, ο Θεός έστειλε τον Γιο του για να ελευθερώσει τους δεσμώτες με στόχο να τους δώσει την πληρότητα της ζωής.

Στην ινδουιστική αντίληψη, αντίθετα, η λύτρωση είναι ατομική υπόθεση του καθενός και κανένας δεν μπορεί να ελπίζει στη θεία χάρη. Η δε κατάληξη της αυτο-λύτρωσης είναι η διάλυση του εαυτού, το τέλος της συνειδητής ζωής.

Και ο Singh συνεχίζει ότι τότε είναι άχρηστο να ασκείται κάποιος σε καλά έργα, στη yoga ή στη bhakti. Τονίζει δε ότι εφόσον η μάγια είναι η δημιουργική δύναμη του Βράχμα, άρα αυτός φέρει την ευθύνη για την κατάσταση του ανθρώπου, αφού

δημιούργησε τόσο τον άνθρωπο όσο και την άγνοια. Αναρωτιέται μάλιστα ποια απόδειξη έχουμε ότι οι οπαδοί της θεωρίας της μάγια ή ακόμη και εκείνοι που φθάνουν με το διαλογισμό στη φώτιση ή ακόμη και ο ίδιος ο Βράχμα, δεν είναι επίσης μάγια.

Deben Kaly

Ο χριστιανισμός βλέπει τον άνθρωπο επίσης δεσμώτη, αλλά όχι της μάγια και της σαμσάρα, παρά της αμαρτίας του που τον κρατά υπόδουλο. (Προς Ρωμ. 3,23). Επειδή μόνος του ο άνθρωπος δεν έχει τη δύναμη να ελευθερωθεί από τα δεσμά του, ο Θεός έστειλε τον Γιο του για να ελευθερώσει τους δεσμώτες με στόχο να τους δώσει την πληρότητα της ζωής (Κατά Ιω. 1,16).

Στην ινδουιστική αντίληψη, αντίθετα, η λύτρωση είναι ατομική υπόθεση του καθενός και κανένας δεν μπορεί να ελπίζει στη θεία χάρη. Η δε κατάληξη της αυτο-λύτρωσης είναι η διάλυση του εαυτού, το τέλος της συνειδητής ζωής.

Δεν είναι απορίας άξιο ότι σήμερα ακόμη η Ινδία, αν και μία πολύ πλούσια χώρα με εντυπωσιακούς ρυθμούς ανάπτυξης ετησίως, αδυνατεί να θρέψει τα παιδιά της. Κάθε εναντίωση στο καθεστώς της πείνας και της αρρώστιας για τους φτωχούς, θεωρείται ιεροσυλία και αρνητική για το κάρμα των δυστυχισμένων.

Καθόσον η λύτρωση στον ινδουισμό ταυτίζεται με τη διάλυση του εγώ και τον εκμηδενισμό της θέλησης για ζωή, εύλογα υπό αυτό το πρίσμα η ζωή είναι όχι μόνο ανούσια, αλλά και ένα τρομακτικό βάρος που δεν βλέπει την ώρα να το ξεφορτωθεί κανείς. Αυτό πρεσβεύουν πολλοί ινδουιστές και βουδιστές δάσκαλοι. Παρ’ όλο που τιμούν την αγνή ζωή και τη φύση, καταδικάζουν τη βιωματική σχέση με τη ζωή. Το άτομο οφείλει να αποδεσμευτεί από κάθε αίσθημα προκειμένου να βρει τη λύτρωση. Αισθήματα όπως η χαρά, η αγάπη, η ευτυχία, η ειρήνη, μαρτυρούν προσκόλληση στη ζωή και γι’ αυτό πρέπει να παραμεριστούν ώστε να επιτευχθεί η νιρβάνα. Ακόμη και στις σχολές στις οποίες επιτρέπονται τα αισθήματα, όπως στην κίνηση Bhakti, αυτά αποτελούν ένα εργαλείο για την επίτευξη του σκοπού. Όντως ο πιστός bhakta αναζητεί το εκστατικό αίσθημα της ευδαιμονίας λατρεύοντας παράφορα μία θεότητα. Αποβλέπει όμως αποκλειστικά στο να ενωθεί με τη θεότητα, προκειμένου να βελτιώσει το κάρμα του, και έτσι να βρει το δρόμο για τη νιρβάνα. Αντιθέτως ο χριστιανός έχει χρέος να επιδιώκει τους καρπούς του Πνεύματος όπως ειρήνη, αγάπη, χαρά κ.λπ. (Προς Γαλ. 5,22). Η πίστη του χριστιανού πλουτίζει τη ζωή του με τέτοια χαρίσματα, η πίστη του ινδουιστή στοχεύει στη διάλυση της ζωής.

Εύλογα αναρωτιέται ο Sundar Singh:

«Η γνώση (jnana) όπως και τα καλά έργα (karma) και η αγάπη για τον Θεό (bhakti) είναι απαραίτητα για τη λύτρωση (moksha). Αλλά τι αξία έχει η λύτρωση, εφόσον τη στιγμή που την κατακτούμε, ταυτόχρονα χανόμαστε μέσα στην ουσία του Παντός; Άρα αντί για λύτρωση έχουμε αφανισμό. Επιπλέον, όταν μας καταπίνει το Βράχμαν, χάνεται επίσης η γνώση μας (jnana). Από αυτήν την άποψη η «γνώση» δεν παραμένει γνώση, αλλά στο τέλος γίνεται άγνοια και διάλυση. Όσο είμαστε στην κατάσταση της «άγνοιας»,

έχουμε ακόμη μία ορισμένη γνώση του εαυτού μας. Αλλά μόλις φθάσουμε στη λύτρωση μέσω της «γνώσης», δεν έχουμε πια τίποτα, ούτε καν το λίγο που είχαμε πριν διαλυθούμε μέσα στο Βράχμαν».

Την παραπάνω κριτική στα λάθη σκέψης του ινδουισμού επιβεβαιώνουν και άλλοι Ινδοί στοχαστές που έγιναν χριστιανοί. Γι' αυτό το λόγο είναι ενδιαφέρον να ακούσουμε και τη δική τους εμπειρία. Έτσι για παράδειγμα ο Ραμπιντρανάθ Μαχαράτζ (Rabindranath Maharaj) που εθεωρείτο πολλά υποσχόμενος, σεβαστός γκουρού πριν τον εκχριστιανισμό του, γράφει στο βιβλίο του *Death of a Guru*:

«Ακριβώς εκείνα τα άτομα που παίνευαν την ανεκτικότητα των ινδουιστών και υποστήριζαν ότι ο ινδουισμός δέχεται όλες τις θρησκείες, έγιναν οι πιο εμπαθείς κατήγοροί μας επειδή ακολουθήσαμε τον Χριστό. Όσο πιο πολύ προσπαθούσαν να μας πείσουν να επιστρέψουμε στη θρησκεία των πατέρων μας, τόσο καθαρότερα καταλαβαίναμε ότι πολύ σπάνια μένει κάποιος πιστός στη θρησκεία του επειδή αναζητεί την αλήθεια.

Απεναντίας, συνήθως αυτό συμβαίνει μόνο λόγω του συναισθηματικού δεσίματος με την πολιτισμική του παράδοση. Πολλοί ινδουιστές μία ζωή παπαγαλίζουν mantras στα σανσκριτικά χωρίς να μάθουν ποτέ τι σημαίνουν. Οι περισσότεροι από εκείνους που μιλούσαν εναντίον μας δεν ήξεραν ούτε για ποιο λόγο ήταν ινδουιστές – εκτός από τη γέννησή τους – ούτε είχαν μία εμπεδωμένη γνώση αναφορικά με τις θεμελιακές αλήθειες της θρησκείας τους. Στα μάτια τους το έγκλημά μας ήταν ότι εγκαταλείψαμε τη θρησκεία των πατέρων μας – ως εκ τούτου ήταν απολύτως άσκοπο να συζητάμε μαζί τους για την αλήθεια.

… Τότε που κάψαμε τα ινδουιστικά είδωλα στο σπίτι μας, συνειδητοποίησα ότι ο Χριστός πέθανε για χάρη μου, όχι μόνο για να μπορώ να βρω συγχώρεση, αλλά και για να μου δώσει νέα ζωή ώστε να απαλλαγώ από τον παλιό Rabindranath. Στο πέρασμα του χρόνου η συνειδητοποίηση αυτή μεγάλωσε κι άλλο. Ό,τι ήμουν πριν, πέθανε μέσα στον Χριστό και αυτός ζει μέσα μου μέσω της ανάστασής του. Αυτό ήταν το μυστικό της νέας μου ζωής και εκτός αυτού έβλεπα πώς λειτουργούσε επίσης και με άλλα άτομα τα οποία διαφορετικά δεν θα είχαν καμία ελπίδα.

…Για πολλούς μήνες με απασχόλησε το δεύτερο κεφάλαιο της επιστολής προς τους Γαλάτες, όπου λέει: "Σταυρώθηκα μαζί με τον Χριστό και δεν ζω πια εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα μου." Καλά χριστιανικά βιβλία με βοήθησαν να συλλάβω καλύτερα αυτήν τη σκέψη. Έτσι κατάλαβα ακόμη πιο καθαρά τη διαφορά ανάμεσα στη φυγή από τον κόσμο που ακολουθούν οι βουδιστές μοναχοί και

οι γιόγκι, και στη ζωή της ανάστασης που μας χάρισε ο Χριστός. Η άρνηση των σωματικών αναγκών, όπως έκανε λ.χ. ο πατέρας μου, ήταν ένας λανθασμένος δρόμος. Ενώ χάρη στον Ιησού Χριστό έχει ανοίξει ο δρόμος για να νικάμε την αμαρτία.

Η άρνηση του εαυτού που απαιτεί ο Ανατολικός μυστικισμός, βασίζεται στη σφαλερή αντίληψη ότι το μοναδικό πρόβλημα του ανθρώπου είναι η λανθασμένη του σκέψη και ότι το μόνο που χρειάζεται είναι να συνειδητοποιήσει ότι είναι θεός. Μα εάν ήμουν πραγματικά Βράχμαν, ασφαλώς θα το γνώριζα αρχικά. Ποιο το όφελος λοιπόν να "αναγνωρίσω" αυτό που ήξερα αρχικά αλλά ύστερα το ξέχασα; Πάλι θα το ξεχνούσα αργότερα! Αυτή η αντίληψη δεν ήταν η λύση του προβλήματος, παρά ένα ψέμα του Σατανά που θέλει να κρύψει το γεγονός ότι ο άνθρωπος έχει αποκοπεί από τον Θεό εξαιτίας της αμαρτίας του. Αλλά η λύση ενός προβλήματος δεν είναι το να αρνείται κανείς ότι υπάρχει. Ο θάνατος του Χριστού σημαίνει αυθεντική λύση για μας: Μας εξασφαλίζει τη συγχώρεση ώστε να έχουμε κοινωνία με τον Θεό. Με την ανάστασή του μας προσφέρει μία ζωή που δεν θα έχει ποτέ τέλος.

…

Αυτή η αντίληψη δεν ήταν η λύση του προβλήματος, παρά ένα ψέμα του Σατανά που θέλει να κρύψει το γεγονός ότι ο άνθρωπος έχει αποκοπεί από τον Θεό εξαιτίας της αμαρτίας του.

Την Ινδία δεν μπορεί να την περιγράψει κάποιος, πρέπει να την δει κανείς από μόνος του. Η δυστυχία, η φτώχια και η δεισιδαιμονία είναι απίστευτες. Αν ήδη τα χωριά της μας προκαλούν σοκ, τη φρικτή ζωή στις μεγαλουπόλεις δεν υπάρχουν λόγια να την περιγράψει κανείς. Στην Καλκούτα ο οικοδεσπότης μου, μου αφηγήθηκε ότι ένα εκατομμύριο κάτοικοι επιβιώνουν μετά βίας μέσα στην αθλιότητα στους δρόμους αυτής της πόλης. Δεν έχουν ούτε μία καλύβα από άχυρα ή από λάσπη για να χωθούν. Πεθαίνουν εκεί όπου γεννήθηκαν, σε ένα ανήλιαγο δρομάκι ή σε ένα πεζοδρόμιο που το καίει ο ήλιος, χωρίς να έχουν δει στη ζωή τους άλλο από αθλιότητα και απελπισία. Μάταια προσπαθούν μια ζωή να εξευμενίσουν ή να πάρουν βοήθεια από τους θεούς που δεν γνωρίζουν τι θα πει αγάπη ούτε συμπόνια. Δεν είναι τελείως παρανοϊκό για αυτούς τους απόκληρους να μαθαίνουν ότι χρειάζονται μόνο να "αναγνωρίσουν" ότι είναι θεοί; Και επιπλέον να παρηγορούνται με τη σκέψη ότι οι μολυσμένες πληγές στο κορμί τους, η πείνα που τους ξεσχίζει τα σωθικά και το κενό της απόγνωσης στην καρδιά αποτελούν απλώς μάγια, ψευδαίσθηση; Υπάρχει πιο σατανική απάτη από αυτήν;

Πόσο υπέρμετρα τυφλός πρέπει να είναι κάποιος για να θεωρεί ότι ο μυστικισμός της Ανατολής είναι αληθινός φωτισμός! Η θλιβερή κατάσταση της Ινδίας μιλάει από μόνη της για το σκοτάδι που επικρατεί εκεί. Αυτή η πλάνη δεν μπορεί παρά να προέρχεται από την ίδια διαβολική πηγή που εξαπατά εκατομμύρια ανθρώπους με το να τους υπόσχεται με τα ναρκωτικά έναν απατηλό παράδεισο.

Η καρδιά μου πονάει όταν σκέφτομαι τις λαϊκές μάζες που υποφέρουν στην Ινδία. Είναι απίστευτο ότι οι Δυτικοί ψάχνουν το φωτισμό στην Ινδία.

Το ξέρω από προσωπική πείρα ότι ο ινδουισμός με τις μοιρολατρικές διδασκαλίες για το κάρμα και τη μετενσάρκωση αποτελεί τη ρίζα του προβλήματος της Ινδίας. Πόσο υπέρμετρα τυφλός πρέπει να είναι κάποιος για να θεωρεί ότι ο μυστικισμός της Ανατολής είναι αληθινός φωτισμός! Η θλιβερή κατάσταση της Ινδίας μιλάει από μόνη της για το σκοτάδι που επικρατεί εκεί. Αυτή η πλάνη δεν μπορεί παρά να προέρχεται από την ίδια διαβολική πηγή που εξαπατά εκατομμύρια ανθρώπους με το να τους υπόσχεται με τα ναρκωτικά έναν απατηλό παράδεισο».

Παραπληρωματική είναι η άποψη του Σάντου Σούνταρ Σινγκ που αναρωτιέται πώς γίνεται στην Ινδία, η οποία είναι η μητέρα αυτών των διδασκαλιών και ιδίως εκείνης περί γνώσης, επί αιώνες εκατομμύρια των κατοίκων της να παραμένουν στην πιο τρομακτική άγνοια. Και συνεχίζει :

Λένε ότι η "Γνώση" δεν είναι για τον κοινό λαό, παρά μόνο για τους γιόγκι και τους σοφούς, δηλαδή όχι για όλους : Άρα δεν μπορούν όλοι να λάβουν την ευλογία της Αλήθειας. Από αυτό συμπεραίνουμε πως αφού η Γνώση δεν είναι για όλους, άρα δεν είναι οικουμενική και άρα δεν είναι ούτε αληθινή. Γιατί η Αλήθεια είναι για όλους… Ο Κρίσνα είπε : "Γεννιέμαι σε κάθε κοσμική εποχή για να σώσω τους καλούς και για να εξολοθρεύσω τους αμαρτωλούς" (Gita 4,8). Αντίθετα ο Ιησούς ήρθε για να σώσει [όλους, και] τους αμαρτωλούς.

… Όλες οι άλλες θρησκείες υπόσχονται τη λύτρωση στο μέλλον, όμως ο χριστιανισμός λέει: τώρα…Πολλοί νομίζουν, όπως νόμιζα κι εγώ όταν ήμουν ινδουιστής, ότι μόνο στη μελλοντική ζωή μπορεί να βρει κάποιος χαρά και μακαριότητα. Αλλά όταν έγινα χριστιανός ανακάλυψα ότι χαρά και μακαριότητα δεν υπάρχουν μόνο στον άλλο κόσμο, παρά ήδη εδώ επί γης μπορεί να πει κανείς ότι βρίσκεται στον παράδεισο.

… Δεν πιστεύω στη θρησκεία εκείνη που υπόσχεται τον Ουρανό μετά από αυτήν τη ζωή. Εάν αφοσιωθούμε στον Χριστό ανακαλύπτουμε ότι ο Ουρανός αρχίζει ήδη εδώ στη Γη… Το σπιτικό μας δεν είναι εδώ, η αληθινή πατρίδα μας είναι εκεί πάνω. Αλλά προτού φθάσουμε εκεί, πρέπει να αρχίσουμε από εδώ κιόλας να ζούμε στην πραγματική μας πατρίδα».

Συγχρόνως ο Σούνταρ Σινγκ τονίζει την οικουμενική σημασία του Ιησού Χριστού: *«Ανέκαθεν υπήρξαν σ' εμάς στην Ινδία άνθρωποι του Θεού χωρίς να ξέρουν καν (κατ' όνομα) τον Χριστό. …Ο Θεός επέτρεψε σε μεγάλο βαθμό σε αμέτρητους Ινδούς με καθαρή καρδιά να τον βρουν… Ο ζωντανός Χριστός αποκαλύπτεται στον κάθε άνθρωπο ανάλογα με την ανάγκη του. Έχουν υπάρξει και μη χριστιανοί στοχαστές που έλαβαν επίσης φως από τον Ήλιο της Δικαιοσύνης. Οι Ινδοί έλαβαν επίσης από το Άγιο Πνεύμα… Όπως ο κάθε άνθρωπος αναπνέει αέρα, έτσι αναπνέει επίσης Άγιο Πνεύμα ο καθένας, τόσο ο χριστιανός όσο και ο αλλόθρησκος, έστω κι αν ο δεύτερος δεν ξέρει να το πει με το όνομά του».*

Ο Sundar Singh ως αληθινά φωτισμένος προχωρεί ακόμη πιο μακριά: Βλέπει την αποκάλυψη του Θεού όχι μόνο σε ευσεβείς ανθρώπους άλλων θρησκειών, αλλά και σε όλους τους τομείς της πνευματικής ζωής όπως είναι η τέχνη, η επιστήμη, και η φιλοσοφία:

«Η αλήθεια παρουσιάζεται από πολλές πλευρές. Το κάθε άτομο αποκαλύπτει και εκφράζει διαφορετικές πλευρές της αλήθειας, ανάλογα με τις ικανότητες που του έδωσε ο Θεός. Στον έναν αρέσει ένα δέντρο για τους καρπούς του, σε έναν άλλον για τα άνθη του… Κατά όμοιο τρόπο ο φιλόσοφος, ο διανοούμενος, ο ποιητής, ο ζωγράφος και ο μυστικιστής εξηγούν και περιγράφουν ανάλογα με τις ικανότητες και την ιδιαιτερότητα του πνεύματός τους εκείνη την πλευρά της θείας Πραγματικότητας που τους έχει κάνει εντύπωση. Ωστόσο για το μεμονωμένο άνθρωπο δεν είναι δυνατό να συλλάβει όλο το εύρος της θείας Πραγματικότητας ούτε να περιγράψει την πολυμέρειά της».

Για τον Sundar Singh η ιστορία των θρησκειών αλλά και γενικότερα της πνευματικής ζωής αναπαριστά βαθμίδες στην κλίμακα που οδηγεί στο μυστήριο του ενανθρωπισμένου, σταυρωμένου και αναστημένου Χριστού. Ο αιώνιος Θεός φανερώνει μεν παντού και παντοιοτρόπως την απέραντη αγάπη και το έλεός του, μα η ζωή και τα πάθη του Γιου του είναι το πιο φανερό δείγμα της ευσπλαχνίας Του. Ο Λόγος ενεργεί παντού, διδάσκει, φωτίζει, καθοδηγεί, παρηγορεί, βοηθάει και γιατρεύει. Όμως στον ζωντανό Ιησού Χριστό οι άπειρες, διάχυτες αυτές ακτίνες των ενεργειών του συγκεντρώνονται σε ένα πανίσχυρο πυρ.

«Εμείς στην Ινδία το γνωρίζαμε ήδη ότι ο Θεός είναι καλός. Αλλά δεν φανταζόμασταν πως ήταν τόσο καλός ώστε να πεθάνει ο Χριστός για χάρη μας… Πολλά ωραία πράγματα υπάρχουν στον ινδουισμό, μα το ύψιστο φως έρχεται από τον Χριστό… Ο Θεός ικανοποιεί ως ένα βαθμό κάθε έναν που λαχταράει να τον βρει, ωστόσο η πλήρης ικανοποίηση δίνεται από τον Χριστό. Όποιος βρίσκει τον Χριστό, βρίσκει τον ουρανό επί γης».

Το συμπέρασμα του Sundar Singh είναι ότι οι υπόλοιπες θρησκείες συνιστούν μία προπαιδεία και προπαρασκευή για τον Χριστό, καθώς ο Λόγος στέλνει τις ακτίνες του παντού. Για τον Sundar Singh η ιδιαιτερότητα του χριστιανισμού είναι ότι ο Θεός του δεν είναι μόνο Θεός των χριστιανών. Ο Χριστός αγαπάει, συμπονάει και βοηθάει όλους, χριστιανούς και μη, όπως δηλώνεται και στη βιβλική ρήση : « Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν την αλήθεια» (προς Τιμόθεο Α΄ 2,4).

«Η λύτρωση ισχύει για όλους τους λαούς σε ολόκληρο τον κόσμο», λέει ο Sadhu. Όταν τον απασχόλησε κάποτε το ερώτημα σχετικά με τη μοίρα των αλλόθρησκων, έλαβε την εξής άνωθεν απάντηση ενώ βρισκόταν σε έκσταση: *«Εάν δεν υπήρχε καμία ελπίδα για όλους τους μη χριστιανούς, ο Θεός θα έπαυε να δημιουργεί ανθρώπους… Πολύ λίγοι θα είναι αυτοί που θα χαθούν, ενώ πάρα πολλοί θα σωθούν»*.

Ο Χριστός αγαπάει, συμπονάει και βοηθάει όλους, χριστιανούς και μη, όπως δηλώνεται και στη βιβλική ρήση : « Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν την αλήθεια» (προς Τιμόθεο Α΄ 2,4).

Καθώς ο Sundar Singh περιόδευε από τη νότια Ινδία ως το Θιβέτ κηρύσσοντας το ευαγγέλιο, ως Sadhu, δηλαδή περιπλανώμενος ασκητής, είχε τη δυνατότητα να συγκρίνει το χριστιανισμό με πολλές άλλες τοπικές θρησκείες.

Otoman Zar-Adusht Ha'nish,
„Meister" der Mazdaznan

Dr. Rudolf Steiner

Αντίθετα όμως με τους περισσότερους Δυτικούς θεολόγους, δεν έβλεπε πολωτικά όλα τα καλά από τη μία πλευρά και όλα τα κακά από την άλλη, παρά φως και σκοτάδι και στις δύο πλευρές. Η αυθεντική αναζήτηση της αλήθειας στην Ινδία είναι πολύ πιο αρεστή στον Θεό από τον υλισμό των χαϊδεμένων παιδιών του στη Δύση:

«Σ' εμάς στην Ινδία, από όσο μπορώ να κρίνω, υπάρχουν περισσότεροι άνθρωποι που ζουν έναν πνευματικό βίο, από ό,τι στη Δύση, παρ' όλο που δεν γνωρίζουν τον Χριστό. Ζουν όμως σύμφωνα με το φως που τους έδωσε ο Θεός… Εσείς στη Δύση έχετε τον Ήλιο της σωτηρίας, αλλά πόσοι νοιάζονται γι' αυτό; Οι άνθρωποι ζουν μόνο για την επίγεια ζωή… Σ' εμάς στην Ινδία υπάρχουν πάρα πολλοί που ζουν άγια. Οι χριστιανοί έχουν λάβει δώρο από τον Θεό το μοναδικό θησαυρό που αξίζει να κατέχει κανείς, δηλαδή τον Χριστό. Και παρ' όλα αυτά οι πιο πολλοί δεν μπορούν να στερηθούν τις απολαύσεις της εγκόσμιας ζωής ούτε να την απαρνηθούν.

Τουναντίον, δεν είναι μόνο τα χέρια τους γεμάτα κοσμικά πράγματα, αλλά και η καρδιά τους, ενώ οι Ινδοί απαρνούνται τον κόσμο και τον εαυτό τους, χωρίς να έχουν λάβει πρωτύτερα έναν τέτοιο πλούτο από τον Θεό.

… Οι "άπιστοι" αναζητούν την αλήθεια όχι μόνο για μέρες και μήνες, παρά χρόνια ολόκληρα με συνέπεια και με μόχθο. Στην αναζήτησή τους περνάνε πολλά βάσανα, ενώ εσείς οι χριστιανοί κουράζεστε μετά από δέκα λεπτά προσπάθειας. Οι κατ' όνομα χριστιανοί στις χριστιανικές χώρες ονομάζουν τους υπόλοιπους "ειδωλολάτρες" και είναι αλήθεια ότι ο κόσμος εκεί λατρεύει είδωλα. Μα εδώ σ' εσάς οι άνθρωποι λατρεύουν τον εαυτό τους και τούτο είναι πολύ χειρότερο. Οι υπηρέτες των ειδώλων αναζητούν την αλήθεια, αλλά οι Δυτικοί, όπως βλέπω, αναζητούν την καλοπέραση και τη διασκέδαση».

Ο Sundar Singh μετά από χρόνια εντατικής αναζήτησης βρήκε τελικά στο χριστιανισμό ό,τι δεν μπορούσε να βρει στις θρησκείες της χώρας του: τη χαρά, την ειρήνη και τη μακαριότητα. Εντούτοις διαπίστωσε με μεγάλη απογοήτευση ότι οι περισσότεροι γεννημένοι χριστιανοί δεν είχαν τη δική του σχέση ουσίας με τη θρησκεία τους, αλλά και ότι υστερούσαν σε πνευματικότητα και ζωντανή θρησκευτικότητα σε σύγκριση με τους ομοεθνείς του.

Ο Sundar Singh δεν απορρίπτει μόνο την ακραία, εξωτερική μορφή της πρωτόγονης, ασκητικής αυτοτιμωρίας. Εκτός αυτού απορρίπτει επίσης την πιο εκλεπτυσμένη μορφή της στο βουδισμό και στη γιόγκα. Κατηγορηματικά αρνείται τη θέση του Βούδα που απαιτεί από τον πιστό να καταπνίξει τη θέλησή του να ζήσει, λέγοντας χαρακτηριστικά: *«Η σωτηρία δεν έγκειται στην κατάργηση της επιθυμίας, αντίθετα είναι η ικανοποίηση της επιθυμίας. Για να καταπολεμήσει κανείς το αίσθημα της δίψας δεν πρέπει να το καταπνίξει – πράγμα που στο τέλος οδηγεί στο θάνατο – αλλά να το ικανοποιήσει».*

Εξίσου απορρίπτει εξ ιδίας πείρας, την πιο εσωτερική μορφή του ασκητισμού, τη γιόγκα, στις διάφορες εκδοχές της. Η εμπειρία του τον είχε διδάξει ότι όλες οι ανθρώπινες προσπάθειες για σωτηρία είναι άκαρπες, γιατί μόνο ο Θεός έχει τη δυνατότητα να χαρίσει τη λύτρωση, καθαρά από έλεος, στον άνθρωπο που δεν είναι άξιος γι' αυτήν. Το αίσθημα της βαθιάς ειρήνης και η

ευδαιμονία της έκστασης του ελευθερωμένου ανθρώπου δεν είναι δυνατό να προκύψουν από μόνα τους, όσες περίπλοκες σωματικές ή ψυχικές ασκήσεις κι αν κάνει κάποιος. Σύμφωνα μάλιστα με τα λεγόμενα του Sundar Singh οι γιογικές ασκήσεις αυτοελέγχου δεν βοηθούν καν στην κατάκτηση της αληθινής ειρήνης:

Το αίσθημα της βαθιάς ειρήνης και η ευδαιμονία της έκστασης του ελευθερωμένου ανθρώπου δεν είναι δυνατό να προκύψουν από μόνα τους, όσες περίπλοκες σωματικές ή ψυχικές ασκήσεις κι αν κάνει κάποιος.

Ο Sandhu Sundar Singh γνωρίζει ένα μόνο μέσον για να κατακτήσει κανείς την ουράνια ειρήνη, να προσεύχεται ταπεινά και να βυθίζεται σιωπηλά στην καρδιά του για να αφουγκραστεί τη φωνή του Θεού.

«Δεν βρήκα ιδιαίτερη βοήθεια στη γιόγκα. Με βοήθησε μόνο ως έναν ορισμένο βαθμό, όμως δεν ήταν πνευματική βοήθεια, στην ουσία ήταν άχρηστη . Στο παρελθόν μου έκανε εντύπωση που ο Ιησούς δεν ζητά να κάνουμε αυτοσυγκέντρωση ή πνευματικές ασκήσεις, αλλά τώρα καταλαβαίνω γιατί».

Ο Sandhu Sundar Singh γνωρίζει ένα μόνο μέσον για να κατακτήσει κανείς την ουράνια ειρήνη, να προσεύχεται ταπεινά και να βυθίζεται σιωπηλά στην καρδιά του για να αφουγκραστεί τη φωνή του Θεού.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ, ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ

Ο Ιησούς και οι Ινδοί[39]

Σε ένα σημείο του «Μεγάλου Ευαγγελίου του Ιωάννη», ο αρχάγγελος Ραφαήλ και ο Ιησούς στη συνέχεια μιλούν με κάποιους Ινδούς ιερείς-μάγους που τον επισκέφτηκαν για τη θεία καθοδήγηση του ινδικού λαού και γενικά για την αποκάλυψη στην Ινδία.

Ο Ραφαήλ είπε: «Σου λέω λοιπόν πως ο Αληθινός Θεός στην αρχή της ανθρωπότητας, για μια ολόκληρη χιλιετία φανερωνόταν μόνο στους γεροντότερους από σας και στους πατριάρχες σας. Για κάποιο διάστημα, όλα πήγαιναν καλά. Μα όταν οι γεροντότεροι και οι πατριάρχες έγιναν σιγά-σιγά πολύ πλούσιοι και απέκτησαν γόητρο, άρχισαν να εισάγουν παράλληλα με τις εντολές του Θεού και δικούς τους νόμους, που τους παρουσίαζαν σαν να ήταν κι αυτοί αποκαλύψεις του Θεού. Ο λαός το πίστεψε και τους τηρούσε.

39

Πολύ γρήγορα, όμως, οι εγκόσμιοι νόμοι τους άρχισαν να παραμερίζουν εντελώς τους θείους. Οι ιερείς και οι πατριάρχες, πάλι, είχαν γίνει τόσο αρχομανείς και πλεονέκτες, ώστε όλες οι προτροπές να επιστρέψουν στον αληθινό Θεό δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Τότε, ο Θεός αφύπνισε ενορατικούς και προφήτες μέσα απ' το λαό. Αυτοί συμβούλευαν τους μεγάλους και ισχυρούς, που είχαν απομακρυνθεί εντελώς από τον Θεό εξαιτίας των υλικών πόθων τους και είχαν καταπιέσει σε ανυπόφορο βαθμό το λαό με τους εγκόσμιους νόμους τους.

Αλλά εκείνοι έπιαναν τους προφήτες, πρώτα τους μαστίγωναν κι ύστερα τους απειλούσαν με σκληρότερες ακόμη τιμωρίες, αν ποτέ τολμούσαν να εμφανιστούν ξανά στους ίδιους ή σε άλλους ανθρώπους και να κηρύξουν ως αφυπνισμένοι από τον υποτιθέμενο αληθινό Θεό προφήτες και επιλεγμένοι ενορατικοί.

Οι ενορατικοί και οι προφήτες έδιναν σημάδια και προέλεγαν τι θα συμβεί στους μεγάλους και ισχυρούς, αν παραμείνουν μέσα στην αθεΐα. Μα ούτε κι αυτό βοήθησε. Οι ενορατικοί και οι προφήτες συλλαμβάνονταν, βασανίζονταν και σκοτώνονται. Αρκετοί, όμως, έφυγαν μακριά, και το πνεύμα του Θεού τους οδήγησε σε ένα μέρος όπου κανείς δεν μπορούσε να τους ανακαλύψει. Απ' αυτούς δημιουργήθηκαν αργότερα οι Pirmanjen[40] μολονότι οι απρόσιτες κοιλάδες τους είχαν κατοικηθεί και παλιότερα, από πρωτόγονους ανθρώπους.

* ΑΠΟ: «ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ» του Γιάκομπ Λόρμπερ

** Σ.τ.μ.: Βιρμανοί

Έτσι, λοιπόν, γινόταν και πάρα πολύ καιρό πριν από τη δική σας εποχή. Επειδή, λοιπόν, έχετε εγκαταλείψει εντελώς τον Θεό, γι' αυτό και ο Θεός σας εγκατέλειψε¯ κι αυτή είναι η αιτία της μακράς νύχτας της καταδίκης και του θανάτου των ψυχών σας!

Εσείς, βέβαια, βρήκατε για τον εαυτό σας το φως της ζωής, αυτό όμως θ' αργήσει πολύ ακόμη να φωτίσει τη χώρα και το βασίλειό σας. Γιατί αν εσείς οι ιερείς χρησιμοποιήσετε το φως αυτό μονάχα για τον εαυτό σας, λίγο θα σας ωφελήσει. Μα αν θελήσετε να αφήσετε το φως να φθάσει στο λαό, θα συναντήσετε μεγάλη αντίδραση, τόσο από το λαό, όσο και από τους ηγέτες του. Δεν θα σας ακούσουν, κι αν επιμείνετε, τότε θα διωχθείτε ακριβώς όπως εσείς καταδιώξατε όλους τους ενορατικούς και προφήτες.»

40

Ο μάγος απάντησε: «Παραδεχόμαστε ότι όλα όσα λες είναι απόλυτα αληθινά. Όμως, ασφαλώς, εμείς οι τρεις και η ακολουθία μας έχουμε στ' αλήθεια την πιο μικρή ευθύνη γι' αυτή την αλλοίωση της διδασκαλίας που δόθηκε από τον Θεό. Γιατί εμείς καταλάβαμε εδώ και πολύ καιρό το κακό και γι' αυτό πήγαμε σε όλο τον κόσμο για ν' αναζητήσουμε και να βρούμε την αλήθεια, την οποία ανακαλύψαμε εδώ με τον πιο θαυμαστό τρόπο.

Αφού λοιπόν τα πράγματα στη χώρα μας και στο βασίλειό μας είναι τόσο άσχημα -πράγμα που τώρα πια δεν μπορούμε να το αμφισβητήσουμε ούτε για μια στιγμή- τότε, το ερώτημα είναι τι να κάνουμε όταν επιστρέφουμε εκεί. Να κρατήσουμε για τον εαυτό μας όσα βρήκαμε εδώ ή να ανακοινώσουμε ένα μέρος τους, στον κατάλληλο τόπο και χρόνο, στους συντρόφους μας; Γιατί αφού τώρα γνωρίζουμε την αλήθεια κι ασφαλώς θέλουμε να ζήσουμε και να ενεργούμε σύμφωνα μ' αυτήν, φθάνοντας όμως στην πατρίδα μας, θ' αναγκαστούμε, παρ' όλ' αυτά, να συμμετάσχουμε σ' αυτά τα κακά και ανόητα πράγματα, θα είμαστε έτσι ακόμη χειρότεροι εξαπατητές του λαού απ' ό,τι πρωτύτερα που δεν ξέραμε ακόμη την αλήθεια.

Τότε νομίζαμε πως κάνουμε καλό στο λαό εξαπατώντας τον και λέγοντάς του ψέματα όσο περισσότερο γίνεται. Τώρα όμως η κατάσταση έχει αλλάξει εντελώς. Γνωρίζουμε και κατέχουμε το αληθινό φως της ζωής. Πρέπει τάχα να εξακολουθήσουμε να είμαστε για το λαό οι παλιοί ψεύτες και απατεώνες - και λες ότι μπορούμε ν' ακολουθήσουμε μόνο για μας τους ίδιους, στα κρυφά, το φωτεινό δρόμο της ζωής; Όχι, όχι, φίλε μου, αυτό σε καμία περίπτωση δεν θα συνεχιστεί έτσι! Καλύτερα να πάμε μαζί με τους θησαυρούς μας, τις γυναίκες, τα παιδιά και τους υπηρέτες μας ως τη δυτική άκρη του κόσμου για να ζήσουμε εκεί σύμφωνα με την αλήθεια που αναγνωρίσαμε! Τι λες γι' αυτό, ισχυρέ και σοφέ μου φίλε; Δώσε μας λοιπόν μια καλή συμβουλή, εσύ που έχεις θεία δύναμη και σοφία!»

Ο Ραφαήλ είπε: «Κι εσείς έχετε γίνει τώρα αγαπημένοι φίλοι για μένα. Ωστόσο, στην περίπτωσή σας είναι δύσκολο ακόμη και για έναν από μας να δώσει μια καλή συμβουλή. Φυσικά, στη χώρα σας υπάρχουν σίγουρα πολλοί ακόμη που θέλουν ν' αποκτήσουν αυτό το οποίο εσείς βρήκατε τουλάχιστον κατά ένα μικρό του μέρος εδώ. Αν, όμως, το πάρουν από σας, τότε ούτε αυτοί θα μπορούν πια να ζήσουν στις χώρες και στα βασίλεια της Ινδίας. Γιατί η πατρίδα σας είναι σκέτη κόλαση, και στην κόλαση δύσκολα είναι εφικτός ο ουρανός μέσα στον άνθρωπο, επειδή εκείνος που θέλει να ενστερνιστεί την αλήθεια, σκοντάφτει σε κάθε του βήμα σε χιλιάδες εμπόδια που καιροφυλακτούν, του αντιτίθενται εχθρικά και τον καταδιώκουν απ' όλες τις πλευρές.

Συνεπώς, μπορείτε βέβαια να επιστρέψετε στην Ινδία και να δοκιμάσετε πολύ προσεκτικά αν εκείνοι από τους συντρόφους σας που τους γνωρίζετε καλύτερα αντέχουν μια τέτοια αλήθεια. Όποιος την δεχθεί, αυτός σε καμία περίπτωση να μη μείνει πια για πολύ στη χώρα της νύχτας και της καταδίκης της κόλασης, διαφορετικά αυτή θα τον καταπιεί μεμιάς ξανά. Μα αν δεν θέλετε να επιστρέψετε στη χώρα σας, χάρη στην τελείωση της δικής σας ζωής, τότε αύριο και μεθαύριο θα βρείτε εύκολα πολλές λύσεις για το πού να πάτε να εγκατασταθείτε . Αυτή είναι, λοιπόν, η συμβουλή μου, να κάνετε είτε το ένα είτε το άλλο. Αποφασίστε τι σας φαίνεται καλύτερο.»

Ο μάγος αποκρίθηκε: «Τότε, λοιπόν, δεν θα είναι δύσκολο να διαλέξουμε! Αν για τους συντρόφους μας το αληθινό φως της ζωής είναι τόσο σημαντικό όσο και για μας κι αν διαβλέπουν ότι κάπου στη μακρινή Δύση μπορούν να βρουν ένα παρόμοιο φως, τότε σίγουρα θα πάνε να το αναζητήσουν. Αν, πάλι, δεν νοιάζονται τόσο πολύ για ένα τέτοιο φως, ας μείνουν στη νύχτα τους και στο θάνατό τους! Παρ’ όλ’ αυτά, όμως, θα κάνουμε ένα πράγμα για το καλό τους: Έχουμε μαζί μας πολλούς υπηρέτες. Μπορούμε να στείλουμε κάποιους απ’ αυτούς στην πατρίδα, δίνοντάς τους μυστικά γράμματα σε μια γραφή που μόνον οι ιερείς καταλαβαίνουν. Αν οι σύντροφοί μας ασπασθούν όσα θα γράψουμε, τότε ας μας ακολουθήσουν φθάνοντας κι οι ίδιοι στο φως· αν όχι, ας μείνουν στη νύχτα τους! Έκρινα σωστά ή όχι;»

Ο Ραφαήλ απάντησε: «Αυτή τη φορά, έκρινες σωστά! Στα σπίτια σας έχετε, όμως, ακόμη, πολλούς μεγάλους υλικούς θησαυρούς. Τι θα γίνει μ’ αυτούς;»

Ο μάγος είπε: «Θεϊκέ μου φίλε! Τους σημαντικότερους θησαυρούς τους έχουμε μαζί μας· τον μεγαλύτερο τον βρήκαμε εδώ, αυτόν που μας είναι πολυτιμότερος απ’ όλες τις χώρες, τα βασίλεια και τους θησαυρούς ολόκληρης της γης! Όμως ό,τι έχει μείνει εκεί, ας το πάρουν οι υπηρέτες που θα στείλουμε πίσω στην Ινδία κι ας το μοιραστούν σύμφωνα με το θέλημά μας, για να μη γεννηθούν ανάμεσά τους διχόνοια και τσακωμοί. Ύστερα, βέβαια, μπορούν να έρθουν να μας βρουν. Θα μάθουν εδώ προς τα πού θα έχουμε πάει. Νομίζω ότι έτσι όλα θα είναι δίκαια!»

Ο Ραφαήλ είπε: «Ναι, είναι αρκετά καλά! Κάντε τα, και θα ευλογηθείτε! Τώρα, όμως, σκεφτείτε όσα ακούσατε από μένα και ετοιμαστείτε μέσα στην καρδιά σας για ακόμη μεγαλύτερα. Εγώ και ο φίλος μου θα πάμε τώρα να φροντίσουμε για ένα καλό δείπνο.»

Και ο Ραφαήλ μαζί με το Λάζαρο μπήκαν στο σπίτι και κανόνισαν τα πάντα, γιατί είχε πια σκοτεινιάσει αρκετά.

Σε ένα άλλο σημείο ο Ιησούς μιλάει για την αποκάλυψη στην Ινδία:

Τότε ο Αγκρίκολα Μου είπε: «Μα, Κύριε, φανταζόμουν την Ινδία σαν μια χώρα θαυμάτων και μεγάλης μόρφωσης, όπως ήταν η αρχαία Αίγυπτος, σαν μια χώρα γεμάτη από τέχνες και διαφωτισμό. Και τώρα, κοίτα! Είναι εντελώς το αντίθετο απ' αυτό που πίστευα παλιά για τη μεγάλη Ινδία! Κύριε, πότε άραγε θα φθάσει αυτός ο λαός στο φως της ζωής;»

Εγώ απάντησα: «Θα ληφθεί μέριμνα και γι' αυτόν το λαό. Μα ακόμη δεν είναι αρκετά ώριμος γι' αυτό. Βέβαια, ο απλός λαός είναι πολύ υπάκουος, υπομονετικός και ευσεβής με τον τρόπο του, έχει δε πολύ σταθερή πίστη. Αν του την στερούσε κανείς, θα ήταν σαν να τον σκότωνε, κι αυτό θα ήταν κακό για τις ψυχές του. Γι' αυτό, είναι ακόμη πιο σημαντικό να μη διαφωτιστεί πολύ η Ινδία, πριν έρθει η σωστή ώρα. Πρέπει, ωστόσο, από καιρό σε καιρό να της δίνονται κάποιες σταγόνες, όπως άλλωστε ήδη έχει συμβεί και γι' αυτό υπάρχουν ανάμεσα στο λαό εντελώς ιδιαίτεροι σοφοί και ενορατικοί, που παρόμοιοι προφανώς δεν βρίσκονται πια μεταξύ των καθαυτό Ιουδαίων. Αυτοί δε οι σοφοί και οι ενορατικοί ήδη διαδίδουν το φως της αυγής σε μερικούς ανθρώπους. Χωρίς αυτό το λυκαυγές, τούτοι οι τρεις ιερείς δεν θα είχαν βρει το δρόμο ως εδώ.

Όταν γεννήθηκα στο σταύλο της Βηθλεέμ, τότε είχαν έρθει επίσης τρεις σοφοί από την ίδια χώρα της Ανατολής. Μου έφεραν τον πρώτο χαιρετισμό και Μου προσέφεραν χρυσό, λιβάνι και μύρο, κι ύστερα γύρισαν στη χώρα τους. Και πριν λίγο καιρό ήρθαν ξανά, αυτός δε ο ξενοδόχος, ο γείτονας του Λάζαρου, τους είδε και τους περιποιήθηκε. Επομένως, υπάρχουν κιόλας εκεί κάποιοι σοφοί, μα είναι μόνο λίγοι!

Επιπλέον, το ινδικό ιερατείο δεν είναι πια τόσο αυστηρό για τους μυστικούς σοφούς κι ενορατικούς όπως πριν από εκατό, κι ακόμη περισσότερο, πριν από τριακόσια, τετρακόσια έως πεντακόσια χρόνια. Γιατί αρκετές μεγάλες επιδημίες, που οι ενορατικοί τις είχαν προβλέψει και που αποδεκάτισαν τα δύο τρίτα των Ινδών και μάλιστα των μεγάλων και δυνατών, καθώς και μεγάλοι σεισμοί, καταιγίδες και πλημμύρες έκαναν ιερείς και βασιλείς περισσότερο ήπιους και ανεκτικούς, μολονότι διατηρούν γενικά ακόμη τις παλιές αρχές της μη ανοχής και των σκληρών τιμωριών ως μέσα για την εξιλέωσή τους. Έτσι, ο αισθησιακός αυτός λαός έχει ακόμη πολύ καιρό μπροστά του μέχρι να ωριμάσει αρκετά για ένα ανώτερο φως.»

Το ινδουιστικό πάνθεον

Είναι δύσκολο να απαντηθεί το ερώτημα αν ο ινδουισμός είναι μονοθεϊστικός ή πολυθεϊστικός, όσο δύσκολο είναι επίσης να προσδιοριστεί το ποιος είναι ο καθαυτό πυρήνας αυτής της πληθωρικής, πολυσυλλεκτικής θρησκείας. Ασφαλώς ο επισκέπτης εντυπωσιάζεται από τους χιλιάδες ναούς που είναι αφιερωμένοι σε αμέτρητους θεούς, θεές και πνεύματα. Έχει ειπωθεί ότι έχουν καταμετρηθεί 3,3 εκατομμύρια θεότητες. Ανάμεσά τους δεν υπάρχει ένας απόλυτος, παντοδύναμος θεός. Η κοσμική Αρχή, η Πηγή της ζωής, είναι το Βράχμαν το οποίο όμως δεν έχει αντικειμενική ούτε προσωπική υπόσταση και γι' αυτό δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο λατρείας. Ως συνέπεια, ο ινδουιστής λατρεύει τις εκδηλώσεις ή αντανακλάσεις του Βράχμαν, τις θεότητες, οι οποίες όμως επίσης ανήκουν υποχρεωτικά στον κόσμο της ψευδαίσθησης.

Οι βραχμάνες για να βάλουν κάπως μία τάξη σε αυτό το αμέτρητο πλήθος θεών, συνέλαβαν την ιδέα μιας τριάδας (trimurti) με το Βράχμα, τον Βίσνου και τον Σίβα. Αυτή η απλοποίηση είχε πάντως περισσότερο φιλοσοφικό χαρακτήρα και δεν επηρέασε ιδιαίτερα την πίστη του λαού. Μετά το 10ο αι. μ.Χ. επικρατούν δύο παράλληλα ρεύματα, ο βισνουϊσμός και ο σιβαϊσμός.

Ο Βράχμα θεωρείται ότι είναι ο δημιουργός θεός. Ωστόσο πολύ λίγοι ναοί είναι αφιερωμένοι σε αυτόν, γιατί πιστεύεται ότι έχει ολοκληρώσει το έργο του και δεν ενεργεί πια στη Γη.

Ο Βίσνου είναι ο φύλακας του αιώνιου Νόμου. Όποτε η ανθρωπότητα κινδυνεύει να ξεχάσει το Νόμο, ο Βίσνου έρχεται στον κόσμο ενσαρκωμένος ως avatar. Οι ινδουιστές λατρεύουν δέκα ως δώδεκα avatars (ενσαρκώσεις) του Βίσνου σήμερα, εκ των οποίων οι πιο σημαντικοί είναι οι δύο ενσαρκώσεις του ως Ράμα και Κρίσνα.

Οι πιστοί του Βίσνου περιμένουν άλλη μία ενσάρκωσή του στο τέλος της τρέχουσας κοσμικής εποχής, της Kali Yuga. Η επόμενη εμφάνιση του Βίσνου θα φέρει την ειρήνη στη Γη και μία νέα Παγκόσμια εποχή αρμονίας, τη Satya Yuga. Στο λαϊκό ινδουισμό ο Βούδας και ο Ιησούς θεωρούνται επίσης avatars του Βίσνου, αλλά η πίστη αυτή δεν είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη.

Ο Σίβα είναι αυτός που ελεεί και συνάμα καταστρέφει τον κόσμο της ψευδαίσθησης. Και αυτός επίσης έχει εμφανιστεί με πολλά πρόσωπα στη Γη. Οι θεοί της trimurti συχνά λατρεύονται μαζί με τις συντρόφους τους, τις shaktis Sarsvati, Lakshmi και Kali. Όλες οι άλλες θεότητες εξαρτώνται από την trimurti.

Τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του σχεδόν κάθε ινδουιστής πηγαίνει να προσκυνήσει έναν ιερό τόπο. Τα κίνητρά του μπορεί να είναι πολλά: ένας όρκος, για να βρει την υγεία του, η επιθυμία να έχει μία καλύτερη ζωή, ή για να εξαγνιστεί πριν πεθάνει.

Εκατομμύρια Ινδών συρρέουν καθημερινά στους ιερούς τόπους τους για να εξασφαλίσουν την ευμένεια της θεότητας που λατρεύεται στο συγκεκριμένο μέρος. Ο συνήθης προορισμός ενός προσκυνήματος βρίσκεται σε έναν από τους ποταμούς της Ινδίας, όπου ο προσκυνητής εξαγνίζεται βουτώντας στα νερά του ή συμμετέχει σε λιτανείες ή ακούει με κατάνυξη έναν γκουρού.

Σε ένα τέτοιο προσκύνημα οι προσκυνητές από τις τέσσερις άκρες της αχανούς αυτής χώρας ανταλλάσσουν ιστορίες και εμπειρίες και έτσι ο ινδουισμός μένει ζωντανός για αυτόν το λαό που χαρακτηρίζεται από έντονη θρησκευτικότητα.

Οι σημαντικότεροι τόποι προσκυνήματος εκτός από τους ποταμούς είναι οι πολυάριθμες ιερές πόλεις όπως η Μπενάρες. Μεγάλη σπουδαιότητα έχει για τον προσκυνητή η συνάντηση με τους Ινδούς άγιους : τους ιερείς, τους γκουρού και τους σάντου. Οι ιερείς είναι βραχμάνες που σήμερα αναλαμβάνουν αυτό το λειτούργημα μόνο όταν δεν βρίσκουν άλλη εργασία. Η εκτίμηση της οποίας χαίρουν στο λαό είναι αντίστοιχα χαμηλή. Μεγαλύτερης εκτίμησης απολαύουν οι kula purohit, οι οικογενειακοί ιερείς που συνοδεύουν την οικογένεια από τη γέννηση ως τον τάφο, εξευμενίζουν τους θεούς και εκτελούν επίσης χρέη θεραπευτή, εξορκιστή και αστρολόγου. Για όλες αυτές τις υπηρεσίες βέβαια πληρώνονται.

Ενώ οι ιερείς αντιμετωπίζονται συχνά με δυσπιστία, ένας γκουρού χαίρει κάθε δυνατού σεβασμού. Οι πιστοί τον τιμούν ως έναν άνθρωπο που έχει φθάσει ήδη στη λύτρωση και ζει ανάμεσα σε δύο κόσμους. Έτσι πιστεύεται ότι μπορεί να δείξει το δρόμο της λύτρωσης και στους λάτρεις του, καθώς πολλοί ινδουιστές θεωρούν ότι μόνο με μια τέτοια καθοδήγηση είναι ικανοί να τον βρουν.

ΟΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ, ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ

Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός

Είδαμε ως εδώ σε γενικές γραμμές τα βασικά πιστεύω του Ινδουισμού. Στη συνέχεια θα αντιπαραθέσουμε τα βασικά πιστεύω του Χριστιανισμού μ’ επίκεντρο το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Σε διάφορα σημεία της Νέας Αποκάλυψης αναφέρεται καθαρά πως στο πρόσωπο του Ιησού ενσαρκώθηκε ο μοναδικός θεός και Πλάστης Ιεχωβά Σαβαώθ. Σ’ αυτόν είναι ενωμένοι Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Ένας τριπρόσωπος (ή πολυπρόσωπος) Θεός είναι αδύνατο να υπάρξει.

Ο Θεός είναι Ένας!

«Πάντα υπήρχε και θα υπάρχει στον αιώνα τον άπαντα μόνο ένας θεός με ένα πρόσωπο! Τούτο εδώ το σώμα Μου είναι η τρισεύγενη μορφή του Πατέρα, η οποία υλοποιήθηκε για χάρη των ανθρώπων και αγγέλων. Ο σκοπός ήταν να γίνω ένας Θεός χειροπιαστός και ορατός, για να μπορούν να Με βλέπουν, να Μ' ακούνε και να Μου μιλούν χωρίς να πρέπει να χάσουν τη ζωή τους!

Γι' αυτό Εγώ, ο Ιησούς, είμαι Θεός πέρα για πέρα! Μέσα Μου είναι ο "Πατέρας" και η Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, το ίδιο ισχυρή με την Αγάπη, τη Σοφία και την παντοδύναμη Θέληση Μου, είναι το Άγιο Πνεύμα"! Αυτή είναι η Δύναμη που πλημμυρίζει το αέναο άπειρο, δρώντας απ' άκρου σ' άκρο.

Εγώ, όπως Με βλέπετε ανάμεσα σας σαν Θεάνθρωπο σ' αυτή την αίθουσα στο όρος των Ελαιών, βρίσκομαι ολόκληρος κι αδιαίρετος μαζί σας, με όλο το αρχέγονο, προαιώνιο Κέντρο Μου. Δηλαδή, σαν αληθινός Θεός και άνθρωπος συνάμα, δεν βρίσκομαι αυτοπροσώπως πουθενά αλλού αυτή τη στιγμή, ούτε σ' αυτή τη γη ούτε σε κάποια άλλη. Όμως με τη Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, που είναι το "Άγιο Πνεύμα", γεμίζω με την Ενέργεια Μου όλους τους ουρανούς κι όλο το άπειρο. Βλέπω τα πάντα, από το πιο μεγάλο ως το πιο μικρό. Δεν Μου διαφεύγει τίποτα και γνωρίζω και το παραμικρό. Βάζω όλα τα πράγματα σε Τάξη και δημιουργώ το καθετί. Κατευθύνω τις μοίρες όλων και κρατάω όλα τα ηνία του σύμπαντος στο χέρι Μου».

Στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» του Λόρμπερ διαβάζουμε για έναν καθολικό μοναχό, ο οποίος στον άλλο κόσμο αναθεωρεί σιγά-σιγά τις παλιές εκκλησιαστικές δοξασίες του, ακούγοντας κάποιες αόρατες, ουράνιες φωνές να του ψιθυρίζουν:

«Ο Εσταυρωμένος Ιησούς είναι ο μοναδικός Θεός στους ουρανούς και σ' όλη την απεραντοσύνη. Αυτός είναι ο Πρωτοπλάστης όλων των πραγμάτων, αυτός μοναχός του έφτιαξε όλους τους αγγέλους, τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά και όλη την ύλη. Είναι ο Πατέρας ως προς την προαιώνια Αγάπη του, ο αιώνιος Υιός ως προς τη Σοφία του και το Άγιο Πνεύμα ως προς την απεριόριστη Ισχύ, Ενέργεια κι Εξουσία του. Άνοιξε την καρδιά σου σ' αυτόν τον Ιησού και μίλα του ελεύθερα! Αγάπα Αυτόν που τόσο σ' αγάπησε και σ' αγαπάει, που από Αγάπη για όλους τους ανθρώπους, έγινε άνθρωπος και γεύθηκε στο σώμα του τον πιο πικρό θάνατο, για να ανοίξει το δρόμο σε όλους σας για την αθανασία. Η αθανασία είναι Ζωή αιώνιας ευδαιμονίας, όπως είναι η Ζωή του Θεού. Αυτόν λοιπόν το θησαυρό ανυπολόγιστης αξίας, έκανε δώρο ο Ιησούς σ' όλα τα πλάσματα. Και το μόνο που χρειάζεται πια για να πάρει ο καθένας στα χέρια του τούτο το δώρο, είναι να το ζητήσει με αγάπη απευθείας απ' τον άγιο Πατέρα και να το δεχτεί μ' ευγνωμοσύνη. Μ' αυτό γίνεται δική του η ευδαιμονία και ζει αιώνια στη συντροφιά του σαν ένας δεύτερος

Θεός. Ο Ιησούς, ο Πατέρας και Θεός όλων μας, είναι η Αγάπη στην πιο αγνή μορφή της, που δεν καταδικάζει κανέναν και άλλο δεν ποθεί απ' το να κάνει τον καθένα ευτυχισμένο. Αλλά πρέπει και ο άνθρωπος να θέλει αυτό που θέλει και η Αγάπη του Θεού, για να μπορέσει να ευτυχήσει. Γιατί ο θεός δεν εξαναγκάζει κανέναν, κι ακόμα λιγότερο στον κόσμο των πνευμάτων. Γι' αυτό και στον καθένα δίνεται αυτό που θέλει ο ίδιος. Με άλλα λόγια, ότι ζητάς, θα λάβεις! Μακριά απ' την Αγάπη του Θεού δεν υπάρχει για κανέναν ούτε ζωή ούτε ευτυχία. Όποιος την έχει κάνει κτήμα του και θέλει ό,τι θέλει αυτή η ιερή Αγάπη, ζει και ευτυχεί για πάντα» («Ρόμπερτ Μπλουμ» 1, 126).

Το μυστήριο της οντότητας του Ιησού είναι ότι σ' Αυτόν ενώνεται η Τριάδα

Σύμφωνα λοιπόν με τη Νέα Αποκάλυψη, υπάρχει μόνο ένας αιώνιος και άπειρος Θεός, ο οποίος συγκεντρώνει στο πρόσωπό του όλη τη θεία Αγάπη, Σοφία και Εξουσία. Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα δεν είναι παρά πλευρές του είναι αυτού του μοναδικού Θεού. Ο Πατέρας είναι το θεϊκό Κέντρο Δύναμης απ' όπου πηγάζει η Αγάπη, ο Υιός είναι η Σοφία που απορρέει απ' αυτό, το Άγιο Πνεύμα είναι η Δύναμη που ακτινοβολεί. Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, ή η Αγάπη, η Σοφία και η Δύναμη, ενώθηκαν στον Ιησού και αποκαλύφθηκαν μέσα απ' αυτόν σε μία ορατή, ανθρώπινη μορφή.

Θα θέσει βεβαία κανείς το ερώτημα, πώς γίνεται αυτό το πράγμα και πώς μπορούμε να το συλλάβουμε; Πώς μπορεί να χωράει όλη η απεριόριστη Θεότητα σε μία ορατή και περιορισμένη ανθρώπινη μορφή;

Για να κατανοήσουμε αυτό το μυστήριο, χρειάζεται να θυμηθούμε τι έχουμε διαβάσει σχετικά με το Κέντρο Δύναμης του Θεού στα κείμενα του Λόρμπερ. Διαβάσαμε εκεί πως η Θεότητα δεν είναι μία κοσμική ψυχή, ομοιόμορφα εξαπλωμένη στο άπειρο, αλλά μία Δύναμη Ζωής που διαθέτει ένα κέντρο δράσης. Έχει δηλαδή ένα κεντρικό σημείο στο οποίο ενώνονται όλες οι δυνάμεις της, τέλεια, για να ενεργήσουν από κοινού, ακτινοβολώντας σαν ήλιος σ' όλο το άπειρο.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», ο Κύριος εξηγεί στον Ιούδα που δυσκολεύεται να καταλάβει αυτό το ανεπανάληπτο γεγονός που υπονοείται με την παραβολή του «άσωτου Υιού»: «Η εστία Μου ήταν ανέκαθεν μέσα στο απρόσιτο Κέντρο Μου και στο απροσπέλαστο Φως που πηγάζει από Εμένα τον Ίδιο. Για χάρη των ανθρώπων αποφάσισα ν' αφήσω το Κέντρο και το Φως Μου, για να κατέβω σ' αυτή τη γη. Και κατέβηκα μέσα στο ίδιο Κέντρο και στο ίδιο Φως το οποίο μέχρι τώρα ήταν πάντα απρόσιτο ακόμη και για τους πιο ψηλά ιστάμενους αγγέλους. Εδώ στη γη σας τώρα είμαι προσιτός και σε σας τους ανθρώπους ακόμα, κι εσείς μπορείτε ν' αντέξετε το Φως Μου».

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ «ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ» του Β. Λουτς.

Η προσωποποίηση του Θεού

Η πίστη σε μία Θεότητα που έχει συγκεκριμένη υπόσταση δεν σημαίνει αναγκαστικά ότι πρέπει να είναι μία προσωποποιημένη θεότητα· γι' αυτόν το λόγο δεν πρέπει ο άνθρωπος να υιοθετεί μία στενή αντίληψη του Θεού, ο Οποίος είναι παντού παρών και πάνω από το χρόνο και το χώρο. Πληροί τα πάντα με το Πνεύμα Του, ολόκληρο το σύμπαν, ολόκληρο το πνευματικό βασίλειο· ως εκ τούτου δεν μπορεί να τον φανταστεί κανείς σαν πρόσωπο, γιατί ένα πρόσωπο για την ανθρώπινη αντίληψη είναι περιορισμένο στο χώρο. Αντίθετα, εάν ο άνθρωπος θέλει να συλλάβει κατά προσέγγιση την ύψιστη και υπερτέλεια οντότητα του Θεού, πρέπει ν' αποφύγει εντελώς να Τον προσωποποιήσει.

Βέβαια ο Θεός έγινε ο Ίδιος θεατός με μία ανθρώπινη μορφή για τα πλάσματά Του, καθώς πληρούσε το σώμα του Ιησού με την θεότητά Του. Έτσι φανερώθηκε ορατά και φωτεινά στους ανθρώπους, προκειμένου να μπορούν να φανταστούν την αιώνια θεότητα μέσα στον Ιησού Χριστό. Ωστόσο όταν η ψυχή αφήνει το σώμα της και περνάει στο φωτεινό βασίλειο, συνειδητοποιεί ότι την ουσία της αιώνιας Θεότητας δεν είναι ποτέ δυνατό να τη συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Συνειδητοποιεί ότι η ενανθρώπιση του Θεού στον Ιησού Χριστό έχει σκοπό να αφυπνίσει ή να στεριώσει την πίστη των ανθρώπων κατά την επίγεια ζωή τους σε μία Θεότητα που είναι ένα Ον, γιατί διαφορετικά θα είχαν δυσκολία να το πιστέψουν. Όμως η πίστη αυτή είναι αναγκαία για να μπορούν με τη προσευχή τους να βρουν μία επαφή με τον Θεό.

Επομένως στον Ιησού Χριστό έγινε θεατή για τους ανθρώπους η αιώνια Θεότητα, η οποία επιδιώκει με σπλαχνική αγάπη να τους πλησιάσει, με σκοπό να τους ωθήσει να Την αναζητήσουν με την προσευχή τους και να συνδεθούν μαζί της.

Ο Ιησούς Χριστός ήταν η φόρμα μέσα στην οποία κατοίκησε η αιώνια Θεότητα για χάρη των ανθρώπων στη Γη. Στο φωτεινό βασίλειο, τα όντα, τα οποία έχουν φτάσει στο βαθμό ωριμότητας που απαιτείται για να μπορούν να έχουν θέα του Θεού, θα βλέπουν την ίδια μορφή ή φόρμα.

Όμως η θεία υπόσταση είναι παντού παρούσα και γι' αυτό ποτέ δεν περιορίζεται σε μία πεπερασμένη φόρμα. Κατά συνέπεια δεν μπορεί κανείς να την εκλάβει ως *προσωπική* θεότητα.[41] Γιατί αυτή είναι μία έννοια που αφορά μόνο την επίγεια ζωή,

41

αποκλειστικά για τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος, όντας ένα μεμονωμένο ατομικό ον μέσα στο σύμπαν, έχει την απαίτηση να τον αναγνωρίζουν ως μία προσωπικότητα, με άλλα λόγια ως πρόσωπο καταλαβαίνει πάντα ένα ανθρώπινο ον.

Όμως η έννοια αυτή δεν μπορεί ποτέ να χρησιμοποιηθεί για την αιώνια Θεότητα κι αυτό εξάγεται από το γεγονός ότι ο Θεός είναι ένα Πνεύμα· αλλά το πνεύμα δεν είναι ποτέ πεπερασμένο και περιορισμένο σε μία φόρμα, εφόσον είναι τέλειο. Η ύψιστη τελειότητα επομένως είναι ελεύθερη, υπεράνω κάθε έννοιας και διαπερνά με την ακτινοβολία της όλο το άπειρο· είναι παντού παρούσα, επειδή η πρωταρχική ουσία της είναι η αγάπη, που κι αυτή δεν έχει όρια και ως εκ τούτου ούτε αυτή είναι νοητή μέσα σε μία φόρμα.

Ο άνθρωπος διαθέτει μόνο μία περιορισμένη αντιληπτική ικανότητα, όσο το πνεύμα του δεν έχει αφυπνιστεί, δεν μπορεί να φανταστεί άλλα από τα πράγματα που υπάρχουν στη Γη. Γι’ αυτόν το λόγο προσπαθεί να φανταστεί και την αιώνια Θεότητα επίσης σαν πρόσωπο, εφόσον πιστεύει σ’ έναν Θεό με οντότητα, σ’ έναν Θεό στον Οποίο μπορεί να προσευχηθεί.

Και ο Θεός ανταποκρίθηκε σε αυτήν την καθαρά ανθρώπινη επιθυμία με το που ενσαρκώθηκε στον Ιησού Χριστό. Με άλλα λόγια έδειξε στους ανθρώπους πώς ένας άνθρωπος που ζει θεάρεστα, μπορεί να ενωθεί με τον Θεό επί Γης κι έτσι να γίνει ένα μαζί Του. ήθελε να τους δείξει το δρόμο, πώς να φτάσουν στον τελικό στόχο στην πλήρη ένωση με τον Θεό. Η ακτινοβολία της θείας Οντότητας πληρούσε τον άνθρωπο Ιησού, συνεπώς μόνο το εξωτερικό του περίβλημα, η σωματική φόρμα ήταν ανθρώπινη, ενώ η ψυχή και το πνεύμα ήταν θεία, είχαν συγχωνευτεί πάλι πλήρως και εντελώς με τον Θεό, από τον Οποίον είχαν προέλθει. Εντούτοις η αιώνια Θεότητα δεν βρισκόταν αποκλειστικά εκεί, καθότι είναι αδύνατο για το τελειότατο Ον να περιοριστεί ποτέ σε μία φόρμα.

Παρόλα αυτά η αιώνια Θεότητα έχει μία υπόσταση· αυτό σημαίνει ότι είναι πνευματική Δύναμη που πρέπει να της αναγνωριστεί βούληση και διάνοια, ικανότητα του σκέπτεσθαι. Κατά συνέπεια είναι ένα Όν, με το Οποίο ο άνθρωπος μπορεί επίσης με τη βούληση και τη σκέψη του να έρθει σε στενή επαφή. Γιατί η βούληση του ανθρώπου και η σκέψη είναι επίσης ανεξάρτητες από την εξωτερική φόρμα του, αλλά ανήκουν στο πνεύμα που έχει ενσαρκωθεί στην ανθρώπινη φόρμα.

Όταν το σωματικό περίβλημα παύει να υπάρχει, το πνεύμα, το ουσιαστικό ον, παραμένει και στη συνέχεια ικανό να σκέφτεται και να θέλει. Απλώς η ικανότητα αυτή μπορεί να είναι λιγότερο ή περισσότερο αναπτυγμένη αντίστοιχα με το βαθμό της

ωριμότητάς του. Απεναντίας η αιώνια Θεότητα ως υπερτέλειο Ον πραγματώνει τη βούληση και τις σκέψεις Της με βαθύτατη σοφία και ασύλληπτη δύναμη.

Η σωματική φόρμα του ανθρώπου αποτελεί απλώς ένα μέσο για την επίτευξη του σκοπού του για όσο ζει στη Γη. Εντούτοις όποιος πιστεύει στην αθανασία της ψυχής, καταλαβαίνει συνάμα ότι η ψυχή δεν χρειάζεται την εξωτερική φόρμα, το πρόσωπο, προκειμένου να εξακολουθήσει να υπάρχει. Παρόλα αυτά, στην αυτοσυνείδησή της η ψυχή παραμένει ένα ατομικό ον, ακόμη κι εάν ενωθεί με άλλα πνεύματα που βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο ωριμότητας. Ομοίως και η αιώνια θεότητα θα παραμείνει διά παντός το ύψιστο και τελειότατο Ον ακόμη και για τις ανώτατες φωτεινές οντότητες που έχουν κατορθώσει να ενωθούν μαζί Της. Είναι οντότητες που έχουν ενοποιηθεί πλήρως με τον Θεό, αλλά παράλληλα είναι απερίγραπτα μακάριες, καθώς ενώ έχουν συνείδηση της ατομικής τους ύπαρξης συνάμα δέχονται κι αισθάνονται αδιάκοπα τη δύναμη της Αγάπης του Θεού, ο Οποίος βρίσκεται σε στενότατα δεσμό μαζί τους ως ο προαιώνιος Πατέρας τους…

* (σ.τ.μ.: μόνον ως Ιησού Χριστό. Επειδή «πρόσωπο» είναι κάτι το οριοθετημένο και το ορατό, μόνον ως Ιησού Χριστό μπορεί ο άνθρωπος να σχηματίσει εικόνα του Θεού. Η αορατότητα του Θεού ήταν άλλωστε η αιτία της πρωταρχικής πτώσης των αγγέλων από την πνευματική Δημιουργία. Ακολούθησαν τον Εωσφόρο, τον οποίον μπορούσαν να δουν, ενώ η Θεότητα δεν μπορούσε να τους φανερωθεί ορατά.

Ειδικότερα γι’ αυτό το θέμα βλ. «Το Μεγάλο Μυστήριο», εκδ. Πύρινος Κόσμος

Αμήν

Καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε με αρ. 3443 στις 20-2-1945

Η Θεότητα είναι Οντότητα…

[…] (Εσείς οι άνθρωποι) δεν μπορείτε να φανταστείτε ότι για Μένα δεν υπάρχει κανένας περιορισμός, ότι ναι μεν πληρώ όλο το διάστημα, παρ’ όλα αυτά είμαι μία Οντότητα… Πληρώ βέβαια ολόκληρο το σύμπαν μ’ ενέργεια, με δύναμη, ωστόσο κι αυτή πρέπει να πηγάζει αρχικά από μία Οντότητα. Γιατί αυτή η δύναμη ενεργεί δημιουργικά και εποικοδομητικά, άρα τίθεται σ’ εφαρμογή (από Κάποιον) εν γνώσει της αποτελεσματικότητάς της, προκειμένου να δημιουργηθεί και να συντηρηθεί κάθε πλάσμα, είτε πρόκειται για πνευματικής είτε πρόκειται για ορατής υλικής φύσης.

Ως συμπέρασμα, η οποιαδήποτε δύναμη πρέπει να διευθύνεται με σοφία, διαφορετικά θα αναπτυσσόταν με ανεμπόδιστη ισχύ και θα προξενούσε τεράστιες καταστροφές. Επομένως η πρωταρχική Πηγή της δύναμης πρέπει να είναι μία σκεπτόμενη Οντότητα, που με τη σοφία της γνωρίζει κάθε αποτέλεσμα που θα παραχθεί· ως εκ τούτου προσδιορίζει τον προορισμό του κάθε δημιουργήματος, πράγμα που δεν μπορεί να περιμένει κανείς από μία (απλή) δύναμη που ενεργεί από μόνη της.

[…] Θα ήθελα να σας αποκαλυφθώ με όλο το είναι Μου, μα εσείς δεν μπορείτε να το συλλάβετε. Για τούτο το λόγο αναγκαστικά πάντα θα Με γνωρίζετε με ένα κάλυμμα. Και θα πρέπει συνάμα να το πιστεύετε ότι είναι μία Οντότητα που θέλει να επικοινωνήσει μαζί σας, αρκεί να το θέλετε εσείς, πράγμα που δεν μπορείτε να περιμένετε από μία σκέτη δύναμη.

[…] Ωστόσο δεν χρειάζομαι μία μορφή ή μία φόρμα για να περιέχει μέσα της τη δύναμή Μου, αλλά για χάρη δική σας πήρα τη μορφή του Ιησού Χριστού, την οποία μπορείτε να φανταστείτε ως άνθρωπο. Γιατί ολόκληρη η πλάση Μου έχει την ίδια μορφή. Και ως εκ τούτου κι Εγώ συμπεριέλαβα μέσα σ’ αυτήν τη μορφή ενός ανθρώπου όλη την πληρότητα της Θεότητάς Μου, όπως ομοίως και σ’ όλη την πλάση είμαι Εγώ κι επομένως είμαι παντού, επειδή είμαι ένα απέραντο Ον, που μπορεί να βρίσκεται παντού κι επίσης ενεργεί παντού.

Αλλά μόνο μία Οντότητα μπορεί να σας πλησιάσει και μόνο μία Οντότητα μπορεί να εκπληρώσει αυτά που ζητάτε. Μόνο με μία Οντότητα μπορείτε, όντας οι ίδιοι οντότητες, να επιδιώξετε να ενωθείτε, χάριν της τελειότητάς Της. Αντίθετα το να επιδιώκετε να ενωθείτε με μία δύναμη ή ενέργεια θα ήταν παράλογο ούτε θα είχατε την παραμικρή βοήθεια από Μένα. Γιατί μόνο όπου Μ’ επικαλούνται ως το Ύψιστο Ον μεριμνώ για τους ανθρώπους· διαφορετικά δεν έχουν αληθινή πίστη και άρα ούτε θα μπορούσαν να περιμένουν βοήθεια από Μένα…

Μπέρτα Ντούντε αρ. 3191 και αρ. 4835 στις 12-2-1950

ΤΙ ΕΧΕΙ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΕΙ ΣΧΕΤΙΚΑ

ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ;

Η Οντότητα του Θεού

Το Πνεύμα του Θεού ακτινοβολεί στο άπειρο

Στο «Μ.Ε.Ι.» πληροφορούμαστε αναλυτικά για τις πνευματικές δυνάμεις που ακτινοβολεί στο άπειρο αυτό το τρομακτικό Κέντρο Δύναμης. Αυτές οι δυνάμεις που στον Λόρμπερ ονομάζονται «αιθερική σφαίρα Ζωής». είναι με άλλα λόγια το Άγιο Πνεύμα Του: «Ο αέναος κι απέραντος χώρος της Δημιουργίας είναι πλημμυρισμένος από το Πνεύμα Μου. Και τούτο είναι η καθαρή αγάπη, ζωή, φως, σοφία, εντελώς διαυγής συνείδηση, συγκεκριμένα αισθήματα, όραση, ακοή, σκέψη, θέληση και ενέργεια. Στο πρόσωπο Μου (τον Ιησού), βρίσκεται το εστιακό σημείο όλου αυτού του μοναδικού, αιώνιου Πνεύματος. Όμως η αιθερική σφαίρα Ζωής που ακτινοβολείται από Εμένα, διαπερνάει και περικλείει οτιδήποτε υπάρχει μέσα στο αιώνιο άπειρο· αυτή η αιθέρια σφαίρα που είναι μόνιμα στενά δεμένη, μ' Εμένα, το Κέντρο της Ζωής, βλέπει, ακούει, αισθάνεται, σκέφτεται και ενεργεί παντού με τον ίδιο κι απαράλλακτο τρόπο. Έτσι εξηγείται απλά και ξάστερα, πώς κι ο Θεός είναι παντογνώστης και πανταχού παρών!»

Για το ίδιο θέμα, διαβάζουμε σ' ένα άλλο σημείο του «Μεγάλου Ευαγγελίου»: «Το άσπιλο Πνεύμα του Θεού σαν ύλη ή σαν στοιχείο, είναι στο βάθος του Φωτιά και Φως ή, αλλιώτικα ειπωμένο, είναι αυτή καθαυτήν η Αγάπη και η Σοφία. Αλλά μη φανταστείτε μ' αυτό μία φυσική φωτιά ή μια αισθησιακή αγάπη, κι ούτε ένα φως σαν του ήλιου της γης, αν και υπάρχει μία αντιστοιχία ανάμεσα σ' αυτά τα δυο. Γιατί η Φωτιά του Πνεύματος είναι άχραντη Ζωή και το Φως του είναι καθαρή Σοφία... Πίσω απ' την αιθέρια ουσία που γεμίζει το άπειρο, (που ρέει μέσα της δηλαδή), υπάρχει η πνευματική Φωτιά που δεν είναι ορατή στις ανθρώπινες αισθήσεις. Είναι η κυρίαρχη Δύναμη, η οποία, πηγάζοντας από το Θεό, γεμίζει το άπειρο, ενεργεί και δημιουργεί αδιάκοπα. Ο ίδιος ο Θεός στο κέντρο του είναι το άκτιστο αιώνιο Πνεύμα και αρχέτυπος Άνθρωπος. Αυτός γεμίζει την απεραντοσύνη, που και τούτη απορρέει από Εκείνον με τις μεγαλειώδεις σκέψεις και ιδέες Του. Η Αγάπη του πλημμυρίζει αυτές τις σκέψεις και ιδέες, ώσπου να γίνουν μία ζωντανή Φωτιά, όπως είναι κι αυτός ο Ίδιος· η Σοφία του τους δίνει εσωτερική τάξη και μορφή· χάρη στη Θέληση του, γίνονται ξεχωριστές και σαν αυθύπαρκτες οντότητες. Αυτές οι οντότητες είναι προικισμένες με την ικανότητα να εξελίσσονται και να αναπαράγονται διαρκώς από μόνες τους. Με το πέρασμα του χρόνου, μπορούν, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της εξέλιξης, σύμφωνα με την Τάξη που έχει ορίσει ο Θεός, να ενώνονται μεταξύ τους. Και στο τέλος, (οι ανώτερες και πιο σύνθετες μορφές ζωής) μπορούν ν' αναρριχηθούν ως την ομοιότητα με το Θεό».

Η Φύση έχει γίνει για να προσφέρει

τη δυνατότητα στα Πνεύματα που είναι

φυλακισμένα στην Ύλη, ν’ Απελευθερωθούν[42]

Το πνευματικό νόημα και ο σκοπός της όλης δημιουργικής διαδικασίας αναπτύχθηκε στα προηγούμενα κεφάλαια «Πνεύμα και Ύλη» και «Η δομή της Δημιουργίας». Μάθαμε απ’ τα γραπτά που μας άφησε ο Λόρμπερ, πώς και γιατί το αρχέγονα πνεύματα που παρεξέκκλιναν από τη θεία Τάξη καταδικάστηκαν να είναι φυλακισμένα μέσα στην άψυχη ύλη. Επίσης μάθαμε το λόγο που σ’ ολόκληρο το υλικό σύμπαν έχει δοθεί η αρχέτυπη μορφή ενός ανθρώπου, και μάλιστα αυτή του «χαμένου γιου», του Εωσφόρου.

42

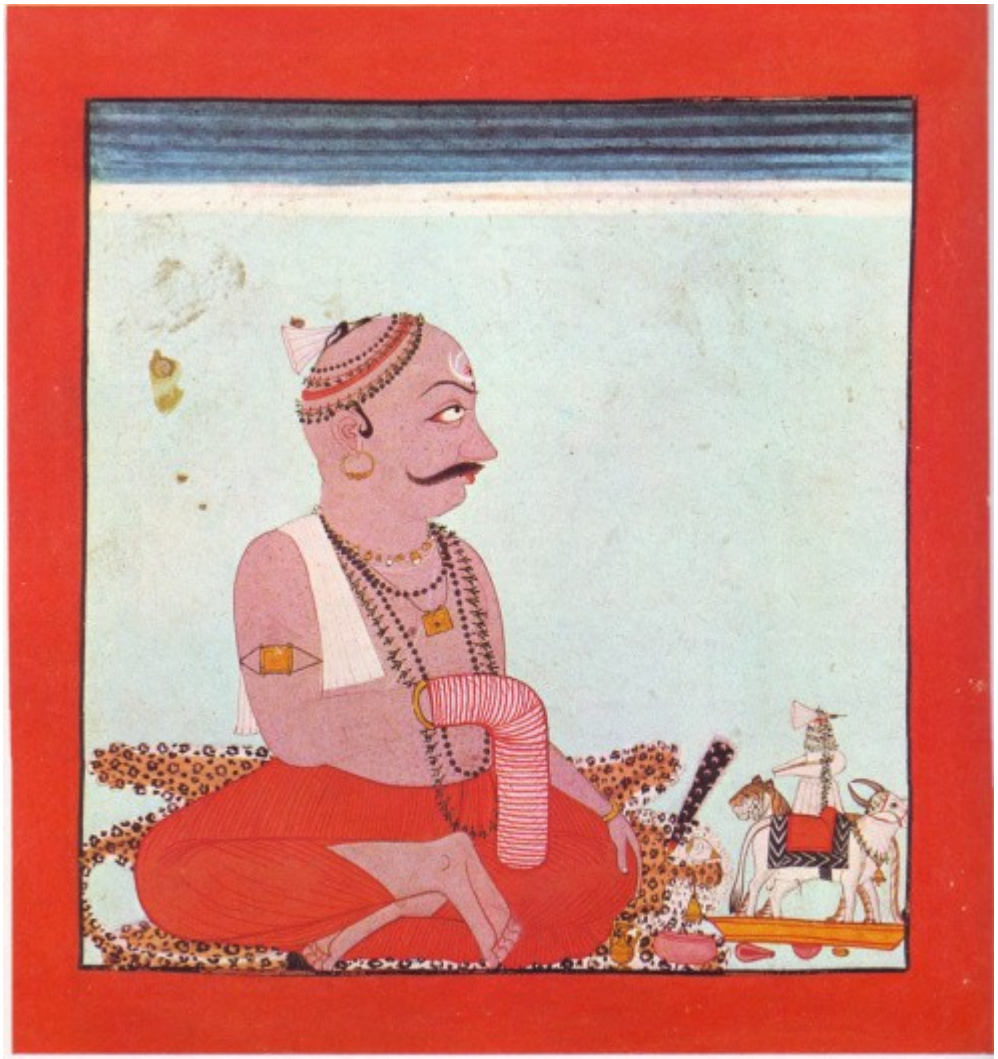

29 Raja performing worship in front of an icon, with a rosary-bag on his hand. Mandi, *c.* 1720. Gouache on paper 8 × 8 in.

Απ’ αυτούς τους παραπάνω λόγους προκύπτει αναμφίβολα το συμπέρασμα πως η υλοποίηση και ο κατακερματισμός του Εωσφόρου μέσα στο μεγάλο «Άνθρωπο της Δημιουργίας», δεν μπορεί να είναι ο τελικός στόχος στον οποίο απέβλεπε το

δημιουργικό σχέδιο του Θεού. Ο κόσμος μπορεί ν’ αποτελεί ένα αριστοτέχνημα, ωστόσο το πρώτο πνεύμα που κάποτε έσφυζε από ζωή και δημιουργικότητα, είναι φυλακισμένο μέσο σ’ αυτό το κολοσσιαίο, αποσκληρυμένο οικοδόμημα. Μαζί με τον Εωσφόρο, τ’ αμέτρητα μεταγενέστερα πνεύματα που ξεπήδησαν από μέσα του κι ακολούθησαν την πορεία του, κείτονται ουσιαστικά άψυχα και δέσμια της καταδίκης τους. Ωστόσο ξέρουμε πως ο Θεός είναι Αγάπη, Σοφία, Παντοδυναμία και Σπλαχνικότητα. Γι’ αυτό είμαστε σίγουροι πως δεν θ’ αφήσει τα πρώτα πλάσματα του σ’ αυτή την κατάσταση, παρά θα τα οδηγήσει στην τελειότητα και στη λύτρωση.

Η βασική ιδέα της κοσμογονίας στον Λόρμπερ

Μία από τις πιο φωτεινές, τις πιο χαρούμενες βασικές σκέψεις της Νέας Αποκάλυψης, είναι το γεγονός πως σε όλη την ορατή κτίση διακρίνουμε μία θαυμαστή μετουσίωση, μία ανάσταση όλης της ύλης. Η μορφή του μεγάλου Ανθρώπου της Δημιουργίας δεν χρειάζεται να κοιμηθεί αιώνια σαν τους μαγεμένους ανθρώπους των παραμυθιών. Ο μεγάλος δεσμώτης θα αναστηθεί και, βγαίνοντας από τον τάφο της ύλης, θα επιστρέψει στο Φως, στη Ζωή με τον Πατέρα!

Έτσι λέει ο Χριστός στο μεγάλο Ευαγγέλιο του Λόρμπερ «Αυτός ο μεγάλος κοσμικός άνθρωπος που σας έδειξα είναι με την πιο πλατιά έννοια ο «άσωτος υιός» που έχει πάρει ήδη το δρόμο της επιστροφής. Και ο Πατέρας που έρχεται για να τον προϋπαντήσει, είμαι Εγώ, που βρίσκομαι τώρα ανάμεσα σας σαν άνθρωπος. Στον κάθε άνθρωπο που ζει σύμφωνα με τη διδασκαλία Μου, καλωσορίζω αυτό το μεγάλο, αρχέγονο πνεύμα πίσω στο πατρικό του σπίτι. Χαρά σ’ εκείνον τον αμαρτωλό που δείχνει μεταμέλεια και γυρνάει μετανιωμένος κοντά Μου!»Η υλοποίηση, δηλαδή η φυλάκιση μέσα στους άκαμπτους νόμους της ύλης, είναι η αναμόρφωση που επέλεξε η Αγάπη και η Σοφία του Πλάστη για τα εωσφορικά πνεύματα. Στο σοφό σχολείο της ζωής, η καταδίκη αυτή αποτελεί το εκπαιδευτικό μέσο και σύστημα. Οι πνευματικές υπάρξεις που παρεξέκκλιναν από το θείο Νόμο, μπορούν μέσα απ’ αυτή την εκπαίδευση να επιστρέψουν οικειοθελώς στη θεία Τάξη. Μέσα από αυτή την εμπειρική πορεία, τα εξαρτημένα, ατελή πλάσματα μεταμορφώνονται σε αληθινά ελεύθερα, τέλεια παιδιά του Θεού, ομοιώματα της δικής του θεϊκής Οντότητας.

Όλη η κτίση αναστενάζει κι αγωνιά ως και τώρα

* «ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΜΙΟΥΡΓΙΑ» του Β. Λουτς

Αυτή η πορεία προς τη λύτρωση μέσα από την επαναμετα τροπή της ύλης σε πνεύμα, εξηγεί όλη την πυραμίδα που βλέπουμε στη φύση, από τα ορυκτά ως τον άνθρωπο, τόσο του πλανήτη μας, όσο και των άλλων άστρων. Συνάμα, η διδασκαλία αυτή φωτίζει πλήρως τα πιο βαθιά μυστικά της.

Ο Παύλος, φωτισμένος απόστολος, την εξέφρασε με τα εξής λόγια στην Επιστολή προς Ρωμαίους: «Γιατί όλη η κτίση προσμένει με λαχτάρα πότε θα φανερωθεί η δόξα των παιδιών του Θεού. Ξέρετε, βέβαια, πως η κτίση υποτάχθηκε στη φθορά όχι από δική της θέληση, αλλά γιατί έτσι το θέλησε ο υποταχτής της. Ελπίζει όμως πάντα κι αυτή η κτίση, πως θ’ απελευθερωθεί από τη δουλεία της φθοράς και θα περάσει στην ελευθερία και στη δόξα των παιδιών του Θεού- Γιατί ξέρουμε καλά πως όλη η κτίση αναστενάζει και αγωνιά ως και τώρα με τις ωδίνες του τοκετού» (κεφ. 8, 19-23).

Τα λόγια της Γραφής για το «Ευαγγέλιο που έχει κηρυχθεί σε όλη την κτίση κάτω από τους ουρανούς», που για πολλούς χριστιανούς παραμένουν σκοτεινά (Α΄ Κολ. 23 - Μάρκ. 16, 15), παραπέμπουν σ’ αυτή τη λύτρωση των πνευμάτων από την ύλη και την ωρίμανση τους σ’ ελεύθερα, μακάρια παιδιά του Θεού. Σύμφωνα μ' αυτά τα λόγια, το μήνυμα για τη θεϊκή τάξη, αγάπη και ζωή φθάνει σ’ όλη την κτίση -δηλαδή και στο πνεύμα που είναι δέσμιο μέσα στα ζώα, στα φυτά, ακόμη και στα πετρώματα. Ο αντίλαλος θα είναι αυτό που είδε ο Ιωάννης ζωντανά στα οράματα της Αποκάλυψης του: «Και όλα τα κτίσματα στον ουρανό, στη γη, κάτω απ’ τη γη και μέσα στη θάλασσα, τα άκουσα να υμνολογούν: «Αυτόν που κάθεται στο θρόνο και στον Αμνό, αξίζει όλη η ευλογία, η τιμή, η δόξα κι η εξουσία στους αιώνες των αιώνων!» (Αποκ. 5,13).

Από εδώ μπορούμε επίσης να καταλάβουμε πως δεν ήταν μόνο συμβολικά τα λόγια που αντέταξε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής στους υπερόπτες Φαρισαίους και Σαδδουκαίους: «Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός, ακόμη κι απ’ αυτές εδώ τις πέτρες μπορεί να κάνει παιδιά του Αβραάμ!» (Ματθ. 3, 9 -Λουκ- 3, 8).

Ο νόστος του Εωσφόρου μέσα από τον κατακερματισμό του σε άτομα

Οι λόγοι που ο Εωσφόρος έπεσε, κι από ελεύθερο πνευματικό ον φυλακίστηκε στην ύλη, ήταν πνευματικής υφής· η αποστασία δηλαδή από τη θεϊκή Τάξη της Αγάπης και η παρεκτροπή σε μία ακραία εγωλατρεία. Συνεπώς η απελευθέρωση από τα δεσμά της ύλης, μόνο με πνευματικό τρόπο μπορεί να επιτευχθεί, δηλαδή με μία αλλαγή πνεύματος και αξιών. Πρέπει, με άλλα λόγια, να γίνει μία εθελοντική στροφή απ’ την αγάπη για τον εαυτό στην αγάπη για τον άλλον. Αυτή η επιστροφή του Εωσφόρου μπορεί να πραγματοποιηθεί με δυο τρόπους: αφ' ενός με μία δική του απόφαση να καταλύσει το εγώ του και να αποβάλει τον εγωισμό

του. 0 άλλος τρόπος είναι ν' αποδυναμωθεί και να μείνει εντελώς μόνος του. Θα πρέπει να τον αφήσουν λίγο-λίγο όλα τα πνευματικά του «κύτταρα», δηλαδή τα πνεύματα που τον ακολούθησαν, οι μικρότερες «ευφυΐες» και οι σπινθήρες ζωής. Παρόλο που ο Θεός άπλωσε επανειλημμένα το χέρι του να σηκώσει τον πεσμένο άγγελο, το αρχέγονο του κέντρο, ο πυρήνας της προσωπικότητας του δηλαδή, έμεινε πεισματικά αδιόρθωτο. Έτσι μπήκε μπροστά μία επιχείρηση σωτηρίας κατά την οποία επιστρέφουν σιγά-σιγά τα πνεύματα που είναι κλεισμένα μέσα του.

Μ' αυτό τον τρόπο βέβαια η επιστροφή των όντων που συντάχθηκαν με τον Εωσφόρο κρατάει αιώνες αμέτρητους. Ωστόσο αυτός είναι ο μόνος δρόμος, μέσα απ' το σκληρό σχολείο της ζωής, για να γίνουν αυτοτελείς και τέλειες υπάρξεις.

Όπως ο ήλιος της άνοιξης αφαιρεί με τη ζέστη του ένα-ένα απειροελάχιστα άτομα από τα παγόβουνα στις πολικές θάλασσες, μετατρέποντας τα σε υδρατμούς, έτσι το Φως της Αγάπης αποσπάει υπομονετικά, τη μία μετά την άλλη, σπίθες ζωής από τη στερεή ύλη των ουράνιων σωμάτων. Ο σκοπός του Θεού είναι να τις επαναφέρει μέσα απ' αυτή τη μακρόχρονη διαδικασία, στην καθαρά πνευματική υπόσταση, στην «ελευθερία και τη λαμπρότητα των παιδιών του Θεού», όπως έγραψε ο Παύλος. Οι σπίθες που ξεφεύγουν από τον Εωσφόρο, υποβάλλονται σε μια απίστευτη εκπαίδευση, ξεκινώντας από τις πιο απλές μορφές ζωής και φθάνοντας ως τις πιο περίπλοκες. Το πρώτο-πρώτο που μαθαίνουν είναι το πώς λειτουργεί και τι εξυπηρετεί το σώμα τους, το υλικό ρούχο που έχουν φορέσει για την περίπτωση. Έτσι πλαταί-νουν εθελοντικά τον ορίζοντα τους κι απ' το σατανικό εγωισμό περνούν σιγά-σιγά στη διάσταση όπου επικρατεί η ταπεινοφροσύνη, η αλληλοβοήθεια και η έμπρακτη αγάπη. Στο τέρμα τους περιμένει αυτό που είναι ουσιαστικά η αθανασία, δηλαδή αποκτούν την απόλυτη ελευθερία, αυτοτέλεια, δύναμη και εξουσία που αξίζει στα παιδιά του Θεού.

Η πορεία μέσα από αμέτρητες μορφές ζωής ως την ομοίωση με το Θεό

«Η ύλη, από την πιο σκληρή πέτρα μέχρι τον αιθέρα ψηλά πάνω από τα σύννεφα, είναι ψυχική ουσία που καταδικάστηκε να γίνει στερεή. Ο προορισμός της είναι, χάρη σ' αυτή την αναγκαστική απομόνωση, ν' αποκτήσει την ανεξαρτησία της και να επιστρέψει σε μία αδέσμευτη, καθαρά πνευματική υπόσταση. Για να φθάσει όμως εκεί, πρέπει πρώτα η ψυχή που έχει απελευθερωθεί από την ύλη να περιδιαβεί απ' όλες της υπαρκτές βαθμίδες της ζωής, αναπτύσσοντας διαρκώς μεγαλύτερη αυτονομία και δραστηριότητα. Στην κάθε νέα βαθμίδα πρέπει να μπει πάλι σ' ένα νέο υλικό "κουκούλι", ή σώμα, με το οποίο προσελκύει και απορροφάει τις νέες ουσίες ζωής και δράσης που χρειάζεται για ν' αναπτυχθεί.

Το πνεύμα της ψυχής, που προέρχεται από το Θεό, διακρίνει πεντακάθαρα πότε η ψυχή η οποία βρίσκεται στο σώμα ενός φυτού ή ενός ζώου είναι αρκετά ώριμη για ν[1] ανέβει σε μια ψηλότερη βαθμίδα ζωής. Τότε αυτό το πνεύμα που την συνοδεύει και την καθοδηγεί διαρκώς, φροντίζει ώστε η ψυχή να αφήσει το σώμα, που της είναι πια άχρηστο. Επειδή είναι πια προικισμένη με πιο αναπτυγμένες ευφυΐες (ιδιότητες), η ψυχή είναι σε θέση να σχηματίσει ένα άλλο σώμα. Με αυτό το σώμα τώρα, μπορεί, για ένα ορισμένο διάστημα, ν' αναπτύξει μεγαλύτερη δραστηριότητα, ώστε ν' ανέβει ξανά σε μια ψηλότερη βαθμίδα ζωής, δράσης και ευφυΐας. Κι αυτό συνέχεια, μέχρι να φθάσει στη βαθμίδα του ανθρώπου. Εκεί είναι εντελώς ελεύθερη πια. Και με το τελευταίο της (υλικό) σώμα, μπορεί να φθάσει στην πλήρη αυτογνωσία, στη Θεογνωσία, και στην αγάπη για το Θεό. Χάρη σ' αυτή την αγάπη είναι πια σε θέση να ενωθεί ολοκληρωτικά με το αθάνατο πνεύμα με το οποίο την έχει μπολιάσει ο Θεός αυτή την ένωση την ονομάζουμε τότε Νέα Γέννηση ή Πνευματική Αναγέννηση. Η ανθρώπινη ψυχή που έχει φθάσει σ' αυτό το επίπεδο είναι πια τέλεια. Έχοντας τότε μία ολότελα ανεξάρτητη υπόσταση και ζωή, είναι αδύνατο πια να διαλυθεί στα εξ ων συνετέθη και να την καταπιούν οι δίνες της παντοδύναμης θεϊκής Ζωής».

Ο θάνατος είναι ζωή!

«Αφού είναι έτσι όμως τα πράγματα, κανένα πλάσμα στη Γη δεν χάνει τίποτα με το θάνατο του, εφόσον αφήνει απλά το σώμα, που του είναι άχρηστο πια, για να μπορέσει να φθάσει πιο γρήγορα στον τελικό προορισμό του. Τι αξία έχει για παράδειγμα το σώμα ενός κουνελιού; Ο αετός που καταπραΰνει την πείνα του τρώγοντας ένα τέτοιο ζωάκι, μ' αυτό τον τρόπο απελευθερώνει την ψυχή του, ώστε να μπορεί ν' ανέβει σε μια ανώτερη ζωική βαθμίδα. Όμως κι ο αετός έχει μια ψυχή που βαδίζει προς τον ίδιο προορισμό. Εξάλλου το κρέας και το αίμα του κουνελιού περιέχουν ψυχικές ουσίες, οι οποίες ενώνονται με τις ψυχικές ουσίες του αετού. Μ' αυτό τον τρόπο η ψυχή του αετού γίνεται πιο τρυφερή και πιο έξυπνη. Έτσι, όταν μια μέρα θ' αφήσει το κορμί του, μπορεί να γίνει πια μια αξιόλογη ανθρώπινη ψυχή, προικισμένη με φως, θάρρος και δύναμη.

Έτσι είναι λοιπόν ρυθμισμένα τα πράγματα στη Γη για τα παιδιά του Θεού που ζουν και εκπαιδεύονται πάνω της. Η ζωή είναι και παραμένει ένας διαρκής αγώνας με κάθε λογής εχθρούς, μέχρι να νικήσει με τις δικές της δυνάμεις την ύλη. Βέβαια ο Θεός, που είναι παντοδύναμος, θα μπορούσε να γεννήσει από μέσα του ένα πνεύμα προικισμένο με απόλυτη Σοφία και Δύναμη. Και όχι μόνο ένα αλλά μυριάδες τέτοια πνεύματα, στο άψε - σβήσε. Αλλά αυτά τα πνεύματα δεν θα είχαν καμιά αυτοτέλεια, επειδή

θα ήθελαν και θα έκαναν τα ίδια με το Θεό. Και η θεϊκή Βούληση θα έπρεπε να εισρέει ακατάπαυστα μέσα τους, για να μπορούν να κινούνται και να ενεργούν σύμφωνα με τις επιταγές της.

Εφόσον όμως ο προορισμός τους είναι να γίνουν σιγά-σιγά ανεξάρτητα όντα, είναι απαραίτητο να διανύσουν όλο το δρόμο της ύλης, ή με άλλα λόγια να περάσουν μέσα από τη φυλάκιση στο εσωτερικό της ύλης, όπου τους κρατάει η θεία Θέληση. Και μάλιστα με τη μορφή που βλέπετε εδώ στη Γη (τα φυσικά βασίλεια). Άμα ολοκληρωθεί αυτό το πέρασμα, γίνονται πια αυτοτελή παιδιά του Θεού που σκέφτονται και αποφασίζουν μόνα τους και ενεργούν αυτόβουλα, αλλά κάνουν πάντα ό,τι είναι το Θέλημα του Θεού. Και το κάνουν όχι επειδή τους το επιβάλλει με την Παντοδυναμία του, αλλά γιατί αναγνωρίζουν από μόνα τους πως αυτό είναι το αποκορύφωμα της Σοφίας. Και, κάνοντας το Θέλημα του, γεύονται τη μεγαλύτερη δυνατή ευτυχία που μπορεί να νιώσει ένας άνθρωπος στη ζωή».

Οι βαθμίδες των φυσικών βασιλείων

Όλα όσα υπάρχουν μέσα και πάνω στη Γη και στα άλλα ουράνια σώματα, αρχίζοντας από το κεντρικό σημείο τους και φθάνοντας μέχρι την πιο ψηλή ατμοσφαιρική περιοχή, βρίσκονται σε μια πιο σκληρή ή πιο ελαστική φυλακή. Τούτη εδώ έχει πολλές διαβαθμίσεις, ανάλογα με το βαθμό της απελευθέρωσης τους από τη νομοτέλεια της ύλης και της αυτοτέλειας που έχουν κατακτήσει.

Στο πιο χαμηλό σκαλοπάτι σ’ αυτή την πυραμίδα εξέλιξης βρίσκεται το (φαινομενικά άψυχο) ορυκτό βασίλειο. Στο «Μ.Ε.1.» το ορυκτό βασίλειο και η εξέλιξη του μας εξηγείται έτσι:

«Εκεί ανήκουν όλα τα πετρώματα, τα ορυκτά, τα διάφορα είδη χωμάτων, το νερό, ο αέρας, καθώς και όλες οι ύλες που υπάρχουν ακόμα ελεύθερες μέσα στον αέρα.

Στη δεύτερη βαθμίδα βρίσκεται το φυτικό βασίλειο, τόσο στο νερό όσο και στη γη, καθώς και οι μεταβατικές μορφές προς το ζωικό βασίλειο. Ήδη σ' αυτό το βασίλειο, η καταδίκη είναι ελαφρότερη. Η ψυχική ουσία βρίσκεται σε κατάσταση πλήρους διάλυσης σε σχέση με την πρωτύτερη “μονολιθικότητά” της. Προηγουμένως ήταν σαν ένα χαοτικό συνονθύλευμα· τώρα όμως τα στοιχεία ευφυΐας που εμπεριέχει διαφοροποιούνται και παίρνουν ατομική μορφή. Το αποτέλεσμα είναι ότι συναντάμε μια μεγάλη ποικιλία ειδών ήδη από το δεύτερο βασίλειο.

Στο φυτικό βασίλειο λοιπόν η ψυχική ουσία υποβλήθηκε αναγκαστικά σε έναν εκτεταμένο διαχωρισμό των συστατικών στοιχείων της, για να μπορέσουν να αναπτυχθούν χωριστά τα μεμονωμένα στοιχεία της ευφυΐας της. Στο τρίτο βασίλειο, των ζώων, όμως, όπου υπάρχει ακόμη μεγαλύτερη ποικιλία ειδών, η ψυχική ουσία πρέπει να είναι όλο και πιο πολύ ενωμένη, γιατί το ζητούμενο είναι να παραχθούν τελειότερα και πιο ελεύθερα μεμονωμένα στοιχεία ευφυΐας Για το σκοπό αυτό ενώνονται μεταξύ τους αμέτρητα ψυχικά συστατικά από διαφορετικά είδη μικρότερων ζώων, για να σχηματίσουν μια μεγαλύτερη ψυχή ζώου, όπως είναι π.χ. ένα μεγάλο σκουλήκι ή ένα έντομο. Όταν αμέτρητες τέτοιες ψυχές εντόμων από διαφορετικά είδη και κατηγορίες, αποβάλουν με τη σειρά τους το υλικό κέλυφος που τις συνέχει, ενώνονται ξανά, για ν' αποτελέσουν την ψυχή ενός μεγαλύτερου, πιο εξελιγμένου ζώου. Και αυτή η διαδικασία συνεχίζεται μέχρι τα πιο μεγάλα και πιο τέλεια ζώα, τόσο τα άγρια, όσο και τα ήμερα.

Απ' αυτή την τελευταία ένωση ζωικών ψυχών προκύπτουν τελικά οι ανθρώπινες ψυχές, που είναι άριστα εφοδιασμένες με κάθε δυνατή ικανότητα και ευφυΐα. Ο Θεός τα έχει κανονίσει έτσι σοφά, που όταν γεννηθεί ένας άνθρωπος σαν ολοκληρωμένη πια ψυχή, δεν μπορεί να θυμηθεί όλα τα προηγούμενα στάδια απ[1] τα οποία έχει περάσει υποχρεωτικά, ακριβώς όπως το μάτι δεν μπορεί να ξεχωρίσει τις σταγόνες στη θάλασσα τη μία από την άλλη. Γιατί αν η ψυχή είχε αυτή τη δυνατότητα να δει προς τα πίσω, δεν θ' άντεχε τούτο το πάντρεμα από αμέτρητες διαφορετικές ψυχές κι ευφυείς μικροοντότητες. Θα προσπαθούσε να διαλυθεί στα βιαστικά, όπως διαλύεται η νεροσταγόνα που πέφτει πάνω στο πυρωμένο σίδερο. Για να διατηρηθεί λοιπόν η ψυχή του ανθρώπου, δεν πρέπει να έχει καμιά ανάμνηση της προέλευσης της, μέχρι τη στιγμή που θα ενωθεί ολότελα μέσα της με το αγνό πνεύμα της Αγάπης που της έχει εμφυτέψει ο Θεός. Γιατί αυτό το πνεύμα είναι ο συνδετικός ιστός ο οποίος συγκρατεί τα αμέτρητα διαφορετικά στοιχεία ψυχικής ευφυΐας σ' ένα παντοτινά ακατάλυτο ενιαίο ον. Χάρη σ' αυτό το πνεύμα που 'χει βαθιά μέσα της, η ψυχή φωτίζεται ολότελα και αποκτάει αυτοσυνειδησία και αυτεπίγνωση. Και, σαν τέλειο πια ον, όμοιο με το Θεό, υμνεί και δοξολογεί την Αγάπη, τη Σοφία και τη Δύναμη του».

Ο πνευματικός οδηγός

Συνεπώς όλα τα όντα περνούν από τις διάφορες βαθμίδες των φυσικών βασιλείων, για να συγκεντρώσουν όσο γίνεται περισσότερους σπινθήρες ή στοιχεία ευφυΐας. Αυτό γίνεται για να μπορέσουν αυτά τα αρχέγονα στοιχεία ζωής να *δια*-πλασθούν, να καθαρθούν και να εξευγενισθούν. Οι αρχέγονοι σπινθήρες ζωής που αποσπώνται από το Σατανά, δεν έχουν από μόνοι τους τη

δύναμη να καλυτερέψουν και να εξαγνισθούν. Γι’ αυτό το λόγο και στο πιο μικρό άτομο ακόμα έχει δοθεί «από ψηλά» ένας "καθαρά πνευματικός σπινθήρας» ο οποίος παίζει το ρόλο του πυρήνα, του κεντρικού σημείου όπου συγκεντρώνεται η ζωή του.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη», ένας άγγελος εξηγεί το θαύμα της δημιουργίας με παράδειγμα τα φυτά σ’ ένα μαθητή του Ιησού: «Καθαρό πνεύμα εμφανίζεται ήδη στην οργανική ύλη. Για όποιον θέλει να εμβαθύνει περισσότερο στα πράγματα, αυτό σημαίνει πως ό,τι βλέπουμε εξωτερικά, αυτό που οι ανθρώπινες αισθήσεις θεωρούν σημαντικό, στην πραγματικότητα δεν έχει καμιά σημασία. Το μόνο που είναι αληθινά ουσιαστικό, είναι το καθαρό πνεύμα που υπάρχει κρυμμένο μέσα στο σπόρο.

Τούτο το καθαρό πνεύμα που περικλείεται από το φλοιό του φύτρου, αποτελεί μία σκέψη (του Θεού), μεστή με αγάπη, γνώση και θέληση. Είναι δε εντελώς ξεχωριστή απ’ όλες τις άλλες σκέψεις και ιδέες, που είναι εξίσου ξεχωριστές. Αυτό το πνεύμα που είναι κλεισμένο μέσα στο φυτικό έμβρυο,[43] είναι κάτοχος μιας αλάθητης ευφυίας κι έχει πλήρη συνείδηση της δύναμης του. Έτσι αντιλαμβάνεται αμέσως πότε ο σπόρος, που είναι η υλική κατοικία που έχει κτίσει μόνο του, είναι αρκετά ώριμος, ώστε να μπορεί ν’ αρχίσει τη δραστηριότητα του σαν καθαρό πνεύμα. Όταν ο σπόρος πέσει στη νοτισμένη γη κι ο εξωτερικός υλικός φλοιός του μαλακώσει, τότε το πνεύμα αναλαμβάνει αμέσως δουλειά, κάνοντας σωστή χρήση της ευφυΐας του και της θέλησης του. Αναγνωρίζει με ακρίβεια ποια στοιχεία από τη γη, το νερό, τον αέρα, το φως και τη θέρμη του ήλιου το ευνοούν στην ανάπτυξη του. Τα προσελκύει τότε κοντά του και φτιάχνει μ’ αυτά ό,τι ταιριάζει στο χαρακτήρα του, σύμφωνα με την έμφυτη τάξη του. Γι’ αυτό το λόγο βλέπουμε ένα φυτό να βλασταίνει μέσα από τη γη με τα ίδια πάντα γνωρίσματα εδώ και χιλιάδες χρόνια. Το πνεύμα φτιάχνει το ένδυμα του, δηλαδή τα εξωτερικά ορατά μέρη του φυτού από τη ρίζα ως την κορφή, γιατί η αποκλειστική του επιδίωξη είναι να μπορέσει να πολλαπλασιαασθεί δημιουργικά μέσα στους νέους σπόρους και ν’ αναπαραγάγει άπειρες φορές το εγώ του. Όταν τελειώσει το έργο του, εγκαταλείπει το υλικό του ένδυμα. Τότε, ενωμένο με τα πιο αναπτυγμένα ψυχικά στοιχεία που τράβηξε μαζί του τη στιγμή που αποχωριζόταν το περίβλημα του, περνάει στο σχηματισμό άλλων τελειότερων μορφών και υπάρξεων.

[1] Αυτό που ο Γερμανός βιολόγος Χανς Ντρις ονόμασε «εντελέχεια»

Όσα σου είπα τώρα για τα φυτά, ισχύουν (σε μικρότερο βαθμό) για τα ορυκτά και (σε μεγαλύτερο βαθμό) για τα ζώα, αλλά κυρίως για τον άνθρωπο. Πρώτα-πρώτα όμως ισχύει για όλα τα ουράνια σώματα, τα σφαιρικά περιβλήματα και για ολόκληρο

43

τον Μεγάλο Κοσμικό Άνθρωπο"... Παντού, σ’ όλο το σύμπαν, υπάρχει κι ενεργεί ένα καθαρό πνεύμα (σαν κεντρικό σημείο κάθε ζωντανής ύπαρξης), ακολουθώντας την έμφυτη ευφυΐα του και χρησιμοποιώντας τη δύναμη της θέλησης του. Και έτσι είναι που δημιουργείται το χορτάρι, ένα ζώο, ο άνθρωπος, ακόμη κι ένας κόσμος ολόκληρος!»

Το σχολείο της ζωής είναι το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα

Παντού, από το άτομο ως το ουράνιο σώμα, το έργο αυτού του καθαρά πνευματικού σπινθήρα συνίσταται στο να βάζει σε τάξη τις σπίθες αρχέγονης ζωής που αποσπάει από το Σατανά. Ανάλογα δε με το πνεύμα συνεργασίας και την προθυμία που δείχνουν να «μορφωθούν, τις κατατάσσει σε «σχολικές» τάξεις. Τις πιο υπάκουες και φιλομαθείς, τις συγκεντρώνει σε μία ομάδα, για ν’ αποτελέσουν μία «ψυχή». Στη συνέχεια διδάσκει και καθοδηγεί τις μαθήτριες του πώς να χτίσουν σύμφωνα με το θεϊκό σχέδιο ένα κατάλληλο οίκημα αυτό που λέμε σώμα. Εκεί μέσα θα περάσουν την κοινή ζωή τους και πρέπει να μάθουν να το χρησιμοποιούν σωστά, όπως διδάσκει ο νόμος της Αγάπης. Αντίθετα, τις σατανικές σπίθες, που παραμένουν πεισματικά προσκολλημένες στον αρχικό εγωισμό τους και δεν είναι έτοιμες να ελευθερωθούν απ’ την καταδίκη στους άκαμπτους νόμους της ύλης, τις χρησιμοποιεί σαν δομικά στοιχεία για το σώμα, που θ’ αποτελεί σχολείο και κατοικία συνάμα. Μ’ αυτό τον τρόπο ουσιαστικά κηρύσσεται το Ευαγγέλιο σ’ όλη την κτίση, όπως λέει η Γραφή (Μαρκ. 16,15 - Κολ. 1,23) κι έτσι υλοποιείται το λυτρωτικό σχέδιο του Θεού μέσα στη φυσική δημιουργία, αφού έτσι τα πλάσματα μαθαίνουν στην πράξη το νόμο της Αγάπης. Και έτσι, ανάλογα με τη βαθμίδα εξέλιξης των «συμμαθητών» ή των «συνεταίρων» αυτής της ζωντανής κοινοπραξίας, προκύπτει το άτομο, το φυτό, το ζώο, ο άνθρωπος ή το ουράνιο σώμα. Σε όλα δε τα πλάσματα ισχύει ο βασικός κανόνας του τριμερισμού σε πνεύμα, ψυχή και σώμα.

«Από εδώ κι εμπρός», καταλήγει τη διδασκαλία του ο άγγελος, «παρατήρησε με προσοχή τη φύση και σίγουρα θα δεις μόνος σου αυτά που σου εξήγησα. Μην περιμένεις βέβαια να σου αναφέρω όλα τα ορυκτά, όλα τα φυτά και όλα τα ζώα ένα-

ένα και να σου φανερώσω σε ποιο βαθμό περιέχουν καθαρό πνεύμα, ψυχική ουσία και ακατέργαστη ύλη. Το παράδειγμα που σου έδωσα μ’ ένα σπυρί σιτάρι, αρκεί για να καταλάβεις πώς έχουν τα πράγματα σε όλα τα επίπεδα. Εξάλλου αυτός ο κανόνας που σου ανέφερα ισχύει για όλη την αιωνιότητα και όλη την απεραντοσύνη! Αν κατάλαβες το Α, μπορείς να καταλάβεις και το Ω!»

Δαρβίνος και Λόρμπερ

Απ’ ό,τι διδάσκει τόσο η Νέα Αποκάλυψη, όσο κι η Βίβλος, η ψηλότερη βαθμίδα της υλικο-πνευματικής εξέλιξης, το επιστέγασμα της ορατής δημιουργίας, είναι ο άνθρωπος, που είναι διαμορφωμένος σαν μία τριαδικότητα από σώμα, ψυχή και πνεύμα. Σύμφωνα με τον Λόρμπερ, αυτές οι βασικές αρχές δεν ισχύουν μόνο στη Γη μας αλλά και σε όλα τα άλλα ουράνια σώματα, όπου επικρατούν εντελώς διαφορετικές συνθήκες ζωής απ᾽ ό,τι μπορεί να φαντασθεί ο επιστημονικός κόσμος σήμερα. Αν κανείς συγκρίνει τη διδασκαλία της εξέλιξης όπως την ξέρουμε από τον Λόρμπερ, με τις θεωρίες του Δαρβίνου για την καταγωγή των φυτών και των ζώων του πλανήτη μας, θ’ αναγνωρίσει πως αυτός ο ερευνητής συνέλαβε μόλις ένα πολλοστημόριο από τη θεϊκή σοφία αυτής της εξελικτικής διαδικασίας στην πλάση. Οι ανακαλύψεις αυτές του Ντάρβιν όμως, που τόσο τις εξύμνησε η επιστήμη κάποτε, φαίνονται εξαιρετικά φτωχές σε σχέση με τις αποκαλύψεις του Λόρμπερ.[44]

Ο Δαρβίνος έκανε τις παρατηρήσεις του αποκλειστικά πάνω στα φυτά και στα ζώα. Μόνο στο τέλος, σχεδόν ενάντια στη θέληση του, ασχολήθηκε με τον άνθρωπο της Γης μας. Αντίθετα, η διδασκαλία του Λόρμπερ περιλαμβάνει όλη τη Δημιουργία, όλη την Κοσμογονία. Και το πιο σημαντικό απ’ όλα είναι πως η θεϊκή διδασκαλία της εξέλιξης έχει ένα βασικό ηθικό πλεονέκτημα απέναντι στη θεωρία του Δαρβίνου, ότι δηλαδή δεν υποβιβάζει την πλάση σ’ έναν παράλογο και άσκοπο μηχανισμό. Αντίθετα, αφήνει να φανεί πίσω απ’ αυτή τη σοφή εξέλιξη μια ηθική αρχέγονη δύναμη, ένας Πατέρας-Θεός. Έτσι η ζωή, απ’ το πιο μικρό χορτάρι ή ζωύφιο ως τον άνθρωπο, αποκτάει ένα ανώτερο νόημα και σκοπό!

Μέσα απ’ αυτή την αποκάλυψη, η οποία συμφιλιώνει την επιστήμη με το Βιβλικό Θεό, μπορούμε να δούμε πως κάθε πέτρα, δέντρο ή ζώο, άνθρωπος ή άγγελος, είναι τ’ αδέλφια μας στο μεγάλο Βασίλειο της ζωής. Όλα τα πάθη στη ζωή, όλοι οι μικροί ή μεγάλοι θάνατοι της ύλης, έχουν το νόημα τους κι όλα οδηγούν στην ανάσταση!

* Σ.τ.μ. Για μια αναλυτικότερη αντιπαράθεση της Νέας Αποκάλυψης με τον Δαρβίνο και τους νέο-δαρβινιστές με βάση τα νεώτερα επιστημονικά δεδομένα, βλ. K. Eggenstein «Der Prophet Lorber», εκδ. Knaur, 1992.

ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Βαθμίδες εξέλιξης και ωρίμανσης

44

Μία βασική σκέψη, της οποίας η σημασία διασαφηνίζεται στα κείμενα της νέας αποκάλυψης, είναι η αρχή της σταδιακής εξέλιξης. Η όλη Δημιουργία μας αποκαλύπτεται ως μία πνευματική εξελικτική διαδικασία που επιτελείται σε αναρίθμητες φάσεις (περίοδοι της Δημιουργίας) και μικρότερες υποδιαιρέσεις τους (ημέρες της Δημιουργίας).

Επομένως, και ολόκληρη η ζωή της ανθρωπότητας του πλανήτη μας, καθώς και των άλλων ουρανίων σωμάτων, υπόκειται σε αυτήν την αρχή της πνευματικής εξέλιξης. Μαθαίνουμε ότι εδώ, όπως και στη ζωή κάθε ανθρώπου, αλλά και κάθε λαού, υπάρχουν τρεις βασικές φάσεις, και συγκεκριμένα η εποχή της παιδικής ηλικίας, η μέση εποχή εκπαίδευσης και η εποχή της ωρίμανσης και της τελειοποίησης.

Στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»,* ο Ιησούς εξηγεί σε κάποιον αναζητητή του Φωτός αυτά τα πράγματα παίρνοντας ως παράδειγμα την ιστορία του λαού των Ισραηλιτών. Παρακάμπτει την παιδική ηλικία του λαού αυτού και περιορίζεται σε μία σύντομη μόνο νύξη, αποκαλώντας την *«οι καιροί του Σαμουήλ»,* δηλαδή μία εποχή, κατά την οποία ο απλός αυτός λαός των ποιμένων και γεωργών ακολουθούσε πρόθυμα την καθοδήγηση τωνθεόκλητων και φωτισμένων ενορατικών και λαϊκών ηγετών, που στη Βίβλο ονομάζονται Κριτές.

Προσπερνώντας αυτήν την παιδική ηλικία των Ισραηλιτών, συνετίζει, διαφωτίζοντας τις περαιτέρω βαθμίδες ανάπτυξης του λαού αυτού:

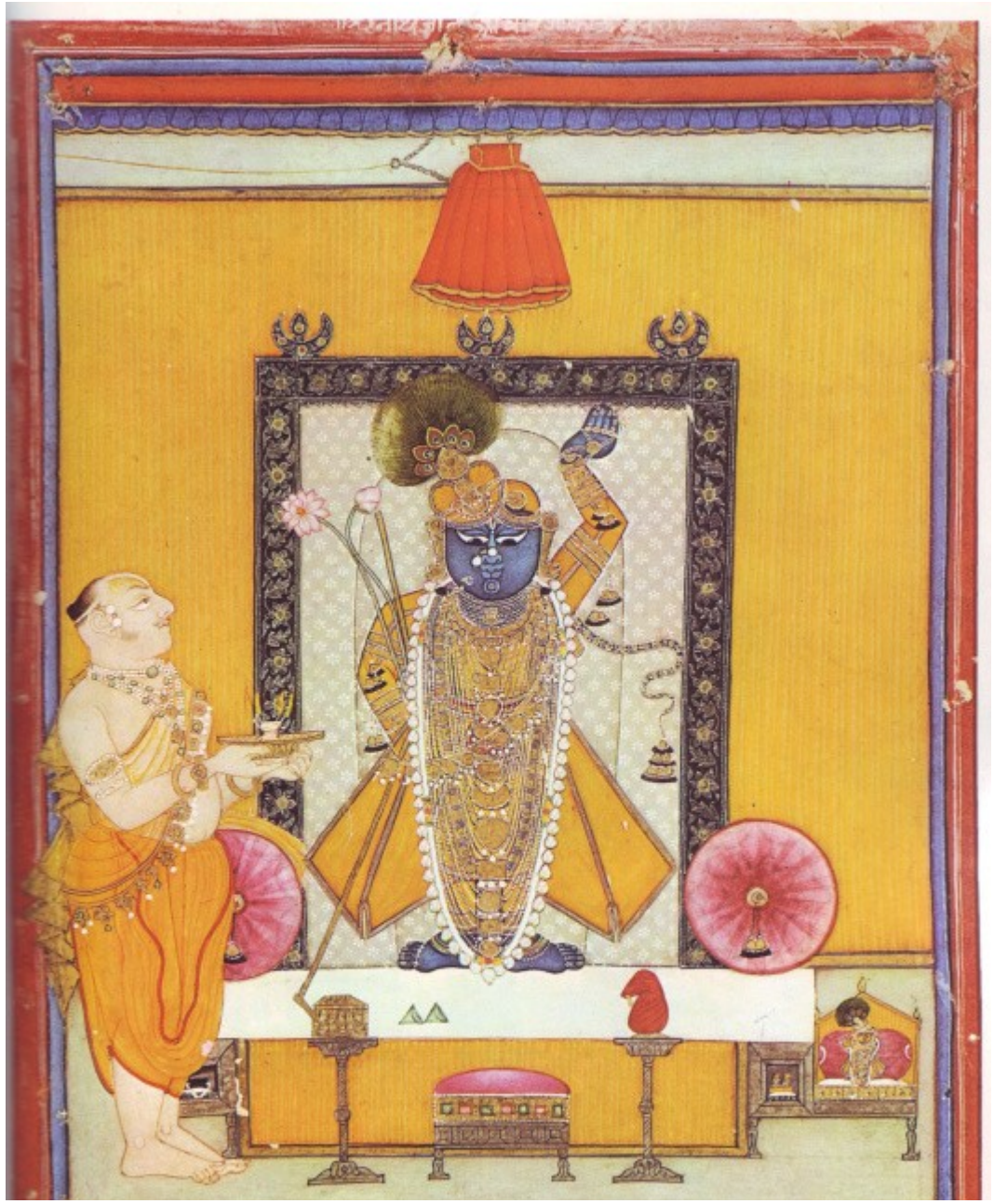

«Ήδη από τον καιρό του Σαμουήλ, οι άνθρωποι έγιναν νωθρότεροι και αγαπούσαν λιγότερο την εργασία. Άρχισαν να ντρέπονται να κάνουν ορισμένες δουλειές, και τις ανέθεταν πλέον μόνο σε πληρωμένους υπηρέτες και υπηρέτριες. Οι πλούσιοι πολίτες σταύρωναν τα χέρια τους και άφηναν τους άλλους να εργάζονται για λογαριασμό τους. Όποιος δούλευε περισσότερο γι' αυτούς, έπαιρνε επίσης την καλύτερη αμοιβή, πράγμα που ήταν βέβαια δίκαιο. Όμως παράλληλα, σιγά-σιγά οι ιδιοκτήτες έγιναν ένα είδος μικρών κυριάρχων που δεν ήθελαν πια να αναλάβουν απολύτως καμιά εργασία από αυτές που εκτελούσαν οι υπηρέτες, όσο μικρή κι αν ήταν.

Τα παιδιά έγιναν, όπως κι οι γονείς τους, αργόσχολα, εγωιστικά και αρχομανή. Μάθαιναν να διατάζουν τους υπηρέτες, αλλά δεν ήθελαν ποτέ να βρωμίσουν τα τρυφερά τους χέρια με ταπεινή εργασία. Αυτό το κακό έφτασε σύντομα σε βαθμό τέτοιο όπου πια η ήδη καλά θρεμμένη υπεροψία τους δεν έβρισκε πλέον αρκετό κορεσμό. Ο Ιουδαίος ατένιζε νοσταλγικά τη λάμψη και τους υψηλούς αξιωματούχους των ειδωλολατρών, και στον τίτλο του βασιλέα έβλεπε μια από τις μεγαλύτερες ανθρώπινες τιμές και αξιώματα. Με δύο λόγια, ήθελε να έχει κι αυτός έναν εγκόσμιο βασιλέα και δεν τον ικανοποιούσε πια η καθαρή βασιλεία του Θεού μέσω των προφητών και των Κριτών. Όταν ο λαός, σε πείσμα όλων των προειδοποιήσεων των προφητών, ζήτησε παρ' όλ' αυτά από το Σαμουήλ έναν βασιλέα, ο πιστός αυτός υπηρέτης του Θεού μετέφερε σ' Αυτόν την επιθυμία του ανόητου λαού.

Τότε, ο Ιεχωβά του είπε: "Κοίτα! Σε όλες τις αμαρτίες, που ο λαός αυτός ήδη διέπραξε ενώπιον Μου, προσθέτει τώρα και αυτήν εδώ: να ζητάει έναν βασιλέα. Πήγαινε και χρίσε βασιλέα το μεγαλύτερο άνδρα του λαού! Αυτός θα τον τιμωρήσει για την προσβολή που έκανε σε Μένα". Μέρος των συνεπειών αυτής της υπεροψίας του λαού, που μ' αυτό γινόταν όλο και μεγαλύτερη, μπορείς να διαβάσεις στο "Βιβλίο των Βασιλέων" και στο "Χρονικό".

Φίλε μου, μόνο μέσα στην αληθινή ταπεινοφροσύνη βρίσκεται ο δρόμος προς την εσωτερική ζωή της ψυχής! Σου λέω: όσο οι λαοί δεν θα άγονται από την αληθινή, καθαρή αγάπη και ταπεινοφροσύνη, άλλο τόσον καιρό θα συνεχίσει να θεριεύει σε όλες τις τάξεις των ανθρώπων ο σπόρος της υπεροψίας και της αρχομανίας. Και η νύχτα, το σκοτάδι, ο εγωισμός, ο φθόνος, η φιλαργυρία, η καταδίωξη κι η προδοσία, ως αληθινά στοιχεία της κόλασης, δεν θα υποχωρήσουν απ' αυτήν τη γη, μέχρι την εποχή της μεγάλης Κρίσης, κατά την οποία θα εξαγνίσω και πάλι τη γη με τη φωτιά. Μετά απ' αυτήν την εποχή, δεν θα άρχει πια κανένας βασιλιάς σε κανένα λαό της γης, παρά μονάχα το φως του Θεού. Εσείς δεν θα ζήσετε ενσαρκωμένοι αυτήν την εποχή, όμως θα τη βιώσετε φωτεινά και πεντακάθαρα εν πνεύματι, στο βασίλειό Μου.»

Κι αυτός που αναζητά το φως ρωτάει: «Κύριε, πότε θα έρθει αυτή η ευτυχισμένη εποχή;»

Και ο Κύριος λέει: «Αυτό το γνωρίζει μόνον ο Πατέρας και μετά από αυτόν το μαθαίνει μόνον εκείνος, στον οποίο ο Πατέρας θα θελήσει να το φανερώσει. Σ' Εμένα ο Πατέρας Μου δεν το έχει αποκαλύψει ακόμη, παρά μόνον ότι κάτι τέτοιο θα συμβεί. Όμως, αυτό που μπορείτε να αποδεχθείτε ως απόλυτα αληθινό, είναι ότι σχεδόν κάθε 2000χρόνια συμβαίνει μία μεγάλη μεταβολή πάνω στη γη. Και αυτό θα συμβεί μετρώντας από σήμερα.»

Σύμφωνα μ' αυτά, λοιπόν, ο ισραηλιτικός λαός πέρασε μέχρι το Σαμουήλ την παιδική του ηλικία, κι από τότε μέχρι σήμερα τη μέση περίοδο της διάπλασής του. Και τώρα, φθάνει γι αυτόν και για όλους τους άλλους λαούς της γης - σχεδόν 2000 χρόνια μετά την έλευση του Χριστού επί της γης - μέσα από μεγάλες αλλαγές, η εποχή της ωρίμανσης και της τελειοποίησης.

Με όλα αυτά, παίρνουμε μια ιδέα για το συνολικό σχέδιο του Θεού για την αγωγή των ανθρώπων αυτής της γης.

Η παιδική ηλικία (πρώτη αναπτυξιακή βαθμίδα)

Στην πρώιμη αυτή εποχή, οι άνθρωποι και οι λαοί αρχικά κινούνται σαφώς βάσει των σκέψεων, των συναισθημάτων και των παρορμήσεων που έλαβαν από το χέρι του Δημιουργού. Και αφού μέσα σε κάθε ανθρώπινη ψυχή, ως πνευματικό πλάσμα που έπεσε μαζί με τον Εωσφόρο, το στοιχείο το αντιτιθέμενο στο θεϊκό, η λατρεία του εαυτού και ο εγωισμός επικρατούν των ουρανίων δυνάμεων της ψυχής, δηλαδή της αγάπης για τον Θεό και για τον πλησίον, αρχικά τίποτα καλό δεν θα προέκυπτε από έναν νέο άνθρωπο ή λαό, αν ο Θεός δεν οδηγούσε με σταθερό χέρι τα νεοδημιούργητα όντα.

Επομένως, τα νεαρά πλάσματα καθοδηγούνται μέσω μίας πνευματικής επιρροής και μέσω της διαμόρφωσης των συνθηκών ζωής τους. Συνεπώς δίκαια λέει ο λαός ότι τα παιδιά έχουν από έναν φύλακα-άγγελο, διαφορετικά θα γίνονταν θύματα αμέτρητων κινδύνων. Την καθοδήγηση αυτή των ανώριμων ψυχών τη βλέπουμε επίσης στο βασίλειο της φύσης, στο αποκαλούμενο *«ένστικτο» των* ζώων, το οποίο δεν είναι, άλλωστε, παρά μια άμεση επίδραση του πνεύματος πάνω στη ζωική ψυχή.

Η θεϊκή επιρροή επί των ανθρώπων και των λαών όσο βρίσκονται στην παιδική ηλικία ή φυσική κατάσταση, φανερώνεται κυρίως στις εσωτερικές αποκαλύψεις, που δέχονται από τον πνευματικό κόσμο όλοι οι λαοί που βρίσκονται σε φυσική κατάσταση, στα όνειρα, στα οράματα, στον εσωτερικό λόγο κλπ. και που παραδίδονται μέσα από τις θρησκείες τους σαν κοινό πνευματικό κτήμα του κάθε λαού. Στους λαούς αυτούς εμφανίζεται συχνά η ενόραση. Γνωρίζουν περισσότερα για την

ανθρώπινη ψυχή, για τον προορισμό της και για τη συνέχιση της ύπαρξής της μετά το σωματικό θάνατο, για τον κόσμο των πνευμάτων και των αγγέλων και για το μεγάλο πνεύμα που είναι ο Πατέρας όλων, απ' όσα γνωρίζει σχετικά ο άνθρωπος των πολιτισμένων εθνών. Αυτήν την πηγαία, αμόλυντη γνώση φέρει μαζί του κάθε παιδί στον κόσμο. Στην Αγία Γραφή, αυτή η κοντινή στο Θεό και αθώα παιδική ηλικία υπονοείται στη γεμάτη σχετικές αντιστοιχίες διήγηση για τον Αδάμ και την Εύα στον *«Παράδεισο»*.

Η μέση εποχή της διάπλασης (δεύτερη αναπτυξιακή βαθμίδα)

Μόλις το πρώτο ζευγάρι ανθρώπων είχε φθάσει, με την καθοδήγηση του Θεού, σε μια κάποια ωριμότητα, εμφανίστηκε κάποια μέρα στον Παράδεισο το **φίδι.** Και αυτό είναι μία αντιστοιχία που συμβολίζει ότι, μετά από κάποιο διάστημα εξέλιξης, μέσα στον άνθρωπο που έχει γίνει βιώσιμος, ισχυροποιούνται τόσο περισσότερο οι απαιτήσεις της σάρκας, δηλαδή του αντίποδα, ο οποίος ενυπάρχει στην ύλη του σώματος και στον περιβάλλοντα κόσμο, όσο περισσότερη από αυτήν την εγκόσμια ουσία προσλαμβάνει ο άνθρωπος μέσω της ψυχικής και σωματικής του ανάπτυξης.

Όσο περισσότερο οι άνθρωποι και οι λαοί μεγαλώνοντας ριζώνουν στον *«κόσμο»,* όσο περισσότερο απλώνουν τα χέρια τους για να οικειοποιηθούν τα επίγεια αγαθά και απολαύσεις, τόσο ισχυρότερες γίνονται οι ορμές τους της απληστίας, της απόλαυσης και της κυριαρχίας, καθώς και τα άλλα εγωιστικά πάθη. Σ' αυτή τη μέση εποχή της διαμόρφωσης των ανθρώπων, στη δεύτερη εξελικτική βαθμίδα, συμβαίνει, λοιπόν, κάτι, το οποίο υποδηλώνεται στην ιστορία του πρώτου ζευγαριού ανθρώπων με το γεγονός ότι ο Κύριος απομακρύνεται από τον Κήπο της Εδέμ και γίνεται για ένα χρονικό διάστημα αόρατος για το ζευγάρι, που είναι εκτεθειμένο στον πειρασμό.

Σκοπός της μέσης εξελικτικής βαθμίδας είναι, άλλωστε, να επιτρέψει στον ήδη ενδυναμωμένο άνθρωπο να αναπτύξει την **ελεύθερη** βούλησή του και να τον κάνει να ωριμάσει.

Σ' αυτή τη μέση εποχή, λοιπόν, της ανθρώπινης εξέλιξης, η θεότητα αποσύρεται από τον άνθρωπο. Όντας πια αόρατη, τον αφήνει να ριχτεί όσο βαθιά θέλει στο στρόβιλο του κόσμου και τελικά να μάθει εδώ, συχνά μέσα από πικρές εμπειρίες, ότι η αγάπη για τον κόσμο και για τον εαυτό του μπορεί, βέβαια, να τον οδηγήσει σε μια φαινομενική ευτυχία σύντομων επίγειων απολαύσεων, ότι όμως η αληθινή ευτυχία μπορεί να βρεθεί μόνο μέσα από την άμεση σύνδεση, που κάποτε την είχε ο άνθρωπος, με την πρωταρχική Πηγή.

Αυτή η σχολή των εμπειριών της μέσης εξελικτικής βαθμίδας είναι συνήθως για τον κάθε μεμονωμένο άνθρωπο και ακόμη περισσότερο για τους λαούς και για ολόκληρη την ανθρωπότητα μία δύσκολη και μακρά περίοδος. Σε κάθε άνθρωπο, διαρκεί συνήθως από την εφηβεία μέχρι τα γηρατειά του και παρατείνεται τις περισσότερες φορές μετά το σωματικό θάνατο στον πνευματικό κόσμο. Για τους λαούς της γης, διαρκεί από πολύ παλιές εποχές μέχρι σήμερα. Για τη δική μας εποχή - σχεδόν 2000 χρόνια μετά από την ενανθρώπιση του Θεού στον Ιησού - έχει εξαγγελθεί μία αλλαγή, μία τροπή προς το φως και η είσοδος όλης της επίγειας κοινότητας σε μία ανώτερη εποχή ωριμότητας.

Β. Λουτς, Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Πίσω στην αρχέγονη πηγή[45]

Από το δρόμο που περιγράφηκε πιο πάνω θα επιστρέφει ολόκληρη η γήινη ανθρωπότητα πίσω στην θεία αρχέγονη πηγή της. Τότε θα έχει τελειώσει εκείνη η εξέλιξη που περιγράφεται συνοπτικά από τον Ιησού στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» με τα εξής λόγια: *«Ο Θεός ως πνεύμα είναι αιώνιος και άπειρος. Όλα δημιουργούνται και όλα αποτελούνται από Αυτόν, όλα βρίσκονται μέσα σ' Αυτόν, όλα είναι το άπειρο πλήθος των σκέψεων και των ιδεών του, από το πιο μικρό μέχρι το πιο μεγάλο. Τα σκέπτεται μέσα στο διαυγέστατο φως της αυτοσυνείδησής του και θέλει να γίνουν πραγματικότητα, και τότε αυτά είναι κιόλας αυτό, που πρέπει να είναι από την πρώτη τους αρχέγονη αρχή. Τότε προσθέτει στις ιδέες και στις σκέψεις, που εκ- πορεύθηκαν από την προσωπικότητά του, τον σπερματικό σπινθήρα της αγάπης του, τους δίνει ζωή, ώστε να αποκτήσουν ύπαρξη ως ανεξάρτητα όντα και ύστερα τα καθοδηγεί μέσω της διαρκώς αυξανόμενης εισροής του μέχρι την ανώτατη δυνατή βαθμίδα ακατάλυτης ανεξαρτησίας.*

Τα όντα αυτά, επειδή καθοδηγούνται και συντηρούνται από τη θεία αγάπη που ενυπάρχει σ' αυτά, τότε είναι γεμάτα με δημιουργική δύναμη, αναπαράγονται μόνα τους και μπορούν να πολλαπλασιάζονται επ' άπειρον. Και κάθε τι που βγαίνει μέσα από αυτά είναι - όπως τα παιδιά ως προς τους γονείς - όχι μόνο παρόμοιο μ' αυτό ν που τα παρήγαγε, αλλά όπως αυτό, προικισμένο με τις ιδιότητες που χρειάζονται ώστε τόσο αυτό, όσο και ο δημιουργός του να μπορέσουν χάρη στον εύκολο πολλαπλασιασμό της θείας αγάπης μέσα τους, (δηλαδή στην καρδιά τους), να περάσουν τελικά από την ύλη στο καθαρά πνευματικό, στην απόλυτη ομοιότητα με τον Θεό, παραμένοντας ωστόσο ατομικά ανεξάρτητα, και να παραμείνουν έτσι αιώνια.

45

Έτσι, οι σκέψεις και ιδέες που έχουν προβληθεί από τον Θεό επιστρέφουν πλήρως στο ν Θεό και μέσα στο ν Θεό. Όχι, όμως, πια έτσι όπως είχαν προβληθεί, αλλά ως εντελώς ζωντανά όντα με πλήρη και σαφή συνείδηση του εαυτού τους, ανεξάρτητα και αυτενεργά, που υπάρχουν και μπορούν να δρουν και να δημιουργούν για τον εαυτό τους σαν να ήταν ανεξάρτητα από τον Θεό. Γι αυτό και είπα στους μαθητές Μου: "Να γίνετε τέλειοι, όπως τέλειος είναι και ο Πατέρας σας στον ουρανό."»

* «Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ» του Β. Λουτς

Η γη λοιπόν, αυτός ο μικρός και ασήμαντος πλανήτης, ένας κόκκος σκόνης μέσα στο σύμπαν, έχει, όπως μας έδειξε η εξέλιξη που μόλις εκθέσαμε, μία μοναδική σημασία ως σχολή των αληθινών παιδιών του Θεού. Όμως, από τον Γιάκομπ Λόρμπερ γνωρίσαμε τη δομή ολόκληρου του σύμπαντος στο απροσμέτρητο μεγαλείο του και ξέρουμε ότι δεν συμβαίνει μόνο στη γη, αλλά και πάνω σε όλα τα αναρίθμητα ουράνια σώματα μια μεγάλη διαδικασία λύτρωσης και εξέλιξης, κατά την οποία η μάζα των αποστατημένων στρατιών των εωσφορικών πνευμάτων που έχει συμπυκνωθεί στην ύλη των πλανητών πρόκειται να αφυπνιστεί και ν' αναπτυχθεί σε μια νέα ζωή σύμφωνα με τη Θεία τάξη.

Αυτός είναι ο σκοπός της Δημιουργίας όχι μόνο πάνω στη γη, αλλά και σε όλους τους ήλιους, τους πλανήτες και τους δορυφόρους του σύμπαντος. Παντού οι άγγελοι και τα καθαρά πνεύματα αφαιρούν από τη μεγάλη ψυχή του σατανά διαρκώς σπινθήρες ζωής, τους οδηγούν ως φυσικές *«ψυχές»*, διδάσκοντάς τες κι εμπλουτίζοντάς τες διαρκώς, μέσα από τις διάφορες βαθμίδες του φυσικού βασιλείου, μέχρι που να επιστρέφουν ως ανθρώπινες ψυχές, περνώντας εναλλάξ από υλικά και πνευματικά επίπεδα, στη θεία τάξη και σε μία ελεύθερη και μακάρια ζωή.

Το κύριο συστατικό στοιχείο της ψυχής του σατανά, δηλαδή η μάζα της πυκνής ύλης των ουρανίων σωμάτων, με τον τρόπο αυτό μειώνεται διαρκώς μετατρεπόμενη σε μία νέα, πολύ πλουσιότερη *«ζωή των ψυχών και των πνευμάτων»*. Τέλος, το μόνο που θα μείνει από την ύλη των σωμάτων θα είναι το πιο επίμονο, σκληρό κατάλοιπο.

Η πνευματοποίηση της Υλικής Δημιουργίας

Στο έργο του Λόρμπερ *«Γη και Σελήνη»* διαβάζουμε για τη μεγάλη αυτή διαδικασία λύτρωσης:

«Βέβαια πάντα μένει ένα μικρό μέρος από το κάθε σώμα που δεν διαλύεται ποτέ και το οποίο συνιστά την καθαρά διαβολική μαγιά. Η μαγιά αυτή θα παραμείνει αδιάλυτη για όλους τους αιώνες, καθώς συνιστά την ουσιαστική ιδιοκτησία του σατανά, για να του

χρησιμεύει σαν ένα μόνιμο σώμα. Οτιδήποτε όμως υπάρχει σ' αυτόν σαν ψυχική ουσία, όσο ελάχιστη κι αν είναι, θα του αφαιρεθεί και θα ενσωματωθεί στην καθαυτό ψυχή του ανθρώπου. Και έτσι θα αναστηθεί σιγά-σιγά ολόκληρη η ψυχή του Σατανά μέσα σε πολλούς ανθρώπους, όπου ο κάθε ένας απ' αυτούς θα είναι πολύ πιο ολοκληρωμένος από ό, τι η πρώην μεγάλη αρχέγονη οντότητα. Προκειμένου η κάθε ψυχή να γίνει καθ ' ομοίωση του Θεού, εμφυτεύεται στην κάθε μια ένα νέο πνεύμα από τον Θεό. Με αυτόν τον τρόπο μπορεί να γίνει ένα εντελώς νέο πλάσμα, το οποίο αναπλάθεται εκ θεμελίων από τη Φωτιά της Θεϊκής Αγάπης κι αυτό αποτελεί τη νέα Δημιουργία, ενώ η παλαιά Δημιουργία θα βυθιστεί μέσα στην ίδια της τη σκόνη και στη διαρκώς αυξανόμενη αδυναμία της. Και καθώς θα αποσκληρυνθεί, θα αποτελέσει το υπόβαθρο και το υποπόδιο της νέας.

Εφ' όσον λοιπόν τα πράγματα έχουν έτσι, τότε κανείς θα μπορούσε να πει ότι η ελπίδα για βελτίωση του πρώτου εκπεσόντος πνεύματος και των βοηθών του φαίνεται πολύ περιορισμένη, αφού το βδελυρότερο μέρος της ψυχής του θα παραμείνει πίσω σαν ακάθαρτο υπόβαθρο όλης της ύλης, αποτελώντας τη βάση μίας νέας Δημιουργίας. Γιατί μέσα σ' αυτήν την ακάθαρτη γη θα παραμείνει φυλακισμένο και το πνεύμα του, εφ' όσον κανένα πνεύμα δεν μπορεί να εγκαταλείψει την ψυχή του, είτε αυτή είναι καθαρή ουσία, είτε δέσμια της ύλης.

Εδώ συμφωνώ κι Εγώ, ότι όσον αφορά τη βελτίωση και τη λύτρωση αυτού του πνεύματος και των βοηθών του, τα πράγματα είναι όντως δύσκολα. Βέβαια, εξακολουθεί να υπάρχει μία σπίθα δυνατότητας, αλλά αυτή η σπίθα είναι τόσο μικρή, ώστε θα ήταν σχεδόν αδύνατον να γίνει ορατή, ακόμη και με ένα ισχυρότατο μικροσκόπιο. Μία τέτοια δυνατότητα θα φανεί μετά από μία κύρια δοκιμασία που θα περάσει αυτό το πνεύμα, όπου θα διαπιστώσει ολοφάνερα ότι του έχει αφαιρεθεί ολόκληρη η ψυχή του και έχει προσχωρήσει στη Λαμπρότητα του Θεού. Εκείνο τον καιρό, σε ολόκληρη την απεραντοσύνη δεν θα υπάρχει πια κανένας ήλιος και καμία γη, γιατί ολα τα ορατά σώματα θα έχουν ήδη ελευθερώσει όλους τους κρατούμενούς τους κι έτσι δεν θα υπάρχει πουθενά καμία ύλη εκτός από την πνευματική ενός νέου Ουρανού και μίας νέας Γης. Η παλιά Γη θα συρρικνωθεί, όπως συρρικνώνεται ένα μήλο που σαπίζει και που στο τελευταίο στάδιο της σήψης αποξηραίνεται, έχοντας χάσει όλους τους χυμούς του. Αυτό θα είναι όλο κι όλο που θα απομείνει από ολόκληρη την ύλη, δηλαδή η τελευταία ακαθαρσία που θα αποτελείται από πραγματικά σατανικά, εντελώς κακοήθη ψυχικά συστατικά στοιχεία, τα οποία δεν θα εγκαταλειφθούν από το πνεύμα του σατανά και των υπηρετών του.»

Ο τελευταίος και αιώνιος θάνατος

«Εκείνο που θα συμβεί θα είναι το εξής: αυτό το πνεύμα μαζί με το σκληρότατο περίβλημα που αποτελείται από τα απορρίμματά του, θα εκσφενδονιστεί στον αχανή χώρο της απεραντοσύνης και η πτώση του δεν θα έχει τέλος.

Και στο κατώτατο βάθος του βάθους της πτώσης του, θα πέσει στη θάλασσα της οργής. Εκεί θα βυθίζεται ολοένα περισσότερο και θα βρίσκει διαρκώς μεγαλύτερα μαρτύρια, καθώς θα καταποντίζεται όλο και περισσότερο στην αυξανόμενη σφοδρότητα της απύθμενης θάλασσας της οργής, η οποία δεν έχει τέλος.

Αν και αυτή η θάλασσα της οργής είναι το πιο πύρινο πυρ, ωστόσο δεν θα μπορέσει να διαλύσει την κατοικία του. Και τότε θα γίνει έτσι όπως είναι γραμμένο: "Όλη η κακία βυθίστηκε στην . αιώνια άβυσσο, η οποία την κατάπιε για πάντα κι έτσι δεν θα ξαναϋπάρξει πουθενά κακία σε ολόκληρη την απεραντοσύνη.

Για όσον καιρό όμως θα εξακολουθεί να υπάρχει η Γη, δίδεται σε κάθε πνεύμα η δυνατότητα να χαράξει το δρόμο της μετάνοιας, της ταπεινότητας και της καλυτέρευσης - ακόμη και στο χειρότερο απ' όλα τα πνεύματα. Αλλά μόλις λήξει αυτός ο χρόνος, τότε θα πάψει για πάντα να υπάρχει και η δυνατότητα της επιστροφής.

Βέβαια, αυτό θα πάρει πάρα πολύχρονο μέχρι να γίνει, δηλαδή μέχρι να απελευθερώσει η Γη όλους τους κρατούμενούς της, δεδομένου ότι εξακολουθεί να είναι ένας όγκος σημαντικού μεγέθους. Θα παρέλθουν ακόμη αρκετά εκατομμύρια χρόνια μέχρις ότου η Γη να περάσει την τελευταία της δοκιμασία μέσα στο πυρ του Ήλιου. Οτιδήποτε μπορέσει να διαλυθεί έστω και εκεί, θα μπορέσει να αποκτήσει την ελευθερία του. Οτιδήποτε όμως δεν μπορέσει να διαλυθεί ούτε καν από τη φωτιά του Ήλιου, οτιδήποτε δεν ρευστοποιηθεί μέσα σ' αυτό το πυρ, θα παραμείνει για πάντα ακαθαρσία, αποτελώντας τη φυλακή του πιο κακοήθους πνεύματος - κι αυτός θα είναι ο τελικός και αιώνιος θάνατός του.»

«Η διάλυση ενός κόσμου όμως θα γίνει όπως η κατάλυση κάθε άλλου γήινου (υλικού) σώματος, και κατ' αυτήν ο εξωτερικός θάνατος θα γίνεται ορατός σταδιακά και όλο και περισσότερο. Αν παρατηρείς ένα δέντρο, θα δεις πώς φθίνει σιγά- σιγά. Γερνάει, μόνο σε μερικά κλαδιά υπάρχουν σημάδια ζωής, άλλα έχουν σαπίσει και σιγά-σιγά πέφτουν χωριζόμενα από τον κορμό. Με τον καιρό, και αυτός σαπίζει και νεκρώνεται, κι αυτό συνεχίζεται μέχρι που τελικά όλο το δέντρο είναι σαθρό και σάπιο και ουσιαστικά νεκρό. Αλλά ακόμη κι ένα δέντρο ουσιαστικά εντελώς νεκρό, εξακολουθεί να φέρει μέσα του πνεύμα ζωής. Γι αυτό, αν μια καταιγίδα το ρίξει στο έδαφος, θα δείτε διάφορα βρύα και άλλα χόρτα να μεγαλώνουν μέσα απ' αυτό. Και το εσωτερικό του θα το

τρυπούν διάφορα σκουλήκια, ενώ επίσης ένας μεγάλος αριθμός εντόμων θα κατατρώνε το νεκρό δέντρο όσο αυτό ακόμη έχει κάτι να δώσει, μέχρι που μετά από αιώνες δεν θα υπάρχει πια ούτε ίχνος του δέντρου αυτού.

Το ίδιο, αν και σε μεγαλύτερη κλίμακα, θα γίνει με έναν κόσμο που πεθαίνει, μέχρι που να είναι εντελώς νεκρός. Αλλά εκεί που πεθαίνει ένα δέντρο, σύντομα ένα άλλο μεγαλώνει στη θέση του. Έτσι και ένας κόσμος χάνεται μεν, στη θέση του όμως εμφανίζεται ένας ή περισσότεροι άλλοι, που παίρνουν τα πνεύματα ζωής του κατεστραμμένου παλιού κόσμου για να συνεχίσουν να τα φροντίζουν και να τα εκπαιδεύουν. Έτσι, η καθαυτό Δημιουργία δεν έχει τέλος, γιατί και ο Θεός αιώνια ποτέ δεν μπορεί να σταματήσει, μέσα στην απεριόριστη αγάπη και σοφία του, να σκέφτεται, να θέλει και να αγαπά!»

Με τον τρόπο αυτό, μέσα από τη φυσική ωρίμανση, ολόκληρη η υλική Δημιουργία θα περάσει σαν ώριμος καρπός σε μία νέα, καθαρά πνευματική κατάσταση τελείωσης. Όμως τα χειρότερα και εντελώς ανεπίδεκτα μάθησης κατάλοιπα θα αναγκαστούν να υπηρετήσουν τους σκοπούς κάποιας νέας δημιουργίας.

Λέει ο Ιησούς: «Όταν όμως η γη, μετά από ασύλληπτα μακρύ για σας χρόνο, θα έχει επιστρέφει όλους αυτούς που κρατούσε φυλακισμένους, τότε θα μεταμορφωθεί η ίδια μέσα στη φωτεινή θάλασσα του ήλιου σε μια καθαρά πνευματική γη. Γιατί το κατώτατο περίβλημα και κάλυμμα, στο οποίο παλιά ζούσαν τα ζωντανά πνεύματα και ψυχές, μοιάζει σαν ελαφρόπετρα που - ενώ δεν έχει πια ουσιαστικά στοιχεία ζωής - παραμένει όμως μία αδρή οργανική ύλη και κρύβει μέσα του μία κατώτατη μορφή καταδικασμένων πνευμάτων.

Τι εξυπηρετεί αυτό το υπόβαθρο, όταν κάθε νοήμων ζωή έχει πια απελευθερωθεί απ' αυτό; Να περιφέρεται νεκρό και στερημένο από κάθε προορισμό στο άπειρο διάστημα; Ή μήπως θα μπορούσε να έχει κάποια ύπαρξη στις σφαίρες των ζωντανών και πολλαπλά τελειοποιημένων πνευμάτων; Ναι, θα έχει κάποια ύπαρξη! Γιατί στο άπειρο διάστημα, που κι αυτό είναι το βασίλειο και η αιώνια κατοικία Μου, τίποτα δεν μπορεί να υπάρχει κάπου όντας εντελώς νεκρό και χωρίς κανένα προορισμό. Για να μιλάμε όμως για προορισμό, πρέπει να πρόκειται για έναν πνευματικό, αιώνιο προορισμό, αφού δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει αιώνιος υλικός προορισμός.

Κάθε ύλη, ως περιορισμένη στο χώρο και στο χρόνο, μπορεί να έχει μόνον έ να εφήμερο προορισμό. Αν όμως τον εκπληρώσει εντελώς μέσα σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, τότε επιτεύχθηκε μ' αυτήν σαν εργαλείο ένας ανώτερος σκοπός ζωής. Αν η ύλη

αυτή, όπως ένα δοχείο που παλιά χρησίμευε για κάποιον σκοπό, τώρα έχει φθαρεί και είναι επομένως πια άχρηστη για οποιονδήποτε παρόμοιο σκοπό, τότε τί άλλο πια να γίνει απ' αυτήν;

Κοιτάξτε έναν παλιό κουβά κοντά σ' ένα πηγάδι! Τί θα γίνει αυτός, που χρόνια χρησίμευε για την άντληση νερού; Μπορεί, έτσι τρύπιος που είναι, να ξαναχρησιμοποιηθεί γι αυτό; Όχι! Γι' αυτό τον παίρνουν και τον καίνε, έτσι ώστε διαλύεται και γίνεται καπνός, αέρας και λίγη στάχτη, που όμως με τον καιρό κι αυτή υπό την επίδραση της υγρασίας εξαερώνεται κι έτσι, σ' αυτή πια την κατάσταση, μπορεί και πάλι να χρησιμεύσει ως καλή βάση για την πραγματική πνευματική ύπαρξη. Κι αν ακόμη δεν ξαναγίνει κουβάς για νερό, μπορεί όμως και πάλι να δημιουργηθεί απ' αυτή ένα λεπτό κέλυφος, που θα γίνει δοχείο του ζωντανού ύδατος που έρχεται από Μένα.

Ό, τι όμως συμβαίνει με τον παλιό κουβά δια μέσου της ανθρώπινης διάνοιας, αυτό κάποτε θα γίνει και με τη γη και τα άλλα ουράνια σώματα, ακόμη και με τους αρχέγονους κεντρικούς ήλιους. Τότε θα δημιουργηθούν απ' αυτά εντελώς πνευματικά ουράνια σώματα που θα είναι κατοικίες των μακαρίων πνευμάτων. Όμως τότε τα σώματα αυτά δεν θα κατοικούνται μόνο εξωτερικά, αλλά κυρίως εσωτερικά, σε όλους τους ναούς της ζωής, που η μορφή τους θα είναι αντίστοιχη με την παλιά, οργανική και υλική μορφή τους.

Τότε μόνον οι άνθρωποι ως τέλεια πνεύματα θα γνωρίσουν καλά την εσωτερική υπόσταση των κόσμων τους και θα απορήσουν γεμάτοι χαρά για το θαυμαστά πολύπλοκο εσωτερικό οργανικό εξοπλισμό τους, από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο όργανο.»

Μία νέα τάξη Δημιουργίας

«Όλοι οι ετερόφωτοι μικροί πλανήτες, όπως αυτή η Γη, η Σελήνη της, η Αφροδίτη, ο Ερμής, ο Άρης, ο Δίας, ο Κρόνος και ορισμένοι άλλοι παρόμοιοι πλανήτες που ανήκουν στον Ήλιο σας, μαζί με αμέτρητους κομήτες, (που αργότερα θα γίνουν κι αυτοί πλανήτες κατοικούμενοι από ανθρώπους, είτε ενωνόμενοι με έναν πλανήτη ήδη κατοικημένο είτε εξελισσόμενοι οι ίδιοι σε πλανήτες) μετά από την πάροδο μίας χρονικής περιόδου, που για τα δικά σας κριτήρια φαίνεται ανυπολόγιστα μεγάλη, θα διαλυθούν οριστικά μέσα στον Ήλιο σας. Με τον ίδιο τρόπο μία μέρα θα αντικρύσει και ο Ήλιος σας, μαζί με τους πολλούς συντρόφους του, τη δική του διάλυση στον κόλπο του δικού του κεντρικού Ήλιου.

Αυτοί οι κεντρικοί Ήλιοι, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να φθάσουν σε απίστευτα μεγάλες ηλικίες, και για τους οποίους ένας «αιώνας» (10^{60} x 10^{60} εκατομμύρια) από γήινα χρόνια έχει την ίδια σημασία όπως για τη γη ένας χρόνος, θα ζήσουν με τη σειρά τους τη δική τους διάλυση στους κεντρικούς ήλιους της ηλιακής περιοχής τους. Οι τελευταίοι είναι πάλι -με τη ν αραβική μέτρηση - εκατομμύρια εκατομμυρίων φορές μεγαλύτεροι από τους προηγούμενους.

Στη συνέχεια, αυτοί οι κεντρικοί Ήλιοι των ηλιακών περιοχών θα διαλυθούν μέσα στους αντίστοιχα μεγάλους κεντρικούς ήλιους του δικού τους ηλιακού σύμπαντος. Και αυτοί τελικά θα διαλυθούν μέσα στον μοναδικό αρχέγονο κεντρικό ήλιο (του δικού μας σφαιρικού περιβλήματος) που οι διαστάσεις του είναι εντελώς ασύλληπτες για την αντίληψή σας.[46]

Αλλά πού θα διαλυθεί τελικά αυτός ο αρχέγονος κεντρικός ήλιος; Μέσα στη φωτιά της θέλησής Μου! Και από αυτή την οριστική του διάλυση, όλα τα ουράνια σώματα θα επιστρέφουν στην πρότερη, πνευματική τους τάξη, υπηρετώντας τον πνευματικό σκοπό για τον οποίο είναι φτιαγμένα. Έτσι θα υπάρχουν πια για πάντα σε πνευματική μορφή με όλη την αίγλη και τη μεγαλοπρέπειά τους.»

[*] Περισσότερα σχετικά με τη δομή του σύμπαντος βλ. Β. Λουτς *«Θεός και Δημιουργία»*, επιλογές από το έργο του Γιάκομπ Λόρμπερ και «Τα Μυστήρια της Ζωής και της Δημιουργίας».

Ο μεγάλος φωτεινός άνθρωπος της νέας Δημιουργίας

Η νέα πνευματική Δημιουργία θα έχει σαν μορφή, όπως η υλική Πλάση, το αρχέτυπο της τελειότητας, δηλαδή την ανθρώπινη μορφή. Στο έργο του Λόρμπερ *«Ρόμπερτ Μπλουμ»* δίδεται η άδεια σε κάποιες μακάριες οντότητες που είναι ώριμες γι αυτό, να δουν αυτή τη μορφή της πνευματικής Δημιουργίας και έτσι παρακολουθούμε τα εξής: Όλοι συναθροίζονται για να δουν και πάλι έναν ασύλληπτα τεράστιο άνθρωπο που περιβάλλεται από ακτινοβολία απερίγραπτης γλυκύτητας. Και μόνο από το σημείο της καρδιάς του φεγγοβολεί ένα πολύ έντονο φως, το οποίο όμως δεν προσβάλλει το μάτι, αλλά αντίθετα του προκαλεί ένα ιδιαίτερα ευχάριστο συναίσθημα. Κάτω από το αριστερό πόδι, βρίσκεται σε ημικλινή στάση με το κεφάλι γερμένο προς τα κάτω, μία πολύ μικρή ανθρώπινη μορφή, την οποία περιβάλλει μία κοκκινωπή αχνοφεγγιά.

46

Ένας από τους μακάριους ρωτάει τί παριστάνουν όλ' αυτά. Ο Κύριος εξηγεί: «Εδώ βλέπεις την πρώτη και τη δεύτερη Δημιουργία δίπλα-δίπλα. Ο μεγάλος ολοφώτεινος άνθρωπος αναπαριστά τη νέα Δημιουργία, έναν νέο ουρανό και μια καινούργια γη. Στην καινούργια Δημιουργία η Γη δεν βρίσκεται πια κάτω από το μικρό δαχτυλάκι του αριστερού ποδιού, όπως συνέβαινε και συμβαίνει ακόμη στην πρώτη υλική Δημιουργία. Εδώ κατέχει το κεντρικό σημείο της καρδιάς. Το εντονότατο φως που βγαίνει απ' αυτό το κέντρο της καρδιάς προέρχεται από τη νέα Γη, η οποία θα παραμείνει μια παντοτινή κατοικία της Αγάπης Μου και όλων των παιδιών Μου. Εάν παρατηρήσεις αυτόν το φωτεινό άνθρωπο προσεκτικά, θα ανακαλύψεις εύκολα ότι κι αυτός αποτελείται από αμέτρητα φεγγοβόλα αστέρια, και μάλιστα τόσο το σώμα του όσο και η φορεσιά του. Το καθένα από αυτά τα αστέρια, όμως, είναι ανυπολόγιστες φορές μεγαλύτερο από ό,τι ολόκληρος ο υλικός άνθρωπος της Δημιουργίας με όλα τα αναρίθμητα περιβλήματά του (που στο καθένα τους κινούνται δεκάκις εκατομμύρια δεκάκις εκατομμυρίων Ήλιοι μαζί με τους κατά εκατομμύρια περισσότερους πλανήτες τους). Γιατί τα αστέρια αυτά είναι ενώσεις, που κατοικούνται από ευδαίμονες πνευματικές οντότητες, από τις οποίες ακόμη και η μικρότερη είναι κατά το χιλιαπλάσιο μεγαλύτερη και ισχυρότερη απ' ό, τι ο πρώτος εκείνος άνθρωπος της Δημιουργίας. Την εικόνα αυτού του ανθρώπου τη βλέπεις σε πραγματική αναλογία κάτω από το μικρό δαχτυλάκι του δεύτερου ουράνιου Ανθρώπου να φαντάζει σαν ένα μικρό, κουλουριασμένο σκουληκάκι. Στην πραγματικότητα σε σύγκριση με αυτόν το φωτεινό άνθρωπο δεν είναι ούτε καν όσο ένας κόκκος άμμου της Γης σε σχέση με ένα ολόκληρο σφαιρικό περίβλημα».

«Αυτός ο φωτεινός άνθρωπος παρουσιάζει στην ουσία Εμένα τον ίδιο και το έργο Μου πάνω σε έναν ήδη καλλιεργημένο αγρό. Όπως βλέπεις, όμως, ακόμη και αυτός ο φωτεινός άνθρωπος πρέπει να έχει κάποια όρια, ένα περίγραμμα, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσες να αναγνωρίσεις ότι είναι άνθρωπος. Όμως πες μου, τί διακρίνεις πέρα από τα όρια αυτής της φωτεινής μορφής, η οποία σε όλα της τα μέρη δεν είναι άλλο από καθαρή ζωή;»

«Κύριε και Πατέρα! Όσο φτάνει το μάτι, δεν βλέπω τίποτα άλλο παρά φως και πάλι φώς!» Λέει ο Κύριος: «Όλα αυτά είναι το Πνεύμα Μου, η Δύναμή Μου και η Αγάπη Μου! Σ' αυτόν το χώρο θα βρουν άνετα τη θέση τους κι άλλες αμέτρητες μυριάδες τέτοιων γιγάντιων πνευματικών ανθρώπων. Γιατί όλα τα παιδιά Μου βέβαια θα πρέπει να έχουν το χώρο για να παραθέσουν τις δικές τους Δημιουργίες.»

Ο καιρός της τελείωσης

Ωστόσο ας μην προσπαθήσουμε να υπολογίσουμε ίο πότε θα έρθει αυτή η στιγμή της ολοκλήρωσης της Δημιουργίας. *«Οπωσδήποτε, δεν θα πρέπει να φανταστείτε ότι ο καιρός αυτός θα μπορούσε να έρθει ήδη αύριο ή μεθαύριο. Εάν υπολογίζατε για κάθε κόκκο άμμου από όλους όσους θα μπορούσε να περιλάβει η Γη ένα γήινο έτος, και πάλι αυτό δεν θα έφθανε για να προσδιορίσει το διάστημα όπου θα υπάρχει η Γη με υλική μορφή. Για να μην αναφερθούμε στην κατά πολύ μεγαλύτερη διάρκεια ζωής του Ήλιου σας ή ενός από τους πρώτους κεντρικούς Ήλιους ή των κεντρικών Ήλιων των πιο απομακρυσμένων ηλιακών περιοχών. Ακόμη δε πιο ασύλληπτη είναι για σας η διάρκεια ενός αρχέγονου κεντρικού Ήλιου. Και ένας επιπλέον λόγος γι αυτό είναι ότι ο Ήλιος θα γεννήσει νέους πλανήτες, οι κεντρικοί Ήλιοι νέους πλανητικούς Ήλιους και οι αρχέγονοι κεντρικοί Ήλιοι στρατιές ολόκληρες από Ήλιους όλων των ειδών.»*

«Παρ' όλην όμως την αμέτρητη για σας διάρκεια ύπαρξης αυτών των ουρανίων σωμάτων, κάποτε θα έρθει η στιγμή που ο χρόνος τους θα λήξει. Και με αυτή τη λήξη θα έχει ολοκληρωθεί μία περίοδος Δημιουργίας. Μετά από αυτό θα προχωρήσουμε σε μία νέα Δημιουργία, σε έναν άλλο, αφάνταστα μακρινό χώρο. Σ' αυτή τη νέα δημιουργική διαδικασία, καθώς και στις αμέτρητες άλλες που θ' ακολουθήσουν, θα λάβετε ενεργά μέρος κι εσείς, προικισμένοι με όλο και μεγαλύτερη παντοδυναμία, αλλά μόνον ως πραγματικά παιδιά Μου!

Γιατί όποιος δεν θα έχει επιτύχει να γίνει παιδί του Θεού κατά τον προδιαγεγραμμένο τρόπο, θα είναι βέβαια κι αυτός ένα ολοκληρωμένο, νοήμον κι ευτυχισμένο πλάσμα επάνω στην πνευματική του γη, όπου θα ζει, θα ενεργεί, θα κινείται, θα μπορεί να επισκέπτεται γειτονικούς πνευματικούς κόσμους, θα μπορεί μάλιστα και να περιφέρεται σε όλο το σφαιρικό περίβλημα όπου κατοικεί. Ωστόσο δεν θα μπορέσει ποτέ να φθάσει μακρύτερα, ούτε θα γεννηθεί μέσα του η ανάγκη να αναζητήσει κάτι ανώτερο, δημιουργικό στη ζωή του.

Τα παιδιά Μου όμως θα είναι πάντοτε κοντά Μου και θα σκέφτονται, θα επιθυμούν, θα αισθάνονται και θα ενεργούν μαζί Μου, σαν μέσα από μια καρδιά. Ακριβώς σε αυτό θα βρίσκεται η τεράστια διαφορά ανάμεσα στα πραγματικά παιδιά Μου και στα υπόλοιπα ευτυχισμένα πλάσματα που θα είναι προικισμένα με λογική και νοημοσύνη.

Γι' αυτό προνοείστε, ώστε να μπορέσετε κάποτε να θεωρηθείτε αποδεκτοί και άξιοι για παιδιά Μου!»

Το **μέγεθος της νέας πνευματικής** Δημιουργίας

Το μέγεθος και η έκταση της πνευματικής Δημιουργίας που θα προκύψει από τον υλικό κόσμο είναι, επίσης, ασύλληπτη για τον ανθρώπινο νου.

Λέει ο Ιησούς σ' έναν μαθητή του: «Κοίτα, αν από κάθε άτομο ολόκληρης της γης γίνονταν 12000 ψυχές - πράγμα από το οποίο θα προέκυπτε ένας αριθμός τόσο τεράστιος, που δεν θα μπορούσε πια να τον συλλάβει ούτε ο καλύτερος μαθηματικός - και πάλι δεν θ' αντιστοιχούσε σχεδόν ούτε μια ψυχή σε κάθε ηλιακό κόσμο του απέραντου διαστήματος της Δημιουργίας, πολύ λιγότερο δε σε κάθε έναν από τους πολυάριθμους γήινους κόσμους, που συχνά κινούνται κατά χιλιάδες γύρω από κάθε ηλιακό κόσμο.

Τώρα λοιπόν φαντάσου πόσο μεγαλύτεροι είναι οι ουρανοί του Θεού και πόσο πολλές είναι οι δημιουργίες τους, που βρίσκονται σε τέτοια αντιστοιχία με τους κόσμους του υλικού χώρου, ώστε για παράδειγμα μέχρι σήμερα υπάρχουν 10 δισεκατομμύρια σωμάτων σαν αυτή τη μικρή γη. Το πόσοι άνθρωποι θα υπάρξουν ακόμη πάνω σ' αυτή τη γη, μόνο ο Θεός το ξέρει, γιατί αυτός έχει μπροστά του τους άπειρους αριθμούς τόσο καθαρά σαν να είναι μια μονάδα. Αν, όμως, μπορούν να δημιουργηθούν στον άλλο κόσμο τόσες δημιουργίες από τους ανθρώπους αυτής της γης, αναλογιστείτε πόσο πολλές δημιουργίες μπορούν να προκύψουν από τους αναρίθμητους άλλους κόσμους, από τους οποίους πολλοί είναι από υλική άποψη ήδη τόσο μεγάλοι, ώστε συγκριτικά μ' αυτούς η γη αυτή να μοιάζει με κόκκο άμμου!

Τώρα θα είναι για σένα λίγο πιο ξεκάθαρο το εάν ο αριθμός των αληθινών παιδιών του Θεού, όσο τεράστιος κι αν είναι, μπορεί ποτέ να γίνει υπερβολικά μεγάλος για τους αιώνιους και άπειρους ουρανούς. Πιστεύεις, λοιπόν, ότι για τον αιώνιο Θεό θα ήταν αρκετός ένας αριθμός περιορισμένος από τον δικό σου, ανθρώπινο νου; Μέτρα τα πλάσματα αυτής της γης και μόνο, σκέψου την απεριόριστη γονιμότητα και δυνατότητα πολλαπλασιασμού των φυτών και των ζώων, και θα καταλάβεις απ' αυτά ότι τα πάντα στον Θεό φθάνουν στο άπειρο. Και κανείς δεν μπορεί να πει ότι υπάρχει ανάμεσά τους κάτι το άχρηστο!»

Η δημιουργική δράση της Θεότητας δεν παίρνει τέλος με την επίτευξη της νέας πνευματικής βαθμίδας δημιουργίας. 0 Θεός είναι αιώνιος ως προς την ύπαρξή του και ως προς την δημιουργική του δραστηριότητα. Αυτό ήδη λέχθηκε στην αρχική μας θεώρηση της Δημιουργίας, στον πρώτο τόμο αυτού του έργου *«Τα μεγάλα ερωτήματα της ζωής».* Εκεί αναφέρθηκε μία σημαντική συνομιλία του Ιησού με τον ενορατικό Μαθαήλ, από το *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»:*

Ο Μαθαήλ λέει:

«…Αφού ολόκληρη αυτή η ορατή και αόρατη Δημιουργία κάποτε, έστω και προ αμνημονεύτων χρόνων, είχε μία αρχή, τότε εσύ, Κύριε, τί έκανες αιωνιότητες ολόκληρες πριν από αυτή την αρχή; Βλέπω βέβαια από το φιλικό χαμόγελό σου ότι έθεσα κάπως κουτά την ερώτησή μου. Είμαι όμως σίγουρος ότι δεν είναι εντελώς κενή περιεχομένου. Κι εσύ, Κύριε, θα μας προσφέρεις και σχετικά μ' αυτό λίγο φως! Η ψυχή μου που ερευνά θέλει να είναι για μια φορά τελείως ενήμερη.»

Αέναα νέες Δημιουργίες

Ο Ιησούς απαντά: *«Αγαπημένε μου φίλε Μαθαήλ, η αγεφύρωτη διαφορά μεταξύ του Θεού και του δημιουργημένου, πεπερασμένου ανθρώπου, θα υπάρχει πάντα, ακόμη κι αν πρόκειται για τον τελειότερο άνθρωπο. Η διαφορά αυτή δεν μπορεί να αναιρεθεί ποτέ, ότι δηλαδή ο Θεός ως προς την προαιώνια φύση του είναι και πρέπει να είναι άναρχος και άπειρος σε όλα, ενώ ο άνθρωπος θα γίνεται, βέβαια, όλο και πιο τέλειος ως πνευματικό όν μέσα στους αιώνες, δεν μπορεί όμως να φθάσει το άπειρο μέτρο του Θεού ως άκτιστου όντος.*

Ο άνθρωπος μπορεί να μοιάσει στον Θεό ως προς τη μορφή, κι επίσης στην αγάπη και δύναμή της, ποτέ όμως δεν μπορεί να γίνει απόλυτα όμοιος του ως προς την απέραντη σοφία που ενυπάρχει στον Θεό και εκπορεύεται από αυτόν. Γι αυτό είναι δυνατόν οι μακρές αιωνιότητες με τις μακρές περιόδους που τις απαρτίζουν να συμπεριλάβουν μερικά πράγματα, που σίγουρα θα βρουν τη θέση τους μέσα στον άπειρο χώρο, αλλά που ούτε καν ένας αρχάγγελος δεν θα μπορούσε να τα ονειρευτεί. Γιατί ακόμη και η αντιληπτική ικανότητα ενός αρχαγγέλου δεν φτάνει για τη σύλληψή τους. Μόνον αφού ένας αρχάγγελος περάσει μέσα από το δρόμο της ενσάρκωσης, όπως έκανα Εγώ, θα μπορέσει να κατανοήσει περισσότερα πράγματα, ποτέ όμως όλα όσα υπάρχουν σε ολόκληρο το άπειρο, που δεν έχει τέλος!

Ναι, εσείς διαρκώς θα βλέπετε νέα θαύματα και θα αποδεχθείτε την ύπαρξή τους, ωστόσο ποτέ δεν θα φθάσετε στο τέλος τους. Και το λόγο μπορείτε εύκολα να τον καταλάβετε, αν αναλογιστείτε εάν θα ήταν άραγε δυνατόν να μετράτε μέχρι να φθάσετε στο τέλος των αριθμών! Εφ' όσον Εγώ πνευματικά υπάρχω, σκέφτομαι, θέλω, δρω και επιδρώ από την αιωνιότητα πάντα μέσα από την ίδια αγάπη και σοφία, τότε οι σοφότεροι από σας ασφαλώς μπορούν να καταλάβουν και μόνοι τους ότι Εγώ, καθώς τώρα ο Πατέρας μιλάει μέσα σε Μένα και μέσα από Μένα, δεν είναι δυνατόν να βρισκόμουν μέχρι αυτή την περίοδο της Δημιουργίας σε χειμέρια νάρκη σε κάποιο σημείο του άπειρου χώρου! Κι αν ακόμη μία περίοδος δημιουργίας διαρκεί από την αρχή της μέχρι την πλήρη πνευματική της ολοκλήρωση χιλιάδες χιλιάδων αιώνες χιλιετών κύκλων, και πάλι μία τέτοια περίοδος δημιουργίας δεν είναι τίποτα

μπροστά στην άναρχη ύπαρξή Μου, η δε ασύλληπτη για σας έκτασή της δεν είναι μέσα στον άπειρο χώρο παρά ένα άπειρο τίποτα! . .»

Και ο Μαθαήλ λέει: «Κύριε, η αιώνια εξουσία σου και το αιώνιο μεγαλείο σου, ο άπειρος χώρος και ο αιώνιος χρόνος με συνθλίβουν ολόκληρο! Δεν ξέρω αν κατάλαβα σωστά αυτό που κατά κάποιον τρόπο μου ψιθύρισες. Κάπως όμως θαμπά κατάλαβα ότι Εσύ έχεις περάσει όχι από μυριάδες, παρά πραγματικά από αναρίθμητες τέτοιες Δημιουργίες... Εσύ δεν έχεις αρχή, κι έτσι και οι Δημιουργίες σου δεν είναι δυνατόν να είχαν κάποτε μία αρχή... Ο άπειρος χώρος είναι αρκετά μεγάλος για όλες τις άπειρες Δημιουργίες και ακόμη για άπειρο αριθμό επόμενων Δημιουργιών, κι έτσι θα συμβαίνει επ' άπειρον για άπειρες ακόμη Δημιουργίες.»

Η μοναδική σημασία της παρούσας περιόδου της Δημιουργίας

Και όμως, η παρούσα περίοδος της Δημιουργίας των υλικών κόσμων έχει ανάμεσα στις προηγούμενες και στις επόμενες περιόδους μία μοναδική σημασία, εξ αιτίας ενός γεγονότος σωτήριου για όλα τα πλάσματα της Δημιουργίας: Τον ερχομό του Υπέρτατου Πνεύματος μέσα στην ύλη, την ενανθρώπιση του Θεού μέσα στον Ιησού.

Αυτό το μυστικό αποκαλύπτει ο Χριστός στο τέλος της εκ βαθέων συνομιλίας του με το Μαθαήλ:

«Μολονότι μέσα στην τάξη αυτής της παρούσας περιόδου δημιουργίας όλες οι προηγούμενες εξακολουθούν να υπάρχουν ως πνευματικά ολοκληρωμένες, υπάρχει ωστόσο μία τεράστια διαφορά ανάμεσα σ' εκείνες και στην τωρινή, όπως και ανάμεσα σ' αυτή τη γη και τα άλλα αμέτρητα ουράνια σώματα που αποτελούν τον Μακροκοσμικό Άνθρωπο της αρχέγονης Δημιουργίας. Κατά τις αιώνια αναρίθμητες προηγούμενες Δημιουργίες, που συνολικά παρίσταναν έναν τεράστιο αρχέγονο κοσμικό Άνθρωπο, δεν περιβλήθηκα με σάρκα ως άνθρωπος με τη δύναμη της βούλησής Μου και δεν κατέβηκα σε καμία γη, παρά επικοινωνούσα με τα ανθρώπινα πλάσματα μόνο μέσω αγνότατων αγγελικών πνευμάτων ειδικά δημιουργημένων για τις Δημιουργίες εκείνες. Μόνο η παρούσα περίοδος της Δημιουργίας έχει ως προορισμό να Με έχει μπροστά της σ' αυτόν το μικρό πλανήτη, τη γη, ως άναρχη θεία οντότητα ενσαρκωμένο, και μάλιστα σε πεπερασμένη μορφή, και να διδάσκεται από Μένα τον ίδιο.

Κι αυτή η μορφή ισχύει για όλες τις προηγούμενες, όπως και για όλες τις επόμενες Δημιουργίες που θ' ακολουθήσουν στην αιωνιότητα.

Θέλησα όχι μόνο να δημιουργήσω, όπως συνήθως, αλλά και να διαπλάσω με την πατρική αγάπη Μου για όλες τις επόμενες εποχές και αιωνιότητες δικά Μου παιδιά, γνήσια και πραγματικά, απόλυτα όμοια με Μένα, για να κυριαρχήσουν ύστερα μαζί μ' Εμένα σε ολόκληρο το άπειρο.

Όμως, για να το επιτύχω αυτό, Εγώ, ο άπειρος, άναρχος Θεός, δέχθηκα για το κύριο ζωτικό κέντρο της θείας ύπαρξής Μου να λάβει σάρκα, ώστε να παρουσιαστώ στα παιδιά Μου ως ορατός και αισθητός Πατέρας και να σας διδάξω με τα λόγια και την καρδιά Μου την αληθινή θεϊκή αγάπη, σοφία και δύναμη, με τις οποίες εσείς έπειτα θα είσαστε όπως Εγώ κύριοι όχι μόνον όλων των όντων αυτής της περιόδου της Δημιουργίας, αλλά και όλων όσων προηγήθηκαν, καθώς κι εκείνων που θ' ακολουθήσουν.

Συνεπώς, αυτή η περίοδος της Δημιουργίας έχει κυρίως το πλεονέκτημα, που εσείς ακόμη δεν μπορείτε να αντιληφθείτε αρκετά καθαρά, ό τι είναι η μοναδική σε όλη την αιωνιότητα και σε όλο το άπειρο, κατά την οποία Εγώ ο ίδιος ενδύθηκα εντελώς την ανθρώπινη σαρκική φύση και επέλεξα, από ολόκληρο τον Μεγάλο Άνθρωπο της Δημιουργίας, σ' αυτό το σφαιρικό περίβλημα, όπου βρίσκεται η κεντρική ηλιακή περιοχή του Σείριου, από τα 200 εκατομμύρια ηλίων που περιφέρονται γύρω του ειδικά αυτόν τον ήλιο και από τους πλανήτες που περιφέρονται γύρω απ' αυτόν τον ήλιο ειδικά τη γη, προκειμένου να γίνω άνθρωπος και να αναθρέψω εσάς τους ανθρώπους σαν αληθινά παιδιά Μου σε όλο το άπειρο και στην αιωνιότητα.»